

3. Państwa Członkowskie wysyłające powinny podjąć odpowiednie środki, aby ukarać jakiegokolwiek naruszenie ustawodawstwa weterynaryjnego lub zootechnicznego, osoby fizyczne lub osoby prawne, gdy stwierdzi się naruszenie przepisów Wspólnoty, w szczególności, gdy stwierdzi się, że ustalone dokumenty lub znaki identyfikacyjne nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi zwierząt lub gospodarstwu ich pochodzenia albo rzeczywistym cechom produktu.

ROZDZIAŁ II

Kontrole po przybyciu na miejsce przeznaczenia

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie przeznaczenia wprowadzą następujące środki kontrolne:

(a) właściwy organ może, w miejscach przeznaczenia zwierząt i produktów sprawdzić poprzez niedyskryminacyjne, wrywkowe kontrole weterynaryjne, czy wymagania artykułu 3 są spełnione; jednoznacznie może on pobrać próbki.

Ponadto, kontrole mogą być także przeprowadzone podczas transportu zwierząt i produktów, na jego terytorium, jeżeli właściwy organ Państwa Członkowskiego tranzytu lub przeznaczenia posiada informacje prowadzące do podejrzeń o naruszenie przepisów;

(b) ponadto, jeśli zwierzęta wspomniane w artykule 1 i pochodzące z innego Państwa Członkowskiego są przeznaczone:

(i) na rynek lub zatwierdzony punkt skupu określony w przepisach Wspólnoty, tamtejszy pracownik będzie odpowiedzialny za przyjmowanie zwierząt nie spełniających wymagań, o których mowa w artykule 3 ustęp 1.

Właściwy organ musi sprawdzić, za pośrednictwem nie dyskryminacyjnych kontroli świadectw lub dokumentów towarzyszących zwierzętom, czy zwierzęta spełniają te wymagania;

(ii) do rzeźni będącej pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, który musi zapewnić, szczególnie w oparciu o świadectwo lub towarzyszący dokument, że są poddane ubojowi tylko zwierzęta spełniające wymagania artykułu 3(1).

Kierujący rzeźnią będzie odpowiedzialny za ubój zwierząt, które nie spełniają wymogów artykułu 3 ustęp 1(c) i (d);

(iii) do zarejestrowanego sprzedającego, który rozdziela przesyłki lub do innej firmy handlowej nie podlegającej ciągłemu nadzorowi, ten sprzedający lub firma handlowa będą uważane przez właściwy organ za odbiorców zwierząt, a warunki ustanowione w podpunkcie drugim będą do nich stosowane;

(iv) do gospodarstw, centrów lub organizacji, włącznie z przypadkiem, gdy partia towaru jest częściowo wyładowana podczas transportu, każdemu zwierzęciu lub grupie zwierząt musi towarzyszyć, zgodnie z artykułem 3, oryginał świadectwa zdrowia lub dokumentu towarzyszącego do czasu, gdy osiągną one wspomnianego odbiorcę.

Odbiorcy wymienieni w punktach (iii) i (iv) pierwszego podpunktu muszą, przed każdym podziałem partii towaru, lub późniejszą sprzedażą, sprawdzić, czy znajdują się znaki identyfikacyjne, świadectwa lub dokumenty wspomniane w artykule (3) (1) (c) i (d) oraz zawiadomić właściwy organ o jakichkolwiek brakach lub anomaliach i w tym drugim przypadku izolować podejrzane zwierzęta do czasu podjęcia decyzji, ich dotyczących, przez właściwy organ.

Gwarancje, które muszą być dostarczone przez odbiorców wymienionych w punktach (iii) i (iv) pierwszego podpunktu, powinny być wyszczególnione w umowie z właściwym organem, która to powinna być podpisana w czasie poprzedzającym rejestrację przewidzianą w artykule 12. Właściwy organ przeprowadzi wyrywkowe kontrole, aby zweryfikować zgodność z tymi gwarancjami.

Postanowienie tego punktu ten będzie stosowane *mutatis mutandis* do odbiorców, o których mowa w artykule 1.

2. Wszyscy odbiorcy wymienieni w świadectwie lub dokumencie, uwzględniani w artykule 3 (1) (d):

(a) są obowiązani, na prośbę właściwego organu Państwa Członkowskiego przeznaczenia i w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia kontroli wymienionych w punkcie 1, z wyprzedzeniem zawiadomić o przybyciu zwierząt i produktów z innego Państwa Członkowskiego, a w szczególności o rodzaju wysyłki i przewidywaną datę jej przybycia. Jednakże okres czasu dla zawiadomienia, nie powinien, jako generalna zasada, być dłuższy niż jeden dzień; niemniej jednak, w wyjątkowych okolicznościach Państwa Członkowskie mogą żądać zawiadomienia na dwa dni wcześniej.

Zawiadomienie to nie jest wymagane dla zarejestrowanych koni posiadających dokument identyfikacyjny przewidziany przez Dyrektywę 90/427/EWG;

(b) mają zachowywać przez okres, który zostanie ustalony przez właściwy organ, jednak nie krótszy niż sześć miesięcy, świadectwa zdrowia oraz dokumenty wspomniane w artykule 3, dla ich okazania właściwemu organowi, na jego prośbę.

3. Szczegółowe przepisy dla wprowadzenia tego artykułu są przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 18 lub, gdy to stosowne w artykule 19.

Artykuł 6

1. W przypadku, gdy przepisy Wspólnoty lub państwa w sektorach jeszcze nie zharmonizowanych i z zachowaniem generalnych norm Traktatu, wymagają kwarantanny zwierząt, normalnie będzie się ona odbywać w gospodarstwie przeznaczenia.

2. Ilekroć jest to uzasadnione z weterynaryjnego punktu widzenia, kwarantanna może odbywać się w odpowiedniej stacji kwarantanny. Stacja taka będzie uważana za miejsce przeznaczenia przesyłki. Państwo Członkowskie, którego to dotyczy, powiadomi Komisję o powodach podjęcia takiej akcji..

3. Zobowiązania związane z kwarantanną i jej umiejscowienie będą określone szczegółowo w wymaganiach weterynaryjnych wspomnianych w drugim podpunkcie artykułu 21.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby podczas kontroli dokonywanych w miejscach, w których zwierzęta i produkty wymienione w artykule 1, pochodzące z kraju trzeciego, mogą być wprowadzane na terytorium Wspólnoty takich jak porty, porty lotnicze i przejścia graniczne z krajami trzecimi, podjęte będą następujące środki:

(a) sprawdzane będą świadectwa lub dokumenty towarzyszące zwierzętom i produktom;

(b) gdy zwierzęta i produkty są importowane z krajów trzecich, muszą być one wysłane pod kontrolą celną do posterunków inspekcyjnych, celem poddania kontroli weterynaryjnej. Zwierzęta i produkty wspomniane w załączniku A nie mogą otrzymać

zezwolenia celnego do czasu, aż kontrole te wykażą, że odpowiadają one przepisom Wspólnoty;

2. Zwierzęta i produkty wspomniane w załączniku B oraz te, które są importowane na podstawie krajowych standardów zdrowotnych muszą być wprowadzone bezpośrednio na terytorium Wspólnoty przez jeden z posterunków inspekcyjnych Państwa Członkowskiego, które zamierza je importować. Zwierzęta i produkty te muszą tam zostać przebadane zgodnie z punktem 1 (b).

Państwa Członkowskie, które dokonują importu z krajów trzecich, na podstawie krajowych przepisów zdrowia zwierząt mają poinformować Komisję oraz inne Państwa Członkowskie, a w szczególności Państwa Członkowskie tranzytowe, o zaistnieniu takiego importu oraz warunkach, którym takie importy podlegają.

Państwa Członkowskie przeznaczenia nie zezwalają na wysyłkę takich zwierząt z własnego terytorium, jeśli nie pozostały one tam przez okres ustalony w szczegółowych regulacjach Wspólnoty. Dotyczy to również produktów, wspomnianych w drugim podpunkcie chyba, że są przeznaczone bez tranzytu do innego Państwa Członkowskiego, które ma używać tej samej opcji.

Jednakże do czasu przyjęcia przepisów Wspólnoty ustalających kontrole, te zwierzęta i produkty mogą być wprowadzane na terytorium Państwa Członkowskiego, innego niż to, o którym mowa w drugim podpunkcie, zgodnie z wcześniejszą zgodą daną przez to inne Państwo Członkowskie, w sposób ogólny, i gdzie właściwe przez Państwo Członkowskie tranzytowe. Państwa Członkowskie informują Komisję oraz inne Państwa Członkowskie, co do sposobu kontroli, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, kiedy można korzystać z tej derogacji i ustalonych sposobów kontroli.

3. Jednakże, od 1 stycznia 1993 r. i z pominięciem paragrafu 1, wszystkie zwierzęta i produkty transportowane przez regularne, bezpośrednie środki transportu, łączące dwa geograficzne punkty Wspólnoty, będą podlegały przepisom kontrolnym ustalonym w artykule 5.

Artykuł 8

1. Jeśli, podczas kontroli dokonywanej w miejscu przeznaczenia, przesyłki lub w czasie transportu właściwy organ Państwa Członkowskiego stwierdzi:

(a) obecność czynników powodujących chorobę wymienioną w Dyrektywie 82/894/EWG⁵, poprawioną ostatnio przez Decyzję Komisji 90/134/EWG⁶, zoonozę, chorobę oraz inną przyczynę prawdopodobnie stanowiącą poważne ryzyko dla zwierząt lub ludzi oraz obecność produktów pochodzących z obszaru dotkniętego chorobą zakaźną, powinny one nakazać, aby zwierzę lub partia zwierząt, których sprawa dotyczy odbyła kwarantannę w najbliższej stacji kwarantanny albo zostało poddane ubojowi i/lub zniszczone.

Koszty związane z wprowadzeniem środków, uwzględnionych w pierwszym podpunkcie, poniesie wysyłający lub jego przedstawiciel albo osoba odpowiedzialna za produkty lub zwierzęta.

⁵ Dz. U. Nr L 378 z 31.12.1982, str. 58

⁶ Dz. U. Nr L 76 z 22.03.1990, str. 23.

Właściwy organ Państwa Członkowskiego przeznaczenia natychmiast powiadomi pisemnie właściwe organy Państw Członkowskich oraz Komisję, środkami najbardziej odpowiednimi, o podjętych ustaleniach, decyzjach oraz powodach podjęcia tych decyzji. Mogą zostać zastosowane środki ochronne uwzględnione w artykule 10.

Ponadto na prośbę Państwa Członkowskiego i zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 17, Komisja może przyjąć środki niezbędne do osiągnięcia wspólnego stanowiska Państw Członkowskich w sytuacjach nie objętych przepisami Wspólnoty.

(b) że, z zastrzeżeniem do punktu (a), zwierzęta i produkty nie spełniają warunków ustanowionych przez dyrektywy Wspólnoty w przypadku, gdy Państwo Członkowskie otrzymuje gwarancje o których mowa w artykule 9 Dyrektywy 64/432/EWG lub zgodne z równoważnymi przepisami Wspólnoty, które mają być przyjęte przez krajowe przepisy zdrowia zwierząt, mogą one, zakładając że okoliczności zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt na to pozwolą, wysyłającemu lub jego przedstawicielowi pozwolić na wybór pomiędzy:

- w przypadku obecności pozostałości, utrzymywaniem ich pod kontrolą, do czasu aż zostanie potwierdzona zgodność z przepisami Wspólnoty, a w razie niezgodności zastosowaniem środków przewidzianych w przepisach Wspólnoty,
- ubojem zwierząt lub zniszczeniem produktów,
- ponownym wysłaniem zwierzęcia lub partii zwierząt, za zgodą właściwego organu Państwa Członkowskiego wysyłającego i wcześniejszym powiadomieniu Państw Członkowskich tranzytowych.

Jednakże w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości, jeśli chodzi o świadectwa lub dokumenty, właścicielom lub jego przedstawicielom należy przyznać pewien okres czasu do dostosowania się do wymogów prawa.

2. Zgodnie z procedurą określoną w artykule 18, Komisja ustali listę chorób, o których mowa w paragrafie 1 oraz szczegółowe sposoby stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 9

1. W przypadkach uwzględnionych w artykule 8, właściwy organ Państwa Członkowskiego przeznaczenia, skontaktuje się bezzwłocznie z właściwymi organami wysyłającego Państwa Członkowskiego. Te ostatnie organy podejmą wszystkie niezbędne środki i powiadomią właściwe organy pierwszego Państwa Członkowskiego o rodzaju przeprowadzonych kontroli, podjętych decyzjach i powodach ich podjęcia.

Jeśli właściwy organ Państwa Członkowskiego przeznaczenia obawia się, że takie środki są niewystarczające, to właściwy organ obu Państw Członkowskich będą wspólnie poszukiwać dróg i środków uzdrowienia tej sytuacji; jeśli to niezbędne również poprzez inspekcję na miejscu.

Gdy kontrole przewidziane w artykule 8 pozwalają stwierdzić powtarzające się nieprawidłowości, właściwy organ Państwa Członkowskiego przeznaczenia poinformuje o tym Komisję i właściwe organy innych Państw Członkowskich.

Komisja na żądanie właściwego organu Państwa Członkowskiego przeznaczenia albo ze swojej własnej inicjatywy, biorąc pod uwagę rodzaj stwierdzonych naruszeń może:

- w porozumieniu z właściwymi organami krajowymi, wysłać inspektorów na miejsce sprawy,

- polecić urzędowemu lekarzowi weterynarii, którego nazwisko powinno znajdować się na liście sporządzonej przez Komisję na wniosek Państw Członkowskich, i jest on akceptowany przez zainteresowane strony, aby sprawdził fakty na miejscu,
- poprosić właściwy organ, aby zintensyfikował kontrole w gospodarstwie, w centrum lub organizacji, zaaprobowanym punkcie skupu lub centrum gromadzenia oraz regionie pochodzenia zwierząt i produktów.

Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o jej ustaleniach.

Oczekując na ustalenia Komisji, Państwo Członkowskie wysyłające powinno, na prośbę Państwa Członkowskiego przeznaczenia zintensyfikować kontrolę zwierząt i produktów pochodzących z gospodarstwa, centrum lub organizacji, zaaprobowanego punktu skupu lub centrum gromadzenia zwierząt lub obszaru, którego sprawa dotyczy i jeśli istnieje poważne zagrożenie zdrowia publicznego oraz zdrowia zwierząt, zawiesić wydawanie jakichkolwiek świadectw lub dokumentów przewozu.

Państwo Członkowskie przeznaczenia może, ze swej strony, zintensyfikować kontrole zwierząt pochodzących z tego samego gospodarstwa, centrum lub organizacji, zaaprobowanego punktu skupu, centrum gromadzenia i regionu.

Na prośbę jednego z dwóch zainteresowanych Państw Członkowskich, gdy te nieprawidłowości są potwierdzone przez opinię eksperta, Komisja musi, zgodnie z procedurą określoną w artykule 17, podjąć odpowiednie środki włącznie z upoważnieniem Państw Członkowskich do tymczasowego zakazu wprowadzania na swe terytorium zwierząt i produktów pochodzących z tego gospodarstwa, centrum lub organizacji, zaaprobowanego punktu skupu, centrum gromadzenia lub regionu. Środki te muszą być potwierdzone lub zrewidowane, tak szybko jak to jest możliwe, zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 17.

2. Z wyjątkiem przypadków uwzględnionych w podpunkcie czwartym, drogi odwoławcze przewidziane przez obowiązujące prawodawstwo w Państwach Członkowskich, niniejsza Dyrektywa nie narusza dróg odwoławczych przewidzianych przez obowiązujące prawo w Państwach Członkowskich przeciwko decyzjom właściwych organów.

Decyzje podjęte, przez właściwe organy Państwa Członkowskiego przeznaczenia oraz powody podjęcia tych decyzji mają być przekazane dla wysyłających lub jego przedstawicieli, jak również właściwych organów Państwa Członkowskiego wysyłającego. Jeśli wysyłający lub jego przedstawiciel o to poprosi, wymienione decyzje i powody ich podjęcia powinny być mu dostarczone na piśmie wraz ze wskazaniem dróg odwoławczych przewidzianych w prawach obowiązujących w Państwach Członkowskich przeznaczenia, jak również o formie i terminach przewidzianych dla samego odwołania. Jednakże, w przypadku sporu, obie strony mogą, jeśli się na to zgodzą, w czasie nie dłuższym niż jeden miesiąc, przedłożyć sprawę do oceny ekspertowi, którego nazwisko znajduje się na liście ekspertów Wspólnoty, która to będzie ustalona przez Komisję; koszt konsultacji eksperta poniesie Wspólnota.

Taki ekspert powinien wydać swoją opinię w czasie nie dłuższym niż 72 godziny lub po otrzymaniu wyników ewentualnych analiz. Strony będą przestrzegać opinii ekspertów, z należytym szacunkiem do weterynaryjnego ustawodawstwa Wspólnoty.

3. Koszty powrotu partii towaru, przetrzymywania lub izolacji zwierząt, ewentualnego ich uboju lub zniszczenia poniesie wysyłający, jego przedstawiciel lub osoba odpowiedzialna za zwierzęta i produkty.

4. Szczegółowe przepisy stosowania tego artykułu są przyjęte zgodnie z procedurą określoną w artykule 18, a gdy stosowne również w artykule 19.

ROZDZIAŁ III

Przepisy ogólne

Artykuł 10

1. Każde Państwo Członkowskie natychmiast powiadomi inne Państwa Członkowskie oraz Komisję, o zaistnieniu na swym terytorium chorób wymienionych w Dyrektywie 82/894/EWG, o pojawieniu się przypadków chorób lub zjawisk, które mogą stanowić poważne zagrożenia dla zdrowia zwierząt lub zdrowia ludzkiego.

Państwo Członkowskie wysyłające natychmiast przystąpi do zwalczania lub zapobiegania uwzględnionego w przepisach Wspólnoty, określi w szczególności strefy ochronne, przewidziane w tych przepisach albo zastosuje inny środek, który uzna za stosowny.

Państwo Członkowskie przeznaczenia lub tranzytu, które w trakcie przeprowadzania kontroli, wspomnianej w artykule 5 stwierdziło istnienie jednej z chorób lub zjawisk, o których mowa w podpunkcie 1 może, jeśli jest to niezbędne, podjąć środki zabezpieczające przewidziane w przepisach Wspólnoty, włącznie z poddaniem zwierząt kwarantannie.

W oczekiwaniu na podjęcie środków zgodnych z paragrafem 4, Państwo Członkowskie przeznaczenia może z ważnych powodów związanych z ochroną zdrowia ludzi lub zwierząt, podjąć tymczasowe środki zaradcze wobec gospodarstwa, centrum lub organizacji, których to dotyczy, a w przypadku choroby zakaźnej wobec strefy ochronnej przewidzianej w przepisach Wspólnoty.

O podjętych środkach, Państwo Członkowskie bezzwłocznie powiadomi Komisję oraz inne Państwa Członkowskie.

2. Na żądanie Państwa Członkowskiego, o którym mowa w podpunkcie 1 paragrafu 1, lub z inicjatywy Komisji, jeden lub kilku przedstawicieli Komisji może udać się natychmiast na miejsce sprawy, aby zbadać we współpracy z właściwymi organami, podjęte środki oraz wydać opinię o tych środkach.

3. Jeśli Komisja nie była poinformowana o podjętych środkach lub, jeśli uważa je za niewystarczające, może we współpracy z zainteresowanym Państwem Członkowskim, do czasu zebrania Stałego Komitetu Weterynaryjnego, podjąć tymczasowe środki zabezpieczające, jeśli chodzi o zwierzęta lub produkty pochodzące z regionu dotkniętego chorobą zakaźną lub z danego gospodarstwa, centrum lub organizacji. Te środki powinny być przedłożone Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu bezzwłocznie w celu potwierdzenia, poprawienia lub unieważnienia, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 17.

4. Komisja powinna we wszystkich przypadkach, dokonać bezzwłocznie przeglądu sytuacji w Stałym Komitecie Weterynaryjnym. Powinna ona podjąć niezbędne środki, co do zwierząt i produktów wspomnianych w artykule 1 i jeśli sytuacja tego wymaga, co do produktów otrzymanych od tych zwierząt zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 17. Komisja powinna monitorować tę sytuację i tymi samymi procedurami powinna poprawić lub oddalić podjęte decyzje, w zależności od rozwoju sytuacji.

5. Szczegółowe przepisy dla zastosowania tego artykułu wraz z listą zoonoz oraz przypadków, które mogą stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, będą przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 18.

Artykuł 11

Każde Państwo Członkowskie oraz Komisja wyznaczą służby kompetentne w dziedzinie kontroli weterynaryjnej odpowiedzialne za zapewnienie kontroli weterynaryjnych i współpracę ze służbami kontrolnymi innych Państw Członkowskich.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie zatroszczą się, aby wszyscy handlujący, zaangażowani w handel wewnątrz Wspólnoty, zwierzętami i/lub produktami, o których mowa w artykule 1:

- (a) byli zobowiązani na żądanie właściwego organu do zarejestrowania się, z wyprzedzeniem, w oficjalnym rejestrze;
- (b) utrzymywali rejestr, w którym będą zapisywane dostawy, a odbiorcy, o których mowa w artykule 5 (1) (b) (iii) rejestrować dalsze miejsca przeznaczenia zwierząt i produktów.

Wspomniane rejestry powinny być przechowywane przez okres, który będzie określony przez właściwy organ państwa, aby mogły być przedstawione właściwemu organowi na jego żądanie.

Artykuł 13

Państwa Członkowskie zapewnią także, aby funkcjonariusze własnych służb weterynaryjnych, jeśli to stosowne, we współpracy z funkcjonariuszami innych przygotowanych do tego celu służb, były upoważnione zwłaszcza do:

- przeprowadzania inspekcji gospodarstw, instalacji, urządzeń, środków transportu i metod stosowanych do znakowania i identyfikacji zwierząt,
- kontrolowania, jeśli chodzi o produkty wymienione w Załączniku A, czy personel stosuje się do wymogów ustalonych w tekstach zawartych w w/w Załączniku,
- pobierania próbek:

(i) od zwierząt trzymany na sprzedaż, wprowadzonych do obrotu lub transportowanych;

(ii) z produktów trzymany z myślą o przechowywaniu, sprzedaży, wprowadzonych do obrotu i transportowanych,

- badać materiał dokumentacyjny lub dane informatyczne przetwarzanego materiału wytwarzane na mocy przepisów wprowadzonych w myśl niniejszej Dyrektywy.

Państwa Członkowskie muszą wymagać od kontrolowanych gospodarstw, centrów lub organizacji współpracy w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia wyżej wymienionych zadań.

Artykuł 14

1. Dyrektywa 64/432/EWG⁷, ostatnio zmieniona przez Dyrektywę 89/662/EWG⁸, zostaje niniejszym poprawiona jak następuje:

(a) tekst artykułu 6 zostaje zastąpiony następującym:

Artykuł 6

Zwierzęta przeznaczone do uboju, które zostały zaprowadzone zaraz po przybyciu do państwa przeznaczenia, bezpośrednio lub poprzez zaaprobowany punkt skupu lub centrum gromadzenia zwierząt do rzeźni, muszą być tam poddane ubojowi najszybciej jak to możliwe, stosownie do przepisów dotyczących zdrowia zwierząt.

Zwierzęta przeznaczone do uboju, które zostały doprowadzone zaraz po przybyciu do państwa przeznaczenia do punktu skupu sąsiadującego z rzeźnią, której regulamin pozwala na przeprowadzanie wszystkich zwierząt, zwłaszcza po zakończeniu skupu, tylko do rzeźni zaaprobowanej w tym celu przez właściwy organ centralny, muszą być poddane ubojowi w tej rzeźni nie później niż w pięć dni po przybyciu do punktu skupu. Właściwe organy państwa przeznaczenia mogą w świetle przepisów dotyczących zdrowia zwierząt wyznaczyć rzeźnię, do której należy wysłać te zwierzęta.

(b) Artykuł 7 (3) oraz pierwszy podpunkt artykułu 8 (2) zostają skreślone.

(c) Treść artykułu 9 oraz 10 zostaje zastąpiona przez następujący tekst:

Artykuł 9

1. O ile Państwo Członkowskie dysponuje dla całego swego terytorium lub jego części, krajowym programem zwalczania choroby zakaźnej, która nie figuruje w Załączniku E, może przedłożyć Komisji ten program precyzując w szczególności:

- miejsce występowania choroby na swym terytorium,
- uzasadnienie programu, biorąc pod uwagę istotę choroby i relację przewidzianych kosztów do korzyści,
- obszar geograficzny, na którym program ten będzie wprowadzony,
- status kategorii stosowanych w placówkach zwierzęcych oraz standardy wymagane dla każdej kategorii, jak również procedury odnoszące się do testów,
- procedury monitorowania programu,
- konsekwencje, jakie należy wyciągnąć w razie, gdy z jakiegoś powodu placówka straci swój status,
- środki, które należy podjąć w razie dodatnich wyników testów, stwierdzonych podczas przeprowadzenia kontroli, zgodnie z założeniami programu.

2. Komisja zbada programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Programy, o których mowa w paragrafie 1, mogą być zatwierdzone z zachowaniem kryterii wskazanych w ustępie 1, zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 12.

Zgodnie z tą samą procedurą, zostają sprecyzowane gwarancje uzupełniające ogólnie i w szczególności, które mogą być wymagane w handlu wewnątrz Wspólnoty, będą określone w tym samym czasie albo najpóźniej w ciągu trzech miesięcy po zatwierdzeniu programów. Gwarancje takie nie mogą przewyższać tych, które Państwo Członkowskie wprowadza w obrębie własnego Państwa.

⁷ Dz. U. nr L 21 z 29. 07. 1964, str. 2012/64.

⁸ Dz. U. Nr L 395 z 30. 12. 1989, str. 13.

3. Program, przedstawiony przez Państwa Członkowskie, może być poprawiony lub uzupełniony zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 12. Zgodnie z tą samą procedurą może zostać przyjęta zmiana lub uzupełnienie programu już przyjętego i gwarancji określonych zgodnie z paragrafem 2.

Artykuł 10

1. Państwo Członkowskie, które uważa, że jego terytorium lub część jego terytorium jest wolne od jednej z chorób, na które są wrażliwe bydło i świnie, powinien przedstawić Komisji odpowiednią, uzasadniającą dokumentację, precyzującą w szczególności:

- rodzaj choroby i historię jej występowania na tym terytorium,
- wyniki testów kontrolnych badań inwigilacyjnych, opartych na badaniu serologicznym, mikrobiologicznym, anatomopatologicznym lub epidemiologicznym oraz na tym, że choroba ta musi być obowiązkowo zgłaszana odpowiednim organom,
- okres czasu, w którym inwigilacja była wykonywana,
- gdzie stosowne, okres czasu, podczas którego szczepienie przeciwko tej chorobie było zakazane oraz obszar geograficzny, którego zakaz ten dotyczył,
- uzupełniające normy, które pozwalają zweryfikować brak występowania choroby.

2. Komisja zbada dokumentację uzasadniającą, przedstawioną przez Państwa Członkowskie. Uzupełniające gwarancje ogólne i szczegółowe, mogą być określone zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 12. Gwarancje takie nie mogą przewyższać tych, które Państwo Członkowskie wprowadza w obrębie własnego terytorium. O ile uzasadnienie zostanie przedłożone przed 1 lipca 1991 r., decyzje odnoszące się do dodatkowych gwarancji muszą być podjęte przed 1 stycznia 1992 roku.

3. Państwo Członkowskie, którego to dotyczy powiadomi Komisję o jakiegokolwiek zmianie uzasadnień odnoszących się do chorób wspomnianych w paragrafie 1. W świetle przekazanych informacji, gwarancje określone zgodnie z paragrafem 2 mogą zostać zmienione lub określone zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 12.

2. Podpunkty 2 do 5 artykułu 5 (2) oraz artykuły 7 i 15 Dyrektywy 88/407/EWG⁹ zostają niniejszym skreślone.

3. Podpunkty 2 do 4 Artykułu 5 (2) i artykułu 14 Dyrektywy 89/556/EWG¹⁰ zostają niniejszym skreślone.

4. W czwartej linijce pierwszego podpunktu artykułu 13 Dyrektywy 72/462/EWG¹¹ ostatnio zmienionej przez Dyrektywę 89/227/EWG¹², termin „trzy” zostaje zastąpiony przez termin „pięć”.

Artykuł 15

1. Następujący Artykuł zostaje wprowadzony do Dyrektyw 64/432/EWG i 89/556/EWG:
„Artykuł 14

Przepisy ustanowione w Dyrektywie Rady 90/425/EWG z 26 czerwca 1990 roku dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych, stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty, pewnymi żywymi zwierzętami oraz produktami pochodzenia

⁹ Dz. U. Nr L 134 z 22. 7. 1988, str. 10

¹⁰ Dz. U. Nr L 302 z 19. 10. 1989, str. 1

¹¹ Dz. U. Nr L 302 z 31. 12. 1972, str. 28.

¹² Dz. U. Nr L 93 z 06. 04. 1989, str. 25.

zwierzęcego w perspektywie realizacji rynku wewnętrznego (*), będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscach pochodzenia, do organizacji i wyników kontroli przeprowadzanych przez państwo przeznaczenia oraz do wprowadzanych w życie środków ochronnych.

(*) Dz. U. Nr L 224 z 18. 08. 1990, str. 29.

2. Do Dyrektywy 88/407/EWG zostaje wprowadzony następujący artykuł:

Artykuł 15

Przepisy ustanowione w Dyrektywie Rady 90/425/EWG z 26 czerwca 1990 roku dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych, stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty, pewnymi żywymi zwierzętami oraz produktami pochodzenia zwierzęcego w perspektywie realizacji rynku wewnętrznego (*), będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscach pochodzenia, do organizacji i wyników kontroli przeprowadzanych przez państwo przeznaczenia oraz do wprowadzanych w życie środków ochronnych.

(*) Dz. U. Nr L 224 z 18. 08. 1990, str. 29.

3. Tekst artykułu 9 Dyrektywy 90/426/EWG zostaje zastąpiony przez tekst następujący:

Artykuł 9

Przepisy ustanowione w Dyrektywie Rady 90/425/EWG z 26 czerwca 1990 roku dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych, stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty, pewnymi żywymi zwierzętami oraz produktami pochodzenia zwierzęcego w perspektywie realizacji rynku wewnętrznego (*), będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscach pochodzenia, do organizacji i wyników kontroli przeprowadzanych przez państwo przeznaczenia oraz do wprowadzanych w życie środków ochronnych.

(*) Dz. U. Nr L 224 z 18. 08. 1990, str. 29.

Artykuł 16

Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 18, wnieść poprawki do listy chorób wymienionych w Załączniku C.

Artykuł 17

W przypadkach, w których dokonuje się odniesienia do procedury określonej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny ustanowiony Decyzją 68/361/EWG¹³ podejmie decyzje zgodnie z przepisami ustanowionymi w artykule 17 Dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 18

W przypadkach, w których dokonuje się odniesienia do procedury określonej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny podejmie decyzje zgodnie z artykułem 18 Dyrektywy 89/662/EWG.

¹³ Dz. U. Nr L 255 z 18. 10. 1968, str. 21.

Artykuł 19

W przypadkach, w których dokonuje się odniesienia do procedury określonej w niniejszym artykule, Stały Komitet Zootechniczny ustanowiony Decyzją 77/505/EWG¹⁴ podejmie decyzje zgodnie z przepisami ustanowionymi w artykule 11 Dyrektywy 88/661/EWG¹⁵

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe i przejściowe

Artykuł 20

1. Komisja, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 18, wprowadzi system informatyczny łączący organy weterynaryjne, szczególnie w celu ułatwienia wymiany informacji pomiędzy właściwymi organami wystawiającymi świadectwa zdrowia lub dokument towarzyszący zwierzętom lub produktom pochodzenia zwierzęcego, a właściwymi organami Państwa Członkowskiego przeznaczenia.
2. Procedury dla finansowego udziału Wspólnoty, o których mowa w artykule 37 Decyzji 90/424/EWG, które są niezbędne dla zrealizowania tego programu, będą wprowadzone w życie zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 42 tejże Decyzji.
3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 18, Komisja przyjmuje sposób wprowadzenia w życie tego artykułu, a w szczególności odpowiednie standardy wymiany danych oraz reguły bezpieczeństwa wymienianych danych.

Artykuł 21

Do 31 grudnia 1992 r. handel zwierzętami i produktami, o których mowa w Załączniku B, do czasu przyjęcia przepisów Wspólnoty, z zastrzeżeniem utrzymania jakichkolwiek krajowych przepisów przewidzianych dla identyfikacji grup lub partii, będzie podlegać przepisom kontrolnym ustalonym w niniejszej Dyrektywie, a w szczególności tym, o których mowa w drugiej części zdania artykułu 3 (1)(a). Państwa Członkowskie zawiadomią Komisję oraz inne Państwa Członkowskie przed datą, o której mowa w artykule 22, o warunkach i procedurach obecnie obowiązujących dla przyjmowania na swe terytorium zwierząt i produktów, o których mowa w ustępie 1 włącznie z przepisami ustalonymi dla identyfikacji.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 17, Komisja określi środki niezbędne dla informatyzacji listy warunków przewidzianych w ustępie 2.

Przepisy kontrolne, przewidziane dla zwierząt i produktów, które występują w Załączniku A zostają rozciągnięte na zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego nieobjęte jeszcze tym załącznikiem w chwili przyjęcia zharmonizowanych przepisów

¹⁴ Dz. U. Nr L 206 z 12. 08. 1977, str. 11.

¹⁵ Dz. U. Nr L 382 z 31. 12. 1988, str. 16.

określających tym handlem. Przed 1 stycznia 1992 r. Rada zadecyduje o włączeniu, z dniem 31 grudnia 1992 r., zakres Dyrektywy 89/662/EWG oraz niniejszej Dyrektywy, zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego nie objętych wspomnianymi dyrektywami.

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji, przed 1 października 1991 r. program ustalający krajowe środki, które zamierzają podjąć dla zrealizowania celów założonych w tej Dyrektywie, szczególnie, co do częstotliwości kontroli.
2. Komisja sprawdzi programy przedstawione przez Państwa Członkowskie zgodnie z ustępem 1.
3. Corocznie, a po raz pierwszy w 1992 r. Komisja przekazuje Państwom Członkowskim rekomendacje kontroli na następny rok; Stały Komitet Weterynaryjny powinien wydać opinię, co do tych rekomendacji. Taka rekomendacja może być przedmiotem późniejszych dostosowań.

Artykuł 23

1. Przed 1 stycznia 1991 r., Rada działając w oparciu o zwykłą większość, na propozycję Komisji zadecyduje o przepisach i ogólnych zasadach, mających zastosowanie do przeprowadzonych kontroli w krajach trzecich oraz do kontroli importu z krajów trzecich, zwierząt i produktów objętych tą Dyrektywą. W ten sam sposób przed tym terminem zostaną umieszczone punkty kontrolne, na granicach zewnętrznych i wymogi, którym takie punkty powinny odpowiadać.
2. Przed 1 stycznia 1993 r. Rada zbada na nowo postanowienia niniejszej dyrektywy, w szczególności zawarte w artykule 10 i artykule 5 (2) (a), w oparciu o relację Komisji na temat zdobytych doświadczeń, ewentualnych propozycji, na których temat Rada wypowie się kwalifikowaną większością głosów.

Artykuł 24

Do 31 grudnia 1992 r. lub przynajmniej maksymalnie w 12 miesięcy od dnia, w którym Państwa Członkowskie muszą dostosować się do Dyrektywy 90/423/EWG i w celu zapewnienia stopniowej realizacji ustaleń kontrolnych niniejszej Dyrektywy, Państwa Członkowskie, z pominięciem artykułu 5 (1), mogą:

- utrzymywać kontrolę dokumentów w czasie transportu, zwierząt i produktów, które figurują w Załącznikach A i B, w celu upewnienia się, że szczegółowe wymagania przewidziane przez przepisy Wspólnoty lub krajowe są przestrzegane,
- przeprowadzać kontrole podczas transportu zwierząt i produktów pochodzących z krajów trzecich, których są adresatami.

Artykuł 25

Rada postanawiając kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, określi przed 1 października 1992 r. ustalenia, które będą stosowane, gdy przepisy przejściowe uwzględnione w artykule 24 tracą ważność.

Artykuł 26

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne niezbędne, aby dostosować się:

(i) do artykułu 10 niniejszej Dyrektywy oraz artykułu 9 Dyrektywy 89/662/EWG w ciągu dwóch miesięcy od ogłoszenia tej Dyrektywy;

(ii) do innych przepisów tej Dyrektywy, w dniu, który zostanie ustalony w chwili decyzji, która musi być podjęta przed 31 grudnia 1990 roku, lecz nie będzie późniejszy niż 31 grudnia 1991 roku.

Jednakże Republika Grecka dysponuje terminem dodatkowym jednego roku, aby dostosować się do tych nowych przepisów.

Artykuł 27

Adresatami niniejszej Dyrektywy są Państwa Członkowskie.

Sporządzono w Luksemburgu, 26 czerwca 1990 roku

W imieniu Rady
M. O'Kennedy
Prezydent

ZAŁĄCZNIK A

ROZDZIAŁ I

I. USTAWODAWSTWO WETERYNARYJNE

Dyrektywa Rady 64/432/EWG z 26 czerwca 1964 roku odnosząca się do zdrowia zwierząt w dziedzinie handlu bydłem i trzodą chlewną wewnątrz Wspólnoty.

Dz. U. Nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

Dyrektywa Rady 88/407/EWG z 14 czerwca 1988 roku ustalająca wymagania zdrowotne zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrz Wspólnoty oraz w imporcie głęboko mrożonego nasienia różnych gatunków bydła domowego.

Dz. U. Nr L 194 z 22. 07. 1988, str. 10.

Dyrektywa Rady 89/556/EWG z 25 września 1989, która ustala warunki zdrowia zwierząt, regulujące handel wewnątrz Wspólnoty oraz import z krajów trzecich zarodków bydła domowego.

Dz. U. Nr L 302 z 19. 10. 1989, str. 1.

Dyrektywa Rady 90/426/EWG z 26 czerwca 1990 roku, odnosząca się do warunków służb sanitarnych rządzących przemieszczaniem zwierząt koniowatych oraz ich importem z krajów trzecich¹⁶.

Dz. U. Nr L 224 z 18. 08. 1990, str. 42.

Dyrektywa Rady 90/429/EWG z 26 czerwca 1990 roku, która ustala przepisy zdrowia zwierząt mające zastosowanie do handlu wewnątrz Wspólnoty oraz do importu nasienia zwierząt domowych z gatunku trzody chlewnej.

Dz. U. Nr L 224 z 18. 08. 1990, str. 62.

ROZDZIAŁ II

USTAWODAWSTWO ZOOTECHNICZNE

Dyrektywa Rady 77/504/EWG z 25 lipca 1977 roku odnosząca się do rasowych reproduktorów z gatunku bydła.

Dz. U. Nr L 206 z 12. 08. 1977, str. 8.

Dyrektywa Rady 88/661/EWG z 19 grudnia 1988 roku odnosząca się do standardów zootechnicznych stosowanych w hodowli reproduktorów z gatunku świń.

Dz. U. Nr L 382 z 31. 12. 1988, str. 36.

Dyrektywa Rady 89/361/EWG z 30 maja 1989 roku odnosząca się do rasowych reproduktorów z gatunku owiec i kóz.

Dz. U. Nr L 153 z 08. 06. 1989, str. 30.

Dyrektywa Rady 90/427/EWG z 26 czerwca 1990 roku dotycząca zootechnicznych i genealogicznych norm regulujących handel zwierzętami koniowatymi wewnątrz Wspólnoty.

Dz. U. Nr L 224 z 18. 08. 1990, str. 55.

¹⁶ Od 1 czerwca 1992 roku.

ZAŁĄCZNIK B

**ZWIERZĘTA I PRODUKTY NIE STANOWIĄCE PRZEDMIOTU HARMONIZACJI,
LECZ HANDEL NIMI BĘDZIE PODLEGAŁ KONTROLOM PRZEWIDZIANYM W
NINIEJSZEJ DYREKTYWIE**

- A. Żywe zwierzęta następujących gatunków
- owce i kozy

 - żywy drób

 - króliki domowe

B. Produkty

-odpady zwierzęce przekształcone w składniki pożywienia dla zwierząt

-jaja wylęgowe

ZAŁĄCZNIK C

**LISTA CHOROÓB LUB CHOROÓB ZAKAŻNYCH, PODLEGAJĄCYCH
OBOWIĄZKOWEJ NATYCHMIASTOWEJ AKCJI I OGRANICZENIOM
TERYTORIALNYM (PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE, REGIONY LUB STREFY)**

- Pyszczyca (FMD)
- Klasyczny pomór świń (CSF)
- Afrykański pomór świń (ASF)

- Choroba pęcherzykowa świń (SVD)
- Rzekomy pomór drobiu (ND)
- Księgosusz
- Pomór małych przeżuwaczy (PPR)
- Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej (VS)
- Choroba niebieskiego języka
- Afrykański pomór koni (AHS)
- Wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia kręgowego koni
- Choroba cieszyńska
- Grypa ptaków
- Ospa owiec i kóz
- Choroba guzowata skóry
- Gorączka doliny Rift
- Zaraza płucna bydła.

DECYZJA KOMISJI

z dnia 26 czerwca 1990 r.

w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii

(90/424/EWG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

żywe zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego znajdują się na wykazie w załączniku II do Traktatu; gospodarka hodowlana i wprowadzanie na rynek produktów pochodzenia zwierzęcego stanowią źródło dochodu dla znacznej części ludności rolniczej;

racjonalny rozwój tego sektora i poprawę jego produktywności można uzyskać przez wprowadzanie środków weterynaryjnych mających na celu ochronę i podniesienie poziomu zdrowia publicznego oraz zdrowia zwierząt we Wspólnocie;

dążenie do tego celu wymaga pomocy wspólnotowej dla podejmowanych albo zamierzonych działań;

Wspólnota ma przyjąć stopniowo w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r. środki zmierzające do ustanowienia rynku wewnętrznego;

w tych ramach Wspólnota powinna wnieść swój finansowy wkład w wyeliminowanie, możliwie jak najszybciej, każdego przypadku poważnej choroby zakaźnej;

konieczne jest także zapobieganie i ograniczanie, za pomocą właściwych środków kontroli, występowania chorób przenoszonych przez zwierzęta, stanowiących zagrożenie dla zdrowia ludzi;

nowa strategia walki z chorobami zakłada likwidację kontroli na granicach wewnętrznych i harmonizację systemu kontroli produktów pochodzących z państw trzecich; ułatwienie

¹ Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 1.

² Dz.U. nr C 149 z 18.06.1990.

³ Dz.U. nr C 168 z 10.07.1990, str. 5.

zastosowania tej strategii przez zapewnienie wkładu finansowego Wspólnoty w zainicjowanie i rozwój nowej strategii wydaje się rzeczą właściwą;

harmonizacja istotnych wymagań dotyczących ochrony zdrowia publicznego, ochrony zdrowia zwierząt i ochrony zwierząt zakłada wyznaczenie wspólnotowych laboratoriów łącznikowych i laboratoriów referencyjnych oraz podjęcie działań technicznych i naukowych; zapewnienie wkładu finansowego Wspólnoty wydaje się rzeczą właściwą; szczególnie w dziedzinie ochrony zwierząt pożądane jest stworzenie bazy danych do gromadzenia, przechowywania i rozpowszechniania wszelkich niezbędnych informacji;

wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierzęcych już się kwalifikują do pomocy finansowej ze strony Wspólnoty; odnośne przepisów obejmują przepisy przyjęte dyrektywą Rady 77/391/EWG z dnia 17 maja 1977 r. wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania brucelozy, gruźlicy i enzootycznej białaczki bydła⁴, ostatnio zmienioną rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85⁵, dyrektywą Rady 82/400/EWG z dnia 14 czerwca 1982 r. zmieniającą dyrektywę 77/391/EWG i wprowadzającą uzupełniający wspólnotowy środek zwalczania brucelozy, gruźlicy i enzootycznej białaczki u bydła⁶, ostatnio zmienioną rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85, decyzją Rady 89/145/EWG z dnia 20 lutego 1989 r. wprowadzającą wspólnotowy środek finansowy zwalczania zarazy płucnej bydła (CBPP) w Portugalii⁷, decyzją Rady 80/1096/EWG z dnia 11 listopada 1980 r. wprowadzającą wspólnotowe środki finansowe zwalczania klasycznego pomoru świń⁸, ostatnio zmienioną decyzją 87/448/EWG⁹, decyzją Komisji 86/649/EWG z dnia 16 grudnia 1986 r. wprowadzającą wspólnotowy środek finansowy zwalczania afrykańskiego pomoru świń w Portugalii¹⁰, ostatnio zmienioną decyzją 89/577/EWG¹¹, decyzją Rady 86/650/EWG z dnia 16 grudnia 1986 r. wprowadzającą wspólnotowy środek finansowy zwalczania afrykańskiego pomoru świń w Hiszpanii¹², decyzją Rady 89/455/EWG z dnia 24 lipca 1989 r. wprowadzającą wspólnotowe środki w celu ustanowienia projektów pilotowych mających na celu zwalczanie wścieklizny w celu jej zwalczania albo zapobiegania¹³; wskazane jest, żeby wkłady finansowe Wspólnoty przeznaczone na eliminację chorób, o których mowa powyżej, były w dalszym ciągu regulowane odnoszącą się do nich decyzją; niemniej jednak, co się tyczy dodatkowego środka zwalczania brucelozy, gruźlicy i enzootycznej białaczki bydła, jak przewidziano w decyzji 87/58/EWG¹⁴, okazuje się, że dla zachowania spójności zasadne byłoby przewidzieć możliwość zwiększenia poziomu wkładu finansowego Wspólnoty do 50% kosztów poniesionych przez Państwa Członkowskie z tytułu uboju bydła;

należy postanowić o wspólnotowym środku finansowym w celu zwalczania i kontroli niektórych chorób zwierzęcych; wszystkie wspólnotowe środki finansowe na eliminację i kontrolę chorób zwierzęcych, które pociągają za sobą obowiązkowe wydatki z budżetu wspólnotowego powinny zostać zebrane razem po jednym tytułem;

⁴ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 14.

⁵ Dz.U. nr L 362 z 31.12.1985, str. 9.

⁶ Dz.U. nr L 173 z 19.06.1982, str. 18.

⁷ Dz.U. nr L 53 z 25.02.1989, str. 55.

⁸ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 5.

⁹ Dz.U. nr L 280 z 3.10.1987, str. 26.

¹⁰ Dz.U. nr L 382 z 31.12.1986, str. 5.

¹¹ Dz.U. nr L 322 z 7.11.1989, str. 21.

¹² Dz.U. nr L 382 z 31.12.1986, str. 9.

¹³ Dz.U. nr L 223 z 2.08.1989, str. 19.

¹⁴ Dz.U. nr L 24 z 27.01.1987, str. 51.

właściwe jest aby zadanie podjęcia koniecznych środków powierzyć Komisji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejsza decyzja ustala procedury regulujące wkład finansowy Wspólnoty przeznaczony na:

- specyficzne środki weterynaryjne,
- środki kontrolne w dziedzinie weterynarii,
- programy zwalczania i kontroli chorób zwierzęcych.

Niniejsza decyzja nie wpływa na posiadane przez niektóre Państwa Członkowskie prawa do finansowego wkładu Wspólnoty przekraczającego 50% na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2052/88 z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie zadań Funduszy Strukturalnych i ich efektywności oraz w sprawie koordynacji działań między nimi i koordynacji ich działań z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami¹⁵.

TYTUŁ 1

SPECYFICZNE ŚRODKI WETERYNARYJNE

Artykuł 2

Specyficzne środki weterynaryjne obejmują:

- środki stosowane w stanach zagrożenia;
- kampanię przeciw pryszczycy,
- środki ochrony zwierząt,
- wkład w krajowe programy zwalczania niektórych chorób,
- środki techniczne i naukowe.

Rozdział 1

Środki natychmiastowe

Artykuł 3

1. Przepisy niniejszego artykułu stosuje się w przypadku wystąpienia jednej z następujących chorób na terytorium Państwa Członkowskiego:

- księgosusz,

¹⁵ Dz.U. nr L 185 z 15.07.1988, str. 9.

- pomór małych przeżuwaczy,
- choroba pęcherzykowa świń,
- choroba niebieskiego języka,
- choroba cieszyńska,
- pomór drobiu,
- ospa owiec lub kóz,
- gorączka doliny Rift,
- guzowata choroba skóry bydła,
- afrykański pomór koni,
- pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej,
- wenezuelskie wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia koni.

2. Zainteresowanym Państwom Członkowskim przysługuje finansowy wkład Wspólnoty na eliminację choroby pod warunkiem, że zastosowane niezwłocznie środki obejmą co najmniej izolację gospodarstwa od chwili podejrzenia i, po urzędowym potwierdzeniu choroby:

- ubój zwierząt należących do podatnych gatunków, które zachorowały, są zakażone, albo są podejrzane o zachorowanie lub zakażenie i ich zniszczenie, a w przypadku pomoru drobiu, zniszczenie jaj,
- zniszczenie skażonej paszy i skażonego wyposażenia w przypadkach kiedy nie można dokonać jego dezynfekcji zgodnie z tiret trzecie,
- oczyszczenie, dezynsekcję i dezynfekcję gospodarstw i wyposażenia w gospodarstwach,
- ustanowienie stref ochronnych,
- wdrożenie odpowiednich środków w celu zapobieżenia rozprzestrzenianiu się zakażenia,
- ustanowienie okresu wyczekiwania, jaki ma być przestrzegany po uboju, a przed ponownym obsadzeniem gospodarstwa,
- szybkie i dostateczne odszkodowania dla hodowców.

3. Zainteresowane Państwa Członkowskie są zobowiązane bezzwłocznie informować Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie o zastosowanych środkach zgodnie z legislacją wspólnotową dotyczącą powiadamiania i zwalczania oraz ich wynikach. Sytuacja jest badana

najszybciej jak to możliwe w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, zwanym dalej „Komitetem” ustanowionego decyzją 68/361/EWG¹⁶. Decyzję o skonkretyzowanym wkładzie finansowym Wspólnoty podejmuje się zgodnie z procedurami ustalonymi w art. 41, bez uszczerbku dla środków przewidzianych w kontekście wspólnej organizacji zainteresowanych rynków.

4. Jeżeli, w świetle rozwoju sytuacji we Wspólnocie, kontynuowanie środków przewidzianych w ust. 2 okaże się konieczne, możliwe będzie przyjęcie nowej decyzji dotyczącej finansowego wkładu Wspólnoty, który mógłby przekroczyć wartość 50% przewidzianą w ust. 5 tiret pierwsze, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 40. Po przyjęciu tej decyzji, możliwe będzie ustalenie wszelkich środków, jakie zainteresowane Państwo Członkowskie musi podjąć dla zapewnienia powodzenia działania, w szczególności środków innych niż wymienione w ust. 2.

5. Bez uszczerbku dla środków stabilizujących rynek podejmowanych w ramach wspólnej organizacji rynków, finansowy wkład Wspólnoty, w razie potrzeby podzielony na kilka transz, musi wynosić:

- 50% kosztów poniesionych przez Państwo Członkowskie na odszkodowania dla właścicieli z tytułu uboju, zniszczenia zwierząt i, gdzie właściwe, produktów z nich pochodzących, na oczyszczenie, dezynsekcję i dezynfekcję gospodarstw i wyposażenia i na zniszczenie zakażonej paszy i skażonego wyposażenia, określonego w ust. 2 tiret drugie,
- w przypadku przepisu o szczepieniach zgodnie z ust. 4, 100% kosztu dostawy szczepionki i 50% kosztu poniesionego przy wykonywaniu szczepień.

Artykuł 4

1. Art. 3 stosuje się w przypadku wystąpienia afrykańskiego pomoru świń albo zarazy płucnej bydła na terytorium, albo części terytorium Państwa Członkowskiego, które nie podlega planowi zwalczania tej choroby zgodnie z przepisami Wspólnoty.

2. W przypadku wystąpienia rzekomego pomoru drobiu na terytorium Państwa Członkowskiego stosuje się art. 3.

Jednakże, za wyjątkiem przypadków kiedy Komisja podejmie decyzję zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41 i pozwoli pod pewnymi warunkami, w ograniczonym czasie i na ograniczonym obszarze uciec się do szczepień, ze strony Wspólnoty nie zostanie udzielona żadna pomoc na dostawę szczepionki ani na przeprowadzenie szczepień.

Artykuł 5

1. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41 Komisja na wniosek Państwa Członkowskiego dodaje do wykazu w art. 3 ust. 1 chorobę egzotyczną, której zgłoszenie jest obowiązkowe, a która może prawdopodobnie stanowić zagrożenie dla Wspólnoty.

2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, wykaz w art. 3 ust. 1 może być uzupełniony zgodnie z rozwojem sytuacji tak, żeby obejmował choroby, których zgłoszenie

¹⁶ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

jest obowiązkowe zgodnie z dyrektywą 82/894/EWG oraz choroby przenoszone na ryby, albo może zostać zmieniona bądź skrócona, żeby uwzględnić postęp poczyniony w środkach zarządzanych na poziomie Wspólnoty w celu walki z niektórymi chorobami, w szczególności z klasycznym pomorem świń.

3. Art. 3 ust. 2 może zostać uzupełniony albo zmieniony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, w szczególności żeby uwzględnić włączenie nowych chorób do wykazu w art. 3 ust. 1 lub zdobyte doświadczenie albo przyjęcie przepisów Wspólnoty dotyczących walki z chorobą.

Artykuł 6

1. W przypadku kiedy Państwo Członkowskie jest bezpośrednio zagrożone wystąpieniem albo rozwojem na terytorium sąsiadującego państwa trzeciego albo Państwa Członkowskiego jednej z chorób, określonych w art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 i 2 lub art. 11 ust. 1, informuje ono Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie o środkach, jakie zamierza podjąć dla swojej ochrony.

2. Sytuacja jest możliwie najszybciej badana w ramach Komitetu, określonego w art. 41. Zgodnie z procedurą przewidzianą w tym artykule można postanowić o przyjęciu wszelkich środków odpowiednich do sytuacji, łącznie z, w szczególności, ustanowieniem strefy buforowej szczepień, oraz o udzieleniu finansowego wsparcia przez Wspólnotę dla środków uznanych za szczególnie konieczne dla powodzenia podjętych działań.

3. Decyzja, określona w ust. 2 ustala uzasadnione koszty oraz poziom finansowego wkładu Wspólnoty.

Artykuł 7

1. Na wniosek Państwa Członkowskiego, Wspólnota może podjąć decyzję, że Państwa Członkowskie powinny ustanowić zapasy produktów biologicznych przeznaczonych do zwalczania chorób, określonych w art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 (szczepionek, wzorcowych serotypów wirusa, surowic diagnostycznych) oraz bez uszczerbku decyzji przewidzianej w art. 14 ust. 2 dyrektywy 85/511/EWG, w art. 11 ust. 1 niniejszej decyzji.

2. Działanie, określone w ust. 1 i zasady jego wdrażania, w szczególności dotyczące wyboru, produkcji, przechowywania, transportu i użycia takich zapasów, oraz poziom wkładu Wspólnoty zostaną ustalone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

Artykuł 8

1. Jeżeli wystąpienie albo rozwój w państwie trzecim jednej z chorób, określonych w art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 1 lub art. 11 ust. 1 może stanowić zagrożenie dla Wspólnoty, Wspólnota może udzielić wsparcia dla środków zwalczania choroby, poprzez dostarczenie szczepionki bądź sfinansowanie zakupu szczepionki.

2. Decyzję o działaniu, określonym w ust. 1, zasadach jego wdrożenia, warunkach jakim może podlegać oraz poziomie wkładu finansowego Wspólnoty podejmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

Artykuł 9

1. Komisja przeprowadza we współpracy z właściwymi władzami krajowymi kontrole na miejscu, sprawdzając z punktu widzenia weterynaryjnego, czy przyjęte środki zostały zastosowane.
2. Państwa Członkowskie podejmą wszystkie niezbędne kroki dla ułatwienia tych kontroli, w szczególności zapewnią, żeby eksperci mieli dostęp do wszystkich informacji i dokumentów potrzebnych do oceny, czy środki zostały zastosowane.
3. Ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności co się tyczy częstotliwości i metod przeprowadzania kontroli, określonych w ust. 1, wyznaczenie ekspertów weterynaryjnych i procedury, jakiej muszą oni przestrzegać przy sporządzaniu swojego sprawozdania, przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

Artykuł 10

Decyzję o przydziale pieniędzy potrzebnych na środki omawiane w niniejszym rozdziale podejmuje się co roku w ramach procedury budżetowej.

Rozdział 2

Kampania przeciwko pryszczycy

Artykuł 11

1. Przepisy niniejszego artykułu stosuje się w przypadku wystąpienia pryszczycy na terytorium Państwa Członkowskiego.
2. Zainteresowane Państwo Członkowskie uzyskuje wsparcie od Wspólnoty na eliminację pryszczycy pod warunkiem natychmiastowego zastosowania środków przewidzianych w art. 3 ust. 2 oraz odpowiednich przepisów dyrektywy Rady 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r. wprowadzającej wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy¹⁷, zmienionej dyrektywą 90/423/EWG¹⁸.
3. Przepisy art. 3 ust. 3 stosuje się.
4. Bez uszczerbku dla środków podejmowanych w kontekście wspólnej organizacji rynku w celu stabilizacji rynku, określony finansowy wkład ustalony na podstawie niniejszej decyzji wynosi 60% kosztów poniesionych przez Państwo Członkowskie na:
 - a) odszkodowania dla właścicieli z tytułu:
 - (i) uboju i zniszczenia zwierząt,
 - (ii) zniszczenia mleka,
 - (iii) czyszczenia i dezynfekcji gospodarstw,

¹⁷ Dz.U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11.

¹⁸ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 12.

- (iv) zniszczenia skażonych pasz i, kiedy nie ma możliwości dezynfekcji, skażonego wyposażenia,
 - (v) strat poniesionych przez rolników w wyniku ograniczeń nałożonych na sprzedaż inwentarza żywego i tuczonych pastwiskowo zwierząt w wyniku przywrócenia natychmiastowych szczepień, zgodnie z art. 13 ust. 3 akapit przedostatni dyrektywy 85/511/EWG;
- b) gdzie stosowne, transport tusz do przetwórci;
- c) wszelkie inne środki niezbędne do zlikwidowania epidemii choroby.

Komisja określi zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41 charakter pozostałych środków, określonych w lit. c), które mogą się kwalifikować do takiego samego finansowego wkładu Wspólnoty oraz przypadki, w których stosuje się lit. a) (v).

5. Po raz pierwszy nie później niż w 45 dni po urzędowym potwierdzeniu pierwszego ogniska pryszczycy, a następnie wtedy i w taki sposób, jakiego będzie wymagał obrót wypadków, sytuacja jest ponownie badana w ramach Komitetu wspomnianego w art. 42. Badanie to obejmuje zarówno sytuację weterynaryjną jak i szacowane już poniesione wydatki albo zobowiązania. Po tym badaniu możliwe jest przyjęcie nowej decyzji w sprawie finansowego wkładu Wspólnoty, który może przekroczyć wartość 60% przewidzianą w ust. 4, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 42. Decyzja ta wyznacza uprawnione koszty oraz poziom finansowego wkładu Wspólnoty. Ponadto, kiedy ta decyzja zostanie przyjęta, mogą zostać przyjęte wszelkie środki jakie Państwo Członkowskie musi podjąć w celu zapewnienia powodzenia działania, w szczególności środki inne niż te, określone w ust. 2.

6. Jednakże w drodze odstępstwa od ust. 4, określony finansowy wkład Wspólnoty na środki, określonych w tym ustępie wynoszą 70% do dnia 1 stycznia 1995 r.

Artykuł 12

Każdy środek, o którym zdecyduje Wspólnota w celu wspomoczenia kampanii przeciw pryszczycy poza Wspólnotą, w szczególności środki podjęte zgodnie z przepisami ustalonymi w art. 6 i 8, może otrzymać wsparcie finansowe Wspólnoty.

Artykuł 13

Środki i zasady wdrażania środków, określonych w art. 12, ewentualne warunki jakim muszą odpowiadać i poziom wkładu finansowego Wspólnoty przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 42.

Artykuł 14

Pomoc wspólnotowa może zostać udzielona na ustanowienie wspólnotowych rezerw szczepionek przeciwko pryszczycy jak przewidziano w art. 14 ust. 2 dyrektywy 85/511/EWG.

Poziom udziału Wspólnoty i ewentualne warunki, jakim taki udział musi odpowiadać ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 42.

Artykuł 15

Decyzję o przydziale pieniędzy potrzebnych na środki wymienione w art. 12, 13 i 14 podejmuje się co roku w ramach procedury budżetowej.

W przypadku gdyby poważny wybuch pryszczycy wymagał wydatków na mocy przepisów niniejszego rozdziału przekraczających przydział ustalony zgodnie z akapitem pierwszym, Komisja podejmuje niezbędne kroki w ramach swoich uprawnień albo składa konieczne wnioski do władz budżetowych w celu zapewnienia, aby zobowiązania finansowe dotyczące art. 11 zostały spełnione.

Środki przewidziane w art. 11 uważa się za interwencję w rozumieniu art. 3 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

Rozdział 3

Ochrona zwierząt

Artykuł 16

Wspólnota udziela finansowego wsparcia dla ustanowienia polityki informacyjnej w dziedzinie ochrony zwierząt, obejmującej:

- zainstalowanie i rozwój systemu obejmującego odpowiednią bazę danych do gromadzenia i przechowywania wszystkich informacji odnoszących się do legislacji wspólnotowej dotyczącej ochrony zwierząt trzymanyh w celach hodowlanych, ochrony zwierząt w czasie transportu i ochrony zwierząt przeznaczonych na ubój, do rozpowszechniania takich informacji wśród właściwych władz, producentów i konsumentów,
- wykonywanie opracowań potrzebnych do przygotowania i opracowania legislacji w dziedzinie ochrony zwierząt.

Artykuł 17

Środki określone w art. 16, zasady ich wdrażania i poziom wkładu finansowego Wspólnoty ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

Artykuł 18

Decyzję o przydziale pieniędzy potrzebnych na środki wymienione w niniejszym rozdziale podejmuje się co roku w ramach procedury budżetowej.

Rozdział 4

Środki techniczne i naukowe

Artykuł 19

Wspólnota podejmuje albo pomaga Państwom Członkowskim w podejmowaniu technicznych i naukowych środków potrzebnych do opracowania legislacji wspólnotowej w dziedzinie weterynarii.

Artykuł 20

Decyzję o środkach, określonych w art. 23, zasadach ich wdrażania i poziomie finansowego wkładu Wspólnoty podejmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

Artykuł 21

Decyzję o przydziale pieniędzy potrzebnych na środki wymienione w niniejszym rozdziale podejmuje się co roku w ramach procedury budżetowej.

TYTUŁ II

Program zwalczania i kontroli chorób zwierząt

Artykuł 22

1. Finansowy udział Wspólnoty w zwalczaniu brucelozy, tuberkulozy i białaczki bydła jest określony – bez uszczerbku dla przepisów art. 25 ust. 1 - przez:

- dyrektywę 77/391/EWG,
- dyrektywę 82/400/EWG,
- decyzję 87/58/EWG.

2. Wkład finansowy Wspólnoty w eliminację zarazy piersiowa bydła ustala decyzja 89/145/EWG.

Artykuł 23

1. Wkład finansowy Wspólnoty w eliminację klasycznego pomoru świń ustala decyzja 80/1096/EWG.

2. Wkład finansowy Wspólnoty w eliminację afrykańskiego pomoru świń ustala:

- decyzja 86/649/EWG,
- decyzja 86/650/EWG,
- decyzja Rady 90/217/EWG z dnia 25 kwietnia 1990 r. w sprawie wspólnotowej pomocy finansowej dla zwalczania afrykańskiego pomoru świń na Sardynii¹⁹.

3. Wspólnotowy wkład finansowy w eliminację brucelozy owiec ustala decyzja Rady 90/242/EWG z dnia 21 maja 1990 r. wprowadzająca wspólnotowy środek finansowy dla

¹⁹ Dz.U. nr L 116 z 8.05.1990, str. 24.

zwalczania brucellozy u owiec i kóz²⁰.

4. Wspólnotowy wkład finansowy w eliminację zakaźnej martwicy krwi ustala się, przed dniem 1 października 1990 r., na mocy decyzji Rady wprowadzającej wspólnotowy środek finansowy w odniesieniu do zwalczania zakaźnej martwicy krwi we Wspólnocie.

Artykuł 24

1. Wprowadza się wspólnotowy środek finansowy na eliminację i kontrolowanie chorób wymienionych w Załączniku. Wykaz ten może być uzupełniany lub zmieniany wraz z rozwojem sytuacji zdrowotnej we Wspólnocie na podstawie decyzji Rady przyjętej kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji.

2. Przed dniem 1 października 1990 r. Rada, podejmując decyzję kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, ustala wspólnotowe kryteria stosowane do środka, określone w ust. 1. Jednakże, w przypadku chorób, dla których Wspólnota już ustaliła wspólnotowe kryteria stosowane do podejmowanego środka, po ogłoszeniu niniejszej decyzji Państwa Członkowskie mogą przedłożyć Komisji program zgodny z ust. 3.

3. Przedkładając program Komisji zainteresowane Państwo Członkowskie dołączy wszystkie właściwe informacje finansowe i wskaże w szczególności łączny szacunkowy koszt realizacji programu. Program ten, mogący ulec zmianie po zbadaniu przez Komisję, zostanie następnie zatwierdzony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

4. W przypadku każdego programu decyzję o poziomie finansowego wkładu Wspólnoty i wszelkich warunkach, jakie musi ona spełniać, podejmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

5. Wnioski o zapłatę stosuje się do wydatków poniesionych przez zainteresowane Państwo Członkowskie w trakcie roku kalendarzowego i należy je składać do Komisji przed dniem 1 lipca roku następnego.

6. Komisja podejmuje decyzję w sprawie pomocy po konsultacji z Komitetem.

7. Komisja przeprowadza, przy współpracy właściwych władz krajowych, regularne kontrole na miejscu dotyczące realizacji programów otrzymujących finansowe wsparcie od Wspólnoty.

8. Komisja regularnie, co najmniej raz w roku, przekazuje Państwom Członkowskim informacje w ramach Komitetu, na podstawie informacji dostarczonych przez władze zainteresowanych Państw Członkowskich, które składają Komisji szczegółowe sprawozdanie wraz ze swoimi wnioskami o zapłatę oraz, gdzie stosowne, na podstawie sprawozdań ekspertów, którzy, będąc wyznaczeni przez Komisję i działając w imieniu Wspólnoty, dokonywali kontroli na miejscu.

9. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

Artykuł 25

²⁰ Dz.U. nr L 140 z 1.06.1990, str. 123.

1. Z zachowaniem przepisów art. 22, 23 i 24, poziom finansowego udziału Wspólnoty w programach dotyczących chorób określonych w wymienionych artykułach, ustala Komisja zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, w wysokości 50% poniesionych w Państwie Członkowskim kosztów odszkodowań dla właścicieli z tytułu uboju bydła z powodu danej choroby.

2. Na wniosek Państwa Członkowskiego Komisja, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, bada ponownie sytuację w zakresie chorób, określonych w art. 22, 23 i 24. Takie ponowne badanie obejmuje zarówno sytuację weterynaryjną jak i szacunek wydatków już poniesionych, albo które mają być poniesione. Po tym powtórnym badaniu wszelkie nowe decyzje w sprawie wkładu finansowego Wspólnoty, który może przekraczać 50% kosztów poniesionych w Państwach Członkowskich na wypłatę odszkodowań dla właścicieli z tytułu uboju zwierząt z powodu danej choroby, przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 42.

Po przyjęciu niniejszej decyzji mogą zostać przyjęte wszelkie środki, jakie zainteresowane Państwo Członkowskie musi przedsięwziąć dla zapewnienia powodzenia działania.

Artykuł 26

Szacunkowa roczna pomoc obciążająca budżet wspólnotowy na mocy rozdziału dotyczącego wydatków rolnych wynosi 70 milionów ECU dla środków przewidzianych w niniejszym tytule.

TYTUŁ III

INSPEKCJA WETERYNARYJNA

Artykuł 27

Wspólnota wspomaga poprawę skuteczności inspekcji weterynaryjnej przez:

- udzielanie pomocy finansowej laboratoriom łącznikowym i laboratoriom referencyjnym,
- wkład finansowy w przeprowadzanie badań mających na celu zapobieganie zoonozom,
- wkład finansowy we wdrażanie nowych strategii kontrolnych wynikających z urzeczywistnienia rynku wewnętrznego.

Rozdział 1

Laboratoria łącznikowe i laboratoria referencyjne

Artykuł 28

1. Każde laboratorium łącznikowe albo laboratorium referencyjne wyznaczone do tej funkcji zgodnie z legislacją wspólnotową w dziedzinie weterynarii oraz spełniające zadania i wymagania ustalone przez tę legislację może otrzymać pomoc wspólnotową.

2. Mechanizmy udzielania pomocy przewidzianej w ust. 1, ewentualne warunki na jakich może zostać udzielona i jej wielkość ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.
3. Decyzję o przydziale pieniędzy potrzebnych na środki przewidziane w niniejszym rozdziale podejmuje się co roku w ramach procedury budżetowej.

Rozdział 2

Kontrole mające na celu zapobieganie zoonozom

Artykuł 29

Z chwilą wprowadzenia zasad zwalczania zoonoz, Państwa Członkowskie mogą, w ramach krajowego planu podlegającego zatwierdzeniu przez Komisję zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, ubiegać się o finansowe wsparcie Wspólnoty dla ich planu zwalczania.

Artykuł 30

Przedkładając Komisji swój plan zwalczania, zainteresowane Państwa Członkowskie dołączają wszystkie właściwe informacje finansowe i wskazują w szczególności łączny szacunkowy koszt realizacji tego planu.

Artykuł 31

W przypadku każdego krajowego planu zwalczania, poziom wkładu finansowego Wspólnoty oraz wszelkie ewentualne warunki, na jakich może zostać udzielony, ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

Artykuł 32

Do niniejszego rozdziału art. 24 ust. 5-8 stosuje się.

Artykuł 33

Decyzję o przydziale pieniędzy potrzebnych na środki ustanowione w niniejszym rozdziale podejmuje się co roku w ramach procedury budżetowej.

Rozdział 3

Nowa strategia zwalczania

Artykuł 34

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje program wymiany urzędników pracujących w sektorze weterynaryjnym.
2. W ramach Komitetu Komisja koordynuje wraz z Państwami Członkowskimi programy wymiany.

3. Zainteresowane Państwo Członkowskie podejmuje wszelkie środki niezbędne do wdrożenia skoordynowanych programów wymiany.
4. Co roku, na podstawie sprawozdań Państw Członkowskich, realizacja programów wymiany jest badana w ramach Komitetu.
5. Państwa Członkowskie uwzględniają zdobyte doświadczenie w celu poprawy i poszerzenia programów wymiany.
6. Pomoc finansowa Wspólnoty może zostać udzielona w celu popierania sprawnego działania programów wymiany szczególnie poprzez dalsze szkolenia, określone w art. 36 ust. 1. Poziom udziału Wspólnoty oraz wszelkie ewentualne warunki, na jakich może zostać przyznany, ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.
7. Do celów niniejszego artykułu art. 20 i 21 stosuje się.

Artykuł 35

Art. 34 ust. 6 i 7 stosuje się do programów ustanawianych na mocy decyzji przyjętej w art. 19 dyrektywy Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego²¹, w celu zorganizowania inspekcji weterynaryjnych na granicach zewnętrznych dla produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich.

Artykuł 36

1. Komisja może, albo bezpośrednio albo za pośrednictwem właściwych władz krajowych, organizować kursy podyplomowe lub spotkania dla pracowników w Państwach Członkowskich, w szczególności pracowników odpowiedzialnych za kontrole, określone w art. 35.
2. Procedury organizowania środków przewidzianych w ust. 1 oraz poziom wkładu finansowego Wspólnoty ustala Komisja zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

Artykuł 37

1. Wprowadzenie systemów identyfikacji zwierząt i powiadamiania o chorobach na mocy prawa dotyczącego kontroli weterynaryjnych w wewnątrzspółnotowym handlu żywymi zwierzętami w celu wprowadzenia rynku wewnętrznego może otrzymać pomoc finansową Wspólnoty.
2. Procedury organizowania środka przewidzianego w ust. 1 i poziom finansowego wkładu Wspólnoty ustala Komisja po konsultacji z Komitetem.

Artykuł 38

1. Gdyby Państwo Członkowskie napotkało, z punktu widzenia strukturalnego albo geograficznego, na problemy kadrowe albo infrastrukturalne przy wdrażaniu nowej strategii

²¹ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

zwalczania spowodowane urzeczywistnieniem rynku wewnętrznego na żywe zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego, to może ono uzyskać na okres przejściowy pomoc finansową Wspólnoty, która będzie stopniowo zmniejszana.

2. Zainteresowane Państwo Członkowskie przedkłada Komisji krajowy program wraz z wszelkimi właściwymi informacjami finansowymi, stworzony w celu poprawienia systemu kontroli.

3. Do celów niniejszego artykułu art. 24 ust. 3 i art. 24 ust. 5-8 stosuje się.

Artykuł 39

Decyzję o przydziale pieniędzy potrzebnych na środki omawiane w niniejszym rozdziale podejmuje się co roku w ramach procedury budżetowej.

TYTUŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 40

Art. 8 i 9 rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej²², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2048/88²³, stosuje się *mutatis mutandis*.

Artykuł 41

1. Wówczas, gdy ma być stosowana procedura przewidziana w niniejszym artykule, sprawa winna zostać niezwłocznie przedstawiona Komitetowi przez jego przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy lub też na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, jakie należy podjąć. Komitet wydaje swoją opinię o projekcie w terminie ustalonym przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy. Opinię wydaje się większością głosów przewidzianą w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich wewnątrz Komitetu są ważne w sposób ustalony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przewidywane środki jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

b) Jeżeli przewidywane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków jakie powinny zostać przyjęte. Rada podejmuje decyzję kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od daty odwołania do Rady, Rada nie podejmie decyzji, proponowane środki zostaną przyjęte i natychmiast wykonane przez Komisję.

²² Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 13.

²³ Dz.U. nr L 185 z 15.07.1988, str. 1.

Artykuł 42

1. Wówczas, gdy ma być stosowana procedura przewidziana w niniejszym artykule, sprawa winna zostać niezwłocznie przedstawiona Komitetowi przez jego przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy lub też na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji składa do Komitetu projekt środków, jakie należy podjąć. Komitet wydaje swoją opinię o projekcie w przeciągu dwóch dni. Opinię wydaje się większością głosów przewidzianą w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich wewnątrz Komitetu są wazone w sposób ustalony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przewidywane środki jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- c) Jeżeli przewidywane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków jakie powinny zostać przyjęte. Rada podejmuje decyzję kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od daty odwołania do Rady, Rada nie podejmie decyzji, proponowane środki zostaną przyjęte i natychmiast wykonane przez Komisję.

Artykuł 43

1. Decyzja Rady 77/97/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie finansowania przez Wspólnotę niektórych środków stosowanych w sytuacjach nagłych w dziedzinie zdrowia zwierząt²⁴, ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85, traci moc ze skutkiem od dnia podania do wiadomości niniejszej decyzji.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, Komisja ustali procedury pokrywania kosztów środków zastosowanych przy szczepieniu przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni od dnia 1 września 1989 r.

2. Jednakże decyzje przyjęte na podstawie decyzji 77/97/EWG zachowują moc.

Artykuł 44

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 26 czerwca 1990 r.

W imieniu Rady

M. O'KENNEDY

²⁴ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 78.

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

WYKAZ CHORÓB

Grupa 1

Choroby endemiczne podlegające obowiązkowym lub dobrowolnym środkom zwalczania i/lub środkom eliminacyjnym w skali stada.

- Gruźlica bydła
- Bruceloza bydła
- Otręt bydła (IBR/IPV) (Stacje unasienniania i pozyskiwania zarodków)
- Bruceloza owiec i kóz (*B. melitensis*)
- Enzootyczna białaczka bydła (EBL)
- Choroba Aujeszkiego u świń
- *Salmonella pullorum*
- *Salmonella gallinarum*
- Wąglik
- Choroba Maedi / Visna i wirusowe zapalenie mózgu i stawów kóz
- Otręt bydła (IBR/IPV) (inne rodzaje przedsiębiorstw)
- Choroba Johnego (paratuberkuloza)
- *Mycoplasma gallisepticum*

Grupa 2

Zoonozy lub epidemie nie ujęte gdzie indziej

- Wścieklizna
- Echinokokoza (bąblowica)
- Gąbczasta encefalopatia bydła (BSE) lub jakakolwiek powoli się rozwijająca choroba.

DECYZJA RADY

**z dnia 27 listopada 1990 roku
ustanawiająca kryteria Wspólnoty dotyczące likwidacji oraz monitorowania pewnych
chorób zwierzęcych**

(90/638/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając decyzję Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 roku w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁽¹⁾, a w szczególności artykuł 24 (2) tej decyzji,

uwzględniają propozycję Komisji,

zważywszy, że artykuł 24 (2) decyzji 90/424/EWG zawiera stwierdzenie mówiące, że muszą zostać ustanowione kryteria Wspólnoty dotyczące finansowego środka działania Wspólnoty dotyczącego likwidacji oraz monitorowania pewnych chorób zwierzęcych;

zważywszy, że wspomniane kryteria muszą zapewnić skuteczność tego środka działania oraz to, że umożliwi on Państwom Członkowskim przedstawienie Komisji programów mających na celu zagwarantowanie prędkiej likwidacji oraz właściwy monitoring chorób, których to dotyczy,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ;

Artykuł 1

W celu zatwierdzenia zgodnie ze środkiem działania przewidzianym w artykule 24 (1) decyzji 90/424/EWG, programy przedstawione Komisji przez Państwa Członkowskie muszą spełniać następujące kryteria:

- kryteria określone w Załączniku I - z uwagi na programy dotyczące likwidacji;
- kryteria określone w Załączniku II - z uwagi na programy dotyczące monitoringu.
- dla programów zwalczania wścieklizny: kryteria ustanowione w Załączniku III.

⁽¹⁾ Dz. U. nr L 224 z 18. 08. 1990, str. 19.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 1990 roku.

W imieniu Rady
V. SACCOMANDI
Przewodniczący

Załącznik I

Kryteria dla programów dotyczących likwidacji

Programy dotyczące likwidacji powinny zawierać, co najmniej:

1. opis epidemiologicznej sytuacji choroby,
2. analizę szacunkowych kosztów oraz szacunki przewidywanych korzyści programu,
3. prawdopodobny czas trwania programu oraz określenie celu, który ma zostać osiągnięty do dnia jego zakończenia,
4. wskazanie na instytucję centralną, na którą nałożony zostaje obowiązek nadzorowania oraz koordynowania departamentów odpowiedzialnych za realizację programu,
5. opis oraz wyznaczenie granic obszaru geograficznego oraz administracyjnego, na którym będzie obowiązywał program,
6. system zapewniający przekazywanie informacji na temat wszystkich podejrzanych oraz potwierdzonych przypadków wybuchu choroby na obszarze, którego to dotyczy,
7. procedury kontroli, a w szczególności przepisy dotyczące przemieszczania zwierząt, które mogą być dotknięte bądź zakażone daną chorobą oraz dotyczące regularnych inspekcji gospodarstw rolnych na obszarach, których to dotyczy,
8. system rejestrowania gospodarstw rolnych zaangażowanych w ramach programu,
9. środki działania służące do określania pochodzenia zwierząt,
10. różne statusy mające zastosowanie do gospodarstw rolnych oraz obszarów, określenie celów, które mają zostać osiągnięte z uwagi na każdy status, warunki obowiązujące w odniesieniu do przemieszczania zwierząt pomiędzy gospodarstwami rolnymi oraz obszarami mającymi różny status oraz określenie konsekwencji utraty statusu,
11. w przypadku, gdy jest to konieczne, opis metod przeprowadzania analiz, badania oraz pobierania próbek, stosowanych z uwagi na każdą chorobę,
12. środki działania, które mają zostać zastosowane wówczas, gdy uzyskane zostają wyniki pozytywne podczas kontroli przeprowadzanych w ramach programu. Takie środki działania muszą zawierać wszelkie konieczne środki ostrożności mające na celu zagwarantowanie prędkiej likwidacji choroby, w świetle danych epidemiologicznych oraz metod zapobiegawczych, określonych szczegółowo z uwagi na taką chorobę, dla przykładu:
 - (a) ubój zwierząt, które zostały dotknięte bądź zakażone, bądź podejrzane o to, że zostały dotknięte bądź zakażone, w połączeniu z:

- albo zniszczeniem tusz, albo ich dalszym wykorzystaniem po dokonaniu obróbki, w celach innych niż do spożycia przez ludzi, pod warunkiem, że zastosowane rodzaje obróbki zapewniają wystarczające gwarancje w odniesieniu do zdrowia publicznego i / lub zdrowia zwierząt, lub
 - dalszym wykorzystaniem mięsa, pod warunkiem, że nie przedstawia to żadnego niebezpieczeństwa dla zdrowia ludzkiego,
- (b) zniszczenie wszystkich produktów, które mogą przenosić chorobę bądź poddanie takich produktów obróbce w celu uniknięcia wszelkich możliwości zakażenia,
- (c) zastosowanie procedury dezynfekowania zakażonych gospodarstw rolnych,
- (d) wybraną obróbkę leczniczą bądź prewencyjną,
- (e) zastosowanie procedury odnowy stada za pomocą zwierząt zdrowych w tych gospodarstwach rolnych, w których populacja zwierząt została zmniejszona poprzez ubój,
- (f) utworzenie strefy nadzoru wokół zakażonych gospodarstw rolnych,

13. w przypadku, gdy jest to konieczne, przepisy dotyczące możliwie jak najszybszego udzielenia wystarczającej rekompensaty dla rolników, za zwierzęta poddane ubojowi,

14. zobowiązanie się instytucji, o której mowa jest w punkcie 4, do informowania departamentów Komisji w sposób regularny oraz wyczerpujący.

Załącznik II

Kryteria dla programów dotyczących kontroli

Programy dotyczące monitoringu muszą zawierać, co najmniej:

1. kryteria, o których mowa jest w punktach od 1 do 9, 12, 13 oraz 14 Załącznika I;
2. system monitoringu opierający się na analizach serologicznych, mikrobiologicznych, patologicznych oraz epidemiologicznych, bądź w oparciu o każdą inną metodę odpowiednią z uwagi na chorobę;
3. system upewniania się co do braku choroby w świetle jej charakterystycznych cech epidemiologicznych.

Załącznik III

Kryteria dla programów zwalczania wścieklizny

Programy dla zwalczania wścieklizny powinny zawierać przynajmniej:

- (a) kryteria wymienione w punktach od 1 do 7 Załącznika I;
- (b) szczegółowe informacje dotyczące regionu lub regionów, w których doustne szczepienie lisów ma mieć miejsce w ich naturalnych granicach bytowania. Ten region lub regiony muszą pokryć przynajmniej 6 000 km² lub cały obszar Państwa Członkowskiego oraz mogą obejmować przyległe tereny kraju trzeciego;
- (c) szczegółowe informacje dotyczące szczepionek, które powinny być użyte, system dystrybucji, odległości przy rozmieszczaniu oraz częstotliwość wykładania przynęt;
- (d) gdzie właściwe, wszystkie szczegóły oraz koszt i cel programów ochrony i zachowania flory i fauny podjęte przez dobrowolne (pozarządowe) organizacje na terytorium objętym tymi projektami.

DECYZJA RADY

z dnia 4 marca 1991 r.

zmieniająca decyzję 90/424/EWG w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii

(91/133/EWG)

RADA WSPÓLNOTY EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając decyzję Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii¹, w szczególności zaś jej art. 24 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) decyzja 90/424/EWG uwzględnia możliwość udziału finansowego Wspólnoty w usuwaniu i kontroli chorób wymienionych w wykazie załączonym do tej decyzji; wykaz może być uzupełniony lub poprawiony tak, aby wziąć pod uwagę procesy zachodzące w dziedzinie ochrony zdrowia we Wspólnocie;

(2) w świetle powyższych procesów zarazę płucną bydła należy dodać do wyżej wymienionego wykazu tak, aby możliwe było uzyskanie wkładu finansowego Wspólnoty na cele związane z wdrażaniem programów na rzecz usuwania i kontroli tej choroby;

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do Grupy 1 załącznika do decyzji 90/424/EWG dodaje się następujący myślnik:

¹ Dz. U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19.

„- Zaraza płucna bydła.”

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 4 marca 1991 r.

W imieniu Rady

R. STEICHEN

Przewodniczący

DECYZJA RADY

z dnia 16 czerwca 1992 r.

zmieniająca po raz trzeci decyzję 90/424/EWG w sprawie wydatków w dziedzinie
weterynarii

(92/337/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając decyzję nr 90/424/EWG¹, w szczególności jej art. 24 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) decyzja 90/424/EWG przewiduje możliwość dotacji finansowej z budżetu Wspólnoty, przeznaczonej na eliminację oraz monitorowanie chorób wymienionych w załączniku do tej decyzji; lista chorób może być uzupełniona lub zmieniona stosownie do rozwoju sytuacji zdrowotnej w ramach Wspólnoty;

(2) rozporządzenie Rady 86/649/EWG z dnia 16 grudnia 1986 r. w sprawie środków finansowych przeznaczonych przez Wspólnotę na eliminację afrykańskiego pomoru świń w Portugalii² oraz decyzja Rady 86/650/EWG z dnia 16 grudnia 1986 r. w sprawie środków finansowych przeznaczonych przez Wspólnotę na eliminację afrykańskiego pomoru świń w Hiszpanii³ zapewniały pomoc finansową na okres pięciu lat; w pierwszej połowie 1992 r. powyższy okres pięcioletni dobiega końca;

(3) plany eliminacji choroby, przyjęte i wprowadzone w życie w ramach decyzji nr 86/649/EWG i nr 86/650/EWG zaowocowały znaczną poprawą sytuacji zdrowotnej; niemożliwe było jednakże całkowite wyeliminowanie afrykańskiego pomoru świń;

(4) w świetle tych osiągnięć należy dopisać afrykański pomór świń do grupy 1 listy chorób zamieszczonej w załączniku do decyzji nr 90/424/EWG, w celu uzyskania dotacji finansowej z budżetu Wspólnoty, przeznaczonej na realizację programów eliminacji i monitorowania tej choroby,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W grupie 1 załącznika do decyzji nr 90/424/EWG dodaje się następującą pozycję:

¹ Dz. U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3763/91 (Dz. U. nr L 356 z 24.12.1991, str. 1).

² Dz. U. nr L 382 z 31.12.1986, str. 5. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją (Dz. U. nr L 322 z 07.11.1989, str.21).

³ Dz. U. nr L 382 z 31.12.1986, str. 9.

„- afrykański pomór świń”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 16 czerwca 1992 r.

W imieniu Rady
Arlindo MARQUES CUNHA
Przewodniczący

DECYZJA RADY

z dnia 13 lipca 1992 r.

**w sprawie komputeryzacji weterynaryjnych procedur przywozowych (Projekt SHIFT),
zmieniająca dyrektywy 90/675/EWG, 91/496/EWG, 91/628/EWG i decyzję 90/424/EWG,
oraz uchylająca decyzję 88/192/EWG**

(92/438/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

od chwili przyjęcia decyzji Rady 88/192/EWG z dnia 28 marca 1988 r. w sprawie systemu kontroli sanitarnej w granicznych posterunkach kontroli przy przywozie z państw trzecich (Projekt SHIFT)², nastąpił znaczny postęp w zakresie harmonizacji w dziedzinie weterynarii;

w szczególności, Rada przyjęła dyrektywę 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. określającą zasady organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich³, dyrektywę 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁴ oraz dyrektywę 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu⁵;

w świetle tendencji sprzyjających harmonizacji w sektorze weterynaryjnym, stosowne jest ustanowienie nowych przepisów w sprawie komputeryzacji weterynaryjnych procedur przywozowych i uchylenie, w związku z powyższym, decyzji 88/192/EWG;

te nowe przepisy mają służyć ochronie zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt umożliwiając utworzenie rynku wewnętrznego zwierząt i produktów zwierzęcych;

te nowe przepisy są obecnie tym bardziej niezbędne, że zniesiona zostaje kontrola na granicach wewnętrznych;

¹ Opinia wydana dnia 10 lipca 1992 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Dz.U. nr L 89 z 6.04.1988, str. 32.

³ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

⁴ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 91/628/EWG (Dz.U. nr L 340 z 12.12.1991, str. 17).

⁵ Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17.

komputeryzacja weterynaryjnych procedur przywozowych a także opracowanie baz danych wyszczególniających wymagania przywozowe oraz informacje dotyczące przywozu zwierząt i produktów zwierzęcych muszą zapewnić urzędowemu lekarzowi weterynarii odmawiającemu przyjęcia przesyłki w granicznym posterunku kontroli skuteczny sposób przekazywania istotnych informacji;

dyrektywy 90/675/EWG, 91/496/EWG oraz 91/628/EWG powinny być odpowiednio zmienione;

w decyzji Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁶ należy przewidzieć wsparcie finansowe Wspólnoty dla wprowadzenia w życie nowych środków odnoszących się do komputeryzacji weterynaryjnych procedur przywozowych;

Komisji należy powierzyć zadanie przyjęcia niezbędnych przepisów wykonawczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Komputeryzacja weterynaryjnych procedur przywozowych obejmuje:
 - procedurę przekazywania istotnych informacji w przypadku odesłania przesyłki w granicznym posterunku kontroli przez urzędowego lekarza weterynarii;
 - organizację i obsługę baz danych zawierających wspólnotowe wymagania przywozowe dotyczące zwierząt i produktów;
 - organizację i obsługę baz danych obejmujących przywóz zwierząt i produktów do Wspólnoty.
2. Komputeryzacja określona w ust. 1 jest dostosowana do obowiązujących standardów międzynarodowych.

Artykuł 2

Do celów niniejszej decyzji definicje podane w dyrektywach 90/675/EWG, 91/496/EWG oraz 91/628/EWG stosuje się zgodnie z potrzebą.

Artykuł 3

1. Procedura informacyjna określona w art. 1 ust. 1 tiret pierwsze obejmuje graniczne posterunki kontroli, organy centralne Państw Członkowskich i Komisję.
2. Procedura informacyjna określona w art. 1 ust. 1 tiret pierwsze jest stosowana zgodnie z opisem zawartym w załączniku I.

⁶ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3763/91 (Dz.U. nr L 356 z 24.12.1991, str. 1).

Artykuł 4

1. Bazy danych określone w art. 1 tiret drugie zawierają szczegółowy wykaz wymagań dotyczących przywozu zwierząt i produktów do Wspólnoty, w szczególności informacje na temat wykazów upoważnionych państw trzecich, zatwierdzonych przedsiębiorstw, przyjętych środków ochronnych i zatwierdzonych wzorów świadectw.
2. Organizacja i obsługa baz danych określonych w art. 1 ust. 1 tiret drugie ustalona jest w załączniku II.

Artykuł 5

1. Bazy danych określone w art. 1 ust. 1 tiret trzecie zawierają wyczerpujące informacje dotyczące każdej przesyłki zwierząt lub produktów wprowadzonych na terytorium Wspólnoty, obejmujące w szczególności warunki przewozu zwierząt zgodnie z przepisami rozdziału III dyrektywy 91/628/EWG i wyniki badań przeprowadzonych zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG i 91/496/EWG.
2. Organizacja i obsługa baz danych określonych w art. 1 ust. 1 tiret drugie ustalona jest w załączniku III.

Artykuł 6

Sprzęt stosowany w granicznych posterunkach kontroli do celów niniejszej dyrektywy może być taki, jak sprzęt określony w art. 2 ust. 2 decyzji Komisji 91/398/EWG z dnia 19 lipca 1991 r. w sprawie skomputeryzowanego systemu wymiany informacji między władzami weterynaryjnymi (Animo)⁷.

Artykuł 7

Decyzja 88/192/EWG traci moc.

Artykuł 8

W dyrektywie 90/675/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 4 ust. 1 dodaje się tiret w brzmieniu:
„- czy informacja dotycząca odmowy przesyłki nie jest podana w procedurze określonej w art. 1 tiret pierwsze decyzji Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. w sprawie komputeryzacji weterynaryjnych procedur przywozowych (Projekt SHIFT)*.

^{*} Dz.U. nr L 243 z 25.08.1992, str. 27.”

2. w art. 8 ust. 2 dodaje się co następuje:

„d) sprawdzać bazy danych określone w art. 1 tiret drugie decyzji 92/438/EWG.”

⁷ Dz.U. nr L 221 z 9.08.1991, str. 30.

3. w art. 9 ust. 2 (iii) dodaje się zdanie w brzmieniu:
„Zapewnia on przeprowadzanie wszystkich aktualizacji baz danych wskazanych w art. 1 tiret trzecie decyzji 92/438/EWG.”
4. w art. 11 ust. 4 lit. b) tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:
„- powiadomić, przy użyciu skomputeryzowanego systemu wymiany informacji między władzami weterynaryjnymi (Animo), urzędowego lekarza weterynarii w posterunku kontroli miejsca przeznaczenia, o przejściu produktów i ich prawdopodobnej dacie przybycia,”.
5. w art. 11 ust. 4 lit. b) dodaje się zdanie w brzmieniu:
„W takich przypadkach właściwe władze są informowane za pośrednictwem skomputeryzowanego systemu wymiany informacji między władzami weterynaryjnymi (Animo).”
6. w art. 16 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:
„- zastosować procedurę informacyjną określoną w art. 1 tiret pierwsze decyzji 92/438/EWG.”
7. w art. 16 ust. 1 lit. a) skreśla się tiret trzecie.
8. art. 16 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. Stosuje się przepisy decyzji 92/438/EWG.”

Artykuł 9

W dyrektywie 91/496/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 4 ust. 1 dodaje się tiret w brzmieniu:
„- że procedura opisana w art. 1 tiret pierwsze decyzji Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. w sprawie komputeryzacji weterynaryjnych procedur przywozowych (Projekt SHIFT) nie zawiera informacji odmówienia przesyłki^{*}
^{*} Dz.U. nr L 243 z 25.8.1992, str. 27.”
2. w art. 4 ust. 2 dodaje się akapit drugi w brzmieniu:
„Badanie musi być przeprowadzone po sprawdzeniu baz danych określonych w art. 1 tiret drugie decyzji 92/438/EWG.”
3. w art. 6 ust. 2 dodaje się zdanie w brzmieniu:
„Urzędowy lekarz weterynarii zapewnia, że przeprowadzane są wszystkie aktualizacje

baz danych wskazanych w art. 1 ust. 1 tiret trzecie decyzji 92/438/EWG.”

4. w art. 9 ust. 1 lit. d) wyrazy „określonego w art. 12 ust. 4 akapit drugi” zastępuje się wyrazami „określonego w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG”.
5. w art. 12 ust. 1 lit. c) tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„- zastosować procedurę informacyjną przewidzianą w art. 1 tiret pierwsze decyzji 92/438/EWG.”.
6. w art. 12 ust. 1, lit c) skreśla się tiret trzecie.
7. w art. 12 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Stosuje się przepisy decyzji 92/438/EWG.”
8. w art. 30 ust. 2 akapit pierwszy skreśla się wyrazy „w akapicie drugim”.

Artykuł 10

W art. 11 dyrektywy 91/628/EWG dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Stosuje się przepisy decyzji Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. w sprawie komputeryzacji weterynaryjnych procedur przywozowych (Projekt SHIFT)*.

^{*} Dz.U. nr L 243 z 25.08.1992, str. 27.”

Artykuł 11

W decyzji 90/424/EWG dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 37a*

1. Możliwe jest przyznanie pomocy finansowej Wspólnoty na komputeryzację weterynaryjnych procedur przywozowych określonych w decyzji 92/438/EWG*
2. Ustalenia organizacyjne dotyczące finansowania na mocy ust. 1 oraz poziom wkładu Wspólnoty określa się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41.

^{*} Dz.U. nr L 243 z 25.08.1992, str. 27.”

Artykuł 12

Zasady niezbędne do stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się, w miarę potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 13.

Artykuł 13

1. Komisja jest wspomagana przez Stały Komitet Weterynaryjny powołany na mocy

decyzji 68/361/EWG⁸, zwany dalej „Komitetem”.

2. W przypadku, gdy należy postępować zgodnie z procedurą ustanowioną w niniejszym artykule, przewodniczący przekazuje sprawę Komitetowi z własnej inicjatywy albo na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

3. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet przedstawia swoją opinię na temat tego projektu w terminie ustalonym przez przewodniczącego, w zależności od stopnia pilności sprawy. Opinie przyjmowane są większością 54 głosów; liczba głosów Państw Członkowskich jest ważona zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

4. a) Komisja przyjmuje środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) W przypadku, gdy nie są one zgodne z opinią Komitetu lub taka opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedstawia Radzie środki, które należy przyjąć. Rada przyjmuje środki stanowiąc większością kwalifikowaną.

Jeżeli Rada nie przyjęła żadnych środków w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym sprawa została jej przedstawiona, Komisja przyjmuje proponowane środki i stosuje je niezwłocznie.

Artykuł 14

Przepisy niniejszej decyzji zostają poddane rewizji w terminie do dnia 1 lipca 1995 r., w celu uwzględnienia postępu technologicznego i dokonania niezbędnych udoskonaleń, w szczególności w świetle postępu technologicznego, jaki może nastąpić w najbardziej zaawansowanych Państwach Członkowskich.

Artykuł 15

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 lipca 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

⁸ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

ZAŁĄCZNIK I

1. Podstawową zasadę systemu stanowi wolny dostęp każdego właściwego organu (granicznego posterunku kontroli, centralnego organu Państwa Członkowskiego, Komisji) do skomputeryzowanych katalogów dotyczących przesyłek zwierząt i produktów odsyłanych z posterunku kontroli na mocy art. 12 ust. 1 lit. c) dyrektywy 91/496/EWG lub art. 16 ust. 1 lit. a) dyrektywy 90/675/EWG.
2. Powyższe katalogi będą aktualizowane przez właściwe władze Państw Członkowskich. Informacja musi być przekazywana niezwłocznie przez publiczną sieć z komutacją pakietów.
3. Za sieć odpowiada Komisja. Wybrany zostanie operator sieci a całość specyfikacji technicznych sieci będzie określona zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 13 niniejszej decyzji.
4. Do katalogu wprowadzane są informacje dotyczące powodów odesłania przesyłek. Przepisy dotyczące stosowania niniejszego punktu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 13.

ZAŁĄCZNIK II

1. Komisja tworzy bazę danych dotyczącą wymagań Wspólnoty w odniesieniu do przewozu zwierząt i produktów oraz udostępnia ją każdemu Państwu Członkowskiemu i każdemu granicznemu posterunkowi kontroli.
2. Każde Państwo Członkowskie tworzy bazę danych dotyczącą wymagań krajowych (nieuwzględnioną w ust. 1) w odniesieniu do przywozu żywych zwierząt i produktów na jego terytorium. Każde z nich udostępnia swoją bazę pozostałym Państwom Członkowskim, Komisji i wszystkim granicznym posterunkom kontroli.
3. Każde Państwo Członkowskie określa sposób dostępu każdego granicznego posterunku kontroli do baz danych określonych w ust. 1 i 2.
4. Komisja jest odpowiedzialna za aktualizowanie bazy danych określonej w ust 1. Każde Państwo Członkowskie jest indywidualnie odpowiedzialne za aktualizację baz danych określonych w ust. 2.
5. Wymagania techniczne w odniesieniu do harmonizacji baz danych oraz ich aktualizacji określa się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 13.

ZAŁĄCZNIK III

1. Każde Państwo Członkowskie tworzy bazę danych obejmującą zwierzęta i produkty dostarczone na jego terytorium.
2. Każde Państwo Członkowskie przekazuje Komisji, w odstępach czasu wyznaczonych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 13, informacje pobrane z baz danych określonych w ust. 1.
3. Wymagania techniczne w odniesieniu do harmonizacji baz danych oraz przekazywania informacji do Komisji określa się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 13.

DYREKTYWA RADY 92/117/EWG

z dnia 17 grudnia 1992 r.

dotycząca środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

zwierzęta żywe i produkty pochodzenia zwierzęcego znajdują się w wykazie w załączniku II do Traktatu; gospodarka hodowlana oraz wprowadzenie na rynek produktów pochodzenia zwierzęcego stanowią ważne źródło dochodu rolników;

racjonalny rozwój tego sektora oraz poprawa jego produktywności mogą być osiągnięte przez wprowadzenie środków weterynaryjnych, których celem jest ochrona i podniesienie poziomu w zakresie zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt we Wspólnocie;

konieczne jest zapobieżenie i ograniczanie za pomocą odpowiednich środków pojawiania się chorób odzwierzęcych, które stanowią zagrożenie dla zdrowia ludzi, w szczególności poprzez żywność pochodzenia zwierzęcego;

Wspólnota podjęła już działania dotyczące zlikwidowania niektórych chorób odzwierzęcych, w szczególności gruźlicy bydła, brucelozy bydła, brucelozy u kóz i owiec oraz wścieklizny; zalecane jest gromadzenie informacji epidemiologicznych o tych chorobach;

środki te powinny być stosowane bez uszczerbku dla dyrektywy Rady 89/397/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r., w sprawie urzędowej kontroli środków spożywczych⁴;

w celu określenia priorytetów dotyczących działań zapobiegawczych, konieczne jest zgromadzenie informacji w Państwach Członkowskich o przypadkach chorób odzwierzęcych u ludzi, zwierząt domowych, w paszach zwierzęcych oraz u zwierząt dzikich;

¹ Dz.U. nr C 253 z 27.09.1991, str. 2.

² Dz.U. nr C 326 z 16.02.1991, str. 223.

³ Dz.U. nr C 79 z 30.03.1992, str. 6.

⁴ Dz.U. nr L 186 z 30.06.1989, str. 23.

Komisja powinna śledzić rozwój sytuacji epidemiologicznej po to, aby zaproponować odpowiednie środki;

sytuacja odnosząca się do salmonellozy uzasadnia przyjęcie natychmiastowych środków kontroli niektórych rodzajów zagrożonej gospodarki rolnej;

harmonizacja zasadniczych wymagań dotyczących ochrony zdrowia publicznego zakłada uprzednie określenie związków między Wspólnotą, laboratoriami referencyjnymi oraz wykonywaniem działań technicznych i naukowych;

szczegółowe zasady dotyczące wkładu finansowego Wspólnoty w zakresie niektórych działań zawartych w niniejszej dyrektywie, zostały ustanowione decyzją Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁵;

właściwym jest ustanowienie przepisów dotyczących procedury ustanawiającej bliską efektywną współpracę między Państwami Członkowskimi a Komisją, w zakresie przyjęcia środków wykonawczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące gromadzenia informacji w zakresie chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych oraz odpowiednich środków, które należy podjąć w Państwach Członkowskich oraz na poziomie wspólnotowym.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. *choroba odzwierzęca* oznacza choroby i/lub zakażenia, które mogą być naturalnie przeniesione ze zwierząt na człowieka;
2. *odzwierzęcy czynnik chorobotwórczy* oznacza jakąkolwiek bakterię, wirus lub pasożyta zewnętrznego, które mogą spowodować chorobę odzwierzęcą;
3. *zatwierdzone laboratorium krajowe* oznacza laboratorium zatwierdzone lub uznane przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, do przeprowadzania badań próbek urzędowych w celu wykrywania odzwierzęcych czynników chorobotwórczych;
4. *próbka* oznacza próbkę pobraną przez właściciela lub osobę odpowiedzialną za zakład lub zwierzęta, lub pobraną w jego imieniu, w celu jej zbadania na obecność odzwierzęcego czynnika chorobotwórczego;
5. *próbka urzędowa* oznacza próbkę pobraną przez właściwy organ w celu przeprowadzenia testów na obecność odzwierzęcego czynnika chorobotwórczego. Próbka urzędowa zawiera odniesienie do gatunku, rodzaju, ilości i metody pobrania, a także do pochodzenia zwierzęcia lub produktu pochodzenia zwierzęcego; taka próbka

⁵ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19. Decyzja zmieniona decyzją 91/133/EWG (Dz.U. nr L 66 z 13.03.1991, str. 18).

ma być pobierana bez wcześniejszego uprzedzenia;

6. *właściwy organ* oznacza centralny organ lub władze Państwa Członkowskiego, które są odpowiedzialne za monitorowanie stosowania przepisów dotyczących zdrowia publicznego, zdrowia zwierząt lub innych zagadnień weterynaryjnych wynikających z niniejszej dyrektywy, albo każdy inny organ, któremu organ centralny powierzył takie zadania.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie zapewni, że środki podjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą przez właściwy organ, są koordynowane na szczeblu krajowym i lokalnym, w szczególności w odniesieniu do badań epidemiologicznych.
2. Właściwy organ szczebla lokalnego jest wspierany przez zatwierdzone laboratoria krajowe.
3. Każde Państwo Członkowskie wyznaczy zatwierdzone krajowe laboratoria referencyjne w zakresie chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych wymienionych w załączniku I pkt I, w których może być przeprowadzona identyfikacja odzwierzęcego czynnika chorobotwórczego lub ostateczne potwierdzenie jego obecności.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:
 - a) podmioty gospodarcze lub kierownicy zakładów zatwierdzonych zgodnie z dyrektywami 64/433/EWG⁶, 71/118/EWG⁷ i 77/99/EWG⁸, zostali zobowiązani do przechowywania przez minimalny okres, który zostanie wyznaczony przez właściwy organ, oraz podania do jego wiadomości, na jego wniosek, wyników badań na obecność chorób odzwierzęcych wymienionych w załączniku I pkt I;
 - b) wyodrębnienie oraz identyfikacja odzwierzęcych czynników chorobotwórczych lub ustanowienie jakiegokolwiek innego dowodu na ich obecność, spoczywa na osobie odpowiedzialnej za laboratorium, lub w przypadku gdy identyfikacja czynnika przeprowadzana jest w innym miejscu niż laboratorium, na osobie odpowiadającej za badanie;
 - c) diagnoza oraz identyfikacja odzwierzęcego czynnika chorobotwórczego jest zgłaszana do właściwego organu;
 - d) właściwy organ gromadzi informacje dotyczące odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, których obecność została potwierdzona w wyniku przeprowadzonych testów lub badań, oraz każdego przypadku klinicznego chorób

⁶ Dz.U. nr L 121 z 29.07.1964, str. 2012/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

⁷ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona i zaktualizowana dyrektywą 92/116/EWG (Dz.U. nr L 62 z 15.03.1993, str. 1).

⁸ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85. Dyrektywa zaktualizowana dyrektywą 92/5/EWG (Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 1.) oraz ostatnio zmieniona dyrektywą 92/45/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).

odzwierzęcych wymienionych w załączniku I pkt I u ludzi i zwierząt;

- e) inne Państwa Członkowskie są regularnie informowane w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, utworzonego na mocy decyzji 68/361/EWG⁹, o odnotowanych przypadkach klinicznych zgodnie z lit. d).

2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16, przepisy niniejszego artykułu mogą być rozszerzone w celu objęcia nimi chorób odzwierzęcych lub odzwierzęcych czynników chorobotwórczych wymienionych w załączniku I pkt II i III.

Artykuł 5

1. Właściwy organ oceni informacje zgromadzone zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. d). Powiadomi on Komisję do dnia 31 marca każdego roku, o tendencjach i źródłach zakażeń chorobami odzwierzęcymi, odnotowanych w ciągu ostatniego roku.

2. Ust. 1 nie wyklucza częstszego powiadamiania Komisji przez Państwo Członkowskie, czy też wniosków Komisji dotyczących dodatkowych informacji w przypadku, gdy okoliczności to uzasadniają. Komisja oceni informacje dostarczone przez Państwa Członkowskie i do dnia 1 października każdego roku złoży sprawozdanie Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu.

3. Do dnia 1 stycznia 1996 r. Komisja przedłoży Radzie sprawozdanie dotyczące nabytych doświadczeń, z załączonymi propozycjami poprawy systemu sprawozdawczego w sprawach, wobec których Rada podejmie decyzję kwalifikowaną większością głosów.

Artykuł 6

Komisja śledzi rozwój sytuacji w odniesieniu do chorób odzwierzęcych we Wspólnocie, szczególnie na podstawie informacji zgromadzonych na podstawie art. 5 i 8, oraz:

- a) prowadzi określone badania, w szczególności w odniesieniu do oceny ryzyka powstającego w wyniku odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, procedur diagnostycznych i środków kontroli, we współpracy z właściwymi laboratoriami krajowymi, wspólnotowymi laboratoriami referencyjnymi określonymi w art. 13 i Stałym Komitetem Weterynaryjnym utworzonym na mocy decyzji 81/651/EWG¹⁰;
- b) określi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16, sposoby gromadzenia próbek i przeprowadzania badań w krajowych laboratoriach określonych w art. 3 ust. 2 i 3. W przypadku salmonelli powinna to wykonać do dnia ustanowionego w art. 17;
- c) ustanowi wytyczne dotyczące środków zwalczania chorób odzwierzęcych.

Artykuł 7

System pozwalający na śledzenie przemieszczania zwierząt hodowlanych, ustanowiony

⁹ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

¹⁰ Dz.U. nr L 233 z 19.08.1981, str. 32. Decyzja zmieniona decyzją 86/105/EWG (Dz.U. nr L 93 z 8.04.1986, str. 14).

decyzją Komisji 89/153/EWG¹¹, zostanie wprowadzony w związku ze środkami związanymi z chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi, ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji do dnia 1 października 1993 r. krajowe środki, które podejmą w celu realizacji celów niniejszej dyrektywy ze względu na choroby odzwierzęce wymienione w załączniku I pkt I i II, z wyjątkiem tych, które zostały już podjęte w zakresie brucelozy i gruźlicy na podstawie planów już zatwierdzonych w ramach legislacji wspólnotowej.

Mogą one obejmować środki w celu wykrywania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych wymienionych w załączniku I pkt III.

Państwa Członkowskie, które posiadają krajowe plany wykrywania chorób odzwierzęcych wymienionych w załączniku I pkt II, mogą przedłożyć je Komisji jako informacje wymagane zgodnie z akapitem pierwszym.

Państwa Członkowskie przedkładają Komisji, co roku sprawozdanie dotyczące sytuacji epidemiologicznej w zakresie włośnicy.

Komisja zbada środki podane do wiadomości przez Państwa Członkowskie, w celu określenia czy są one zgodne z celami niniejszej dyrektywy. Poinformuje ona Państwa Członkowskie o swoich wnioskach w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

2. W przypadku salmonelli u ptactwa domowego, Państwa Członkowskie muszą przedłożyć Komisji do dnia 1 stycznia 1994 r., plany sporządzone zgodnie z kryteriami ustanowionymi w załącznikach II i III. Plany te muszą:

- a) precyzować środki podjęte w odniesieniu do salmonelli w celu dostosowania do minimalnych wymagań ustanowionych w załączniku III;
- b) uwzględniać szczególną sytuację w każdym Państwie Członkowskim;
- c) wykazać liczbę zatwierdzonych laboratoriów krajowych, w których przeprowadzane będą badania oraz identyfikacja salmonelli, a także procedury zatwierdzające te laboratoria.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16:

- plany określone w ust. 2, zmienione, jeśli zaistnieje taka potrzeba, zostaną zatwierdzone nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od chwili ich przedłożenia,
- do uprzednio zatwierdzonego planu mogą być wprowadzane zmiany lub uzupełnienia, w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji w danym Państwie Członkowskim lub jednym z jego regionów.

¹¹ Dz.U. nr L 59 z 2.03.1989, str. 33.

Artykuł 9

1. Szczegółowe zasady dotyczące wkładu finansowego Wspólnoty w zakresie środków dotyczących uboju i zniszczenia, oraz pobierania próbek urzędowych zgodnie z załącznikiem III sekcja I pkt V, oraz w zakresie działalności laboratoriów wymienionych w załączniku IV, zostaną ustanowione zgodnie z decyzją 90/424/EWG.

W odniesieniu do środków określonych w załączniku III, wkład finansowy przewidziany w decyzji 90/424/EWG nie może działać na korzyść hodowców, którzy naruszyli wymagania niniejszej dyrektywy.

50% kosztów związanych z zastosowaniem środków dotyczących uboju i zniszczenia określonych w akapicie pierwszym, zostanie pokryte ze wspomnianego wyżej wkładu finansowego Wspólnoty.

2. W art. 4 decyzji 90/424/EWG dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przepisy art. 3 z wyjątkiem ust. 2 tiret czwarte oraz ust. 5 tiret drugie stosuje się w przypadku, gdy pojawią się choroby odzwierzęce wymienione w dyrektywie 92/117/EWG, pod warunkiem, że ich pojawienie się stanowi nagłe zagrożenie dla zdrowia ludzkiego. Niniejszy warunek zostanie spełniony po podjęciu decyzji przewidzianej w art. 3 ust. 3.”

Artykuł 10

1. Z dniem 1 stycznia 1994 r. Państwa Członkowskie wprowadzą minimalne środki ustanowione w zakresie salmonelli w załączniku III sekcja I.

Państwa Członkowskie muszą do dnia 1 stycznia 1994 r., ustanowić przepisy określające środki, które należy podjąć w celu uniknięcia pojawienia się salmonelli w gospodarstwach rolnych, biorąc pod uwagę zasady określone w załączniku II do dyrektywy 90/539/EWG.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, do dnia 1 stycznia 1995 r., na wniosek Komisji sporządzony w świetle opinii uzyskanej od Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, oraz na podstawie zebranych doświadczeń w czasie wykonywania niniejszej dyrektywy, zadecyduje w sprawie środków wymaganych w celu kontroli salmonelli w stadach niosek.

Do czasu przyjęcia tych środków Państwa Członkowskie mogą, z poszanowaniem przepisów Traktatu, zachować przepisy krajowe w odniesieniu do niosek.

2. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji sporządzony na podstawie informacji zebranych zgodnie z art. 5 i 6 oraz art. 8 ust. 1, zadecyduje o potrzebie zastosowania szczególnych środków dotyczących kontroli innych chorób odzwierzęcych o podobnym zagrożeniu.

Artykuł 11

1. Biegli z Komisji mogą przeprowadzić badania na miejscu, w niezbędnym zakresie do jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy i we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich. W tym celu mogą oni sprawdzić, czy Państwa Członkowskie zapewniają

właściwe stosowanie niniejszej dyrektywy, poprzez kontrolę reprezentatywnego procentu gospodarstw. Komisja poinformuje właściwy organ o wynikach przeprowadzonej kontroli.

Dane Państwo Członkowskie podejmie wszelkie środki, które okażą się niezbędne do uwzględnienia wyników tych kontroli. Jeżeli Państwo Członkowskie nie podejmie takich środków, po zbadaniu sytuacji przez Stały Komitet Weterynaryjny, możliwe jest podjęcie odpowiednich środków na mocy procedury ustanowionej w art. 16.

2. Szczegółowe przepisy w celu wykonania niniejszego artykułu, szczególnie w odniesieniu do częstotliwości i sposobu przeprowadzania kontroli określonych w ust. 1 akapit pierwszy, zostaną przyjęte na mocy procedury wymienionej w art. 16.

Artykuł 12

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się środki ochronne określone w dyrektywie 90/425/EWG¹² dotyczącej kontroli weterynaryjnych, przeprowadzanych w zakresie handlu w celu zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego.

Artykuł 13

Wspólnotowe laboratoria referencyjne wymienione w załączniku IV są odpowiedzialne, zgodnie z zadaniami i obowiązkami w nim opisanymi, za łączność i koordynację krajowych laboratoriów referencyjnych określonych w art. 3 ust. 3.

Artykuł 14

1. Wpisanie i pozostanie we wspólnotowym wykazie państw trzecich lub ich części, z których przywóz jest dozwolony w odniesieniu do zdrowia, wymagają przedłożenia przez dane państwo trzecie planu zawierającego szczegóły gwarancji udzielonych przez to państwo, w odniesieniu do inspekcji dotyczących chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych.

Efekt tych gwarancji musi być nie mniejszy niż wynikający z gwarancji określonych niniejszą dyrektywą.

Komisja zatwierdzi te plany zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16. Gwarancje alternatywne do tych, które wynikają z zastosowania niniejszej dyrektywy, są dozwolone zgodnie z tą procedurą, pod warunkiem, że nie są one bardziej korzystne od tych, które są stosowane w odniesieniu do handlu.

2. W przypadku, gdy nie zostanie podjęta żadna decyzja zgodnie z ust. 1, do dnia 31 grudnia 1995 r., w odniesieniu do danego państwa trzeciego, zamieszczenie tego państwa w wykazie określonym w ust. 1, zostanie zawieszona zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16.

3. Przestrzeganie przez właściwe władze państwa trzeciego realizacji planów zostanie sprawdzone przez biegłych wspólnotowych, w czasie kontroli przewidzianych w regulach wspólnotowych.

¹² Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

Artykuł 15

Rada może zmieniać lub uzupełniać załączniki stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

W szczególności załącznik III zostanie poddany kontroli na mocy niniejszej procedury do dnia 1 stycznia 1996 r.

Artykuł 16

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustalona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia zagadnienia na forum Komitetu, czyniąc to z własnej inicjatywy lub też na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. W ramach Komitetu, głosy Państw Członkowskich są wazone zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedłoży projekt środków, które należy podjąć. Komitet wyda opinię w sprawie tych środków w terminie, który przewodniczący może ustalić stosownie do pilności przedłożonych spraw. Opinie są wydawane większością 54 głosów.

4. a) Komisja przyjmie środki i wykona je niezwłocznie w przypadku, gdy są one zgodne z opinią Komitetu.

b) W przypadku, gdy nie są one zgodne z opinią Komitetu lub gdy nie zostanie dostarczona żadna opinia, Komisja przedłoży bezzwłocznie Radzie wniosek dotyczący środków, które należy podjąć. Rada przyjmie środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli trzy miesiące po przedłożeniu wniosków Radzie, nie przyjmie ona żadnych środków, Komisja przyjmie środki i wykona je niezwłocznie, chyba, że Rada odrzuci je zwykłą większością głosów.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 1994 r.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 18

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WYKAZ CHORÓB ODZWIERZĘCYCH OBJĘTYCH ART. 4

- I. - Gruźlica spowodowana *Mycobacterium bovis*
- Brucelloza i jej czynniki
- Salmonelloza i jej czynniki
- Włośnica.
- II - Kamylobakterioza
- Echinokokoza
- Listerioza
- Wścieklizna
- Toksoplazmoza
- Jersinioza
- Inne choroby odzwierzęce i ich czynniki.
- III Wszelkie inne choroby odzwierzęce niewystępujące we Wspólnocie i ich czynniki.

ZAŁĄCZNIK II

KRYTERIA SPORZĄDZANIA PLANÓW MONITOROWANIA SALMONELLI W STADACH PTACTWA DOMOWEGO

- I. Plany muszą zawierać:
- liczbę i rodzaj próbek, które należy pobrać,
 - liczbę i rodzaj próbek urzędowych, które należy pobrać,
 - metody pobierania próbek,
 - metody badania próbek i identyfikacji odzwierzęcych czynników chorobotwórczych.
- II. Plany muszą uwzględniać następujące kryteria w celu ustanowienia procedur pobierania próbek:
- a) czynniki, które mogą ułatwiać rozprzestrzenianie się jednej lub wielu chorób odzwierzęcych;
 - b) dotychczasowy przebieg danej choroby odzwierzęcej, w kraju lub regionie, u zwierząt domowych lub dzikich;
 - c) dane pogłowie zwierząt w zakresie:
 - wielkości pogłowia,
 - jednorodności pogłowia zwierząt,
 - wieku zwierząt,
 - hodowli zwierząt;
 - d) środowisko gospodarstw w zakresie:
 - różnic regionalnych,
 - zagęszczenia stad,
 - powiązań z obszarami miejskimi,
 - powiązań z obszarami zasiedlonymi przez dzikie zwierzęta;
 - e) systemy produkcji w gospodarstwach, w tym:
 - gospodarstwa intensywne,
 - gospodarstwa ekstensywne,

- systemy hodowli, w szczególności sposób karmienia i warunki higieniczne,
- f) problemy, które mogą wystąpić w świetle dotychczasowych doświadczeń i innych informacji;
- g) wymagany zakres ochrony zgodnie z rodzajem i stopniem powagi danej choroby odzwierzęcej.

ZAŁĄCZNIK III

KONTROLE DOTYCZĄCE SALMONELLI

Sekcja I

MONITOROWANIE I KONTROLA - OBECNOŚĆ SALMONELLI W STADACH HODOWLANYCH

I. Stada hodowlane

Stado hodowlane składa się, z co najmniej 250 ptaków (*Gallus gallus*), trzymany lub hodowany w jednym gospodarstwie do produkcji jaj wylęgowych.

II. Monitorowanie salmonelli w stadach hodowlanych

Właściciel lub osoba odpowiedzialna za wylęgarnię lub stado hodowlane, musi, na własny koszt pobierać próbki do analizy w celu wykrycia salmonelli w zatwierdzonym laboratorium krajowym lub laboratorium uznanym przez właściwy organ, przy zachowaniu minimalnej ilości pobieranych próbek określonych poniżej.

A. Stada przeznaczone do chowu

1. Próbki od ptaków chowanych w celach hodowlanych muszą być pobierane przynajmniej od piskląt jednodniowych, kurcząt czterotygodniowych oraz od młodych kur na dwa tygodnie przed rozpoczęciem nieśności.
2. Pobierane próbki muszą zawierać:
 - a) w przypadku piskląt jednodniowych, próbki ściółki z klatek w których dostarczono je do gospodarstwa, oraz tuszki piskląt, które były martwe w chwili dostarczenia; oraz
 - b) w przypadku młodych kur mających cztery tygodnie lub na dwa tygodnie przed rozpoczęciem nieśności, zbiorcze próbki kału połączone z odrębnymi próbkami świeżego kału, każda z nich ważąca nie mniej niż 1 g, pobrane losowo z kilku miejsc z budynku w którym drób jest trzymany, lub w przypadku gdy ptaki mają dostęp do większej ilości zabudowań w danym gospodarstwie, z każdej grupy zabudowań w gospodarstwie, w którym trzymane są ptaki;
 - c) liczba miejsc, z których pobiera się oddzielne próbki kału w celu zebrania ich w jedną próbkę zbiorczą jest następująca:

Liczba ptaków trzymanyh w zabudowaniu	Liczba próbek kału do pobrania w budynku lub grupie zabudowań
1-24	(liczba odpowiadająca liczbie ptaków, nie więcej niż 20)
25-29	20
30-39	25
40-49	30
50-59	35
60-89	40
90-199	50
200-499	55
500 lub więcej	60

B. *Stada dorosłych ptaków hodowlanych*

1. We wszystkich dorosłych stadach hodowlanych próbki muszą być pobierane przynajmniej, co dwa tygodnie w okresie nieśności.
2. W stadach hodowlanych, których jaja są inkubowane w wylęgarni o całkowitej pojemności inkubatorów mniejszej niż 1 000 jaj, próbki muszą być pobierane w gospodarstwie i składać się z próbek zbiorczyh kału złożonych z oddzielnych próbek kału, z których każda waży nie mniej niż 1 g, pobranych zgodnie z pkt. A (2) lit. b).
3. W stadach hodowlanych, których jaja są inkubowane w wylęgarni o całkowitej pojemności inkubatorów na 1 000 jaj lub więcej, próbki muszą być pobierane w wylęgarni i składać się ze:
 - a) zbiorczyh próbek smółki pobranych z 250 kurcząt, które wylęgły się z jaj dostarczonych do wylęgarni z każdego stada hodowlanego; lub
 - b) próbek z tuszek 50 piskląt, które padły podczas wylęgu lub po wykluciu się z jaj dostarczonych do wylęgarni z każdego stada hodowlanego.
4. Takie próbki muszą być również pobierane ze stad hodowlanych składających się z mniej niż 250 ptaków, których jaja są wylęgane w wylęgarniach o całkowitej pojemności inkubatorów na 1 000 jaj lub większej.
5. Co osiem tygodni, pobieranie próbek określonych w pkt. B musi być

zastąpione przez pobieranie próbek urzędowych, które musi być przeprowadzane zgodnie z pkt. 4.

C. *Badanie próbek na obecność salmonelli*

Do analizy mogą być połączone wszystkie próbki pobrane w każdym budynku.

Analizy i próby na obecność salmonelli przeprowadza się na podstawie metod uznanych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16 niniejszej dyrektywy, po konsultacji z Naukowym Komitetem Weterynaryjnym, lub do czasu uznania metod na podstawie wypróbowanych i przetestowanych metod krajowych, które spełniają wymogi ustanowione w decyzji 89/610/EWG¹³.

III. **Powiadamianie o wynikach**

W przypadku, gdy w wyniku monitorowania przeprowadzonego zgodnie z pkt. II, wykryto w stadzie hodowlanym obecność *Salmonella enteritidis* lub *Salmonella typhimurium*, osoba odpowiedzialna za laboratorium, które przeprowadza badania, osoba przeprowadzająca badania lub właściciel stada powiadamiają właściwy organ o wynikach badań.

IV. **Badania stad dające wynik dodatni w wyniku monitorowania**

W przypadku, gdy zostanie stwierdzona obecność *Salmonella enteritidis* lub *Salmonella typhimurium* zgodnie z pkt. III, w stadzie zostaną pobrane próbki urzędowe w celu potwierdzenia pierwotnych wyników. Próbka z ptaków musi być pobrana losowo, wybrana z każdego budynku dla ptaków w gospodarstwie, a liczba próbek dobrana zgodnie z tabelą w pkt. II (A) (2) lit. c). Do celów badań, ptaki z każdego budynku muszą być zgrupowane w grupy składające się z pięciu sztuk, a próbki wątroby, jajników i jelit pobrane z każdego ptaka z grupy muszą być przebadane na obecność salmonelli przy użyciu analiz i testów uznanych zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 16 niniejszej dyrektywy, lub do czasu uznania metod na podstawie wypróbowanych i przetestowanych metod krajowych.

V. **Środki, które należy podjąć w odniesieniu do stad w przypadku, gdy zakażenie zostanie potwierdzone**

Środki muszą spełniać następujące normy minimalne.

1. W przypadku, gdy w wyniku badań przeprowadzonych zgodnie z pkt. IV, obecność *Salmonella enteritidis* lub *Salmonella typhimurium* zostanie potwierdzona u ptaków w budynku, podjęte muszą być następujące środki:
 - a) żaden ptak nie może opuścić danego budynku, chyba że właściwy organ zezwoli na ubój i zniszczenie pod nadzorem, lub ubój w rzeźni wyznaczonej przez właściwy organ zgodnie z lit. c);
 - b) jaja nieinkubowane, wyprodukowane przez ptaki w danym budynku, muszą

¹³ Dz.U. nr L 351 z 2.12.1989, str. 34.

być zniszczone na miejscu, lub po odpowiednim oznaczeniu przeniesione pod nadzorem do zatwierdzonego zakładu zajmującego się przetwórstwem jaj, w celu przeprowadzenia obróbki cieplnej zgodnie z wymaganiami dyrektywy 89/437/EWG¹⁴;

- c) wszystkie ptaki w budynku muszą być ubite zgodnie z załącznikiem I rozdział VI pkt 31 lit. c) dyrektywy 71/118/EWG, przy czym urzędowy lekarz weterynarii rzeźni musi być powiadomiony o decyzji ubicia zgodnie z załącznikiem I rozdział VI pkt 25 lit. a) tej dyrektywy, lub zostać ubite i zniszczone w taki sposób, aby ograniczyć do minimum ryzyko rozprzestrzenienia się salmonelli.
2. Po opróżnieniu budynku z ptaków, które były zakażone *Salmonella enteritidis* lub *Salmonella typhimurium*, należy przeprowadzić dokładne mycie i dezynfekcję, łącznie z bezpiecznym usunięciem obornika i ściółki zgodnie z procedurami przewidzianymi przez lokalne władze weterynaryjne. Zakład musi być ponownie zasiedlony pisklętami spełniającymi wymagania pkt II (A) (1).
 3. W przypadku, gdy jaja pochodzące ze stad, w których potwierdzono obecność *Salmonella enteritidis* lub *Salmonella typhimurium*, znajdują się ciągle w wylęgarni, muszą być one zniszczone i traktowane jako materiał wysokiego ryzyka zgodnie z dyrektywą 90/667/EWG¹⁵.
- VI. Na mocy procedury przewidzianej w art. 16 oraz w następstwie opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, ustalonej do dnia 1 października 1993 r.,
- a) systemy nadzoru oparte na badaniach serologicznych w gospodarstwie mogą być uznane, jeśli posiadają gwarancje równoznaczne z systemem kontroli wylęgarni przewidzianym w pkt. II (A) (1), (B) (3) i (4) oraz (C);
 - b) rozwiązania inne niż obowiązkowy ubój przewidziany w pkt. V lit. c), takie jak zastosowanie antybiotyku, mogą zostać zatwierdzone w stadach hodowlanych;
 - c) w celu zabezpieczenia cennego materiału genetycznego mogą być ustanowione szczególne przepisy.

Kontrole przewidziane w niniejszym rozdziale mogą, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16, być poddane kontroli w świetle postępu wiedzy naukowej.

Sekcja II

KONTROLA DOTYCZĄCA SALMONELLI NA OSTATNIM ETAPIE PRODUKCJI MIESZANEK PASZOWYCH DLA DROBIU

¹⁴ Dz.U. nr L 212 z 22.07.1989, str. 87. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/684/EWG (Dz.U. nr L 376 z 31.12.1991, str. 38).

¹⁵ Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich do obrotu oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG (Dz.U. nr L 363 z 27.12.1990, str. 51).

Próbki mogą być pobierane z mieszanek paszowych używanych do karmienia drobiu w przypadku, gdy próbki urzędowe pobierane są w gospodarstwie lub w przypadku uzasadnionego podejrzenia.

W przypadku, gdy próbka wykazuje obecność salmonelli, właściwy organ przeprowadzi badania w celu:

- a) zidentyfikowania źródła zakażenia, w szczególności za pomocą pobrania próbek urzędowych na różnych etapach produkcji;
- b) zbada stosowanie przepisów i kontroli dotyczących usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, w szczególności tych, które są ustanowione w dyrektywie 90/667/EWG;
- c) ustanowi procedury dotyczące dobrej praktyki wytwarzania i zapewni dostosowanie do uznanych procedur.

ZAŁĄCZNIK IV

ROZDZIAŁ I

WYKAZ WSPÓLNOTOWYCH LABORATORIÓW REFERENCYJNYCH W ZAKRESIE CHOROÓB ODZWIERZĘCYCH (a)

I. Epidemiologia chorób odzwierzęcych

Institut für Veterinärmedizin
(Robert von Ostertag - Institut)
Postfach 33 00 13
Thielallee 88/92
D -1000 Berlin (Republika Federalna Niemiec)

II. Salmonella

Rijksinstituut voor de Volksgezondheid
PO Box 1
NL -3720 BA Bilthoven (Niderlandy)

ROZDZIAŁ II

ZADANIA I OBOWIĄZKI WSPÓLNOTOWYCH LABORATORIÓW REFERENCYJNYCH

1. Wspólnotowe laboratoria referencyjne wymienione w rozdziale I są odpowiedzialne za:
 - dostarczanie krajowym laboratoriom referencyjnym danych szczegółowych dotyczących metod analitycznych i testów porównawczych,
 - koordynowanie zastosowania przez krajowe laboratoria referencyjne metod określonych w tiret pierwszym, w szczególności przez organizowanie testów porównawczych,
 - koordynowanie badań w odniesieniu do nowych metod analitycznych i informowanie krajowych laboratoriów referencyjnych o postępach w tej dziedzinie,
 - przeprowadzanie podstawowych i dalszych kursów szkoleniowych dla personelu z krajowych laboratoriów referencyjnych,
 - naukowe i techniczne wspieranie Komisji, szczególnie w przypadkach, gdy o wyniki analiz toczy się spór między Państwami Członkowskimi.
2. Wspólnotowe laboratoria referencyjne zapewnią, że spełniają następujące warunki:

Muszą one:

(a) Bez uszczerbku dla referencyjnych laboratoriów w zakresie brucelozy, gruźlicy i wścieklizny.

- posiadać odpowiednio wykwalifikowany personel właściwie przeszkolony w technikach stosowanych w wykrywaniu chorób odzwierzęcych,
- posiadać wyposażenie i substancje niezbędne do wykonywania zadań przewidzianych w 1,
- posiadać odpowiednią infrastrukturę administracyjną,
- zapewnić, że jej personel przestrzega zasady poufności niektórych spraw, wyników lub komunikatów,
- posiadać wystarczającą wiedzę na temat międzynarodowych norm i praktyk.

DYREKTYWA RADY 92/119/EWG

z dnia 17 grudnia 1992 r.

wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

żywe zwierzęta zostały wymienione w załączniku II do Traktatu; obrót żywymi zwierzętami stanowi ważne źródło dochodów ludności rolniczej;

konieczność ustanowienia na poziomie wspólnotowym środków kontroli, podejmowanych w przypadku wybuchu choroby, w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju sektora rolnego i przyczynienia się do ochrony zdrowia zwierząt we Wspólnocie;

ognisko tej choroby może w krótkim czasie przybrać rozmiary epidemii, powodując śmiertelność i straty, które mogą z kolei doprowadzić do gwałtownego spadku rentowności hodowli;

należy podjąć środki kontroli kiedy tylko pojawi się podejrzenie wystąpienia choroby, aby umożliwić podjęcie natychmiastowych i skutecznych działań jak tylko obecność choroby zostanie potwierdzona;

podejmowane środki muszą dopuszczać zapobieganie rozprzestrzenianiu się choroby, w szczególności poprzez staranne kontrolowanie przemieszczania się zwierząt i produktów mogących przenosić infekcję;

zapobieganie chorobom we Wspólnocie nie powinno opierać się na polityce szczepień; jednakże, ważne jest poczynienie przygotowań do szczepień, jeżeli powaga okoliczności wymaga takiego działania;

w celu zapewnienia rozpoznania wszystkich szczepionych zwierząt, niezbędna jest identyfikacja tych zwierząt; w celu udzielenia koniecznych gwarancji, moc szczepionki musi

¹ Dz.U. nr C 148 z 7.06.1991, str. 12.

² Dz.U. nr C 280 z 28.04.1992, str. 124.

³ Dz.U. nr C 339 z 31.12.1991, str. 12.

być zatwierdzona przez laboratorium referencyjne wyznaczone przez Wspólnotę;

staranne badanie epidemiologiczne jest istotne dla zapobiegania rozprzestrzenianiu się chorób; Państwa Członkowskie muszą powołać w tym celu specjalne jednostki;

w celu zapewnienia skuteczności systemu kontroli, rozpoznanie choroby musi być zharmonizowane i musi być przeprowadzane pod nadzorem wyznaczonych laboratoriów, których koordynacja może być prowadzona przez laboratorium referencyjne wyznaczone przez Wspólnotę;

art. 3 decyzji Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁴ stosuje się w przypadku wystąpienia jednej z chorób wymienionych w załączniku I;

wspólne środki mające na celu kontrolę tych chorób tworzą podstawę utrzymywania jednolitej normy zdrowia zwierząt;

należy także ustanowić szczególne przepisy dla każdej choroby, począwszy od choroby pęcherzykowej świń,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia ogólne wspólnotowe środki kontroli, które mają być stosowane w razie wybuchu jednej z chorób wymienionych w załączniku I.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1. *gospodarstwo*: oznacza wszelkie przedsiębiorstwo (rolne lub inne) położone na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym zwierzęta są trzymane lub hodowane;
2. *zwierzę*: oznacza każde zwierzę domowe należące do gatunku mogącego być bezpośrednio dotkniętym daną chorobą lub każde dzikie zwierzę - kręgowiec, co do którego istnieje prawdopodobieństwo udziału w epidemii choroby, jako nosiciela lub rezerwuaru choroby zakaźnej;
3. *wektor*: oznacza każde dzikie zwierzę kręgowce lub bezkręgowce, które może mechanicznie lub biologicznie przekazywać i rozprzestrzeniać dany czynnik choroby;
4. *właściciel lub opiekun*: oznacza każdą osobę lub osoby, fizyczne lub prawne, będące właścicielem zwierząt, lub którym powierzono hodowanie wymienionych zwierząt, za wynagrodzeniem finansowym lub nieodpłatnie;
5. *okres inkubacji*: oznacza prawdopodobny okres upływający między narażeniem się na działanie czynnika choroby i początkiem objawów klinicznych. Czas trwania tego

⁴ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19. Decyzja zmieniona decyzją 91/133/EWG (Dz.U. nr L 66 z 13.03.1991, str. 18).

okresu to okres określony w załączniku I dla danej choroby;

6. *potwierdzenie choroby zakaźnej*: oznacza oświadczenie właściwego organu o wystąpieniu jednej z chorób wymienionych w załączniku I, które zostało oparte na wynikach laboratoryjnych; w przypadku epidemii, właściwy organ może także potwierdzić obecność choroby na podstawie wyników klinicznych i/lub epidemiologicznych;
7. *właściwy organ*: oznacza centralny organ Państwa Członkowskiego odpowiedzialny za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych lub inny organ weterynaryjny, któremu delegowano tę odpowiedzialność;
8. *urzędowy lekarz weterynarii*: oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewniają, by istniał obowiązek natychmiastowego powiadomienia właściwego organu o podejrzeniu wystąpienia jednej z chorób wymienionych w załączniku I.

Artykuł 4

1. Jeżeli istnieje podejrzenie, że zwierzęta w gospodarstwie są zakażone lub zarażone jedną z chorób wymienionych w załączniku I, Państwa Członkowskie zapewniają niezwłocznie wszczęcie przez urzędowego lekarza weterynarii dochodzenia z urzędu w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności danej choroby, w szczególności obowiązku pobrania przez niego próbek niezbędnych do badania laboratoryjnego. W tym celu zwierzęta, o których mowa, mogą zostać przetransportowane do laboratoriów pod nadzorem właściwego organu, która podejmuje stosowne kroki w celu zapobieżenia rozprzestrzenianiu się choroby.
2. Natychmiast po zawiadomieniu o podejrzeniu wystąpienia choroby, gospodarstwo zostaje poddane urzędowemu dozorowi przez właściwy organ, który w szczególności wymaga:
 - a) sporządzenia spisu wszystkich kategorii zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę, liczby zwierząt już padłych, zarażonych lub które mogły ulec zakażeniu lub zarażeniu; spis należy aktualizować w celu uwzględnienia zwierząt urodzonych lub padłych w trakcie okresu podejrzenia; informacje w spisie muszą być aktualizowane i okazane na żądanie, a także mogą być sprawdzane podczas każdej wizyty;
 - b) trzymania w razie potrzeby wszystkich zwierząt znajdujących się w gospodarstwie, które należą do gatunków podatnych na chorobę w swoich pomieszczeniach lub zamknięcia ich w innym miejscu, gdzie mogą być odizolowane, w stosownych przypadkach biorąc pod uwagę możliwą rolę wektorów;
 - c) by żadne zwierzęta należące do gatunków podatnych nie wchodziły na teren gospodarstwa ani go nie opuszczały;
 - d) zakazu przemieszczania:

- osób, zwierząt należących do innych gatunków niepodatnych na chorobę i pojazdów do lub z gospodarstwa,
 - mięsa lub zwierząt padłych, paszy zwierzęcej, sprzętu, odpadów, odchodów, ściółki, obornika lub czegokolwiek, co może przenosić daną chorobę;
- e) uzyskania zezwolenia właściwego organu, który określa warunki zapobiegania ryzyku rozprzestrzenienia się choroby; zainstalowanie odpowiednich środków dezynfekcji przy wejściach i wyjściach z budynków lub miejsc, w których trzymane są zwierzęta należące do gatunków podatnych na chorobę oraz samego gospodarstwa;
- f) przeprowadzenia dochodzenia epidemiologicznego zgodnie z art. 8.
3. Do czasu wprowadzenia środków urzędowych ustanowionych w ust. 2, właściciel lub opiekun zwierzęcia podejrzanego o chorobę podejmie wszelkie właściwe środki w celu zapewnienia zgodności z ust. 2, z wyjątkiem lit. f) tego ustępu.
4. Właściwy organ może zastosować każdy ze środków przewidzianych w ust. 2 wobec innych gospodarstw, jeżeli ich położenie, ukształtowanie lub kontakty z gospodarstwem, w którym podejrzewa się obecność choroby uzasadniają podejrzenie co do możliwości zarażenia.
5. Środki określone w ust. 1 i 2 nie zostaną wycofane, dopóki podejrzenie występowania choroby nie zostanie wykluczone przez urzędowego lekarza weterynarii.

Artykuł 5

1. Po urzędowym potwierdzeniu obecności jednej z chorób wymienionych w załączniku I w gospodarstwie, Państwo Członkowskie zapewnia, że w uzupełnieniu do środków określonych w art. 4 ust. 2, właściwy organ wymaga zastosowanie następujących środków:
- a) wszystkie zwierzęta w gospodarstwie należące do gatunków podatnych na chorobę mają być bezzwłocznie zabite na miejscu. Zwierzęta, które padły lub zostały zabite należy, jeżeli jest to możliwe, spalić, zakopać na miejscu albo zniszczyć w zakładzie utylizacji odpadów zwierzęcych. Działania te przeprowadza się w taki sposób, aby zminimalizować ryzyko rozprzestrzeniania się czynnika choroby;
 - b) wszelkie substancje lub odpady, takie jak pasza zwierzęca, ściółka, obornik lub gnojowica, które mogły ulec skażeniu, są niszczone lub odpowiednio zagospodarowywane. Zagospodarowanie, przeprowadzone zgodnie z instrukcjami urzędowego lekarza weterynarii, ma zapewnić zniszczenie wszelkich czynników lub wektorów czynników choroby;
 - c) po przeprowadzeniu działań wymienionych w lit. a) i b), budynki, w których mieściły się zwierzęta należące do gatunków podatnych na chorobę, ich otoczenie, pojazdy używane do przewozu i cały sprzęt, który mógł ulec skażeniu należy wyczyścić i zdezynfekować zgodnie z art. 16;
 - d) przeprowadza się dochodzenie epidemiologiczne zgodnie z art. 8.

2. W razie zagospodarowania odpadów poprzez ich zakopanie, musi ono być wystarczająco głębokie, aby zapobiec wykopaniu przez zwierzęta mięsożerne padliny lub odpadów wymienionych w ust. 1 lit. a) i b), oraz musi ono być dokonane w odpowiedniej glebie w celu zapobieżenia skażeniu wód gruntowych lub innym zagrożeniom zanieczyszczenia środowiska.

3. Właściwy organ może rozszerzyć stosowanie środków przewidzianych w ust. 1 na inne sąsiednie gospodarstwa, jeżeli ich położenie, ukształtowanie lub kontakty z gospodarstwem, w którym potwierdzone zostało występowanie choroby, uzasadniają podejrzenie co do możliwości zakażenia.

4. Na wznowienie hodowli w gospodarstwie uzyskuje się zezwolenie właściwego organu, po dokonanej przez urzędowego lekarza weterynarii zadowolającej inspekcji z czyszczenia i dezynfekcji wykonanych zgodnie z art. 16.

Artykuł 6

Jeżeli dziko żyjące zwierzęta są zarażone lub podejrzewa się, że są zarażone, Państwa Członkowskie zapewniają podjęcie właściwych działań. Państwa Członkowskie powiadamiają o zastosowanych przez nie środkach Komisję i inne Państwa Członkowskie, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego decyzją 68/361/EWG⁵.

Artykuł 7

1. W przypadku gospodarstw, które składają się z dwóch lub więcej oddzielnych jednostek produkcyjnych, właściwy organ może odstąpić od wymogów art. 5 ust. 1 lit. a) odnośnie do zdrowych jednostek produkcyjnych zarażonego gospodarstwa, pod warunkiem że urzędowy lekarz weterynarii potwierdził, że struktura i rozmiar tych jednostek oraz przeprowadzane w nich działania są całkowicie oddzielone od pomieszczeń przebywania, przetrzymywania, personelu, wyposażenia i żywienia, tak aby uniknąć rozprzestrzeniania się czynnika choroby z jednej jednostki do drugiej.

2. W razie odwołania się do przepisów ust. 1, zasady określone w decyzji Komisji 88/397/EWG⁶ stosuje się *mutatis mutandis*. Zasady te mogą być zmienione dla danej choroby na mocy procedury ustanowionej w art. 25 w celu uwzględnienia szczególnego charakteru choroby.

Artykuł 8

1. Dochodzenie epidemiologiczne dotyczy:

- a) długości okresu podczas którego choroba mogła występować w gospodarstwie przed jej zgłoszeniem lub podejrzeniem;
- b) możliwego źródła pochodzenia choroby w gospodarstwie i identyfikacji innych gospodarstw, w których znajdują się zwierzęta należące do gatunków podatnych na chorobę i które mogły ulec zarażeniu lub zakażeniu;

⁵ Dz.U. nr L 225 z 18.10.1968, str. 23.

⁶ Decyzja Komisji 88/397/EWG z dnia 12 lipca 1988 r. koordynująca zasady ustanowione przez Państwa Członkowskie w zastosowaniu art. 6 dyrektywy Rady 85/511/EWG (Dz.U. nr L 189 z 20.07.1988, str. 25).

- c) przepływ osób, zwierząt, zwierząt padłych, pojazdów, sprzętu lub wszelkich innych substancji, które mogły przenosić czynnik choroby do lub z danego gospodarstwa;
- d) właściwego występowania i rozprowadzania wektorów choroby.

2. Należy powołać jednostkę kryzysową w celu zapewnienia pełnej koordynacji wszystkich środków niezbędnych do zapewnienia w miarę możliwości najszybszego zwalczania choroby oraz dla przeprowadzenia dochodzenia epidemiologicznego.

Przepisy ogólne dotyczące krajowych i wspólnotowych jednostek kryzysowych zostają ustanowione przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

Artykuł 9

1. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii stwierdza lub uznaje na podstawie potwierdzonych danych, że choroba mogła być przeniesiona z innych gospodarstw do gospodarstwa określonego w art. 4 albo, z tego ostatniego do innych gospodarstw w wyniku przemieszczania się osób, zwierząt, pojazdów lub w inny sposób, te inne gospodarstwa zostają poddane urzędowemu nadzorowi zgodnie z art. 4; nadzór ten nie zostanie zniesiony do czasu urzędowego wykluczenia podejrzenia występowania choroby w gospodarstwie.

2. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii stwierdza lub uzna na podstawie potwierdzonych danych, że choroba mogła być przeniesiona z innych gospodarstw do gospodarstwa określonego w art. 5 albo z tego ostatniego do innych gospodarstw w wyniku przemieszczania się osób, zwierząt, pojazdów lub w inny sposób, te inne gospodarstwa zostaną poddane urzędowemu nadzorowi zgodnie z art. 4; nadzór ten nie zostanie zniesiony do czasu urzędowego wykluczenia podejrzenia występowania choroby w gospodarstwie.

3. Jeżeli gospodarstwo podlega przepisom ust. 2, właściwy organ utrzymuje w mocy przepisy art. 4 względem takiego gospodarstwa przynajmniej przez maksymalny okres inkubacji właściwy dla każdej choroby, który nastąpił po prawdopodobnym czasie wystąpienia infekcji, ustalonym na podstawie dochodzenia epidemiologicznego przeprowadzonego zgodnie z art. 8.

4. Właściwy organ może, jeżeli uzna, że zezwalają na to warunki, ograniczyć stosowanie środków przewidzianych w ust. 1 i 2 do części gospodarstwa i znajdujących się tam zwierząt, z zastrzeżeniem, iż gospodarstwo może wypełnić warunki określone w art. 7 lub znajdują się tam tylko zwierzęta należące do gatunków podatnych na choroby.

Artykuł 10

1. Po urzędowym potwierdzeniu rozpoznania jednej z chorób, o których mowa, Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwy organ ustanowi wokół zarażonego gospodarstwa strefę ochronną, o minimalnym promieniu trzech kilometrów, która zawiera się w strefie nadzorowanej o minimalnym promieniu 10 kilometrów. Ustanowienie stref musi uwzględniać czynniki geograficzne, administracyjne, ekologiczne i epidemiologiczne odnoszące się do chorób, o których mowa, oraz urządzenia monitorujące.

2. Jeżeli strefy znajdują się na terytorium więcej niż jednego Państwa Członkowskiego,

właściwe organy zainteresowanych Państw Członkowskich współpracują w ustanawianiu stref wymienionych w ust. 1. W razie konieczności, strefa ochronna i strefa nadzorowana zostają określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26.

3. Na właściwie uzasadniony wniosek Państwa Członkowskiego lub z inicjatywy Komisji zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 może zostać podjęta decyzja o zmianie (w szczególności o zmniejszeniu lub zwiększeniu) granic stref ustanowionych w ust. 1 lub okresu stosowania ograniczeń, z uwzględnieniem:

- ich położenia geograficznego i czynników ekologicznych,
- warunków meteorologicznych,
- występowania, rozprzestrzeniania się i typów wektorów,
- wyników badań epidemiologicznych przeprowadzonych zgodnie z art. 8,
- wyników badań laboratoryjnych,
- rzeczywiście zastosowanych środków kontroli.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewniają, by w obszarze ochronnym były stosowane następujące środki:

- a) identyfikacja wszystkich gospodarstw w strefie ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na chorobę;
- b) przeprowadzenie okresowych wizyt w gospodarstwach ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na chorobę; badania klinicznego tych zwierząt, w tym, w razie potrzeby, pobranie próbek do badania laboratoryjnego; prowadzenia rejestru wizyt i poczynionych ustaleń, przy czym częstotliwość wizyt pozostanie proporcjonalna do stopnia zagrożenia epizootią w gospodarstwach największego ryzyka;
- c) zakaz przemieszczania i przewozu zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę na drogach publicznych i prywatnych, z wyłączeniem dróg zaopatrzeniowych gospodarstw; właściwy organ może jednakże odstąpić od zakazu przewozu zwierząt drogą lub koleją bez ich wyładowywania i zatrzymywania się;
- d) pozostawienie zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę w gospodarstwie w którym są trzymane, z wyjątkiem przewozu pod urzędowym nadzorem bezpośrednio do rzeźni położonej w tej strefie w celu ich natychmiastowego uboju lub, jeżeli w strefie nie znajduje się rzeźnia pod nadzorem weterynaryjnym, do rzeźni w strefie nadzorowanej wyznaczonej przez właściwy organ. Przewóz ten może być zatwierdzony przez właściwy organ tylko po przeprowadzeniu przez urzędowego lekarza weterynarii badania wszystkich zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę w gospodarstwie i potwierdzeniu przez niego, że w stosunku do żadnego ze zwierząt nie zachodzi podejrzenie zarażenia. Właściwy organ odpowiedzialny za rzeźnię zostaje poinformowany o zamiarze wysłania do niej zwierząt.

2. Środki zastosowane w strefie ochronnej zostają utrzymane w mocy przynajmniej przez maksymalny okres inkubacji typowy dla danej choroby, po rozdysponowaniu zwierzętami z zarażonego gospodarstwa zgodnie z art. 5, i po przeprowadzeniu czyszczenia i dezynfekcji zgodnie z art. 16. Jednakże, jeżeli choroba jest przenoszona przez wektor owada, właściwy organ może wyznaczyć okres obowiązywania środków lub ustanowić przepisy dla ewentualnego wprowadzenia zwierząt wskaźnikowych. Państwa Członkowskie niezwłocznie informują Komisję i inne Państwa Członkowskie, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego o zastosowanych przez nie środkach.

Po upływie okresu wskazanego w akapicie pierwszym, przepisy stosowane do strefy nadzorowanej stosuje się również do strefy ochronnej.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie zapewniają stosowanie w strefie nadzorowanej następujących środków:

- a) identyfikacja we wszystkich gospodarstwach zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę;
- b) zakaz przemieszczania zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę na drogach publicznych z wyjątkiem prowadzenia ich na pastwisko lub do budynków gospodarczych; właściwy organ może jednakże odstąpić od zakazu przewozu zwierząt drogą lub koleją bez ich wyładowywania i zatrzymywania się;
- c) zezwolenie właściwego organu na przewóz zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę w obrębie strefy nadzorowanej;
- d) pozostawienie zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę wewnątrz strefy nadzorowanej przez maksymalny okres inkubacji, po tym, jak odnotowano najnowszy przypadek choroby. W późniejszym terminie zwierzęta mogą być usunięte z tej strefy w celu przewozu ich pod urzędowym nadzorem bezpośrednio do rzeźni wyznaczonej przez właściwy organ do natychmiastowego uboju. Zezwolenie takie może być udzielone przez właściwy organ tylko po przeprowadzeniu przez urzędowego lekarza weterynarii badania wszystkich zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę w gospodarstwie i potwierdzeniu przez niego, że w stosunku do żadnego ze zwierząt nie zachodzi podejrzenie zarażenia. Właściwy organ odpowiedzialny za rzeźnię zostaje poinformowany o zamiarze wysłania do niej zwierząt.

2. Środki zastosowane w strefie nadzorowanej zostają utrzymane w mocy przez okres przynajmniej równy maksymalnemu okresowi inkubacji po rozdysponowaniu zwierzętami z gospodarstwa zgodnie z art. 5 i po przeprowadzeniu czyszczenia i dezynfekcji zgodnie z art. 16. Jednakże, jeżeli choroba jest przenoszona przez wektor owada, właściwy organ może ustalić okres obowiązywania środków lub ustanowić przepisy dla ewentualnego wprowadzenia zwierząt wskaźnikowych. Państwa Członkowskie informują niezwłocznie Komisję i inne Państwa Członkowskie, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego o zastosowanych przez nie środkach.

Artykuł 13

Jeżeli zakazy ustanowione w art. 11 ust. 1 lit. d) i art. 12 ust. 1 lit. d) pozostają w mocy powyżej 30 dni z powodu występowania dalszych przypadków choroby i w wyniku tego powstają problemy z przechowywaniem zwierząt, właściwy organ może, na wniosek właściciela wyjaśniającego jego podstawę, zezwolić na usunięcie zwierząt z gospodarstwa w strefie ochronnej lub strefie nadzorowanej, z zastrzeżeniem, że:

- a) urzędowy lekarz weterynarii sprawdził stan faktyczny,
- b) przeprowadzono inspekcję wszystkich zwierząt w gospodarstwie,
- c) zwierzęta, które mają być przewiezione przeszły badanie kliniczne z wynikiem negatywnym,
- d) każde ze zwierząt zostało oznakowane identyfikatorem usznym lub zidentyfikowane w inny przyjęty sposób,
- e) gospodarstwo miejsca przeznaczenia jest położone w strefie ochronnej lub w strefie nadzorowanej.

Należy podjąć wszelkie niezbędne środki ostrożności, w tym czyszczenie i dezynfekcję ciężarówek po przewozie w celu uniknięcia ryzyka rozprzestrzeniania się czynnika choroby w trakcie takiego przewozu.

Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwa władza podejmuje niezbędne środki w celu poinformowania o obowiązujących ograniczeniach przynajmniej osoby osiedlone w strefach ochronnej i nadzorowanej i czyni niezbędne przygotowania do wprowadzenia przez niego tych środków.

2. Jeżeli w danym regionie dana epidemia jest szczególnie poważna, Państwo Członkowskie przyjmuje dodatkowe środki zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26.

Artykuł 15

Na zasadzie odstępstwa od przepisów ogólnych ustanowionych w niniejszej dyrektywie, przepisy szczególne odnoszące się do środków kontroli i zwalczania danej choroby:

- są, w przypadku choroby pęcherzykowej świń, podane w załączniku II odnoszącym się do choroby pęcherzykowej świń,
- są, dla każdej z innych chorób wymienionych w załączniku I, przyjmowane przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) środki dezynfekcyjne i owadobójcze, które mają zostać zastosowane oraz ich stężenia, w razie potrzeby, zostały urzędowo zatwierdzone przez właściwy organ;

- b) czyszczenie, dezynfekcja i dezynsekcja były przeprowadzane pod urzędowym nadzorem:
- zgodnie z poleceniami przekazanymi przez urzędowego lekarza weterynarii,
 - oraz
 - w taki sposób, aby wyeliminować ryzyko rozprzestrzenienia się lub przetrwania czynnika choroby;
- c) po zakończeniu czynności wymienionych w lit. b), urzędowy lekarz weterynarii upewnia się, że środki zastosowano poprawnie i że upłynął odpowiedni okres, nie krótszy niż 21 dni, dla zapewnienia, że dana choroba została w pełni zwalczona przed ponownym wprowadzeniem zwierząt należących do gatunków podatnych na daną chorobę.
2. Procedury czyszczenia i dezynfekcji zarażonego gospodarstwa:
- są, w przypadku choroby pęcherzykowej świń, podane w załączniku II,
 - są określone, w kontekście przygotowania szczególnych środków dla każdej choroby wymienionej w załączniku I, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 15 tiret drugie.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że w każdym Państwie Członkowskim wyznacza się:
- a) krajowe laboratorium w którym wyposażenie oraz doświadczony personel jest stale gotowy do pełnego oznaczania, w szczególności przy pierwszym przypadku wystąpienia danej choroby, typu, podtypu i wariantu odpowiedniego wirusa i potwierdzenie wyników otrzymanych w regionalnych laboratoriach diagnostycznych;
 - b) krajowe laboratorium, w którym testowane są odczynniki stosowane w regionalnych laboratoriach diagnostycznych.
2. Krajowe laboratoria wyznaczone dla każdej z określonych chorób są odpowiedzialne za koordynację standardów i metod diagnostycznych, oraz za stosowanie odczynników.
3. Krajowe laboratoria wyznaczone dla każdej z określonych chorób są odpowiedzialne za koordynację standardów i metod diagnostycznych ustalonych przez każde laboratorium dla rozpoznania tych chorób w Państwie Członkowskim. W tym celu:
- a) mogą zaopatrywać krajowe laboratoria w odczynniki diagnostyczne;
 - b) kontrolują jakość wszystkich odczynników diagnostycznych stosowanych w Państwie Członkowskim;
 - c) okresowo przeprowadzają badania porównawcze;

- d) przechowują wyizolowane wirusy tych chorób z przypadków potwierdzonych w Państwach Członkowskich;
 - e) zapewnią potwierdzenie wyników pozytywnych uzyskanych w regionalnych laboratoriach diagnostycznych.
4. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od ust. 1, Państwa Członkowskie, które nie mają krajowego laboratorium właściwego w sprawie danej choroby, mogą korzystać z usług krajowego laboratorium innego Państwa Członkowskiego, mającego kompetencje w tym zakresie.
5. Wykaz krajowych laboratoriów dla choroby pęcherzykowej świń jest wymieniona w załączniku II.
6. Krajowe laboratoria wyznaczone dla każdej z wymienionych chorób współpracują z poszczególnymi laboratoriami wzorcowymi Wspólnoty określonymi w art. 18.
7. Komisja przyjmie szczegółowe przepisy wprowadzające niniejszy artykuł zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

Artykuł 18

1. Wspólnotowe laboratorium referencyjne właściwe dla choroby pęcherzykowej świń zostało wskazane w załączniku II.
2. Wspólnotowe laboratoria referencyjne dla każdej z innych chorób wymienionych w załączniku I zostaną wyznaczone zgodnie z procedurą ustaloną art. 15 tiret drugie w kontekście przygotowania szczególnych środków dla każdej z chorób.
3. Bez uszczerbku dla decyzji 90/424/EWG, w szczególności jej art. 28, funkcje i obowiązki laboratoriów określonych w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu zostały ustanowione w załączniku III.

Artykuł 19

1. Szczepienie przeciw chorobom wymienionym w załączniku I nie może być przeprowadzane, za wyjątkiem, kiedy jest ono przeprowadzane jako uzupełnienie środków kontroli podjętych w chwili wystąpienia choroby, zgodnie z następującymi przepisami:
- a) decyzją o wprowadzeniu szczepienia jako uzupełnienia środków kontroli podjętą przez Komisję, w porozumieniu z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26;
 - b) decyzja ta jest oparta w szczególności na następujących kryteriach:
 - stopień koncentracji zwierząt danych gatunków w zaatakowanej strefie,
 - charakterystyka i skład każdej ze stosowanych szczepionek,

- procedury nadzoru dystrybucji, składowania i stosowania szczepionek,
 - gatunek i wiek zwierząt, które mogą lub muszą być szczepione,
 - obszary, na których szczepienie może lub musi być przeprowadzone,
 - czas trwania akcji szczepień.
2. W przypadku określonym w ust. 1:
- a) zostanie zakazane szczepienie lub doszczepianie zwierząt należących do gatunków podatnych na daną chorobę w gospodarstwach określonych w art. 4;
 - b) zostaną zakazane zastrzyki z surowicy wysoce odpornościowej.
3. W razie odwołania się do szczepień, należy stosować następujące zasady:
- a) wszystkie szczepione zwierzęta muszą być oznaczone wyraźnym i czytelnym znakiem zgodnie ze sposobem przyjętym w procedurze przewidzianej w art. 25;
 - b) wszystkie szczepione zwierzęta muszą pozostać w strefie szczepienia, chyba, że zostaną wysłane do rzeźni wyznaczonej przez właściwy organ do natychmiastowego uboju, w którym to przypadku przemieszczanie zwierząt może być dozwolone tylko po przeprowadzeniu przez urzędowego lekarza weterynarii badania wszystkich zwierząt podatnych na chorobę w gospodarstwie i potwierdzeniu przez niego, że żadne ze zwierząt nie jest podejrzewane o zarażenie chorobą.
4. Po zakończeniu szczepień, przemieszczanie zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę ze strefy szczepienia może być dozwolone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26, po upływie okresu określonego w tej samej procedurze.
5. Państwa Członkowskie informują regularnie Komisję w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego o postępie odnośnie podjętych środków szczepień.
6. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od ust. 1, decyzja o wprowadzeniu szczepień interwencyjnych może być podjęta przez zainteresowane Państwo Członkowskie, po zawiadomieniu Komisji, pod warunkiem, że nie zostaną naruszone podstawowe interesy Wspólnoty. Decyzja taka musi w szczególności uwzględniać stopień koncentracji zwierząt w pewnych regionach, potrzebę ochrony poszczególnych ras i obszar geograficzny na którym jest przeprowadzane szczepienie. Decyzja taka zostanie niezwłocznie rozpatrzona, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26 przez Stały Komitet Weterynaryjny, który może podjąć decyzję o utrzymaniu, zmianie lub rozszerzeniu środków lub też o zaprzestaniu ich stosowania.

Artykuł 20

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje plan interwencyjny do zastosowania odnośnie do wszystkich chorób wymienionych w załączniku I, który określa środki krajowe wprowadzane w razie wystąpienia ogniska jednej z chorób, o których mowa.

Plan ten musi zezwalać na dostęp do pomieszczeń, sprzętu, personelu i innych odpowiednich materiałów niezbędnych do szybkiego i sprawnego zwalczania ogniska choroby.

2. Kryteria ogólne, które należy stosować podczas sporządzania planów interwencyjnych zostały określone w załączniku IV pkt 1-5 i 10, wraz z pkt. 6-9 odnoszącymi się do kryteriów przyjmowanych dla danej choroby. Państwa Członkowskie mogą jednakże ograniczyć się do stosowania kryteriów określonych w pkt. 6-9, jeżeli kryteria w pkt. 1-5 i 10 zostały już przyjęte kiedy plany zostały przedstawione w celu zastosowania środków kontroli wobec innej choroby.

3. Plany interwencyjne przygotowane zgodnie z kryteriami wymienionymi w załączniku IV zostaną przedłożone Komisji:

- (i) nie później niż sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy w odniesieniu do choroby pęcherzykowej świń;
- (ii) nie później niż sześć miesięcy po wprowadzeniu szczególnych środków dla innych chorób wymienionych w załączniku I.

4. Komisja bada plany interwencyjne w celu ustalenia, czy umożliwiają one osiągnięcie pożądanego celu i przedstawia zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu propozycje wymaganych poprawek, w szczególności, aby zapewnić ich zgodność z planami innych Państw Członkowskich.

Komisja zatwierdza plany, w razie konieczności z poprawkami, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

Plany mogą następnie być zmienione lub uzupełnione, zgodnie z tą samą procedurą, w celu uwzględnienia zmian okoliczności i szczególnego charakteru danej choroby.

Artykuł 21

Na zasadzie odstępstwa od warunków przewidzianych w art. 19 i 20 odnośnie do środków interwencyjnych, które mają być przyjęte przez Państwa Członkowskie w celu uwzględnienia naturalnych, geograficznych ograniczeń, w szczególności francuskich departamentów zamorskich, Azorów i Madery oraz ich oddalenia od głównej części terytorium Wspólnoty, zainteresowane Państwo Członkowskie uzyskuje zezwolenie na zastosowanie szczególnych środków kontroli właściwych dla każdej z chorób wymienionych w załączniku I do niniejszej dyrektywy.

Zainteresowane Państwo Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego powiadamia Komisję i inne Państwa Członkowskie o środkach, jakie podjęło w tym zakresie, w szczególności o środkach kontroli wprowadzonych w celu zapewnienia, że zwierzęta z terytoriów, o których mowa lub produkty pochodzące od takich zwierząt nie są wysyłane do innych terytoriów Wspólnoty.

Zgodnie z procedurą informowania określoną w akapicie drugim, art. 20 stosuje się *mutatis mutandis*.

Artykuł 22

Eksperci Komisji mogą, we współpracy z właściwymi organami, w zakresie niezbędnym do zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, dokonywać kontroli na miejscu. W tym celu mogą oni sprawdzić reprezentatywny procent gospodarstw, aby stwierdzić, czy właściwe organy sprawdzają, czy gospodarstwa te spełniają wymagania niniejszej dyrektywy. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wyniku przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na terytorium którego jest przeprowadzana kontrola, udziela wszelkiej koniecznej pomocy ekspertom wykonującym swoje obowiązki.

Szczegółowe zasady wprowadzenia niniejszego artykułu zostają określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

Artykuł 23

1. Zasady regulujące finansowy udział Wspólnoty w środkach związanych ze stosowaniem niniejszej dyrektywy zostały ustanowione w decyzji 90/424/EWG.

2. W art. 3 decyzji 90/424/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) do wykazu chorób wyszczególnionych w ust. 1 dodaje się chorobę:

„choroba krwotoczna jeleni”

b) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Zainteresowane Państwo Członkowskie kwalifikuje się również do udziału finansowego Wspólnoty, jeżeli w razie wystąpienia ogniska jednej z chorób wymienionych w ust. 1, dwa lub więcej Państw Członkowskich współpracuje ściśle podczas kontroli epidemii, w szczególności w przeprowadzaniu badań epidemiologicznych i obserwacji choroby. Bez uszczerbku dla środków ustanowionych w ramach wspólnej polityki danych rynków, podjęta zostaje decyzja co do specjalnego udziału finansowego Wspólnoty zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41.”

Artykuł 24

1. Rada stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji w razie potrzeby zmienia załączniki I, III i IV, w szczególności w celu uwzględnienia zmian w badaniach naukowych i metodach diagnostycznych.

2. Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 25, zmienić załącznik II, w szczególności w celu uwzględnienia zmian technicznych, technologicznych i metod diagnostycznych.

Artykuł 25

1. W razie stosowania procedury ustanowionej w niniejszym artykule, przewodniczący bezzwłocznie przedstawia tę kwestię Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje swoją opinię w sprawie projektu w terminie określonym przez przewodniczącego w zależności od pilności sprawy. Opinia zostaje wydana większością głosów ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada ma przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu są ważne w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek co do środków jakie powinny zostać podjęte. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli, po upływie trzech miesięcy od daty zwrócenia się do Rady, Rada nie stanowi, proponowane środki zostają przyjęte przez Komisję, chyba że Rada odrzuciła je zwykłą większością.

Artykuł 26

1. W przypadku stosowania procedury ustanowionej w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia tę kwestię Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Głosy Państw Członkowskich w Komitecie są ważne zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedstawia projekt środków, które należy przyjąć. Komitet wydaje swoją opinię w sprawie tych środków w ciągu dwóch dni. Opinia jest przyjęta większością 54 głosów.

4. a) Komisja przyjmuje środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu, lub, jeżeli opinia nie została przedstawiona, Komisja bezzwłocznie przedstawia Radzie propozycję środków, które mają być podjęte. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli Rada nie przyjęła żadnych środków w terminie 15 dni od dnia w którym kwestia została jej przedłożona, Komisja przyjmuje proponowane środki i natychmiast wprowadza je w życie, chyba że Rada odrzuciła je zwykłą większością głosów.

Artykuł 27

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 października 1993 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Ustalenie ostatecznego terminu przeniesienia tych przepisów do ustawodawstwa krajowego na dzień 1 października 1993 r. nastąpi bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach przewidzianych w dyrektywie 90/425/EWG.

Artykuł 28

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WYKAZ CHORÓB DO OBOWIĄZKOWEGO ZGŁOSZENIA

Choroba	Maksymalny okres inkubacji
Pomór bydła	21 dni
Pomór małych przeżuwaczy	21 dni
Choroba pęcherzykowa świń	28 dni
Choroba niebieskiego języka	40 dni
epizootyczna choroba krwotoczna jeleni	40 dni
Ospa owiec i kóz (Capripox)	21 dni
Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej	21 dni
Choroba cieszyńska	40 dni
Guzowata choroba skóry bydła	28 dni
Gorączka doliny Rift	30 dni

ZAŁĄCZNIK II

SZCZEGÓLNE ŚRODKI DO KONTROLI NIEKTÓRYCH CHORÓB

W uzupełnieniu przepisów ogólnych ustanowionych w niniejszej dyrektywie, należy stosować następujące środki szczególne dla choroby pęcherzykowej świń.

1. Opis choroby

Choroba trzody chlewnej, która jest klinicznie nie do odróżnienia od pryszczycy wywołuje pęcherzyki na tarczy ryja, wargach, języku i koronkach szpary międzyraccowej. Choroba przebiega z różnym nasileniem i może zarazić stado świń bez ujawnienia się przez wystąpienie zmian klinicznych. Wirus jest w stanie przetrwać przez długi okres poza ciałem nawet w świeżym mięsie; jest nadzwyczaj odporny na zwykłe środki odkażające i jest znany z trwałości i stabilności w zakresie 2,5-12 pH. W szczególności niezbędne są staranne czyszczenie i dezynfekcja.

2. Okres inkubacyjny

Do celów niniejszej dyrektywy, maksymalny okres inkubacji przyjmuje się na 28 dni.

3. Procedury diagnostyczne dla potwierdzenia i zróżnicowanej diagnozy choroby pęcherzykowej świń

Szczegółowe metody zbierania materiałów do diagnozy, laboratoryjne badania diagnostyczne, wykrywanie przeciwciał i ocena wyników badań laboratoryjnych zostaną określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 25 przed wejściem w życie dyrektywy.

4. Potwierdzenie występowania choroby pęcherzykowej świń

Na zasadzie odstępstwa od art. 2 ust. 6 niniejszej dyrektywy, występowanie choroby może być potwierdzone:

- a) w gospodarstwach, w których wirus choroby pęcherzykowej świń został wyizolowany ze świń lub z otoczenia;
- b) w gospodarstwach posiadających świnie seropozytywne na chorobę pęcherzykową świń, pod warunkiem, że u tych lub innych świń w gospodarstwie występują zmiany charakterystyczne dla choroby pęcherzykowej świń;
- c) w gospodarstwach posiadających świnie u których występują kliniczne objawy choroby lub które są seropozytywne, pod warunkiem, że istnieje bezpośredni związek epidemiologiczny z potwierdzonym ogniskiem choroby;
- d) w innych stadach, w których wykryto świnie seropozytywne. W tym przypadku właściwy organ, przed potwierdzeniem obecności choroby, podejmuje dalsze badania, w szczególności poprzez ponowne pobranie próbek i ponowne przetestowanie w odstępie 28 dni między ich pobraniem. Przepisy art. 4 są wiążące do zakończenia dalszych badań. Jeżeli dalsze badania nie dostarczą

dowodów obecności choroby, chociaż świnie są w dalszym ciągu seropozytywne, właściwy organ zapewnia, by testowane świnie były zabite i zniszczone pod jego nadzorem lub poddane ubojowi w rzeźni przez nią wyznaczonej na terytorium ich kraju.

Właściwy organ zapewnia, by od chwili przybycia do rzeźni świnie były przetrzymywane i poddawane ubojowi oddzielnie od innych świń i by ich mięso było używane wyłącznie na rynku krajowym.

5. Laboratoria diagnostyczne

Belgia:	Institut national de recherches vétérinaires, Groeselenberg 99, B-1180 Bruxelles
Dania:	Statens Veterinaere Institut for Virusforskning, Lindholm
Niemcy:	Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere, Paul – Ehrlich - Straße, 7400 Tübingen.
Francja:	Laboratoire central de recherche vétérinaire, Maisons – Alfort.
Grecja:	_____, _____, 21, _____
Irlandia:	Institute for Animal Health, Pirbright, Woking,
Włochy:	Istituto zooprofilattico sperimentale della Lombardia e dell'Emilia Romana, Brescia.
Luksemburg:	Institut national de recherches vétérinaires, Groeselenberg 99, B-1180 Bruxelles.
Niderlandy:	Centraal Diergeneeskundig Institut, Lelystad.
Portugalia:	Laboratório Nacional de Investiga__o Veterinária, Lisboa.
Hiszpania:	Laboratorio de Alta Seguridad Biológica (INIA), 28130 Madrid.

Zjednoczone Królestwo: Institute for Animal Health,
Pirbright,
Woking,
Surrey

6. Wspólnotowe laboratorium referencyjne

AFRC Institute for Animal Health,
Pirbright Laboratory,
Ash Road,
Pirbright,
Woking,
Surrey GU24 ONF,
Zjednoczone Królestwo.

7. Strefa ochronna

1. Rozmiary strefy ochronnej są zgodne z określonymi w art. 10 niniejszej dyrektywy.
2. W przypadku choroby pęcherzykowej świń, w drodze odstępstwa, środki ustanowione w art. 11 niniejszej dyrektywy zastępuje się środkami:
 - a) zidentyfikowanie wszystkich gospodarstw na obszarze strefy ochronnej ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na chorobę;
 - b) przeprowadzenie okresowych wizyt w gospodarstwach ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na chorobę, badania kliniczne tych zwierząt, w tym, w razie potrzeby, pobranie próbek do badań laboratoryjnych; trzeba prowadzić zapisy wizyt i poczynionych ustaleń, przy czym częstotliwość tych wizyt pozostaje proporcjonalna do stopnia zagrożenia wystąpienia epidemii w gospodarstwach największego ryzyka;
 - c) zakazane jest przemieszczanie i przewóz zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę po drogach publicznych i prywatnych, z wyłączeniem dróg zaopatrzeniowych gospodarstw. Właściwy organ może jednakże odstąpić od zakazu przewozu zwierząt drogą lub koleją bez wyładunku lub zatrzymywania;
 - d) jednakże, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 25, możliwe jest odstępstwo dla świń przeznaczonych do uboju przybywających spoza strefy ochronnej i będących w drodze do rzeźni, która znajduje się w tej strefie;
 - e) zakazane jest opuszczanie ciężarówek i innych pojazdów oraz sprzętu wykorzystywanego w strefie ochronnej do przewozu świń i innego inwentarza żywego lub materiałów, które mogą być skażone (np. pasze, obornik, gnojowica itd.) z:
 - (i) gospodarstwa położonego na obszarze strefy ochronnej;

(ii) strefy ochronnej;

(iii) rzeźni,

bez ich uprzedniego oczyszczenia i zdezynfekowania zgodnie z procedurami przewidzianymi przez właściwy organ. W szczególności ciężarówki i inne pojazdy, które były wykorzystywane do przewozu świń nie mogą opuścić obszaru strefy ochronnej bez uprzedniej inspekcji dokonanej przez organ;

f) świnie nie mogą być przemieszczane z gospodarstwa, w którym są trzymane przez 21 dni od zakończenia wstępnego czyszczenia i dezynfekcji gospodarstwa zakażonego, jak ustanowiono w art. 26; po upływie 21 dni możliwe jest zezwolenie na przemieszczenie świń z gospodarstwa, o którym mowa:

(i) bezpośrednio do rzeźni wyznaczonej przez właściwy organ, najlepiej znajdującej się w granicach stref ochronnej i nadzorowanej z zastrzeżeniem, że:

- została przeprowadzona inspekcja wszystkich świń w gospodarstwie,
- zostały przeprowadzone badania kliniczne świń, które mają być oddane do uboju;
- każda ze świń została oznaczona identyfikatorem usznym lub zidentyfikowana w inny przyjęty sposób;
- świnie przewożone są w pojazdach opieczętowanych przez właściwy organ.

Właściwy organ odpowiedzialny za rzeźnię zostaje poinformowany o zamiarze wysłania do niej świń.

Po przybyciu do rzeźni świnie są trzymane i poddawane ubojowi oddzielnie od innych świń. Pojazd i sprzęt wykorzystywany do przewozu zostaje wyczyszczony i zdezynfekowany przed opuszczeniem rzeźni.

Podczas badania przeprowadzonego w wyznaczonej rzeźni przed ubojem i po jego dokonaniu, właściwy organ zwraca uwagę na wszelkie objawy dotyczące obecności wirusa pęcherzykowej choroby świń.

W razie uboju świń na podstawie tych przepisów, pobrana zostaje statystycznie reprezentatywna próbka krwi. W przypadku pozytywnego wyniku jej badania prowadzącego do potwierdzenia wystąpienia choroby pęcherzykowej świń, zastosowanie znajdują

środki ustanowione w ust. 9 pkt 3;

(ii) w wyjątkowych okolicznościach, bezpośrednio do innych obiektów gospodarstw, a znajdujących się na obszarze strefy ochronnej, z zastrzeżeniem, że:

- została przeprowadzona inspekcja wszystkich świń w gospodarstwie,
- zostały przeprowadzone badania kliniczne świń przeznaczonych do przemieszczenia, z wynikiem negatywnym;
- każda ze świń została oznaczona identyfikatorem usznym lub zidentyfikowana w inny przyjęty sposób;

g) świeże mięso świń określone w lit. f) (i) zostaje oznaczone zgodnie z Załącznikiem do dyrektywy Rady 71/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁷, a następnie poddane zabiegom zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi⁸. Czynności te dokonuje się w zakładzie wyznaczonym przez właściwy organ.

Mięso jest wysłane do tego zakładu pod warunkiem, że przesyłka zostanie opieczetowana przed wysłaniem i pozostaje zapieczetowana przez cały czas trwania transportu

Jednakże, na odpowiednio umotywowany wniosek Państwa Członkowskiego i zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 25 niniejszej dyrektywy, mogą być przyjmowane szczególne rozwiązania, w szczególności w odniesieniu do znakowania mięsa i jego późniejszego wykorzystania oraz przeznaczenia produktów przetworzonych.

3. Zastosowanie środków podejmowanych na obszarze strefy ochronnej jest kontynuowane co najmniej do czasu, gdy:

- a) zostaną podjęte wszystkie ze środki ustanowione w art. 16 niniejszej dyrektywy;
- b) zostanie przeprowadzone w odniesieniu do wszystkich gospodarstw na obszarze strefy ochronnej:
 - (i) badanie kliniczne świń, które wykazało, że nie mają objawów chorobowych na obecność pęcherzykowej choroby świń; oraz

⁷ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/687/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 16).

⁸ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/687/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 16).

- (ii) serologiczne badanie próbek statystycznej świń, bez wykrycia przeciwciał choroby pęcherzykowej świń. Program przeglądu serologicznego uwzględnia kwestię przenoszenia pęcherzykowej choroby świń oraz sposobu, w jakim trzymane są świnię. Program zostaje zatwierdzony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25 niniejszej dyrektywy przed dniem jej wejścia w życie.

Badania i pobieranie próbek określone w (i) oraz (ii) nie mogą mieć miejsca przed upływem 28 dni od zakończenia wstępnych działań w zakresie czyszczenia i dezynfekcji zarażonego gospodarstwa.

- 4. Z chwilą, gdy upłynie termin, określony w pkt. 3, przepisy odnoszące się do strefy nadzorowanej stosuje się również w odniesieniu strefy ochronnej.

8. Strefa nadzorowana

- 1. Rozmiar strefy nadzorowanej określa się zgodnie z art. 10.
- 2. W przypadku choroby pęcherzykowej świń środki ustanowione w art. 12 niniejszej dyrektywy zastępuje się następującymi środkami:
 - a) zidentyfikowane zostają wszystkie gospodarstwa ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na chorobę;
 - b) zezwala się na wszelkie przemieszczenia świń z gospodarstwa znajdującego się na obszarze strefy nadzorowanej, za wyjątkiem bezpośredniego przemieszczenia do rzeźni, z zastrzeżeniem, że świnię nie przybywały do tego gospodarstwa w ciągu poprzedzających 21 dni; właściciel lub osoba odpowiedzialna za zwierzęta prowadzi rejestr przemieszczania świń;
 - c) właściwy organ może zezwalać na przemieszczenie świń ze strefy nadzorowanej, z zastrzeżeniem, że:
 - w okresie 48 godzin poprzedzających takie przemieszczenie została przeprowadzona inspekcja wszystkich świń w gospodarstwie;
 - w okresie 48 godzin poprzedzających przemieszczenie zostało przeprowadzone badanie kliniczne świń, z wynikiem negatywnym;
 - w okresie 14 dni poprzedzających przemieszczenie zostało przeprowadzone serologiczne badanie statystycznej próbki świń przeznaczonych do przemieszczenia, bez wykrycia przeciwciał pęcherzykowej choroby świń. Jednakże, w przypadku świń przeznaczonych do uboju, badanie serologiczne może zostać przeprowadzone na podstawie próbek krwi pobranych w rzeźni przeznaczenia wyznaczonej przez właściwy organ na swoim terytorium. W przypadku wyniku pozytywnego potwierdzającego obecność pęcherzykowej choroby świń, stosuje się środki określone w ust. 9 pkt 3;

- każda ze świń została oznakowana identyfikatorem usznym lub zidentyfikowana w inny przyjęty sposób;
 - ciężarówki i inne pojazdy oraz sprzęt wykorzystywany do przewozu świń muszą być oczyszczone i zdezynfekowane po każdym takim transporcie;
- d) zakazane zostanie opuszczanie strefy nadzorowanej przez ciężarówki, inne pojazdy oraz sprzęt wykorzystany do przewozu świń, innego żywego inwentarza lub materiałów, które mogły być skażone w trakcie użycia na obszarze strefy nadzorowanej, bez uprzedniego oczyszczenia i zdezynfekowania zgodnie z procedurami ustanowionymi przez właściwy organ po każdym takim przewozie.
3. a) Rozmiary strefy nadzorowanej mogą zostać zmienione zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 10 ust. 3.
- b) Środki podejmowane w strefie nadzorowanej stosuje się co najmniej do czasu, gdy:
- (i) zostaną podjęte wszystkie środki ustanowione w art. 16;
 - (ii) zostaną podjęte wszystkie środki wymagane w odniesieniu do strefy ochronnej.

9. Ogólne środki wspólne

W przypadku wystąpienia choroby pęcherzykowej świń stosuje się następujące dodatkowe środki:

1. w przypadkach, gdy obecność choroby pęcherzykowej świń zostaje urzędowo potwierdzona, Państwa Członkowskie zapewniają, że, w uzupełnieniu środków ustanowionych w art. 4 ust. 2 i art. 5 niniejszej dyrektywy, mięso świń poddanych ubojowi w okresie między prawdopodobnym wprowadzeniem choroby do gospodarstwa a zastosowaniem środków urzędowych zostało, w każdym przypadku, odnalezione i zniszczone pod urzędowym nadzorem w taki sposób, aby uniknąć ryzyka rozprzestrzenienia się wirusa choroby pęcherzykowej świń;
2. jeżeli urzędowy lekarz weterynarii ma podstawy do podejrzeń, że świnię w którymkolwiek gospodarstwie mogły zostać zarażone w wyniku przemieszczenia się osób, zwierząt, pojazdów lub w inny sposób, to świnię w gospodarstwie podlegają ograniczeniom dotyczącym przemieszczania, określonych w art. 9 niniejszej dyrektywy co najmniej do czasu, gdy gospodarstwo zostanie poddane:
 - a) badaniu klinicznemu świń, z wynikiem negatywnym;
 - b) badaniu serologicznemu statycznej próbki świń, bez wykrycia przeciwciał pęcherzykowej choroby świń, zgodnie z ust. 7 pkt 3 lit. b) pkt (ii).

Badania określone w lit. a) i b) nie mogą być przeprowadzone przed upływem 28 dni od chwili prawdopodobnego zarażenia gospodarstwa w wyniku przemieszczania się ludzi, zwierząt, pojazdów lub w inny sposób.

3. W razie potwierdzenia obecności choroby pęcherzykowej świń w rzeźni, właściwy organ zapewnia, aby:
 - a) dokonano niezwłocznie uboju wszystkich świń znajdujących się w rzeźni;
 - b) zwierzęta padłe i odpadki poubojowe pochodzące z zarażonych i zakażonych świń zostały zniszczone pod urzędowym nadzorem w taki sposób, aby uniknąć rozprzestrzeniania się wirusa choroby pęcherzykowej świń;
 - c) nastąpiło oczyszczenie i dezynfekcja budynków i wyposażenia, w tym pojazdów, pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z instrukcjami ustanowionymi przez właściwy organ;
 - d) zostało przeprowadzone dochodzenie epidemiologiczne zgodnie z art. 8 niniejszej dyrektywy;
 - e) żadne świny nie były ponownie sprowadzane w celu dokonania uboju co najmniej 24 godzin po zakończeniu czyszczenia i dezynfekcji przeprowadzonych zgodnie z lit. c).

10. Czyszczenie i dezynfekcja zarażonych budynków

W uzupełnieniu do środków ustanowionych w art. 16 niniejszej dyrektywy, stosuje się również następujące środki:

1. *Procedura wstępnego czyszczenia i dezynfekcji*
 - a) Z chwilą usunięcia padłych świń w celu ich zniszczenia, te części gospodarstwa, w których trzymane były świny, i inne części gospodarstwa, które zostały skażone podczas dokonywania uboju, powinny zostać spryskane środkiem dezynfekującym zatwierdzonym zgodnie z art. 16, w stężeniu właściwym dla pęcherzykowej choroby świń. Użyty środek dezynfekcyjny powinien pozostawać na powierzchni co najmniej 24 godziny.
 - b) Wszelki rozrzucone fragmenty tkanek lub porozlewana krew powinny zostać starannie zebrane i zniszczone wraz ze zwłokami zwierząt (uboju powinno się zawsze dokonywać na nieprzepuszczalnej powierzchni).
2. *Procedura dalszego czyszczenia i dezynfekcji*
 - a) Obornik, ściółka, skażony pokarm, itd. powinny zostać usunięte z budynków, zgromadzone w pryzmach i spryskane zatwierdzonym środkiem dezynfekcyjnym. Gnojowica powinna zostać poddana odpowiednim zabiegom zabicia wirusa.

- b) Wszelkie przenośne urządzenia powinny zostać usunięte z pomieszczeń oraz pojedynczo oczyszczone i zdezynfekowane.
- c) Tłuszcz i inne zabrudzenia powinny być usunięte z powierzchni poprzez nawilżenie środkiem neutralizującym, a następnie zmyte wodą pod ciśnieniem.
- d) Dalsze stosowanie środka dezynfekującego powinno nastąpić poprzez spryskanie wszystkich powierzchni.
- e) Dające się zapieczętować pomieszczenia powinny być poddane odymianiu.
- f) Po inspekcji dokonanej przez urzędowego lekarza weterynarii należy uzgodnić zakres koniecznych napraw uszkodzonych podłóg, ścian itd. i niezwłocznie przeprowadzić odpowiednie roboty.
- g) Należy dokonać kontroli zakończonych napraw, aby zapewnić, że zostały wykonane w sposób zadawalający.
- h) Części pomieszczeń wolne od materiałów palnych można poddać zabiegom gorąca przy użyciu urządzenia do wypalania.
- i) Powierzchnie powinny zostać spryskane alkalicznym środkiem dezynfekcyjnym mającym pH wyższe niż 12,5 lub innym zatwierdzonym środkiem dezynfekcyjnym. Środek dezynfekcyjny należy spłukać po upływie 24 godzin.

3. *Procedura ostatecznego czyszczenia i dezynfekcji*

Zabiegi przy użyciu urządzenia do wypalania lub alkalicznego środka dezynfekcyjnego (ust. 2 lit. h) lub i)) powinny zostać powtórzone po upływie 14 dni.

11. **Odtworzenie zarażonego stada**

W uzupełnieniu środków ustanowionych w art. 5 ust. 4 niniejszej dyrektywy, stosuje się również następujące środki:

1. Odtwarzania stada nie można rozpocząć przed upływem czterech tygodni od zakończenia pełnej dezynfekcji pomieszczeń, tj. trzeciego etapu procedur dotyczących czyszczenia i dezynfekcji.
2. Przy ponownym wprowadzeniu świń uwzględnia się sposób prowadzenia działalności przez gospodarstwo, które musi być zgodne z jedną z następujących procedur:
 - a) w przypadku gospodarstw trzymających świnię na wolnym powietrzu, odtwarzanie stada rozpoczyna się od wprowadzenia ograniczonej liczby prosiąt wskaźnikowych, które zostały uprzednio zbadane z wynikiem

negatywnym na obecność przeciwciał wirusa choroby pęcherzykowej świń. Prosięta wskaźnikowe są umieszczone, zgodnie z warunkami ustalonymi przez właściwy organ, na obszarze całego zarażonego gospodarstwa i poddane badaniu klinicznemu 28 dni po umieszczeniu ich w gospodarstwie, oraz pobraniu próbek do celów badania serologicznego.

Jeżeli żadne z prosiąt nie wykazuje klinicznych dowodów potwierdzających obecność pęcherzykowej choroby świń i nie zostały rozwinięte przeciwciała wirusa choroby, może mieć miejsce pełne odtworzenie stada;

- b) dla innych form hodowli, odtwarzanie stada świń następuje albo zgodnie z zachowaniem środków przewidzianych w lit. a) albo w drodze pełnego odtworzenia stada, z zastrzeżeniem, że:
- wszystkie świny przybędą w okresie ośmiu dni i będą pochodzić z gospodarstw znajdujących się poza obszarami ograniczonymi w związku z pęcherzykową chorobą świń oraz są seronegatywne,
 - żadna ze świń nie może opuścić gospodarstwa przez okres 60 dni od przybycia ostatniej ze świń,
 - odbudowane stado poddane są badaniu klinicznemu i serologicznemu zgodnie z warunkami określonymi przez właściwy organ. Badania te mogą być przeprowadzone najwcześniej w 28 dniu po przybyciu ostatniej świni.

12. Najpóźniej do dnia 1 października 1997 r., Komisja przedkłada Radzie sprawozdanie przygotowane na podstawie opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego w sprawie rozwoju badań i procedur diagnostycznych, jak również rozwoju działań technicznych i naukowych w zakresie pęcherzykowej choroby świń wraz z odpowiednimi wnioskami wynikającymi z ustaleń zawartych w sprawozdaniu. Rada stanowi większością kwalifikowaną nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od ich przedłożenia.

ZAŁĄCZNIK III

WSPÓLNOTOWE LABORATORIA REFERENCYJNE DLA DANYCH CHORÓB

Zakres funkcji i obowiązków wspólnotowych laboratoriów referencyjnych dla poszczególnych chorób obejmuje:

1. koordynację, w porozumieniu z Komisją, metod stosowanych w Państwach Członkowskich dla diagnozowania danych chorób, w szczególności poprzez:
 - a) typowanie, składowanie i dostarczanie szczepów wirusów choroby w celu wykonania testów serologicznych i przygotowania odpowiedniej surowicy z przeciwciałami;
 - b) dostarczanie standardowej surowicy i innych odczynników wzorcowych do krajowych laboratoriów referencyjnych w celu dokonania normalizacji testów i odczynników stosowanych w Państwach Członkowskich;
 - c) tworzenie i utrzymywanie zbioru szczepów wirusów i wyizolowanych próbek danej choroby;
 - d) organizowanie na poziomie wspólnotowym okresowych badań porównawczych w odniesieniu do procedur diagnostycznych;
 - e) gromadzenie i zestawianie danych i informacji o stosowanych metodach diagnostycznych i wynikach testów przeprowadzanych we Wspólnocie;
 - f) dokonywanie charakterystyki wyizolowanych próbek wirusa danej choroby przy zastosowaniu najnowocześniejszych metod dla umożliwienia większego zrozumienia epizootologii choroby;
 - g) dotrzymanie kroku rozwojowi zachodzącemu na świecie w zakresie nadzorowania, epizootologii i zapobiegania w odniesieniu do danej choroby;
 - h) utrzymywanie poziomu najwyższego wyspecjalizowania w odniesieniu do wirusa danej choroby i innych odpowiednich wirusów w celu umożliwienia szybkiej diagnozy różnicowej;
 - i) pozyskanie dokładnej wiedzy w zakresie przygotowania i stosowania produktów immunologii weterynaryjnej wykorzystywanych w walce z daną chorobą;
2. udzielanie skutecznej pomocy w diagnozowaniu ognisk choroby w Państwach Członkowskich poprzez przyjmowanie wyizolowanych próbek wirusa do potwierdzającego zdiagnozowania, scharakteryzowania i dla przeprowadzenia badań epizootologicznych;
3. umożliwianie szkoleń ekspertów w zakresie diagnostyki laboratoryjnej z uwzględnieniem potrzeby harmonizacji technik diagnostycznych we Wspólnocie.

ZAŁĄCZNIK IV

MINIMALNE KRYTERIA W ODNIESIENIU DO PLANÓW INTERWENCYJNYCH

Plany interwencyjne spełniają co najmniej następujące kryteria:

1. ustanowienie centrum kryzysowego na szczeblu krajowym, którego zadaniem będzie koordynacja wszystkich środków podjętych w związku z kryzysem w zainteresowanym Państwie Członkowskim;
2. stworzenie wykazu lokalnych centrów kontroli chorób dysponujących odpowiednim wyposażeniem umożliwiającym koordynowanie stosowania środków kontroli choroby na szczeblu lokalnym;
3. dostarczenie szczegółowej informacji na temat personelu zajmującego się stosowaniem środków kontroli choroby, ich umiejętnościach i zakresie ich obowiązków;
4. umożliwienie każdemu lokalnemu centrum kontroli chorób szybkiego kontaktu z osobami / organizacjami bezpośrednio lub pośrednio zaangażowanymi w działania związane z walką z ogniskiem choroby;
5. udostępnienie wyposażenia i odpowiednich materiałów w celu prawidłowego przeprowadzania działań związanych z kontrolowaniem choroby;
6. sporządzenie szczegółowych instrukcji w zakresie działań, które należy podjąć w razie podejrzenia i potwierdzenia infekcji lub zarażenia, w tym odnośnie sposobu usuwania zwierząt padłych;
7. przeprowadzanie szkoleń w celu podnoszenia i rozwijania umiejętności personelu w zakresie zwalczania chorób i procedur administracyjnych;
8. dysponowanie przez laboratoria diagnostyczne wyposażeniem do przeprowadzenia badań pośmiertnych, konieczną zdolnością dokonywania badań serologicznych, histologicznych itd., oraz dysponowanie specjalistami odnośnie do szybkiego diagnozowania. Muszą być zapewnione rozwiązania dla szybkiego przewozu próbek;
9. szacowanie ilości potrzebnych szczepionek przeciwko danej chorobie, w przypadku decyzji przeprowadzania akcji szczepień interwencyjnych;
10. ustanowienie przepisów nadających uprawnienia niezbędne do wprowadzania planów interwencyjnych.

DECYZJA KOMISJI

z dnia 30 czerwca 1993 r.

zmieniająca decyzję Rady 90/424/EWG w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii w odniesieniu do klasycznego pomoru świń

(94/439/EWG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 92/119/EWG², w szczególności jej art. 5 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

klasyczny pomór świń podlega obowiązkowi powiadomienia zgodnie z przepisami art. 1 dyrektywy Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r., w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie³, ostatnio zmienionej decyzją Komisji 92/450/EWG⁴;

decyzja Rady 80/1096/EWG⁵, ostatnio zmieniona decyzją 91/686/EWG⁶, wprowadziła wspólnotowe finansowe środki działania w celu eliminacji klasycznego pomoru świń;

wspólnotowy udział finansowy, zgodnie z przepisami wspomnianej decyzji, powinien zostać ograniczony do środków wprowadzonych do dnia 1 lipca 1992 r.;

środki zastosowane do eliminacji klasycznego pomoru świń poprawiły stan zdrowia pogłowia trzody chlewnej Wspólnoty;

uwzględniając dokonany postęp, niezbędne jest stosowanie środków nadzwyczajnych w przypadku wystąpienia klasycznego pomoru świń i w tym kontekście dołączenie klasycznego pomoru świń do wykazu chorób w art. 3 ust. 1 decyzji 90/424/EWG;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

¹ Dz.U. nr L 224 z 18.8.1990, str. 19.

² Dz.U. nr L 62 z 15.3.1993, str. 69.

³ Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58.

⁴ Dz.U. nr L 248 z 28.8.1992, str. 77.

⁵ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 5.

⁶ Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 15.

W art. 3 ust. 1 decyzji 90/424/EWG dodaje się tiret w brzmieniu:

„– Klasyczny pomór świń”

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 czerwca 1993 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI

z dnia 7 lutego 1994 r.

zmieniająca decyzję Rady 90/424/EWG w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii (94/77/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając decyzję Rady 90/424/EWG w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii¹, ostatnio zmienioną przez decyzję 93/439/EWG², z szczególnie jej art. 24,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) art. 24 decyzji 90/424/EWG przewiduje możliwość pewnego wspólnotowego środka finansowego dla zwalczania i monitoringu chorób wyliczonych w załączniku do tej decyzji;
- (2) we francuskich departamentach zamorskich występują przenoszone przez insekty: heartwater, babeszioza (babesiosis) i anaplazmoza (anaplasmosis);
- (3) specyficzna sytuacja zdrowotna francuskich departamentów zamorskich uzasadnia dodanie wymienionych powyżej chorób do załącznika decyzji 90/424/EWG;
- (4) środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Następujące myślniki dodaje się do grupy I chorób wyliczonych w załączniku do decyzji 90/424/EWG:

- „– heartwater przenoszona przez insekty we francuskich departamentach zamorskich;
- babeszioza przenoszona przez insekty we francuskich departamentach zamorskich;
- anaplazmoza przenoszona przez insekty we francuskich departamentach zamorskich”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 7 lutego 1994 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

¹ Dz. U nr L 224 z 18.08.1990, str. 19.

² Dz. U nr L 293 z 13.08.1993, str. 34.

DECYZJA RADY

z dnia 21 czerwca 1994 r.

zmieniająca decyzję 90/424/EWG w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii

(94/370/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

w świetle uzyskanego doświadczenia, powinny zostać ulepszone niektóre mechanizmy przewidziane w decyzji Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁴;

w szczególności dla programów zwalczania i monitorowania chorób zwierząt, programów kontroli niektórych chorób odzwierzęcych oraz programów mających na celu poprawę struktur weterynaryjnych w odniesieniu do rynku wewnętrznego, powinien zostać określony harmonogram w odniesieniu do różnych działań, Państwa Członkowskie powinny w trakcie roku poprzedzającego ich wykonanie, przedłożyć programy, powinien zostać sporządzony wykaz programów wybranych na następny rok, powinny zostać zatwierdzone indywidualne programy, powinna zostać określona stawka wkładu Komisji oraz maksymalna kwota wkładu, należy określić przepisy dotyczące stopniowego zmniejszania zwrotu, w sytuacji gdy nie przestrzegane są terminy, oraz powinny zostać określone minimalne poziomy zwrotu dotyczące środków wyjątkowych;

ponadto wykaz chorób wymieniony w Załączniku grupa 1 powinien zostać uzupełniony o klasyczny pomór świń i chorobę pęcherzykową świń,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 90/424/EWG wprowadza się następujące zmiany:

¹ Dz.U. nr C 4 z 6.1.1994, str. 5.

² Dz.U. nr C 91 z 28.3.1994.

³ Dz.U. nr C 148 z 30.5.1994, str. 23.

⁴ Dz.U. nr L 224 z 18.8.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją Komisji 94/77/WE (Dz.U. nr L 36 z 8.2.1994, str. 15).

1. W art. 3 ust. 1 dodaje się dwa tiret w brzmieniu:

- „- Afrykański pomór świń,
- zaraza płucna bydła”;

2. w art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przepisy art. 3 stosuje się, gdy w grę wchodzi kontrola ryzyka o największym znaczeniu zdrowotnym w Unii, które jest spowodowane przez choroby określone w art. 3 ust. 1, również jeśli terytorium, na którym wystąpiła choroba, jest przedmiotem programu usuwania zgodnie z art. 24”;

3. dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10a

Jeśli łączna kwota przeznaczona na dany środek jest mniejsza niż 10 000 ECU, nie przyznaje się wkładu finansowego Wspólnoty”;

4. w art. 11 ust. 6 „dnia 1 stycznia 1995 r.” zastępuje się „dnia 1 stycznia 1998 r.”;

5. w art. 16 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Udziału tego nie stosuje się w odniesieniu do informacji przekazywanych przez inne organizacje międzynarodowe lub powielania tych informacji”;

6. na końcu art. 19 dodaje się następujące wyrazy: „oraz rozwoju edukacji weterynaryjnej lub szkoleń”;

7. w art. 24 ust. 3-9 otrzymują brzmienie:

„3. Każdego roku nie później niż do dnia 1 czerwca, a po raz pierwszy nie później niż do dnia 1 sierpnia 1994 r., Państwa Członkowskie przedkładają Komisji programy, w odniesieniu do których chcą uzyskać wkład finansowy od Wspólnoty.

W takim przypadku Państwa Członkowskie:

- (i) dostarczają wszelkie właściwe informacje finansowe;
- (ii) wskazują szacunkowy koszt każdego z przedłożonych programów;
- (iii) wskazują, w przypadku programów wieloletnich, długość trwania tego programu oraz roczne szacunki finansowe.

Programy przedłożone po dniu 1 czerwca lub po raz pierwszy po dniu 1 sierpnia 1994 r. nie będą rozpatrywane przy finansowaniu na następny rok.

Jeśli Państwo Członkowskie przedłoży program, który będzie funkcjonował przez kilka

lat (program wieloletni), powinno przedłożyć wyżej wymienione informacje w odniesieniu do pierwszego roku oraz kolejnych lat.

4. Komisja rozważy przedłożone programy zarówno od strony finansowej, jak i weterynaryjnej. Państwa Członkowskie przekażą Komisji wszelkie dodatkowe informacje, których wymaga Komisja w celu dokonania oceny programu. Okres rozpatrywania programów kończy się dnia 1 września każdego roku.

Dodatkowe informacje są wymagane przez Komisję nie później niż do dnia 15 lipca każdego roku.

5. Każdego roku, przed dniem 15 października oraz zgodnie z procedurą określoną w art. 42, sporządza się wykaz programów kwalifikujących się do wkładu finansowego Wspólnoty w następnym roku, oraz ustala się proponowaną stawkę i kwotę wkładu dla każdego programu. Ta decyzja powinna również brać pod uwagę prognozy finansowania obecnych programów, które mają być objęte programami wieloletnimi.

6. Każdy program uwzględniony w wykazie przewidzianym w ust. 5, tam gdzie jest to konieczne odpowiednio zmieniony w celu uwzględnienia przeprowadzonej kontroli określonej w ust. 4 i 5, powinien zostać indywidualnie zatwierdzony przed dniem 1 grudnia, zgodnie z procedurą określoną w art. 42. Poziom wkładu finansowego Wspólnoty, wszelkie warunki którym może podlegać, oraz górną granicę wkładu określa się dla każdego programu zgodnie z tą samą procedurą.

7. Wszystkie programy są zatwierdzane na okres 1 roku i powinny zostać wykonane między dniem 1 stycznia a dniem 31 grudnia każdego roku. Dla każdego działającego programu Państwa Członkowskie przedstawia Komisji, przed dniem 1 czerwca, wstępną ocenę techniczną i finansową programu. Wraz z oceną powinien zostać przedłożony wniosek o kontynuację środka zgodnie z ust. 3. Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o sytuacji w odniesieniu do przyjęcia decyzji przewidzianej w ust. 5.

8. Wnioski o płatność dotyczące wydatków poniesionych przez Państwa Członkowskie w odniesieniu do danego programu, przedkładane są Komisji przed dniem 1 czerwca roku następującego po roku, w którym zakończył się program. Jeśli określony termin nie jest przestrzegany, wkład finansowy Wspólnoty redukuje się dnia 1 lipca o 25%, dnia 1 września o 50%, dnia 1 października o 75% i listopada tego roku o 100%.

9. Komisja podejmuje decyzję w sprawie pomocy przed dniem 15 października. Przed dniem 1 listopada informuje Państwa Członkowskie w ramach spotkań Stałego Komitetu Weterynaryjnego o decyzji tak, aby mógł on przedstawić swoją opinię.

10. Komisja przeprowadza kontrole na miejscu, we współpracy z właściwymi władzami krajowymi, w sprawie stosowania programów otrzymujących wkład finansowy Wspólnoty. W tym celu departamenty Komisji weryfikują, czy właściwe władze monitorują zgodność ze stosowaniem programów poprzez sprawdzenie reprezentatywnej części gospodarstw.

Wymienione wyżej kontrole mogą być przeprowadzone w tym samym czasie, co inne

kontrole przeprowadzane przez ekspertów Komisji, zgodnie z ustawodawstwem weterynaryjnym.

Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach przeprowadzonych kontroli.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności jego ust. 8, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

12. Programy które zostały już zatwierdzone przez Wspólnotę, lub te które zostaną zatwierdzone na okres od dnia 1 lipca 1994 r. do dnia 31 grudnia 1994 r. nadal regulowane są przez przepisy art. 24, stosowane przed zmianą wynikającą z decyzji Rady 94/370/WE z dnia 21 lipca 1994 r. zmieniającej decyzję 90/424/EWG w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii^{*}. Jednakże wymienione wyżej programy kończą się nie później niż dnia 31 grudnia 1994 r.

^{*} Dz.U. nr L 168 z 2.7.1994, str. 31.”;

8. w art. 25 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. Jednakże, dla finansowanych programów które mają być zatwierdzone w 1994 r., wkład finansowy Wspólnoty może być mniejszy niż 50%.

4. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, dokona przeglądu niniejszego artykułu najpóźniej przed dniem 31 grudnia 1995 r., zgodnie ze zdobytym doświadczeniem oraz celami uzupełnienia rynku wewnętrznego.”;

9. art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

Dla środków przewidzianych w niniejszym tytule, kwota wymaganych środków zostanie określona dla każdego roku zgodnie z procedurą budżetową.”;

10. skreśla się art. 30 i 31;

11. art. 32 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 32

Do celów niniejszego rozdziału, stosuje się art. 24 ust. 3-11.”;

12. w art. 36 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Takie kursy podyplomowe lub spotkania mogą, zgodnie z dostępnością, zostać otwarte na wniosek właściwych władz oraz po wyrażeniu zgody Komisji, dla osób z państw trzecich, które zawarły porozumienie o współpracy z Unią w dziedzinie inspekcji weterynaryjnej oraz dla absolwentów nauk weterynaryjnych, w celu rozszerzenia ich szkolenia w zakresie reguł wspólnotowych.”;

13. w art. 38 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do celów niniejszego artykułu, stosuje się przepisy art. 24 ust. 3-11.”;

14. art. 40 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 40

Wypłaty dokonywane są w ecu zgodnie ze stawkami opublikowanymi w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, w pierwszym dniu roboczym miesiąca, w którym otrzymano wniosek o płatność”;

15. dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 43a

Komisja przedkłada Radzie oraz Parlamentowi Europejskiemu co trzy lata sprawozdanie o warunkach stosowania niniejszej decyzji.”;

16. w Załączniku, w „grupie 1” dodaje się tiret w brzmieniu:

- „- choroba pęcherzykowa świń,
- endemiczny klasyczny pomór świń,
- zakaźna martwica układu krwiotwórczego (IHN).”

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 21 czerwca 1994 r.

W imieniu Rady

G. MORAITIS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) nr 1258/99

z 17 maja 1999

w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego artykuł 37,

uwzględniając propozycję Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego⁴,

zważywszy, że na podstawie rozporządzenia nr 25 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁵ Rada ustanowiła Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji dla Rolnictwa (EFOGR), dalej nazywany „Funduszem”, który stanowi część ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich; zważywszy, że rozporządzenie to ustaliło zasady, które powinny stosować się do finansowania wspólnej polityki rolnej;

zważywszy, że na etapie jednolitego rynku i w świetle faktu, że systemy cen są ujednoczone a polityka rolna jest polityką Wspólnoty jej konsekwencje finansowe spadają na Wspólnotę; zważywszy, że zgodnie z tą zasadą, jak stanowi artykuł 2 ustęp 2 rozporządzenia nr 25, zwroty z tytułu eksportu do krajów trzecich, interwencja mająca na celu ustabilizowanie rynków rolnych, środki w zakresie rozwoju obszarów wiejskich, specjalne środki weterynaryjne zgodnie z decyzją Rady 90/424/EWG z 26 czerwca 1990 w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁶, środki przeznaczone do gromadzenia informacji na temat wspólnej polityki rolnej i niektóre działania oceniające powinny być finansowane z sekcji Gwarancji Funduszu dla osiągnięcia celów, określonych w artykule 33 ustęp 1 Traktatu;

¹ Dz. U. nr C 170 nr 04.06.1998, str. 83.

² Opinia wydana 6 maja 1999 (jeszcze nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz. U. nr C 407 z 28.12.1998, str. 222.

⁴ Dz. U. nr C 401 z 22.12.1998, str. 3.

⁵ Dz. U. nr L 30 z 20.04.1962, str. 991/60. Rozporządzenie ostatnio zmienione na mocy rozporządzenia (EWG) nr 728/70 (Dz. U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 9).

⁶ Dz.U. nr L 224, 18.08.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona na mocy decyzji 94/370/WE (Dz.U. nr L 168 z 02.07.1994, str. 31).

zważywszy, że sekcja Orientacji Funduszu powinna finansować wydatki na niektóre środki w zakresie rozwoju obszarów wiejskich w regionach, które pozostają opóźnione pod względem rozwoju, a także na wspólnotową inicjatywę rozwoju obszarów wiejskich;

zważywszy, że komisja odpowiada za zarządzanie Funduszem i że ścisła współpraca między Państwami Członkowskim a Komisją jest zapewniona w ramach Komitetu Funduszu;

zważywszy, że odpowiedzialność za kontrolę wydatków sekcji Gwarancji Funduszu spoczywa przede wszystkim na Państwach Członkowskich, które wyznaczają władze i organy uprawnione do realizacji wydatków; zważywszy, że Państwa Członkowskie są obowiązane do wykonania tych zadań w sposób pełny i skuteczny; zważywszy, że Komisja, odpowiadając za wykonanie budżetu wspólnoty, ma obowiązek weryfikacji warunków realizacji płatności i kontroli; zważywszy, że komisja może finansować wyłącznie wydatki, w przypadku których warunki realizacji udzielają koniecznych gwarancji w zakresie zgodności z przepisami Wspólnoty; zważywszy, że w ramach zdecentralizowanego systemu zarządzania wydatkami Wspólnoty sprawą o zasadniczym znaczeniu jest uprawnienie i umożliwienie Komisji, jako instytucji odpowiedzialnej za finansowanie, przeprowadzania wszelkich kontroli zarządzania wydatkami, które uznaje ona za niezbędne, a także potrzeba pełnej i efektywnej przejrzystości i wzajemnej pomocy pomiędzy Państwami Członkowskimi a Komisją;

zważywszy, że podczas rozliczania rachunków Komisja ma możliwość określenia w odpowiednim terminie sumy wydatków, które mają być zaliczone do sekcji Gwarancji w ogólnym rozliczeniu, wyłącznie, jeśli istnieje wystarczająca pewność, że krajowe kontrole są adekwatne i przejrzyste, i że agencje płatnicze sprawdzają legalność i prawność wniosków o płatność, którą realizują;

zważywszy, że należy zatem przyjąć przepisy o akredytacji agencji płatniczych przez Państwa Członkowskie;

zważywszy, że w celu zapewnienia spójności standardów wymaganych do akredytacji Komisja udziela wytycznych w sprawie kryteriów, które mają być stosowane;

zważywszy, że w tym celu należy przewidzieć, że tylko wydatki zrealizowane przez agencje płatnicze akredytowane przez Państwa Członkowskie powinny być finansowane;

zważywszy ponadto, że w celu zapewnienia przejrzystości kontroli krajowych, szczególnie w zakresie procedur dopuszczania, zatwierdzania i płatności, liczba władz i organów upoważnionych do wykonania tych zadań powinna w odpowiednich przypadkach być ograniczona z uwzględnieniem rozwiązań konstytucyjnych w każdym Państwie Członkowskim;

zważywszy, że zdecentralizowane zarządzanie funduszami Wspólnoty, szczególnie w następstwie reformy wspólnej polityki rolnej, prowadzi do wyznaczenia kilku agencji płatniczych;

zważywszy zatem, że w przypadkach, w których Państwo Członkowskie akredytuje więcej niż jedną agencję płatniczą, jest ono obowiązane wyznaczyć jeden organ kontaktowy w celu zapewnienia spójności zarządzania funduszami, umożliwienia łączności pomiędzy Komisją a różnymi akredytowanymi agencjami płatniczymi oraz zapewnienia szybkiego dostępu do wymaganych przez Komisję informacji dotyczących działania wielu agencji płatniczych;

zważywszy, że środki finansowe winny być uruchamiane przez Państwa Członkowskie zgodnie z potrzebami ich agencji realizujących wydatki, natomiast Komisja wypłaca zaliczki w oparciu o zaksięgowanie wydatków dokonanych przez agencje;

zważywszy, że w ramach środków rozwoju obszarów wiejskich należy przewidzieć rzeczywiste wypłacanie zaliczek na wdrażanie programu;

zważywszy, że wypłaty tych zaliczek należy traktować zgodnie z mechanizmami finansowymi ustanowionymi dla zaliczek na podstawie przedstawienia wydatków dokonanych w okresie referencyjnym;

zważywszy, że należy podjąć dwa rodzaje decyzji, jedną - dotyczącą rozliczenia sekcji Gwarancji Funduszu i drugą - określającą konsekwencje, włącznie z korektą finansową, które wyciąga się z wyników kontroli zgodności wydatków z przepisami Wspólnoty;

zważywszy, że kontrola zgodności i wypływające z niej decyzje o rozliczeniu nie będą już zatem związane z wykonaniem budżetu w danym roku finansowym;

zważywszy, że należy określić maksymalny okres, w którym stosują się konsekwencje wyciągane z kontroli zgodności;

zważywszy, że wieloletni charakter środków w zakresie rozwoju obszarów wiejskich nie pozwala jednak na stosowanie takiego okresu maksymalnego;

zważywszy, że należy podjąć środki zapobiegające wszelkim nieprawidłowościom i określające sposób postępowania wobec tych nieprawidłowości a także zapewniające odzyskanie sum straconych w wyniku tych nieprawidłowości lub zaniedbań;

zważywszy, że należy określić odpowiedzialność finansową za te nieprawidłowości lub zaniedbania;

zważywszy, że należy poddać wydatki Wspólnoty ścisłemu nadzorowi;

zważywszy, że poza nadzorem prowadzonym przez Państwa Członkowskie z ich własnej inicjatywy, który pozostaje zasadniczy, należy przewidzieć weryfikację przez urzędników Komisji, której w tym celu należy dać prawo do korzystania z pomocy Państw Członkowskich;

zważywszy, że technologia informacyjna winna być wykorzystywana tak dalece jak jest możliwe w zakresie sporządzania informacji przesyłanych do Komisji;

zważywszy, że podczas prowadzenia kontroli Komisja ma pełny dostęp do informacji o wydatkach zawartych w dokumentach i plikach elektronicznych;

zważywszy, że że zakres wspólnotowego finansowania powoduje konieczność regularnego informowania Parlamentu Europejskiego i Rady przy pomocy raportów finansowych;

zważywszy, że w celu uproszczenia zarządzania finansowego pożądane jest, aby zbliżyć okres finansowy Funduszu do roku finansowego określonego w artykule 272 ustęp 1 Traktatu; zważywszy, że przeprowadzenie tej operacji wymaga uzyskania jasnego obrazu środków finansowych pozostających do dyspozycji pod koniec danego roku finansowego;

zważywszy, że należy zatem przewidzieć odpowiednie uprawnienia dla Komisji w celu dostosowania okresu finansowego Funduszy w przypadkach w których pozostające do dyspozycji środki finansowe są wystarczające;

zważywszy, że rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70 z 21 kwietnia 1970 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej¹ zostało kilkakrotnie w zasadniczy sposób poprawione; zważywszy, że obecnie, gdy wprowadzane są nowe poprawki do powołanego rozporządzenia, pożądane jest w celu rozjaśnienia sytuacji zmiana przepisów, o które chodzi,

PRZYJĘŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Europejski Fundusz Orientacji i gwarancji dla rolnictwa (dalej nazywany „Funduszem”) stanowi część ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich.

Obejmuje on dwie sekcje:

- sekcję Gwarancji,

- sekcję Orientacji.

2. Sekcja Gwarancji finansuje:

a) zwroty z tytułu eksportu do krajów trzecich;

b) interwencję mającą na celu ustabilizowanie rynków rolnych;

c) środki w zakresie rozwoju obszarów wiejskich nie objęte programami Celu 1 z wyjątkiem wspólnotowej inicjatywy rozwoju obszarów wiejskich;

¹ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 13. Rozporządzenie ostatnio zmienione na mocy rozporządzenia (WE) nr 1287/96 (Dz.U. L 125, 08.06.1995, str. 1).

d) finansowy wkład Wspólnoty do specjalnych środków weterynaryjnych, inspekcji w dziedzinie weterynarii i programów zwalczania i monitoringu chorób zwierzęcych (środki weterynaryjne) oraz do środków ochrony zdrowia roślin;

e) środki przeznaczone do udzielania informacji na temat wspólnej polityki rolnej i niektóre działania oceniające dotyczące środków finansowanych z sekcji Gwarancji Funduszu.

3. Sekcja Orientacji finansuje środki w zakresie rozwoju obszarów wiejskich, które nie są objęte w ustępie 2 punkt c).

4. Wydatki związane z kosztami administracyjnymi i kadrowymi ponoszone przez Państwa Członkowskie i przez otrzymujących pomoc z Funduszu nie są pokrywane przez Fundusz.

Artykuł 2

1. Zwroty z tytułu eksportu do krajów trzecich przyznawane zgodnie z przepisami wspólnoty w ramach wspólnej organizacji rynków rolnych są finansowane na podstawie artykułu 1 ustęp 2 punkt a).

2. Interwencja mająca na celu ustabilizowanie rynków rolnych, podejmowana zgodnie z przepisami Wspólnoty w ramach wspólnej organizacji rynków rolnych są finansowane na podstawie artykułu 1 ustęp 2 punkt b).

3. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na propozycję Komisji, ustali w miarę konieczności procedurę finansowania środków, o których mowa w ustępach 1 i 2.

Artykuł 3

1. Środki w zakresie rozwoju obszarów wiejskich nie objęte programami Celu, podejmowane zgodnie z przepisami Wspólnoty są finansowane na podstawie artykułu 1 ustęp 2 punkt c).

2. Środki weterynaryjne oraz do środki w zakresie ochrony zdrowia roślin podejmowane zgodnie z przepisami Wspólnoty są finansowane na podstawie artykułu 1 ustęp 2 punkt d).

3. Środki informacyjne i działania oceniające podejmowane zgodnie z przepisami Wspólnoty są finansowane na podstawie artykułu 1 ustęp 2 punkt e).

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 13.

Artykuł 4

1. Każde Państwo Członkowskie przekazuje Komisji:

a) szczegółowe dane dotyczące władz lub organów, które akredytowało w celu realizacji wydatków wymienionych w artykule 2 i 3, dalej nazywanych „agencjami płatniczymi”,

b) jeśli akredytowało więcej niż jedną agencję płatniczą, szczegółowe dane dotyczące urzędu lub organu, którego zadaniem jest po pierwsze gromadzenie informacji dostarczanych Komisji i ich przesłanie do Komisji i po drugie promowanie zharmonizowanego stosowania przepisów Wspólnoty dalej określanego jako „organ koordynujący”.

2. Agencje płatnicze są władzami i organami Państw Członkowskich, które w odniesieniu do płatności w dziedzinach, za które są odpowiedzialne dają wystarczające gwarancje, że:

a) dopuszczalność wniosków i ich zgodność z przepisami Wspólnoty są kontrolowane przed zezwoleniem na płatność;

b) dokonane płatności są poprawnie i w pełni zarejestrowane w księgach rachunkowych; i

c) niezbędne dokumenty są przedłożone w terminie i w formie ustalonej w przepisach Wspólnoty.

3. Agencje płatnicze są obowiązane przechowywać potwierdzające dokonane płatności i dokumenty dotyczące przeprowadzenia kontroli administracyjnych i fizycznych. Jeśli odpowiednie dokumenty znajdują się w posiadaniu organów odpowiedzialnych za zezwalanie na realizację wydatków, organy te są obowiązane przysyłać do agencji płatniczej raporty o liczbie przeprowadzonych kontroli, ich zakresie i środkach podjętych w świetle ich wyników.

4. Tylko wydatki dokonane przez akredytowane agencje płatnicze mogą być przedmiotem finansowania przez Wspólnotę.

5. Każde Państwo Członkowskie, uwzględniając swoje struktury konstytucyjne i instytucjonalne, ogranicza liczbę akredytowanych agencji płatniczych do minimum niezbędnego w celu realizacji wydatków, o których mowa w artykułach 2 i 3 w zadowalających warunkach administracyjnych i rachunkowych.

6. Każde Państwo Członkowskie przekazuje Komisji następujące dane dotyczące agencji płatniczych:

a) ich nazwy i statuty;

b) warunki kontroli administracyjnej, rachunkowej i wewnętrznej na których dokonuje się płatności w odniesieniu do wdrażania przepisów Wspólnoty w ramach wspólnej polityki rolnej;

c) akt akredytacji.

Komisja jest natychmiast informowana o wszelkich zmianach w tych danych.

7. Jeśli jeden lub więcej warunków akredytacji nie jest spełniony lub przestaje być spełniony przez akredytowaną agencję płatniczą, akredytacja ulega wycofaniu, chyba, że agencja

płatnicza dokona niezbędnych dostosowań w terminie, który wyznacza się w zależności od powagi problemu. Zainteresowane Państwo Członkowskie informuje o tym Komisję.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 13.

Artykuł 5

1. Środki finansowe wymagane do pokrycia wydatków wymienionych w artykułach 2 i 3 są udostępniane Państwu Członkowskim przez Komisję poprzez płatność zaliczkową na podstawie wydatków dokonanych w okresie referencyjnym.

Płatność zaliczkowa na wdrażanie programów w ramach środków w zakresie rozwoju obszarów wiejskich wymienionych w artykule 3 ustęp 1 może być przyznana przez Komisję na podstawie akceptacji danego programu i jest uznawana za wydatek dokonany pierwszego dnia miesiąca następującego po decyzji dotyczącej jej przyznania.

2. Do czasu wypłaty zaliczek na podstawie dokonanych wydatków środki finansowe niezbędne do pokrycia tych wydatków są uruchamiane przez Państwo Członkowskie zgodnie z potrzebami akredytowanych przez nie agencji płatniczych.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 13.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie przekazują Komisji w regularnych odstępach czasu następujące informacje dotyczące akredytowanych agencji płatniczych i organów koordynujących odnośnie do transakcji finansowanych przez sekcję Gwarancji funduszu:

a) wykazy wydatków i szacunki potrzeb finansowych;

b) roczne księgi rachunkowe wraz z informacjami wymaganymi do rozliczenia i aprobaty w stosunku do kompletności, dokładności i prawdziwości przekazanych ksiąg.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące aprobaty wspomnianej w ustępie 1 punkt b), przyjmuje się zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 13.

Artykuł 7

1. Komisja po konsultacji z Komitetem Funduszu podejmuje decyzje określone w ustępach 2, 3 i 4.

2. Komisja podejmuje decyzję w sprawie comiesięcznych zaliczek na podstawie wydatków dokonanych przez akredytowane agencje płatnicze.

Wydatki za październik przypadają na październik, jeśli dokonuje się ich od 1 do 15 października i na listopad, jeśli dokonuje się ich od 16 do 31 października. Zaliczki są wypłacane Państwom Członkowskim nie później niż trzeciego dnia roboczego drugiego miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano wydatków.

Dodatkowe zaliczki mogą być wypłacone, przy czym Komitet Funduszu jest o tym informowany podczas następnej konsultacji.

3. Komisja rozlicza rachunki agencji płatniczych przed 30 kwietnia roku następującego po danym roku finansowym na podstawie informacji, o których mowa w artykule 6 ustęp 1 punkt b).

Decyzja w sprawie rozliczenia rachunków dotyczy kompletności, dokładności i prawdziwości przedłożonych ksiąg rachunkowych. Decyzja ta nie ma wpływu na podjęcie późniejszej decyzji stosownie do ustępu 4.

4. Komisja podejmuje decyzję o wykluczeniu wydatków z finansowania wspólnotowego, o którym mowa w artykułach 2 i 3, jeśli stwierdzi, że wydatki te nie zostały dokonane zgodnie z przepisami Wspólnoty.

Przed podjęciem decyzji o odmowie finansowania wyniki kontroli przeprowadzonych przez Komisję i odpowiedzi zainteresowanego Państwa Członkowskiego są przedmiotem pisemnej notyfikacji, po której obydwie strony dołożą starań w celu osiągnięcia porozumienia odnośnie do działań, które należy podjąć.

W przypadku, gdy porozumienie nie zostało osiągnięte, Państwo Członkowskie może zwrócić się o rozpoczęcie procedury mediacyjnej pomiędzy obydwoma stanowiskami w okresie czterech miesięcy, jej wyniki przedstawia się w raporcie wysyłanym do Komisji i egzaminowanym przez nią przed podjęciem decyzji o odmowie finansowania.

Komisja dokonuje szacunku kwot, które mają być wykluczone z uwzględnieniem w szczególności stwierdzonego stopnia niezgodności. Komisja uwzględnia naturę i znaczenie złamania przepisów oraz stratę finansową poniesioną przez Wspólnotę.

Odmowa finansowania nie może dotyczyć:

a) wydatków, o których mowa w artykule 2, dokonanych wcześniej niż 24 miesiące przed pisemnym zawiadomieniem zainteresowanego Państwa Członkowskiego przez Komisję o wynikach kontroli;

b) wydatków na środki lub działania, o których mowa w artykule 3, w stosunku do których ostateczna płatność została zrealizowana wcześniej niż 24 miesiące przed pisemnym zawiadomieniem zainteresowanego Państwa Członkowskiego przez Komisję o wynikach kontroli;

Jednakże powyższy akapit nie stosuje się do finansowych konsekwencji:

- a) nieprawidłowości określonych w artykule 8 ustęp 2;
- b) dotyczących pomocy krajowej lub wykroczeń, w stosunku do których rozpoczęto postępowanie określone w artykułach 88 i 226 Traktatu.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące aprobaty wspomnianej w ustępie 1 punkt b), przyjmuje się zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 13. Zasady te dotyczą w szczególności postępowania w sprawie płatności zaliczek, o których mowa w artykule 5 ustęp 1 akapit drugi zgodnie z ustępami 2, 3 i 4 niniejszego artykułu oraz procedurami decyzyjnymi, o których mowa w tychże ustępach 2, 3 i 4.

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie zgodnie z przepisami krajowymi przyjętymi na mocy ustawy, rozporządzenia lub decyzji administracyjnych podejmują środki niezbędne dla:

- a) upewnienia się, że transakcje finansowane przez Fundusz są przeprowadzane rzeczywiście i dokonywane w poprawny sposób;
- b) zapobiegania nieprawidłowościom i postępowania wobec nich;
- c) odzyskiwania sum straconych w wyniku nieprawidłowości lub zaniedbań.

Państwa Członkowskie informują Komisję o środkach podjętych w tym celu, a w szczególności o stanie procedur administracyjnych i sądowych.

2. W przypadku braku całkowitego odzyskania finansowe konsekwencje nieprawidłowości lub zaniedbań ponosi Wspólnota z wyjątkiem konsekwencji nieprawidłowości lub zaniedbań, które mogą obciążać władze administracyjne lub inne organy Państw Członkowskich.

Odzyskane sumy wypłacane są agencjom płatniczym i odejmowane przez nie od wydatków finansowanych przez Fundusz. Odsetki od odzyskanych sum lub wpłaconych z opóźnieniem wpłaca się do Funduszu.

3. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na propozycję Komisji, ustala ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie udostępniają Komisji wszystkie informacje niezbędne do właściwego funkcjonowania Funduszu i podejmują wszelkie stosowne środki w celu ułatwienia nadzoru, który Komisja może uznać za konieczny do podjęcia w ramach zarządzania finansowaniem wspólnotowym, włącznie z inspekcjami na miejscu.

Państwa Członkowskie informują Komisję o przepisach przyjętych na mocy ustawy, rozporządzenia lub decyzji administracyjnych, które zostały przyjęte dla celów wykonania aktów prawnych Wspólnoty związanych ze wspólną polityką rolną w tej mierze, w jakiej akty te mają konsekwencje finansowe dla Funduszu.

2. Bez szkody dla nadzoru przeprowadzanego przez Państwa Członkowskie zgodnie z przepisami krajowymi przyjętymi na mocy ustawy, rozporządzenia lub decyzji administracyjnych a także bez szkody dla przepisów artykułu 248 Traktatu lub inspekcji realizowanych na podstawie artykułu 279 punkt c) Traktatu upoważnieni przedstawiciele wyznaczeni przez Komisję do przeprowadzenia inspekcji na miejscu winni mieć dostęp do ksiąg i wszystkich innych dokumentów, włącznie z informacjami sporządzonymi lub przechowywanymi w postaci elektronicznej, związanych z wydatkami finansowanymi przez Fundusz.

Mogą oni w szczególności skontrolować:

a) czy praktyki administracyjne są zgodne z przepisami Wspólnoty;

b) czy wymagane dokumenty wspierające istnieją i czy pokrywają się z transakcjami finansowanymi przez Fundusz;

c) warunki, w jakich są przeprowadzane i kontrolowane transakcje finansowane przez Fundusz.

Komisja przed przeprowadzeniem inspekcji przekazuje właściwe zawiadomienie zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu lub Państwu Członkowskiemu, na którego terytorium inspekcja ma mieć miejsce. Urzędnicy zainteresowanego Państwa Członkowskiego mogą brać udział w inspekcji.

Na żądanie Komisji i za zgodą Państwa Członkowskiego inspekcje lub dochodzenia dotyczące transakcji, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu są prowadzone przez właściwe organy danego Państwa Członkowskiego. Urzędnicy Komisji mogą również w nich uczestniczyć.

Aby weryfikacja była bardziej efektywna, Komisja za zgodą zainteresowanych Państw Członkowskich organizuje udział władz administracyjnych tych państw w niektórych inspekcjach lub dochodzeniach.

3. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na propozycję Komisji, ustala w miarę konieczności ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu.

Przed 1 lipca każdego roku Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie raport finansowy na temat administrowania Funduszem podczas poprzedniego roku finansowego i w szczególności na temat stanu jego środków finansowych oraz natury jego wydatków i warunków uzyskiwania finansowania wspólnotowego.

Artykuł 11

Komitet Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji dla Rolnictwa (dalej nazywanego „Komitetem Funduszu”) wspiera Komisję w zarządzaniu Funduszem zgodnie z artykułami od 12 do 15.

Artykuł 12

Komitet Funduszu składa się z przedstawicieli Państw Członkowskich i Komisji. Każde Państwo Członkowskie jest reprezentowane w Komitecie Funduszu przez nie więcej niż pięciu oficjalnych przedstawicieli. Przewodniczącym Komitetu Funduszu jest przedstawiciel Komisji.

Artykuł 13

1. W przypadku odwołania się do procedury ustalonej w niniejszym artykule sprawa zostaje przedłożona Komitetowi Funduszu przez jego przewodniczącego z jego własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje opinie na temat projektu w terminie, który jego przewodniczący może wyznaczyć w zależności od pilności sprawy. Opinia wydawana jest większością głosów określoną w ustępie 2 artykułu 205 traktatu w przypadku decyzji, które Rada obowiązana jest podejmować na propozycję Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w komitecie są wazone w sposób ustalony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje środki i stosuje je niezwłocznie.

b) Jednakże, jeśli środki te nie są zgodne z opinią wydaną przez Komitet Funduszu, Komisja niezwłocznie informuje o nich Radę. W tym przypadku:

- Komisja może opóźnić zastosowanie przyjętych przez nią środków na okres nie dłuższy niż jeden miesiąc od daty przekazania takiej informacji;

- Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, może podjąć odmienną decyzję w terminie, o którym mowa w poprzednim akapicie.

Artykuł 14

1. Konsultacje z Komitetem Funduszu mają miejsce:

a) w przypadkach, w których konsultacje z nim są przewidziane przepisem;

b) w celu oceny środków Funduszu, która mają być włączone do szacunków Komisji odnośnie do nadchodzącego roku finansowego i w razie konieczności do dodatkowych szacunków;

c) w sprawie projektów raportów do przedłożenia Radzie.

2. Komitet Funduszu może zbadać jakąkolwiek inną sprawę przedłożoną mu przez jego przewodniczącego z jego własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

Jest regularnie informowany o działalności Funduszu.

Artykuł 15

Przewodniczący zwołuje Komitet Funduszu.

Sekretariat Komitetu Funduszu jest zapewniony przez Komisję.

Komitet Funduszu ustala swoje własne zasady proceduralne.

Artykuł 16

1. Rozporządzenie (EWG) nr 729/70 zostaje uchylone.

2. Odniesienia do uchylonego rozporządzenia uznaje się za odniesienia do niniejszego rozporządzenia i należy je odczytywać zgodnie z tabelą korelacji podaną w załączniku.

Artykuł 17

Artykuł 15 trzeci akapit i artykuł 40 decyzji 90/424/EWG zostają usunięte.

Artykuł 18

Środki niezbędne dla ułatwienia przejścia od rozwiązań przewidzianych w rozporządzeniu (EWG) nr 729/70 do rozwiązań ustanowionych niniejszym rozporządzeniem przyjmuje się zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 13.

Artykuł 19

Komisja może usunąć pierwsze zdanie artykułu 7 ustęp 2 drugi akapit zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 13, jeśli środki budżetowe przydzielone sekcji Gwarancji Funduszu, które są dostępne na koniec danego roku finansowego pozwoliłyby Funduszowi na finansowanie dodatkowych wydatków wynikających z tego usunięcia w tym roku

finansowym. Jeśli Komisja korzysta z tego prawa, może ona zgodnie z tą samą procedurą opóźnić - do 1 listopada - początkową datę tych płatności dla środków, których realizacja zaczyna się pomiędzy 16 a 31 października włącznie.

Artykuł 20

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego ogłoszeniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Stosuje się ono do wydatków dokonanych począwszy od 1 stycznia 2000.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całej rozciągłości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich

Sporządzono w Brukseli, 17 maja 1999.

W imieniu Rady
K.-H. FUNKE
Przewodniczący

DECYZJA RADY

z dnia 19 grudnia 2000 r.
zmieniająca decyzję 90/424/WE w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii

(2001/12/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a zwłaszcza jego artykuł 37,

uwzględniając projekt decyzji przedstawiony przez Komisję,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno Społecznego²

a także mając na uwadze, co następuje:

- rozporządzenie Komisji (WE) nr 1258/99 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej³ stanowi o tym, że określone czynności weterynaryjne zdefiniowane w decyzji 1990/424./WE⁴ począwszy od dnia 1 stycznia 2000 r. byłyby finansowane z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnictwa (EAGGF), aby zapewnić osiągnięcie celów określonych w art. 33 ust. 1 traktatu;
- odpowiednie jest wyszczególnienie uzgodnień, jakie mają stosować się przy zarządzaniu przez Wspólnotę odnośnymi wydatkami;
- w związku z charakterem tychże wydatków, odpowiednie jest, aby Komisja zarządzała nimi w sposób bezpośredni;
- w związku z tym należy stosownie zmienić decyzję 1990/424/WE;

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do Decyzji 1990/424/WE dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 40a

Wydatkami podlegającymi finansowaniu na warunkach niniejszej decyzji zarządza w sposób bezpośredni Komisja zgodnie z drugim ustępem artykułu 98 rozporządzenia finansowego z dnia 21 grudnia 1977 r.(*)

¹ Opinia przedstawiona 16.12.2000 (jeszcze niepublikowana w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*).

² Opinia przedstawiona 30.11.2000 (jeszcze niepublikowana w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*).

³ Dz. U. nr L 160 z 26.06.1999, str. 103.

⁴ Dz. U. nr L 225 z 22.09.1995, str. 1.

(*)Dz. U. nr L 356 z 31.12.1977, str. 1. rozporządzenia ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE, Euroatom) nr 1150/2000 (Dz. U. nr L 130 z 31.05.2000).”

Artykuł 2

Niniejsza decyzja jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2000 roku.

W imieniu Rady
J. GLAVANY
Przewodniczący

DECYZJA RADY

z dnia 23 lipca 2001 r.

zmieniająca decyzję 90/424/EWG w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii

(2001/572/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając decyzję 90/424/EWG z dnia 26 lipca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii¹, w szczególności jej art. 24 ust. 1 i 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Decyzja 90/424/EWG przewiduje możliwość finansowego wkładu Wspólnoty na rzecz eliminacji i kontrolowania chorób zawartych w wykazie załączonym do tej decyzji.
- 2) Wykaz można uzupełnić lub zmienić w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji zdrowotnej we Wspólnocie.
- 3) Zakaźna anemia łososia (ISA) jest nową jednostką chorobową, która pojawiła się we Wspólnocie po raz pierwszy w 1998 r. i która może potencjalnie spowodować poważne straty w sektorze łososia hodowlanego.
- 4) Ważne jest zwalczanie zakaźnej anemii łososia (ISA), w celu zapobieżenia jego dalszemu rozprzestrzenianiu się na inne obszary.
- 5) Choroba niebieskiego języka jest przenoszona przez stawonogi chorobą wirusową owiec, kóz, bydła i innych przeżuwaczy.
- 6) Choroba niebieskiego języka wywiera wpływ na międzynarodową skalę na przemieszczanie żywych zwierząt z gatunków wrażliwych, ponieważ została umieszczona na wykazie A Światowej Organizacji ds. zdrowia zwierząt.
- 7) W 1998 r. choroba niebieskiego języka została przeniesiona na terytorium Wspólnoty z zagranicy i rozprzestrzeniła się poprzez zakażone wektory.
- 8) W następstwie warunków klimatycznych, niektóre obszary Unii Europejskiej należy uznać za obszary wysokiego ryzyka w stosunku do choroby niebieskiego języka.
- 9) Decyzja 90/424/WE przewiduje nadzwyczajne środki spowodowane występowaniem

¹ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1258/1999 (Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 103).

ogniska choroby na obszarach wysokiego ryzyka lub na obszarach, gdzie choroba niebieskiego języka jest chorobą endemiczną.

- 10) W świetle rozwoju sytuacji, ISA oraz chorobę niebieskiego języka należy dołączyć do wykazu tak, aby umożliwić uzyskanie wspólnotowego wsparcia finansowego na wdrożenie programów eliminacji i kontrolowania tych chorób. W przypadku choroby niebieskiego języka należy przyjąć szczególne kryteria umożliwiające podjęcie środków finansowych przewidzianych w art. 24 ust. 1 decyzji 90/424/WE.
- 11) W celu zakwalifikowania się do wspólnotowego wkładu finansowego należy przestrzegać odpowiednich wymogów decyzji 90/424/WE, a w odniesieniu do ISA, dyrektywy Rady 93/53/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. wprowadzającej minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb².
- 12) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2792/1999 z dnia 17 grudnia 1999 r. ustanawia szczegółowe zasady i uzgodnienia dotyczące pomocy strukturalnej Wspólnoty w sektorze rybołówstwa³, w szczególności jego art. 15 ust. 3 lit. g) stanowi odpowiednią podstawę prawną do zapewnienia pomocy finansowej w odniesieniu do ISA; w związku z tym przepisy tytułu III rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych⁴ stosuje się na zasadzie odstępstwa od przepisów przewidzianych w art. 24 ust. 5 i ust. 6 zdanie drugie, ust. 8 i 9 decyzji 90/424/WE.
- 13) Decyzję 90/424/EWG należy odpowiednio zmienić,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W Załączniku do decyzji 1990/424/WE grupa 1 dodaje się tiret w brzmieniu:

- „- Zakaźna anemia łososia (ISA)*
- Choroba niebieskiego języka na obszarach endemicznego występowania choroby lub obszarach wysokiego ryzyka **.

* Działania związane ze zwalczaniem ISA kwalifikują się jedynie do wspólnotowego wkładu finansowego na mocy art. 15 ust. 3 lit. g) rozporządzenia (WE) 2792/1999 (Dz.U. L 337 z 30.12.1999, str. 10). Do tych działań stosuje się przepisy tytułu III rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych, na zasadzie odstępstwa od przepisów określonych w art. 24 ust. 5 i ust. 6 zdanie drugie, ust. 8 i 9 niniejszej decyzji.

**Działania związane ze zwalczaniem choroby niebieskiego języka także kwalifikują się do wspólnotowego wkładu finansowego na mocy art. 24 ust. 1 w odniesieniu do strat poniesionych na skutek padnięcia zwierząt w następstwie tej choroby; decyzje o tych działaniach należy podjąć zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41.”

Artykuł 2

² Dz.U. L 175 z 19.7.1993, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

³ Dz.U. L 337 z 30.12.1999, str. 10.

⁴ Dz.U. L 161 z 26.6.1999, str. 1.

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 lipca 2001 r.

W imieniu Rady

A. NEUTS - UYTENBROECK

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY 96/23/WE

z dnia 29 kwietnia 1996 r.

w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości w żywych zwierzętach i produktach zwierzęcych oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) w dyrektywie 96/22/WE⁴ Rada postanowiła utrzymać zakaz stosowania niektórych substancji o działaniu hormonalnym i tyreostatycznym, rozszerzając go na substancje beta-agonistyczne mające działanie anaboliczne;
- 2) dnia 9 marca 1995 r. Parlament Europejski podkreślił, między innymi, że Wspólnota pilnie potrzebuje skutecznego i jednolitego systemu monitorowania i zwrócił się do Państw Członkowskich o wzmocnienie nadzoru i monitorowania w odniesieniu do stosowania nielegalnych substancji w produkcji mięsa;
- 3) w dyrektywie 85/469/EWG⁵ Rada przyjęła niektóre zasady w sprawie wykrywania i monitorowania substancji mających działanie hormonalne i tyreostatyczne; zasady takie powinny zostać rozszerzone tak aby obejmowały również inne substancje używane w hodowli zwierząt do stymulacji wzrostu i wydajności inwentarza żywego lub w celach leczniczych, a które mogą okazać się niebezpieczne dla konsumenta ze względu na ich pozostałości;
- 4) dyrektywą 86/469/EWG⁶ Rada wprowadziła niektóre zasady w sprawie monitorowania niektórych pozostałości substancji farmakologicznych i skażających środowisko w zwierzętach gospodarskich oraz w świeżym mięsie pozyskanym od takich zwierząt; takie monitorowanie powinno zostać rozszerzone tak aby obejmowało również inne gatunki zwierząt i wszystkie produkty zwierzęce spożywane przez ludzi;

¹ Dz.U. nr C 302 z 9.11.1993, str. 12, i Dz.U. nr C 222 z 10.08.1994, str. 17.

² Dz.U. nr C 128 z 9.05.1994, str. 100.

³ Dz.U. nr C 52 z 19.02.1994, str. 30.

⁴ Dz.U. nr L 125 z 23.05.1996, str. 3.

⁵ Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁶ Dz.U. nr L 275 z 26.09.1986, str. 36. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

- 5) rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego⁷, ustanowiło w załącznikach limity dla niektórych medycznych produktów weterynaryjnych;
- 6) ustawodawstwo Wspólnoty dotyczące monitorowania pozostałości w mięsie nie jest przejrzyste i daje podstawę dla różnych interpretacji w poszczególnych Państwach Członkowskich;
- 7) zachodzi potrzeba wzmocnienia kontroli przeprowadzanych przez i w Państwach Członkowskich;
- 8) producenci i inne podmioty działające w branży hodowli zwierząt powinni ponosić w przyszłości większą odpowiedzialność za jakość i bezpieczeństwo mięsa przeznaczonego do spożycia przez ludzi;
- 9) w odrębnych przepisach dotyczących poszczególnych grup produktów mają zostać zawarte szczególne sankcje wobec hodowców zwierząt, którzy nie stosują się do ustawodawstwa Wspólnoty, w szczególności zakazu stosowania niektórych substancji hormonalnych i anabolicznych w hodowli zwierząt;
- 10) art. 4 dyrektywy 71/118/EWG⁸ zobowiązuje Państwa Członkowskie do zapewnienia, że przeprowadzane są kontrole w celu wykrywania pozostałości substancji mających działanie farmakologiczne, a także ich pochodnych i innych substancji, które mogą być przenoszone do mięsa drobiowego i które mogą powodować, że spożycie świeżego mięsa drobiowego będzie niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzkiego;
- 11) dyrektywa 91/493/EWG⁹ zobowiązuje Państwa Członkowskie do ustanowienia systemu monitorowania w celu wykrywania skażeń w środowisku wodnym;
- 12) dyrektywa 92/46/EWG¹⁰ stanowi, że najpóźniej do dnia 30 czerwca 1993 r. Państwa Członkowskie przedstawią Komisji środki krajowe w zakresie wykrywania pozostałości w surowym mleku, mleku poddanym obróbce termicznej i produktach na bazie mleka, przy czym pozostałości jakie mają zostać wykryte zostały określone w grupie III część A i grupie II część B załącznika I do dyrektywy 86/469/EWG;
- 13) dyrektywa 89/437/EWG¹¹ zobowiązuje Państwa Członkowskie do zapewnienia, że przeprowadzane są kontrole w celu wykrywania pozostałości substancji o działaniu farmakologicznym lub hormonalnym, antybiotyków, pestycydów, detergentów oraz innych substancji szkodliwych lub mogących zmieniać cechy organoleptyczne produktów jajecznych, lub powodujących, że spożycie takich produktów może być niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzkiego;

⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 282/96 (Dz.U. nr L 37 z 15.02.1996, str. 12).

⁸ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 15. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/71/WE (Dz.U. nr L 332 z 30.12.1995, str. 40).

¹⁰ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹¹ Dz.U. nr L 212 z 22.07.1989, str. 87. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

- 14) dyrektywa 92/45/EWG¹² zobowiązuje Państwa Członkowskie do rozszerzenia ich planów wykrywania pozostałości w taki sposób, żeby, w miarę potrzeby, obejmowały dziczyznę, w celu wykrywania w kontrolowanych pobranych próbkach obecności substancji skażających w środowisku, a także objęcia takim monitorowaniem królików i dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka;
- 15) jeżeli sprzeczne z prawem stosowanie w hodowli zwierząt stymulatorów wzrostu i wydajności ma być skutecznie zwalczane we wszystkich Państwach Członkowskich, działania takie muszą być organizowane na poziomie wspólnotowym;
- 16) istotną rolę w zwalczaniu niezgodnego z prawem stosowania stymulatorów wzrostu mogą odgrywać systemy samokontroli grup producentów; dla konsumentów istotne jest, żeby systemy te odpowiednio gwarantowały brak takich stymulatorów, a europejskie ogólne podejście jest niezbędne dla zabezpieczenia i wspierania systemów samokontroli;
- 17) w tym celu grupom producentów należy udzielać pomocy w tworzeniu systemów samokontroli dla zapewnienia, że produkowane przez nich mięso jest wolne od niedozwolonych substancji lub produktów;
- 18) niektóre przepisy dyrektyw 86/469/EWG i 85/358/EWG oraz decyzji 89/187/EWG¹³ i 91/664/EWG¹⁴ wymagają wyjaśnienia w celu zapewnienia skutecznego przeprowadzania kontroli i wykrywania pozostałości we Wspólnocie; w celu natychmiastowego i jednolitego wprowadzenia przewidzianych kontroli, obowiązujące przepisy i ich zmiany należy ująć w jednym tekście uchylającym wspomniane uprzednio regulacje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Zakres i definicje

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia środki dla monitorowania substancji i grup pozostałości wymienionych w załączniku I.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje zawarte w dyrektywie 96/22/WE. Ponadto:

- a) „niedozwolone substancje lub produkty” oznaczają substancje lub produkty, których podawanie zwierzętom jest zakazane przez ustawodawstwo Wspólnoty;
- b) „nielegalne leczenie” oznacza stosowanie niedozwolonych substancji bądź produktów

¹² Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹³ Dz.U. nr L 66 z 10.03.1989, str. 37.

¹⁴ Dz.U. nr L 368 z 31.12.1991, str. 17.

lub używanie substancji bądź produktów dozwolonych przez ustawodawstwo Wspólnoty do innych celów lub w innych warunkach, niż to zostało przewidziane w ustawodawstwie Wspólnoty, albo, gdzie jest to właściwe, w różnych ustawodawstwach krajowych;

- c) „pozostałość” oznacza pozostałość substancji mających działanie farmakologiczne, ich metabolitów oraz innych substancji przenoszonych do produktów zwierzęcych, które mogą być szkodliwe dla ludzkiego zdrowia;
- d) „właściwy organ” oznacza organ centralny Państwa Członkowskiego właściwy w zagadnieniach weterynaryjnych, lub inny organ, na którą organ centralny przeniósł takie kompetencje;
- e) „urzędowa próbka” oznacza próbkę pobraną przez właściwy organ, stosownie oznakowaną, do celów badania pozostałości lub substancji wymienionych w załączniku I, odniesieniem do gatunku, rodzaju, ilości, metody pobrania próbki i szczegółowymi danymi dotyczącymi płci zwierzęcia oraz pochodzenia zwierzęcia lub produktu zwierzęcego;
- f) „zatwierdzone laboratorium” oznacza laboratorium zatwierdzone przez właściwe władze Państwa Członkowskiego do badania urzędowych próbek w celu wykrycia obecności pozostałości;
- g) „zwierzę” oznacza gatunki objęte dyrektywą 90/425/EWG¹⁵;
- h) „partia zwierząt” oznacza grupę zwierząt tego samego gatunku, w tej samej grupie wiekowej, chowanych w tym samym gospodarstwie, w tym samym czasie i w tych samych warunkach chowu;
- i) „substancja beta-agonistyczna” oznacza substancję agonistyczną beta adrenergicznego receptora.

ROZDZIAŁ II

Plany monitorowania dla wykrywania pozostałości lub substancji

Artykuł 3

Proces produkcyjny zwierząt i podstawowe produkty pochodzenia zwierzęcego są monitorowane zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału, do celów wykrywania obecności pozostałości i substancji wymienionych w załączniku I, w zwierzętach żywych, ich wydalinach, płynach ustrojowych i tkankach, produktach zwierzęcych, paszach dla zwierząt oraz w wodzie pitnej.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie powierzają zadanie koordynowania wprowadzania w życie badań przewidzianych w niniejszym rozdziale, przeprowadzanych na ich terytorium, publicznej jednostce centralnej.

¹⁵ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/65/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54).

2. Jednostka centralna, określona w ust. 1, odpowiada za:
 - a) sporządzenie planu przewidzianego w art. 5 w celu umożliwienia właściwym służbom przeprowadzania wymaganych badań;
 - b) koordynowanie działalności służb centralnych i regionalnych odpowiedzialnych za monitorowanie różnych pozostałości. Koordynacja taka obejmuje działalność wszystkich służb zajmujących się zapobieganiem oszukańczemu stosowaniu substancji lub produktów w gospodarstwach hodowlanych;
 - c) gromadzenie danych niezbędnych do oceny stosowanych środków i uzyskanych wyników stosowania środków przewidzianych w niniejszym rozdziale;
 - d) przesyłanie do Komisji, nie później niż do dnia 31 marca każdego roku, danych i wyników, określonych w lit. c), łącznie z wynikami każdego z przeprowadzanych badań.
3. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na bardziej szczegółowe uregulowania mające zastosowanie w zakresie monitorowania żywienia zwierząt.

Artykuł 5

1. Najpóźniej do dnia 30 czerwca 1997 r. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji plan określający krajowe środki, które zostaną wprowadzone w życie w roku rozpoczęcia wykonania planu, a następnie prześlą wszystkie plany, zatwierdzone uprzednio zgodnie z przepisami art. 8, zaktualizowane na podstawie nabytych doświadczeń z roku lub lat poprzednich, najpóźniej do dnia 31 marca roku, w którym dokonano aktualizacji.
2. Plan przewidziany w art. 1 musi:
 - a) przewidywać wykrywanie grup pozostałości lub substancji, odpowiednio do rodzaju zwierzęcia, zgodnie z załącznikiem II;
 - b) określać w szczególności środki do wykrywania obecności:
 - (i) substancji, określonych w lit. a) w zwierzętach, w wodzie przeznaczonej do pojenia zwierząt oraz we wszystkich miejscach, w których zwierzęta są hodowane lub trzymane;
 - (ii) pozostałości wyżej wymienionych substancji w żywych zwierzętach, ich wydalinach, płynach ustrojowych, tkankach zwierzęcych oraz produktach, takich jak mięso, mleko, jaja i miód;
 - c) spełniać wymogi dotyczące zasad pobierania i ilości pobieranych próbek ustanowionych w załącznikach III i IV.

Artykuł 6

1. Plan musi być zgodny z wymogami dotyczącymi poziomów i częstotliwości pobierania

próbek, ustanowionymi w załączniku IV. Jednakże, na wniosek Państwa Członkowskiego, Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, dostosować minimalne wymagania dotyczące kontroli, ustanowione w załączniku IV, pod warunkiem, że zostanie wyraźnie określone, że takie dostosowania zwiększają ogólną skuteczność planu w odniesieniu do danego Państwa Członkowskiego, a także w żaden sposób nie obniży jego zdolności do wykrywania pozostałości lub przypadków nielegalnego leczenia z zastosowaniem, substancji wymienionych w załączniku I.

2. Ponowne badanie grup pozostałości będących przedmiotem kontroli zgodnie z załącznikiem II oraz określenie poziomów i częstotliwości pobierania próbek w odniesieniu do zwierząt i produktów, określonych w art. 3, i które nie zostały jeszcze uwzględnione w załączniku IV, następuje zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33, i po raz pierwszy zostanie przeprowadzone przy pierwszej sposobności, w ciągu maksymalnie 18 miesięcy od chwili przyjęcia niniejszej dyrektywy. W trakcie takiego badania brane są pod uwagę nabyte doświadczenia podczas stosowania krajowych środków oraz informacje przedłożone Komisji zgodnie z wymaganiami wspólnotowymi, poddającymi takie szczególne grupy produktów monitorowaniu występowania w nich pozostałości.

Artykuł 7

Wstępny plan uwzględni szczególną sytuację każdego Państwa Członkowskiego i określa w szczególności:

- ustawodawstwo dotyczące substancji wymienionych w załączniku I, w szczególności, przepisy zakazujące lub zezwalające na ich używanie, dystrybucję i wprowadzania do obrotu oraz zasady regulujące podawanie ich zwierzętom w zakresie, w jakim przepisy takie nie są zharmonizowane.
- strukturę organizacyjną właściwych jednostek (w szczególności w zakresie informacji, co do rodzaju i wielkości jednostek zaangażowanych we wprowadzanie planów w życie),
- wykaz zatwierdzonych laboratoriów (z podaniem szczegółowych danych dotyczących ich zdolności do przetwarzania próbek),
- dopuszczalne tolerancje krajowe, jeżeli w rozporządzeniu (EWG) nr 2377/90 i dyrektywie 86/363/EWG¹⁶ nie ustalono wspólnotowych najwyższych poziomów dopuszczalnych dla pozostałości danych substancji,
- wykaz substancji jakie mają zostać wykryte, metody analiz, normy dotyczące interpretacji wyników badań oraz, w przypadku substancji wymienionych w załączniku I, liczbę próbek jaka ma zostać pobrana, z podaniem powodów ustalenia takiej liczby,
- liczbę próbek urzędowych jakie mają zostać pobrane w stosunku do liczby zwierząt danych gatunków poddanych ubojowi w latach poprzedzających zgodnie z poziomami i częstotliwościami pobierania próbek ustanowionymi w załączniku IV,
- szczegóły zasad regulujących pobierania próbek urzędowych, w szczególności zasad

¹⁶ Dz.U. nr L 221 z 7.08.1986, str. 43. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/39/WE (Dz.U. nr L 197 z 22.08.1995, str. 29).

dotyczących szczegółowych danych zamieszczanych na takich urzędowych próbkach,

- rodzaj środków ustanowionych przez właściwe władze w odniesieniu do zwierząt lub produktów, w których wykryto obecność pozostałości.

Artykuł 8

1. Komisja bada wstępne plany przekazane jej na podstawie art. 5 ust. 1 w celu ustalenia ich zgodności z niniejszą dyrektywą. Komisja może zwrócić się do Państwa Członkowskiego o dokonanie zmian lub uzupełnienie takich planów w celu dostosowania ich do niniejszej dyrektywy.

Z chwilą, gdy Komisja stwierdzi zgodność planów, przekazuje je do zatwierdzenia, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

W celu uwzględnienia zmian zachodzących w danym Państwie Członkowskim lub jego regionie, wyników krajowych badań lub dochodzeń przeprowadzanych w ramach art. 16 i 17, Komisja może, na wniosek danego Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, postanowić zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, o zatwierdzeniu zmiany lub uzupełnienia w planie, zatwierdzonym uprzednio na mocy ust. 2.

2. Coroczne zmiany planów wstępnych, przekazane przez Państwa Członkowskie, w szczególności te dokonane w świetle wyników określonych w art. 4 ust. 2 lit. d), są przekazywane przez Komisję innym Państwom Członkowskim z chwilą stwierdzenia przez Komisję ich zgodności z niniejszą dyrektywą.

Od chwili otrzymania informacji o tych zmianach, Państwa Członkowskie mają 10 dni roboczych na powiadomienie Komisji o swoich uwagach.

Jeżeli Państwa Członkowskie nie zgłaszają uwag, zmiany planów uważa się za zatwierdzone.

Komisja niezwłocznie informuje Państwa Członkowskie o takim zatwierdzeniu.

Jeżeli Państwa Członkowskie zgłaszają uwagi lub, jeżeli Komisja uważa aktualizacje za niezgodne lub niewystarczające, Komisja przekazuje uaktualnione plany Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, który musi stanowić zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

Przepisy ust. 3-4 stosuje się także do planów zaktualizowanych.

3. Co sześć miesięcy, Państwo Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego informuje Komisję oraz inne Państwa Członkowskie o wprowadzaniu w życie planów zatwierdzonych zgodnie z ust. 2 lub o rozwoju sytuacji. Jeżeli jest to konieczne, stosuje się ust. 4. Nie później niż do dnia 31 marca każdego roku, Państwa Członkowskie przesyłają Komisji wyniki wykonania planów wykrywania substancji i ich pozostałości oraz o ich środkach kontroli.

Państwa Członkowskie podają do wiadomości publicznej wyniki wprowadzenia w życie tych planów.

Komisja informuje Państwa Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, o

rozwoju sytuacji w różnych regionach Wspólnoty.

4. Komisja co roku lub, kiedy uzna to za niezbędne z uwagi na zdrowie publiczne, składa Państwom Członkowskich w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, sprawozdanie z wyników kontroli i badań określonych w ust. 3, w szczególności w zakresie:

- wprowadzania w życie planów krajowych,
- rozwoju sytuacji w różnych regionach Wspólnoty.

5. Co roku, Komisja przesyła do Parlamentu Europejskiego i do Rady, komunikat o wynikach działań podejmowanych na poziomie regionalnym, krajowym i wspólnotowym, z uwzględnieniem sprawozdanie i uwagi zgłoszone przez Państwa Członkowskie.

ROZDZIAŁ III

Monitorowanie prowadzone we własnym zakresie i współodpowiedzialność ze strony podmiotów gospodarczych

Artykuł 9

A. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

1. każde gospodarstwo wprowadzające do obrotu zwierzęta gospodarskie oraz każda osoba fizyczna lub prawna zaangażowana w handel takimi zwierzętami, zostaną zarejestrowane przez właściwe władze i zobowiążą się do przestrzegania odpowiednich przepisów wspólnotowych i krajowych, w szczególności przepisów ustanowionych w art. 5 i 12 dyrektywy 90/425/EWG;
2. właściciele lub osoby zarządzające zakładem wstępnej przetworzenia podstawowych produktów pochodzenia zwierzęcego podejmą wszystkie niezbędne środki, w szczególności przeprowadzając we własnym zakresie kontrole mające na celu:
 - a) przyjęcia bezpośrednio od producenta lub przez pośrednika - tylko takich zwierząt, dla których producent jest w stanie zagwarantować, że przestrzegane były okresy karencji danej substancji;
 - b) upewnienia się, że zwierzęta gospodarskie lub produkty dostarczone do zakładu:
 - (i) nie zawierają pozostałości, których poziom przekracza maksymalnie dopuszczalne poziomy pozostałości;
 - (ii) nie zawierają żadnych śladów zakazanych substancji lub produktów;
3. a) właściciele lub osoby zarządzające, określone w pkt. 1 i 2 wprowadzą na rynek wyłącznie:
 - (i) zwierzęta, którym nie podawano żadnych niedozwolonych substancji

lub produktów, lub które nie były poddane nielegalnemu leczeniu w rozumieniu niniejszej dyrektywy;

(ii) zwierzęta w stosunku do których, w przypadku podawania im dozwolonych substancji lub produktów, zachowane zostały okresy karencji określone dla takich produktów lub substancji;

(iii) produkty pochodzące od zwierząt, określonych w podpunkcie (i) i (ii);

b) jeżeli zwierzę jest wprowadzone na teren zakładu przetwórczego przez osobę fizyczną lub prawną inną, niż producent, zobowiązania ustanowione w lit. a) obciążają te osoby.

B. Do celów stosowania części A, Państwa Członkowskie zapewniają, bez uszczerbku dla zgodności z zasadami ustanowionymi w dyrektywach regulujących wprowadzanie do obrotu różnych produktów danego rodzaju, że:

- w ich przepisach krajowych ustanowiona zostanie zasada objęcia monitorowaniem jakości cyklu produkcyjnego realizowanego przez różne podmioty,
- zaostrzone zostaną środki monitorowania we własnym zakresie, umieszczane w ramach specyfikacji dla znaków towarowych lub etykiet.

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję i na ich wniosek, inne Państwa Członkowskie, o ustanowionych odnośnych przepisach, w szczególności o przyjętych przepisach dotyczących kontroli określonych w części A pkt 3 lit. a) podpunkcie (i) i (ii).

Artykuł 10

Państwa Członkowskie zapewnią, że zakres uprawnień i obowiązki lekarzy weterynarii monitorujących gospodarstwa zostaną rozszerzone na monitorowanie warunków chowu i form leczenia, określonych w niniejszej dyrektywie.

W tych ramach lekarz weterynarii zapisuje w rejestrze prowadzonym w gospodarstwie datę i rodzaj przepisanego lub zastosowanego leczenia, identyfikację zwierząt poddanych leczeniu i odpowiednie okresy karencji.

Hodowca bydła zapisuje w rejestrze, który może być rejestrem przewidzianym w dyrektywie 90/676/EWG¹⁷, datę i rodzaj zastosowanego leczenia. Upewnia się on także, że zostały zachowane okresy karencji i przechowuje na dowód tego odpowiednie recepty przez okres pięciu lat.

Od hodowców bydła i lekarzy weterynarii wymaga się przekazania właściwej władzy, na jej wniosek, wszelkich informacji, w szczególności przekazania urzędowemu lekarzowi weterynarii w ubojni informacji dotyczących zgodności danego gospodarstwa z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

¹⁷ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 15.

ROZDZIAŁ IV

Urzędowe środki kontroli

Artykuł 11

1. Bez uszczerbku dla kontroli przeprowadzanych w związku z wprowadzaniem w życie planów nadzoru, określonych w art. 5, lub kontroli przewidzianych w szczególnych dyrektywach, Państwa Członkowskie mogą przeprowadzać wyrywkowe kontrole urzędowe:

- a) w trakcie wytwarzania substancji należących do grupy A w załączniku I oraz w trakcie ich przeładunku, przechowywania, transportu, dystrybucji, sprzedaży i nabycia;
- b) na każdym etapie procesu produkcji i dystrybucji pasz zwierzęcych;
- c) w trakcie cyklu produkcyjnego zwierząt i surowców pochodzenia zwierzęcego objętych niniejszą dyrektywą.

2. Kontrole przewidziane w ust. 1 muszą być przeprowadzane w szczególności w celu wykrycia posiadania lub obecności zakazanych substancji lub produktów przeznaczonych do podawania zwierzętom w celach ich tuczenia lub nielegalnego leczenia.

3. W razie podejrzenia oszustwa i w przypadku pozytywnego wyniku którejkolwiek kontroli określonej w ust. 1, stosuje się art. 16-19 i środki przewidziane w rozdziale V.

Kontrole przeprowadzone w rzeźniach lub w punktach pierwszej sprzedaży zwierząt akwakultury i produktów rybołówstwa mogą być zredukowane, biorąc pod uwagę fakt, że gospodarstwo z którego pochodzi lub z którego przybyło zwierzę należy do sieci nadzoru epidemiologicznego lub jest objęte systemem monitorowania jakości określonym w art. 9 część B akapit pierwszy tiret pierwsze.

Artykuł 12

Kontrole przewidziane w niniejszej dyrektywie muszą być przeprowadzane przez właściwe władze krajowe bez uprzedniego zawiadomienia.

Właściciel, osoba uprawniona do zbywania zwierząt lub ich pełnomocnik są zobowiązani do ułatwiać czynności badania przedubojowego, w szczególności udzielać urzędowemu lekarzowi weterynarii lub upoważnionemu personelowi, pomocy przy wszystkich działaniach, uznanych za niezbędne do przeprowadzenia.

Artykuł 13

Właściwy organ:

- a) w razie podejrzenia zastosowania nielegalnego leczenia, zwraca się do właściciela lub osoby odpowiedzialnej za zwierzęta lub do weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo o dostarczenie dokumentacji uzasadniającej rodzaj zastosowanego leczenia;

- b) w razie potwierdzenia zastosowania nielegalnego leczenia w ramach tego postępowania wyjaśniającego lub zastosowania niedozwolonych substancji lub produktów, albo, jeżeli istnieją podstawy do podejrzeń ich zastosowania, przeprowadza lub zleca przeprowadzenie:
- kontroli zwierząt na miejscu, w gospodarstwach ich pochodzenia lub wysyłki, w szczególności w celu wykrycia jakichkolwiek śladów po implantach; kontrole te mogą obejmować urzędowe pobieranie próbek,
 - kontroli w celu wykrycia substancji, których stosowanie jest zakazane lub niedozwolonych substancji lub produktów, w gospodarstwach, w których zwierzęta są chowane, trzymane lub tuczone (łącznie z gospodarstwami administracyjnie z nimi połączonymi) lub w gospodarstwach pochodzenia lub wysyłki zwierząt. W tym celu niezbędne jest pobranie urzędowych próbek wody przeznaczonej do pojenia i pasz.
 - kontroli na miejscu, w gospodarstwie pochodzenia lub wysyłki zwierząt, paszy dla zwierząt i wody przeznaczonej do pojenia, lub dla zwierząt akwakultury, wody, w której zostały złowione,
 - kontroli przewidzianych w art. 11 ust. 1 lit. a),
 - wszelkich kontroli w celu wyjaśnienia pochodzenia niedozwolonych substancji lub produktów, a także zwierząt poddanych leczeniu;
- c) w przypadku przekroczenia najwyższych dopuszczalnych poziomów przewidzianych w przepisach wspólnotowych, lub, do czasu wejścia w życie takiego przepisów, poziomów ustanowionych w ustawodawstwie krajowym, podejmuje wszelkie odpowiednie środki lub postępowanie wyjaśniające, które można uznać za właściwe w stosunku do poczynionych ustaleń.

Artykuł 14

1. Każde Państwo Członkowskie wyznacza, co najmniej jedno krajowe laboratorium referencyjne. Dana pozostałość lub grupa pozostałości nie może być przypisana do więcej, niż jednego krajowego laboratorium referencyjnego.

Jednakże, do dnia 31 grudnia 2000 r., Państwa Członkowskie mogą nadal powierzać badanie takich samych pozostałości lub grup pozostałości kilku krajowym laboratoriom, które zostały przez nie wyznaczone przed datą przyjęcia niniejszej dyrektywy.

Wykaz takich wyznaczonych laboratoriów sporządza się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

Laboratoria te są odpowiedzialne za:

- koordynowanie pracy innych krajowych laboratoriów odpowiedzialnych za analizę pozostałości, w szczególności przez koordynowanie norm i metod analiz dla każdej pozostałości lub grup pozostałości, o których mowa,

- udzielanie pomocy właściwemu organowi w przygotowaniu planu monitorowania pozostałości,
 - okresowe organizowanie badań porównawczych dla każdej przypisanej im pozostałości lub grupy pozostałości,
 - zapewnianie, że laboratoria krajowe przestrzegają ustanowionych limitów,
 - rozpowszechnianie informacji dostarczanych przez wspólnotowe laboratoria referencyjne,
 - zapewnianie, że ich personel może uczestniczyć w kursach doszkolających organizowanych przez Komisję lub wspólnotowe laboratoria referencyjne.
2. Wspólnotowe laboratoria referencyjne są wyznaczone w załączniku V rozdział 1.

Zakres uprawnień i warunki pracy laboratoriów są określone w załączniku V rozdział 2.

Artykuł 15

1. Urzędowe próbki, w celu ich zbadania w zatwierdzonych laboratoriach, muszą być pobierane zgodnie z załącznikami III i IV.

Szczegółowe zasady pobierania urzędowych próbek oraz ich rutynowe i referencyjne metody zastosowane do analizy są określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

W razie udzielenia zezwolenia na wprowadzenie do obrotu medycznych produktów weterynaryjnych przeznaczonych do podawania gatunkom zwierząt, których mięso lub produkty wytwarzane z niego są przeznaczone do spożycia przez ludzi, właściwe władze przesyłają wspólnotowym i krajowym laboratoriom referencyjnym dla wykrywania pozostałości, rutynowe metody analizy ustanowione w art. 5 akapit drugi pkt 8 dyrektywy 81/851/EWG¹⁸ i w art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 2377/90.

2. Dla substancji należących do grupy A, każdy pozytywny wynik badań odnotowany przy zastosowaniu metody rutynowej zamiast metody referencyjnej musi zostać potwierdzony przez zatwierdzone laboratorium stosujące metody referencyjne ustanowione zgodnie z ust. 1.

W przypadku wszystkich substancji zakwestionowanych na podstawie sprzecznych ze sobą wyników analiz, wyniki te muszą zostać potwierdzone przez krajowe laboratorium referencyjne, wyznaczone dla danych substancji lub pozostałości zgodnie z art. 14 ust. 1. W razie pozytywnego wyniku, koszty przeprowadzenia tego potwierdzenia ponosi podmiot skarżący.

3. Jeżeli badanie urzędowej próbki ujawnia nielegalne leczenie, stosuje się art. 16-19 oraz środki ustanowione w rozdziale V.

Jeżeli badanie ujawnia obecność pozostałości substancji dozwolonych lub substancji skażających przekraczających poziomy określone w przepisach wspólnotowych, lub do chwili

¹⁸ Dz.U. nr L 317 z 6.11.1981, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 93/40/EWG (Dz.U. nr L 214 24.08.1993, str. 31).

wprowadzenia w życie takich przepisów, poziomy określone w ustawodawstwach krajowych, stosuje się art. 18-19.

Jeżeli badanie określone w niniejszym ustępie obejmuje zwierzęta lub produkty pochodzenia zwierzęcego z innego Państwa Członkowskiego, właściwy organ Państwa Członkowskiego pochodzenia, na uzasadniony wniosek właściwego organu, który przeprowadził badanie, stosują wobec gospodarstwa lub zakładu pochodzenia lub wysyłki art. 16 ust. 2 i art. 17, 18 i 19 oraz środki określone w rozdziale V.

Jeżeli badanie obejmuje produkty lub zwierzęta przywożone z państw trzecich, właściwy organ, który przeprowadził to badanie, przekazuje sprawę Komisji, która podejmuje środki przewidziane w art. 30.

Artykuł 16

Państwa Członkowskie zapewniają, że w przypadku otrzymania pozytywnych wyników badań, określonych w art. 15:

1. właściwy organ uzyskuje bezzwłocznie:
 - a) wszystkie informacje wzmagane do zidentyfikowania zwierzęcia i gospodarstwa pochodzenia lub wysyłki;
 - b) wszystkie szczegóły dotyczące badania i jego wyników. Jeżeli kontrole przeprowadzone w Państwie Członkowskim wykażą potrzebę przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego lub innych czynności w jednym lub większej ilości Państw Członkowskich lub państwach trzecich, dane Państwo Członkowskie informuje o tym inne Państwa Członkowskie oraz Komisję. Komisja koordynuje właściwe środki podjęte w Państwach Członkowskich, w przypadku gdy niezbędne okaże się przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego lub innych czynności;
2. właściwy organ przeprowadza:
 - a) postępowanie wyjaśniające w gospodarstwie pochodzenia lub wysyłki, w celu ustalenia powodów obecności pozostałości;
 - b) w razie nielegalnego leczenia, odpowiednio postępowanie wyjaśniające w sprawie źródła lub źródeł danych substancji lub produktów na etapie produkcji, przeładunku, przechowywania, transportu, podawania, dystrybucji lub sprzedaży;
 - c) wszelkie inne postępowania wyjaśniające, które organ uzna za niezbędne;
3. zwierzęta, od których pobrano próbki, są wyraźnie oznakowane. Nie mogą one w żadnym przypadku opuścić gospodarstwa do chwili uzyskania wyników kontroli.

Artykuł 17

W razie stwierdzenia nielegalnego leczenia, właściwy organ musi zapewnić, że inwentarz żywy objęty postępowaniem wyjaśniającym, określonym w art. 13 lit. b), zostanie

natychmiast umieszczony pod kontrolą urzędową. Właściwy organ zapewnia ponadto, że wszystkie zwierzęta, których to dotyczy, zostają urzędowo oznakowane lub zidentyfikowane, oraz że w pierwszej kolejności pobrane zostaną próbki urzędowe od statystycznie reprezentatywnej grupy, na podstawie uznanych międzynarodowych norm naukowych.

Artykuł 18

1. Jeżeli istnieje dowód na obecność pozostałości dozwolonych substancji lub produktów przekraczających maksymalny dopuszczalny poziom dla pozostałości, właściwy organ przeprowadza postępowanie wyjaśniające w gospodarstwie pochodzenia lub wysyłki zwierzęcia dla ustalenia powodu przekroczenia tego poziomu.

Zgodnie z wynikami przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, właściwy organ podejmuje wszystkie środki niezbędne dla ochrony zdrowia publicznego, które mogą obejmować zakaz opuszczania przez zwierzęta danego gospodarstwa lub opuszczania przez produkty danego gospodarstwa lub zakładu w wyznaczonym terminie.

2. W razie ponownego naruszenia obowiązujących maksymalnych dopuszczalnych poziomów pozostałości, w przypadku gdy zwierzęta są wprowadzane do obrotu przez rolnika lub produkty są wprowadzane do obrotu przez rolnika lub zakład przetwórczy, w okresie co najmniej sześciu miesięcy, właściwe władze muszą przeprowadzić zintensyfikowane kontrole zwierząt i produktów pochodzących z danego gospodarstwa lub zakładu, przy czym produkty i tusze powinny zostać zatrzymane do czasu uzyskania wyników analizy próbek.

Uzyskanie wyników wykazujących przekroczenie maksymalnego dopuszczalnego poziomu pozostałości musi powodować uznanie takich tusz lub produktów za nienadające się do spożycia przez ludzi.

Artykuł 19

1. Koszt przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego i kontroli, określonych w art. 16, ponosi właściciel lub osoba odpowiedzialna za zwierzęta.

Jeżeli postępowanie wyjaśniające potwierdza, że podejrzenie było uzasadnione, koszty analiz przeprowadzonych zgodnie z art. 17 i 18 ponosi właściciel lub osoba odpowiedzialna za zwierzęta.

2. Bez uszczerbku dla sankcji karnych i administracyjnych, koszt likwidacji zwierząt, których badanie dało wynik pozytywny, lub zwierząt, w stosunku, do których wynik uznano za pozytywny zgodnie z art. 23, ponosi właściciel zwierząt, bez prawa do odszkodowania lub rekompensaty.

Artykuł 20

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się dyrektywę Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych¹⁹.

¹⁹ Dz.U. nr L 351 z 2.12.1989, str. 34.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie uzna, że kontrole określone w niniejszej dyrektywie nie są przeprowadzane lub, że zaprzestano ich przeprowadzania w innym Państwie Członkowskim, powiadamia o tym właściwy organ centralny tego państwa. W następstwie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 16 pkt 2, organ ten podejmuje wszystkie niezbędne środki i w możliwie najkrótszym czasie powiadamia właściwy organ centralny pierwszego Państwa Członkowskiego, o podjętych decyzjach i ich powodach.

Jeżeli pierwsze Państwo Członkowskie obawia się, że środki takie nie zostały podjęte lub, że są one niewystarczające, poszukuje ono wraz z Państwem Członkowskim, do którego się zwróciło, sposobów i środków poprawy sytuacji; jeżeli jest to właściwe, środki takie mogą obejmować przeprowadzanie badania na miejscu.

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o zaistniałych sporach i przyjętych rozwiązaniach.

Jeżeli Państwa Członkowskie zaangażowane w spór nie mogą osiągnąć porozumienia, jedno z nich przedkłada sprawę w odpowiednim czasie Komisji, która poleca ekspertowi lub grupie ekspertów wydanie opinii.

W oczekiwaniu na opinię, Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia może przeprowadzać kontrole produktów pochodzących z zakładów lub gospodarstw, których dotyczy spór i, jeżeli otrzymane wyniki są pozytywne, może podejmować środki podobne do tych, które są przewidziane w art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 89/662/EWG²⁰.

Na podstawie opinii ekspertów mogą zostać podjęte właściwe środki, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32.

Środki te mogą zostać ponownie przeanalizowane, przy zastosowaniu tej samej procedury, na podstawie nowej opinii ekspertów, wydanej w ciągu 15 dni.

Artykuł 21

1. W zakresie niezbędnym dla zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy oraz we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich, biegli lekarze weterynarii Komisji mogą weryfikować na miejscu czy plany i systemy ich kontrolowania przez właściwe władze zostały jednolicie wprowadzone w życie. Państwo Członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana weryfikacja, udziela ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków. Komisja informuje zainteresowane Państwo Członkowskie o wynikach przeprowadzonej weryfikacji.

Zainteresowane Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki, biorąc pod uwagę wyniki przeprowadzonej weryfikacji i powiadomi Komisję o podjętych środkach. Jeżeli Komisja uzna, że podjęte środki nie są wystarczające, podejmuje właściwe środki, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, po konsultacji z danym Państwem Członkowskim i uwzględniając środki niezbędne dla ochrony zdrowia publicznego.

2. Ogólne zasady wykonywania niniejszego artykułu, w szczególności w zakresie

²⁰ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/67/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 73).

częstotliwości i metod przeprowadzania weryfikacji wskazanych w ust. 1 akapit pierwszy (łącznie ze współpracą z właściwymi władzami) zostają ustalone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

ROZDZIAŁ V

Środki podejmowane w razie naruszeń

Artykuł 22

W razie wykrycia w posiadaniu osób nieupoważnionych, niedozwolonych substancji lub produktów wymienionych w grupie A i grupie B pkt 1 i 2 załącznika I, takie niedozwolone substancje lub środki muszą zostać umieszczone pod urzędową kontrolą do czasu podjęcia właściwych środków przez właściwy organ, bez uszczerbku dla możliwości nałożenia na sprawcę innej sankcji.

Artykuł 23

1. W okresie, w którym zwierzęta są zatrzymane zgodnie z art. 17, zwierzęta znajdujące się w takim gospodarstwie nie mogą go opuszczać lub być przekazywane innej osobie, chyba że pod kontrolą urzędową. Właściwy organ podejmuje właściwe środki ostrożności, zgodnie z rodzajem rozpoznanych substancji.

2. Jeżeli, po pobraniu próbek zgodnie z art. 17, nielegalne leczenie zostanie potwierdzone, zwierzę lub zwierzęta, które wykazują obecność substancji, zostaną niezwłocznie poddane ubojowi na miejscu lub niezwłocznie zabrane, na podstawie urzędowego świadectwa weterynaryjnego, do wyznaczonej rzeźni lub rzeźni koni w celu poddania ubojowi. Zwierzęta poddane w ten sposób ubojowi, zostają wysłane do zakładów przetwórczych wysokiego ryzyka w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG²¹.

Ponadto, na koszt gospodarstwa, muszą zostać pobrane próbki od całej partii zwierząt z gospodarstwa, w którym przeprowadzono kontrole i które mogą być podejrzane.

3. Jednakże, jeżeli połowa lub więcej próbek pobranych przy zastosowaniu metody reprezentatywnej zgodnie z art. 17, wykaże obecność substancji, gospodarz może przebadać wszystkie zwierzęta znajdujące się w gospodarstwie, które mogą być podejrzane, albo poddać je ubojowi.

4. Gospodarstwo(-a) należące do tego samego właściciela będą przez okres następnych 12 miesięcy poddane bardziej rygorystycznym kontrolom na obecność takich pozostałości. W przypadku, gdy wprowadzony był zorganizowany system monitorowania we własnym zakresie, zostaje on wycofany z gospodarstwa na ten okres.

5. W związku ze stwierdzonymi naruszeniami, w uzupełnieniu kontroli przewidzianych w art. 11 ust. 1, gospodarstwa lub zakłady zaopatrujące dane gospodarstwa są poddane kontrolom w celu ustalenia pochodzenia danej substancji. To samo odnosi się do wszystkich gospodarstw i zakładów w tym samym cyklu dostawczym zwierząt i paszy dla zwierząt, do którego należy gospodarstwo pochodzenia lub wysyłki.

²¹ Dz.U. nr L 363 z 27.12.1990, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

Artykuł 24

Urzędowy lekarz weterynarii rzeźni:

1. jeżeli podejrzewa, lub ma dowody na to, że dane zwierzęta zostały poddane nielegalnemu leczeniu, lub że zostały im podane niedozwolone substancje lub produkty:
 - a) musi zorganizować ich ubój oddzielnie od pozostałych partii zwierząt przywożonych do rzeźni;
 - b) musi zatrzymać tusze i podroby oraz przeprowadzić wszystkie procedury pobierania próbek, niezbędne do wykrycia danych substancji;
 - c) jeżeli uzyskane wyniki analiz będą pozytywne, musi wysłać mięso i podroby do zakładu przetwórczego wysokiego ryzyka w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG, bez prawa do odszkodowania lub rekompensaty.

W takim przypadku stosuje się art. 20-23;

2. jeżeli podejrzewa lub ma dowody na to, że dane zwierzęta były poddane legalnemu leczeniu, ale nie zostały dochowane okresy karencji, musi odroczyć ich ubój, do chwili stwierdzenia, że ilość pozostałości nie przekracza dozwolonych poziomów.

Okres ten nie może w żadnym przypadku być krótszy niż okresy karencji ustanowione dla danych substancji w art. 6 ust. 2 lit. b) dyrektywy 96/22/WE, lub niż okresy karencji określone w zezwoleniu na wprowadzanie do obrotu.

Jednakże, w nagłych przypadkach lub jeżeli jest to wymagane ze względu na dobro zwierząt lub, jeżeli wyposażenie rzeźni nie pozwala na odroczenie uboju, zwierzęta mogą zostać poddane ubojowi przed końcem obowiązywania zakazu lub okresu, na jaki odroczone ich ubój. Mięso i podroby zostaną zatrzymane do czasu uzyskania wyników urzędowej kontroli przeprowadzonej przez urzędowego lekarza weterynarii w rzeźni. Do spożycia przez ludzi może zostać użyte tylko mięso i podroby zawierające ilości pozostałości nieprzekraczające dozwolonych poziomów;

3. uznać za nienadające się do spożycia przez ludzi tusze i produkty, w których poziom pozostałości przekracza poziomy dozwolone w przepisach wspólnotowych lub krajowych.

Artykuł 25

Bez uszczerbku dla sankcji karnych, jeżeli zostanie potwierdzone posiadanie, użycie lub wytwarzanie przez zakład produkcyjny niedozwolonych substancji lub produktów, jakiegokolwiek udzielone zezwolenia lub urzędowe decyzje zatwierdzające, z których korzystał zakład zostają zawieszane na okres, w którym zakład będzie poddawany bardziej rygorystycznym kontrolom.

W razie powtórnych naruszeń, takie zezwolenia lub decyzje zatwierdzające, zostają ostatecznie wycofane.

Artykuł 26

Niniejsza dyrektywa nie narusza prawa do odwołania przyznanego przez ustawodawstwa krajowe obowiązujące w Państwach Członkowskich, od decyzji podjętych przez właściwe władze zgodnie z art. 23 i 24.

Artykuł 27

Bez uszczerbku dla sankcji karnych lub sankcji nakładanych przez organizacje zawodowe, właściwe środki administracyjne muszą zostać podjęte w stosunku do wszelkich odpowiedzialnych osób, w zależności od przypadku, za przekazanie lub podanie zabronionych substancji lub produktów albo podanie substancji lub produktów dozwolonych w celach innych, niż te ustanowione w obowiązującym ustawodawstwie.

Artykuł 28

Jakikolwiek brak współpracy z właściwym organem i jakiegokolwiek utrudnienia stwarzane przez pracowników lub nadzorcę rzeźni, lub w przypadku przedsiębiorstwa prywatnego, przez właściciela lub właścicieli rzeźni lub właścicieli zwierząt lub osoby za nie odpowiedzialne, w trakcie badania i pobierania próbek wymaganych do wprowadzenia w życie krajowych planów monitorowania pozostałości, a także w trakcie postępowań wyjaśniających i kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie powoduje nakładanie właściwych sankcji karnych lub administracyjnych przez właściwe władze krajowe.

Jeżeli zostanie udowodnione, że właściciel lub nadzorca rzeźni pomaga w ukryciu nielegalnego użycia zabronionych substancji, Państwo Członkowskie odmawia winnemu wszelkich możliwości otrzymania lub występowania z wnioskiem o przyznanie pomocy wspólnotowej przez okres 12 miesięcy.

ROZDZIAŁ VI

Przywóz z państw trzecich

Artykuł 29

1. Zamieszczenie i utrzymanie na przewidzianym w ustawodawstwie wspólnotowym wykazie, państw trzecich z których Państwa Członkowskie mogą importować zwierzęta i produkty zwierzęce objęte niniejszą dyrektywą, uzależnione jest od przedłożenia przez dane państwo trzecie planu gwarancji w zakresie monitorowania grup pozostałości i substancji określonych w załączniku I. Na wniosek Komisji plan musi zostać uaktualniony, szczególnie jeśli kontrole, określone w ust. 3, wskażą na taką potrzebę.

Przepisy art. 8 dotyczące terminów przedkładania i aktualizowania planów stosuje się do planów, jakie mają zostać przedłożone przez państwa trzecie.

Udzielane gwarancje muszą mieć skutki, co najmniej równoważne do tych przewidzianych w niniejszej dyrektywie, w szczególności muszą spełniać wymagania art. 4 i określać szczegółowe dane ustanowione w art. 7 niniejszej dyrektywy i spełniać wymagania art. 11 ust. 2 dyrektywy 96/22/WE.

Komisja zatwierdza taki plan zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33. Zgodnie z taką samą procedurą mogą być przyjęte gwarancje alternatywne wobec tych wynikających z wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy.

2. Na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy Komisji, umieszczenie państwa trzeciego na wykazie państw trzecich przewidzianym w ustawodawstwie wspólnotowym lub korzyści z tytułu wstępnego umieszczenia państwa trzeciego na wykazie, może zostać zawieszona zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33, jeżeli kraj taki nie spełnia wymagań ust. 1.

3. Zgodność z wymaganiami i dochowanie gwarancji oferowanych w planach przedłożonych przez państwa trzecie są weryfikowane w drodze kontroli, określonych w art. 5 dyrektywy 72/462/EWG²² i w dyrektywach 90/675/EWG²³ i 91/496/EWG²⁴.

4. Państwa Członkowskie powiadamiają co roku Komisję o wynikach kontroli pozostałości przeprowadzanych na zwierzętach i produktach zwierzęcych przywożonych z państw trzecich, zgodnie z dyrektywami 90/675/EWG i 91/496/EWG.

Artykuł 30

1. Jeżeli kontrole przewidziane w dyrektywach 90/675/EWG i 91/496/EWG ujawnią stosowanie niedozwolonych produktów lub substancji do leczenia zwierząt w danej partii – partii w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. e) dyrektywy 91/496/EWG – albo obecność takich produktów lub substancji w wszystkich bądź części partii pochodzących z tego samego zakładu, właściwe władze podejmują w stosunku do zwierząt i produktów, których to dotyczy, następujące środki:

- powiadamiają Komisję o rodzaju zastosowanych produktów i partii, której to dotyczy; Komisja powiadamia o tym niezwłocznie wszystkie punkty kontroli granicznej,
- Państwa Członkowskie przeprowadzą bardziej rygorystyczne kontrole wszystkich partii zwierząt lub produktów pochodzących z tego samego źródła. W szczególności, 10 następnich partii pochodzących z tego samego źródła musi zostać zatrzymanych - i zabezpieczonych depozytem wniesionym na poczet kosztów przeprowadzenia badania - w punkcie kontroli granicznej do kontroli pozostałości w drodze pobrania reprezentatywnej próbki każdej partii lub części danej partii.

Jeżeli takie dodatkowe kontrole wykażą obecność niedozwolonych substancji lub produktów, albo pozostałości takich substancji lub produktów:

- (i) dana partia lub jej część musi zostać odesłana do kraju pochodzenia na koszt wysyłającego lub jego agenta, z dokładnym wskazaniem w zaświadczeniu powodów odrzucenia partii;
- (ii) w zależności od rodzaju wykrytego naruszenia i ryzyka związanego z takim naruszeniem, wysyłający decyduje czy odesłać daną partię lub jej część, zniszczyć

²² Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

²³ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/52/WE (Dz.U. nr L 265 z 8.11.1995, str. 16).

²⁴ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

ją lub zużyć na inne cele dozwolone przez ustawodawstwo wspólnotowe, bez odszkodowania lub rekompensaty;

- Komisja jest informowana o wynikach bardziej rygorystycznych kontroli i na podstawie tych informacji przeprowadza niezbędne postępowania wyjaśniające w celu ustalenia powodów i źródła wykrytego naruszenia.

2. Jeżeli kontrole przewidziane w dyrektywie 90/675/EWG ujawnią przekroczenie maksymalnego dopuszczalnego poziomu pozostałości, przeprowadza się kontrole, określone w ust. 1 akapit drugie.

3. Jeżeli Komisja, w przypadkach dotyczących państw trzecich, które zawarły ze Wspólnotą umowy o równoważności, po zwróceniu się z zapytaniami do właściwych władz zainteresowanych państw trzecich, stwierdza, że nie spełniły one ich zobowiązań i gwarancji udzielonych w przedłożonych planach, określonych w art. 29 ust. 1, wycofuje w odniesieniu do takiego kraju, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, zgodę na korzystanie z wymienionych umów w odniesieniu do danych zwierząt i produktów do chwili, aż kraj taki naprawi swoje niedociągnięcia. Zawieszenie zostaje uchylone zgodnie z tą samą procedurą.

Jeżeli jest to konieczne dla przywrócenia korzyści zapewnionych przez powyższą umowę, delegacja Wspólnoty z udziałem ekspertów z Państw Członkowskich wizytuje dany kraj, na koszt tego państwa, w celu zweryfikowania, czy takie środki zostały podjęte.

ROZDZIAŁ VII

Przepisy ogólne

Artykuł 31

Rada stanowiąc na wniosek Komisji, zmieni przed dniem 1 lipca 1997 r. dyrektywę 85/73/EWG²⁵ w celu wprowadzenia przepisów dotyczących pobierania opłat na pokrycie kosztów monitorowania przeprowadzanego na mocy niniejszej dyrektywy.

Do chwili podjęcia takiej decyzji przez Radę, Państwa Członkowskie są upoważnione do pobierania opłat krajowych za rzeczywiste koszty takiego monitorowania.

Artykuł 32

1. W przypadkach gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia sprawy Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, ustanowionemu decyzją 68/361/EWG²⁶ z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, jakie mają zostać podjęte. Komitet wydaje opinię w tych sprawach w terminie, który przewodniczący może wyznaczyć w zależności od pilności przedstawionej sprawy. Opinie są wydawane większością 62 głosów.

²⁵ Dz.U. nr L 32 z 5.02.1985, str. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/24/WE (Dz.U. nr L 243 z 11.10.1995, str. 14).

²⁶ Dz.U. nr L 225 z 18.10.1968, str. 23.

3. a) Komisja przyjmuje i niezwłocznie wprowadza w życie proponowane środki, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeśli proponowane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję dotyczącą środków, jakie mają zostać podjęte. Rada przyjmuje te środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli, w ciągu 15 dni od przedstawienia propozycji Radzie, środki nie zostaną przez nią przyjęte, Komisja przyjmuje zaproponowane środki i niezwłocznie wprowadzi je w życie, chyba że Rada odrzuciła je zwykłą większością.

Artykuł 33

1. W przypadku stosowania procedury ustanowionej w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia sprawy Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.
2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, jakie mają zostać podjęte. Komitet wydaje swoją opinię w tych sprawach w terminie, który przewodniczący może wyznaczyć w zależności od pilności przedstawionej sprawy. Opinie są wydawane większością 62 głosów.
3. a) Komisja przyjmuje środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli proponowane środki nie są zgodne z opinią Komitetu, lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję dotyczącą środków, jakie mają zostać podjęte. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością.

Jeżeli, w ciągu trzech miesięcy od przedłożenia propozycji Radzie, środki nie zostaną przez nią przyjęte, Komisja przyjmuje zaproponowane środki i niezwłocznie wprowadzi je w życie, chyba że Rada odrzuciła te środki zwykłą większością.

Artykuł 34

Bez uszczerbku dla przepisów art. 6 ust. 2, załączniki I, III, IV i V mogą zostać zmienione lub uzupełnione przez Radę stanowiącą kwalifikowaną większością na wniosek Komisji.

W szczególności, wyżej wymienione załączniki mogą zostać zmienione w ciągu trzech lat od daty przyjęcia niniejszej dyrektywy w związku z oceną ryzyka następujących czynników:

- potencjalną toksyczność pozostałości w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego,
- prawdopodobieństwo wystąpienia pozostałości w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego.

Artykuł 35

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, może przyjąć przejściowe środki kontroli niezbędne do wykonania przepisów przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 36

1. Dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG tracą moc z dniem 1 lipca 1997 r.
2. Z tą samą datą uchyla się także następujące przepisy:
 - a) art. 4 ust. 3 dyrektywy 71/118/EWG;
 - b) art. 5 ust. 3 i 4 dyrektywy 89/437/EWG;
 - c) pkt II.3.B akapit ostatni rozdziału V Załącznika do dyrektywy 91/493/EWG;
 - d) art. 11 ust. 1 dyrektywy 92/45/EWG;
 - e) art. 15 ust. 1 dyrektywy 92/46/EWG.
2. Odniesienia do uchylonych dyrektyw i decyzji uważa się za odniesienia do niniejszej dyrektywy i odczytuje się zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VI.

Artykuł 37

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, przed dniem 1 lipca 1997 r.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.
2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 38

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 39

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 29 kwietnia 1996 r.

W imieniu Rady

W. LUCHETTI

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

GRUPA A - Substancje o działaniu anabolicznym i substancje niedozwolone

- 1) Stilbeny, pochodne stilbenów oraz ich sole i estry
- 2) Środki tyreostatyczne
- 3) Sterydy
- 4) Laktony kwasu rezorcynowego, w tym zeranol
- 5) Beta-agoniści
- 6) Związki zawarte w załączniku IV do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r.

GRUPA B – Leki weterynaryjne²⁷ i substancje skażające

- 1) Substancje przeciwbakteryjne, w tym sulfonamidy, chinolony
- 2) Inne leki weterynaryjne
 - a) leki przeciworobacze
 - b) kokcydiostatyki, w tym nitroimidazole
 - c) karbaminiany i pyretroidy
 - d) neuroleptyki
 - e) niesterydowe leki przeciwzapalne (NSAIDs)
 - f) inne substancje farmakologicznie czynne
- 3) Substancje skażające środowisko i inne substancje
 - a) związki chloroorganiczne, w tym polichlorowane bifenyle (PcBs)
 - b) związki fosforowoorganiczne
 - c) pierwiastki chemiczne
 - d) mikotoksyny
 - e) barwniki
 - f) inne

²⁷ W tym substancje niedozwolone, które mogły być użyte do celów weterynaryjnych.

ZAŁĄCZNIK II

POZOSTAŁOŚCI LUB SUBSTANCJE DO WYKRYCIA NALEŻĄCE DO RÓŻNYCH GRUP W POSZCZEGÓLNYCH RODZAJACH ZWIERZĄT, PASZACH, WODZIE PRZEZNACZONEJ DO POJENIA ORAZ W PODSTAWOWYCH PRODUKTACH POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO

Rodzaje zwierząt, pasz lub produktów pochodzenia zwierzęcego Grupy substancji	Bydło, owce, kozy, świnie, konie	Drób	Zwierzęta wodne	Mleko	Jaja	Mięso królików i zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka ¹	Miód
A 1	X	X	X			X	
2	X	X				X	
3	X	X	X			X	
4	X	X				X	
5	X	X				X	
6	X	X	X	X	X	X	
B 1	X	X	X	X	X	X	X
2a	X	X	X	X		X	
b	X	X			X	X	
c	X	X				X	X
d	X						
e	X	X		X		X	
f							
3a	X	X	X	X	X	X	X
b	X			X			X
c	X	X	X	X		X	X
d	X	X	X	X			
e			X				
f							

¹ W przypadku dziczyzny istotne są tylko pierwiastki chemiczne.

ZAŁĄCZNIK III

POBIERANIE PRÓBEK

1. Plan kontroli pozostałości skierowany jest na badanie i ujawnianie przyczyn występowania zagrożenia pozostałościami w żywności pochodzenia zwierzęcego w gospodarstwach, ubojniach, mleczarniach, zakładach przetwórstwa rybnego oraz w punktach skupu i pakowania jaj.

Próbki urzędowe pobiera się zgodnie z odpowiednim rozdziałem załącznika IV.

W każdym przypadku pobierania próbek urzędowych musi być to zdarzenie nieprzewidziane, nieoczekiwane i następujące o różnym czasie i w różnych dniach tygodnia. Państwa Członkowskie muszą zachować wszystkie środki ostrożności niezbędne dla zapewnienia, że kontrolom stale towarzyszy element zaskoczenia.

2. Dla substancji należących do Grupy A, badanie powinno być skierowane odpowiednio na wykrycie przypadków nielegalnego podawania zabronionych substancji i szkodliwego stosowania substancji dozwolonych. Pobieranie takich próbek musi się koncentrować na aspektach ustalonych zgodnie z odpowiednim rozdziałem załącznika IV.

Pobieranie próbek musi być przeprowadzone z uwzględnieniem następujących kryteriów minimalnych: płeć, wiek, gatunek, system tuczu, wszystkie dowody potwierdzające nadużycia lub szkodliwe stosowanie substancji z tej grupy.

Szczegóły dotyczące tych kryteriów zostaną ustanowione w decyzji Komisji przewidzianej w art. 15 ust. 1.

3. Dla substancji należących do grupy B, nadzór powinien być skierowany w szczególności na kontrolowanie zgodności z najwyższymi dopuszczalnymi poziomami zawartości dla pozostałości medycznych produktów weterynaryjnych ustalonymi w załącznikach I i III do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90, i najwyższymi dopuszczalnymi poziomami pestycydów ustalonymi w załączniku III do dyrektywy 86/363/EWG i monitorowanie stężeń substancji skażających środowisko.

Jeżeli sposób wyrywkowego pobierania próbek może zostać uzasadniony przez Państwa Członkowskie w trakcie przedstawiania Komisji planów krajowych, wszystkie próbki są pobierane zgodnie z kryteriami ustanowionymi w decyzji Komisji przewidzianej w art. 15 ust. 1.

ZAŁĄCZNIK IV

POZIOMY I CZĘSTOTLIWOŚĆ POBIERANIA PRÓBEK

Celem niniejszego załącznika jest określenie minimalnej liczby zwierząt, od których muszą być pobrane próbki.

Każda próbka może być analizowana w celu wykrycia obecności jednej lub większej ilości substancji.

ROZDZIAŁ I

Bydło, świnie, owce, kozy i koniowate

1. Bydło

Minimalna liczba zwierząt kontrolowanych co roku dla wszystkich rodzajów pozostałości i substancji musi wynosić co najmniej 0,4% liczby bydła poddanego ubojowi w roku poprzednim, według następującego podziału:

Grupa A: 0,25% w podziale:

- połowę próbek pobiera się od żywych zwierząt w gospodarstwie:

(na zasadzie odstępstwa, 25% próbek analizowanych na obecność substancji grupy A 5 może zostać pobranych z właściwego materiału (pasze, woda do pojenia, itp.))

- połowę próbek pobiera się w ubojni.

Nie mniej niż 5% całkowitej liczby próbek zebranych do badań na obecność substancji z grupy A kontroluje się co roku w celu stwierdzenia obecności substancji w każdej podgrupie grupy A.

Pozostała liczba musi zostać rozdzielona przez Państwo Członkowskie zgodnie z posiadanym doświadczeniem i informacjami.

Grupa B: 0,15%

30% próbek bada się na obecność substancji grupy B 1.

30% próbek bada się na obecność substancji grupy B 2.

10% próbek bada się na obecność substancji grupy B 3.

Pozostała liczba musi zostać rozdzielona w zależności od sytuacji w danym Państwie Członkowskim.

2. Świnie

Minimalna liczba zwierząt kontrolowanych co roku dla wszystkich rodzajów pozostałości i substancji musi wynosić co najmniej 0,05% świń poddanych ubojowi w roku poprzednim, według następującego podziału:

Grupa A: 0,02%

W Państwach Członkowskich, w których próbki pobierane są w ubojniach, musi zostać przeprowadzona dodatkowo na poziomie gospodarstwa, analiza wody do pojenia, pasz, wydaliny, lub wszystkich innych właściwych parametrów. W tym przypadku minimalna liczba gospodarstw, które należy corocznie skontrolować, musi wynosić co najmniej jedno gospodarstwo na 100 000 świń poddanych ubojowi w roku poprzednim.

Nie mniej niż 5% całkowitej liczby próbek zebranych do badań na obecność substancji z grupy A kontroluje się w celu stwierdzenia obecności substancji w każdej podgrupie grupy A.

Pozostała liczba musi zostać rozdzielona przez Państwo Członkowskie zgodnie z posiadanym doświadczeniem i informacjami.

Grupa B: 0,03%

Należy przestrzegać takiej samej zasady podziału na podgrupy jak w przypadku bydła. Różnica zostanie rozdzielona w zależności od sytuacji w danym Państwie Członkowskim.

3. **Owce i kozy**

Minimalna liczba zwierząt kontrolowana co roku dla wszystkich rodzajów pozostałości i substancji musi wynosić co najmniej 0,05% owiec i kóz powyżej trzeciego miesiąca życia poddanych ubojowi w roku poprzednim, według następującego podziału:

Grupa A: 0,01%

Nie mniej niż 5% całkowitej liczby próbek zebranych do badań na obecność substancji z grupy A kontroluje się w celu stwierdzenia obecności substancji z każdej podgrupy w grupie A.

Pozostała liczba zostanie rozdzielona przez Państwo Członkowskie zgodnie z posiadanym doświadczeniem i informacjami.

Grupa B: 0,04%

Należy przestrzegać takiej samej zasady podziału na podgrupy jak w przypadku bydła. Pozostała liczba zostanie rozdzielona zgodnie z posiadanym doświadczeniem Państwa Członkowskiego.

4. **Zwierzęta koniowate**

Liczba próbek zostanie ustalona przez poszczególne Państwa Członkowskie w zależności od określonych potrzeb.

ROZDZIAŁ 2

Kurczaki brojlery, kury, indyki, inne gatunki drobiu

Próbka składa się z jednego lub większej ilości zwierząt w zależności od wymagań stosowanych metod analitycznych.

Dla wszystkich kategorii drobiu (kurczaki brojlery, kury, indyki, inne gatunki drobiu), minimalna liczba próbek pobierana corocznie musi wynosić co najmniej jedną na 200 ton rocznej produkcji (waga poubojowa) przy minimum 100 próbkach dla każdej grupy substancji, jeżeli roczna produkcja w danej kategorii drobiu jest większa niż 5 000 ton.

Należy przestrzegać następujących proporcji podziału próbek:

Grupa A: 50% całkowitej liczby próbek

Jedna piąta tych musi zostać pobrana na poziomie gospodarstwa.

Nie mniej niż 5% całkowitej liczby próbek zebranych do badań na obecność substancji z Grupy A kontroluje się w celu stwierdzenia obecności substancji w każdej podgrupie grupy A.

Pozostała liczba musi zostać rozdzielona przez Państwo Członkowskie zgodnie z posiadanym doświadczeniem i informacjami.

Grupa B: 50% całkowitej liczby próbek

30% próbek bada się na obecność substancji grupy B 1,

30% próbek bada się na obecność substancji grupy B 2,

10% próbek bada się na obecność substancji grupy B 3,

Pozostała liczba zostanie rozdzielona w zależności od sytuacji w Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ III

Produkty akwakultury

1. Produkty gospodarstw rybnych

Próbka stanowi jedną lub większą ilość ryb w zależności od rozmiarów danej ryby i wymaganiami stosowanej metody analitycznej.

Państwa Członkowskie muszą przestrzegać podanych poniżej minimalnych poziomów i częstotliwości pobierania próbek, stosownie do wielkości produkcji hodowanych ryb (wyrażonej w tonach).

Minimalna liczba próbek do zebrania corocznie musi wynosić co najmniej 1 na 100 ton

rocznej produkcji.

Poszukiwane związki i próbki wybrane do analizy powinny być wybrane w zależności od prawdopodobieństwa użycia tych substancji.

Należy przestrzegać następujących proporcji podziału próbek:

Grupa A: jedna trzecia całkowitej ilości próbek:

wszystkie próbki muszą być pobrane na poziomie gospodarstwa z ryb na wszystkich etapach hodowli²⁸, łącznie z rybami, które są gotowe do wprowadzenia do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi.

Grupa B: dwie trzecia całkowitej ilości próbek:

pobranie próbek powinno być przeprowadzone:

- a) najlepiej w gospodarstwie, z ryb gotowych do wprowadzenia do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi;
- b) albo w zakładzie przetwórczym albo na poziomie handlu hurtowego, z ryb świeżych, pod warunkiem, że w przypadku pozytywnych wyników analizy, możliwe będzie ustalenie gospodarstwa pochodzenia.

We wszystkich przypadkach, próbki pobrane na poziomie gospodarstwa powinny być pobrane z co najmniej 10% zarejestrowanych miejsc produkcji.

2. **Inne produkty akwakultury**

Jeżeli Państwa Członkowskie mają podstawy do stwierdzenia, że w stosunku do innych produktów akwakultury podawane są medyczne produkty weterynaryjne lub chemikalia, lub, jeżeli zachodzi podejrzenie skażenia środowiska, wówczas gatunki te muszą zostać włączone do planu pobierania próbek, proporcjonalnie do wielkości ich produkcji, jako próbki dodatkowe w stosunku do tych, które są pobierane z produktów gospodarstw rybnych.

²⁸ Dla hodowli morskich, w których warunki pobierania próbek mogą być szczególnie trudne, próbki mogą być pobierane z paszy, zamiast z próbek z ryb.

ZAŁĄCZNIK V

Rozdział 1

Następujące laboratoria zostają wyznaczone jako laboratoria referencyjne Wspólnoty dla wykrywania pozostałości niektórych substancji:

- a) Dla pozostałości wymienionych w załączniku I grupa A 1-4, grupa B 2 lit. d) i grupa B 3 lit. d)

Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieuhygiene (RIVM)
A. van Leeuwenhoeklaan, 9
NL-3720 BA Bilthoven

- b) Dla pozostałości wymienionych w załączniku I grupa B 1 i B 3 lit. e) oraz pozostałości karbadoksu i olaquindoksu

Laboratoires des médicaments vétérinaires (CNEVA - LMV)
La Haute Marche, Javene
F-35135-Fougères

- c) Dla pozostałości wymienionych w załączniku I grupa A 5 i grupa B 2 lit. a), b), e)

Bundesinstitut für Gesundheitlichen Verbraucherschutz und Veterinärmedizin (BGVV)
Diedersdorfer Weg, 1
D-12277-Berlin

- d) Dla pozostałości wymienionych w załączniku I grupa B 2 lit. c) oraz grupa B 3 lit. a), b), c):

Istituto Superiore di Sanit_
Viale Regina Elena, 299
I-00161-Roma

Związki wymienione w grupie A 6, B 2 lit. f) oraz B 3 lit. f) zostały rozdzielone między laboratoria referencyjne Wspólnoty, zgodnie z ich działaniem farmakologicznym.

Rozdział 2

Zakres uprawnień i warunki działania wspólnotowych laboratoriów referencyjnych dla wykrywania pozostałości w żywych zwierzętach, ich wydalinach, cieczach ustrojowych i tkankach, produktach zwierzęcych, paszy i wodzie przeznaczonej do pojenia, są następujące:

1. Wyznacza się następujące funkcje dla wspólnotowych laboratoriów referencyjnych:
 - a) promocja i koordynacja badań nad nowymi metodami analitycznymi oraz informowanie krajowych laboratoriów referencyjnych o postępach w metodach analitycznych i sprzęcie;
 - b) pomoc krajowym laboratoriom referencyjnym (NRLs) dla wykrywania

pozostałości we wprowadzaniu odpowiedniego systemu zapewniania jakości opartego na zasadach dobrej praktyki laboratoryjnej (GLP) oraz na kryteriach EN 45 000;

- c) zatwierdzanie sprawdzonych metod jako metod referencyjnych w celu ich włączenia do zbioru metod;
 - d) przekazywanie krajowym laboratoriom referencyjnym rutynowych metod analitycznych zaakceptowanych w ramach procedury najwyższych poziomów pozostałości (MRL);
 - e) przekazywanie krajowym laboratoriom referencyjnym szczegółów dotyczących metod analitycznych i badań porównawczych, które powinny być przeprowadzane oraz informowanie ich o wynikach takich badań;
 - f) świadczenie na rzecz krajowych laboratoriów referencyjnych, na ich wniosek, doradztwa technicznego w kwestiach analizy substancji, do badania których zostały one wyznaczone jako wspólnotowe laboratoria referencyjne;
 - g) organizacja badań porównawczych na rzecz krajowych laboratoriów referencyjnych, których częstotliwość zostanie ustalona w porozumieniu z Komisją. W związku z tym, wspólnotowe laboratoria referencyjne rozprawdają próbki zerowe i próbki zawierające znane już ilości pozostałości do poddania analizie;
 - h) określanie rodzaju pozostałości i ustalanie ich stężenia w przypadkach, gdy wyniki przeprowadzanych analiz stają się powodem do nieporozumień między Państwami Członkowskimi;
 - i) prowadzenie kursów szkolenia początkowego i kursów dokształcających dla analityków z laboratoriów krajowych;
 - j) świadczenie służbom Wspólnoty pomocy technicznej i naukowej, w tym w zakresie standardów oraz programów pomiarów i testów;
 - k) sporządzanie corocznego sprawozdania z pracy i przekazanie go Komisji;
 - l) współpraca, w zakresie metod analitycznych i sprzętu, z krajowymi laboratoriami referencyjnymi wyznaczonymi przez państwa trzecie w planach przedkładanych zgodnie z art. 11 niniejszej dyrektywy.
2. W celu wykonywania funkcji wymienionych w ust. 1, wspólnotowe laboratoria referencyjne muszą spełniać następujące minimalne wymagania:
- a) być wyznaczone jako krajowe laboratorium referencyjne w Państwie Członkowskim;
 - b) posiadać odpowiednio wykwalifikowany personel, przeszkolony w zakresie metod analitycznych stosowanych do badania pozostałości, do wykrywania których zostały one wyznaczone jako wspólnotowe laboratoria referencyjne;

- c) posiadać sprzęt i substancje potrzebne do przeprowadzania analiz, za które są one odpowiedzialne;
- d) posiadać właściwą infrastrukturę administracyjną;
- e) dysponować wystarczającą zdolnością przetwarzania danych do statystycznego opracowywania wyników badań oraz innych informacji, pozwalającą na szybkie ich przekazywanie krajowym laboratoriom referencyjnym i Komisji;
- f) zapewnić, że ich personel będzie przestrzegać poufności niektórych kwestii, wyników badań lub komunikatów;
- g) dysponować wystarczającą wiedzą na temat międzynarodowych standardów i praktyk;
- h) dysponować aktualnym wykazem posiadanego certyfikowanego materiału referencyjnego i materiału referencyjnego znajdującego się w posiadaniu Instytutu Materiałów i Metod Referencyjnych oraz aktualnym wykazem wytwórców i sprzedawców takiego materiału.

ZAŁĄCZNIK VI

Tabela korelacji

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG	
art. 1	-	
art. 2	art. 2	86/469/EWG
art. 3	art. 1	86/469/EWG
	art. 2	85/358/EWG
art. 4	art. 3	86/469/EWG
art. 5	art. 4 ust. 1 tiret pierwsze i drugie	86/469/EWG
art. 6	-	
art. 7	art. 4 ust. 1 z wyjątkiem tiret pierwszego i drugiego	86/469/EWG
art. 8	art. 4 ust. 2-5	86/469/EWG
	art. 12	86/469/EWG
	art. 9	85/358/EWG
art. 9	-	
art. 10	-	
art. 11	art. 1	85/358/EWG
art. 12	-	
art. 13	art. 3	85/358/EWG
	art. 10	86/469/EWG
art. 14 ust. 1	art. 8 ust. 1 lit. b)	86/469/EWG
art. 14 ust. 2	art. 8 ust. 2	86/469/EWG
	decyzja 91/664/EWG	
	decyzja 89/187/EWG	
art. 15 ust. 1	art. 8 ust. 3	86/469/EWG
	art. 5 ust. 2	85/358/EWG
art. 15 ust. 2	art. 8 ust. 3	86/469/EWG
	art. 5 ust. 3	85/358/EWG
art. 15 ust. 3	art. 9	86/469/EWG
art. 16	art. 9 ust. 1 i 2	86/469/EWG
	art. 6 ust. 1 i 2	85/358/EWG
art. 17	art. 9 ust. 3 lit. a)	86/469/EWG

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG	
	art. 6 ust. 3 lit. a)	85/358/EWG
art. 18	art. 9 ust. 3 lit. c) i d)	86/469/EWG
art. 19	-	
art. 20 ust. 1	-	
art. 20 ust. 2	art. 11	86/469/EWG
art. 21	art. 5	86/469/EWG
art. 22	art. 7	85/358/EWG
art. 23	art. 9 ust. 3) lit. b)-d) i art. 9 ust. 4 i 5	86/469/EWG
	art. 6 ust. 3 lit. b)-d) i art. 6 ust. 4	85/358/EWG
art. 24	art. 4	85/358/EWG
art. 25	-	
art. 26	-	
art. 27	-	
art. 28	-	
art. 29	art. 7	86/469/EWG
	art. 13	85/358/EWG
art. 30	-	
art. 31	art. 12	85/358/EWG
art. 32	art. 14	86/469/EWG
	art. 11	85/358/EWG
art. 33	art. 15	86/469/EWG
	art. 10	85/358/EWG
art. 34	art. 13	86/469/EWG
art. 35	-	
art. 36	-	
art. 37	-	
art. 38	-	
art. 39	-	
załącznik I	załącznik I	86/469/EWG
załącznik II	-	
załącznik III	-	
załącznik IV	załącznik II	86/469/EWG

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG
załącznik V rozdział 1	decyzja 91/664/EWG
załącznik V rozdział 2	decyzja 89/187/EWG
załącznik VI	-

DYREKTYWA RADY

z dnia 22 stycznia 1980 r.

w sprawie problemów sanitarnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi

(80/215/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100;

uwzględniając wniosek Komisji;

uwzględniając opinie Parlamentu Europejskiego¹;

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów sanitarnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi² obowiązuje od dnia 1 lipca 1979 r.;

realizacja powyższej dyrektywy nie osiągnie pożądanego efektu tak długo, jak różnice w wymaganiach sanitarnych Państw Członkowskich w dziedzinie produktów mięsnych będą hamowały handel wewnątrz Wspólnoty; Należy ustanowić wspólne przepisy w tej dziedzinie, mając szczególnie na celu wyeliminowania tych różnic;

w celu uniknięcia rozszerzania się chorób epizootycznych za pośrednictwem produktów mięsnych, należy ustalić, że mięso z którego wytwarzane są niektóre wspomniane produkty mięsne powinno spełniać wymogi sanitarne stosowane w odniesieniu do świeżego mięsa;

należy zadbać o to, aby produktom mięsnym nie spełniającym przepisów Wspólnoty nie przyznawano znaku zdrowotnego, ustalonego w tych przepisach;

produkty mięsne muszą być przetworzone w taki sposób, aby zniszczyć wszystkie zarazki chorób, które mogą zostać przeniesione na zwierzęta, należy wówczas wspomnieć o tym w świadectwie zdrowia, który zostanie dołączony do tych produktów;

Państwa Członkowskie muszą mieć prawo do odmowy wprowadzenia do wolnego obrotu na swoim obszarze produktów mięsnych, w których wykryto obecność zarazków choroby

¹ Dz.U. nr C 114 z 11.11.1971, str. 40.

² Dz.U. nr L 126 z 31.01.1977, str. 85.

zakaźnej lub zaraźliwej, albo też takich, które nie spełniają przepisów sanitarnych Wspólnoty;

nadawca, na prośbę własną lub swojego przedstawiciela, powinien mieć prawo do otrzymania z powrotem produktów mięsnych, chyba, że istnieją uniemożliwiające to podstawy sanitarne;

aby umożliwić zainteresowanym stronom zrozumienie podstaw jakiegokolwiek nałożonego zakazu czy ograniczenia, przyczyny takiego zakazu lub ograniczenia powinny zostać podane do wiadomości nadawcy lub jego przedstawiciela, a w pewnych przypadkach - kompetentnych władz kraju wysyłającego;

w przypadku sporu pomiędzy nadawcą a władzami kraju docelowego, nadawca powinien mieć możliwość wniesienia prośby o opinię eksperta weterynarii w sprawie zasadności zakazu czy ograniczenia;

Państwa Członkowskie muszą mieć prawo do zakazu wprowadzania na swój teren pewnych produktów mięsnych z Państwa Członkowskiego, w którym wybuchła choroba epizootyczna; W zależności od istoty i charakteru tej choroby epizootycznej, zakaz ten może albo zostać ograniczony do produktów mięsnych pochodzących z części terytorium kraju eksportującego, albo też rozszerzony na cały teren; W przypadku wybuchu choroby zaraźliwej lub zakaźnej na terenie Państwa Członkowskiego, należy niezwłocznie podjąć odpowiednie środki w celu przejścia nad nią kontroli; Zagrożenia właściwe takiej chorobie, jak również konieczne środki ochronne należy rozpatrywać w takim samym kontekście na obszarze całej Wspólnoty;

aby ułatwić wprowadzenie przewidywanych przepisów należy ustalić postępowanie, na mocy którego pomiędzy Państwami Członkowskimi a Komisją zostanie nawiązana ścisła współpraca w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, powołanego decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r.³.

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza Dyrektywa określa wymogi dotyczące zdrowia zwierząt w handlu wewnątrzspółnotowym produktami mięsnymi.

Artykuł 2

Dla celów niniejszej dyrektywy w razie potrzeby stosowane będą definicje przytoczone w art. 2 dyrektywy Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów sanitarnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁴, zmienionej dyrektywą 78/54/EWG⁵, oraz w art. 2 dyrektywy 77/99/EWG.

³ Dz.U. nr L 255 z 28.10.1968, str. 23.

⁴ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁵ Dz.U. nr L 16 z 20.01.1978, str. 22.

Produkty, które zostały poddane naturalnej fermentacji i dojrzewaniu przez dłuższy okres będą uważane za takie, które zostały poddane całkowitej przeróbce, dopóki Rada, działając jednomyślnie na wniosek Komisji, nie dokona zmiany ograniczeń podanych w rozdziale V pkt. 27 lit. b) załącznika A do dyrektywy 77/99/EWG.

Artykuł 3

Każde Państwo Członkowskie zapewni, że produkty mięsne przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego przygotowywane są:

- ze świeżego mięsa, zgodnie z definicją art. 1 dyrektywy Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów sanitarnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁶, ostatnio zmienionej dyrektywą 75/379/EWG⁷, spełniającego wymogi dotyczące zdrowia zwierząt zawarte w art. 3 i 4, dyrektywy 72/461/EWG,
- ze świeżego mięsa, zgodnie z definicją art. 2 lit. a) dyrektywy Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów sanitarnych i kontroli weterynaryjnej w imporcie bydła i świń oraz świeżego mięsa z państw trzecich⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 77/98/EWG⁹, a także spełniającego wymogi dotyczące zdrowia zwierząt, zawarte w dyrektywie 72/462/EWG.

Artykuł 4

1. W drodze derogacji od przepisów pierwszego akapitu art. 3 oraz podlegając zastosowaniu ust. 2, produkty mięsne przeznaczone na handel wewnątrzspółnotowy, które w całości lub w części zostały przygotowane ze świeżego mięsa, zgodnie z tym co ustalono w art. 1 dyrektywy 64/433/EWG spełniającej wymogi ustanowione w art. 5a dyrektywy 72/461/EWG, jeżeli dodatkowo zostały one poddane jednemu z niżej przytoczonych sposobów obróbki:

- a) obróbce termicznej w hermetycznie zamkniętych zbiornikach, przy wartościach F_c 3,00 lub wyższych;
- b) jeżeli świeże mięso zostało pozyskane ze zwierząt, nie pochodzących z zakażonego gospodarstwa objętego środkami zakazu, zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. b) dyrektywy 64/432/EWG:
 - (i) obróbka termiczna odmienna od tej, która wyszczególniona została w lit. a), podczas której temperatura wewnętrzna podniesiona została przynajmniej do 70°C, lub

⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁷ Dz.U. nr L 172 z 3.07.1975, str. 17.

⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁹ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 81.

- (ii) obróbka obejmująca naturalną fermentację i dojrzewanie trwające nie krócej niż dziewięć miesięcy dla szynek z kością lub bez kości o wadze nie mniejszej niż 5,5 kg, wykazujących następujące cechy:
 - wartość a_w nie przekraczająca 0,93,
 - wartość pH nie przekraczająca 6.
2. Każde Państwo Członkowskie zapewni, że:
- a) świeże mięso o którym mowa w ust. 1 było:
 - (i) przewożone i przechowywane oddzielnie albo w innym czasie niż świeże mięso, o którym mowa w art. 3,
 - (ii) wykorzystane w taki sposób, aby uniknąć użycia go w produktach mięsnych przeznaczonych do handlu wewnątrzspółnotowego, innych niż te wymienione w ust. 1;
 - b) świadectwo zdrowia określone w rozdziale VIII, załącznika A, dyrektywy 77/99/EWG, bez wpływu na zastosowanie przypisu ⁵ tego świadectwa, zawiera następujące słowa w ramach nagłówka "Charakter produktów"- "poddane obróbce zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 80/215/EWG".

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że produkty mięsne, które nie spełniają wymagań art. 3 i 4 nie otrzymają znaków zdrowia określonych w rozdziale VII, załącznika A, dyrektywy 77/99/EWG,
2. Kraj docelowy może zabronić wprowadzenia produktów mięsnych do obrotu na swoim obszarze, jeżeli ustalono, że nie zastosowano art. 3 i 4.
3. W takim przypadku, na prośbę nadawcy lub jego przedstawiciela, kraj docelowy musi zatwierdzić zwrot całej wysłanej partii produktów mięsnych, pod warunkiem, że nie jest to sprzeczne z założeniami zdrowia zwierząt.
4. Właściwy organ kraju docelowego może zażądać zniszczenia przesłanej partii na koszt nadawcy, konsygnatariusza lub ich przedstawiciela bez odszkodowania ze strony państwa, jeżeli wprowadzenie do obrotu jest zabronione na mocy ust. 2 oraz jeżeli kraj importujący lub kraj tranzytowy, co również może się zdarzyć, nie zatwierdzą zwrotu przesłanej partii towaru.
5. Decyzje podjęte przez właściwy organ zgodnie z ust. 2-4, muszą zostać przekazane nadawcy lub jego przedstawicielowi wraz z podaniem ich przyczyn. Na prośbę nadawcy lub

jego przedstawiciela, decyzje te oraz założenia na podstawie których zostały one podjęte muszą zostać im niezwłocznie przekazane w formie pisemnej, z wykazaniem środków wyrównania szkody zapewnionych w obecnym ustawodawstwie, ich formy i czasu w którym są dostępne. Decyzje te muszą również zostać przekazane właściwemu organowi centralnemu kraju eksportującego.

Artykuł 6

1. Niniejsza dyrektywa nie wpłynie na środki prawne, zapewnione w obecnym ustawodawstwie Państw Członkowskich, przeciw decyzjom właściwych organów o których mowa w niniejszej dyrektywie.

2. W przypadku produktów mięsnych, które na mocy art. 3 i 4 mogą nie zostać wprowadzone do obrotu, każde Państwo Członkowskie przyzna nadawcom prawo do uzyskania opinii ze strony eksperta weterynarii.

Każde Państwo Członkowskie zapewni, że zanim właściwe organy podejmą jakiegokolwiek inne środki, takie jak np. zniszczenie produktów mięsnych, ekspert weterynarii będzie miał możliwość ustalenia, czy wypełniono warunki zawarte w art. 3 i 4.

Ekspert weterynarii musi mieć narodowość Państwa Członkowskiego innego niż kraj eksportujący lub kraj docelowy.

Działając na wniosek Państw Członkowskich, Komisja opracuje listę ekspertów weterynarii, którym można będzie polecić wydanie takich opinii. Po konsultacjach z Państwami Członkowskimi, Komisja określi ogólne zasady które będą stosowane, w szczególności w sprawie procedury opracowywania tych opinii.

Artykuł 7

1. W obliczu groźby rozprzestrzenienia się chorób zwierzęcych przez wprowadzenie na jego teren produktów mięsnych z innego Państwa Członkowskiego, dane Państwo Członkowskie może podjąć następujące środki:

- a) w przypadku wybuchu klasycznej pryszczycy, klasycznej świńskiej gorączki lub choroby Teschena w innym Państwie Członkowskim, wprowadzenie produktów przygotowanych z mięsa zwierząt podatnych na te choroby, a innych niż te produkty, które zostały poddane jednej z obróbek o których mowa w art. 4 ust. 1, może zostać tymczasowo zabronione lub ograniczone dla tych części obszaru Państwa Członkowskiego, na których pojawiła się choroba;
- b) jeżeli choroba epizootyczna szeroko się rozprzestrzeniła lub jeżeli nastąpił wybuch innej poważnej zakaźnej czy zaraźliwej choroby zwierzęcej, wówczas wprowadzenie produktów przygotowanych z mięsa zwierząt podatnych na te choroby z całego obszaru tego Państwa może zostać tymczasowo zabronione lub ograniczone.

2. Każde Państwo Członkowskie musi niezwłocznie powiadomić inne Państwa Członkowskie oraz Komisję o wybuchu na jego obszarze jakiegokolwiek choroby, o której mowa w ust. 1, jak również o środkach podjętych w celu jej zwalczania. Musi je również bezzwłocznie powiadomić o zaniku choroby.

3. Informacje o środkach podjętych przez Państwo Członkowskie w myśl ust. 1 oraz o ich uchyleniu, muszą zostać bezzwłocznie przekazane innym Państwom Członkowskim i Komisji, wraz z uzasadnieniem podjętych działań.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 8 może zapaść decyzja, że środki te powinny zostać zmienione, głównie w celu zapewnienia koordynacji ze środkami przyjętymi przez inne Państwa Członkowskie, albo też zniesione.

4. Jeżeli wyniknie sytuacja o której mowa w ust. 1 i jeżeli konieczne okaże się zastosowanie przez Państwa Członkowskie środków podjętych zgodnie z przytoczonym punktem, wraz ze wszelkimi zmianami dokonanymi zgodnie ust. 3, wówczas zgodnie z procedurą wyszczególnioną w art. 8 przyjęte zostaną odpowiednie przepisy.

5. Opracowując poprawki o których mowa w akapicie drugim ust. 3 lub przepisy o których mowa w ust. 4, zgodnie z tą samą procedurą można podjąć decyzję o przyjęciu ich w świetle omawianej choroby, przerobów którym zostały poddane produkty o których mowa, dnia w którym otrzymano wykorzystane mięso oraz okresu przerobowego.

Artykuł 8

1. Tam gdzie ma być zastosowana procedura ustanowiona w tym artykule, przewodniczący z własnej inicjatywy lub na prośbę przedstawiciela Państwa Członkowskiego przedstawi sprawę do Stałego Komitetu Weterynaryjnego (dalej zwanego „Komitetem”), ustanowionego decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r.

2. Głosy Państw Członkowskich w ramach Komitetu są wazone w sposób określony w art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie ma prawa głosu.

3. Przedstawiciel Komisji przedłoży projekt środków które należy podjąć. Komitet wyda swoją opinię na temat tych środków w ciągu dwóch dni. Opinia zostanie wydawana większością 41 głosów.

4. Jeżeli środki te będą zgodne z opinią Komitetu, Komisja przyjmie je i niezwłocznie zastosuje. Jeżeli zaś nie będą one zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli żadna opinia nie zostanie wydana - wówczas Komisja niezwłocznie przedłoży Radzie propozycję środków które należy podjąć. Rada przyjmie środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli Rada nie przyjmie środków w ciągu 15 dni od daty przedłożenia wniosku, wówczas Komisja przyjmie proponowane środki i niezwłocznie je zastosuje, pod warunkiem, że Rada nie głosowała przeciwko nim zwykłą większością głosów.

Artykuł 9

Art. 8 stosuje się do dnia 21 czerwca 1981 r.

Artykuł 10

Działając jednomyślnie na wniosek Komisji, przed dniem 1 lipca 1980 r. Rada podejmie decyzje w sprawie dołączenia do niniejszej dyrektywy przepisów dotyczących gorączki świńskiej, z uwzględnieniem pewnych produktów w świetle rozwiązań przyjętych w sprawie handlu wewnątrzspółnotowego mięsem wieprzowym.

Artykuł 11

1. Działając na wniosek Komisji, Rada ustali wymogi dotyczące zdrowia zwierząt stosowane w handlu wewnątrzspółnotowym świeżym mięsem drobiowym, jak również przy imporcie tegoż mięsa drobiowego z państw trzecich.

2. W oczekiwaniu na wejście w życie przepisów Wspólnoty wymienionych w ust. 1, w użyciu pozostaną krajowe przepisy w zakresie zdrowia zwierząt, dotyczące importu produktów mięsnych przygotowywanych w całości lub w części ze świeżego mięsa drobiowego, jeżeli są one zgodne z ogólnymi postanowieniami Traktatu.

Artykuł 12

Do czasu wprowadzenia w życie dyrektyw Wspólnoty w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących importu z państw trzecich produktów mięsnych, innych niż te wymienione w art. ust. 11 pkt 2, przepisy krajowe stosowane przy imporcie tych produktów nie będą bardziej korzystne od tych, które wynikają z niniejszej dyrektywy.

Artykuł 13

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie środki niezbędne do wykonania:

- art. 3 tiret drugie, z datą wymienioną w akapicie drugim art. 32 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG,
- innych przepisów niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 31 grudnia 1992 r.

i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję

Artykuł 14

Niniejsza Dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 stycznia 1980 r.

W imieniu Rady

G. MARCORA

Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 9 lipca 1998 r.

**wykonująca dyrektywę Rady 89/662/EWG odniesieniu do informacji w sprawie kontroli
weterynaryjnych**

(notyfikowana jako dokument nr C(1998) 1741)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(98/470/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym ze względu na wprowadzenie rynku wewnętrznego¹, ostatnio zmienioną dyrektywą 92/118/EWG², w szczególności jej art. 16 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

aby podstawowe informacje o kontrolach weterynaryjnych przeprowadzanych w Państwach Członkowskich na mocy dyrektywy 89/662/EWG mogły być przeanalizowane przez Stały Komitet Weterynaryjny, Komisja musi mieć dostęp do aktualnych i rzetelnych informacji;

w celu ustalenia racjonalnego podejścia do wyników kontroli, informacje powinny być przedstawiane dla każdego sektora działalności objętej prawodawstwem weterynaryjnym;

ze względów praktycznych takie informacje należy przekazywać Komisji w formie elektronicznej;

aby wyniki mogły być wyrażone w spójny sposób, wymagane informacje powinny być przekazywane w ujednocionej formie dla każdego sektora w danym Państwie Członkowskim przez właściwy organ krajowy;

aby zapewnić wiarygodność całego systemu, należy uwzględniać jedynie informacje uzyskane z urzędowych kontroli przeprowadzonych przez właściwe organy w Państwie Członkowskim;

¹ Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 13.

² Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49.

przede wszystkim należy ustanowić przepisy odnoszące się do informacji dotyczących świeżego mięsa; niniejszą decyzję należy uzupełniać na bieżąco w celu uwzględnienia wszystkich sektorów objętych prawodawstwem weterynaryjnym;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie przesyłają Komisji informacje przewidziane w art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/662/EWG dla każdego sektora działalności. Sektory działalności, odpowiadające sektorom przewidzianym w prawodawstwie weterynaryjnym są wymienione w załączniku I.

Artykuł 2

W odniesieniu do każdego sektora działalności, informacje uwzględniają urzędowe kontrole, które zostały przeprowadzone i ich wyniki uzyskane w miejscu pochodzenia i miejscu przeznaczenia, oraz są przedstawiane dla każdego Państwa Członkowskiego w stosunku do każdego roku kalendarzowego.

Artykuł 3

1. Informacje przedstawia się zgodnie ze wzorem właściwym dla danego sektora.
2. Wzór dla sektora świeżego mięsa określony w załączniku II.

Artykuł 4

Informacje przekazuje się Komisji w formie elektronicznej.

Artykuł 5

Informacje przekazuje się raz w roku, nie później niż do dnia 1 maja roku następującego po roku, w którym zostały przeprowadzone kontrole. Pierwsze przekazanie takich informacji, odnoszące się do kontroli z 1999 r. ma miejsce nie później niż dnia 1 maja 2000 r.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 9 lipca 1998 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

SEKTORY DZIAŁALNOŚCI

Sektor I Świeże mięso

Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. 121 z 29.07.1964, str. 2012/64).

Sektor II Mięso drobiowe

Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz.U. L 55 z 8.03.1971, str. 23).

Sektor III Produkty mięsne

Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi oraz niektórymi produktami pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 26 z 31.01.1977, str. 85)

Sektor IV Mięso w kawałkach

Dyrektywa Rady 94/65/EWG z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiająca wymagania dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek mielonego mięsa oraz przetworów mięsnych (Dz.U. L 368 z 31.12.1994, str. 10)

Sektor V Produkty jajeczne

Dyrektywa Rady 89/437/EWG z dnia 20 czerwca 1989 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów jajecznych (Dz.U. L 212 z 22.07.1989, str. 87).

Sektor VI Produkty rybołówstwa

Dyrektywa Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa (Dz.U. L 268 z 24.09.1991, str. 15)

Dyrektywa Rady 92/48/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiająca minimalne zasady higieny mające zastosowanie do produktów rybołówstwa złowionych na pokładzie niektórych statków zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a) (i) dyrektywy 91/493/EWG (Dz.U. L 187 z 7.07.1992, str.

41)

Sektor VII Mięczaki

Dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych (Dz.U. L 268 z 24.09.1991, str. 1)

Sektor VIII Mleko i przetwory mleczne

Dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiająca przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania do obrotu surowego mleka, mleka poddanego obróbce termicznej i produktów na bazie mleka (Dz.U. L 268 z 14.09.1992, str. 1).

Sektor IX Mięso królicze i mięso dziczyzny hodowlanej

Dyrektywa Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej (Dz.U. L 268 z 24.09.1991, str. 41).

Sektor X Dzikizna

Dyrektywa Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny (Dz.U. L 268 z 24.09.1991, str. 41)

Sektor XI Inne produkty pochodzenia zwierzęcego

Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A (I) do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. L 62 z 15.03.1993, str. 49)

ZAŁĄCZNIK II

1. SEKTOR I

ŚWIEŻE MIĘSO

Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. 121 z 29.07.1964, str. 2012/64).

- 1.1 **Państwo Członkowskie:** [kod ISO]
- 1.2 **Rok działalności:** [...]
- 1.3 **Kontrole urzędowe w miejscu pochodzenia**
 - 1.3.1 *Właściwy organ krajowy / organy krajowe:*
 - 1.3.1.1 Ministerstwo odpowiedzialne za koordynację kontroli: [tekst]
 - 1.3.1.2 Organ administracyjny odpowiedzialny za sektor działalności: [tekst]
 - 1.3.1.3 Ministerstwo / organ odpowiedzialny za przekazywanie informacji do Komisji
 - 1.3.1.3.1 Nazwa: [tekst]
 - 1.3.1.3.2 Adres pocztowy: [tekst i kod]
 - 1.3.1.3.3 nr tel.: [...]
 - 1.3.1.3.4 nr faksu: [...]
 - 1.3.1.3.5 Adres e-mail: [Inforvet] [tekst i kod]
 - 1.3.2 *Liczba zakładów podlegających urzędowym kontrolom w miejscu pochodzenia:*
 - 1.3.2.1 Rzeźnie wymienione w wykazie, określonym w art. 10 ust. 1 [...]
 - 1.3.2.2 Zakłady rozbioru mięsa wymienione w wykazie, określonym w art. 10 ust. 1 [...]
 - 1.3.2.3 Zakłady składowania
 - 1.3.3 *Liczba etatów przyporządkowanych do kontroli w miejscu pochodzenia³*
 - 1.3.3.1 Rzeźnie wymienione w wykazie określonym w art. 10 ust. 1 [...]
 - 1.3.3.1.1 Lekarze weterynarii [...]
 - 1.3.3.1.2 Asystenci lekarzy weterynarii [...]
 - 1.3.3.1.3 Inny personel [...]
 - 1.3.3.2 Zakłady rozbioru mięsa wymienione w wykazie określonym w art. 10 ust. 1 [...]
 - 1.3.3.2.1 Lekarze weterynarii [...]
 - 1.3.3.2.2 Asystenci lekarzy weterynarii [...]
 - 1.3.3.2.3 Inny personel [...]
 - 1.3.3.3 Zakłady składowania
 - 1.3.3.3.1 Lekarze weterynarii [...]
 - 1.3.3.3.2 Asystenci lekarzy weterynarii [...]
 - 1.3.3.3.3 Inny personel [...]
 - 1.3.4 *Ilości podlegające kontroli:*
 - 1.3.4.1 Liczba zwierząt poddanych ubojowi w rzeźniach wymienionych w wykazie określonym w art. 10 ust. 1 [...]

³ Liczba stanowisk w każdej kategorii personelu jest obliczana na podstawie średniego czasu pracy w roku dla danej kategorii.

- 1.3.4.1.1 Bydło
- 1.3.4.1.1.1 dorosłe bydło [...]
- 1.3.4.1.1.2 młode bydło [...]
- 1.3.4.1.2 zwierzęta jednokopytne / zwierzęta z rodziny koniowatych [...]
- 1.3.4.1.3 Świnie [...]
- 1.3.4.1.4 Owce [...]
- 1.3.4.1.4 Kozy [...]
- 1.3.4.2 Waga mięsa (w tonach) dostarczanego do zakładów rozbioru mięsa wymienionych w wykazie określonym w art. 10 ust. 1 [...]
- 1.3.4.3 Waga mięsa (w tonach) dostarczanego do zakładów składowania: [...]
- 1.3.5 *Liczba wykonanych badań laboratoryjnych:*
- 1.3.5.1 Rzeźnie wymienione w wykazie, określonym w art. 10 ust. 1 [...]
- 1.3.5.1.1 Badania w kierunku pozostałości i zanieczyszczeń [...]
- 1.3.5.1.2 Badania bakteriologiczne mięsa, w tym w kierunku czynników chorobotwórczych [...]
- 1.3.5.1.3 Badania na obecność włośnia i innych pasożytów
- 1.3.5.1.4 Inne badania [...]
- 1.3.5.2 Zakłady rozbioru mięsa wymienione w wykazie określonym w art. 10 ust. 1 [...]
- 1.3.5.2.1 Badania bakteriologiczne mięsa, w kierunku czynników chorobotwórczych [...]
- 1.3.5.2.2 Inne badania [...]
- 1.3.5.3 Zakłady składowania
- 1.3.5.3.1 Badania bakteriologiczne mięsa, w tym w kierunku czynników chorobotwórczych [...]
- 1.3.5.3.2 Inne badania [...]
- 1.3.6 *Liczba badań innych niż bakteriologiczne, przeprowadzonych przez właściwy organ:*
- 1.3.6.1 Rzeźnie wymienione w wykazie, określonym w art. 10 ust. 1 [...]
- 1.3.6.1.1 Regularne kontrole przedsiębiorstw (art. 3 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 89/662/EWG)
- 1.3.6.1.2 Weryfikacja środków samodzielnego monitorowania przeprowadzona [...]
- 1.3.6.2 Zakłady rozbioru mięsa wymienione w wykazie określonym w art. 10 ust. 1 [...]
- 1.3.6.2.1 Regularne inspekcje przedsiębiorstw (art. 3 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 89/662/EWG)
- 1.3.6.2.2 Weryfikacja środków samodzielnego monitorowania przeprowadzona [...]
- 1.3.6.3 Zakłady składowania
- 1.3.6.3.1 Regularne kontrole przedsiębiorstw (art. 3 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 89/662/EWG)
- 1.3.6.3.2 Weryfikacja środków samodzielnego monitorowania przeprowadzona [...]
- 1.3.7. *Ilościowe wyniki badań w miejscu pochodzenia:*
- 1.3.7.1 Rzeźnie wymienione w wykazie określonym w art. 10 ust. 1 [...]
- 1.3.7.1.1 Zakłady
- 1.3.7.1.1.1 Nowo zatwierdzone [...]
- 1.3.7.1.1.2 Tymczasowo zawieszono [...]
- 1.3.7.1.1.3 Zawieszono ostatecznie [...]

- 1.3.7.1.2 Badanie przedubojowe
- 1.3.7.1.2.1 Zwierzęta ostatecznie wyłączone z uboju przeznaczonego do spożycia przez ludzi
- 1.3.7.1.3 Badanie poubojowe
- 1.3.7.1.3.1 Liczba tusz zatrzymanych [...]
- 1.3.7.2 Rzeźnie wymienione w wykazie określonym w art. 10 ust. 1 [...]
- 1.3.7.2.1 Zakłady
- 1.3.7.2.1.1 Nowo zatwierdzone [...]
- 1.3.7.2.1.2 Tymczasowo zawieszono [...]
- 1.3.7.2.1.3 Zawieszono ostatecznie [...]
- 1.3.7.2.2 Inspekcja
- 1.3.7.2.2.1 Liczba ton zatrzymanych
- 1.3.7.3 Zakłady składowania
- 1.3.7.3.1 Zakłady
- 1.3.7.3.1.1 Nowo zatwierdzone [...]
- 1.3.7.3.1.2 Tymczasowo zawieszono [...]
- 1.3.7.3.1.3 Zawieszono ostatecznie [...]
- 1.3.7.3.2 Inspekcja
- 1.3.7.3.2.1 Liczba ton zatrzymanych
- 1.4 **Organizacja urzędowych kontroli w miejscu przeznaczenia**
- 1.4.1 *Właściwy organ / organy krajowe⁴:*
- 1.4.1.1 Ministerstwo odpowiedzialne za koordynację kontroli: [tekst]
- 1.4.1.2 Organ administracyjny odpowiedzialny za sektor działalności: [tekst]
- 1.4.1.3 Ministerstwo / organ odpowiedzialny za przekazywanie informacji do Komisji
- 1.4.1.3.1 Nazwa: [tekst]
- 1.4.1.3.2 Adres pocztowy: [tekst i kod]
- 1.4.1.3.3 nr tel: [...]
- 1.4.1.3.4 nr faksu: [...]
- 1.4.1.3.5 Adres e-mail: [Inforvet] [tekst i kod]
- 1.4.2 *Liczba zakładów podlegających kontroli w miejscu przeznaczenia: [...]*
- 1.4.3 *Liczba etatów przyporządkowanych do kontroli w miejscu przeznaczenia⁵): [...]*
- 1.4.4 *Ilość otrzymana w miejscu przeznaczenia z innych Państw Członkowskich: [...]*
- 1.4.5 *Liczba kontroli urzędowych w miejscu przeznaczenia:*
- 1.4.5.1 Kontrole dokumentów: [...]
- 1.4.5.2 Kontrole tożsamości: [...]
- 1.4.5.3 Kontrole bezpośrednie:
- 1.4.5.3.1 Dalsze kontrole weterynaryjne: [...]
- 1.4.5.3.2 Badania laboratoryjne
- 1.4.5.3.2.1 Badania w kierunku pozostałości i zanieczyszczeń [...]
- 1.4.5.3.2.2 Badania bakteriologiczne mięsa, w tym w kierunku czynników chorobotwórczych [...]
- 1.4.5.3.2.3 Inne badania [...]
- 1.4.6 *Wyniki kontroli bezpośrednich w miejscu przeznaczenia:*

⁴ Tylko w przypadku, gdy są różne od organu / organów wymienionych w pkt. 1.03.1.

⁵ Liczba stanowisk w każdej kategorii personelu jest obliczana na podstawie średniego czasu pracy w roku dla danej kategorii.

- 1.4.6.1 Kontrole dokumentów:
 - 1.4.6.1.1 Niezatwierdzony zakład pochodzenia [...]
 - 1.4.6.1.2 Brakujący dokument [...]
 - 1.4.6.1.3 Niezgodność dokumentu [...]
- 1.4.6.2 Kontrole tożsamości:
 - 1.4.6.2.1 Niezgodne ilości w dokumencie i partii mięsa
 - 1.4.6.2.2 Brak wpisu, znaku lub urzędowej pieczęci
 - 1.4.6.2.3 Badanie, w którym uzyskano niekorzystne wyniki:
 - 1.4.6.2.3.1 Mięso [...]
 - 1.4.6.2.3.2 Środki transportu [...]
- 1.4.6.3 Kontrole bezpośrednie, w wyniku których uzyskano niekorzystne wyniki:
 - 1.4.6.3.1 Dalsze kontrole weterynaryjne [...]
 - 1.4.6.3.2 Badanie laboratoryjne [...]
- 1.5 **Kontrola urzędowa przy wjeździe (art. 6 ust. 1 lit. b) i art. 6 ust. 2 dyrektywy 89/662/EWG)**
 - 1.5.1 *Właściwy organ krajowy / organy krajowe⁶:*
 - 1.5.1.1 Ministerstwo odpowiedzialne za koordynację kontroli: [tekst]
 - 1.5.1.2 Organ administracyjny odpowiedzialny za sektor działalności: [tekst]
 - 1.5.1.3 Ministerstwo / organ odpowiedzialny za przekazywanie informacji do Komisji
 - 1.5.1.3.1 Nazwa: [tekst]
 - 1.5.1.3.2 Adres pocztowy: [tekst i kod]
 - 1.5.1.3.3 nr tel: [...]
 - 1.5.1.3.4 nr faks: [...]
 - 1.5.1.3.5 Adres e-mail: [Inforvet] [tekst i kod]
 - 1.5.2 *Liczba przesyłek podlegających urzędowej kontroli przy przywozie: [...]*
 - 1.5.3 *Liczba urzędowych kontroli przy przywozie: [...]*
 - 1.5.3.1 Kontrole dokumentów [...]
 - 1.5.3.2 Inne kontrole [...]
 - 1.5.4 *Wyniki urzędowych kontroli przy przywozie:*
 - 1.5.4.1 Kontrole dokumentów [...]
 - 1.5.4.2 Inne kontrole [...]

⁶ Tylko w przypadku, gdy są różne od organu / władz wymienionych w ppkt. 1.03.1.

Dokumenty dotyczące przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Wspólnot Europejskich

TRAKTAT

między

Królestwem Belgii,

Republiką Federalną Niemiec,

Republiką Francuską,

Republiką Włoską,

Wielkim Księstwem Luksemburga,

Królestwem Niderlandów,

(Państwami Członkowskimi Wspólnot Europejskich)

a

Królestwem Danii,

Irlandią,

Królestwem Norwegii

oraz

Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej

Jego Królewska Mość Król Belgów, Jej Królewska Mość Królowa Danii, Prezydent Republiki Federalnej Niemiec, Prezydent Republiki Francuskiej, Prezydent Irlandii, Prezydent Republiki Włoskiej, Jego Królewska Wysokość Wielki Książę Luksemburga, Jej Królewska Mość Królowa Niderlandów, Jego Królewska Mość Król Norwegii, Jej Królewska Mość Królowa Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,

ZJEDNOCZENI pragnieniem kontynuowania realizacji celów Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

ZDECYDOWANI kontynuować w duchu Traktatów proces tworzenia coraz ściślejszej unii między narodami Europy na już istniejących podstawach,

UWZGLĘDNIAJĄC, iż artykuł 237 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą i artykuł 205 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej zapewnia państwom europejskim możliwość uzyskania członkostwa tych Wspólnot,

UWZGLĘDNIAJĄC, iż Królestwo Danii, Irlandia, Królestwo Norwegii oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej wystąpiły z wnioskiem o przyznanie im członkostwa we Wspólnotach,

UWZGLĘDNIAJĄC, iż Rada Wspólnot Europejskich, po uzyskaniu opinii Komisji, wypowiedziała się pozytywnie w sprawie przyjęcia tych Państw,

ZDECYDOWALI ustalić wspólnie warunki przyjęcia oraz dostosowania w Traktatach ustanawiających Europejską Wspólnotę Gospodarczą i Europejską Wspólnotę Energii Atomowej i w tym celu wyznaczyli na swoich pełnomocników:

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW,

G. Eyskensa, Premiera;

P. Harmela, Ministra Spraw Zagranicznych;

J. van der Meulena, Ambasadora, Stałego Przedstawiciela przy Wspólnotach Europejskich;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA DANII,

J. O. Kraga, Premiera;

I. Norgaarda, Ministra Handlu Zagranicznego;

J. Christensena, Sekretarza Generalnego ds. Handlu Zagranicznego, Ministra Spraw Zagranicznych;

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC,

W. Scheela, Ministra Spraw Zagranicznych;

H.G. Sachsa, Ambasadora, Stałego Przedstawiciela przy Wspólnotach Europejskich;

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ,

M. Schumanna, Ministra Spraw Zagranicznych;

J.M. Boegnera, Ambasadora, Stałego Przedstawiciela przy Wspólnotach Europejskich;

PREZYDENT IRLANDII,

J. A. Lyncha, Premiera;

P. J. Hillery'ego, Ministra Spraw Zagranicznych;

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ,

E. Colombę, Premiera;

A. Moreę, Ministra Spraw Zagranicznych;

G. Bombasseia Frascanigo de Vettori, Ambasadora, Stałego Przedstawiciela przy Wspólnotach Europejskich;

JEGO KRÓLEWSKA WYSOKOŚĆ WIELKI KSIĄŻĘ LUKSEMBURGA,

G. Thorna, Ministra Spraw Zagranicznych;

J. Dondelingera, Ambasadora, Stałego Przedstawiciela przy Wspólnotach Europejskich;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW,

W. K. N. Schmelzera, Ministra Spraw Zagranicznych;

T. E. Westerterpa, Sekretarza Stanu, Ministra Spraw Zagranicznych;

E. M. J. A. Sassena, Ambasadora, Stałego Przedstawiciela przy Wspólnotach Europejskich;

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL NORWEGII,

T. Brattelięgo, Premiera;

A. Cappelena, Ministra Spraw Zagranicznych;

S. Chr. Sommerfelta, Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ,

Edwarda Heatha, Premiera; Pierwszego Lorda Skarbu, Ministra Służby Cywilnej;

Sir Aleca Douglasa Home'a, Pierwszego Sekretarza Jej Wysokości do Spraw Zagranicznych i Commonwealthu;

Geoffreya Rippona, Kanclerza Księstwa Lancaster;

KTÓRZY, po wymianie swoich pełnomocnictw i stwierdzeniu ich należytej formy, postanowili co następuje:

Artykuł 1

1. Królestwo Danii, Irlandia, Królestwo Norwegii oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej stają się niniejszym członkami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej oraz stroną w Traktatach ustanawiających te Wspólnoty, zgodnie z odpowiednimi zmianami lub uzupełnieniami.
2. Warunki przyjęcia i konieczne dostosowania Traktatów ustanawiających Europejską Wspólnotę Gospodarczą i Europejską Wspólnotę Energii Atomowej są określone w Akcie załączonym do niniejszego Traktatu. Postanowienia tego Aktu dotyczące Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej stanowią integralną część niniejszego Traktatu.
3. Postanowienia dotyczące praw i obowiązków Państw Członkowskich oraz uprawnień i właściwości instytucji Wspólnot określone w Traktatach, o których mowa w ustępie 1 mają zastosowanie do niniejszego Traktatu.

Artykuł 2

Niniejszy Traktat podlega ratyfikacji przez Wysokie Umawiające się Strony, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi. Dokumenty ratyfikacyjne zostaną złożone do depozytu Rządowi Republiki

Włoskiej, nie później niż do 31 grudnia 1972 roku.

Niniejszy Traktat wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1973 roku pod warunkiem, iż wszystkie dokumenty ratyfikacyjne zostaną złożone przed tym terminem oraz wszystkie dokumenty przystąpienia do Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali zostaną złożone tego dnia.

Jeśli jednak do tej daty nie wszystkie państwa, o których mowa w artykule 1 ustęp 1 złożą dokumenty ratyfikacyjne i przystąpienia, Traktat wchodzi w życie dla tych państw, które takie dokumenty złożyły. W tym przypadku Rada Wspólnot Europejskich, stanowiąc jednomyślnie, bezzwłocznie zadecyduje o wprowadzeniu niezbędnych zmian w artykule 3 niniejszego Traktatu oraz artykułach 14, 16, 17, 19, 20, 23, 129, 142, 143, 155 oraz 160 Aktu w sprawie przystąpienia oraz zmian Traktatów, w postanowieniach zawartych w załączniku I do tego Aktu w sprawie składu i funkcjonowania komitetów, oraz w artykułach 5 i 8 Protokołu nr 1 do Statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego. Rada Wspólnot Europejskich może także jednomyślnie postanowić o utracie ważności lub zmianach przepisów wspomnianego Aktu odnoszących się do państwa, które nie złożyło dokumentów ratyfikacyjnych i przystąpienia.

Artykuł 3

Niniejszy Traktat, sporządzony w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach: angielskim, duńskim, francuskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim oraz włoskim, przy czym teksty w każdym z tych języków są na równi autentyczne, zostaje złożony do depozytu w archiwum Rządu Republiki Włoskiej, który przekaże uwierzytelniony odpis każdemu z rządów pozostałych Państw-Sygnatariuszy.

W dowód czego niżej podpisani pełnomocnicy złożyli swoje podpisy pod niniejszym Traktatem.

[część wielojęzyczna]

Sporządzono w Brukseli, dnia dwudziestego drugiego stycznia roku tysiąc dziewięćset siedemdziesiątego drugiego.

[część wielojęzyczna]

G. EYSKENS

Gaston THORN

P. HARMEL

J. DONDELINGER

J. VAN DER MEULEN

N.SCHMELZER

Jens Otto KRAG

T. WESTERTERP

Ivar NØRGAARD

SASSEN

Jens CHRISTENSEN

J.M. BOEGNER

Walter SCHEEL

Geoffrey RIPPON

H.G. SACHS

Alec Douglas-HOME

Maurice SCHUMANN

Seán Ó LOINSIGH

Padraig Ó HÍRIGHILE

COLOMBO

Aldo MORO

BOMBASSEI DE VETTOR

AKT

dotyczący warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach

CZEŚĆ PIERWSZA

ZASADY

Artykuł 1

Do celów niniejszego Aktu:

- wyrażenie „Traktaty założycielskie” oznacza: Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą oraz Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, odpowiednio uzupełnione lub zmienione Traktatami lub innymi Aktami, które weszły w życie przed niniejszym przystąpieniem; pojęcia „Traktat EWWiS”, „Traktat EWG”, „Traktat EWEA” oznaczają odpowiednie Traktaty założycielskie uzupełnione lub zmienione w sposób wymieniony;
- wyrażenie „obecne Państwa Członkowskie” oznacza Królestwo Belgii, Republikę Federalną Niemiec, Republikę Francuską, Republikę Włoską, Wielkie Księstwo Luksemburga oraz Królestwo Niderlandów;
- wyrażenie „nowe Państwa Członkowskie” oznacza Królestwo Danii, Irlandię, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Artykuł 2

Od dnia przystąpienia nowe Państwa Członkowskie są związane postanowieniami Traktatów założycielskich i aktów przyjętych przez instytucje Wspólnot, postanowienia te są stosowane w nowych Państwach Członkowskich zgodnie z zasadami określonymi w tych Traktatach i w niniejszym Akcie.

Artykuł 3

1. Na mocy niniejszego Aktu nowe Państwa Członkowskie przystępują do decyzji i umów przyjętych przez przedstawicieli rządów Państw Członkowskich zebranych w Radzie. Nowe Państwa Członkowskie zobowiązują się do przystąpienia po dniu przystąpienia do wszelkich innych porozumień zawartych przez obecne Państwa Członkowskie i dotyczących funkcjonowania Wspólnot lub związanych z ich działaniami.
2. Nowe Państwa Członkowskie zobowiązują się przystąpić do umów, o których mowa w artykule 220 Traktatu EWG, a także do Protokołów w sprawie dokonywania przez Trybunał Wspólnot wykładni tych umów, które zostały podpisane przez obecne Państwa Członkowskie Wspólnoty, w tym celu nowe Państwa Członkowskie podejmują się rozpocząć negocjacje z obecnymi Państwami Członkowskimi, zmierzające do dokonania niezbędnych zmian właściwych aktów.
3. Nowe Państwa Członkowskie zajmują tę samą pozycję co obecne Państwa Członkowskie względem deklaracji i uchwał Rady, jak też innych stanowisk przez nią zajętych, a także stanowisk dotyczących Wspólnot Europejskich przyjętych zgodnie przez Państwa Członkowskie. Nowe Państwa Członkowskie będą stosować się do zasad i wskazówek wynikających z takich deklaracji, uchwał i innych stanowisk oraz podejmą środki potrzebne dla zapewnienia wprowadzenia ich w życie.

Artykuł 4

1. Porozumienia i umowy zawarte przez którąkolwiek ze Wspólnot z jednym lub większą liczbą państw trzecich, organizacją międzynarodową lub obywatelami państw trzecich są wiążące dla nowych Państw Członkowskich na warunkach określonych w Traktatach założycielskich i w niniejszym Akcie.
2. Nowe Państwa Członkowskie zobowiązują się przystąpić na warunkach określonych w niniejszym Akcie do porozumień i umów zawartych wspólnie przez którąkolwiek ze Wspólnot i obecne Państwa Członkowskie, a także do porozumień zawartych przez obecne Państwa Członkowskie i związanych z wyżej wymienionymi porozumieniami i umowami. Wspólnota i obecne Państwa Członkowskie udzielą nowym Państwom Członkowskim pomocy w tym zakresie.
3. Na mocy niniejszego Aktu i na warunkach w nim określonych nowe Państwa Członkowskie przystępują do wewnętrznych porozumień zawartych przez obecne Państwa Członkowskie w celu wykonania porozumień i umów, o których mowa w ustępie 2.
4. W razie potrzeby nowe Państwa Członkowskie podejmują właściwe działania w celu dostosowania do praw i obowiązków wynikających z przystąpienia do Wspólnot ich stanowisk względem organizacji i umów międzynarodowych, których członkiem lub stroną jest także Wspólnota lub inne Państwa Członkowskie.

Artykuł 5

W stosunku do nowych Państw Członkowskich artykuł 234 Traktatu EWG oraz artykuły 105 i 106 Traktatu EWEA mają zastosowanie względem porozumień i kontraktów zawartych przed datą przystąpienia.

Artykuł 6

O ile niniejszy Akt nie stanowi inaczej, jego postanowienia nie mogą być zawieszane, zmienione ani uchylone w sposób inny niż według procedury zmiany traktatów przewidzianej w Traktatach założycielskich.

Artykuł 7

Przyjęte przez instytucje Wspólnot akty, do których odnoszą się postanowienia przejściowe zawarte w niniejszym Akcie, zachowują swój status prawny; w szczególności w dalszym ciągu stosowane są procedury zmian tych aktów.

Artykuł 8

Postanowienia niniejszego Aktu, których celem lub skutkiem jest uchylenie lub zmiana aktów przyjętych przez instytucje Wspólnot w sposób inny niż w ramach środków przejściowych, mają taki sam status prawny jak postanowienia, które uchylają lub zmieniają i podlegają tym samym regułom, co te postanowienia.

Artykuł 9

1. W celu ułatwienia nowym Państwom Członkowskim dostosowania się do zasad obowiązujących we Wspólnotach, stosowanie Traktatów założycielskich i aktów przyjętych przez instytucje podlega jako środek przejściowy odstępstwom zawartym w niniejszym Akcie.
2. Z zastrzeżeniem szczególnych postanowień niniejszego Aktu, podanych dat i terminów, zastosowanie środków przejściowych ustaje z końcem roku 1977.

CZEŚĆ DRUGA
DOSTOSOWANIA W TRAKTATACH

TYTUŁ PIERWSZY
POSTANOWIENIA INSTYTUCJONALNE

ROZDZIAŁ 1

Zgromadzenie

Artykuł 10

Artykuł 21 akapit drugi Traktatu EWWiS, artykuł 138 ustęp 2 Traktatu EWG i artykuł 108 ustęp 2 Traktatu EWEA otrzymują brzmienie:

„Liczbę tych delegatów ustala się następująco:

Belgia	14
Dania	10
Niemcy	36
Francja	36
Irlandia	10
Włochy	36
Luksemburg	6
Niderlandy	4
Zjednoczone Królestwo	36.”

ROZDZIAŁ 2

Rada

Artykuł 11

Artykuł 2 akapit drugi Traktatu ustanawiającego Jedną Radę i Jedną Komisję Wspólnot Europejskich otrzymuje brzmienie:

„Prezydencję sprawuje kolejno przez okres sześciu miesięcy każdy członek Rady, według następującego porządku Państw Członkowskich: Belgia, Dania, Niemcy, Francja, Irlandia, Włochy, Luksemburg, Niderlandy, Zjednoczone Królestwo.”

Artykuł 12

Artykuł 28 Traktatu EWWiS otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 28

Gdy Komisja zasięga opinii Rady ta ostatnia rozważa sprawę bez konieczności przeprowadzania głosowania. Protokół posiedzenia Rady zostaje przekazany Komisji.

Gdy Traktat wymaga wyrażenia przez Radę zgody, uznaje się, że zgoda taka została wyrażona, gdy propozycja Komisji uzyskała akceptację:

- bezwzględnej większości przedstawicieli Państw Członkowskich, włączając w to głosy przedstawicieli dwóch Państw Członkowskich, z których każde produkuje co najmniej jedną ósmą ogólnej wartości produkcji węgla i stali we Wspólnocie;
- w razie równego podziału głosów i gdy Komisja po powtórnej dyskusji podtrzymuje swoją propozycję - przedstawicieli trzech Państw Członkowskich, z których każde produkuje co najmniej jedną ósmą ogólnej wartości produkcji węgla i stali we Wspólnocie.

Kiedy Traktat wymaga jednomyślnej decyzji lub jednomyślnej zgody, taka decyzja zostaje podjęta zaś zgoda udzielona, gdy wszyscy członkowie Rady głosują za propozycją. Jednakże dla celów zastosowania artykułów 21, 32, 32a, 78d i 78f niniejszego Traktatu oraz artykułu 16, artykułu 20 akapit trzeci, artykułu 28 akapit piąty i artykułu 44 Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości powstrzymanie się od głosu członków obecnych osobiście lub przez przedstawiciela nie uniemożliwia przyjęcia aktów Rady wymagających jednomyślności.

Decyzje Rady inne niż te, dla których podjęcia niezbędna jest większość kwalifikowana lub jednomyślność, są podejmowane większością głosów członków Rady. Uznaje się, że większość ta zostaje uzyskana, gdy obejmuje ona absolutną większość przedstawicieli Państw Członkowskich, włączając w to głosy przedstawicieli dwóch Państw Członkowskich, z których każde produkuje co najmniej jedną ósmą ogólnej wartości produkcji węgla i stali we Wspólnocie. Jednakże dla potrzeb zastosowania artykułów 78, 78b i 78d niniejszego Traktatu, które wymagają większości kwalifikowanej, głosy członków Rady są wazone w sposób następujący: Belgia 5, Dania 3, Niemcy 10, Francja 10, Irlandia 3, Włochy 10, Luksemburg 2, Niderlandy 5, Zjednoczone Królestwo 10. Akt zostaje przyjęty, jeśli uzyska 41 głosów „za”, oddanych przez co najmniej sześciu członków.

W przypadku głosowania każdy członek Rady może otrzymać pełnomocnictwo tylko jednego z pozostałych członków.

Rada kontaktuje się z Państwami Członkowskimi poprzez swojego przewodniczącego.

Akty Rady są publikowane w sposób przez nią ustalony.”

Artykuł 13

Artykuł 95 akapit czwarty Traktatu EWWiS otrzymuje brzmienie:

„Poprawki te są proponowane wspólnie przez Komisję i Radę stanowiące większością ośmiu dziewiętych ich członków i przedkładane Trybunałowi do zaopiniowania. Przy ich rozpatrywaniu Trybunał korzysta z pełnej swobody oceny wszelkich kwestii faktycznych i prawnych. Gdy w wyniku takiej oceny Trybunał dojdzie do wniosku, że propozycje są zgodne z postanowieniami powyższego akapitu, przekazuje je Zgromadzeniu. Wchodzą one w życie, jeśli Zgromadzenie przyjmie je większością trzech czwartych oddanych głosów i dwóch trzecich ogólnej liczby członków.”

Artykuł 14

Artykuł 148 ustęp 2 Traktatu EWG oraz artykuł 118 ustęp 2 Traktatu EWEA otrzymują brzmienie:

„Jeżeli przyjęcie uchwały przez Radę wymaga większości kwalifikowanej, głosy jej członków ważone są następująco:

Belgia	5
Dania	3
Niemcy	10
Francja	10
Irlandia	3
Włochy	10
Luksemburg	2
Niderlandy	5
Zjednoczone Królestwo	10

Uchwały Rady wymagają do ich przyjęcia co najmniej:

- 41 głosów „za”, jeżeli niniejszy Traktat wymaga, aby były przyjęte na wniosek Komisji;
- 41 głosów „za”, oddanych przez co najmniej sześciu członków, w innych przypadkach.”

ROZDZIAŁ 3

Komisja

Artykuł 15

Artykuł 10 ustęp 1 akapit pierwszy Traktatu ustanawiającego Jedną Radę i Jedną Komisję Wspólnot

Europejskich otrzymuje brzmienie:

„Komisja składa się z czternastu członków, wybieranych ze względu na swoje ogólne kwalifikacje, i których niezależność jest niekwestionowana.”

Artykuł 16

Artykuł 14 akapit pierwszy Traktatu ustanawiającego Jedną Radę i Jedną Komisję Wspólnot Europejskich otrzymuje brzmienie:

„Przewodniczący i pięciu wiceprzewodniczących są mianowani przez Komisję spośród jej członków na okres dwóch lat zgodnie z tą samą procedurą, która jest przewidziana w przypadku mianowania członków Komisji. Ich mandat jest odnawialny.”

ROZDZIAŁ 4

Trybunał Sprawiedliwości

Artykuł 17

Artykuł 32 akapit pierwszy Traktatu EWWiS, artykuł 165 akapit pierwszy Traktatu EWG oraz artykuł 137 akapit pierwszy Traktatu EWEA otrzymują brzmienie:

„Trybunał Sprawiedliwości składa się z dziewięciu sędziów.”

Artykuł 18

Artykuł 32a akapit pierwszy Traktatu EWWiS, artykuł 166 akapit pierwszy Traktatu EWG oraz artykuł 138 akapit pierwszy Traktatu EWEA otrzymują brzmienie:

„Trybunał Sprawiedliwości jest wspomagany przez trzech rzeczników generalnych.“

Artykuł 19

Artykuł 32b akapity drugi i trzeci Traktatu EWWiS, artykuł 167 akapity drugi i trzeci Traktatu EWG oraz artykuł 139 akapity drugi i trzeci Traktatu EWEA otrzymują brzmienie:

„Co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu sędziowskiego. Przemienne dotyczy ono pięciu i czterech sędziów.

Co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu rzeczników generalnych. Przemienne dotyczy ono jednego i dwóch rzeczników generalnych.”

Artykuł 20

Artykuł 18 akapit drugi Protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali, artykuł 15 Protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej oraz artykuł 15 Protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej otrzymują brzmienie:

„Obrady Trybunału są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada nieparzysta liczba jego członków. Obrady pełnego składu Trybunału są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada siedmiu jego członków. Obrady izb są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada trzech sędziów. Jeżeli jeden z sędziów nie może uczestniczyć w obradach, sędzia z innej izby może zostać wezwany do uczestnictwa zgodnie z zasadami przewidzianymi w regulaminie proceduralnym.”

ROZDZIAŁ 5

Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Artykuł 21

Artykuł 194 akapit pierwszy Traktatu EWG oraz artykuł 166 akapit pierwszy Traktatu EWEA otrzymują brzmienie:

„Liczba członków Komitetu jest następująca:

Belgia	12
Dania	9
Niemcy	24
Francja	24
Irlandia	9
Włochy	24
Luksemburg	6
Niderlandy	12
Zjednoczone Królestwo	24.”

ROZDZIAŁ 6

Komitet Doradczy EWWiS

Artykuł 22

Artykuł 18 akapit pierwszy Traktatu EWWiS otrzymuje brzmienie:

„Powołuje się Komitet Doradczy przy Komisji. Składa się on z nie mniej niż 60 i nie więcej niż 84 członków, którzy stanowią równą reprezentację producentów, pracowników, konsumentów i pośredników.”

ROZDZIAŁ 7

Komitet Naukowo-Techniczny

Artykuł 23

Artykuł 134 ustęp 2 akapit pierwszy Traktatu EWEA otrzymuje brzmienie:

„Komitet składa się z 27 członków, mianowanych przez Radę po konsultacjach z Komisją.”

TYTUŁ II

INNE DOSTOSOWANIA

Artykuł 24

1. Zjednoczone Królestwo dodaje się do Państw Członkowskich wymienionych w pierwszym zdaniu artykułu 131 Traktatu EWG.
2. Poniższe kraje i terytoria dodaje się do listy zamieszczonej w załączniku IV Traktatu EWG:
 - Angielsko-Francuskie Kondominium Nowych Hebryd
 - Wspólnota Bahamów
 - Bermudy
 - Brytyjskie Terytorium Antarktyczne
 - Honduras Brytyjski
 - Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego

- Brytyjskie Wyspy Salomona
- Brytyjskie Wyspy Dziewicze
- Brunei
- Stowarzyszone Państwa Karaibskie: Antigua, Dominika, Grenada, Saint Lucia, Saint Vincent, Saints Kitts i Nevis-Anguilla
- Kajmany
- Środkowe i Południowe Wyspy Line
- Wyspy Falklandzkie i terytoria zależne
- Wyspy Gilberta i Lagunowe
- Montserrat
- Pitcairn
- Święta Helena i terytoria zależne
- Seszele
- Wyspy Turks i Caicos.

Artykuł 25

Następujący akapit dodaje się po pierwszym akapicie artykułu 79 Traktatu EWWiS:

„Nie naruszając postanowień poprzedniego akapitu:

(a) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do Wysp Owczych. Jednakże rząd Królestwa Danii może powiadomić, nie później niż do 31 grudnia 1975 roku, w formie deklaracji złożonej Rządowi Republiki Francuskiej, który przekaże uwierzytelnione odpisy każdemu z rządów innych Państw Członkowskich, że niniejszy Traktat ma zastosowanie do tych Wysp. W takim przypadku niniejszy Traktat ma zastosowanie do tych Wysp począwszy od pierwszego dnia drugiego miesiąca po złożeniu deklaracji.

(b) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do suwerennych baz wojskowych Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej na Cyprze.

(c) Niniejszy Traktat ma zastosowanie do Wysp Normandzkich i do Wyspy Man tylko w zakresie niezbędnym do zapewnienia wykonania porozumień dotyczących tych wysp, zawartych w decyzji Rady z 22 stycznia 1972 roku dotyczącej przystąpienia nowych Państw Członkowskich do Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali.”

Artykuł 26

1. Artykuł 227 ustęp 1 Traktatu EWG otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejszy Traktat ma zastosowanie do Królestwa Belgii, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Francuskiej, Irlandii, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.”

2. Następujący akapit dodaje się do artykułu 227 ustęp 3 Traktatu EWG:

Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do krajów i terytoriów zamorskich mających szczególne stosunki ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz które nie zostały włączone do powyższej listy.”

3. Następujący ustęp dodaje się do artykułu 227 Traktatu EWG:

„5. Nie naruszając postanowień poprzednich ustępów:

a) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do Wysp Owczych. Jednakże rząd Królestwa Danii może powiadomić, nie później niż do 31 grudnia 1975 roku, w formie deklaracji złożonej Rządowi Republiki Włoskiej, który przekaże uwierzytelnione odpisy każdemu z rządów innych Państw Członkowskich, że niniejszy Traktat ma zastosowanie do tych Wysp. W takim przypadku niniejszy Traktat ma zastosowanie do tych Wysp począwszy od pierwszego dnia drugiego miesiąca po złożeniu deklaracji.

b) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do suwerennych obszarów baz wojskowych Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej na Cyprze.

c) Niniejszy Traktat ma zastosowanie do Wysp Normandzkich i do Wyspy Man tylko w zakresie niezbędnym do zapewnienia wykonania porozumień dotyczących tych wysp, zawartych w Traktacie dotyczącym przystąpienia nowych Państw Członkowskich do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i do Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, podpisanym 22 stycznia 1972 roku.”

Artykuł 27

Następujący akapit dodaje się do artykułu 198 Traktatu EWEA:

„Nie naruszając postanowień poprzednich akapitów:

a) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do Wysp Owczych. Jednakże rząd Królestwa Danii może powiadomić, nie później niż do 31 grudnia 1975 roku, w formie deklaracji złożonej Rządowi Republiki Włoskiej, który przekaże uwierzytelnione odpisy każdemu z rządów innych Państw Członkowskich, że niniejszy Traktat ma zastosowanie do tych Wysp. W takim przypadku niniejszy Traktat ma zastosowanie do tych Wysp począwszy od pierwszego dnia drugiego miesiąca po złożeniu deklaracji.

b) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do suwerennych obszarów baz wojskowych Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej na Cyprze.

c) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do krajów i terytoriów zamorskich mających szczególne stosunki ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz które nie zostały wymienione w załączniku IV do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą.

d) Niniejszy Traktat ma zastosowanie do Wysp Normandzkich i do Wyspy Man tylko w zakresie niezbędnym do zapewnienia wykonania porozumień dotyczących tych wysp, zawartych w Traktacie dotyczącym przystąpienia nowych Państw Członkowskich do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i do Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, podpisanym 22 stycznia 1972 roku.”

Artykuł 28

Akty instytucji Wspólnoty dotyczące produktów wskazanych w załączniku II do Traktatu EWG i produktów podlegających, w przypadku importu do Wspólnoty, szczególnym zasadom wynikającym z realizacji wspólnej polityki rolnej, jak również akty dotyczące harmonizacji przepisów Państw Członkowskich w kwestii podatków obrotowych nie mają zastosowania do Gibraltaru, chyba że Rada, na wniosek Komisji, jednogłośnie zdecyduje inaczej.

CZEŚĆ TRZECIA

DOSTOSOWANIA W AKTACH PRZYJĘTYCH PRZEZ INSTYTUCJE

Artykuł 29

Akty wymienione w załączniku I do niniejszego Aktu są niniejszym dostosowane w sposób określony w załączniku.

Artykuł 30

Wymagane w związku z przystąpieniem dostosowanie aktów wymienionych w załączniku II do niniejszego Aktu zostanie przeprowadzone zgodnie ze wskazówkami określonymi w załączniku, a także zgodnie z warunkami i procedurą określoną w artykule 153.

CZEŚĆ CZWARTA

ŚRODKI PRZEJŚCIOWE

TYTUŁ I

SWOBODNY PRZEPIYW TOWARÓW

ROZDZIAŁ I

Postanowienia dotyczące taryfy celnej

Artykuł 31

1. Podstawową stawką celną podlegającą stopniowym obniżkom przewidzianym w artykułach 32 i 59 jest dla wszystkich towarów opłata faktycznie pobierana 1 stycznia 1972 roku.

Podstawową stawką celną stosowaną w celu zbliżenia do Wspólnej Taryfy Celnej i ujednocionej taryfy celnej EWWiS, przewidzianą w artykułach 39 i 59, jest dla wszystkich towarów opłata faktycznie stosowana przez nowe Państwa Członkowskie 1 stycznia 1972 roku.

Do celów niniejszego Aktu, „ujednociona taryfa celna EWWiS” oznacza nomenklaturę celną i cła obowiązujące dla produktów wyszczególnionych w załączniku I Traktatu EWWiS, innych niż węgiel.

2. Jeżeli po 1 stycznia 1972 roku będą miały zastosowanie obniżki taryfy wynikające z Porozumień Dotyczących Środków Chemicznych, uzupełniających Protokół z Genewy z 1967 roku do Układu Ogólnego w sprawie Ceł i Handlu, obniżone cła zastąpią podstawowe stawki celne wymienione w ustępie 1.

Artykuł 32

1. Opłaty celne nakładane na towary importowane pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi są stopniowo znoszone zgodnie z następującym harmonogramem:

— 1 kwietnia 1973 roku każda stawka celna zostaje zmniejszona do 80% stawki podstawowej;

— cztery kolejne obniżki o 20% są dokonywane:

1 stycznia 1974 roku, 1 stycznia 1975 roku, 1 stycznia 1976 roku, 1 lipca 1977 roku.

2. Nie naruszając postanowień ustępu 1:

a) cła na import węgla w rozumieniu załącznika I do Traktatu EWWiS znosi się pomiędzy Państwami Członkowskimi z dniem przystąpienia;

b) cła na import produktów wymienionych w załączniku III do niniejszego Aktu znosi się 1 stycznia 1974 roku;

c) import bezcłowy ma zastosowanie, od daty przystąpienia, do towarów objętych zwolnieniami celnymi dotyczącymi osób przemieszczających się pomiędzy Państwami Członkowskimi.

3. W przypadku produktów wymienionych w załączniku IV do niniejszego Aktu, objętych umową marżą preferencyjną obowiązującą pomiędzy Wielką Brytanią i określonymi krajami Wspólnoty Brytyjskiej, Wielka Brytania może odroczyć do 1 lipca 1973 roku pierwszą obniżką taryfy, wymienioną w ustępie 1.

4. Postanowienia ustępu 1 nie wykluczają możliwości ustanowienia kontyngentów na określone produkty z żelaza i stali, które nie zostały wytworzone we Wspólnocie lub które zostały w niej wytworzone, ale ich ilość lub jakość nie odpowiada pierwotnym założeniom.

Artykuł 33

We Wspólnocie w żadnym przypadku nie będą stosowane opłaty celne wyższe od opłat stosowanych do państw trzecich, które korzystają z klauzuli najwyższego uprzywilejowania.

W przypadku zmiany lub zawieszenia stawek celnych Wspólnej Taryfy Celnej lub stosowania przez nowe Państwa Członkowskie artykułu 41, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może podjąć środki niezbędne do zachowania wspólnotowego systemu preferencji.

Artykuł 34

Każde nowe Państwo Członkowskie może w całości lub w części zawiesić pobieranie opłat celnych nakładanych na towary importowane z pozostałych Państw Członkowskich. Informuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję.

Artykuł 35

Wszelkie opłaty mające taki sam skutek co opłaty celne nakładane na towary importowane, wprowadzone po 1 stycznia 1972 roku w wymianie handlowej pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi, zostaną zniesione 1 stycznia 1973 roku.

Wszelkie opłaty mające taki sam skutek co opłaty celne importowe, których stawka 31 grudnia 1972 roku przewyższa stawkę faktycznie stosowaną 1 stycznia 1972 roku obniża się 1 stycznia 1973 roku do tej ostatniej.

Artykuł 36

1. Opłaty mające taki sam skutek co opłata celna, które są nakładane na towary importowane zostają stopniowo zniesione pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi, zgodnie z następującym harmonogramem:

– nie później niż do 1 stycznia 1974 roku każda opłata zostaje obniżona do 60% wysokości obowiązującej 1 stycznia 1972 roku;

– trzy kolejne obniżki o 20% następują:

1 stycznia 1975 roku,

1 stycznia 1976 roku,

1 lipca 1977 roku.

2. Nie naruszając postanowień ustępu 1:

a) opłaty mające taki sam skutek co opłaty celne nakładane na import węgla w rozumieniu załącznika I Traktatu EWWiS znosi się pomiędzy Państwami Członkowskimi z dniem przystąpienia;

b) opłaty mające taki sam skutek co opłaty celne nakładane na import produktów wyszczególnionych w załączniku III do niniejszego Aktu znosi się 1 stycznia 1974 roku.

Artykuł 37

Cła eksportowe i opłaty mające taki sam skutek znosi się pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi nie później niż 1 stycznia 1974 roku.

Artykuł 38

1. Nie naruszając postanowień poniższych ustępów, postanowienia dotyczące stopniowego znoszenia ceł mają zastosowanie do opłat celnych o charakterze fiskalnym.

2. Nowe Państwa Członkowskie zachowują prawo do zastąpienia opłaty celnej o charakterze fiskalnym lub elementu fiskalnego takiej opłaty podatkiem wewnętrznym zgodnym z artykułem 95 Traktatu EWG. W przypadku skorzystania przez nowe Państwo Członkowskie z tego prawa, wszelkie takie elementy niezastąpione podatkiem wewnętrznym stanowią opłatę podstawową wymienioną w artykule 31. Element ten znosi się w handlu wewnątrz Wspólnoty i dostosowuje do Wspólnej Taryfy Celnej na warunkach przewidzianych w artykułach 32, 39 i 59.

3. W przypadku stwierdzenia przez Komisję poważnych trudności nowego Państwa Członkowskiego w zastępowaniu opłaty celnej o charakterze fiskalnym lub elementu takiej opłaty, Komisja upoważnia to państwo, na wniosek złożony do 1 stycznia 1973 roku, do utrzymania tej opłaty lub elementu fiskalnego, pod warunkiem zniesienia go nie później niż do 1 stycznia 1976 roku. Komisja podejmie decyzję do 1 marca 1973 roku.

Element ochronny, którego wysokość Komisja ustali do 1 marca 1973 roku w porozumieniu z danym Państwem Członkowskim, stanowi podstawową stawkę celną wymienioną w artykule 31. Element ten znosi się w handlu wewnątrz Wspólnoty i dostosowuje go do Wspólnej Taryfy Celnej na warunkach przewidzianych w artykułach 32, 39 i 59.

4. Komisja może upoważnić Wielką Brytanię do utrzymania opłat celnych o charakterze fiskalnym lub fiskalnych elementów takich opłat na tytoń przez dodatkowy okres dwóch lat, jeżeli do 1 stycznia 1976 roku ich zamiana na podatki wewnętrzne od wyprodukowanego tytoniu w sposób zharmonizowany i zgodny z artykułem 99 Traktatu EWG okaże się niemożliwa z uwagi na brak przepisów wspólnotowych w tej sferze 1 stycznia 1975 roku lub gdy termin na wykonanie tych przepisów przypada po 1 stycznia 1976 roku.

5. Dyrektywa Rady z 4 marca 1969 roku w sprawie harmonizacji przepisów określonych w ustawie, rozporządzeniu lub działaniu administracyjnym i dotyczących odroczonej płatności ceł, opłat o skutku równoważnym i opłat rolnych nie ma zastosowania w nowych Państwach Członkowskich do ceł o charakterze fiskalnym wymienionych w ustępach 3-4, ani do fiskalnych elementów tych ceł.

6. Dyrektywa Rady z 4 marca 1969 roku w sprawie harmonizacji przepisów określonych w przepisach ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych i dotyczących przetwórstwa wewnętrznego nie ma zastosowania w Wielkiej Brytanii do ceł o charakterze fiskalnym wymienionych w ustępach 3-4, ani do fiskalnych elementów tych ceł.

Artykuł 39

1. Celem stopniowego wprowadzenia Wspólnej Taryfy Celnej i ujednocionej taryfy celnej EWWiS, nowe Państwa Członkowskie zmieniają swoje taryfy celne w stosunku do państw trzecich w sposób następujący:

a) w przypadku pozycji taryfy, w których podstawowe stawki celne nie różnią się o więcej lub mniej niż o 15% od stawek Wspólnej Taryfy Celnej lub ujednocionej taryfy celnej EWWiS od 1 stycznia 1974 roku stosuje się te drugie stawki;

b) w pozostałych przypadkach każde nowe Państwo Członkowskie stosuje od tego samego dnia stawkę celną obniżającą o 40% różnicę pomiędzy podstawową stawką celną a stawką Wspólnej Taryfy Celnej lub ujednocionej taryfy celnej EWWiS.

Różnica ta zostaje obniżona o kolejne 20% 1 stycznia 1975 roku i o 20% 1 stycznia 1976 roku.

Od 1 lipca 1977 roku nowe Państwa Członkowskie stosują Wspólną Taryfę Celną i ujednocioną taryfę celną EWWiS w całości.

2. Jeżeli dowolne cła Wspólnej Taryfy Celnej zostaną zmienione lub uzupełnione, 1 stycznia 1974 roku nowe Państwa Członkowskie równocześnie zmieniają lub uzupełniają swoje taryfy w proporcjach wynikających z zastosowania ustępu 1.

3. 1 stycznia 1974 roku nowe Państwa Członkowskie wprowadzą Wspólną Taryfę Celną dla produktów wymienionych w załączniku III do niniejszego Aktu.

4. Z dniem przystąpienia nowe Państwa Członkowskie wprowadzą nomenklaturę Wspólnej Taryfy Celnej. Dania i Wielka Brytania mają prawo odroczyć wprowadzenie nomenklatury do 1 stycznia 1974 roku.

5. Nowe Państwa Członkowskie mogą włączyć do tej nomenklatury istniejące działy krajowe, tak aby stopniowe dostosowanie ich cel do stawek obowiązujących w ramach Wspólnej Taryfy Celnej mogło zostać przeprowadzone na zasadach określonych w niniejszym Akcie.

6. W celu ułatwienia stopniowego wprowadzania Wspólnej Taryfy Celnej przez nowe Państwa Członkowskie, Komisja ustala w miarę potrzeb przepisy modyfikujące ich cła.

Artykuł 40

W przypadku następujących produktów Wspólnej Taryfy Celnej:

Pozycja Wspólnej Taryfy Celnej	Opis towaru (EWWiS)
73.01	Surówka, odlewy i surówka zwierciadlista w kęsach, blokach, bryłach i podobnych formach
73.02	Stopy żelaza:
73.07	A. Żelazomangan: 1. Zawierający w masie ponad 2% węgla (żelazomangan wysokowęglowy) Bochny, kęsy, kęsiska płaskie i pręty walcowane (w tym blacha ocynowana) z żelaza lub stali A. Bochny i kęsy: ex 1. Kęsy walcowane

Irlandia, nie naruszając postanowień artykułu 39, stosuje od 1 stycznia 1975 roku stawki celne obniżające o jedną trzecią różnicę pomiędzy stawkami faktycznie stosowanymi 1 stycznia 1972 roku a stawkami ujednoczonej taryfy EWWiS. Różnicę wynikającą z pierwszego zbliżenia obniża się 1 stycznia 1976 roku o 50%.

Od 1 lipca 1977 roku Irlandia zastosuje ujednoczoną taryfę EWWiS w całości.

Artykuł 41

Celem dostosowania swojej taryfy celnej do Wspólnej Taryfy Celnej i ujednoczonej taryfy celnej EWWiS, nowe Państwa Członkowskie mogą wprowadzać zmiany do swojej taryfy celnej w terminie wcześniejszym niż przewidziano to w artykule 39 ustępy 1 i 3. Informują o tym pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję.

ROZDZIAŁ 2

Znoszenie ograniczeń ilościowych

Artykuł 42

Z dniem przystąpienia znosi się wszelkie ograniczenia importowe i eksportowe pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi.

Środki mające taki sam skutek znosi się nie później niż 1 stycznia 1975 roku.

Artykuł 43

Nie naruszając postanowień artykułu 42, nowe Państwa Członkowskie mogą utrzymywać, przez okres dwóch lat, ograniczenia w eksporcie odpadów oraz złomu żelaza i stali wymienionych w pozycji nr 73.03 Wspólnej Taryfy Celnej, o ile ustalenia te nie są bardziej restrykcyjne niż istniejące w eksporcie do państw trzecich.

W przypadku Danii okres ten wynosi trzy lata, zaś Irlandii – pięć.

Artykuł 44

1. Nowe Państwa Członkowskie stopniowo przekształcą państwowe monopole o charakterze handlowym w rozumieniu artykułu 37 ustęp 1 Traktatu EWG tak, aby do 31 grudnia 1977 roku wykluczyć wszelką dyskryminację pomiędzy obywatelami Państw Członkowskich odnośnie warunków zaopatrzenia i zbytu towarów.

Obecne Państwa Członkowskie mają takie same obowiązki w stosunku do nowych Państw Członkowskich.

2. Na początku 1973 roku Komisja wyda zalecenia co do sposobu i harmonogramu przekształceń przewidzianych w niniejszym artykule, przez co rozumie się, że sposób ten i harmonogram jest taki sam dla nowych i obecnych Państw Członkowskich.

ROZDZIAŁ 3

Inne postanowienia

Artykuł 45

1. Z poszanowaniem obowiązujących przepisów, zwłaszcza tych dotyczących tranzytu przez obszar Wspólnoty, do 1 kwietnia 1973 roku Komisja ustala metody współpracy administracji w celu zapewnienia, że towary spełniające niezbędne warunki korzystają ze zniesienia opłat celnych, opłat wywierających taki sam skutek, ograniczeń ilościowych i środków wywierających taki sam skutek.

2. Przed upływem tego terminu Komisja przyjmie przepisy regulujące we Wspólnocie handel towarami pochodzącymi ze Wspólnoty, przy produkcji których wykorzystano:

- produkty, na które nie nałożono opłat celnych ani opłat wywierających taki sam skutek, które stosowano we Wspólnocie w jej obecnym składzie lub w nowych Państwach Członkowskich lub którym przysługiwał całkowity, lub częściowy zwrot takich ceł lub opłat;
- produkty rolne nie spełniające warunków dopuszczenia do swobodnego ruchu na obszarze Wspólnoty w jej obecnym składzie lub w nowych Państwach Członkowskich.

Przy przyjmowaniu takich przepisów Komisja uwzględni zasady ustalone w niniejszym Akcie i dotyczące zniesienia opłat celnych pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi, oraz zasady stopniowego wprowadzania przez nowe Państwa Członkowskie Wspólnej Taryfy Celnej i postanowień dotyczących wspólnej polityki rolnej.

Artykuł 46

1. O ile niniejszy Akt nie stanowi inaczej, przepisy celne dotyczące handlu z państwami trzecimi są w przypadku handlu ze Wspólnotą stosowane na takich samych zasadach i przez taki sam okres, przez jaki opłaty celne są nakładane.

Celem ustalenia wysokości opłat celnych w tym handlu uwzględnia się obszar celny, który określają postanowienia obowiązujące we Wspólnocie i nowych Państwach Członkowskich 31 grudnia 1972 roku.

2. Nowe Państwa Członkowskie stosują nomenklaturę Wspólnej Taryfy Celnej w handlu ze Wspólnotą od dnia przystąpienia. Jednakże Dania i Wielka Brytania mogą odroczyć stosowanie tej nomenklatury do 1 stycznia 1974 roku.

Nowe Państwa Członkowskie mogą wprowadzić do tej nomenklatury krajowe pozycje, niezbędne do stopniowego zniesienia opłat celnych w ramach Wspólnoty, zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym Akcie.

Artykuł 47

1. Jeżeli w handlu pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi stosuje się kwoty wyrównawcze określone w artykule 55 ustęp 1 litera a) do importu produktów podstawowych, uznanych za używane w produkcji towarów objętych rozporządzeniem nr 170/67/EWG w sprawie wspólnego systemu handlu owalalbuminą i laktoalbuminą i rozporządzeniem EWG nr 1059/69 ustalającym system handlu niektórymi towarami przetworzonymi z produktów rolnych, do importu tych towarów stosuje się kwotę wyrównawczą obliczoną na podstawie powyższych kwot oraz zgodnie z zasadami ustanowionymi w powyższych rozporządzeniach w celu obliczania opłaty lub zmiennego składnika stosowanego do omawianych towarów.

W przypadku importu tych towarów z państw trzecich do nowych Państw Członkowskich opłata określona w rozporządzeniu nr 170/67/EWG i zmienny składnik określony w rozporządzeniu EWG nr 1059/69 zmniejsza się lub zwiększa, zależnie od przypadku, o kwotę wyrównawczą, zgodnie z warunkami określonymi w artykule 55 ustęp 1 litera b).

2. Postanowienia artykułu 61 ustęp 2 stosuje się celem ustalenia opłaty celnej tworzącej stały składnik opłaty stosowanej w nowych Państwach Członkowskich do towarów, do których stosuje się rozporządzenie EWG nr 1059/69.

Każdy stały składnik stosowany w handlu pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi znosi się zgodnie z artykułem 32 ustęp 1.

Każdy stały składnik stosowany przez nowe Państwa Członkowskie do importu z państw trzecich dostosowuje się do Wspólnej Taryfy Celnej zgodnie z artykułem 39.

3. Z dniem 1 lutego 1973 roku nowe Państwa Członkowskie zastosują w całości nomenklaturę Wspólnej Taryfy Celnej do towarów objętych rozporządzeniami nr 170/67/EWG i EWG nr 1059/69.

Z dniem 1 lutego 1973 roku nowe Państwa Członkowskie zniosą cła i opłaty wywierające taki sam skutek, inne niż te przewidziane w ustępach 1-2.

4. Tego samego dnia nowe Państwa Członkowskie zniosą środki wywierające taki sam skutek co ograniczenia ilościowe w handlu pomiędzy nimi oraz w handlu ze Wspólnotą w jej obecnym składzie.

5. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje postanowienia wprowadzające w życie niniejszy artykuł, uwzględniając zwłaszcza szczególne sytuacje mogące wyniknąć z zastosowania do tych samych towarów ustępu 1 akapit pierwszy oraz artykułu 97.

Artykuł 48

1. Postanowienia niniejszego Tytułu nie wykluczają stosowania przez Irlandię do produktów pochodzących z Wielkiej Brytanii przepisów umożliwiających szybsze znoszenie ceł i elementów ochronnych zawartych w cłach o charakterze fiskalnym, zgodnie z angielsko-irlandzką Umową o Obszarze Wolnego Handlu podpisaną 14 grudnia 1965 roku i umowami pochodnymi.

2. Przepisy przyjęte na mocy artykułu 45 ustęp 2 mają zastosowanie od 1 stycznia 1974 roku do uregulowań celnych obowiązujących pomiędzy Irlandią i Wielką Brytanią.

Artykuł 49

1. Protokoły 8 i 15 załączone do niniejszego Aktu nie wykluczają zmiany i zawieszenia stawek celnych przyjętych na podstawie artykułu 28 Traktatu EWG.
2. Niniejszym uchyla się Protokoły załączone do Umowy o ustaleniu części Wspólnej Taryfy Celnej dla produktów Wykazu G załączonego do Traktatu EWG, za wyjątkiem Protokołu XVII.

TYTUŁ II

ROLNICTWO

ROZDZIAŁ 1

Postanowienia ogólne

Artykuł 50

O ile w niniejszym Tytule nie postanowiono inaczej, przepisy przewidziane w niniejszym Akcie mają zastosowanie do produktów rolnych.

Artykuł 51

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do cen, w przypadku których postanowienia rozdziałów 2 i 3 przywołują niniejszy artykuł.
2. Przed pierwszym etapem zbliżania cen, o którym mowa w artykule 52, ceny stosowane w każdym nowym Państwie Członkowskim ustala się, zgodnie z zasadami rządzącymi wspólną organizacją rynku w danym sektorze, na poziomie pozwalającym producentom tego sektora otrzymywać zwroty równe zwrotom otrzymywanym w poprzednim systemie krajowym.
3. Jednak w przypadku Wielkiej Brytanii ceny te ustala się na takim poziomie, aby zastosowanie zasad wspólnotowych doprowadziło do osiągnięcia cen rynkowych na poziomie porównywalnym z cenami odnotowanymi w odpowiednich Państwach Członkowskich we wskaźnikowym okresie poprzedzającym przyjęcie zasad Wspólnoty.

Artykuł 52

1. Jeżeli w efekcie stosowania postanowień niniejszego tytułu poziom cen różni się od cen wspólnotowych, ceny, w przypadku których rozdziały 2 i 3 przywołują niniejszy artykuł wyrównuje się do poziomu cen wspólnych w sześciu etapach.
2. Z zastrzeżeniem ustępu 4, etapy zbliżania cen mają miejsce corocznie na początku sezonu rynkowego, zgodnie z następującymi postanowieniami:
 - a) jeżeli cena produktu w nowym Państwie Członkowskim jest niższa niż cena wspólna, cena w danym Państwie Członkowskim podwyższana jest stopniowo w czasie każdego etapu zbliżania cen o jedną szóstą, jedną piątą, jedną czwartą, jedną trzecią i o połowę różnicy między poziomem cen w nowym Państwie Członkowskim a poziomem cen wspólnych, stosowanych przed każdym zbliżaniem; cena wynikająca z tych obliczeń wzrasta proporcjonalnie do podwyżek ceny wspólnej w następnym sezonie rynkowym;

b) jeżeli cena produktu w nowym Państwie Członkowskim jest wyższa niż cena wspólna, różnica pomiędzy poziomem cen, stosowanych w nowym Państwie Członkowskim i obowiązujących przed każdym etapem zbliżania a ceną wspólną stosowaną w następnym sezonie rynkowym jest stopniowo obniżana o jedną szóstą, jedną piątą, jedną czwartą, jedną trzecią i o połowę.

3. W celu sprawnego przeprowadzenia procesu integracji i niezależnie od postanowień ustępu 2, Rada stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w artykule 43 ustęp 2 Traktatu EWG, może podjąć decyzję, że cena jednego lub kilku produktów w jednym lub kilku nowych Państwach Członkowskich różni się od cen wynikających z zastosowania ustępu 2.

Różnica ta nie może przekroczyć 10% wysokości ruchu cenowego, który będzie miał miejsce.

W takim przypadku poziom cen w następnym sezonie rynkowym równy jest poziomowi, jaki wynikałby z zastosowania ustępu 2, gdyby nie podjęto decyzji. Jednak decyzja o dalszym odstępstwie od danego poziomu cen dla tego sezonu rynkowego może zostać podjęta tylko zgodnie z zasadami określonymi w powyższych ustępach.

4. Nowe Państwa Członkowskie stosują ceny wspólne nie później niż z dniem 1 stycznia 1978 roku.

Artykuł 53

Jeżeli różnica pomiędzy poziomem ceny produktu w nowym Państwie Członkowskim a poziomem ceny wspólnej jest minimalna, Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 43 ustęp 2 Traktatu EWG, może podjąć decyzję o zastosowaniu dla tego produktu w tym Państwie Członkowskim ceny wspólnej.

Artykuł 54

1. Przez cały czas istnienia w Wielkiej Brytanii różnicy pomiędzy cenami ustalonymi w ramach krajowego systemu cen gwarantowanych a cenami rynkowymi wynikającymi z zastosowania mechanizmów wspólnej polityki rolnej i postanowień niniejszego Tytułu, państwo to może utrzymać subsydia produkcyjne.

2. W przypadku każdego produktu objętego ustępem 1 Wielka Brytania dąży do jak najszybszego zniesienia tych subsydiów w okresie wymienionym w artykule 9 ustęp 2.

3. Subsydia te nie mogą prowadzić do zwiększenia dochodów producentów powyżej poziomu, jaki wynikałby z zastosowania do tych dochodów zasad zbliżania cen określonych w artykule 52.

4. Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 43 ustęp 2 Traktatu EWG, przyjmuje przepisy niezbędne do zastosowania niniejszego artykułu, w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania wspólnej polityki rolnej, a zwłaszcza wspólnej organizacji rynku.

Artykuł 55

1. Różnice w poziomach cen wyrównuje się w następujący sposób:

a) w handlu pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi oraz między nimi a Wspólnotą w jej obecnym składzie, kwoty wyrównawcze pobierane są przez państwo importujące lub przyznawane przez państwo eksportujące;

b) w handlu pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi pobierane kwoty i inne opłaty importowe stosowane w ramach wspólnej polityki rolnej oraz zwroty eksportowe są obniżane lub podwyższane, zależnie od przypadku, o kwoty wyrównawcze stosowane w handlu ze Wspólnotą w jej obecnym składzie. Opłat celnych nie obniża się o kwotę wyrównawczą.

2. W przypadku produktów, których ceny są ustalane zgodnie z artykułami 51 i 52, kwoty wyrównawcze stosowane w handlu pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy tymi Państwami a państwami trzecimi są równe różnicy pomiędzy cenami ustalonymi dla danego nowego Państwa Członkowskiego a cenami wspólnymi.

Dla pozostałych produktów, kwoty wyrównawcze ustala się w przypadkach określonych w rozdziałach 2 i 3, zgodnie z przewidzianymi w nich zasadami.

3. Kwoty wyrównawcze stosowane w handlu pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi ustala się poprzez bezpośrednie odniesienie do kwot wyrównawczych określonych dla każdego z tych Państw zgodnie z ustępem 2.

4. Kwot wyrównawczych nie ustala się jeżeli zastosowanie ustępów 2 i 3 prowadzi do powstania kwot minimalnych.

5. Na produkty, w przypadku których opłata Wspólnej Taryfy Celnej obowiązuje na mocy Układu Ogólnego w sprawie Ceł i Handlu, stosuje się obowiązujące opłaty.

6. Kwota wyrównawcza pobierana lub przydzielana przez Państwo Członkowskie na mocy ustępu 1 litery a) nie może przekraczać ogólnej kwoty pobieranej przez to Państwo w imporcie z państw trzecich.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może odstąpić od stosowania niniejszego postanowienia, w szczególności w celu uniknięcia zmian ukierunkowania handlu i zakłóceń konkurencji.

Artykuł 56

Jeżeli cena światowa na produkt przekracza cenę stosowaną do obliczenia opłaty importowej wprowadzonej w ramach wspólnej polityki rolnej, pomniejszonej o kwotę wyrównawczą, którą odejmuje się od opłaty importowej zgodnie z postanowieniami artykułu 55, lub jeżeli zwrot za eksport do państw trzecich jest mniejszy niż kwota wyrównawcza lub nie został przyznany żaden zwrot podjąć można odpowiednie środki zmierzające do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku.

Artykuł 57

Ustalając poziom różnych elementów systemu cenowo-interwencyjnego, za wyjątkiem cen wymienionych w artykułach 51 i 70, dla nowych Państw Członkowskich uwzględnia się, w zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania przepisów Wspólnoty, różnicę cen wyrażoną kwotą wyrównawczą.

Artykuł 58

Wspólnota finansuje przyznane kwoty wyrównawcze z zasobów Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej.

Artykuł 59

Następujące postanowienia mają zastosowanie do produktów, których import z państw trzecich do Wspólnoty w jej obecnym składzie podlega opłatom celnym:

1. Opłaty celne nakładane na import stopniowo znosi się pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi w pięciu etapach. Pierwsza obniżka zmniejszająca cła do 80% stawki podstawowej, oraz cztery kolejne obniżki po 20% są dokonywane zgodnie z następującym harmonogramem:

a) w przypadku produktów objętych wspólną organizacją rynku wołowiny i cielęciny: na początku każdego sezonu rynkowego, począwszy od 1973 roku;

b) w przypadku produktów objętych rozporządzeniem nr 23 w sprawie stopniowego tworzenia wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw, rozporządzeniem EWG nr 234/68 w sprawie utworzenia wspólnej organizacji rynku żywych drzew i innych roślin, cebulek, korzeni, itp., kwiatów ciętych i listowia ozdobnego oraz rozporządzeniem EWG nr 865/68 w sprawie utworzenia wspólnej organizacji rynku produktów przetwórstwa owoców i warzyw: 1 stycznia każdego roku, począwszy od 1 stycznia 1974 roku;

c) w przypadku innych produktów rolnych: zgodnie z harmonogramem przewidzianym w artykule 32 ustęp 1, począwszy od 1 lipca 1973 roku.

2. Celem stopniowego wprowadzenia Wspólnej Taryfy Celnej, każde nowe Państwo Członkowskie obniży różnicę pomiędzy stawką celną a stawką Wspólnej taryfy Celnej o kolejne kwoty 20%. Te etapy zbliżania cen dokonywane są w terminach przewidzianych dla omawianych produktów w ustępie 1. W przypadku produktów wymienionych w ustępie 1 literze c), etapy zbliżania cen są dokonywane zgodnie z harmonogramem określonym w artykule 39 ustęp 1.

Jednakże w przypadku pozycji taryfy, dla której podstawowe stawki celne nie odbiegają o 15% od stawek Wspólnej Taryfy Celnej, te ostatnie stawki są stosowane od daty pierwszego etapu zbliżania cen dla każdej kategorii omawianych produktów.

3. W przypadku drugiej, trzeciej i czwartej obniżki lub etapu zbliżania cen Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może podjąć decyzję, dla dowolnej liczby nowych Państw Członkowskich, że cła stosowane do dowolnej liczby produktów wymienionych w ustępie 1 literze b) mogą odbiegać od opłat wynikających z zastosowania ustępów 1 lub 2, zależnie od przypadku.

Różnica ta nie przekroczy 10% wysokości zmiany dokonanej na mocy ustępów 1 lub 2.

W takim przypadku cła, które powinny być zastosowane w przyszłym roku są równe cłom, jakie wynikałyby z zastosowania ustępów 1 lub 2, zależnie od przypadku, bez odstępstwa. W danym roku można jednak dalej odstępować od tych opłat, zgodnie z postanowieniami powyższych akapitów.

Z dniem 1 stycznia 1978 roku znosi się cła na te produkty i nowe Państwa Członkowskie stosują Wspólną Taryfę Celną w całości.

4. W przypadku produktów objętych wspólną organizacją rynku, nowe Państwa Członkowskie mogą, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 26 rozporządzenia nr 120/67/EWG w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż lub, zależnie od przypadku, w odpowiednich artykułach innych rozporządzeń w sprawie utworzenia wspólnej organizacji rynków rolnych, zostać upoważnione do zniesienia ceł wymienionych w ustępie 1 lub do dostosowania ceł zgodnie z ustępem 2, albo do podjęcia obydwu tych działań w tempie szybszym niż określone w poprzednich ustępach, bądź do zawieszenia w całości lub w części opłat celnych za produkty importowane z innych Państw Członkowskich.

W przypadku innych produktów upoważnienie na wprowadzenie środków wymienionych w poprzednim akapicie nie jest wymagane.

Opłaty celne wynikające z przyspieszonego dostosowania nie mogą być niższe od opłat celnych za te same towary importowane z innych Państw Członkowskich.

Każde nowe Państwo Członkowskie poinformuje pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję o podjętych środkach.

Artykuł 60

1. System ceł i opłat wywierających taki sam skutek oraz ograniczeń ilościowych i środków wywierających taki sam skutek, stosowany we Wspólnocie w jej obecnym składzie do produktów objętych z dniem przystąpienia wspólną organizacją rynku będzie stosowany w nowych Państwach Członkowskich z dniem 1 lutego 1973 roku, z zastrzeżeniem artykułów 55 i 59.

2. W przypadku produktów, które w dniu przystąpienia nie podlegają wspólnej organizacji rynku, postanowienia tytułu I dotyczące stopniowego znoszenia opłat o skutku równoważnym co opłaty celne oraz stopniowego znoszenia ograniczeń ilościowych i środków o skutku równoważnym nie są do stosowane do tych opłat, ograniczeń i środków, które w chwili przystąpienia są częścią krajowej organizacji rynku.

Przepis ten ma zastosowanie wyłącznie w zakresie niezbędnym do utrzymania krajowej organizacji i do dnia wprowadzenia w życie wspólnej organizacji rynku tych produktów.

3. Nowe Państwa Członkowskie zastosują do produktów objętych wspólną organizacją rynku nomenklaturę Wspólnej Taryfy Celnej nie później niż z dniem 1 lutego 1973 roku.

O ile nie powstaną trudności w stosowaniu przepisów Wspólnoty, a zwłaszcza w funkcjonowaniu wspólnej organizacji rynków i przejściowych mechanizmów przewidzianych na mocy postanowień niniejszego Tytułu, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może upoważnić nowe Państwo Członkowskie do włączenia do tej nomenklatury tych pozycji krajowych, które są konieczne do stopniowego zbliżania cel do Wspólnej Taryfy Celnej bądź do znoszenia opłat celnych we Wspólnocie na zasadach określonych w niniejszym Akcie.

Artykuł 61

1. Na towary importowane z nowych Państw Członkowskich do Wspólnoty w jej obecnym składzie nakłada się opłatę stanowiącą czynnik ochrony przemysłu przetwórczego, używaną do obliczania opłat za import produktów z państw trzecich objętych wspólną organizacją rynków zbóż, ryżu oraz produktów przetwórstwa owoców i warzyw. Dla towarów importowanych z nowych Państw Członkowskich wysokość tego czynnika ustala się w drodze oddzielenia od całkowitej ochrony stosowanej 1 stycznia 1972 roku czynnika lub czynników, których celem jest ochrona przemysłu przetwórczego.

2. Taki czynnik lub czynniki nakłada się na import pochodzący z innych Państw Członkowskich; zastępują one czynnik ochrony w odniesieniu do opłat importowych nakładanych na towary z państw trzecich.

3. Postanowienia artykułu 59 stosuje się do czynnika określonego w ustępach 1 i 2. Jednakże wymienione obniżki lub zbliżenia przeprowadza się w przypadku produktów zbożowych i ryżu na początku sezonu rynkowego ustalonego dla danego produktu podstawowego.

Artykuł 62

1. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, podejmuje środki niezbędne do wprowadzenia niniejszego tytułu w życie.

2. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji ze Zgromadzeniem, może wprowadzić zmiany postanowień rozdziałów 2, 3 i 4, które okażą się niezbędne w wyniku modyfikacji przepisów wspólnotowych.

Artykuł 63

1. Jeżeli do ułatwienia przejścia z systemów istniejących w nowych Państwach Członkowskich do systemu wynikającego z zastosowania wspólnej organizacji rynków, na zasadach określonych w niniejszym tytule, konieczne są środki przejściowe, a zwłaszcza jeżeli dla niektórych produktów zastosowanie nowego systemu w wyznaczonym terminie napotyka na znaczące trudności, środki takie są wprowadzane zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 26 rozporządzenia nr 120/67/EWG lub, zależnie od przypadku, w odpowiednich artykułach innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych. Takie środki mogą zostać podjęte do 31 stycznia 1974 roku, ale ich stosowania nie można przedłużyć poza ten termin.

2. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Zgromadzenia, może przedłużyć okres wymieniony w ustępie 1 do 31 stycznia 1975 roku.

Artykuł 64

Postanowienia niniejszego tytułu nie zmieniają stopnia swobody handlu produktami rolnymi, wynikającej z angielsko-irlandzkiej Umowy o Obszarze Wolnego Handlu podpisanej 14 grudnia 1965 roku i umów pochodnych.

ROZDZIAŁ 2

Postanowienia dotyczące określonych wspólnych organizacji rynków

Sekcja 1

Owoce i warzywa

Artykuł 65

1. Ustala się kwotę wyrównawczą dla owoców i warzyw, w przypadku których:
 - a) nowe Państwa Członkowskie stosowały w roku 1971 ograniczenia ilościowe lub środki o skutku równoważnym;
 - b) została ustalona wspólna cena podstawowa oraz
 - c) cena producenta w nowym Państwie Członkowskim zdecydowanie przewyższa cenę podstawową stosowaną we Wspólnocie w jej obecnym składzie w okresie poprzedzającym wprowadzenie systemu wspólnotowego w nowych Państwach Członkowskich.
2. Cenę producenta wymienioną w ustępie 1 literze c) oblicza się stosując do danych krajowych nowego Państwa Członkowskiego zasady określone w artykule 4 ustęp 2 rozporządzenia nr 159/66/EWG określającego dodatkowe środki dotyczące wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw.
3. Kwotę wyrównawczą stosuje się wyłącznie w okresie obowiązywania ceny podstawowej.

Artykuł 66

1. Do czasu pierwszego etapu zbliżania kwota wyrównawcza stosowana w handlu pomiędzy nowym Państwem Członkowskim, w którym spełnione są warunki określone w artykule 65 ustęp 1 a Wspólnotą w jej obecnym składzie, innym nowym Państwem Członkowskim, za wyjątkiem wymienionych w poniższym akapicie lub państwami trzecimi, jest równa różnicy pomiędzy cenami wymienionymi w artykule 65 ustęp 1 litera c).

W handlu pomiędzy dwoma nowymi Państwami Członkowskimi, w których spełnione są warunki określone w artykule 65 ustęp 1, kwota wyrównawcza jest równa różnicy pomiędzy ich odpowiednimi cenami producenta. W przypadku niewielkiej różnicy, kwoty wyrównawczej nie stosuje się.

Różnice wymienione w powyższych akapitach modyfikuje się o niezbędny zakres opłat celnych.

2. W przypadku ustalenia kolejnych kwot wyrównawczych, kwotę wyrównawczą obniża się o jedną piątą kwoty pierwotnej co roku 1 stycznia, poczynając od 1 stycznia 1974 roku.

Analogicznie stosuje się artykuł 52 ustęp 3. Kwotę wyrównawczą znosi się 1 stycznia 1978 roku.

Artykuł 67

W celu ustalenia cen wyjściowych stawki cenowe odnotowane w nowych Państwach Członkowskich obniża się o:

- (a) wszelkie kwoty wyrównawcze;
- (b) cła stosowane w imporcie z państw trzecich do tych Państw Członkowskich, zamiast ceł Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 68

Postanowienia dotyczące wspólnych norm jakościowych mają zastosowanie do sprzedaży produktów krajowych w Wielkiej Brytanii wyłącznie od:

- (a) 1 lutego 1974 roku w przypadku karczochów, szparagów, brukselki, cykorii, czosnku i cebuli;

- (b) 1 lutego 1975 roku w przypadku fasoli, kabaczków, marchwi, sałaty, endywii skrzytlistej i szerokolistnej (batawjskiej), groszku w strąkach, szpinaku i truskawek.

Sekcja 2

Wino

Artykuł 69

Do 31 grudnia 1975 roku Irlandia i Wielka Brytania mają prawo utrzymać złożone nazewnictwo, w tym słowo wino, do określania pewnych napojów, w przypadku których stosowanie takiego nazewnictwa jest sprzeczne z zasadami Wspólnoty. Odstępstwo to nie ma jednak zastosowania do produktów eksportowanych do Państw Członkowskich Wspólnoty w jej obecnym składzie.

Sekcja 3

Nasiona oleiste

Artykuł 70

1. Postanowienia artykułu 52 mają zastosowanie do pochodnych cen interwencyjnych nasion oleistych.
2. Ceny interwencyjne, stosowane w nowych Państwach Członkowskich do czasu ustalenia pierwszego etapu zbliżania cen, ustala się zgodnie z zasadami określonymi w ramach wspólnej organizacji rynku, z uwzględnieniem zwykłej relacji, jaka winna istnieć pomiędzy dochodem uzyskiwanym z nasion oleistych a dochodem z wytwarzania produktów konkurujących z nasionami oleistymi w rotacji zbiorów.

Artykuł 71

Kwotę pomocy na nasiona oleiste zbierane w nowym Państwie Członkowskim zmienia się o kwotę wyrównawczą stosowaną w danym Państwie, powiększoną o stosowaną w nim opłatę celną.

Artykuł 72

W handlu nasionami oleistymi kwotę wyrównawczą stosuje się wyłącznie do zwrotów z tytułu eksportu do państw trzecich nasion oleistych zbieranych w nowym Państwie Członkowskim.

Sekcja 4

Zboża

Artykuł 73

Postanowienia artykułów 51 i 52 mają zastosowanie do pochodnych cen interwencyjnych zbóż.

Artykuł 74

Kwoty wyrównawcze stosowane w handlu pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy tymi Państwami a państwami trzecimi ustala się w następujący sposób:

1. Kwotę wyrównawczą stosowaną do czasu pierwszego etapu zbliżania cen zbóż, dla których nie określono pochodnej ceny interwencyjnej dla nowych Państw Członkowskich oblicza się w oparciu o kwotę wyrównawczą stosowaną do konkurujących nasion zbożowych, dla których określono pochodną cenę

2. interwencyjną, z uwzględnieniem istniejącej relacji między cenami progowymi danych zbóż. Jeżeli jednak relacja między cenami progowymi różni się znacząco od relacji między cenami odnotowanymi na rynku danego nowego Państwa Członkowskiego, ta ostatnia może zostać uwzględniona.

Dalsze kwoty wyrównawcze ustala się w oparciu o kwoty wymienione w pierwszym akapicie i zgodnie z zasadami przewidzianymi dla zbliżania cen w artykule 52.

2. Kwotę wyrównawczą dla produktów wymienionych w artykule 1 literach c) i d) rozporządzenia nr 120/67/EWG oblicza się na podstawie kwoty wyrównawczej dla zbóż, których produkty te dotyczą, przy pomocy współczynników i zasad stosowanych do określania opłaty lub zmiennego elementu opłaty za te produkty.

Sekcja 5

Wieprzowina

Artykuł 75

1. Kwotę wyrównawczą dla kilograma tuszy wieprzowej oblicza się na podstawie kwot wyrównawczych stosowanych do ilości paszy potrzebnej do wyprodukowania we Wspólnocie jednego kilograma mięsa wieprzowego.

2. Kwotę wyrównawczą dla produktów innych niż tusze wieprzowe, określonych w artykule 1 ustęp 1 rozporządzenia nr 121/67/EWG w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny, oblicza się na podstawie kwoty wyrównawczej wymienionej w ustępie 1, przy pomocy współczynników stosowanych do obliczania opłaty.

Artykuł 76

1. Do 31 grudnia 1975 roku produkty nie odpowiadające wymogom przewidzianym w punkcie 23 załącznika I do dyrektywy nr 64/433/EWG w sprawie zagadnień ochrony zdrowia w handlu świeżym mięsem wewnątrz Wspólnoty mogą w Danii, Irlandii i Wielkiej Brytanii podlegać wykupowi przez agencje interwencyjne.

2. Do 31 października 1974 roku Wielka Brytania może nie stosować wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych.

Sekcja 6

Jaja

Artykuł 77

1. Kwotę wyrównawczą dla kilograma jaj oblicza się na podstawie kwot wyrównawczych stosowanych do ilości paszy niezbędnej do wyprodukowania we Wspólnocie jednego kilograma takich jaj.

2. Kwotę wyrównawczą dla jaja wylęgowego oblicza się na podstawie kwot wyrównawczych stosowanych do ilości paszy niezbędnej do wyprodukowania we Wspólnocie jednego takiego jaja.

3. Kwotę wyrównawczą dla produktów określonych w artykule 1 ustęp 1 literze b) rozporządzenia nr 122/67/EWG w sprawie wspólnej organizacji rynku jajami oblicza się na podstawie kwoty wyrównawczej dla jaj, przy pomocy współczynników stosowanych do obliczania opłaty.

Artykuł 78

W odniesieniu do norm sprzedaży jaj, Irlandia i Wielka Brytania mogą utrzymać na swoich rynkach system gradacyjny odpowiednio w czterech i pięciu kategoriach wagowych, o ile sprzedaż jaj odpowiadających normom wspólnotowym nie będzie podlegała ograniczeniom z powodu odmiennego systemu gradacji.

Sekcja 7

Drób

Artykuł 79

1. Kwotę wyrównawczą dla kilograma drobiu bitego oblicza się na podstawie kwot wyrównawczych stosowanych do ilości paszy, zróżnicowanej w zależności od rodzaju drobiu, potrzebnej do wyprodukowania we Wspólnocie jednego kilograma takiego drobiu.
2. Kwotę wyrównawczą dla jednego pisklęcia oblicza się na podstawie kwot wyrównawczych stosowanych do ilości paszy niezbędnej do wyprodukowania we Wspólnocie jednego pisklęcia.
3. Kwotę wyrównawczą dla produktów określonych w artykule 1 ustęp 2 literze d) rozporządzenia nr 123/67/EWG w sprawie wspólnej organizacji rynku drobiu oblicza się na podstawie kwoty wyrównawczej dla drobiu bitego, z użyciem współczynników stosowanych do obliczania opłaty.

Sekcja 8

Ryż

Artykuł 80

Kwoty wyrównawcze stosowane w handlu pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy tymi Państwami a państwami trzecimi ustala się w następujący sposób:

1. Kwotę wyrównawczą stosowaną, do czasu pierwszego etapu zbliżania cen, do ryżu łuskanego okrągłego lub wydłużonego i do ryżu kruszonego ustala się na podstawie różnicy między ceną progową a cenami rynkowymi odnotowanymi na rynku nowego Państwa Członkowskiego w okresie referencyjnym.

Dalsze kwoty wyrównawcze ustala się na podstawie kwot wymienionych w pierwszym akapicie i zgodnie z zasadami przewidzianymi dla zbliżenia cen w artykule 52.

2. Kwotę wyrównawczą dla ryżu niełuskanego, częściowo mielonego i całkowicie mielonego oraz dla produktów wymienionych w artykule 1 ustęp 1 literze c) rozporządzenia nr 359/67/EWG w sprawie wspólnej organizacji rynku ryżu oblicza się, dla każdego z tych produktów, na podstawie kwoty wyrównawczej dla produktu wymienionego w ustępie 1, którego dany produkt dotyczy, z użyciem współczynników i zasad stosowanych do określania opłaty lub zmiennego elementu opłaty.

Sekcja 9

Cukier

Artykuł 81

Postanowienia artykułów 51 i 52 mają zastosowanie do pochodnej ceny interwencyjnej cukru białego i surowego oraz do minimalnej ceny buraka cukrowego.

Artykuł 82

Kwoty wyrównawcze stosowane w handlu pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy tymi Państwami a państwami trzecimi ustala się w następujący sposób:

- a) w przypadku produktów innych niż świeże buraki, przewidzianych w artykule 1 ustęp 1 literze b) rozporządzenia nr 1009/67/EWG w sprawie wspólnej organizacji rynku cukru – na podstawie kwoty wyrównawczej produktu pierwotnego, zgodnie z obowiązującymi zasadami obliczania opłaty;

b) w przypadku produktów przewidzianych w artykule 1 ustęp 1 litery d) rozporządzenia nr 1009/67/EWG – na podstawie kwoty wyrównawczej produktu pierwotnego, zgodnie z obowiązującymi zasadami obliczania:

- opłaty, odnośnie kwoty wyrównawczej stosowanej do importu;
- zwrotu, odnośnie kwoty wyrównawczej stosowanej w eksporcie.

Artykuł 83

Kwotę wymienioną w artykule 25 ustęp 3 rozporządzenia nr 1009/67/EWG nowe Państwa Członkowskie zmieniają o kwotę wyrównawczą obliczoną zgodnie z artykułem 55 ustęp 2.

Sekcja I0

Drzewa i inne rośliny, bulwy, korzenie, itp., kwiaty cięte i listowie ozdobne

Artykuł 84

Przepisy dotyczące wspólnych norm jakościowych stosuje się do sprzedaży produkcji krajowej w Wielkiej Brytanii dopiero od 1 lutego 1974 roku, zaś w przypadku kwiatów ciętych dopiero od 1 lutego 1975 roku.

Sekcja II

Mleko i produkty mleczne

Artykuł 85

Postanowienia artykułów 51 i 52 mają zastosowanie do cen interwencyjnych masła i mleka odtłuszczonego w proszku.

Artykuł 86

W handlu pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy tymi Państwami a państwami trzecimi kwoty wyrównawcze ustala się w następujący sposób:

1. Dla produktów pilotażowych innych niż wymienione w artykule 85, kwotę wyrównawczą, stosowaną do czasu pierwszego etapu zbliżania cen, określa się na podstawie różnicy między reprezentatywnym poziomem ceny rynkowej w nowym Państwie Członkowskim a reprezentatywnym poziomem ceny rynkowej we Wspólnocie w jej obecnym składzie, w reprezentatywnym okresie poprzedzającym wprowadzenie zasad wspólnotowych w nowym Państwie Członkowskim.

Przy ustalaniu kwot wyrównawczych stosowanych od czasu pierwszego etapu zbliżania cen uwzględnia się kwotę określoną zgodnie z ustępem 3 akapit pierwszy oraz przepisami dotyczącymi zbliżania cen przewidzianymi w artykule 52.

2. Dla produktów innych niż pilotażowe kwoty wyrównawcze oblicza się na podstawie kwoty wyrównawczej dla produktu pilotażowego grupy, do której należy dany produkt, zgodnie z obowiązującymi zasadami obliczania opłaty.

3. Jeżeli pierwsze akapity ustępów 1 i 2 nie mogą zostać zastosowane lub jeżeli wskutek ich zastosowania kwoty wyrównawcze powodują nienaturalne relacje cenowe, kwotę wyrównawczą oblicza się na podstawie kwot wyrównawczych stosowanych do masła i mleka odtłuszczonego w proszku.

Artykuł 87

1. Jeżeli system umożliwiający zróżnicowaną wycenę mleka, według sposobu wykorzystania w nowym Państwie Członkowskim przed przystąpieniem oraz zastosowanie artykułu 86 prowadzi do trudności rynkowych, kwotę wyrównawczą, stosowaną do czasu pierwszego etapu zbliżania cen, dla jednego lub więcej produktów wymienionych w pozycji nr 04.01 Wspólnej Taryfy Celnej ustala się na podstawie różnicy cen rynkowych.

Po ustaleniu dalszych kwot wyrównawczych, kwotę wyrównawczą obniża się na początku każdego sezonu rynkowego o jedną szóstą wysokości kwoty pierwotnej oraz znosi się ją z dniem 1 stycznia 1978 roku.

2. Należy podjąć odpowiednie środki zmierzające do zapobieżenia zakłóceniom konkurencji wskutek zastosowania ustępu 1, w odniesieniu do omawianych produktów lub innych produktów mlecznych, oraz w celu uwzględnienia ewentualnych zmian ceny wspólnej.

Artykuł 88

1. Irlandia ma prawo udzielać subsydiów dla bezpośredniej konsumpcji masła w zakresie umożliwiającym, w okresie przejściowym, stopniowe dostosowanie ceny płaconej przez konsumenta do poziomu cenowego uzyskanego we Wspólnocie w jej obecnym składzie.

W przypadku skorzystania przez Irlandię z prawa określonego w ustępie pierwszym, subwencjonuje ona w takiej samej wysokości masło importowane z pozostałych Państw Członkowskich

2. Subsidia znosi się w sześciu etapach, równoległe do etapów dostosowujących cenę masła.

Artykuł 89

1. Wielka Brytania do 31 grudnia 1975 roku a Irlandia do 31 grudnia 1977 roku mają prawo dostarczać konsumentom mleko z zawartością tłuszczu poniżej 3,5% jako mleko pełnotłuste.

Z mleka sprzedawanego na mocy powyższego akapitu jako pełnotłuste nie można zbierać śmietany. Podlega ono przepisom dotyczącym mleka pełnotłustego.

2. Dania ma prawo utrzymać do 31 grudnia 1977 roku wyłączne koncesje na dostawy mleka istniejące na określonych obszarach w dniu przystąpienia. Koncesje wygasające przed 1 stycznia 1978 roku nie mogą zostać przedłużone.

Sekcja 12

Wołowina i cielęcina

Artykuł 90

Postanowienia artykułów 51 i 52 mają zastosowanie do cen referencyjnych dorosłego bydła i cieląt.

Artykuł 91

1. Kwotę wyrównawczą dla cieląt i dorosłego bydła obliczaną na podstawie artykułu 55 koryguje się w niezbędnym zakresie przez opłaty celne.

Jeżeli stawka cła stosowanego w handlu pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi przewyższa kwotę wyrównawczą obliczoną na podstawie artykułu 55, cło zawieszają na takim poziomie, aby jego stawka odpowiadała kwocie wyrównawczej.

2. W przypadku zastosowania artykułu 10 ustęp 1 akapit trzeci lub artykułu 11 ustęp 1 rozporządzenia EWG nr 805/68 w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny podejmuje się odpowiednie środki zmierzające do utrzymania preferencji wspólnotowej i uniknięcia zakłóceń handlu.

3. Kwotę wyrównawczą dla produktów wymienionych w załączniku do rozporządzenia EWG nr 805/68 ustala się z uwzględnieniem postanowień powyższych ustępów i zgodnie z zasadami regulującymi ustalanie opłat od tych produktów.

Artykuł 92

W przypadku produktów wymienionych w artykule 1 literach b) i c) rozporządzenia EWG nr 805/68 zwrot z tytułu eksportu z nowych Państw Członkowskich do państw trzecich koryguje się o różnicę pomiędzy cłami na produkty wyszczególnione w załączniku do tego rozporządzenia w imporcie z państw trzecich do Wspólnoty w jej obecnym składzie, z jednej strony, a imporcie do nowych Państw Członkowskich, z drugiej.

Artykuł 93

Przez cały czas utrzymywania przez Wielką Brytanię na mocy artykułu 54 subsydiów produkcyjnych dla bydła ubojowego Irlandia ma prawo, w celu uniknięcia zakłóceń na swoim rynku bydła, utrzymywać w

przypadku eksportu wołowiny i cielęciny środki stosowane przed przystąpieniem, w korelacji z systemem subsydiów stosowanych w Wielkiej Brytanii.

Sekcja 13

Przetwory owocowe i warzywne

Artykuł 94

Kwoty wyrównawcze ustala się na podstawie kwot wyrównawczych dla cukru, glukozy lub syropu glukozowego, w zależności od przypadku, zgodnie z zasadami regulującymi obliczanie:

- opłaty, w przypadku kwoty wyrównawczej stosowanej do importu,
- zwrotu, w przypadku kwoty wyrównawczej stosowanej do eksportu.

Sekcja 14

Len

Artykuł 95

1. Kwotę pomocy dla lnu w nowych Państwach Członkowskich ustala się na podstawie różnicy pomiędzy dochodem uzyskiwanym przez producentów lnu a zyskiem wynikającym z przewidywalnej ceny rynkowej tego produktu.

2. Dochód uzyskiwany przez producentów lnu określa się z uwzględnieniem ceny produktów konkurujących w rotacji zbiorów w nowym Państwie Członkowskim i relacji we Wspólnocie w jej obecnym składzie pomiędzy dochodem z produkcji lnu a dochodem uzyskiwanym z produktów konkurencyjnych.

Sekcja 15

Nasiona

Artykuł 96

W przypadku udzielania pomocy w produkcji nasion, jej wysokość dla nowych Państw Członkowskich można ustalić na poziomie odmiennym od określonego we Wspólnocie w jej obecnym składzie, jeżeli dochód producentów w nowym Państwie Członkowskim uprzednio znacznie odbiegał od dochodu producentów we Wspólnocie w jej obecnym składzie.

W takim przypadku wysokość pomocy dla nowego Państwa Członkowskiego winna uwzględniać dochód uprzednio osiągnięty przez producentów nasion, potrzebę uniknięcia zakłóceń w modelach produkcyjnych oraz potrzebę stopniowego dostosowania tej wysokości do poziomu wspólnotowego.

Sekcja 16

Produkty rolne eksportowane w formie towarów nieobjętych załącznikiem II do Traktatu EWG

Artykuł 97

Kwoty wyrównawcze dla określonych produktów rolnych eksportowanych w formie towarów nieobjętych załącznikiem II do Traktatu EWG ustala się na podstawie kwot wyrównawczych określonych dla produktów podstawowych i zgodnie z zasadami obliczania zwrotów, przewidzianymi w rozporządzeniu EWG nr 204/69 ustalającym ogólne zasady przyznawania zwrotów eksportowych i zasady określania ich wysokości.

ROZDZIAŁ 3

Postanowienia dotyczące rybołówstwa

Sekcja 1

Wspólna organizacja rynku

Artykuł 98

Postanowienia artykułów 51 i 52 mają zastosowanie do referencyjnych cen produktów rybołówstwa. Zbliżenia cen dokonywane są na początku sezonu połowów, począwszy od 1 lutego 1973 roku.

Artykuł 99

Kwoty wyrównawcze koryguje się w niezbędnym zakresie poprzez nakładanie ceł.

Sekcja 2

Prawa połowów

Artykuł 100

1. Z zastrzeżeniem postanowień artykułu 2 rozporządzenia EWG nr 2141/70 w sprawie ustanowienia wspólnej polityki strukturalnej rybołówstwa, Państwa Członkowskie i Wspólnota mają prawo do 31 grudnia 1982 roku ograniczać połowy na swoich wodach terytorialnych w promieniu sześciu mil morskich od głównej linii brzegowej, do statków tradycyjnie dokonujących połowów na tych wodach i operujących z portów znajdujących się na tym obszarze. Statki z innych regionów Danii mogą kontynuować połowy na wodach Grenlandii nie dłużej niż do 31 grudnia 1977 roku.

W przypadku skorzystania z tego odstępstwa podejmowane przez Państwa Członkowskie środki dotyczące warunków połowów na tych obszarach nie mogą być mniej restrykcyjne niż te stosowane w praktyce przed przystąpieniem.

2. Postanowienia poprzedniego ustępu i artykułu 101 nie naruszają specjalnych praw połowu posiadanych przez obecne lub nowe Państwa Członkowskie w dniu 31 stycznia 1971 roku w stosunku do jednego lub więcej Państw Członkowskich. Państwa Członkowskie mogą korzystać z tych praw przez cały czas stosowania na danych obszarach odstępstwa. W przypadku wód Grenlandii specjalne prawa wygasają w terminach przewidzianych dla tych praw.

3. W przypadku przesunięcia przez Państwo Członkowskie na określonych obszarach granicy połowów do 12 mil morskich, połowy na tych obszarach winny być dokonywane w sposób nie pogarszający sytuacji z dnia 31 stycznia 1971 roku.

4. Aby ustalić ogólne dodatnie saldo połowów we Wspólnocie w okresie wymienionym w ustępie 1, Państwa Członkowskie nie korzystają w pełni z możliwości przewidzianych w pierwszym akapicie ustępu 1 na pewnych obszarach ich wód terytorialnych.

Państwa Członkowskie informują Komisję o środkach podejmowanych w tym celu. Po otrzymaniu sprawozdania Komisji, Rada analizuje sytuację i, w miarę potrzeb, kieruje zalecenia do Państw Członkowskich.

Artykuł 101

Limit sześciu mil morskich wymieniony w artykule 100 rozszerza się do 12 mil morskich na następujących obszarach:

1. Dania
 - Wyspy Owcze
 - Grenlandia
 - wybrzeże zachodnie, od Thyboron do Blaavandshuk.
2. Francja
 - Wybrzeża departamentów Manche, Ille-et-Vilaine, Côtes-du-Nord, Finistere i Morbihan.
3. Irlandia
 - wybrzeża północne i zachodnie, od Lough Foyle do Cork Harbour na południowym zachodzie
 - wschodnie wybrzeże, od Carlingford Lough do Carnsore Point, w przypadku skorupiaków i mięczaków.
4. Zjednoczone Królestwo
 - Szetlandy i Wyspy Orkney
 - północna i wschodnia Szkocja, od Cape Wrath do Berwick
 - północno-wschodnia Anglia, od rzeki Coquet do Flamborough Head
 - na południowy-zachód od Lyme Regis do Hartland Point (w tym 12 mil morskich wokół Wyspy Lundy)
 - County Down.

Artykuł 102

Nie później niż w ciągu sześciu lat po przystąpieniu, Rada, na wniosek Komisji, ustali warunki połowów w celu zapewnienia ochrony terenów połowów i zachowania zasobów biologicznych morza.

Artykuł 103

Do 31 grudnia 1982 roku Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie na temat ekonomicznej i społecznej sytuacji terenów przybrzeżnych Państw Członkowskich oraz stanu zapasów. W oparciu o to sprawozdanie oraz cele wspólnej polityki rybołówstwa Rada, na wniosek Komisji, podda analizie środki mogące wynikać z odstępstw obowiązujących do 31 grudnia 1982 roku.

ROZDZIAŁ 4

Inne postanowienia

Sekcja 1

Środki weterynaryjne

Artykuł 104

Dyrektywa nr 64/432/EWG w sprawie kwestii zdrowotnych kontroli weterynaryjnych w handlu wołowiną i wieprzowiną wewnątrz Wspólnoty jest stosowana z uwzględnieniem następujących postanowień:

1. Do 31 grudnia 1977 roku Państwa Członkowskie mają prawo stosować, zgodnie z ogólnymi zasadami Traktatu EWG, krajowe przepisy regulujące import bydła i trzody z przeznaczeniem na hodowlę, chudziec i ubój, za wyjątkiem bydła ubojowego w przypadku Danii.

W ramach przepisów krajowych dążyć należy do zmian zapewniających stopniowy rozwój handlu. W tym celu przepisy te podda analizie Stały Komitet Weterynaryjny.

2. Do 31 grudnia 1977 roku Państwa Członkowskie importujące bydło stosują wobec Państw Członkowskich eksportujących bydło odstępstwo przewidziane w artykule 7 ustęp 1 literze a) dyrektywy.

3. Nowe Państwa Członkowskie mają prawo utrzymać do 31 grudnia 1977 roku metody stosowane na ich obszarach do stwierdzania u bydła braku gruźlicy i brucelozy w rozumieniu artykułu 2 dyrektywy, z

zastrzeżeniem zastosowania postanowień dyrektywy dotyczących obecności zwierząt szczepionych przeciwko brucelozie. Postanowienia dotyczące testów przewidzianych dla zwierząt będących przedmiotem handlu we Wspólnocie mają nadal zastosowanie z zastrzeżeniem ustępów 4 i 6.

4. Do 31 grudnia 1977 roku eksport bydła z Irlandii do Wielkiej Brytanii może być dokonywany:
- (a) poprzez uchylenie postanowień dyrektywy dotyczących brucelozy, przy czym postanowienia dotyczące testów przewidzianych dla zwierząt będących przedmiotem handlu we Wspólnocie mają nadal zastosowanie do eksportu bydła niewykastrowanego;
 - (b) poprzez uchylenie postanowień dyrektywy dotyczących gruźlicy, o ile przy eksporcie składana jest deklaracja pochodzenia zwierząt ze stada o urzędowo stwierdzonym braku gruźlicy, zgodnie z metodami obowiązującymi w Irlandii;
 - (c) poprzez uchylenie postanowień dyrektywy dotyczących obowiązku oddzielnej hodowli chudźca i bydła rzeźnego.
5. W drodze odstępstwa od postanowień załącznika B do dyrektywy Dania ma prawo stosować do 31 grudnia 1975 roku „alttuberculin”.
6. Do czasu wprowadzenia postanowień Wspólnoty dotyczących handlu w ramach Państw Członkowskich w odniesieniu do spraw regulowanych przez dyrektywę, Irlandia i Wielka Brytania mają prawo utrzymywać krajowe przepisy regulujące handel pomiędzy Irlandią a Irlandią Północną.

Państwa te mogą przyjąć odpowiednie środki ograniczające to uchylenie wyłącznie do powyższego handlu.

Artykuł 105

Dyrektywa nr 64/433/EWG w sprawie kwestii ochrony zdrowia w handlu świeżym mięsem wewnątrz Wspólnoty ma zastosowanie z uwzględnieniem następujących postanowień;

Do 31 grudnia 1977 roku Irlandia i Wielka Brytania mają prawo utrzymać w stosunku do Irlandii Północnej, w przypadku importu świeżego mięsa, krajowe zasady dotyczące ochrony przed pryszczycą, stosując jednocześnie ogólne postanowienia Traktatu EWG.

Artykuł 106

Przed upływem terminów określonych w artykułach 104 i 105 dokonuje się przeglądu zagadnień weterynaryjnych we Wspólnocie jako całości i w jej poszczególnych częściach.

Nie później niż do 1 lipca 1976 roku Komisja składa Radzie sprawozdanie oraz ewentualne propozycje dotyczące tych zagadnień.

Sekcja 2

Postanowienia różne

Artykuł 107

Akty wymienione w załączniku V do niniejszego Aktu mają zastosowanie do nowych Państw Członkowskich na warunkach określonych w tym załączniku.

TYTUŁ III

STOSUNKI ZAGRANICZNE

ROZDZIAŁ 1

Umowy Wspólnot z określonymi państwami trzecimi

Artykuł 108

1. Od dnia przystąpienia nowe Państwa Członkowskie stosują postanowienia umów wymienionych w ustępie 3, z uwzględnieniem niezbędnych środków i zmian przejściowych, przewidzianych w Protokołach zawartych z Państwami-Sygnatariuszami i do tych umów załączonymi.
2. Te środki, które uwzględniają odpowiadające im środki podjęte we Wspólnocie i są stosowane w tym samym okresie, zapewnią stopniowe wdrożenie przez Wspólnotę jednolitego systemu stosunków z kooperującymi państwami trzecimi oraz jednolitość praw i obowiązków Państw Członkowskich.
3. Postanowienia ustępów 1 i 2 mają zastosowanie do umów zawartych z Grecją, Turcją, Tunezją, Marokiem, Izraelem, Hiszpanią i Malcią.

Postanowienia te mają także zastosowanie do umów zawartych przez Wspólnotę z innymi państwami trzecimi obszaru śródziemnomorskiego przed wejściem w życie niniejszego Aktu.

ROZDZIAŁ 2

Stosunki ze Stowarzyszonymi Państwami Afryki i Madagaskaru oraz określonymi krajami rozwijającymi się Wspólnoty Brytyjskiej

Artykuł 109

1. Uregulowania wynikające z Konwencji o Stowarzyszeniu podpisanej przez Europejską Wspólnotę Gospodarczą z Państwami Afryki i Madagaskaru 29 lipca 1969 roku oraz z Układu ustanawiającego Stowarzyszenie pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Zjednoczoną Republiką Tanzanii, Republiką Ugandy i Republiką Kenii, podpisanego 24 września 1969 roku, nie mają zastosowania do stosunków pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi a Państwami Stowarzyszonymi ze Wspólnotą na mocy tych aktów.

Nowe Państwa Członkowskie nie muszą przystępować do Umowy dotyczącej produktów podlegających Europejskiej Wspólnocie Węgla i Stali, zawartej 29 lipca 1969 roku.

2. Z zastrzeżeniem postanowień artykułów 110 oraz 111, produkty pochodzące z Państw Stowarzyszonych wymienionych w ustępie 1 podlegają przy imporcie do nowych Państw Członkowskich uregulowaniom stosowanym do tych produktów przed przystąpieniem.

3. Z zastrzeżeniem postanowień artykułów 110 i 111, produkty pochodzące z niezależnych krajów Wspólnoty Brytyjskiej wymienionych w załączniku VI do niniejszego Aktu podlegają, przy imporcie do nowych Państw Członkowskich, uregulowaniom stosowanym do tych produktów przed przystąpieniem.

Artykuł 110

Do produktów wymienionych w załączniku II do Traktatu EWG, podlegających wspólnej organizacji rynku oraz do produktów podlegających przy imporcie do Wspólnoty szczególnym zasadom wynikającym z realizacji wspólnej polityki rolnej, pochodzących z Państw Stowarzyszonych wymienionych w artykule 109 ustęp 1 lub z niezależnych krajów Wspólnoty Brytyjskiej wymienionych w artykule 109 ustęp 3, nowe Państwa Członkowskie stosują przy imporcie zasady Wspólnoty, z zastrzeżeniem warunków przewidzianych w niniejszym Akcie oraz następujących postanowień:

(a) jeżeli przepisy wspólnotowe przewidują nałożenie opłat celnych na import z państw trzecich, nowe Państwa Członkowskie stosują rozwiązania taryfowe stosowane przez nie przed przystąpieniem, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 111;

- (b) w przypadku elementów ochronnych innych niż cła, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, wprowadza niezbędne zmiany do przepisów Wspólnoty w celu zapewnienia importu tych produktów na warunkach podobnych do obowiązujących przed przystąpieniem.

Artykuł 111

Jeżeli dostosowanie do Wspólnej Taryfy Celnej prowadzi do obniżenia opłat celnych w nowym Państwie Członkowskim, obniżone cło stosuje się do importu podlegającego postanowieniom artykułów 109 i 110.

Artykuł 112

1. Produkty importowane do Wielkiej Brytanii przed terminami określonymi w artykule 115, pochodzące z niezależnych krajów Wspólnoty Brytyjskiej wymienionych w artykule 109 ustęp 3, nie są uważane za pozostające w wolnym obrocie w rozumieniu artykułu 10 Traktatu EWG w przypadku reeksportu do nowego Państwa Członkowskiego lub do Wspólnoty w jej obecnym składzie.

2. Produkty importowane do Wspólnoty w jej obecnym składzie w tym samym okresie, pochodzące z Państw Stowarzyszonych wymienionych w artykule 109 ustęp 1, nie są uważane za pozostające w wolnym obrocie w rozumieniu artykułu 10 Traktatu EWG w przypadku reeksportu do nowego Państwa Członkowskiego lub do Wspólnoty w jej obecnym składzie.

3. 3. Jeżeli nie istnieje ryzyko zakłóceń handlu, a zwłaszcza w przypadku minimalnych różnic w uregulowaniach importowych, Komisja może uchylić ustępy 1 i 2.

Artykuł 113

1. Po przystąpieniu nowe Państwa Członkowskie prześlą obecnym Państwom Członkowskim i Komisji stosowane przez nie przepisy regulujące import produktów pochodzących z niezależnych krajów Wspólnoty Brytyjskiej wymienionych w artykule 109 ustęp 3 i Państw Stowarzyszonych wymienionych w artykule 109 ustęp 1.

2. Po przystąpieniu Komisja prześle nowym Państwom Członkowskim wewnętrzne i zwyczajowe przepisy regulujące import do Wspólnoty w jej obecnym składzie produktów pochodzących z niezależnych krajów Wspólnoty Brytyjskiej wymienionych w artykule 109 ustęp 3 i Państw Stowarzyszonych wymienionych w artykule 109 ustęp 1.

Artykuł 114

Przy podejmowaniu odpowiednich decyzji przez Radę i wydawaniu opinii przez Komitet Europejskiego Funduszu Rozwoju, w ramach Umowy Wewnętrznej, na temat środków i procedur wdrożenia Konwencji Stowarzyszeniowej podpisanej przez Europejską Wspólnotę Gospodarczą z Państwami Afryki i Madagaskaru 29 lipca 1969 roku, Umowy Wewnętrznej o finansowaniu i administrowaniu pomocą Wspólnoty, podpisanej 29 lipca 1969 roku, oraz Umowy Wewnętrznej o środkach i procedurach wdrożenia Umowy ustanawiającej Stowarzyszenie pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Zjednoczoną Republiką Tanzanii, Republiką Ugandy i Republiką Kenii, podpisanej 24 września 1969 roku, uwzględnia się wyłącznie głosy obecnych Państw Członkowskich, zgodnie ze średnią głosów stosowaną przed przystąpieniem do obliczania kwalifikowanej większości lub zgodnie z artykułem 13 ustęp 3 powyższej Umowy Wewnętrznej o finansowaniu i administrowaniu pomocą Wspólnoty.

Artykuł 115

1. Postanowienia artykułów 109-114 mają zastosowanie do 31 stycznia 1975 roku.

2. Jednakże import z niezależnego kraju Wspólnoty Brytyjskiej wymienionego w artykule 109 ustęp 3, który przed tym terminem uregulował stosunki ze Wspólnotą inaczej niż w drodze stowarzyszenia, podlega w nowych Państwach Członkowskich, od daty wejścia w życie jego umowy ze Wspólnotą i w przypadku kwestii nie podlegających tej umowie, przepisom państw trzecich stosowanym do tego importu, z uwzględnieniem postanowień przejściowych niniejszego Aktu.

3. Rada, w porozumieniu z Komisją, może jednogłośnie zdecydować o przedłużeniu terminu określonego w ustępie 1 w przypadku zastosowania środków przejściowych przewidzianych w artykule 62 ustęp 2 Konwencji Stowarzyszeniowej podpisanej przez Europejską Wspólnotę Gospodarczą z Państwami Afryki i Madagaskaru 29 lipca 1969 roku, lub w artykule 36 Umowy ustanawiającej Stowarzyszenie pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Zjednoczoną Republiką Tanzanii, Republiką Ugandy i Republiką Kenii, podpisanej 24 września 1969 roku, w okresie stosowania tych środków przejściowych.

ROZDZIAŁ 3

Stosunki z Papuą Nową Gwineą

Artykuł 116

1. Postanowienia artykułów 109 ustęp 3 i 110-113 mają zastosowanie do 31 grudnia 1977 roku do produktów pochodzących lub sprowadzanych z Papui Nowej Gwinei i importowanych do Wielkiej Brytanii.
2. Postanowienia te mogą ulec zmianom, zwłaszcza w przypadku uzyskania niepodległości przez ten kraj do 1 stycznia 1978 roku. W miarę potrzeby Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, podejmuje odpowiednie, niezbędne środki.

TYTUŁ IV

STOWARZYSZENIE KRAJÓW I TERYTORIÓW ZAMORSKICH

Artykuł 117

1. Stowarzyszenie pozaeuropejskich terytoriów utrzymujących specjalne stosunki z Wielką Brytanią i Angielsko-Francuskiego Kondominium Nowych Hebryd, wymienionych w artykule 24 ustęp 2, wchodzi w życie najwcześniej z dniem 1 lutego 1975 roku, po podjęciu decyzji przez Radę na mocy artykułu 136 Traktatu EWG.
2. Nowe Państwa Członkowskie nie muszą przystępować do Umowy w sprawie handlu z krajami i terytoriami zamorskimi produktami podlegającymi Europejskiej Wspólnocie Węgla i Stali, podpisanej 14 grudnia 1970 roku.

Artykuł 118

Postanowienia trzeciej części Protokołu nr 22 w sprawie stosunków pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Państwami Afryki i Madagaskaru oraz krajami rozwijającymi się Wspólnoty Brytyjskiej położonymi w Afryce, na Oceanie Indyjskim, Oceanie Spokojnym i Karaibach mają zastosowanie do krajów i terytoriów zamorskich wymienionych w artykule 117 i do pozaeuropejskich terytoriów zamorskich utrzymujących specjalne stosunki z obecnymi Państwami Członkowskimi.

Artykuł 119

1. Przepisy wynikające z decyzji Rady z dnia 29 września 1970 roku w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich z Europejską Wspólnotą Gospodarczą mają zastosowanie do stosunków tych krajów i terytoriów z nowymi Państwami Członkowskimi.
2. Produkty pochodzące z krajów i terytoriów stowarzyszonych ze Wspólnotą podlegają przy imporcie do nowych Państw Członkowskich przepisom stosowanym do tych produktów przed przystąpieniem.

Produkty pochodzące z pozaeuropejskich terytoriów utrzymujących specjalne stosunki z Wielką Brytanią i z

Angielsko-Francuskiego Kondominium Nowych Hebryd, wymienionych w artykule 24 ustęp 2, podlegają przy imporcie do Wspólnoty przepisom stosowanym do tych produktów przed przystąpieniem.

3. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do 31 stycznia 1975 roku. W przypadku zastosowania artykułu 115 ustęp 3, termin ten może zostać przedłużony zgodnie z procedurą i na warunkach określonych w tym artykule.

TYTUŁ V

PRZEPIY W KAPITAŁU

Artykuł 120

1. Nowe Państwa Członkowskie mogą odroczyć, zgodnie z harmonogramem i zasadami określonymi w artykułach 121-126 liberalizację przepływu kapitału, przewidzianą w pierwszej dyrektywie Rady z dnia 11 maja 1960 roku w sprawie zastosowania artykułu 67 Traktatu EWG i w drugiej dyrektywie Rady z dnia 18 grudnia 1962 roku uzupełniającej i zmieniającej pierwszą dyrektywę w sprawie zastosowania artykułu 67 Traktatu EWG.

2. We właściwym czasie przeprowadzone zostaną odpowiednie konsultacje pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi a Komisją w sprawie procedur zastosowania środków liberalizujących lub łagodzących, których realizacja może zostać odroczone na podstawie poniższych postanowień.

Artykuł 121

1. Dania może:

a) przez okres dwóch lat po przystąpieniu odraczać liberalizację nabywania przez osoby nieposiadające prawa pobytu w Danii obligacji wyrażonych w koronach duńskich i będących przedmiotem obrotu na giełdzie w Danii, łącznie z fizycznym przenoszeniem tych papierów wartościowych;

b) przez okres pięciu lat po przystąpieniu odraczać liberalizację nabywania przez osoby posiadające prawo pobytu w Danii zagranicznych papierów wartościowych będących przedmiotem obrotu na giełdzie duńskiej oraz odkupywania z zagranicy duńskich papierów wartościowych będących przedmiotem obrotu giełdowego, wyrażonych w całości lub w części w walucie zagranicznej, łącznie z fizycznym przenoszeniem tych papierów wartościowych.

2. Z dniem przystąpienia Dania rozpoczyna stopniową liberalizację operacji wymienionych w ustępie 1 literze a).

Artykuł 122

1. Irlandia może:

(a) przez okres dwóch lat po przystąpieniu odraczać liberalizację bezpośrednich inwestycji dokonywanych w Państwach Członkowskich przez osoby posiadające prawo pobytu w Irlandii oraz liberalizację likwidacji inwestycji dokonywanych w Państwach Członkowskich przez osoby posiadające prawo pobytu w Irlandii;

(b) przez okres 30 miesięcy po przystąpieniu odraczać liberalizację następujących przepływów kapitałowych o charakterze osobistym:

- przenoszenie kapitału należącego do osób posiadających prawo pobytu w Irlandii i emigrujących, za wyjątkiem przenoszenia związanego ze swobodą przepływu pracowników, liberalizowanego z dniem przystąpienia;

— darowizny, zapisy, posagi, spadki i inwestycje w nieruchomości, za wyjątkiem związanych ze swobodą przepływu pracowników, liberalizowanego z dniem przystąpienia;

(c) przez okres pięciu lat po przystąpieniu odraczać liberalizację operacji wymienionych w Wykazie B załączonym do dyrektyw wskazanych w artykule 120 oraz realizowanych przez osoby posiadające prawo pobytu w Irlandii.

2. Dostrzegając konieczność wdrażania, poczynając od daty przystąpienia, znacznej liberalizacji przepisów regulujących operacje wymienione w ustępie 1 literze a) Irlandia podejmie wszelkie środki niezbędne do osiągnięcia tego celu.

Artykuł 123

Artykuł 124

1. Wielka Brytania może:

(a) przez okres dwóch lat po przystąpieniu odraczać liberalizację bezpośrednich inwestycji dokonywanych w Państwach Członkowskich przez osoby posiadające prawo pobytu w Wielkiej Brytanii oraz liberalizację likwidacji inwestycji dokonywanych w Państwach Członkowskich przez osoby posiadające prawo pobytu w Wielkiej Brytanii;

(b) przez okres 30 miesięcy po przystąpieniu odraczać liberalizację następujących przepływów kapitałowych o charakterze osobistym:

— przenoszenie kapitału należącego do osób posiadających prawo pobytu w Wielkiej Brytanii i emigrujących, za wyjątkiem przenoszenia związanego ze swobodą przepływu pracowników, liberalizowanego z dniem przystąpienia;

— darowizny, zapisy, posagi, spadki i inwestycje w nieruchomości, za wyjątkiem związanych ze swobodą przepływu pracowników, liberalizowanego z dniem przystąpienia;

(c) przez okres pięciu lat po przystąpieniu odraczać liberalizację operacji wymienionych w Wykazie B załączonym do dyrektyw wskazanych w artykule 120 oraz realizowanych przez osoby posiadające prawo pobytu w Wielkiej Brytanii.

2. Od dnia przystąpienia Wielka Brytania dąży do znacznej liberalizacji przepisów regulujących operacje wymienione w ustępie 1 literze a).

Artykuł 125

Jeśli jest to możliwe nowe Państwa Członkowskie liberalizują przepływy kapitałowe wymienione w artykułach 121-124 przed upływem terminów określonych w tych artykułach.

Artykuł 126

W celu wykonania postanowień niniejszego Tytułu, Komisja może zasięgnąć opinii Komitetu Walutowego i przedłożyć odpowiednie propozycje Radzie.

TYTUŁ VI

POSTANOWIENIA FINANSOWE

Artykuł 127

Decyzja z dnia 21 kwietnia 1970 roku w sprawie zastąpienia wkładów finansowych Państw Członkowskich przez własne zasoby Wspólnot, zwana dalej „decyzją z dnia 21 kwietnia 1970 roku” ma zastosowanie z uwzględnieniem poniższych postanowień.

Artykuł 128

Przychody wymienione w artykule 2 decyzji z dnia 21 kwietnia 1970 roku obejmują także:

(a) wśród wymienionych jako opłaty rolne, przychody z wszelkich kwot wyrównawczych nakładanych na import na mocy artykułów 47 i 55 oraz ze stałych elementów stosowanych w handlu pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi i pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi na mocy artykułu 61;

(b) wśród wymienionych jako opłaty celne, cła nakładane przez nowe Państwa Członkowskie w handlu z Państwami niebędącymi członkami oraz cła nakładane w handlu pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie a nowymi Państwami Członkowskimi i pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi.

Artykuł 129

1. Wkłady finansowe Państw Członkowskich wymienione w artykule 3 ustęp 2 decyzji z dnia 21 kwietnia 1970 roku rozkłada się w następujący sposób:

- nowe Państwa Członkowskie:

Dania 2,46%

Irlandia 0,61%

Zjednoczone Królestwo 19,32%;

- obecne Państwa Członkowskie: zgodnie ze skalą zawartą w artykule 3 ustęp 2 decyzji z dnia 21 kwietnia 1970 roku, po odliczeniu wkładów finansowych powyższych nowych Państw Członkowskich.

2. Podstawa obliczania zmiennych wymienionych w artykule 3 ustęp 3 decyzji z dnia 21 kwietnia 1970 roku za rok 1973 wynosi:

- dla nowych Państw Członkowskich: procent określony w ustępie 1;

- dla obecnych Państw Członkowskich: ich względny udział za rok poprzedni, z uwzględnieniem powyższych procentów przewidzianych dla nowych Państw Członkowskich.

Artykuł 130

Własne zasoby Wspólnot, wkłady finansowe i, zależnie od potrzeb, wkłady wymienione w artykule 4 ustępy 2-4 decyzji z dnia 21 kwietnia 1970 roku są należne od nowych Państw Członkowskich tylko w następującym zakresie:

— 45,0% w 1973 roku,

- 56,0% w 1974 roku,
- 67,5 % w 1975 roku,
- 79,5% w 1976 roku,
- 92,0% w 1977 roku.

Artykuł 131

1. Z dniem 1 stycznia 1978 roku własne zasoby Wspólnot, wkłady finansowe i, zależnie od potrzeb, wkłady wymienione w artykule 4, ustępy 2-4 decyzji z dnia 21 kwietnia 1970 roku stają się należne od nowych Państw Członkowskich w całości, z zastrzeżeniem następujących postanowień:

(a) wzrost względnego udziału należnego od każdego z nowych Państw Członkowskich na poczet własnych zasobów Wspólnot i wkładu finansowego za 1978 rok, w porównaniu ze względnym udziałem należnym za rok 1977, nie może przekroczyć dwóch piątych różnicy między względnym udziałem należnym na poczet własnych zasobów Wspólnot i wkładu finansowego za 1977 rok a względnym wkładem, który dane nowe Państwo Członkowskie winno wpłacić na ten sam poczet w tym samym roku, w przypadku obliczenia względnego wkładu zgodnie z uregulowaniami przewidzianymi od 1978 roku dla obecnych Państw Członkowskich w decyzji z dnia 21 kwietnia 1970 roku;

(b) w roku 1979 wzrost względnego udziału każdego nowego Państwa Członkowskiego, w porównaniu z 1978 rokiem, nie może przekroczyć wzrostu z roku 1978, w porównaniu z 1977.

2. Obliczenia niezbędne do zastosowania niniejszego artykułu wykonuje Komisja.

Artykuł 132

Do 31 grudnia 1979 roku część budżetu Wspólnot nieobjętą artykułami 130 i 131 włącza się do kwoty przewidzianej dla obecnych Państw Członkowskich w artykule 129. Tak określoną kwotę całkowitą rozdziela się pomiędzy obecne Państwa Członkowskie zgodnie z decyzją z dnia 21 kwietnia 1970 roku.

TYTUŁ VII

INNE POSTANOWIENIA

Artykuł 133

Akty wymienione w załączniku VII do niniejszego Aktu mają zastosowanie do nowych Państw Członkowskich na warunkach określonych w tym załączniku.

Artykuł 134

1. W ciągu pięciu lat po przystąpieniu Komisja i zainteresowane rządy zbadają, czy istniejące środki wynikające z uregulowań zawartych w ustawach, przepisach i działaniach administracyjnych obowiązujących w nowych Państwach Członkowskich, które w przypadku wprowadzenia, po przystąpieniu podlegałyby artykułowi 67 Traktatu EWWiS, mogą, w porównaniu ze środkami obowiązującymi w obecnych Państwach Członkowskich, spowodować znaczące zakłócenia konkurencji w sektorze węgla i stali na wspólnym rynku lub na rynkach eksportowych. Komisja, po zasięgnięciu opinii Rady, może zaproponować zainteresowanym rządów podjęcie działań uznanych przez siebie za niezbędne do korekty tych środków lub zrównoważenia ich skutków.

2. Do 31 grudnia 1977 roku ceny stosowane przez przedsiębiorstwa z tytułu sprzedaży stali na rynku irlandzkim, obniżone do poziomu ich równowartości w punkcie wybranym dla ustalenia ich cennika, nie mogą być niższe od cen określonych w tym cenniku dla porównywalnych transakcji, chyba że Komisja na to zezwoli, w porozumieniu z Rządem Irlandii, z zastrzeżeniem ostatniego akapitu artykułu 60 ustęp 2 litera b) Traktatu EWWiS.

3. Jeżeli ważność decyzji Najwyższej Władzy nr 1/64 z dnia 15 stycznia 1964 roku zabraniająca zbliżania cen produktów stalowych i surowego żelaza zostanie przedłużona po przystąpieniu, zakaz ten nie będzie

miał zastosowania do 31 grudnia 1975 roku do produktów przeznaczonych na rynek duński.

Artykuł 135

1. Jeśli przed 31 grudnia 1977 roku pojawią się poważne trudności, które mogą utrzymywać się w jakiegokolwiek dziedzinie gospodarki lub spowodować poważne pogorszenie sytuacji gospodarczej danego obszaru, nowe Państwa Członkowskie mogą zwrócić się o zezwolenie na podjęcie środków ochronnych w celu uzdrowienia sytuacji i dostosowania danego sektora gospodarki do wspólnego rynku.
2. Na żądanie zainteresowanego Państwa, Komisja, w ramach procedury przyspieszonej, określa środki ochronne, które uważa za niezbędne, wskazując warunki i sposób ich stosowania.
3. Środki dopuszczone na mocy ustępu 2 mogą obejmować wyłączenia stosowania przepisów Traktatu EWG, a także niniejszego Aktu w takim zakresie i na takie okresy, jakie są ściśle niezbędne do realizacji celów, o których mowa w ustępie 1. Pierwszeństwo przyznaje się środkom, które w możliwie najmniejszy sposób zakłócają funkcjonowanie wspólnego rynku.
4. W takich samych okolicznościach i według tej samej procedury każde z obecnych Państw Członkowskich może ubiegać się o zezwolenie na podjęcie środków ochronnych w stosunku do jednego lub kilku nowych Państw Członkowskich.

Artykuł 136

1. Jeśli do 31 grudnia 1977 roku Komisja, działając na wniosek Państwa Członkowskiego lub jakiegokolwiek innej zainteresowanej strony, stwierdzi praktykowanie dumpingu pomiędzy Wspólnotą w jej obecnym składzie i nowymi Państwami Członkowskimi lub pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi, skieruje ona zalecenia do osoby lub osób, które zainicjowały te praktyki, w celu położenia im kresu. Jeżeli te praktyki będą kontynuowane, Komisja upoważni poszkodowane Państwo lub Państwa Członkowskie do podjęcia środków ochronnych, których warunki i szczegółowe zasady określi.
2. W celu zastosowania niniejszego artykułu do produktów wyliczonych w załączniku II do Traktatu EWG, Komisja dokona oceny wszelkich istotnych czynników, w szczególności poziomu cen, po których towary te są importowane na badany rynek, z uwzględnieniem przepisów Traktatu EWG dotyczących rolnictwa, a szczególnie artykułu 39.

Artykuł 137

1. Nie naruszając artykułu 136, do 31 grudnia 1977 roku Irlandia może podejmować niezbędne środki w nagłych wypadkach. Zawiadamia o nich niezwłocznie Komisję, która może zadecydować o ich zniesieniu lub zmianie.
2. Niniejsze postanowienie nie ma zastosowania do produktów wyszczególnionych w załączniku II do Traktatu EWG.

Artykuł 138

Nie naruszając ustępu 2 artykułu 95 Traktatu EWG, do 30 czerwca 1974 roku Dania może utrzymać specjalne podatki akcyzowe od wina importowanego w butelkach lub podobnych pojemnikach.

CZĘŚĆ PIĄTA

POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE WPROWADZENIA NINIEJSZEGO AKTU W ŻYCIE

TYTUŁ I

POWOŁYWANIE INSTYTUCJI

Artykuł 139

1. Po przystąpieniu parlamenty nowych Państw Członkowskich powołają swoich delegatów do Zgromadzenia.
2. Zgromadzenie zbierze się nie później niż w miesiąc od daty przystąpienia. Dokona on takich zmian swojego regulaminu wewnętrznego, które są niezbędne z uwagi na przystąpienie.

Artykuł 140

1. Przy przystąpieniu Prezydencję Rady obejmuje członek Rady, który objąłby go na podstawie artykułu 2 Traktatu ustanawiającego Jedną Radę i Jedną Komisję Wspólnot Europejskich w jego pierwotnej wersji. Po wygaśnięciu jego kadencji, prezydencja przypada kolejnym Państwom Członkowskim według kolejności ustalonej w powyższym artykule, zmienionym zgodnie z artykułem 11.
2. Rada dokona takich zmian swojego regulaminu wewnętrznego, które są niezbędne z uwagi na przystąpienie.

Artykuł 141

1. Przewodniczący, wiceprzewodniczący i członkowie Komisji zostaną powołani po przystąpieniu. Komisja podejmie swoje obowiązki piątego dnia po powołaniu jej członków. Z tą datą upływie kadencja członków pełniących obowiązki w chwili przystąpienia.
2. Komisja dokona takich zmian swojego regulaminu wewnętrznego, które są niezbędne z uwagi na przystąpienie.

Artykuł 142

1. Po przystąpieniu zostaną powołani nowi sędziowie Trybunału Sprawiedliwości, tak aby zwiększyć ich liczbę do dziewięciu, zgodnie z artykułem 17 niniejszego Aktu.
2. Kadencja jednego z sędziów Trybunału powołanych zgodnie z ustępem 1 upływa 6 października 1976 roku. Sędzia ten zostanie wskazany w drodze losowania. Kadencja pozostałych członków upływa 6 października 1979 roku.
3. Po przystąpieniu mianuje się trzeciego rzecznika generalnego. Jego kadencja upływa 6 października 1979 roku.
4. Trybunał dokona takich zmian swojego regulaminu proceduralnego, które są niezbędne z uwagi na przystąpienie. Zmienione regulaminy wymagają jednomyślnej zgody Rady.
5. W sprawach rozpatrywanych przed Trybunałem do 1 stycznia 1973 roku, w których postępowanie ustne rozpoczęło się przed tym dniem, pełny skład Trybunału, oraz skład izb są określane zgodnie z przepisami sprzed przystąpienia. W sprawach tych stosowane są regulaminy proceduralne obowiązujące 31 grudnia 1972 roku.

Artykuł 143

Po przystąpieniu Komitet Ekonomiczno-Społeczny zostanie powiększony przez powołanie 42 członków reprezentujących różne kategorie życia gospodarczego i społecznego nowych Państw Członkowskich. Kadencja wybranych w ten sposób członków upływa w tym samym czasie co kadencja członków sprawujących tę funkcję w dniu przystąpienia.

Artykuł 144

Po przystąpieniu Komitet Doradczy EWWiS zostanie powiększony przez powołanie nowych członków. Kadencja wybranych w ten sposób członków upływa w tym samym czasie co kadencja członków sprawujących tę funkcję w dniu przystąpienia.

Artykuł 145

Po przystąpieniu Komitet Naukowo-Techniczny zostanie powiększony zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 134 Traktatu EWEA. Komitet rozpoczyna funkcjonowanie piątego dnia po powołaniu jego członków. W tym terminie upływa kadencja członków sprawujących tę funkcję w dniu przystąpienia.

Artykuł 146

Po przystąpieniu Komitet Walutowy zostanie powiększony przez powołanie członków reprezentujących nowe Państwa Członkowskie. Ich kadencja upływa w tym samym czasie co kadencja członków sprawujących tę funkcję w dniu przystąpienia.

Artykuł 147

Dostosowania postanowień traktatowych dotyczących komitetów i ich regulaminów wewnętrznych, niezbędne z uwagi na przystąpienie, zostaną wprowadzone jak najszybciej po przystąpieniu.

Artykuł 148

1. Kadencje nowych członków komitetów wymienionych w załączniku VIII upływają w tym samym czasie co kadencje ich członków sprawujących te funkcje w dniu przystąpienia.
2. Po przystąpieniu skład komitetów wymienionych w załączniku IX zostanie w całości odnowiony.

TYTUŁ II

ZASTOSOWANIE AKTÓW WYDANYCH PRZEZ INSTYTUCJE

Artykuł 149

Po przystąpieniu nowe Państwa Członkowskie uznaje się za adresatów dyrektyw i decyzji w rozumieniu artykułu 189 Traktatu EWG i artykułu 161 Traktatu EWEA, a także zaleceń i decyzji w rozumieniu artykułu 14 Traktatu EWWiS, o ile takie dyrektywy, zalecenia i decyzje zostały skierowane do wszystkich obecnych Państw Członkowskich.

Artykuł 150

Zastosowanie w nowych Państwach Członkowskich aktów wymienionych w załączniku X do niniejszego Aktu odracza się na okres wskazany w tej liście.

Artykuł 151

1. Zastosowanie następujących aktów odracza się do 1 lutego 1973 roku:
 - (a) zastosowanie do nowych Państw Członkowskich Wspólnoty przepisów określonych dla produkcji i handlu produktami rolnymi oraz handlu określonymi produktami przetwórstwa rolnego, podlegającymi szczególnym uregulowaniom;
 - (b) zastosowanie do Wspólnoty w jej obecnym składzie zmian wprowadzonych do tych przepisów niniejszym Aktem, łącznie ze zmianami wynikającymi z artykułu 153.
2. Postanowień ustępu 1 nie stosuje się do zmian określonych w części II punkcie A załącznika I, o których mowa w artykule 29 niniejszego Aktu.
3. Do 31 stycznia 1973 roku w handlu pomiędzy nowym Państwem Członkowskim, z jednej strony, a Wspólnotą w jej obecnym składzie, pozostałymi nowymi Państwami Członkowskimi lub państwami trzecimi, z drugiej strony, obowiązują przepisy stosowane przed przystąpieniem.

Artykuł 152

Nowe Państwa Członkowskie przyjmą środki niezbędne do przestrzegania od daty przystąpienia postanowień dyrektyw i decyzji w rozumieniu artykułu 189 Traktatu EWG i artykułu 161 Traktatu EWEA, a także zaleceń i decyzji w rozumieniu artykułu 14 Traktatu EWWiS, chyba że lista z załącznika XI lub inne postanowienia niniejszego Aktu przewidują inny okres na zastosowanie się do tych aktów.

Artykuł 153

1. Z chwilą przystąpienia wejdą w życie zmiany w aktach instytucji Wspólnoty niezawarte w niniejszym Akcie ani w jego załącznikach, wprowadzone przez instytucje przed przystąpieniem, zgodnie z procedurą określoną w ustępie 2, w celu zapewnienia zgodności tych aktów z postanowieniami niniejszego Aktu, w szczególności z częścią czwartą.

2. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, lub też Komisja, w zależności od tego, który z tych organów przyjął dany akt, wydaje odpowiednie przepisy dostosowujące.

Artykuł 154

Nie naruszając postanowień artykułu 3 ustęp 3, zasady dotyczące ogólnych przepisów o pomocy regionalnej, opracowane w ramach stosowania artykułów 92-94 Traktatu EWG i zawarte w zawiadomieniu Komisji z dnia 23 czerwca 1971 roku oraz w rezolucji Przedstawicieli Rządów Państw Członkowskich z dnia 20 października 1971 roku stosuje się względem nowych Państw Członkowskich najpóźniej z dniem 1 lipca 1973 roku.

Teksty te uzupełni się w celu uwzględnienia nowej sytuacji Wspólnoty po rozszerzeniu, tak aby wszystkie Państwa Członkowskie obowiązywały te same zasady.

Artykuł 155

Teksty aktów przyjętych przez instytucje Wspólnot przed przystąpieniem i sporządzone przez Radę lub Komisję w językach angielskim i duńskim od dnia przystąpienia są tekstami autentycznymi na tych samych warunkach, co teksty sporządzone w obecnych czterech językach. Zostaną one opublikowane w „Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich”, jeśli teksty w obecnych językach były w ten sposób publikowane.

Artykuł 156

Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki stosowane w dniu przystąpienia, które ze względu na przystąpienie zostają objęte artykułem 65 Traktatu EWWiS, muszą być notyfikowane Komisji w ciągu 3 miesięcy od przystąpienia. Tylko porozumienia i decyzje, które zostały notyfikowane, pozostają tymczasowo w mocy do czasu wydania decyzji przez Komisję.

Artykuł 157

Przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, zmierzające do zapewnienia na terytorium Państw Członkowskich ochrony zdrowia pracowników i mieszkańców przed szkodliwym promieniowaniem są stosownie do artykułu 33 Traktatu EWEA przekazywane Komisji przez te państwa w terminie trzech miesięcy od daty przystąpienia.

TYTUŁ III
POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 158

Załączniki I-XI i Protokoły 1-30 oraz wymiana listów dotyczących kwestii walutowych załączone do niniejszego Aktu stanowią jego integralną część.

Artykuł 159

Rząd Republiki Francuskiej przekaze uwierzytelniony odpis Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali oraz zmieniających go Traktatów Rządom Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Artykuł 160

Rząd Republiki Włoskiej przekaze uwierzytelniony odpis Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej i Traktatów zmieniających lub uzupełniających te Traktaty. Traktaty te zostaną przekazane w następujących językach: holenderskim, francuskim, niemieckim i włoskim, Rządom Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Teksty Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej i Traktatów zmieniających lub uzupełniających te Traktaty, sporządzone w języku angielskim, duńskim, irlandzkim i norweskim zostaną załączone do niniejszego Aktu. Teksty w języku angielskim, duńskim i irlandzkim są autentyczne na takich warunkach, jak teksty Traktatów, o których mowa powyżej, sporządzone w obecnych językach.

Artykuł 161

Uwierzytelnione odpisy umów międzynarodowych złożonych w archiwum Sekretariatu Generalnego Unii Europejskiej zostaną przekazane Rządom nowych Państw Członkowskich przez sekretarza generalnego.

ZAŁĄCZNIK I

Lista, o której mowa w artykule 29 Aktu Przystąpienia

I. PRZEPISY CELNE

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 802/68 z dnia 27 czerwca 1968 roku (Dz.U. nr L 148, z 28.06.1968, str. 1)

W artykule 14 ustęp 2 wyraz „dwanaście” zastępuje się wyrazami „czterdzieści trzy”.

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 803/68 z dnia 27 czerwca 1968 roku (Dz.U. nr L 148, z 28.06.1968, str. 6)

W artykule 6 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dla towarów wprowadzonych na terytorium jednego z Państw Członkowskich i dowiezionych do miejsca przeznaczenia w innym Państwie Członkowskim poprzez użyczenie terytorium państwa trzeciego lub drogi morskiej powodującej użyczenie terytorium jednego z Państw Członkowskich, miejsce wprowadzenia do Wspólnoty, które należy wziąć pod uwagę, jest ustalone według procedury przewidzianej w art. 17.”

W artykule 6 ustęp 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„3. Dla towarów wprowadzonych na obszar celny Wspólnoty i wysłanych bezpośrednio z jednego z zamorskich departamentów francuskich lub z Grenlandii do innej części obszaru celnego Wspólnoty lub odwrotnie, miejsce wprowadzenia, które należy wziąć pod uwagę, jest miejscem przewidzianym w ustępach 1 i 2 oraz znajduje się w części obszaru celnego Wspólnoty skąd towary te pochodzą od chwili, gdy stały się tu przedmiotem wyładunku lub przeładunku poświadczonego przez służby celne.”

W artykule 17 ustęp 2 wyraz „dwanaście” zastępuje się wyrazami „czterdzieści trzy”.

3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 950/68 z dnia 28 czerwca 1968 roku (Dz.U. nr L 172, z 22.07.1968, str. 1)

Punkt C3 tytułu I pierwszej części załącznika otrzymuje brzmienie:

„Jednostka rozliczeniowa (JR), do której odsyła się dla niektórych szczególnych opłat celnych lub jako kryterium oznaczenia niektórych pozycji lub do wartości 0,88867088g szczerogo złota. Kurs przeliczeniowy, jaki należy zastosować celem jej konwersji na korony duńskie, guldeny holenderskie, franki belgijskie, franki francuskie, franki luksemburskie, liry włoskie, funty irlandzkie, funty szterlingi i marki niemieckie, jest kursem, który odpowiada parytetowi ogłoszonemu dla tych walut przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy i uznanemu przez niego.”

4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1496/68 z dnia 27 września 1968 roku (Dz.U. nr L 238, z 28.09.1968, str. 1)

Artykuł 1 otrzymuje brzmienie:

„Obszar celny Wspólnoty obejmuje następujące terytoria:

terytorium Królestwa Belgii;

terytorium Królestwa Danii, z wyjątkiem Wysp Owczych;

terytoria niemieckie, na których ma zastosowanie Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, z wyjątkiem, z jednej strony, wyspy Helgoland i, z drugiej, terytorium Büsingen (traktat z dnia 23 listopada 1964 roku między Republiką Federalną Niemiec a Konfederacją Szwajcarską);

terytorium Republiki Francuskiej, z wyjątkiem terytoriów zamorskich;

terytorium Irlandii;

terytorium Republiki Włoskiej, z wyjątkiem gmin Livigno i Campione d'Italia jak również wód państwowych jeziora Lugano między wybrzeżem a granicą polityczną strefy usytuowanej między Ponte Tresa i Porto Ceresio;

terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga;

terytorium Królestwa Niderlandów w Europie;

terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej jak również Wyspy Normandzkie i Wyspa Man.

5. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1769/68 z dnia 6 listopada 1968 roku (Dz.U. nr L 285, z 25.11.1968, str.1)

W załączniku ustęp 3 akapit pierwszy postanowień wstępnych otrzymuje brzmienie:

„Jeśli chodzi o francuskie terytoria zamorskie Gwadelupy, Gujany, Martyniki i Réunion, jak również Grenlandii, których lotniska nie zostały włączone do tabeli, należy stosować następujące zasady:

- a) dla towarów wysłanych z państw trzecich do tych terytoriów, całość kosztów transportu lotniczego należy włączyć do wartości cła;
- b) dla towarów wysłanych z państw trzecich do części europejskiej Wspólnoty, z przeładunkiem lub wyładunkiem na jednym z tych terytoriów, koszty transportu lotniczego, które zostałyby poniesione w związku z wysłaniem towarów do tego terytorium, należy włączyć do wartości cła;
- c) dla towarów wysłanych z państw trzecich do tych terytoriów z przeładunkiem lub wyładunkiem w porcie lotniczym części europejskiej Wspólnoty, koszty transportu lotniczego, które należy włączyć do wartości cła, to koszty wynikające z zastosowania wielkości procentowych z poniższej tabeli do kosztów, które zostałyby poniesione w związku z wysłaniem towarów między lotniskiem załadunku a lotniskiem gdzie towary są wyładowane lub przeładowane.”

6. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 97/69 z dnia 16 stycznia 1969 roku (Dz.U. nr L 14, z 21.01.1969, str. 1)

W artykule 3 ustęp 2 wyraz „dwanaście” zastępuje się wyrazami „czterdzieści trzy”.

7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 542/69 z dnia 18 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 77, z 29.03.1969, str. 1)

W artykule 11 litera d) otrzymuje brzmienie:

„d) przez „urząd przejazdu”:

urząd celny wjazdu usytuowany w jednym z Państw Członkowskich inny niż urząd wyjazdu,

jak również urząd wyjazdu ze Wspólnoty, kiedy wysyłka opuszcza terytorium Wspólnoty w trakcie operacji tranzytu wspólnotowego przez granicę między jednym z Państw Członkowskich a państwem trzecim.”

W artykule 11 litera g) otrzymuje brzmienie:

„g) przez „granicę wewnętrzną”:

za przekraczające granicę wewnętrzną są uważane towary załadowane w porcie morskim jednego z Państw Członkowskich i wyładowane w porcie morskim innego Państwa Członkowskiego, o ile przebycie morza odbywa się w oparciu o jednolity dokument przewozowy. Nie są uważane za przekraczające granicę wewnętrzną towary pochodzące z państw trzecich drogą morską i przeładowane w porcie morskim jednego z Państw Członkowskich w celu wyładunku w porcie morskim innego Państwa Członkowskiego.”

W artykule 41 dodaje się ustęp:

„3. Przepisy ustępu 1 mają zastosowanie również do towarów, które przekraczają granicę wewnętrzną zgodnie z art. 11 lit. g) akapit drugi.”

Artykuł 44 otrzymuje brzmienie:

„1. W drodze odstępstwa od art. 4 towary, których transport obejmuje przekroczenie granicy wewnętrznej w rozumieniu art. 11 lit. g) akapit drugi, mogą nie podlegać procedurze tranzytu wspólnotowego, zanim nie przekroczą wspomnianej granicy.

2. Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania:

kiedy towary podlegają przepisom wspólnotowym obejmującym kontrolę ich użytkowania lub ich przeznaczenia

lub

kiedy transport ma się zakończyć w jednym z Państw Członkowskich innym niż to, w którym usytuowany jest port wyładunku, chyba, że transport poza tym portem ma się odbywać, w zastosowaniu z art. 7 ust. 2, akapit drugi, zgodnie z Manifestem Reńskim.

3. Dla towarów podlegających procedurze tranzytu wspólnotowego przed przekroczeniem granicy wewnętrznej, skutki powyższej procedury zawieszają się podczas przejścia przez morze otwarte.

4. Nie ma podstaw dla złożenia zabezpieczenia dla transportu towarów morzem.”

W artykule 47 po wyrażeniu „...na mocy postanowień art. 44”, skreśla się następujące wyrazy:

„ust. 1 akapit drugi”,

W artykule 58 ustęp 2, wyraz „dwanaście” zastępuje się wyrazami „czterdzieści trzy.”

W załączniku A do nagłówka każdego formularza dodaje się skróty „EC” i „EF”.

W załączniku B do nagłówka każdego formularza dodaje się skróty „EC” i „EF”.

W załączniku C do nagłówka każdego formularza dodaje się skróty „EC” i „EF”.

W załączniku D do nagłówka każdego formularza dodaje się skróty „EC” i „EF”.

W załączniku E do nagłówka formularza dodaje się skróty „EC” i „EF”.

W załączniku F do nagłówka wzoru I dodaje się skróty „EC” i „EF”.

W załączniku F, punkt 1.1. wzoru I otrzymuje brzmienie:

„Niżej podpisany (a)¹

zamieszkały (a) w²

udziela gwarancji solidarnej w urzędzie probierzczym w.....
..... w wysokości maksymalnej sumy

wobec Królestwa Belgii, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Francuskiej, Irlandii, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej³ na wszystko, za co jest lub stałby się zobowiązany wobec wyżej wymienionych Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich z tytułu opłat głównych i dodatkowych, jak i kosztów ubocznych, z wyłączeniem kar, tytułem należności celnych, podatków, opłat rolnych i innego opodatkowania, z tytułu naruszenia prawa oraz nieprawidłowości popełnionych w trakcie lub przy okazji operacji tranzytu wspólnotowego wykonywanych przez główną stronę zobowiązaną.”

W załączniku F do nagłówka wzoru II dodaje się skróty „EC” i „EF”.

W załączniku F punkt 1.1. wzoru II otrzymuje brzmienie:

„Niżej podpisany(a)¹

zamieszkały(a) w²

udziela gwarancji solidarnej w urzędzie nadawczym w.....

wobec Królestwa Belgii, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Francuskiej, Irlandii, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów i oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej³ na wszystko za co¹ jest lub stałby się zobowiązany wobec wyżej wymienionych Państw Członkowskich Wspólnot europejskich z tytułu zarówno opłat głównych i dodatkowych jak i kosztów ubocznych, z wyłączeniem kar, tytułem należności celnych, podatków, opłat rolnych i innego opodatkowania, z tytułu naruszenia prawa oraz nieprawidłowości popełnionych w trakcie lub przy okazji operacji tranzytu wspólnotowego wykonywanych przez główną stronę zobowiązaną z urzędu nadawczego wdo urzędu pocztowego odbiorczego wdotyczących towarów wskazanych niżej.”

W załączniku G do nagłówka formularza dodaje się skróty „EC” i „EF”.

W załączniku G do pierwszej strony formularza po wyrazach „Państwa Członkowskie Wspólnot Europejskich wskazane niżej:”, dodaje się cztery wykropkowane linie.

W załączniku H do wzoru etykiety dodaje się skróty „EC” i „EF”.

8. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 582/69 z dnia 26 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 79, z 31.03.1969, str. 1)

W załączniku do nagłówka formularza „Świadectwo pochodzenia” i jego kopii dodaje się wyrazy:

„EUROPEAN COMMUNITIES”

„DE EUROPAESKE FAELLESSKABER”

9. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1062/69 z dnia 6 czerwca 1969 roku (Dz.U. nr L 141, z 12.06.1969, str. 31)

W załączniku tekst formularza „Świadectwa”, którego wzór jest ustalony przez Komisję, otrzymuje brzmienie:

CERTIFICAT / BESCHEINIGUNG / CERTIFICATO / CERTIFICAAT / CERTIFICATE / CERTIFICAT

Pour les préparations dites „Fondues” présentées en emballages immédiats d’un contenu net inférieur ou égal _ 1 kg

Für „Käsefondue“ genannre Zubereitungen in unmittelbaren Umschlie_ungen mit einem Gewicht des Inhalts von 1 kg oder weniger

Per le preparazioni dette „Fondute” presentate in imballaggi immediate di un contenuto netto inferiore o uguale a 1 kg

Voor de preparaten “Fondues” genaamd, in onmiddellijke verpakking, met een netto-inhoud van 1 kg of minder

For preparations known as „Cheese Fondues” put up in immediate packings of a net capacity of 1 kg or less

For s_kalte „Oste-fondue” tilberedninger i direkte emballasje, med et netto-innhold p_ 1 kg eller mindre

L’autorité compétente / Die zast_ndige Stelle / L’autorita competente / De bevoegde autoriteit The competent authority / Vedkommende myndighed /:

certifie que le lot de

bescheinigt, da_ die Sendung von

certifica che la partita di

bevestigt dat de partij van

certifies that the parcel of

bekr_fter, at sendingen p_

bekrefter at varepartiet p_

kilogrammes de produit, faisant l’objet de la facture n° du

Kilogramm, für welche die Rechnung Nr. vom

chilogrammi di prodotto, ogetto della fattura n.	del
kilogram van het produkt, waarvoor factur nr	van
kilogrammes of product, covered by Invoice No	of
kilogram af produktet, omhandlet i faktura nr	af

delivrée par / ausgestellt wurde durch / emessa da / afgegeven door / issued by / udstedt af / ustedt av:

pays d'origine / Ursprungsland / paese d'origine / land van oorsprong / country of origin / oprindelsesland / opprinnelsesland:

pays de destination / Bestimmungsland / paese destinatario / land van bestemming / country of destination / bestemmelsesland / betemmelsesland:

répond aux caractéristiques suivantes:

folgende Merkmale aufwent:

risponde alle seguenti caratteristiche:

de volgende kenmerken vertoont:

has the following characteristics:

svarer til folgende karakteristika:

Ce produit a une teneur en poids en matieres grasses provenant du lait égale ou supérieure _ 12% et inférieure _ 18%.

Dieses Erzeugnis hat einen Gehalt an Milchfett von 12 oder mehr, jedoch weniger als 18 Gewichtshundertteilen.

Tale prodotto ha un tenore in peso di materie grasse provenienti dal latte uguale o superiore a 12% e inferiore a 18%.

Dit produkt heeft een gehalte aan van melk afkomstige vetstoffen gelijk aan of hoger dan 12%, doch lager dan 18%.

This product has a milk fat content equal to or exceeding 12% and less than 18% by weight.

Dette produkt har et værdindhold af mælkfedt på mindst 12 og højst 18 procent.

Il a été obtenu _ partir de fromages fondus dans la fabrication desquels ne sont entrés d'autres fromages que l'Emmental ou le Gruyère,

Es ist hergestellt aus Schmelzkäse, zu dessen Erzeugung keine anderen Käsesorten als Emmentaler oder Greyerzer verwendet wurden,

È stato ottenuto con formaggi fusi per la cui fabbricazione sono stati utilizzati solamente Emmental o Gruviera,

Het werd verkegen uit gesmolten kaas, waarin bij de fabricatie ervan geen andere kaasorten dan Emmental en Gruyère werden verwerkt,

It is prepared with processed cheeses made exclusively from Emmental or Gruyère cheese,

Fremstillet af smelteost, ved hvis fabrikation der ikke er anvendt andre ostesorter end Emmentaler eller Gruyère,

avec adjonction de vin blanc, d'eau-de-vie de cerises (kirsch), de fécule et d'épices.

mit Zusätzen von Weißwein, Kirschwasser, Stärke und Gewürzen.

con l'aggiunta di vino bianco, acquavite di ciliege (kirsch), fecol e spezie.

met toevoeging van witte wijn, brandewijn van kersen (kirsch), retmeel en specerijen.

with added white wine, kirsch, starch and spices.

med tils_tning af hvidvin, kirseb_rbr_ndevin (kirsch), stivel_ og krydderier.

Les fromages Emmental ou Gruy_re utylisés_ sa fabrication ont été fabriqués dans le pays exportateur.

Die zu seiner Herstellung verwendeten Käsesorten Emmentaler oder Greyerzer sind im Ausfuhrland erzeugt worden.

I formaggi Emmental o Gruviera utilizzati per la sua fabbricazione sono stati fabbricati nel paese esportatore.

De voor de bereiding ervan verwerkte Gruyére en Emmentaler kaassoorten werden in het uitvoerland bereid.

The Emmental and Gruyere cheeses used in its manufacture were made in the exporting country.

De ved fabrikationen anvendte Emmentaler – eller Gruyére-oste er fremstillet i eksportlandet.

Licu et date d'émission:

Austellungsort und -datum:

Luogo e data d'emissione:

Plaats en datum van afgifte:

Place and date of issue:

Sted og dato for udstedelsen:

Cachet de l'organisme émetteur:

Signature(s):

Stempel der ausstellenden Stelle:

Unterschrift(en):

Timbro dell'organismo emittente:

Firma(e):

Stempel van het met de afgifte belaste bureau:

Handtekening(en):

Stamp of issuing body:

Signature:

Den udstedende myndigheds stemel:

Underskrift(er):

10. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1617/69 z dnia 31 lipca 1969 roku (Dz.U. nr L 212, z 25.08.1969, str. 1)

W załączniku do nagłówka formularza dodaje się skróty „EC” i „EF”.

11. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2311/69 z dnia 19 listopada 1969 roku (Dz.U. nr L 295, z 24.11.1969, str. 1)

W załączniku do nagłówka formularza dodaje się skróty „EC” i „EF”.

Punkt 1.1. wzoru powtórnego w załączniku I otrzymuje brzmienie:

„1. Niżej podpisany(a)¹
zamieszkały(a) w² udziela
gwarancji solidarnej w urzędzie probierczym w wobec
Królestwa Belgii, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Francuskiej, Irlandii,
Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów i oraz
Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, za wszystko, za co główny
dłużnik stałby się zobowiązany wobec wcześniej cytowanych Państw Członkowskich Wspólnot
Europejskich z tytułu zarówno opłat głównych i dodatkowych jak i kosztów ubocznych, z
wyłączeniem kar, z tytułu należności celnych, podatków, opłat rolnych i innego opodatkowania, z
tytułu naruszenia prawa i nieprawidłowości popełnionych w trakcie i przy okazji operacji w
tranzycie wspólnotowym w stosunku do których niżej podpisany zgodził się wziąć na siebie
odpowiedzialność poprzez wystawienie gwarancji w kwocie o wysokości maksymalnie 5000
jednostek obrachunkowych na dokument.”

Do tabeli włączonej do punktu 1.4. tego samego wzoru dodaje się cztery linie wykropkowane, numerowane kolejno 6, 7, 8 i 9.

W załączniku II do nagłówka formularza dodaje się skróty „EC” i „EF”.

12. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2312/69 z dnia 19 listopada 1969 roku (Dz.U. nr L 295, z 24.11.1969, str. 6)

W załączniku do nagłówka formularza dodaje się skróty „EC” i „EF”.

Do tytułu tego samego formularza dodaje się wyrazy:

„RECEIPT”

„ANKOMSTBEVIS”

13. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2313/69 z dnia 19 listopada 1969 roku (Dz.U. nr L 295, z 24.11.1969, str.8)

W artykule 5 ustęp 3 po wyrazach „Achteraf afgegeven” dodaje się wyrażenie:

„ISSUED RETROACTIVELY”

„UDSTEDT EFTERFOLGENDE”

W załączniku do nagłówka formularza dodaje się skróty „EC” i „EF”.

14. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2314/69 z dnia 19 listopada 1969 roku (Dz.U. nr L 295, z 24.11.1969, str.13)

W załączniku do nagłówka formularza dodaje się skróty „EC” i „EF”.

Do tytułu tego samego formularza dodaje się wyrażenia:

„TRANSIT ADVICE NOTE”

„GRAENSEOVERGANGSATTEST”

15. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2315/69 z dnia 19 listopada 1969 roku (Dz.U. nr L 295, z 24.11.1969, str. 14)

W załączniku do nagłówka formularza dodaje się skróty „EC” i „EF”.

16. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2552/69 z dnia 17 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 320, z 20.12.1969, str. 19)

W załączniku I tekst formularza „Świadectwa autentyczności”, którego wzór jest ustalony przez Komisję, otrzymuje brzmienie:

ANNEX I — ANNEXE I — ANHANG I — ALLEGATO I — BIJLAGE I — BILAG I

(Front — recto — Vorderseite — recto — recto — forsíde — forsíde)

Certificate of authenticity	Certificat d'authenticité	Echtheitszeugnis	Certificato di autenticit_	Certifcaat van echtheid	_gtheds-certifikat	BOURBON WHISKY
No						
Consignor (Name and address)				Shipped by S/S — by air		
Expédíteur (Nom et adresse)				Expédié par bateau — par avion		
Absender (Name und Adresse)				Verschiff durch M/S — versandt durch Flugzeug		
Speditore (Cognome e indirizzo)				Spedito per nave — con aeroplano		
Afzender (Naam en adres)				Verscheept per schip — verzonden per vliegtuig		
Afsender (Navn og adresse)				Forsendelsesm_de, skib / fly		
.....					
Consignee (Name and address)				Clearance note No		
Destinataire (Nom et adresse)				Dédouanement N°		
Empfänger (Name und Adresse)				Zollurkunde Nr.		
Destinatario (Cognome e indirizzo)				Bolletta doganale n.		
Ontbieder (Naam en adres)				Úitvoerdocument nr		
Modtager (Navn og adresse)				Tolddokument nr		
.....					

Number of packages Nombre des colis Anzahl der Packstücke Numero dei colli Aantal colli Antal kolli	Serial numbers & marks Marques & numéros Zeichen & Nummern Marche e numeri Merken en nummers M_rker og numre Merker og nummer	Quantity - Nombre - Anzahl -Quantit - Aantal - Antal -		Weight - Poids - Gewicht -Peso - Gewicht - V_gt -		Quantity (Litres) Quantité (Litres) Quantit_ (Litri) Hoeveelheid (Liters) Kvantum (liter) Menge (liter)	Observations Observations Bemerkungen Osservazioni Opmerkingen Bem_rkninger
		Casks F_ts Fässer Fusti Fusten Fade	Bottles Bouteilles Flaschen Bottiglie Hessen Flasker	gross brut brutto lordo bruto brutto	net net netto netto netto netto		

(back — verso — Rückseite — verso — verso — bagside — bakside)

The Internal Revenue Service certifies that the above whisky was distilled in the United States at
L'Internal Revenue Service certifie que le whisky Bourbon décrit ci-dessus a été obtenu aux U.S.A.
Der Internal Revenue Service bestätigt, daß der obengenannte Bourbon-Whisky in den USA unmittelbar
L'Internal Revenue Service certifica che il whisky Bourbon sopra descritto _ stato ottenuto negli USA
De Internal Revenue Service verklaart dat de hierboven omschreven Bourbon whisky met een sterkte
The Internal Revenue Service bekr_fter, at forann_vnte Bourbon-whisky med en styrke p_h_jst 160°

not exceeding 160° proof (80° Gay-Lussac) from a fermented mash of grain of which not less than
directement _ 160° proof (80° Gay-Lussac) au maximum, exclusivement par distillation de mo_ts fermen-
mit einer Stärke von höchstens 160° proof (80° Gay-Lussac) durch Destillation aus vergorener Getreide-
direttamente a non pi_di 160° proof (80° Gay-Lussac) esclusivamente per distillazione di mosti fermen-
van niet meer dan 160° proof (80° Gay-Lussac) in de Verenigde Staten van Noord-Amerika in één pro-
proof (80° Gay-Lussac) er fremstillet i USA i én arbejdsgang udelukkende ved destillering af g_ret

51 % was corn grain (maize) and aged for not less than two years in charred new oak containers.
tés d'un mélange de céréales contenant au moins 51 % de grains de ma_s et qu'il a vieilli pendant au
Maische mit einem Anteil an Mais von mindestens 51 Gewichtshundertteilen hergestellt wurde und daß
tati di una miscela di cereali contenente almeno 51 % di granturco e che _ stato invecchiato per almeno
duktiegang is verkregen uitsluitend door distillatie van gegist beslag van gemengde granen bestaande uit
urt af en kornblanding indeholdende mindst 51 % majs, og at den er lagret i mindst 2_r i ny, indvendigt
moins deux ans en f_ts de ch_ne neufs superficiellement carbonisés.
er mindestens 2 Jahre in neuen, innen angekohlten Eichenfässern gelagert hat.
due anni in fusti nuovi di quercia carbonizzati superficialmente.
ten minste 51 gewichtspercenten (%) ma_s en dat deze whisky gedurende ten minste twee jaar is gelagerd in
nieuwe, aan de binnenzijde verkoolde, eikehouten vaten.
forkullede egetr_sfade.

Place and date of issuance

U.S. Treasury Department

Lieu et date d'émission

Internal Revenue Service Officer

Ort und Datum der Ausstellung

Luogo e data di emissione

Plaats en datum van afgifte

Sted og dato for udstedelsen

Seal of the Internal Revenue Service

Sceau de l'Internal Revenue Service

Stempel des Internal Revenue Service

Timbro dell'Internal Revenue Service

Stempel van het Internal Revenue Service

Internal Revenue Service's stempel

17. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2588/69 z dnia 22 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 322, z 24.12.1969, str. 32)

zmienione

rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2631/70 z dnia 23 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 279, z 24.12.1970, str. 34)

rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1571/71 z dnia 22 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 165, z 23.07.1971, str. 25)

Załącznik otrzymuje brzmienie:

„Lista linii lotniczych, do których stosuje się zwolnienie od gwarancji:”

1. Aer Lingus Teoranta (Irish Air Lines), Dublin
2. Aeroflot, Moskwa
3. Aerolíneas Argentinas, Buenos Aires
4. Aerolinee Itavia., Roma
5. Aer Turas, Dublin
6. African Safari Airways, Nairobi
7. Air Afrique, Abidjan
8. Air Algérie (Compagnie générale de transports aériens), Alger
9. Air Anglia, Norwich
10. Air Bahama (International), Nassau
11. Air Canada, Montréal
12. Air Ceylon, Colombo
13. Air France, Paris
14. Air India, Bombay
15. Air Inter, Paris
16. Airlift International, USA
17. Air Madagascar (Société nationale malgache de transports aériens), Tananarivo
18. Air Sénégal (Compagnie sénégalaise de transports aériens), Dakar
19. Air Viking, Reykjavik

20. Air Zaire, Kinshasa
- 21 Alaska Airlines, USA
22. Alia (Royal Jordan Airlines), Amman
23. Alitalia (Linee Aeree Italiane), Roma
24. APSA, Lima
25. Arco, Bermuda
26. Ariana (Afghan Airlines), Kabul
27. ATI, Napoli
28. Aurigny (Channel Islands), Alderney
29. Austrian Airlines, Wien
30. Avianca (Aerovías Nacionales de Colombia S.A.), Bogotá
31. „Balkan” Bulgarian Airlines, Sofia
32. „Basco” Brothers Air Services Co., Aden
33. Bavaria Fluggesellschaft Schwabe & Co., München
34. B.E.A. (British European Airways Corporation), Ruislip
35. B.K.S., Air Transport Ltd., London
36. BOAC (British Overseas Airways Corporation), Heathrow Airport, London
37. Britannia, Luton
38. British Air Ferries, Southend
39. British Island Airways, Gatwick Airport, London
40. British Midland, Castle Donington
41. British United Airways, Gatwick Airport, London
42. Caledonian-BUA, Gatwick Airport, London
43. Cambrian, Rhoose
44. Canadian Pacific - Air, Vancouver
45. Ceskoslovenske Aerolinie (C.S.A.), Praha
46. Channel Airways, Stansted Airport, London
47. Condor Flugdienst GmbH, Frankfurt/Main
48. Cyprus Airways, Nicosia
49. Dan-Air Services Ltd., London
50. Deutsche Lufthansa AG, Köln
51. Donaldson. Gatwick Airport, London
52. East African Airways Corporation, Nairobi
53. El Al Israel Airlines Ltd., Tel Aviv
54. Elivie (Societ_ Italiana Esercizio Elicotteri S.p.A), Napoli

55. Ethiopian Airlines, Addis Ababa
56. Fairflight, Biggin Hill Airport, London
57. Finnair, Helsinki
58. Garuda Indonesian Airways, Djakarta
59. General Air Nord GmbH, Hamburg
60. Germanair Bedarfsluftfahrtgesellschaft mbH, Frankfurt/Main
61. Ghana Airways Corporation, Accra
62. Humber Airways, Hull
63. Iberia (Líneas Aéreas de España), Madrid
64. Icelandic Airlines (Flugfélag), Reykjavik
65. Interregional-Fluggesellschaft mbH, Düsseldorf
66. Intra Airways, Jersey
67. Invicta Airways, Manston
68. Iran National Airlines Corporation, Teheran
69. Iraqi Airways, Baghdad
70. Japan Air Lines Co. Ltd. Tokio
71. JAT (Jugoslovenski Aerotransport) Beograd
72. KLM (Koninklijke Luchtvaart Maatschappij), Den Haag
73. Kuwait Airways Corporation, Koweit
74. Laker Airways, Gatwick Airport, London
75. Libyan Arab Airlines, Tripoli
76. Lloyd International, Stansted Airport, London
77. Loftleidir H.F., Reykjavik
78. Loganair, Glasgow
79. LOT (Polskie Linie Lotnicze), Warszawa
80. Lufttransport-Unternehmen GmbH, Düsseldorf
81. Luftverkehrsunternehmen Atlantis AG, Frankfurt/Main-Niederrad
82. Luxair (Luxembourg Airlines), Luxembourg
83. Malaysia-Singapore Airlines, Singapore
84. Malev (Magyar Légiközlekedési Vállalat), Budapest
85. Martinair Holland N.V. (MAC) Amsterdam
86. MEA (Middle East Airlines Airliban S.A.L.), Beyrouth
87. Monarch, Luton
88. National Airlines Inc., Miami
89. Nigerian Airways, Lagos

90. NLM (Nederlandse Luchtvaart Maatschappij), Amsterdam
91. (Fred), Olsen Oslo
92. Olympic Airways, Athenai
93. Ontario World Air, Toronto
94. Pacific Western, Vancouver
95. Pakistan International Airlines Corporation, Karachi
96. Panair Luftverkehrsgesellschaft mbH & Co., München
97. Pan American World Airways Inc., New York
98. Qantas Airways Ltd., Sydney
99. Rousseau Aviation, Dinard
100. Royal Air Maroc, Casablanca
101. SAA (South African Airways), Johannesburg
102. Sabena-Belgian World Airlines, Bruxelles - Brussel
103. SAM (Societ_ Aerea Mediterranea), Roma
104. SAS (Scandinavian Airlines System), Stock-holm
105. Saturn, Oakland
106. Saudi Arabian Airlines, Jeddah
107. Seabord World Airlines Inc., New York
108. Sierra Leone Airways, Freetown
109. Skyways Coach Air, Ashord
110. Southern Air Transport, Miami
111. South-West Aviation Ltd, Exeter
112. Spantax SA, Madrid
113. Strathallan, Perth
114. Sudan Airways, Khartoum
115. Swissair (Swiss Air Transport Company Ltd.), Zurich
116. Syrian Arab Airlines, Damascus
117. TAP (Transportes Aereos Portugueses SARL), Lisboa
118. Tarom (Rumanian Air Transport), Bucuresti
119. TF — Transpon Flug GmbH & Co., Frankfurt/Main
120. Tradewinds, Gatwick Airport, London
121. Transavia (Holland N.V.), Amsterdam
122. Trans-Mediterranean Airways, Beyrouth
123. Transmeridian, Stansted Airport, London
124. Trans-Union, Paris1

125. Tunis Air, Tunis
126. Turk Hava Yollari Anonim Ortakligi, Istanbul
127. TWA (Trans World Airlines Inc.), New York
128. United Arab Airlines, Heliopolis
129. UTA (Union de Transports Aériens), Paris
130. VARIG (Empresa Via__o Aérea Riograndese), Rio de Janeiro
131. VIASA (Vénézolans Internacional de Aviación S.A.), Caracas
132. Zambia Airways, Lusaka

18. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1570/70 z dnia 3 sierpnia 1970 roku (Dz.U. nr L 171, z 4.08.1970, str. 10)

W artykule 1 litera b) otrzymuje brzmienie:

„b) przez centrum sprzedaży jedno z następujących centrum:

- dla Niemiec: Kolonia, Frankfurt, Hamburg i Monachium;
- dla Danii: Kopenhaga;
- dla Francji: Dieppe, Le Havre, Marsylia, Paryż-Rungis, Perpignan i Rouen;
- dla Irlandii: Dublin;
- dla Włoch: Mediolan;
- dla Niderlandów: Rotterdam;
- dla Zjednoczonego Królestwa: Londyn, Liverpool, Hull i Glasgow;
- dla Belgijsko-Luksemburskiej Unii Gospodarczej: Antwerpia i Bruksela.

W artykule 4 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Cena średnia franco granica nieoclona obliczana jest na podstawie dochodu brutto sprzedaży zrealizowanych między importerami a hurtownikami. Jednakże dla centrów w Paryżu-Rungis, Mediolanie, Londynie, Oslo i Kopenhadze można odwołać się do poziomu sprzedaży najczęściej realizowanych w tych centrach.

Dochód brutto tych sprzedaży jest pomniejszony o:

- marżę interwencyjną w wysokości 15% dla centrum w Paris-Rungis, w Mediolanie, Londynie, Oslo i Kopenhadze oraz w wysokości 6% dla pozostałych centrów sprzedaży;
- koszty transportu wewnątrz Wspólnoty;
- ryczałt 2,5 jednostek obrachunkowych stanowiący całość innych kosztów, których nie zalicza się do wartości towaru nieoclonego;
- opłaty celne i podatki, których nie zalicza się do wartości towaru nieoclonego.”

19. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 304/71 z dnia 11 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 35, z 12.02.1971, str. 31)

Artykuł 5 otrzymuje brzmienie:

„Administracje kolei postępują w taki sposób, by transport, odbywający się według zasad tranzytu wspólnotowego, charakteryzował się użyciem etykietek noszących następujące wyrażenia: „Douane/Zoll/Dogana/Customs/Told/Toll”. Etykietyki są załączone do listu przewozowego lub adresu pomocniczego przy ekspresowej przesyłce pocztowej, jak również poprzez umieszczenie na wagonie w przypadku ładunku całowagonowego i na przesyłce/przesyłkach w innych przypadkach.”

20. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1279/71 z dnia 17 czerwca 1971 roku (Dz.U. nr L 133, z 19.06.1971, str. 32)

Artykuł 2 otrzymuje brzmienie:

„Kiedy towary, o których mowa w art. 1 ust. 1 w celu ich wysyłki podlegają procedurze tranzytu wspólnotowego, główny zobowiązany umieszcza w polu „Oznaczenie towarów” deklaracji tranzytu wspólnotowego jedną z następujących uwag, w zależności od sytuacji:

Wydóz ze Wspólnoty obwarowany ograniczeniami.

Sortie de la Communauté soumise _ des restrictions.

Ausgang aus der Gemeinschaft Beschränkungen unterworfen.

Uscita dalla Comunit_ assoggettata a restrizioni.

Verlaten van de Gemeenschap aan beperkingen onderworpen.

Export from the Community subject to restrictions.

Udf_rsel fra F_ llesskabet undergivet restriktioner.

Utf_rsel fra Fellesskapet underlagt restriksjoner.

Wydóz ze Wspólnoty poddany opodatkowaniu.

Sortie de la Communauté soumise _ imposition.

Uscita dalla Comunit_ assoggettata a tassazione.

Verlaten van de Gemeenschap aan belastingheffing onderworpen.

Export from the Community subject to duty.

Udforsel fra F_ llesskabet betinget af afgiftsbetaling.

Urforsel fra Fellesskapet avgiftspliktig.

21. Decyzja Komisji 64/50/EWG z dnia 30 lipca 1964 roku (Dz.U. nr 137, z 28.08.1964, str. 2293)

W załączniku do nagłówka formularza D.D.5. dodaje się skróty „EC” i „EF”.

Do tytułu tego samego formularza dodaje się wyrazy:

„MOVEMENT CERTIFICATE”

„GODSTRANSPORTBEVIS”.

22. Decyzja Komisji 70/41/EWG z dnia 19 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 13, z 19.01.1970, str. 13)

W załączniku do pierwszej strony formularza D.D.3. dodaje się skróty „EC” i „EF”.

Do pierwszej strony tego samego formularza dodaje się wyrazy:

„MOVEMENT CERTIFICATE”

„GODSTRANSPORTBEVIS”

23. Dyrektywa Rady 68/312/EWG z dnia 30 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 194, z 6.08.1968, str. 13)

Do załącznika dodaje się:

„6. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej
- Transit sheds (Section 17 of the Customs & Excise Act 1952, amended
by section 10 of the Finance Act 1966)

7. Irlandia

- Transit sheds (Customs Code vol. II)

- Transit depots (Section 16, Finance Act 1967)

24. Dyrektywa Rady 69/73/EWG z dnia 4 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 58, z 8.03.1969, str. 1)

W artykule 28 ustęp 2 wyraz „dwanaście” zastępuje się wyrazami „czterdzieści trzy”.

25. Dyrektywa Rady 69/74/EWG z dnia 4 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 58, z 8.03.1969, str. 7)

Do załącznika dodaje się:

„7. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej
Private bonded warehouses (Customs & Excise Act 1952, part III)
General bonded warehouses”

8. Irlandia

Approved warehouses (Customs Consolidation Act 1876, Section 12)

26. Dyrektywa Rady 69/75/EWG z dnia 4 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 58, z 8.03.1969, str. 11)

Do załącznika dodaje się:

„6. Irlandia

Shannon Customs Free Airport (Customs-Free Airport Act 1947)

7. Królestwo Danii

Frihavne (Toldloven, Kapitel 9)

II. ROLNICTWO

A - Sprawy ogólne

W następujących aktach i we wskazanych artykułach wyraz „dwanaście” zastępuje się wyrazami „czterdzieści trzy”.

1. Rozporządzenie nr 23 (Dz.U. nr 30, z 20.04.1962, str. 965)

Artykuł 13 ustęp 2

2. Rozporządzenie nr 24 (Dz.U. nr 30, z 20.04.1962, str. 989)

Artykuł 7 ustęp 2

3. Rozporządzenie Rady nr 17/64/EWG z dnia 5 lutego 1964 roku (Dz.U. nr 34, z 27.02.1964, str. 586)

Artykuł 26 ustęp 2

4. Rozporządzenie Rady nr 79/65/EWG z dnia 15 czerwca 1965 roku (Dz.U. 109, z 23.06.1965 str. 1859)

Artykuł 19 ustęp 2

5. Rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 roku (Dz.U. nr 172, z 30.09.1966, str. 3025)

Artykuł 38 ustęp 2

6. Rozporządzenie Rady nr 120/67/EWG z dnia 13 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 117, z 19.06.1967, str. 2269)

- Artykuł 26 ustęp 2
7. Rozporządzenie Rady nr 121/67/EWG z dnia 13 czerwca 1967 roku (Dz.U. 117, z 19.06.1967, str. 2283)
Artykuł 24 ustęp 2
 8. Rozporządzenie Rady nr 122/67/EWG z dnia 13 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 117, z 19.06.1967, str. 2293)
Artykuł 17 ustęp 2
 9. Rozporządzenie Rady nr 123/67/EWG z dnia 13 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 117, z 19.06.1967, str. 2301)
Artykuł 17 ustęp 2
 10. Rozporządzenie Rady nr 359/67/EWG z dnia 25 lipca 1967 roku (Dz.U. nr 174, z 31.07.1967, str. 1)
Artykuł 26 ustęp 2
 11. Rozporządzenie Rady nr 1009/67/EWG z dnia 18 grudnia 1967 roku (Dz.U. nr 308, z 18.12.1967, str. 1)
Artykuł 40 ustęp 2
 12. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/68 z dnia 27 lutego 1968 roku (Dz.U. nr L 55, z 2.03.1968, str. 1)
Artykuł 14 ustęp 2
 13. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68 z dnia 27 czerwca 1968 roku (Dz.U. nr L 148, z 28.06.1968, str. 13)
Artykuł 30 ustęp 2
 14. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 roku (Dz.U. nr L 148, z 28.06.1968 str. 24)
Artykuł 27 ustęp 2
 15. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 865/68 z dnia 28 czerwca 1968 roku (Dz.U. nr L 153, z 1.07.1968, str. 8)
Artykuł 15 ustęp 2
 16. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 727/70 z dnia 21 kwietnia 1970 roku (Dz.U. nr L 94, z 28.04.1970, str. 1)
Artykuł 17 ustęp 2
 17. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 roku (Dz.U. nr L 94, z 28.04.1970, str. 13)
Artykuł 13 ustęp 2
 18. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1308/70 z dnia 29 czerwca 1970 roku (Dz.U. nr L 146, z 4.07.1970, str. 1)
Artykuł 12 ustęp 2
 19. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2142/70 z dnia 20 października 1970 roku (Dz.U. nr L 236, z 27.10.1970, str. 5)
Artykuł 29 ustęp 2
 20. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 175, z 4.08.1971, str. 1)
Artykuł 20 ustęp 2
 21. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2358/71 z dnia 26 października 1971 roku (Dz.U. nr L 246, z 5.11.1971, str. 1)
Artykuł 11 ustęp 2
 22. Dyrektywa Rady z dnia 23 października 1962 roku (Dz.U. nr 115, z 11.11.1962, str. 2645)
zmieniona:
 - dyrektywą Rady 70/358/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 157, z 18.07.1970, str. 36)
Artykuł 11a ustęp 2
 23. Dyrektywa Rady 64/54/EWG z dnia 5 listopada 1963 roku (Dz.U. nr 12, z 27.01.1964, str. 161)
zmieniona:
 - dyrektywą Rady 70/359/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 157, z 18.07.1970, str. 38)
Artykuł 8a ustęp 2

Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku (Dz.U. nr 121, z 29.07.1964, str. 1977)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 71/285/EWG z dnia 19 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 179, z 9.08.1971, str. 1) Artykuł 12 ustęp 3

24. Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku (Dz.U. nr 121, z 29.07.1964, str. 2012)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 69/349/EWG z dnia 6 października 1969 roku (Dz.U. nr L 256, z 11.10.1969, str. 5)

Artykuł 9a ustęp 3

25. Dyrektywa Rady 66/400/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966, str. 2290)

Artykuł 21 ustęp 3

26. Dyrektywa Rady 66/401/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966, str. 2298)

Artykuł 21 ustęp 3

27. Dyrektywa Rady 66/402/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966, str. 2309)

Artykuł 21 ustęp 3

28. Dyrektywa Rady 66/403/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966, str. 2320)

Artykuł 19 ustęp 3

30. Dyrektywa Rady 66/404/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966, str. 2326)

Artykuł 17 ustęp 3

31. Dyrektywa Rady 68/193/EWG z dnia 9 kwietnia 1968 roku (Dz.U. nr L 93, z 17.04.1968, str. 15)

Artykuł 17 ustęp 3

32. Dyrektywa Rady 69/208/EWG z dnia 30 czerwca 1969 roku (Dz.U. nr L 169, z 10.07.1969, str. 3)

Artykuł 20 ustęp 3

33. Dyrektywa Rady 70/357/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 157, z 18.07.1970, str. 31)

Artykuł 6 ustęp 2

34. Dyrektywa Rady 70/373/EWG z dnia 20 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 170, z 3.08.1970, str. 2)

Artykuł 3 ustęp 2

35. Dyrektywa Rady 70/457/EWG z dnia 29 września 1970 roku (Dz.U. nr L 225, z 12.10.1970, str. 1)

Artykuł 23 ustęp 3

36. Dyrektywa Rady 70/458/EWG z dnia 29 września 1970 roku (Dz.U. nr L 225, z 12.10.1970, str. 7)

Artykuł 40 ustęp 3

37. Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 55, z 8.03.1971, str. 23)

Artykuł 12 ustęp 3

38. Dyrektywa Rady 71/161/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87, z 17.04.1971, str. 14)

Artykuł 18 ustęp 3

B – Wspólna organizacja rynków

a) Owoce i warzywa

1. Rozporządzenie Rady nr 158/66/EWG z dnia 25 października 1966 roku (Dz.U. nr 192, z 27.10.1966, str. 3282) zmienione:

- rozporządzeniem Rady nr 1040/67/EWG z dnia 21 grudnia 1967 roku (Dz.U. nr 314, z 23.12.1967, str. 7)

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 161/69 z dnia 28 stycznia 1969 roku (Dz.U. nr L 23, z 30.01.1969, str. 1)

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2516/69 z dnia 9 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 318, z 18.12.1969, str. 14)

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2423/70 z dnia 30 listopada 1970 roku (Dz.U. nr L 261, z 2.12.1970, str. 1)

W artykule 2 ustęp 3 dodaje się następujący akapit:

„Jednakże dodatkowe kategorie jakości dla kalafiorów, pomidorów, jabłek i gruszek, brzoskwiń, cytrusów, winogron, zielonej sałaty, endywii kędzierzawej i eskarioli, cebuli, cykorii, wiśni, truskawek, szparagów, ogórków mogą mieć zastosowanie do dnia 31 grudnia 1977 r.”

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 193/70 z dnia 2 lutego 1970 roku (Dz.U. nr L 26, z 3.02.1970, str. 6) zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 304/70 z dnia 19 lutego 1970 roku (Dz.U. nr L 40, z 20.02.1970, str. 24)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 344/70 z dnia 25 lutego 1970 roku (Dz.U. nr L 46, z 27.02.1970, str. 1)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2509/70 z dnia 11 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 269, z 12.12.1970, str. 10)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 282/71 z dnia 9 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 33, z 10.02.1971, str. 13)

W artykule 9 akapit trzeci dodaje się:

„goods to be put on the market in¹
by.....²
varer bestemt til forbrug i.....¹
af.....²
2,,

3. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1559/70 z dnia 31 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 169, z 1.08.1970, str. 55)

W artykule 10 ustęp 2 akapit drugi dodaje się wyrażenia:

„for processing into feedingstuffs under Article 7 (b) of Regulation No 159/66/EEC”
„bestemt til omdannelse til dyrefoder i overensstemmelse med artikel 7, litra b i forordning nr 159/66/EOF”

4. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1562/70 z dnia 31 lipca 1970 roku ((Dz.U. nr L 169, z 1.08.1970, str. 67)

W artykule 10 ustęp 2 akapit drugi dodaje się:

„intended for distillation under Article 7 (b) of Regulation No 159/66/EEC”
„bestemt til destillering i overensstemmelse med. Artikel 7, litra b i forordning nr 159/66/EOF”
b) Wino

1. Rozporządzenie Komisji nr 143 (Dz.U. nr 127, z 1.12.1962, str. 2789)

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji nr 26/64/EWG z dnia 28 lutego 1964 roku (Dz.U. nr 48, z 19.03.1964, str. 753)

W artykule 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W celu ustanowienia winiarskiej księgi katastralnej przewidzianej w artykule 1 rozporządzenia Rady nr 24 dotyczącego stopniowego utworzenia wspólnej organizacji rynku winiarskiego, każda osoba fizyczna lub prawna, która uprawia winorośl w otwartym terenie w jednym z Państw Członkowskich, w którym całkowita powierzchnia winnicy w otwartym terenie przekracza 100 hektarów, obowiązana jest złożyć w organie wyznaczonym dla danego Państwa Członkowskiego deklarację dotyczącą eksploatacji winnic.”

2. Rozporządzenie Komisji nr 26/64/EWG z dnia 28 lutego 1964 roku (Dz.U. nr 48, z 19.03.1964, str. 753) zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 39/68 z dnia 11 stycznia 1968 roku (Dz.U. nr L 9, z 12.01.1968, str. 17)

Tekst artykułu 4 staje się ustępem 1. Dodaje się ustęp 2 w brzmieniu:

„2. Postanowienia poprzedniego ustępu mają również zastosowanie w przypadku winnic uprawianych w otwartym terenie w jednym z Państw Członkowskich, w którym całkowita powierzchnia winnicy w otwartym terenie nie przekracza 100 hektarów. ”

3. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1594/70 z dnia 5 sierpnia 1970 roku (Dz.U. nr L 173, z 6.08.1970, str. 23)

W artykule 3 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W Belgii, w Irlandii, w Niderlandach i w Zjednoczonym Królestwie dodawanie sacharozy do roztworu wodnego może mieć miejsce jedynie wobec produktów, o których mowa w artykule 19 ustęp 1 litery a) i b) rozporządzenia (EWG) nr 816/70, które zostały zebrane lub wykonane na bazie winogron zebranych na powierzchniach w gminach lub innych jednostkach administracyjnych, gdzie winorośl była uprawiana w momencie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy Belgii i Niderlandów w chwili przystąpienia Irlandii i Zjednoczonego Królestwa.”

4. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1698/70 z dnia 25 sierpnia 1970 roku (Dz.U. nr L 190, z 26.08.1970, str. 4)

W artykule 4 ustęp 2 dodaje się:

„intended for making into wine under Regulation (EEC) No 1698/70 for the production of quality wine psr”

„bestemt til vinfremstilling i overensstemmelse med. Forordning (EOF) nr 1698/70 med. Henblik pa produktion af k.v.b.d. ”

5. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1699/70 z dnia 25 sierpnia 1970 roku (Dz.U. nr L 190, z 26.08.1970, str. 6)

W artykule 2 litera a) punkt aa) dodaje się:

„not to be made into wine nor to be used in the making of wine ”

„ikke tilladt til vinfremstilling eller til anvendelse ved vinfremstilling”

W artykule 2 litera a) punkt bb) dodaje się:

„not to be used for the preparation of wine or of beverages intended for direct human consumption with the exception of alcohol, potable spirits and piquette, in so far as the making of the latter is authorized by the Member State concerned”

„ikke tilladt til tilberedning af vin eller drikke-varer bestemt til direkte menneskeligt forbrug, med undtagelse af alkohol, br_ndevin og eftervin, for s_vidt fremstillingen af denne sidstn_vnte er tilladt i den p_g_ldende medlemsstat”

W artykule 2 litera a) punkt cc) dodaje się:

„intended for distillation”

„bestemt till destillering”

W artykule 2 litera b) punkt aa) dodaje się:

„not to be made into wine nor to be used in the making of wine”

„ikke tilladt til vinfremstilling eller til amendelse ved vinfremstilling”

W artykule 2 litera b) punkt bb) dodaje się:

„not to be used for the preparation of wine or beverages intended for direct human consumption”

„ikke tilladt til tilberedning af vin eller drikkevarer bestemt til direkte menneskeligt forbrug”

W artykule 2 litera b) punkt cc) dodaje się:

„intended for the production of potable spirits”

„bestemt til fremstilling af braendevin”

6. Rozporządzenie Komisji nr 1700/70 z dnia 25 sierpnia 1970 roku (Dz.U. nr L 190, z 26.08.1970, str. 9)

W artykule 1 ustęp 2 litera a) dodaje się wyrażenia:

„not for direct human consumption in the unaltered state”

„ikketilladt i denne stand til directe menneskeligt forbrug”

W artykule 1 ustęp 2 litera b) dodaje się:

„not for direct human consumption”

„ikke tilladt til direkte menneskeligt forbrug”

c) Tłuszcze

1. Rozporządzenie Komisji nr 225/67/EWG z dnia 28 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 136, z 30.06.1967, str. 2919)

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1486/69 z dnia 28 lipca 1969 roku (Dz.U. nr L 186, z 30.07.1969, str. 7)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 458/70 z dnia 11 marca 1970 roku (Dz.U. nr L 57, z 12.03.1970, str. 19)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1382/70 z dnia 14 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 154, z 15.07.1970, str. 14)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1478/71 z dnia 12 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 156, z 13.07.1971, str. 9)

W załączniku w punkcie A skreśla się wyrażenie:

„ziarno pochodzące z Danii”
i odpowiadający współczynnik
„0,08”

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 911/68 z dnia 5 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 158 z 6.07.1968, str. 8)
zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1469/68 z dnia 23 września 1968 roku (Dz.U. nr L 239, z 28.09.1968, str. 1)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 52/69 z dnia 11 stycznia 1969 roku (Dz.U. nr L 8 z 14.01.1969, str. 1)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 474/69 z dnia 13 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 63, z 14.03.1969, str. 21)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 971/69 z dnia 28 maja 1969 roku (Dz.U. nr L 127, z 29.05.1969, str. 10)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1486/69 z dnia 28 lipca 1969 roku (Dz.U. WE nr L 186, z 30.07.1969, str. 7)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1851/69 z dnia 18 września 1969 roku (Dz.U. nr L 236, z 19.09.1969, str. 31)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2478/69 z dnia 11 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 312, z 12.12.1969, str. 35)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 329/70 z dnia 23 lutego 1970 roku (Dz.U. nr L 43, z 24.02.1970, str. 22)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1480/71 z dnia 12 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 156, z 13.07.1971, str. 12)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2193/71 z dnia 13 października 1971 roku (Dz.U. nr L 231, z 14.10.1971, str. 23)

W artykule 10 ustęp 1 litera b) punkt aa) dodaje się:

„seeds or mixtures not imported from third countries or from Greece”
„fro eller blandinger lierai ikke importeret fra tredjelande eller Gr_kenland”

W artykule 10 ustęp 1 litera b) punkt bb) dodaje się:

„seeds or mixtures denatured in accordance with Article 9 of Regulation (EEC) No 911/68”
„fro eller blandinger heraf denatureret i overens-stemmelse med artikel 9 i forordning (EOF) nr 911/68”

W artykule 10 ustęp 1 litera b) punkt cc) dodaje się:

„seeds recognized as seeds for sowing”
„fro anerkendt som uds_d”

d) Zboża

1. Rozporządzenie Rady nr 131/67/EWG z dnia 13 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 120 z 21.06.1967, str. 2362)

zmienione:

rozporządzeniem Rady (EWG) nr 538/68 z dnia 29 kwietnia 1968 roku (Dz.U. nr L 104, z 3.05.1968, str. 1)

rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1205/69 z dnia 26 czerwca 1969 roku (Dz.U. nr L 155, z 28.06.1969, str. 6)

W artykule 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku, gdy wysokość kosztów przewozu ładunków transportem rzeczonym lub drogą morską nie wynika z zastosowania określonej taryfy, bierze się pod uwagę najniższą średnią tych kosztów, stwierdzoną w ciągu dwóch miesięcy wybranych spośród dwunastu miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym ceny zostały ustalone.”

2. Rozporządzenie Komisji nr 158/67/EWG z dnia 23 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 128 z 27.06.1967, str. 2536)

zmienione:

rozporządzeniem Komisji nr 478/67/EWG z dnia 23 sierpnia 1967 roku (Dz.U. nr 205, z 24.08.1967, str. 2)

rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 213/68 z dnia 22 lutego 1968 roku (Dz.U. nr L 47, z 23.02.1968, str. 18)

rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 405/69 z dnia 3 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 53, z 4.03.1969, str. 10)

rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2204/69 z dnia 5 listopada 1969 roku (Dz.U. WE nr L 279, z 6.11.1969, str. 19)

rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1637/71 z dnia 28 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 170, z 29.07.1971, str. 20)

W załączniku w różnych kolumnach skreśla się:

Dla pszenicy uwagi dotyczące „Wielkiej Brytanii”

Dla żyta uwagi dotyczące „Danii”

Dla jęczmienia uwagi dotyczące „Danii” i „Wielkiej Brytanii”

Dla owsa uwagi dotyczące „Danii” i „Wielkiej Brytanii”

e) Jaja

1. Rozporządzenie Rady nr 129/63/EWG z dnia 12 grudnia 1963 roku (Dz.U. nr 185, z 19.12.1963, str. 2938)

zmienione:

rozporządzeniem Rady nr 122/67/EWG z dnia 13 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 117, z 19.06.1967, str. 2293)

rozporządzeniem Rady nr 123/67/EWG z dnia 13 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 117, z 19.06.1967, str. 2301)

W artykule 1 ustęp 1 litera a) dodaje się:

„for hatching”

„ruga_g”

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 95/69 z dnia 17 stycznia 1969 roku (Dz.U. nr L 13, z 18.01.1969, str. 13)

Wersja niderlandzka zmieniona:

rozporządzeniem (EWG) nr 927/69 z dnia 20 maja 1969 roku (Dz.U. nr L 120, z 21.05.1969, str. 6)

W artykule 2 ustęp 2 dodaje się Państwa Członkowskie oraz odpowiednie numery wyróżniające:

Dania

7

Irlandia

8

f) Wieprzowina

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2108/70 z dnia 20 października 1970 roku (Dz.U. nr L 234, z 23.10.1970, str. 1)

W załączniku I druga kolumna „waga tuszy” i trzecia kolumna „grubość słoniny” otrzymują brzmienie zgodnie z poniższą tabelą:

Waga tuszy w kg	Grubość słoniny w mm
50 do mniej niż 60	do 15 włącznie
(bez zmian)	
50 do mniej niż 60	do 18 włącznie
(bez zmian)	
50 do mniej niż 60	do 20 włącznie
(bez zmian)	
50 do mniej niż 60	do 27 włącznie
(bez zmian)	

g) Ryż

1. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2085/68 z dnia 20 grudnia 1968 roku (Dz.U. nr L 307, z 21.12.1968, str. 11)

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 316/70 z dnia 20 lutego 1970 roku (Dz.U. nr L 41, z 21.02.1970, str. 14)

W artykule 4 drugie tiret dodaje się:

„intended for the manufacture of starch, of „quellmehl” or for use in the brewing industry, in accordance with the provisions of Regulation (EEC) No 2085/68”

„besternt til fremstilling af stivelse, kv_lidemel eller til anvendelse i bryggerier i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning (E_F) nr 2085/68”

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 559/68 z dnia 6 maja 1968 roku (Dz.U. nr L 106, z 7.05.1968, str. 6)

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 316/70 z dnia 20 lutego 1970 roku (Dz.U. nr L 41, z 21.02.1970, str. 14)

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1607/71 z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 168, z 27.07.1971, str. 16)

W artykule 2 ustęp 2 drugie tiret dodaje się wyrażenia:

„intended for use in the brewing industry, in accordance with the provisions of Regulation (EEC) No 559/68”

„bestemt til anvendelse i bryggerier i overens-stemmelse med bestemmelserne i forordning (EOF) nr 559/68”

h) Cukier

1. Rozporządzenie Rady nr 1009/67/EWG z dnia 18 grudnia 1967 roku (Dz.U. nr 308, z 18.12.1967, str. 1)

zmienione:

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2100/68 z dnia 20 grudnia 1968 roku (Dz.U. nr L 309, z 24.12.1968, str. 4)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1393/69 z dnia 17 lipca 1969 roku (Dz.U. nr L 179, z 21.07.1969, str. 1)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2485/69 z dnia 9 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 314, z 15.12.1969, str. 6)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 853/70 z dnia 12 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 103, z 13.05.1970, str. 2)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1253/70 z dnia 29 czerwca 1970 roku (Dz.U. nr L 143, z 1.07.1970, str. 1)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1060/71 z dnia 25 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 115 z 27.05.1971, str. 16)

W artykule 23 ustęp 1 akapit pierwszy dodaje się:

„Jednakże nowe Państwa Członkowskie mogą używać zamiast średniej produkcji rocznej cukru w trakcie kampanii 1961/1962 do 1965/1966, tę z kampanii 1965/1966 do 1969/1970”.

W artykule 23 ustęp 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Ilość podstawowa wynosi dla:	
Danii	290 000 ton białego cukru
Francji	2400 000 ton białego cukru
Irlandii	150 000 ton białego cukru
Włoch	1230 000 ton białego cukru
Niderlandów	550 000 ton białego cukru
Belgijsko-Luksemburskiej Unii Gospodarczej	550 000 ton białego cukru
Zjednoczone Królestwo	900 000 ton białego cukru

W artykule 24 ustęp 2 dodaje się akapit:

„Jednakże współczynnik, który należy stosować w Zjednoczonym Królestwie dla określenia maksymalnego kontyngentu wynosi, dla okresu do końca kampanii cukrowej 1974/1975, 1,0.”

Artykuł 26 ustęp 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Ilość ta równa jest konsumpcji człowieka, wyrażonej w ilości białego cukru, przewidywanej dla Wspólnoty w kampanii cukrowej, dla której jest ona ustalona, pomniejszona o ilość wyrażoną w białym cukrze, która może być importowana wedle systemu przewidzianego w protokole nr 17 dotyczącym importu cukru do Zjednoczonego Królestwa pochodzącego z państw i terytoriów, występujących w układzie porozumieniu Wspólnoty Narodów o cukrze.”

Dodaje się artykuł 33a, który otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 33a

1. Nowe Państwa Członkowskie przystępując do spisu zapasów cukru mają prawo do wolnego działania na ich terytorium w chwili wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia.
2. Dla każdego nowego Państwa Członkowskiego ustala się ilość cukru, która może być uważana jako ilość reprezentująca normalne zapasy w chwili, do której odnosi się ustęp 1.

Ilość tę ustala się biorąc pod uwagę:

- a) rezerwę normalną
- b) przewidywane spożycie w Państwie Członkowskim aż do początku nowego zbioru buraków,
- c) stan zaopatrzenia na bazie produkcji rodzimej i importu lub eksportu z danego Państwa Członkowskiego.

3. W przypadku, gdy ilości stwierdzone w ramach spisu, o którym mowa w ustęp 1, przekraczają ilości, o których mowa w ustęp 2 akapit pierwszy, podjęte zostaną niezbędne kroki, mające na celu uniknięcie przez Wspólnotę obciążeń finansowych, które mogą wynikać ze zbytu ilości odpowiadającej nadwyżce.

4. Warunki stosowania niniejszego artykułu ustalone zostały według procedury przewidzianej w artykule 40.”

5.

2. Rozporządzenie Rady nr 1027/67/EWG z dnia 21 grudnia 1967 roku (Dz.U. nr 313, z 22.12.1967, str. 2)

W artykule 3 ustęp 1 dodaje się następujący akapit:

„Dla nowych Państw Członkowskich niniejszy przepis ma zastosowanie w pierwszej kampanii cukrowej od daty przystąpienia.”

W artykule 4 ustęp 1 dodaje się następujący akapit:

„Dla nowych Państw Członkowskich niniejszy przepis ma zastosowanie począwszy od pierwszej kampanii cukrowej od daty przystąpienia.”

3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 206/68 z dnia 20 lutego 1968 roku (Dz.U. nr L 47, z 23.02.1968, str. 1)

Po artykule 8 dodaje się artykuł 8a:

„Artykuł 8a

Dla nowych Państw Członkowskich, człon zdania:

„kampania 1967/1968”, o której mowa w art. 4 ust. 2, w art. 5 ust. 2, w art. 6 ust. 2 oraz w art. 10 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

- „kampania 1972/1973”;
- „przed kampanią cukrową 1968/1969”, o której mowa w art. 5 ust. 3 i w art. 8 lit. d) otrzymuje brzmienie:
- „przed kampanią 1973/1974”.

W artykule 5 dodaje się następujący ustęp:

„4. Jednakże w przypadku, gdy w nowym Państwie Członkowskim buraki dostarczane są do cukrowni, umowa przewiduje partycypowanie producenta w kosztach transportu oraz określa ich procent lub kwoty.”

4. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2061/69 z dnia 20 października 1969 roku (Dz.U. nr L 263, z 21.10.1969, str. 19)

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 267/70 z dnia 12 lutego 1970 roku (Dz.U. nr L 35, z 13.02.1970, str. 25)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1068/70 z dnia 5 czerwca 1970 roku (Dz.U. nr L 123, z 6.06.1970, str. 10)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 772/71 z dnia 14 kwietnia 1971 roku (Dz.U. nr L85, z 15.04.1971, str. 18)

W artykule 16 akapit drugi, dodaje się:

„intended for denaturing by one of the processes set out in the Annexe to Regulation (EEC) No 2061/69 and approved by the Member State of destination”

„bestemt til denaturering efter en af de fremgangsmader, der er fastsat i bilaget til forordning (EOF) nr 2061/69 og tilladt af den modtagende medlemsstat”

W artykule 21 ustęp 1 dodaje się wyrażenia:

„denatured sugar”
„denatureret sukker”

5. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1734/70 z dnia 26 sierpnia 1970 roku (Dz.U. nr L 191, z 27.08.1970, str. 30)
zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2462/70 z dnia 4 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 264, z 5.12.1970, str. 16)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1739/71 z dnia 6 sierpnia 1971 roku (Dz.U. nr L 178, z 7.08.1971, str. 15)

W artykule 4 dodaje się ustęp:

„5. W okresie niestosowania w Irlandii i w Zjednoczonym Królestwie czasu zwanego letnim, godziny krańcowe określone w poprzednich ustępach należy rozumieć w tych Państwach Członkowskich jako przesunięte do przodu o jedną godzinę.”

6. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 258/71 z dnia 4 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 29, z 5.02.1971, str. 29)
zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2164/71 z 8 października 1971 roku (Dz.U. nr L 228, z 9.10.1971, str. 11)

W artykule 4 dodaje się ustęp:

„5. W okresie niestosowania w Irlandii i w Zjednoczonym Królestwie czasu zwanego letnim, godziny krańcowe określone w poprzednich ustępach należy rozumieć w tych Państwach Członkowskich jako przesunięte do przodu o jedną godzinę.”

- i) Przetwory mleczne
- ii)

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 823/68 z dnia 28 czerwca 1968 roku (Dz.U. nr L 151, z 30.06.1968, str. 3) zmienione:

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2197/69 z dnia 28 października 1969 roku (Dz.U. nr L 279, z 6.11.1969, str. 3)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2307/70 z dnia 10 listopada 1970 roku (Dz.U. nr L 249, z 1.11.1970, str. 13)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 668/71 z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 77, z 1.04.1971, str. 71)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1578/71 z dnia 19 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 166, z 24.07.1971, str. 1)

W załączniku II pod pozycją wspólnej taryfy celnej 04.04, w pkt. E, I b) 2 skreśla się:

„Havarti, Esrom”

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 987/68 z dnia 15 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 169, z 18.07.1968, str. 6.)
Artykuł 1 otrzymuje brzmienie:

„a) mleko:

Produkt z udoju jednej lub wielu krów lub kóz, do którego nic nie zostało dodane, i który poddany został jedynie częściowemu odtłuszczeniu;”

3. Rozporządzenie komisji (EWG) nr 1053/69 z dnia 23 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 179, z 25.07.1969, str. 17) zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 196/69 z dnia 31 stycznia 1969 roku (Dz.U. nr L 26, z 1.02.1969, str. 28)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2605/70 z dnia 22 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 278, z 23.12.1970, str. 17)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2369/71 z dnia 4 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 246, z 5.11.1971, str. 27)

W tytule drugiego wzoru certyfikatu skreśla się:

„Havarti ou Esrom”

Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1054/68 z dnia 23 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 179, z 25.07.1968, str. 25)

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 196/69 z dnia 31 stycznia 1969 roku (Dz.U. nr L 26, z 1.02.1969, str. 28)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2262/69 z dnia 13 listopada 1969 roku (Dz.U. nr L 286/25 z 14.11.1969, str. 25)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2632/69 z dnia 29 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 327, z 30.12.1969, str. 21)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1183/70 z dnia 24 czerwca 1970 roku (Dz.U. nr L 138, z 25.06.1970, str. 13)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 50/71 z dnia 12 stycznia 1971 roku (Dz.U. nr L 10, z 13.01.1971, str. 9)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 375/71 z dnia 22 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 44, z 23.02.1971, str. 9)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1106/71 z dnia 28 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 177, z 29.05.1971, str. 13)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1660/71 z dnia 28 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 172, z 31.07.1971, str. 16)

W trzecim uzasadnieniu skreśla się akapit:

„Dania:

„Mejeribrugets Osteeksportudvalg” do Aarhus, dla Havarti należącej do podpozycji 04.04 E I b) 2:”

W załączniku rubrykę

„Dania”

oraz odpowiadające uwagi w różnych kolumnach skreśla się.

4. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1098/68 z dnia 27 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 184, z 29.07.1968, str. 10) zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 412/69 z dnia 1969 roku (Dz.U. nr L 54, z 5.03.1969, str. 9)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 849/69 z dnia 7 maja 1969 roku (Dz.U. nr L 109, z 8.06.1969, str. 7)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1353/69 z dnia 15 lipca 1969 roku (Dz.U. nr L 174, z 16.07.1969, str. 10)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 951/71 z dnia 7 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 103, z 8.05.1971, str. 10)

W załączniku

- w rubryce obszar E skreśla się „Terytorium Zjednoczonego Królestwa...” do „...z wyłączeniem Gibraltaru”;
- obszar F otrzymuje brzmienie obszar E.

5. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1106/68 z dnia 27 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 184, z 29.07.1968, str. 26) zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2044/69 z dnia 17 października 1969 roku (Dz.U. nr L 262, z 18.10.1969, str. 9)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 332/70 z dnia 23 lutego 1970 roku (Dz.U. nr L 44, z 25.02.1970, str. 1)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2026/71 z dnia 21 września 1971 roku (Dz.U. nr L 214, z 22.09.1971, str. 9)

W artykule 7 ustęp 2 akapit drugi dodaje się wyrażenia:

„intended for denaturing or processing in accordance with Regulation (EEC) No 1106/68 ”

„bestemt til at underkastes kontrol med henblik p_ denaturering eller forarbejdning i overensstemmelse med forordning (E_F) nr 1106/68”

7. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1324/68 z dnia 29 sierpnia 1968 roku (Dz.U. nr L 215, z 30.08.1968, str. 25)

Załącznik I rozporządzenia otrzymuje brzmienie:

	Podpozycja znajdująca się w załączniku II do rozporządzenia (EWG) nr 823/68	Produkty
	04.04 E I b) 2	Tilsit
e x	04.04 E I b) 3	Butterkäse Danbo Edam Elbo

<p>Podpozycja znajdująca się w załączniku II do rozporządzenia (EWG) nr 823/68</p>	<p>Produkty</p> <p>Esrom Fontal Fontina Fynbo Galantine Gouda Havarti Italico Jarlsberg Maribo Molbo Mimalette Norwegia Samsø St. Paulin Tybo</p> <p>inne sery o zawartości tłuszczu wagowej w suchej masie równej lub powyżej 30% oraz o zawartości wagowej wody w masie nietłustej wyższa od 52% mniejsza lub niższa niż 67%</p>
--	--

8. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 685/69 z dnia 14 kwietnia 1969 roku (Dz.U. nr L 90, z 15.04.1969, str. 12)
zmienione:
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 880/69 z dnia 12 maja 1969 roku (Dz.U. nr L 114, z 13.05.1969, str. 11)
 - rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1064/69 z dnia 10 czerwca 1969 roku (Dz.U. nr L 139, z 11.06.1969, str. 13)
 - rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1273/69 z dnia 2 lipca 1969 roku (Dz.U. nr L 161, z 3.07.1969, str. 9)
 - rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 332/70 z dnia 23 lutego 1970 roku (Dz.U. nr L 44, z 25.02.1970, str. 1)
 - rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 603/70 z dnia 31 marca 1970 roku (Dz.U. nr L 72, z 1.04.1970, str. 62)
 - rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 757/70 z dnia 24 kwietnia 1970 roku (Dz.U. nr L 91, z 25.04.1970, str. 31)
 - rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 878/70 z dnia 14 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 105, z 15.05.1970, str. 24)
 - rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 606/71 z dnia 23 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 70, z 24.03.1971, str. 16)
 - rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1179/71 z dnia 4 czerwca 1971 roku (Dz.U. nr L 123, z 5.06.1971, str. 18)

Artykuł 3 otrzymuje brzmienie:

„1. Masło zostało wyprodukowane w mleczarniach dysponujących właściwymi instalacjami technicznymi:

- a) na bazie kwaśnej śmietany pasteryzowanej oraz
- b) w warunkach umożliwiających wyprodukowanie masła o dobrej trwałości.”

2. Jednakże instytucje interwencyjne Państw Członkowskich, w których produkcja masła na bazie słodkiej śmietany pasteryzowanej wynosi przynajmniej 65% całkowitej produkcji masła, kupują również masło wyprodukowane na bazie słodkiej śmietany.”

W artykule 18 ustęp 1 litera b) dodaje się wyrażenia:

„Butter for intervention”

„Interventionssmor”

W artykule 19 ustęp 2 akapit drugi dodaje się wyrażenia:

„for processing in accordance with Regulation (EEC) No 685/69”

„bestemt til forarbejdning i overensstemmelse med forordning (EOF) nr 685/69

9. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2683/70 z dnia 29 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 285, z 31.12. 1970, str. 36) zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 994/71 z dnia 13 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 108, z 14.05.1971, str. 24)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1638/71 z dnia 28 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 170, z 29.07.1971, str. 23)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2369/71 z dnia 4 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 246, z 5.11.1971, str. 27)

W załączniku uwagi:

„ex 04.03”

„masło o zawartości wagowej tłuszczu niższej lub równej 99,5%” oraz

„obszar E”

skreśla się.

10. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 757/71 z dnia 7 kwietnia 1971 roku (Dz.U. nr L 83, z 8.04.1971, str. 53) zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1189/71 z dnia 7 czerwca 1971 roku (Dz.U. nr L 124, z 8.06.1971, str. 15)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1549/71 z dnia 20 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 163, z 21.07.1971, str. 62)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1688/71 z dnia 30 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 174, z 3.08.1971, str. 1)

W artykule 3 ustęp 2 dodaje się wyrażenia:

„Exported from the Community subject to payment of the amount laid down in Regulation (EEC) No 757/71 ”

„Udforsel fra Faellesskabet undergivet opkraevning af et belob, der er omhandlet i forordning (EOF) nr 757/71”

11. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1411/71 z dnia 29 czerwca 1971 roku (Dz.U. nr L 148, z 3.07.1971, str. 4) poprawione:

- sprostowaniem do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1411/71 z dnia 29 czerwca 1971 roku (Dz.U. nr L 188, z 20.08.1971, str. 24)

- sprostowaniem do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1411/71 z dnia 29 czerwca 1971 roku (Dz.U. nr 233, z 16.10. 1971, str. 12)

W artykule 6 dodaje się ustęp:

„1a. Państwa Członkowskie mogą określić dodatkową kategorię pełnego mleka o ustalonej przez nie zawartości tłuszczu o wskaźniku co najmniej 3,8%.”

j) Mięso wołowe

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 roku (Dz.U. nr L 148, z 28.06.1968, str. 24)

zmienione:

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1253/70 z dnia 29 czerwca 1970 roku (Dz.U. nr L 143, z 1.07.1970, str. 1)

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1261/71 z dnia 15 czerwca 1971 roku (Dz.U. nr L 132, z 18.06.1971, str. 1)

Artykuł 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Dla cieląt i bydła ustala się cenę przy imporcie skalkulowaną dla każdego z tych produktów na bazie cen ofertowych franco granica Wspólnoty w zależności od możliwości zakupu najbardziej typowych, jeśli chodzi o jakość, ilość i stopień rozwoju rynku tych produktów.

Powyższą cenę importową ustala się na podstawie danych, gotowych cen dla cieląt, bydła lub jednego z produktów figurujących w załączniku sekcja a) w pozycjach 02.01 AII a) 1 aa) lub 02.01 A II a) 1 bb) przeliczając wymieniając dla tych ostatnich produktów dane na ważne ceny ofertowe dla cieląt i bydła.

2. W przypadku, gdy eksport żywych zwierząt lub ich mięsa świeżego lub zamrożonego z jednego lub wielu państw trzecich odbywa się po cenach nienormalnie niskich, niższych od cen ofertowych stosowanych przez inne państwa trzecie, ustala się specjalną cenę importową dla cieląt lub bydła dla importu z tych państw trzecich.

3. W przypadku, gdy jedna lub wiele cen importowych dla cieląt i bydła podwyższona o cło, jest niższa od ceny orientacyjnej, różnica między ceną orientacyjną a odnośną ceną importową, powiększoną o cło, jest kompensowana przez opłatę pobieraną we Wspólnocie przy imporcie tego produktu.

Jednakże powyższa opłata jest ustalona w wysokości:

a) 75% różnicy, o której mowa wyżej, jeżeli stwierdza się, iż cena danego produktu na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty jest wyższa od ceny orientacyjnej i niższa lub równa 102% tej ceny;

b) 50% różnicy, o której mowa wyżej, jeżeli stwierdza się, iż cena danego produktu na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty jest wyższa od 102% ceny orientacyjnej i niższa lub równa 104% tej ceny;

c) 25 % różnicy, o której mowa wyżej, jeżeli stwierdza się, iż cena danego produktu na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty jest wyższa od 104% ceny orientacyjnej i niższa lub równa 106% tej ceny;

d) zero, jeżeli stwierdza się, iż cena danego produktu na reprezentatywnych na rynkach Wspólnoty jest wyższa od 106% ceny orientacyjnej.

4. Przy stosowaniu przepisów ustęp 3 nie bierze się pod uwagę zmian ceny importowej lub ceny stwierdzonej na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty nie przekraczającej ustalonej wielkości.

5. Cena stwierdzona na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty jest ceną ustaloną na podstawie cen stwierdzonych na reprezentatywnym rynku lub rynkach każdego Państwa Członkowskiego dla różnych gatunków, w przypadku, cieląt i bydła lub mięs tych zwierząt, biorąc pod uwagę z jednej strony w ielkość każdego z tych gatunków, z drugiej strony względną wielkość pogłowia bydła każdego Państwa Członkowskiego.

6. Warunki stosowania niniejszego artykułu są uchwalone według procedury przewidzianej w artykule 27.

7. Opłaty wynikające z zastosowania ustępu 2 ustalone są według procedury przewidzianej w artykule 27.

Opłaty wynikające z zastosowania ustępu 1 są ustalane przez Komisję.”

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1027/68 z dnia 22 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 174, z 23.07.1968, str. 14)

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 705/71 z dnia 31 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 77, z 1.04.1971, str. 79)

Artykuł 8 dotyczący wymiany z Danią, skreśla się.

Artykuł 9 otrzymuje brzmienie:

„Z zastrzeżeniem przepisów art. 6 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1026/68 z dnia 22 lipca 1968 roku, dotyczącego obliczania specjalnej ceny importowej dla cieląt i bydła, opłaty, o których mowa w art. 10 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 805/68 są ustalane raz na tydzień oraz ważne od poniedziałku następującego po ich wyznaczeniu.”

3. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1097/68 z dnia 27 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 184, z 29.07.1968, str. 5) zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1261/68 z dnia 20 sierpnia 1968 roku (Dz.U. nr L 208, z 21.08.1968, str. 7)

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1556/68 z dnia 4 października 1968 roku (Dz.U. nr L 244, z 5.10.1968, str. 15)

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1585/68 z dnia 10 października 1968 roku (Dz.U. nr L 248, z 11.10.1968, str. 16)

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1809/69 z dnia 12 września 1969 roku (Dz.U. nr L 232, z 13.09.1969, str. 6)

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1795/71 z dnia 17 sierpnia 1971 roku (Dz.U. nr L 187, z 19.08.1971, str. 5)

W artykule 9 ustęp 1 dodaje się wyrażenia:

„this copy of the contract entitles to the special import arrangements provided for in Article 14(3), subparagraph (b)(aa) of Regulation (ECC) No 805/68”

„Dette kontrakteksemplar berettiger til at nyde godt af den s_rlige importordning, der er om-handlet i artikel 14, stk. 3, litra b, underlitra aa, i forordning (E_F) nr 805/68”

k) Tytoń

Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1726/70 z dnia 25 sierpnia 1970 roku (Dz.U. nr L 191, z 27.08.1970, str. 1.) zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2596/70 z dnia 21 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 277, z 22.12.1970, str. 7)

W artykule 4 ustęp 1 litera a) dodaje się wyrażenia:

„leaf tobacco harvested in the Community”

„tobaksblade hostet i F_ llesskaber”

W artykule 4 ustęp 1 litera b) dodaje się wyrażenia:

„leaf tobacco imported from third countries”

„tobaksblade importeret fra tredjrelande”

W artykule 5 akapit trzeci dodaje się wyrażenia:

„tobacco imported from third countries”

„tobak importerer fra tredjelande”

l) Rybołówstwo

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2142/70 z dnia 20 października 1970 roku (Dz.U. nr L 236, z 27.10.1970, str. 5)

W artykule 6 ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa Członkowskie pierwotne mogą podtrzymać pomoc przyznaną organizacjom producentów utworzonym przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia a nowe Państwa Członkowskie mogą podtrzymać tę, przyznaną organizacjom producentów utworzonym przed datą przystąpienia, w celu ułatwienia ich adaptacji i funkcjonowania w ramach środków, o których mowa w art. 5 ust.1, o ile wysokość tej pomocy jak i czas jej trwania nie przewyższa pomocy, jaka może być przyznana z tytułu postanowień ustępu 1.”

Po artykule 7 dodaje się nowy artykuł:

„Artykuł 7a

Uznanie organizacji producentów w sektorze produktów rybołówstwa może być udzielone przez Państwa Członkowskie wyłącznie określonego obwodowi gospodarczemu, jeżeli organizacja producentów uważana jest za reprezentatywną dla produkcji i rynku tego obwodu.

Producenci nie należący do organizacji tak uznanej, którzy wyładują swój towar w danym obwodzie, mogą zostać poddani przez Państwa Członkowskie obowiązkowi poszanowania:

a) wspólnych zasad produkcji i sprzedaży, o których mowa w artykule 5 ustęp 1 akapit drugi, m drugi; drugie tiret

b) zasad przyjętych przez daną organizację i dotyczących ceny za wycofanie, jeśli ta kształtuje się na poziomie równym lub wyższym od ceny ustalonej w zastosowaniu art. 10 ust. 5 nie przekraczając jednak ceny orientacyjnej, oraz jeśli jest zgodna z przepisami art. 7 ustęp 1 akapit trzeci.”

W artykule 10 ustęp 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W celu zapewnienia producentom w strefach wyładunku bardzo oddalonych od głównych centrów konsumpcyjnych Wspólnoty dostępu do rynków w satysfakcjonujących warunkach, cena, o której mowa w poprzednim akapicie, może być skorygowana współczynnikami regulującymi.

Współczynniki te są określane w taki sposób, że różnice między cenami tak skorygowanymi odpowiadają przewidywanej rozpiętości cen w przypadku produkcji normalnej w naturalnych warunkach tworzenia się cen na rynku.

Rada rozstrzygając wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w artykule 43 ustęp 2 Traktatu EWG, uchwała ogólne zasady dotyczące określania procentu ceny orientacyjnej będące elementem obliczania ceny za wycofanie oraz dotyczące oznaczenia stref wyładunku, o których mowa w poprzednim akapicie.

Rada, na podstawie raportu Komisji, przystępuje do badania ewentualnych konsekwencji zastosowania współczynników regulujących na sposób obliczania wysokości kompensaty pieniężnej, biorąc pod uwagę sytuację rybaków z regionów oddalonych. Rada rozstrzygając wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania, o której mowa w poprzednim akapicie, podejmuje niezbędne decyzje.”

Po artykule 25 dodaje się nowy artykuł:

„Artykuł 25a

Dla produktów mrożonych Rada, według procedury przewidzianej w artykule 43 ustęp 2 Traktatu EWG, uchwała, w niezbędnym wymiarze, stosowne przepisy w celu uniknięcia braku stabilności cenowej jak również nierówności warunków konkurencji między rybami mrożonymi na pokładzie a rybami mrożonymi na lądzie. Rada, rozstrzygając według tej samej procedury, uchwała również właściwe środki, mające zaradzić trudnościom, zaburzającym równowagę zaopatrzenia.”

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 166/71 z dnia 26 stycznia 1971 roku (Dz.U. nr L 23, z 29.01.1971, str. 3)

W artykule 10 ustęp 1 litera b) dodaje się wyrażenia:

„shrimps”

„gr_ rejer”

m) Chmiel

3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 175, z 4.08.1971, str. 71)

W artykule 17 ustęp 5 kwota

„1,6 milionów jednostek obrachunkowych”

otrzymuje brzmienie:

„2,4 milionów jednostek obrachunkowych”

C – Akty o charakterze ogólnym

1. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1373/70 z dnia 10 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 158, z 20.07.1970, str. 1) zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2638/70 z dnia 23 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 283, z 29.12.1970, str. 34)

W artykule 6 ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Godziny krańcowe ustalone w niniejszym artykule są:

- opóźnione o godzinę we Włoszech w czasie stosowania w tym Państwie Członkowskim czasu zwanego letnim,

- przesunięte do przodu o godzinę w Irlandii i w Zjednoczonym Królestwie w czasie niestosowania w tych Państwach Członkowskich czasu zwanego letnim.”

W artykule 12 ustęp 4 akapit drugi zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Numer poprzedzony jest następującymi literami według kraju wydającego dokument: B dla Belgii, DK dla Danii, D dla Niemiec, F dla Francji, IR dla Irlandii, I dla Włoch, L dla Luksemburga, NL dla Niderlandów, , i UK dla Zjednoczonego Królestwa.”

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2637/70 z dnia 23 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 283, z 29.12.1970, str. 15) zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 434/71 z dnia 26 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 48, z 27.02.1971, str. 71)

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 435/71 z dnia 26 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 48, z 27.02.1971, str. 72)

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 589/71 z dnia 19 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 67, z 20.03.1971, str. 15)

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 952/71 z dnia 7 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 103, z 8.05.1971, str. 11)

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1391/71 z dnia 30 czerwca 1971 roku (Dz.U. nr L 145, z 1.07.1971, str. 44)

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1605/71 z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 168, z 27.07.1971, str. 13)

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1607/71 z 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 168, z 27.07.1971, str. 16)

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1614/71 z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 168 z 27.07.1971, str. 34)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2128/71 z dnia 4 października 1971 roku (Dz.U. nr L 224, z 5.10.1971, str. 16)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2195/71 z dnia 13 października 1971 roku (Dz.U. nr L 231, z 14.10.1971, str. 26)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2256/71 z dnia 21 października 1971 roku (Dz.U. nr L 237, z 22.10.1971, str. 25)

W artykule 8 ustęp 2 akapit drugi dodaje się wyrażenia:

- „without cash refund”
- „uden kontant restitution”

W artykule 8 ustęp 3 akapit czwarty dodaje się wyrażenia:

- „exempt from levies”
- „fritagelse for importafgift”

W artykule 10 akapit pierwszy dodaje się wyrażenia:

- „the quantity relates to the standard quality”
- „maengden fefererer til standardkvaliteten”

W artykule 11 ustęp 2 litera b) skreśla się:

- „Dania” i „Wielka Brytania”

W artykule 16 ustęp 1 drugi akapit dodaje się:

- „valid for (quantity given in figures and in letters)”
- „gyldig for ... (maengde i tal og bogstaver)”

W artykule 18 akapit pierwszy dodaje się:

- „the abbreviations AAMS/OCT”
- „forkortelserne A.A.S.M./O.L.T.”

W artykule 18 akapit drugi dodaje się wyrażenia:

- „levy applied for in accordance with Article 3(2) of Regulation No. 540/70”
- „importafgift begaeres i overensstemmelse med. Artikel 3, stk.2, i forordning nr 540/70”

W artykule 19 pierwszy akapit dodaje się wyrażenia:

- „food aid”
- „fodevarehjælp”

W artykule 30 ustęp 2 dodaje się wyrażenia:

- „Tender regulation No (OJ No.) final date for the submission of tenders expiring on”
- „licitationsforordning nr(EFT nr af.....) tilbudsfristen udlober”

W artykule 31 akapit pierwszy dodaje się wyrażenia:

- „for export in pursuance of Article 25 of Regulation No 1009/67/EEC”
- „til eksport i medfor af artikel 25 i forordning nr 1009/67/EOF”

W artykule 31 akapit drugi dodaje się wyrażenia:

- „for export without refund”
- „til eksport uden restitution”

W artykule 35 ustęp 2 litera b) punkt 1 rubrykę:

- „ex 04.04 E I b) 1 Cheddar i Chester na eksport do strefy E”

skreśla się.

W artykule 35 ustęp 4 skreśla się.

W artykule 36 ustęp 1 akapit pierwszy dodaje się wyrażenia:

- „target quantity”
- „anslaet maengde”

W artykule 36 ustęp 3 drugi akapit, dodaje się wyrażenia:

„additional licence”

„ekstra licens”

W artykule 41 ustęp 1 dodaje się wyrazy:

„meat intended for processing – system bb) ……”

„kod bestemt til forarbejdning – ordning bb ……”

W artykule 41 ustęp 2 dodaje się wyrażenia:

„suspension of the levy at ... % in respect of ... (quantity in figures and in letters) kg”

„nedsaettelse af importafgiften til ...% for ... (kvantumi tal og bogstaver) kg”

W artykule 47 ustęp 1 akapit drugi, dodaje się wyrażenia:

„density tolerance of 0.03”

„tolerance for vaegtfylde pa 0,03”

„W artykule 49 ustęp 2 akapit drugi, dodaje się wyrażenia:

„tolerance of 0,4 degree”

„tolerance 0,4 grader”

D – Przepisy prawne dotyczące nasion i roślin

1. Dyrektywa Rady 66/401/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966, str. 2298) zmieniona:
 - dyrektywą Rady 69/63/EWG z dnia 18 lutego 1969 roku (Dz.U. nr L 48, z 26.02.1969, str. 8)
 - dyrektywą Rady 71/162/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87, z 17.04.1971, str. 24)

W artykule 14 dodaje się nowy ustęp:

„1a. Komisja zezwala, według procedury przewidzianej w art. 21, dla sprzedaży nasion roślin pastewnych, na całości lub w części terytorium jednego lub Wielu Państw Członkowskich, by zostały podjęte bardziej rygorystyczne decyzje niż te, przewidziane w załączniku II, dotyczące obecności *Avena fatua* w tych nasionach, jeśli podobne decyzje mają zastosowanie dla produkcji rodzimej tych nasion, i jeśli kampania wyplenienia *Avena fatua* jest istotnie prowadzona przy uprawie roślin pastewnych w danym regionie.”

2. Dyrektywa Rady 66/402/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966, str. 2309) zmieniona:
 - dyrektywą Rady 69/60/EWG z dnia 18 lutego 1969 roku (Dz.U. nr L 48, z 2.02.1969, str. 1)
 - dyrektywą Rady 71/162/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87, z 17.04.1971, str. 24)

W artykule 14 dodaje się nowy ustęp:

„1a. Komisja zezwala, według procedury przewidzianej w art. 21, dla sprzedaży nasion zbóż na całości lub w części terytorium jednego lub wielu Państw Członkowskich, by zostały podjęte bardziej rygorystyczne decyzje niż te, przewidziane w załączniku II, dotyczące obecności *Avena fatua* w tych nasionach, jeśli podobne decyzje mają zastosowanie dla produkcji rodzimej tych nasion, i jeśli kampania wypleniania *Avena fatua* jest istotnie prowadzona przy uprawie zbóż w danym regionie.”

3. Dyrektywa Rady 70/457/EWG z dnia 29 września 1970 roku (Dz.U. nr L 225, z 12.10.1970, str. 1)

W artykule 3 ustęp 3 dodaje się akapit:

„W przypadku nowych Państw Członkowskich datę 1 lipca 1970 r., o której mowa wyżej, zastępuje się datą 1 stycznia 1973 r.”

W artykule 15 ustęp 1 dodaje się następujący akapit:

„W przypadku nowych Państw Członkowskich datę 1 lipca 1972 r., o której mowa wyżej, zastępuje się datą 1 lipca 1973 r.”

W artykule 16 ustęp 1 dodaje się następujący akapit:

„W przypadku nowych Państw Członkowskich datę 1 lipca 1972 r., o której mowa wyżej, zastępuje się datą 1 lipca 1973 r.”

W artykule 17 dodaje się akapit:

„W przypadku nowych Państw Członkowskich datę 1 lipca 1972 r., o której mowa wyżej, zastępuje się datą 1 lipca 1973 r.”

4. Dyrektywa Rady 70/458/EWG z dnia 29 września 1970 roku (Dz.U. nr L 225, z 12.10.1970, str. 7) zmieniona:
dyrektywą Rady 71/162/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87, z 17.04.1971, str. 24)

W artykule 9 ustęp 1 dodaje się akapit:

„W przypadku nowych Państw Członkowskich daty 1 lipca 1970 r. i 30 czerwca 1975 r., o których mowa wyżej, zastępuje się odpowiednio datami 1 stycznia 1973 r. i 31 grudnia 1977 r.”

W artykule 9 ustęp 2 dodaje się akapit:

„W przypadku nowych Państw Członkowskich datę 1 lipca 1970 r., o której mowa wyżej, zastępuje się datą 1 stycznia 1973 r.”

W artykule 12 ustęp 1 dodaje się akapit:

„W przypadku nowych Państw Członkowskich datę 1 lipca 1970 r., o której mowa wyżej, zastępuje się datą 1 stycznia 1973 r.”

W artykule 16 ustęp 4 dodaje się akapit:

„W przypadku nowych Państw Członkowskich datę 1 lipca 1972 r., o której mowa wyżej, zastępuje się datą 1 lipca 1973 r.”

W artykule 26 ustęp 2 dodaje się akapit:

„W przypadku nowych Państw Członkowskich datę 1 lipca 1970 r., o której mowa wyżej, zastępuje się datą 1 stycznia 1973 r.”

W załączniku II punkt 3 litera a):

a) Po wierszu dotyczącym *Asparagus Officinalis* wprowadzone są: następujący gatunek „*Beta vulgaris*” (gatunek Cheltenham beet) oraz w kolumnach dotyczących specyficznej minimalnej czystości, maksymalną zawartość nasion innych gatunków roślin i minimalną zdolność kiełkowania, odpowiednio następujący procent:

„97 – 0,5 – 50 (kiełki)”

b) Uwaga „*Beta vulgaris* (wszyste gatunki) otrzymuje brzmienie:

„*Beta vulgaris* (inne gatunki)”

E – Statystyki rolnicze

1. Dyrektywa Rady 68/161/EWG z dnia 27 marca 1968 roku (Dz.U. nr L 76, z 28.03.1968, str 13) poprawiona:

- sprostowaniem do dyrektywy Rady 68/161/EWG z dnia 27 marca 1968 roku (Dz.U. nr L 132, z 14.06.1968, str. 15)

W artykule 1 ustęp 1 litera b) dodaje się zdanie:

„Nowe Państwa Członkowskie przystępują do tego badania w ciągu roku 1973.”

2. Dyrektywa Rady 69/400/EWG z dnia 28 października 1969 roku (Dz.U. nr L 288, z 17.11. 1969, str. 1)

W artykule 6 ustęp 2 dodaje się akapit:

„W przypadku nowych Państw Członkowskich przekazywanie danych, którymi one dysponują odbywa się w możliwie najkrótszych terminach po przystąpieniu.”

F – Przepisy prawne weterynaryjne

1. Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku (Dz.U. nr 121, z 29.07.1964, str. 1977) zmieniona:

- dyrektywą Rady 66/600/EWG z dnia 25 października 1966 roku (Dz.U. nr 192/ z 27.10.1966, str. 3294)
 - dyrektywą Rady 70/360/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 157, z 18.07.1970, str. 40)
 - dyrektywą Rady 71/285/EWG z dnia 19 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 179, z 9.08.1971, str. 1)
- Datę figurującą w artykule 7 ustęp 1 punkt C akapit drugi zastępuje się datą 31 grudnia 1977 r.

W załączniku F:

- a) - dodaje się przypis nr 3 do pkt. VI piąty wiersz wzoru I certyfikatu po wyrazie „statek”
- dodaje się przypis nr 4 do pkt. IV piąty wiersz wzoru II certyfikatu, po wyrazie „statek”
- dodaje się przypis nr 3 do pkt. IV piąty wiersz wzoru III certyfikatu, po wyrazie „statek”
- dodaje się przypis nr 4 do pkt. IV piąty wiersz wzoru IV certyfikatu, po wyrazie „statek.”
- b) - przypis nr 3 wzoru I certyfikatu
- przypis nr 4 wzoru II certyfikatu
- przypis nr 3 wzoru III certyfikatu
- przypis nr 4 wzoru IV certyfikatu
- otrzymują brzmienie:

„Dla wagonów i ciężarówek wskazać numer rejestracyjny, dla samolotów numer lotu i dla statków nazwę.”

2. Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku (Dz.U. nr 121, z 29.07.1964, str. 2012) zmieniona:

- dyrektywą Rady 66/601/EWG z dnia 25 października 1966 roku (Dz.U. nr 192, z 27.10.1966, str. 3302)
- dyrektywą Rady 69/349/EWG z dnia 6 października 1969 roku (Dz.U. nr L 256, z 11.10.1969, str. 5)
- dyrektywą Rady 70/486/EWG z dnia 27 października 1970 roku (Dz.U. nr L 239, z 30.10.1970, str. 42)

W załączniku I rozdział IX punkt 40 akapit pierwszy trzecie tiret i punkt 43 akapit trzeci trzecie tiret zastąpione zostają członem zdania:

„- w niższej części, jeden ze znaków CEE – EEG – EWG – EOF – EEC.”

W załączniku II przypis nr 3 wzoru certyfikatu warunków zdrowotnych zastępuje się zdaniem:

„Dla wagonów i ciężarówek, wskazać numer rejestracyjny, dla samolotów numer lotu i dla statków nazwę.”

3. Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 55, z 8.03.1971, str. 23)

W załączniku I rozdział II punkt 2 litera b) do pierwszego akapitu dodaje się zdanie:

„Jednakże w Państwach Członkowskich, które nakazują, aby gołębie były bite zgodnie z postanowieniami niniejszej dyrektywy, świeże mięso pochodzące z tych gołębi może być przechowywane w tym samym pomieszczeniu, co świeże mięso pochodzące ze zwierząt domowych należących do gatunków, o których mowa w art. 1 ust. 1.”

W załączniku I rozdział IV do nr 16 dodaje się zdanie:

„Jednakże odurzenie nie może mieć miejsca, jeśli zabrania tego rytuał religijny.”

W załączniku I rozdział VII punkt 3 akapit drugi drugie tiret litera a) i akapit drugi trzecie tiret litera c) zastępuje się członem zdania:

„- w części niższej, jeden ze skrótów CEE – EEG – EWG – EOF - EEC.”

W załączniku II do punktu 1 litera a) dodaje się:

„W razie, gdy zaświadczenie nie jest wydawane w Państwie Członkowskim, może je zastąpić oświadczenie pod przysięgą lub uroczyste oświadczenie złożone przez zainteresowaną osobę przed władzami sądowymi lub administracyjnymi, notariuszem lub uznaną organizacją zawodową tego Państwa Członkowskiego.”

W załączniku IV przypis nr 3 wzoru certyfikatu warunków zdrowotnych zastępuje się zdaniem:

„Dla wagonów i ciężarówek wskazać numer rejestracyjny, dla samolotów numer lotu i dla statków nazwę.”

III. PRAWO DO OSIEDLANIA SIĘ, SWOBODA ŚWIADCZENIA USŁUG, KOORDYNACJA PROCEDUR W DZIEDZINIE RYNKÓW ROBÓT PUBLICZNYCH I ZBLIŻENIE USTAWODAWSTW

A – Rolnictwo, leśnictwo, ogrodnictwo, rybołówstwo

1. Dyrektywa Rady 65/1/EWG z dnia 14 grudnia 1964 roku (Dz.U. nr 1, z 8.01.1965, str. 65)

W artykule 5 ustęp 2 na koniec dodaje się:

„d) W Danii:

z konieczności, dla mieszkańców przebywających tymczasowo w Danii i spółek nie posiadających tu swoich siedzib, otrzymania wcześniejszego zezwolenia Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 roku o nabywaniu nieruchomości).”

W artykule 6 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku, kiedy dokument taki nie jest wydawany przez kraj pochodzenia lub kraj pochodzenia, dotyczący albo uczciwości albo braku upadłości, będzie mógł być zastąpiony przez oświadczenie pod przysięgą – lub w państwach gdzie przysięga taka nie istnieje, przez uroczyste oświadczenie – złożone przez zainteresowanego przed władzami sądowymi lub właściwym organem administracyjnym lub, w danym przypadku, notariuszem kraju pochodzenia lub kraju pochodzenia, który wyda zaświadczenie uwiarygodniające tę przysięgę lub to uroczyste oświadczenie. Oświadczenie o braku upadłości będzie mogło mieć miejsce również przed kwalifikowanym organem zawodowym tego państwa.”

Dyrektywa Rady 67/530/EWG z dnia 25 lipca 1967 roku (Dz.U. nr 190, z 10.08.1967, str. 1)

Na końcu artykułu 3 ustęp 2 dodaje się:

„W Danii:

- z konieczności, dla mieszkańców przebywających tymczasowo w Danii i spółek nie posiadających tu swoich siedzib, otrzymania wcześniejszego zezwolenia Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 r. o nabywaniu nieruchomości).”

.Dyrektywa Rady 67/531/EWG z dnia 25 lipca 1967 roku (Dz.U. nr 190, z 10.08.1967, str. 3)

Na końcu artykułu 3 ustęp 2 dodaje się:

„W Danii:

- z konieczności, dla mieszkańców przebywających tymczasowo w Danii i spółek nie posiadających tu swoich siedzib, otrzymania wcześniejszego zezwolenia Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 r. o nabywaniu nieruchomości).”

2. Dyrektywa Rady 67/532/EWG z dnia 25 lipca 1967 roku (Dz.U. nr 190, z 10.08.1967, str. 5)

Na koniec artykułu 2 ustęp 1 litera b) dodaje się:

„W Zjednoczonym Królestwie:

„Stowarzyszenie Spółdzielcze” (Finance Act 1965, section 70(9));

W Irlandii:

„Cooperative Society”(Industrial and Provident Societies Acts, 1893-1966);

W Danii:

„Andelsselskab”

3. Dyrektywa Rady 67/654/EWG z dnia 24 października 1967 roku (Dz.U. nr 263, z 30.10.1967, str. 6)

Na końcu artykułu 3 ustęp 2 dodaje się:

„d) W Danii:

- z konieczności, dla mieszkańców przebywających tymczasowo w Danii i spółek nie posiadających tu swoich siedzib, otrzymania wcześniejszego zezwolenia Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 r. o nabywaniu nieruchomości.)

W artykule 6 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku, gdy dokument taki nie jest wydawany przez kraj pochodzenia lub pochodzenia dotyczący albo uczciwości albo braku upadłości, będzie on mógł być zastąpiony przez oświadczenie pod przysięgą – lub, w państwach, w których przysięga taka nie istnieje, przez uroczyste oświadczenie – złożone przez zainteresowanego przed władzami sądowymi, właściwym organem administracyjnym lub, w danym przypadku, przed notariuszem państwa pochodzenia lub pochodzenia, który wyda zaświadczenie uwiarygodniające tę przysięgę lub to uroczyste oświadczenie. Oświadczenie o braku upadłości będzie mogło być złożone również przed uznanymi organizacjami zawodowymi tego kraju.”

4. Dyrektywa Rady 68/192/EWG z dnia 5 kwietnia 1968 roku (Dz.U. nr L 93, z 17.04.1968, str. 13)

Na końcu artykułu 3 ustęp 2, dodaje się:

„W Danii:

- z konieczności posiadania narodowości duńskiej w celu przyznania i kontynuacji pożyczek gwarantowanych pod pewnymi warunkami korzystnych dla drobnych rolników (art. 5 ust. 1 ustawy o drobnych rolnikach nr 117 z dnia 10 kwietnia 1967 r.)”

5. Dyrektywa Rady 71/18/EWG z dnia 16 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 8, z 11.01.1971, str. 24)

Na koniec artykułu 3 ustęp 2 dodaje się:

„c) W Danii:

- z konieczności, dla mieszkańców przebywających tymczasowo w Danii i spółek nie posiadających tu swoich siedzib, otrzymania wcześniejszego zezwolenia Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 roku o nabywaniu nieruchomości).”

Artykuł 7 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy dokument taki nie jest wydawany przez kraj przynależności lub kraj pochodzenia, dotyczący albo uczciwości albo braku upadłości, będzie mógł być zastąpiony oświadczeniem pod przysięgą – lub, w państwach, w których przysięga taka nie istnieje przez uroczyste oświadczenie – złożone przez zainteresowanego przed władzami sądowymi lub właściwym organem administracyjnym lub, w danym przypadku, notariuszem kraju przynależności lub kraju pochodzenia, który wyda zaświadczenie uwiarygodniające tę przysięgę lub to oświadczenie. Oświadczenie o braku upadłości będzie mogło być złożone również przed uznanymi organizacjami zawodowymi tego kraju.”

B – Przemysł wydobywczy, elektryczność, gaz i woda

1. Dyrektywa Rady 64/428/EWG z dnia 7 lipca 1964 roku (Dz.U. nr 117, z 23.07.1964, str. 1871)

Na koniec artykułu 4 ustęp 2 dodaje się:

„e) w Zjednoczonym Królestwie:

- przez ograniczenie wydawania koncesji na poszukiwania i produkcję ropy i gazu naturalnego osobom, które są obywatelami Zjednoczonego Królestwa i kolonii i mieszkańcami przebywającymi tymczasowo w Zjednoczonym Królestwie lub, które są spółkami założonymi w Zjednoczonym Królestwie (rozporządzenie nr 4 z rozporządzeń z 1966 r. o ropie (produkcja);

f) w Danii:

- z konieczności, dla mieszkańców przebywających tymczasowo w Danii i spółek nie posiadających tu swoich siedzib, otrzymania wcześniejszego zezwolenia Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 roku o nabywaniu nieruchomości);

W artykule 6 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku, gdy dokument taki nie jest wydawany przez kraj przynależności lub kraj pochodzenia, dotyczący albo uczciwości albo braku upadłości, będzie mógł być zastąpiony oświadczeniem pod przysięgą – lub w państwach, w których taka przysięga nie istnieje, przez uroczyste oświadczenie – złożone przez zainteresowanego przed władzami sądowymi lub właściwym organem administracyjnym lub, w danym przypadku, notariuszem kraju przynależności lub kraju pochodzenia, który wyda zaświadczenie uwiarygodniające tę przysięgę lub to uroczyste oświadczenie. Oświadczenie o braku upadłości będzie mogło być złożone również przed uznanymi organizacjami zawodowymi tego kraju.”

2. Dyrektywa Rady 66/162/EWG z dnia 28 lutego 1966 roku (Dz.U. nr 42, z 8.03.1966, str. 584)

Na końcu artykułu 4 ustęp 2 dodaje się:

„e) W Danii:

- z konieczności, dla mieszkańców przebywających tymczasowo w Danii i spółek nie posiadających tu swojej siedziby, otrzymania wcześniejszego zezwolenia Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 r. o nabywaniu nieruchomości).”

Artykuł 7 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku, gdy dokument taki nie jest wydawany przez kraj przynależności lub kraj pochodzenia, dotyczący albo uczciwości albo, braku upadłości, będzie mógł być zastąpiony oświadczeniem pod przysięgą – lub w państwach, w których przysięga taka nie istnieje, przez uroczyste oświadczenie – złożone przez zainteresowanego przed władzami sądowymi lub właściwym organem administracyjnym lub, w danym przypadku, notariuszem kraju przynależności lub kraju pochodzenia, który wyda zaświadczenie uwiarygodniające tę przysięgę lub to uroczyste oświadczenie; oświadczenie o braku upadłości będzie mogło być złożone również przed uznanymi organizacjami zawodowymi tego kraju.”

3. Dyrektywa Rady 69/82/EWG z dnia 13 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 68, z 19.03.1969, str. 4)

Na końcu artykułu 3 ustęp 2 dodaje się:

„d) w Zjednoczonym Królestwie:

- przez ograniczenie wydawania koncesji na poszukiwania ropy i gazu naturalnego osobom, które są obywatelami Zjednoczonego Królestwa i kolonii i przebywającymi tymczasowo w Zjednoczonym Królestwie, lub które są spółkami założonymi w Zjednoczonym Królestwie (rozporządzenie nr 4 z rozporządzeń z 1966 r. o ropie (produkcja);

e) w Danii:

- z konieczności, dla mieszkańców przebywających tymczasowo w Danii i spółek nie posiadających tu swojej siedziby, otrzymania wcześniejszego zezwolenia z Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 r. o nabywaniu nieruchomości).”

Artykuł 5 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku, gdy dokument taki nie jest wydawany przez kraj przynależności lub kraj pochodzenia, dotyczący albo uczciwości albo, braku upadłości, będzie mógł być zastąpiony przez oświadczenie pod przysięgą – lub w państwach, w których przysięga taka nie istnieje, przez uroczyste oświadczenie – złożone przez zainteresowanego przed władzami sądowymi lub kompetentnym organem administracyjnym, lub w danym przypadku, notariuszem kraju przynależności lub kraju pochodzenia, który wyda zaświadczenie uwiarygodniające tę przysięgę lub uroczyste oświadczenie; oświadczenie o braku upadłości będzie mogło być złożone również przed uznanymi organizacjami zawodowymi tego kraju.”

C - Przemysł rękodzielniczy (manufaktury)

1. Dyrektywa Rady 68/365/EWG z dnia 15 października 1968 roku (Dz.U. nr L 260, z 22.10.1968, str. 9)

Na końcu artykułu 3 ustęp 2 dodaje się:

„d) w Danii:

- przez konieczność posiadania narodowości duńskiej dla członków Rady Nadzorczej spółek mających zezwolenie na produkcję alkoholu i drożdży (art. 3 ust. 1 ustawy nr 74 z dnia 15 marca 1934 r. o alkoholu i drożdżach);
- przez konieczność, dla mieszkańców przebywających okresowo w Danii i spółek nie mających tu swojej siedziby, otrzymania wcześniejszego zezwolenia Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia własności nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 r. o nabywaniu własności nieruchomości);

W artykule 6 ustęp 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku, gdy dokument taki nie jest wydawany przez kraj przynależności lub pochodzenia, dotyczący albo uczciwości albo, braku upadłości, będzie mógł być zastąpiony oświadczeniem pod przysięgą – lub w państwach, w których przysięga taka nie istnieje, przez uroczyste oświadczenie – złożone przez zainteresowanego przed władzami sądowymi lub właściwym organem administracyjnym lub, w danym przypadku, notariusza kraju przynależności lub pochodzenia, który wyda zaświadczenie uwiarygodniające tę przysięgę lub oświadczenie wymagające szczególnej formy; oświadczenie o braku upadłości będzie mogło być złożone również przed uznanymi organizacjami zawodowymi tego kraju.”

2. Dyrektywa Rady 64/429/EWG z dnia 7 lipca 1964 roku (Dz.U. nr 117, z 23.07.1964, str. 1880)

Na końcu artykułu 4 ustęp 2 dodaje się:

„e) w Danii:

- z konieczności, dla mieszkańców niestałych w Danii i spółek nie posiadających tu siedziby, otrzymania uprzedniego zezwolenia Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia własności nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 r. o nabywaniu własności nieruchomości)."

W artykule 7 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku, gdy dokument taki nie jest wydawany przez kraj przynależności lub pochodzenia, dotyczący albo uczciwości albo, braku upadłości, można go zastąpić oświadczeniem pod przysięgą – lub w państwach, w których przysięga taka nie istnieje, przez oświadczenie wymagające szczególnej formy – złożone przez zainteresowanego przed władzami sądowymi lub właściwym organem administracyjnym lub, w danym przypadku, notariuszem kraju przynależności lub pochodzenia, który wyda zaświadczenie uwiarygodniające tę przysięgę lub to oświadczenie wymagające szczególnej formy; oświadczenie o braku upadłości może być złożone również przed uznanymi organizacjami zawodowymi tego kraju.”

D – Działalność handlowa i działalność pośredników

1. Dyrektywa Rady 64/223/EWG z dnia 25 lutego 1964 r. (Dz.U. nr 56, z 4.04.1964, str. 63)

Na końcu artykułu 3 ustęp 2 dodaje się:

„e) w Danii:

- z konieczności, dla mieszkańców niestałych w Danii i spółek nie posiadających tu siedziby, otrzymania uprzedniego zezwolenia Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia własności nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 r. o nabywaniu nieruchomości)."

W artykule 6 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku, gdy dokument taki nie jest wydawany przez kraj przynależności lub pochodzenia, dotyczący albo uczciwości, albo braku upadłości, może być on zastąpiony oświadczeniem pod przysięgą – lub w państwach, w których przysięga taka nie istnieje, przez oświadczenie wymagające szczególnej formy uroczystej – złożone przez zainteresowanego przed władzami sądowymi lub właściwym organem administracyjnym lub, w danym przypadku, notariuszem kraju przynależności lub pochodzenia, który wyda zaświadczenie uwiarygodniające tę przysięgę lub to oświadczenie wymagające szczególnej formy. Oświadczenie o braku upadłości może być złożone również przed uznanymi organizacjami zawodowymi tego kraju.”

2. Dyrektywa Rady 64/224/EWG z dnia 25 lutego 1964 r. (Dz.U. nr 56, z 4.04.1964, str. 869)

Na końcu artykułu 3, dodaje się:

„W Zjednoczonym Królestwie:

Dla nie pobierających wynagrodzenia
Agent
Commission agent
Broker
Factor
Wholesale auctioneer

Dla pracowników
Commercial traveller
Commission salesman
Representative
Representative

W Irlandii:

Agent
Broker
Commercial (or Commission Agent)

Commercial traveller
Sales Representative

W Danii:

Handelsagent
Varemaegler
Kommissionaer

Handelsrejsende
Repraeseentant

Na końcu artykułu 4 ustęp 2 dodaje się:

„W Zjednoczonym Królestwie:

- ze sprzedaży dóbr w wykonaniu polecenia sądu a) w Anglii i w Walii przez szeryfów, podszyfów, urzędników szeryfa lub b) w Szkocji przez „messengers-at-arms”, urzędników szeryfa lub każdą upoważnioną do tego działania przez urzędników szeryfa osobę;

W Irlandii:

- ze sprzedaży dóbr w wykonaniu polecenia sądu przez szeryfów, podszyfów lub wysłanników sądu;

W Danii:

- ze sprzedaży na licytacji towarów przez taksatorów licytacyjnych.”

Na końcu artykułu 5 ustęp 2 dodaje się:

„f) W Danii:

- przez warunek posiadania narodowości duńskiej w celu otrzymania zezwolenia na organizację sprzedaży ryb i skorupiaków na licytacji (art. 3 ust. 1 ustawy nr 72 z dnia 13 marca 1969 r. o sprzedaży ryb w trybie sprzedaży publicznej);
- przez warunek posiadania narodowości duńskiej w celu wykonywania zawodu maklera i asystenta maklera (asystent maklera upoważniony, upoważniony) (art. 1 ust. 2 i art. 7 ust. 4 ustawy nr 69 z dnia 15 marca 1967 r. o maklerach morskich i maklerach);

- przez konieczność, dla mieszkańców niestałych i spółek nie posiadających tu siedziby, otrzymania uprzedniego zezwolenia Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia własności nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 r. o nabywaniu nieruchomości)."

Artykuł 8 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku, gdy dokument taki nie jest wydawany przez kraj przynależności lub pochodzenia, dotyczący albo uczciwości albo braku upadłości, może on być zastąpiony oświadczeniem pod przysięgą – lub w państwach, w których przysięga taka nie istnieje, przez oświadczenie wymagające szczególnej formy – złożonym przez zainteresowanego przed władzami sądowymi lub właściwym organem administracyjnym lub, w danym przypadku, notariuszem kraju przynależności lub pochodzenia, który wyda zaświadczenie uwiarygodniające tę przysięgę lub to oświadczenie wymagające szczególnej formy. Oświadczenie o braku upadłości może być złożone również przed uznanymi organizacjami zawodowymi tego kraju.”

3. Dyrektywa Rady nr 68/363/EWG z dnia 15 października 1968 r. (Dz.U. nr L 260, z 22.10.1968, str. 1)

Na końcu artykułu 4 dodaje się:

„W Zjednoczonym Królestwie:

- ze sprzedaży dóbr w wykonaniu polecenia sądu a) w Anglii i w Walii przez szeryfów, podszyfów lub urzędników szeryfa lub b) w Szkocji przez „messengers-at-arms”, urzędników szeryfa lub każdą upoważnioną do tego działania przez szeryfa osobę;

W Irlandii:

- ze sprzedaży dóbr w wykonaniu polecenia sądu przez szeryfa, podszyfa, lub wysłanników sądu;

W Danii:

- ze sprzedaży na licytacji towarów przez taksatorów licytacyjnych.”

Na końcu artykułu 5 ustęp 2 dodaje się:

„f) w Danii:

- z konieczności, dla mieszkańców niestałych w Danii i spółek nie posiadających tu siedziby, otrzymania uprzedniego zezwolenia z Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia własności nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 r. o nabywaniu nieruchomości)."

E – Przedsiębiorstwa usługowe (w tym usługi osobiste i usługi świadczone przedsiębiorstwom)

1. Dyrektywa Rady 67/43/EWG z dnia 12 stycznia 1967 r. (Dz.U. nr 10, z 19.01.1967, str. 140)

Na końcu artykułu 2 ustęp 3 dodaje się:

„W Zjednoczonym Królestwie:

- estate agents including accommodation and house agents,
- estate or property developers,
- estate, house or property factors,
- estate or property managers,
- property investment or development companies,
- property consultants,
- property valuers;

W Irlandii:

- auctioneers,
- estate agents,
- house agents,
- property developers,
- estate consultants,
- estate managers,
- estate valuers;

W Danii:

- ejendomsmaeglere,
- ejendoms-handlere,
- ejendomsudlejningsbureauer."

Na końcu artykułu 4 dodaje się:

„c) W Zjednoczonym Królestwie:

- verderers of the New Forest and the Forest of Dean.”

Na końcu artykułu 5 ustęp 2 dodaje się:

„e) w Danii:

- przez warunek posiadania narodowości duńskiej w celu wykonywania zawodu agenta nieruchomości (art. 1 ust. 2 ustawy nr 218 z dnia 8 czerwca 1966 r. o agentach nieruchomości);
- przez warunek posiadania narodowości duńskiej w celu wykonywania zawodu tłumacza pisemnego i tłumacza ustnego (art. 1 ust. 2 ustawy nr 213 z dnia 8 czerwca 1966 r. o tłumaczach pisemnych i tłumaczach ustnych);
- przez konieczność, dla mieszkańców niestałych w Danii i spółek nie posiadających tu siedziby, otrzymania uprzedniego zezwolenia Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia własności nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 r. o nabywaniu nieruchomości).”

Artykuł 8 ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy dokument taki nie jest wydawany przez kraj przynależności lub pochodzenia, dotyczący albo uczciwości albo braku upadłości, może on być zastąpiony oświadczeniem pod przysięgą – lub w państwach, w których przysięga taka nie istnieje, przez oświadczenie wymagające szczególnej formy – złożonym przez zainteresowanego przed władzami sądowymi, właściwym organem administracyjnym lub, w danym przypadku, notariuszem kraju przynależności lub pochodzenia, który wyda zaświadczenie uwiarygodniające tę przysięgę lub oświadczenie wymagające szczególnej formy. Oświadczenie o braku upadłości może być złożone również przed uznanymi organizacjami zawodowymi tego kraju.”

3. Dyrektywa Rady 68/367/EWG z dnia 15 października 1968 roku (Dz.U. nr L 260, z 22.10.1968, str. 16)

Na końcu artykułu 3 ustęp 2 dodaje się:

„f) w Danii:

- przez konieczność, dla osób zamieszkałych tymczasowo w Danii i spółek nie posiadających tu siedziby, otrzymania uprzedniego zezwolenia Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia własności nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 r. o nabywaniu nieruchomości).”

Artykuł 6 ustęp 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy dokument taki nie jest wydawany przez kraj przynależności lub pochodzenia, dotyczący albo uczciwości albo braku upadłości, może on być zastąpiony oświadczeniem pod przysięgą – lub w państwach, w których przysięga taka nie istnieje, przez oświadczenie wymagające szczególnej formy – złożonym przez zainteresowanego przed władzami sądowymi, właściwym organem administracyjnym lub, w danym przypadku, notariuszem, który wyda zaświadczenie uwiarygodniające tę przysięgę lub to oświadczenie wymagające szczególnej formy. Oświadczenie o braku upadłości może być złożone również przed uznanymi organizacjami zawodowymi tego kraju.”

F – Kinematografia

1. Dyrektywa Rady 68/369/EWG z dnia 15 października 1968 r. (Dz.U. nr L 260 z 22.10.1968, str. 22)

Na końcu artykułu 3 ustęp 2 dodaje się:

„W Danii:

- przez konieczność, dla osób zamieszkałych tymczasowo w Danii i spółek nie posiadających tu siedziby, otrzymania uprzedniego zezwolenia Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia własności nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 r. o nabywaniu nieruchomości).”

Artykuł 4 ustęp 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku, gdy dokument taki nie jest wydawany przez kraj przynależności lub pochodzenia, dotyczący albo uczciwości albo braku upadłości, może on być zastąpiony oświadczeniem pod przysięgą – lub w państwach, w których przysięga taka nie istnieje, przez oświadczenie wymagające szczególnej formy – złożonym przez zainteresowanego przed władzami sądowymi lub właściwym organem administracyjnym lub, w danym przypadku, notariuszem kraju przynależności lub pochodzenia, który wyda zaświadczenie uwiarygodniające tę przysięgę lub to oświadczenie wymagające szczególnej formy. Oświadczenie o braku upadłości może być złożone również przed uznanymi organizacjami zawodowymi tego kraju.”

2. Dyrektywa Rady 70/451/EWG z dnia 29 września 1970 r. (Dz.U. nr L 218, z 3.10.1970, str. 37)

Na końcu artykułu 3 ustęp 2 dodaje się:

„e) w Zjednoczonym Królestwie:

- przez warunek bycia spółką założoną w Zjednoczonym Królestwie, której dyrekcja generalna i kontrola działalności wykonywana jest w Zjednoczonym Królestwie w celu ubiegania się o pomoc finansową z Brytyjskiego Funduszu Filmowego (sekcja 3 ust. 1 pkt (ii) z SI 1970 nr 1146);

g) w Danii:

- przez warunek posiadania narodowości duńskiej w celu otrzymania pomocy finansowej z Duńskiego Funduszu Filmowego na produkcję filmów (art. 33 ustawy nr 155 z dnia 27 maja 1964 r. o filmach i kinie);
- przez konieczność, dla osób zamieszkałych tymczasowo w Danii i spółek nie posiadających tu siedziby, otrzymania uprzedniego zezwolenia Ministerstwa Sprawiedliwości dla nabycia nieruchomości (ustawa z dnia 23 grudnia 1959 r. o nabywaniu nieruchomości).”

W artykule 6 ustęp 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy dokument taki nie jest wydawany przez kraj przynależności lub pochodzenia, dotyczący albo uczciwości albo braku upadłości, może on być zastąpiony oświadczeniem pod przysięgą – lub w państwach, w których przysięga taka nie istnieje, przez oświadczenie wymagające szczególnej formy - złożonym przez zainteresowanego przed władzami sądowymi, właściwym organem administracyjnym lub, w danym przypadku, notariuszem z kraju przynależności lub pochodzenia, który wyda zaświadczenie uwiarygodniające tę przysięgę lub to oświadczenie wymagające szczególnej formy. Oświadczenie o braku upadłości może być złożone również przed uznanymi organizacjami zawodowymi tego kraju.”

G – Banki i instytucje finansowe, ubezpieczenia

1. Dyrektywa Rady 64/225/EWG z dnia 25 lutego 1964 r. (Dz.U. nr 56, z 4.04.1964, str. 878)

Na końcu artykułu 3 ustęp 1 litera a) dodaje się:

„W przypadku Królestwa Danii:

Ustawa z dnia 23 grudnia 1959 r. o nabywaniu nieruchomości.”

Na końcu artykułu 3 ust. 1 lit. b) dodaje się:

„W przypadku Królestwa Danii:

Ustawa z dnia 23 grudnia 1959 r. o nabywaniu nieruchomości.”

H – Prawo spółek

1. Dyrektywa Rady 68/151/EWG z dnia 9 marca 1968 roku (Dz.U. nr L 65, z 14.03.1968, str. 4)

Na końcu artykułu 1 dodaje się:

„Dla Zjednoczonym Królestwie:

- Companies incorporated with limited liability;

Dla Irlandii:

- Companies incorporated with limited liability;

Dla Danii:

- Aktieselskab; Kommandit – Aktieselskab.”

- Artykuł 2 ustęp 1 litera f) otrzymuje brzmienie:

„Bilans i rachunek strat i zysków każdego roku budżetowego. Dokument, który zawiera bilans ma wskazywać tożsamość osób, które na mocy prawa są powołane do jego poświadczenia. Jednakże dla spółek z ograniczoną odpowiedzialnością prawa niemieckiego, belgijskiego, francuskiego, włoskiego lub luksemburskiego wymienionych w artykule 1, jak również spółek akcyjnych zamkniętych zgodnie z prawem holenderskim, „private companies” zgodnie z prawem Irlandii i „private companies” zgodnie z prawem Irlandii Północnej, obowiązkowe stosowanie niniejszego przepisu jest przełożone do chwili wdrożenia dyrektywy w sprawie koordynacji treści bilansów i rachunków strat i zysków zwalniającej z obowiązku publikowania całości lub części tych dokumentów, tych spośród spółek, w których kwota bilansu jest niższa od liczby, którą ustala wspomniana dyrektywa. Rada uchwali niniejszą dyrektywę w ciągu dwóch lat od chwili jej przyjęcia.”

I – Zamówienia publiczne na roboty

1. Dyrektywa Rady nr 71/305/EWG z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 185, z 16.08.1971, str. 5)

W artykule 1 litera b) po wyrazach „prawa publicznego” dodaje się:

„(lub w Państwach Członkowskich, które nie znają tego pojęcia, podmioty równoważne)”

W artykule 23 po „pod przysięgą” dodaje się:

„(lub w Państwach Członkowskich, w których przysięga taka nie istnieje, przez oświadczenie wymagające szczególnej formy) ”

Do artykułu 24 dodaje się:

„Dla Danii: „Aktieselskabsregistret, foreningsregistret og handelsregistret”;

Dla Zjednoczonego Królestwa i dla Irlandii: certyfikat „Registrar of Companies” wskazujący, że spółka jest „Incorporated”, zastępuje wykazanie wpisu do rejestru zawodowego dla „Registered companies”. ”

W załączniku I dyrektywy:

- a) Tytuł otrzymuje brzmienie:

„Lista osób prawnych prawa publicznego (lub w Państwach Członkowskich, które nie znają tego pojęcia, podmiotów równoważnych), o których mowa w art. 1 lit. b).”

- b) Do listy dodaje się:

VIII – W Zjednoczonym Królestwie:

- local authorities
- new towns’ corporations
- Commission for the New Towns
- Scottish Special Housing Association
- Northern Ireland Housing Executive;

IX – W Danii:

- andre forvaltningssubjekter;

XI – W Irlandii

- other public authorities whose public works contracts are subject to control by the state.”

IV. TRANSPORT

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 roku (Dz.U. nr L 156, z 28.06.1969, str. 1)

W artykule 19 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku przedsiębiorstw kolejowych, niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie, dla transportu kolejowego do przedsiębiorstw poniżej:

- Société nationale des chemins de fer belges (SNCB)
- Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)
- Danske Statsbaner (DSB)
- Deutsche Bundesbahn (DB)

- Société nationale des chemins de fer fran_ais (SNCF)
 - Coras Iompair Eireann (CIE)
 - Azienda autonoma delle Ferrovie dello Stato (FS)
 - Société nationale des chemins de fer luxembourgeois (CFL)
 - Naamloze Vennootschap Nederlandse Spoorwegen (NS)
 - British Railways Board (BRB)
 - Nothern Ireland Railways Company Ltd. (NIR).”
2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1192/69 z dnia 26 czerwca 1969 roku (Dz.U. nr L 156, z 28.06.1969, str. 8)

W artykule 3 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorstwa kolejowe, dla których niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie:

- Société nationale des chemins de fer belges (SNCB)
 - Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen NMBS)
 - Danske Statsbaner (DSB)
 - Deutsche Bundesbahn (DB)
 - Société nationale des chemins de fer fran_ais (SNCF)
 - Coras Iompair Eireann (CIE)
 - Azienda autonoma delle Ferrovie dello Stato (FS)
 - Société nationale des chemins de fer luxembourgeois (CFL)
 - Naamloze Vennootschap Nederlandse Spoorwegen (NS)
 - British Railways Board (BRB)
 - Nothern Ireland Railways Company Ltd. (NIR).”
3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1108/70 z dnia 4 czerwca 1970 roku (Dz.U. nr L 130, z 15.06.1970, str. 4)

W załączniku II punkty A i B otrzymują brzmienie:

„A – KOLEJE

Królestwo Belgii

- Société nationale des chemins de fer belges (SNCB)/Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)

Królestwo Danii

- Danske Statsbaner (DSB)

Republika Federalna Niemiec

- Deutsche Bundesbahn (DB)

Republika Francuska

- Société nationale des chemins de fer francais (SNCF)

Irlandia

- Coras Iompair Eireann (CIE)

- Republika Włoska

- Azienda autonoma delle Ferrovie dello Stato (FS)

- Wielkie Księstwo Luksemburga

- Société nationale des chemins de fer luxembourgeois (CFL)

- N.V. Nederlandse Spoorwegen (NS)

- Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

- British Railways Board (BRB)

- Nothern Ireland Railways Company (NIR)

B – DROGA

Królestwo Belgii

1. Autoroutes/Autosnelwegen
2. Autres routes de l'Etat/Andere rijkswegen
3. Routes provinciales/Provincjale wegen
4. Routes communales/Gemeetewegen

Królestwo Danii

1. Motorveje
2. Hovedlandeveje
3. Landeveje
4. Biveje

Republika Federalna Niemiec

1. Bundesautobahnen
2. Bundesstra_en
3. Land-(Staats-)stra_en
4. Kreisstra_en
5. Gemeindestra_en

Republika Francuska

1. Autoroutes
2. Routes nationales
3. Chemins départementaux
4. Voies communales

Irlandia

1. National primary roads
2. Main roads
3. Country roads
4. Country borough roads
5. Urban roads

Republika Włoska

1. Autostrade
2. Strade statali
3. Strade regionali e provinciali
4. Strade comunali

Wielkie Księstwo Luksemburga

1. Routes d'Etat
2. Chemins repris
3. Chemins vicinaux

Królestwo Niderlandów

1. Autosnelwegen van het Rijkswegenplan
2. Overige wegen van het Rijkswegenplan
3. Wegen van de secundaire wegenplannen
4. Wegen van de tertiaire wegenplannen
5. Overige verharde wegen

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

1. Motorways and trunk roads
2. Principal roads
3. Non-principal and other roads.”

4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1463/70 z dnia 20 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 164, z 27.07.1970, str. 1)

W załączniku II punkt I.1. wyrazy w nawiasie otrzymują brzmienie:

„(1 dla Niemiec, 2 dla Francji, 3 dla Włoch, 4 dla Niderlandów, 6 dla Belgii, 11 dla Zjednoczonego Królestwa, litery DK dla Danii, litery IRL dla Irlandii, litera L dla Luksemburga.)”

5. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 281/71 z dnia 9 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 33, z 10.02.1971, str. 11).

W załączniku poniżej „Kanaal Gent-Terneuzen” dodaje się:

„Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

- Weaver Navigation (Northwich to the junction with the Manchester Ship Canal)
- Gloucester and Sharpness Canal.”

6. Dyrektywa Rady 65/269/EWG z 13 maja 1965 roku (Dz.U. nr 88/1469 z 24 maja 1965)

W załączniku zdanie trzecie wyraz "cztery" zastępuje się wyrazem "siedem".

7. Dyrektywa Rady 68/297/EWG z dnia 19 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 175, z 23.07.1968, str. 15)

Po artykule 1 dodaje się nowy artykuł:

„Artykuł 1a

Do celów niniejszej dyrektywy za przekraczające granicę wspólnotową między Państwami Członkowskimi uważa się pojazdy samochodowe użytkowe, zarejestrowane w jednym z Państw Członkowskich, które przepływają morze na pokładzie jednego ze środków transportu morskiego między dwoma portami znajdującymi się w jednym i drugim przypadku na terytorium Państw Członkowskich.”

W artykule 5 ustęp 1 dodaje się nowe zdanie:

„Dla transportu, o którym mowa w artykule 1 a oznaczenie tej obszaru odbywa się od miejsca wyładunku.”

V. KONKURENCJA

1. Rozporządzenie Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 roku (Dz.U. nr 13, z 21.02.1962, str. 204/62)

zmienione:

- rozporządzeniem Rady nr 59 z dnia 3 lipca 1962 roku (Dz.U. nr 58/1655 z 10.07.1962, str. 1655)
- rozporządzeniem Rady nr 118/63/EWG z dnia 5 listopada 1963 roku (Dz.U. nr 162, z 7.11.1963, str. 2696)

Po artykule 24 dodaje się nowy artykuł:

„Artykuł 25

1. W przypadku porozumień, decyzji i ustalonej praktyki, które z uwagi na przystąpienie, znajdują się w obszarze stosowania artykułu 85 Traktatu, data przystąpienia ma taką samą wartość, co data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zawsze gdy niniejsze rozporządzenie powołuje się na tę ostatnią datę.
 2. Porozumienia, decyzje, i ustalona praktyka istniejące w chwili przystąpienia, które z uwagi na przystąpienie, znajdują się w obszarze stosowania art. 85 Traktatu, powinny stanowić przedmiot notyfikacji przewidzianych w art. 5 ust. 1 i w art. 7 ustępy 1 i 2 przed upłynięciem terminu sześciu miesięcy od chwili przystąpienia.
 3. Grzywny przewidziane w art. 15 ust. 2 lit. a) nie mogą być wymierzone za działania wcześniejsze od notyfikacji porozumień, decyzji i ustalonej praktyki, o których mowa w ust. 2 i notyfikowanych w terminach przewidzianych w tym ustępie.
 4. Nowe Państwa Członkowskie podejmują działania przewidziane w art. 14 ust. 6 przed upłynięciem terminu sześciu miesięcy od chwili przystąpienia i po konsultacji Komisji.”
2. Rozporządzenie Rady nr 19/65/EWG z dnia 2 marca 1965 roku (Dz.U. nr 36, z 6.03.1965, str. 533)

W artykule 4 ustęp 1 do akapitu pierwszego dodaje się:

„Rozporządzenie uchwalone zgodnie z art. 1 może regulować, że zakaz ogłoszony w art. 85 ust. 1 Traktatu nie ma zastosowania na okres czasu, który ustala, do porozumień, ustalonej praktyki, które istniały w dacie przystąpienia i, z uwagi na przystąpienie, wchodzą w obszar stosowania art. 85, i które nie wypełniają warunków w art. 85 ust. 3:”

W artykule 4 ustęp 2 dodaje się:

„Ust. 1 ma zastosowanie do porozumień i ustalonej praktyki, które z uwagi na przystąpienie, wchodzą w

obszar zastosowania art. 85 ust. 1 Traktatu, i które mają być notyfikowane przed dniem 1 lipca 1973 r., zgodnie z art. 5 i art. 25 rozporządzenia nr 17, jedynie w przypadku, gdy były przed tą datą.”

3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1017/68 z dnia 19 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 175, z 23.07.1968, str. 1)

W artykule 21 ustęp 6 zdanie drugie dodaje się:

„W tym celu, nowe Państwa Członkowskie podejmują niezbędne kroki przed upływem terminu sześciu miesięcy od momentu przystąpienia i po konsultacji Komisji.”

4. Rozporządzenie Komisji nr 67/67/EWG z dnia 22 marca 1967 roku (Dz.U. nr 57, z 25.03.1967, str. 849)

W artykule 5 do zdania pierwszego dodaje się:

„Zakaz przewidziany w art. 85 ust. 1 Traktatu nie ma zastosowania do porozumień, decyzji, i ustalonej praktyki, co do nadawania wyłącznej koncesji, które istniały w dacie przystąpienia i które z uwagi na przystąpienie, wchodzą w obszar stosowania art. 85 ust. 1, jeśli w ciągu sześciu miesięcy od przystąpienia wprowadza się do nich zmiany w taki sposób, że spełniają warunki wymienione w niniejszym rozporządzeniu.”

Decyzja Wysokiej Władzy (EWWiS) nr 33/56 z dnia 21 listopada 1956 roku (Dz.U. nr 26, z 25.11.1956, str. 334) zmieniona:

- decyzją Wysokiej Władzy (EWWiS) nr 2/62 z dnia 8 marca 1962 roku (Dz.U. nr 20, z 19.03.1962, str. 376)

W załączniku decyzji nr 2/62 po kolumnie 07, skreśla się kolumny 08 i 09 i dodaje następujące kolumny:

Dania	Irlandia		Zjednoczone Królestwo	Państwa trzecie	Procent dostaw pod 01 w stosunku do produkcji (równy 100)
08	09	10	11	12	13

VI. PODATKI

1. Dyrektywa Rady 69/335 z dnia 17 lipca 1969 roku (Dz.U. nr L 249, z 3.10.1969, str. 25)

Artykuł 3 ustęp 1 litera a) otrzymuje brzmienie:

„1. Przez spółkę kapitałową w znaczeniu niniejszej dyrektywy należy rozumieć:

- a) spółki prawa belgijskiego, duńskiego, niemieckiego, francuskiego, irlandzkiego, włoskiego, luksemburskiego, niderlandzkiego, i Zjednoczonego Królestwa, nazwane odpowiednio:
 - société anonyme/naamloze vennootschap; aktieselskab, Aktiengesellschaft, société anonyme, companies incorporated with limited liability, societ_ per azioni, société anonyme, naamloze vennootschap, companies incorporated with limited liability;
 - société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen, kommandit-aktieselskab, Kommanditgesellschaft auf Aktien, société en commandite par actions, societ_ in accomandita per azioni, société en commandite par actions, commanditaire vennootschap op aandelen;
 - société de personnes _ responsabilité limitée/ personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid, Gesellschaft mit beschränkter Haftung, société _ responsabilité limitée, societ_ a responsabilit_ limitata, société _ - responsabilité limitée.”

VII. POLITYKA GOSPODARCZA

1. Decyzja Rady z dnia 18 marca 1958 roku (Dz.U. nr 17/390, z 6.10.1958, str. 390)

W artykule 7 wyraz „osiem” zastępuje się wyrazem „dwanaście”.

W artykule 10 akapit pierwszy, wyraz „osiem” zastępuje się wyrazem „dwanaście”.

Decyzja Rady 71/143/EWG z dnia 22 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 73, z 27.03.1971, str. 15)

W artykule 1 ustęp 2 po wyrazach „Niniejszy obowiązek dotyczy okresu czterech lat od dnia 1 stycznia 1972 roku” dodaje się:

„w przypadku nowych Państw Członkowskich dotyczy on okresu od daty przystąpienia do dnia 31 grudnia 1975 r.”

W następnym zdaniu wyraz „on” zastępuje się przez „Niniejszy obowiązek”.

Do artykułu 6 po wyrazach „począwszy od dnia 1 stycznia 1972 r.” dodaje się:

„i w przypadku nowych Państw Członkowskich począwszy od daty przystąpienia.”

Załącznik zastępuje się następującym załącznikiem:

„ZAŁĄCZNIK

Pułap wkładów przewidzianych w art. 1 ust. 1 niniejszej decyzji jest następujący:

	Miliony jednostek obrachunkowych	w % całości
Niemcy	600	21,4
Belgia-Luksemburg	200	7,2
Dania	90	3,2
Francja	600	21,4
Irlandia	35	1,2
Włochy	400	14,3
	75	2,7
Niderlandy	200	7,2
Zjednoczone Królestwo	600	21,4
Razem	2 800	100,0

2. Dyrektywa Rady z dnia 11 maja 1960 roku (Dz.U. nr 43, z 12.07.1960, str. 921/60)

Tekst artykułu 3 ustęp 2 akapit pierwszy zastępuje się następującym tekstem:

„2. Jeżeli wolność przepływu kapitałów jest tego rodzaju, że stanowiłoby to przeszkodę w realizacji celów polityki gospodarczej jednego z Państw Członkowskich, państwo to może utrzymać lub przywrócić restrykcje dotyczące wymiany, co do przepływu kapitałów, istniejących w dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy (w przypadku nowych Państw Członkowskich data przystąpienia). Konsultuje się ono z Komisją w tej sprawie.”

Artykuł 6 zastępuje się następującym tekstem:

„Państwa Członkowskie dokładają starań, aby nie wprowadzać wewnątrz Wspólnoty żadnych restrykcji dotyczących wymiany, wpływających na przepływ wolnych kapitałów w dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy (w przypadku nowych Państw Członkowskich data przystąpienia) oraz nie zmieniać na bardziej restryktywne istniejących uregulowań.”

Artykuł 7 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa Członkowskie przedstawią Komisji najpóźniej trzy miesiące od wejścia w życie niniejszej dyrektywy (w przypadku nowych Państw Członkowskich trzy miesiące od daty przystąpienia):

- a) przepisy ustawodawcze, wykonawcze i administracyjne, dotyczące przepływu kapitału w dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy;
- b) przepisy przyjęte w zastosowaniu niniejszej dyrektywy;
- c) sposób wykonania wyżej wymienionych przepisów.”

Artykuł 8 skreśla się.

VIII. POLITYKA HANDLOWA

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1023/70 z dnia 25 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 124, z 8.06.1970, str. 1)
W artykule 11 ustęp 2 wyraz „dwanaście” zastępuje się wyrazami „czterdzieści trzy”.
2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1025/70 z dnia 25 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 124, z 8.06.1970, str. 6)

zmienione:

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1984/70 z dnia 29 września 1970 roku (Dz.U. nr L 218, z 3.10.1970, str. 1)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 724/71 z dnia 31 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 80, z 5.05.1971, str. 3)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1080/71 z dnia 25 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 116, z 28.05.1971, str. 8)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1429/71 z dnia 2 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 151, z 7.07.1971, str. 8)

W załączniku II listę państw zastępuje się następującą listą:

LISTA PAŃSTW

Afganistan
Algieria
Andora
Antigua
Antyle Holenderskie (w tym wyspy Curacao, Aruba, Bonaire, Saba, Sint Eustatius, i część holenderska wyspy Sint Maarten)
Arabia Saudyjska
Arabska Republika Egiptu
Argentyna
Australia (w tym Papua Nowa Gwinea pod mandatem australijskim, wyspa Norfolk, wyspy Cocos (Keeling))
Austria
Bahrajn
Barbados
Wyspy Bermudzkie
Birmania

Boliwia
Botswana
Bhutan
Brazylia (w tym wyspy Fernando de Noronha, (Skąły Sao-Pedro i Sao Paulo, Atol das Rocas, Trinidad, Martin Vaz)
Brunei
Burundi
Kamerun
Kanada
Republika Środkowoafrykańska
Cejlon
Chile (w tym następujące wyspy: archipelag Juan Fernandez, Wyspa Wielkanocna, Sala y Gomez, San Feliz, San Ambrosio, i część zachodnia Ziemi Ognistej)
Republika Chińska (Tajwan)
Cypr
Kolumbia
Komory (archipelag)
Kongo (Republika Ludowa)
Korea (Południowa)
Kostaryka
Wybrzeże Kości Słoniowej
Dahomej
Republika Dominikańska (w tym wyspy Saona, Catalina, Beata, i kilka innych wysp o mniejszej powierzchni)
Dominika
Ekwador
Hiszpania
Terytorium na półwyspie i Wyspy Baleary, Wyspy Kanaryjskie, Ceuta i Melilla, Alhucemas, Chafarinas, Penon de Velez de la Gomera, Ifni i Sahara
Stany Zjednoczone Ameryki
Guam
Kingman Reef
Wyspy Midway
Portoryko
Samoa Amerykańskie (w tym Swain)
Powiernicze Wyspy Pacyfiku (Karoliny, Wyspy Marshalla i Mariany, z wyjątkiem Guam)
Wyspy Riukiu (Okinawa) i Daito
Wyspy Dziewicze (należące do Stanów Zjednoczonych)
Wyspy Wake
Strefa Kanału Panamskiego
Etiopia
Finlandia
Gabon
Gambia
Ghana
Grecja (w tym Wyspa Eubea, Sporady, Dodekanez, Cyklady, Wyspy Jońskie, Wyspy Morza Egejskiego, Kreta)
Grenada
Gwatemala
Republika Gwinei
Gwinea Równikowa
Gujana

Haiti (w tym wyspa Tortue, Wyspa Gonave, Cayenites, Wyspa a Vache, Wyspa de la Navase, i Wielka Caye)
Górna Volta
Honduras
Honduras Brytyjski
Hongkong
Wyspy Bahama
Kajmany
Falklandy i terytoria zależne
Wyspy Owcze
Wyspy Fidżi
Wyspy Malediwy
Wyspa Mauritius
Wyspy Nauru
Wyspy Tromelin, Glorieuses, Juan de Nova, Europa i Bassa-da-India
Wyspy Turks i Caicos
Brytyjskie Wyspy Dziewicze
Wyspy Wallis i Futuna
Indie (w tym Andamany i Nikobary, Lakkadiwy, Minikoj i Amindiwy)
Indonezja (Jawa, Sumatra, Kalimantan, Celebes, Bali i Nusatenggara (w tym część indonezyjska Timoru),
Maluku, Irian Barat)
Irak
Iran
Islandia
Izrael
Jamajka
Japonia
Jordania
Katar (Szejkanat Kataru)
Kenia
Republika Khmerska
Kuwejt
Laos
Lesotho
Liban
Liberia
Libia
Liechtenstein
Malezja (w tym byłe brytyjskie Borneo północne i Sarawak)
Malawi
Republika Malgaska
Mali
Malta
Maroko
Maskat i Oman
Mauretania
Meksyk
Montserrat
Nepal
Nikaragua
Niger
Republika Federalna Nigerii

Nowa Kaledonia i terytoria zależne (w tym Wyspy des Pins, Huon, Lojalności, Walpole, i Surprise, Wyspy Chesterfield)

Nowe Hebrydy

Nowa Zelandia (w tym Wyspy Kermadec i Chatham)

Wyspy Cooka:

1. Grupa północna (Penrhyn, Manihiki, Rakahanga, Pukapuka, Palmerstone, Suwarow, Nassau)

2. Grupa południowa (Rarotonga, Aitutaki, Atiu, Mitiaro, Mauke, Mangaia, Takutea, Manuae)

Wyspa Niue

Uganda

Pakistan

Panama

Paragwaj

Peru

Filipiny

Polinezja Francuska (Wyspy Towarzystwa, Podwietrzne, archipelag Markizy, archipelag

Touamotu, archipelag Gambier, archipelag Toubouai, Wyspa Rapa i Wyspa Clipperton

Portugalia

terytorium w Europie (w tym Madera i Azory)

Angola

Kabinda

Gwinea Portugalska

Wyspy Zielonego Przylądka

Wyspy Księżęca i Świętego Tomasza

Makao

Mozambik

Timor Portugalski

Rio Muni

Rwanda

Wyspa Świętej Heleny (w tym przyległości: Wyspy Wniebowstąpienia i Tristan da Cunha)

Saint Kitts (Święty Krzysztof), Nevis i Anguilla

Saint Lucia

Saint-Pierre i Miquelon

Saint Vincent

Salwador

Samoa Zachodnie

Senegal

Seszele

Sierra Leone

Sikkim

Singapur

Somalia

Sudan

Republika Południowej Afryki (w tym południowy zachód Afryki i Wyspy księcia Edwarda z wyspą Marion i Wyspa Księcia Edwarda)

Szwecja

Szwajcaria

Surinam

Swaziland

Syria

Tanzania

Czad

Ziemie południowe i antarktyczne (francuskie Terytoria Zamorskie: archipelag Kerguelen, Crozet, Saint-Paul i Amsterdam, Ziemia Adeli)

Terytorium brytyjskie Antarktyki

Terytorium brytyjskie Oceanu Indyjskiego (archipelag Tchagos, Wyspy Aldabra, Farquhar i Desroches)

Terytorium francuskie Afarów i Issów

Terytoria należące do Wysokiej Komisji Pacyfiku Zachodniego (w tym terytoria celne protektoratu Wysp Brytyjskich Salomona i kolonii Wysp Gilberta i Ellice)

Tajlandia

Togo

Tonga

Trynidad i Tobago

Tunezja

Turcja

Zjednoczone Emiraty Arabskie (Abu Zabi, Dubaj, Szardża, Ajman, Umm al Kajwajn, Fudżajra) jak również Ras al Chajma

Urugwaj

Wenezuela

Wietnam (Południowy)

Jemen

Jemen Południowy (w tym Wyspy Perim i Sokotra)

Jugosławia

Zair

Zambia

Obszary suwerenności Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej na Cyprze

3. Rozporządzenie Rady nr 2384/71 z dnia 8 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 249, z 10.11.1971, str. 1)

W załączniku nagłówek otrzymuje brzmienie:

„ANLAGE-ANNEXE-ALLEGATO-BIJLAGE-ANNEX-BILAG”

Nagłówek tabeli zastępuje się następującym tekstem:

„Warenbezeichnung

-Nr. Des GZT –

Wyszczególnienie towarów

-Nr WTC. –

Designazione dei prodotti

-N. della T.D.C.-

Opgave van de produkten

-Nr. G. D. T. –

Description of product

-CCT No –

Varebeskrivelse

-Pos. Nr. I FTT –

4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 109/70 z dnia 19 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 19, z 26.01.1970, str. 1) zmienione:
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1492/70 z dnia 20 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 166, z 29.07.1970, str. 1)
 - rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2172/70 z dnia 27 października 1970 roku (Dz.U. nr L 239, z 30.10.1970, str. 1)
 - rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2567/70 z dnia 14 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 276, z 21.12.1970, str. 1)
 - rozporządzeniem Rady (EWG) nr 532/71 z dnia 8 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 60, z 13.03.1971, str. 1)
 - rozporządzeniem Rady (EWG) nr 725/71 z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 80, z 5.04.1971, str. 4)
 - rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1073/71 z dnia 25 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 119, z 1.06.1971, str. 1)
 - rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1074/71 z dnia 25 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 119, z 1.06.1971, str. 35)
 - rozporządzenie Rady (EWG) nr 2385/71 z dnia 8 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 249, z 10.11.1971, str. 3.)

Nagłówek tabeli zastępuje się następującym tekstem:

„Warenbezeichnung

-Nr. Des GZT –

Wyszczególnienie towarów

-Nr WTC. –

Designazione dei prodotti

-N. della T.D.C.-

Opgave van de produkten

-Nr. G. D. T. –

Description of product

-CCT No –

Varebeskrivelse

-Pos. Nr. I FTT –

Do wyliczenia skrótów dodaje się trzy następujące kolumny:

„Abbreviations	Forkortelser	Forkortelser
Bulgaria	Bulgarien	Bulgaria
Hungary	Ungarn	Ungarn
Poland	Polen	Polen
Romania	Rumaenien	Romania
Czechoslovakia	Tjekkoslavakiet	Tsjekkoslovakia”

Nagłówek pierwszej kolumny tabeli otrzymuje brzmienie:

„Warenbezeichnung
-Nr. Des GZT –

Wyszczególnienie towarów
-Nr WTC. –

Designazione dei prodotti
-N. della T.D.C.-

Opgave van de produkten
-Nr. G. D. T. –

Description of product
-CCT No –

Varebeskrivelse
-Pos. Nr. I FTT –

5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2386/71 z dnia 8 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 249, z 10.11.1971, str. 12.).

W załączniku nagłówek otrzymuje brzmienie:

„ANLAGE-ANNEXE-ALLEGATO-BIJLAGE-ANNEX-BILAG”

Do wyliczenia skrótów dodaje się trzy następujące kolumny:

„Abbreviations	Forkortelser	Forkortelser
Albania	Albanien	Albania
USSR	Sovjetunionen	Sovjetunionen”

Nagłówek pierwszej kolumny tabeli otrzymuje brzmienie:

„Warenbezeichnung
-Nr. Des GZT –

Wyszczególnienie towarów
-Nr WTC. –

Designazione dei prodotti
-N. della T.D.C.-

Opgave van de produkten
-Nr. G. D. T. –

Description of product
-CCT No –

Varebeskrivelse
-Pos. Nr. I FTT –

6. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2406/71 z dnia 9 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 250 z 11.11.1971, str. 1)

W załączniku nagłówek otrzymuje brzmienie:

„ANLAGE-ANNEXE-ALLEGATO-BIJLAGE-ANNEX-BILAG-”

Do wyliczenia skrótów dodaje się trzy następujące kolumny:

„Abbreviations	Forkortelser	Forkortelser
People's Republic of China	Folkerepublikken Kina	Folkerepublikken China
North Korea	Nordkorea	Nord-Korea
Mongolia	Den Mongolske Folkerepublik	Mongolia
NorthVietnam	Nordvietnam	Nord-Vietnam”

Nagłówek pierwszej kolumny tabeli otrzymuje brzmienie:

„Warenbezeichnung
-Nr. Des GZT –

Wyszczególnienie towarów
-Nr WTC. –

Designazione dei prodotti
-N. della T.D.C.-

Opgave van de produkten
-Nr. G. D. T. –

Description of product
-CCT No –

Varebeskrivelse
-Pos. Nr. I FTT –

Do przypisu dodaje się:

„The references to Chapter 73 do not allude to ECSC treaty products.

Oplysningerne vedrorende kapitel 73 sigter ikke til produkter, der falder ind under EKSF-traktaten.'

7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2407/71 z dnia 9 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 250, z 11.11.1971, str. 7)

W załączniku nagłówek otrzymuje brzmienie:

„ANLAGE-ANNEXE-ALLEGATO-BIJLAGE-ANNEX-BILAG”

Do wyliczenia skrótów dodaje się trzy następujące kolumny:

„Abbreviations	Forkortelser	Forkortelser
People's Republic of China	Folkerepublikken Kina	Folkerepublikken China
North Korea	Nordkorea	Nord-Korea
Mongolia	Den Mongolske Folkerepublik	Mongolia
North Vietnam	Nordvietnam	Nord-Vietnam”

Nagłówek pierwszej kolumny tabeli zastępuje się następującym tekstem:

„Warenbezeichnung
-Nr. Des GZT –

Wyszczególnienie towarów
-Nr WTC. –

Designazione dei prodotti
-N. della T.D.C.-

Opgave van de produkten
-Nr. G. D. T. –

Description of product
-CCT No –

Varebeskrivelse
-Pos. Nr. I FTT –”

8. Dyrektywa Rady nr 70/509/EWG z dnia 27 października 1970 roku (Dz.U. nr L 254, z 23.11.1970, str. 1)

Wykaz figurujący na pierwszej stronie załącznika A zastępuje się następującym wykazem:

„1)	Belgia:	Office national du ducroire / Nationale Delcrederedienst
	Dania:	Eksportkreditdet
	Niemcy:	République fédérale d'Allemagne
	Francja:	Compagnie française d'assurance pour le commerce extérieur
	Irlandia:	The Minister for Industry and Commerce
	Włochy:	Istituto nazionale delle assicurazioni
	Luksemburg:	Office du ducroire du Luxembourg
	Niderlandy:	Nederlandsche Credietverzekering Maatschappij N.V.
	Zjednoczone Królestwo:	The Export Credits Guarantee Department”.

9. Dyrektywa Rady nr 70/510/EWG z dnia 27 października 1970 roku (Dz.U. nr L 254, z 23.11.1970, str. 26)

Wykaz figurujący na pierwszej stronie załącznika A zastępuje się następującym wykazem:

„1)	Belgia:	Office national du ducroire / Nationale Delcrededienst
	Dania:	Eksportkreditr_det
	Niemcy:	République fédérale d'Allemagne
	Francja:	Compagnie fran_aise d'assurance pour le commerce extérieur
	Irlandia:	The Minister for Industry and Commerce
	Włochy:	Istituto nazionale delle assicurazioni
	Luksemburg:	Office du ducroire du Luxembourg
	Niderlandy:	Nederlandsche Credietverzekering Maatschappij N.V.

Zjednoczone Kólestwo: The Export Credits Guarantee Department.”

IX. POLITYKA SPOŁECZNA

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 roku (Dz.U. nr L 149, z 5.07.1971, str. 2)

W artykule 1 litera j) otrzymuje brzmienie:

„j) Termin „ustawodawstwo” oznacza dla każdego Państwa Członkowskiego ustawy, rozporządzenia, postanowienia statutowe i wszystkie inne przepisy wykonawcze, istniejące bądź przyszłe, które dotyczą dziedzin i systemów ubezpieczeń społecznych, o których mowa w artykule 4 ust. 1 i ust. 2.

Niniejszy termin wyklucza postanowienia umowne istniejące bądź przyszłe, bez względu na to, czy stanowiły przedmiot decyzji władz publicznych czyniących je obowiązkowymi lub rozszerzających ich obszar zastosowania. Jednakże w przypadku postanowień umownych:

- i) służących wprowadzeniu obowiązku ubezpieczenia wynikającego z ustaw lub rozporządzeń, o których mowa w akapicie poprzednim lub
- ii) tworzących system, którym kieruje ta sama instytucja, która kieruje systemami ustanowionymi ustawami lub rozporządzeniami, o których mowa w akapicie poprzednim.

Ograniczenie to może zostać w każdej chwili zdjęte przez deklarację zainteresowanego Państwa Członkowskiego wymieniając systemy, dla których niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie. Deklaracja ta jest notyfikowana i publikowana zgodnie z przepisami art. 96. Postanowienia poprzedniego akapitu nie mogą mieć skutku usunięcia z obszaru zastosowania niniejszego rozporządzenia systemów, dla których rozporządzenie nr 3 miało zastosowanie.”

Do artykułu 1 dodaje się po literze s) nowy punkt o następującej treści:

„ss) wyrażenie „okresy zamieszkania” oznacza okresy zdefiniowane lub przyjęte jako takie przez odpowiednie ustawodawstwo;”

W artykule 15 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przepisy art. 13 i art. 14 nie mają zastosowania w dziedzinie ubezpieczenia dobrowolnego lub fakultatywnie przedłużanego, z wyjątkiem jeśli dla jednej z dziedzin, o których mowa w art. 4, istnieje w danym Państwie Członkowskim jeden system ubezpieczenia dobrowolnego.”

W artykule 18 tytuł i ustęp 1 otrzymują następujące brzmienie:

„Wyliczenie okresu ubezpieczenia lub zatrudnienia

Właściwy organ Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo uzależnia nabycie, utrzymanie lub odzyskanie prawa do świadczeń od spełnienia się okresów ubezpieczenia lub zatrudnienia, bierze pod uwagę, w niezbędnym zakresie, okresy ubezpieczenia lub zatrudnienia spełnione w świetle ustawodawstwa każdego innego Państwa Członkowskiego, tak jak gdyby chodziło o okresy czasu spełnione w świetle ustawodawstwa.”

W artykule 19 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepisy ust. 1 mają zastosowanie przez analogię do członków rodziny, którzy zamieszkują na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż dane państwo, o ile nie mają oni prawa do tych świadczeń na mocy ustawodawstwa państwa, na którego terytorium zamieszkują.”

Artykuł 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

Pracownicy w strefie nadgranicznej i członkowie ich rodzin – przepisy szczególne

Pracownik w strefie nadgranicznej może również otrzymać świadczenia na terytorium danego państwa. Świadczenia te nadawane są przez właściwą instytucję według przepisów prawnych tego państwa jak gdyby pracownik w nim zamieszkiwał. Członkowie jego rodziny mogą skorzystać ze świadczeń na tych samych warunkach; jednakże korzyść z tych świadczeń, z wyjątkiem nagłych przypadków, uzależniona jest od porozumienia między zainteresowanymi państwami lub między właściwymi organami tych państw lub, z ich braku, od uprzedniego zezwolenia właściwego organu.”

W artykule 22 ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisy ust. 1 i ust. 2 mają zastosowanie przez analogię do członków rodziny pracownika.”

W artykule 25 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku, gdy bezrobotny spełnia warunki wymagane przepisami prawnymi Państwa Członkowskiego, na którym to państwie ciąży obowiązek świadczeń dla bezrobotnych, aby zostało przyznane prawo do świadczeń chorobowych i macierzyńskich, wzięwszy pod uwagę w danym przypadku, przepisy artykułu 18, członkowie rodziny korzystają z tych świadczeń bez względu na Państwo Członkowskie, na terytorium którego zamieszkują lub przebywają. Świadczenia te są przyznawane:

- i) jeśli chodzi o świadczenia w naturze, przez instytucję miejsca zamieszkiwania lub pobytu, według przepisów prawa, które ona stosuje, na rachunek właściwej instytucji Państwa Członkowskiego, na którym ciąży obowiązek świadczeń dla bezrobotnych;

- ii) jeśli chodzi o świadczenia w gotówce, przez właściwą instytucję Państwa Członkowskiego, na którym ciąży obowiązek świadczeń dla bezrobotnych według przepisów prawa, które ona stosuje.

Artykuł 27 i jego tytuł otrzymują brzmienie:

„Artykuł 27

Emerytury i renty należne na mocy przepisów prawnych Wielu państw, prawo do świadczeń istniejących w kraju pobytu

Uprawniony do emerytury lub renty należnych z tytułu ustawodawstwa dwóch lub Wielu Państw Członkowskich, który ma prawo do świadczeń na podstawie ustawodawstwa Państwa Członkowskiego, na którego terytorium przebywa, wzięwszy pod uwagę, w danym przypadku, przepisy art. 18 i załącznika V, jak również członkowie jego rodziny, otrzymują świadczenia od instytucji w miejscu pobytu i na koszt instytucji, jak gdyby zainteresowany był uprawnionym do emerytury lub renty należnych na podstawie jedynie ustawodawstwa tego ostatniego państwa.”

W artykule 28 tytuł i ustęp 1 otrzymują brzmienie:

„Emerytury i renty należne na mocy ustawodawstwa jednego lub Wielu państw, prawo do świadczeń nie istniejące w kraju pobytu

1. Upoważniony do emerytury lub renty należnej na podstawie ustawodawstwa Państwa Członkowskiego lub do emerytur lub rent należnych na podstawie ustawodawstwa dwóch lub Wielu Państw Członkowskich, który nie ma prawa do świadczeń z tytułu ustawodawstwa Państwa Członkowskiego na terenie, którego przebywa, korzysta tym niemniej z tych świadczeń dla siebie i członków swojej rodziny, o tyle o ile miałby do nich prawo na mocy ustawodawstwa Państwa Członkowskiego lub przynajmniej jednego z Państw Członkowskich właściwych w materii emerytury, wzięwszy pod uwagę, w danym przypadku, przepisy art. 18 i załącznika V, gdyby przebywał na terytorium państwa, którego to dotyczy. Świadczenia zapewnia się na następujących warunkach:
 - a) świadczenia w naturze są przyznawane na rzecz instytucji, o której mowa w ust. 2, przez instytucję miejsca pobytu, jak gdyby zainteresowany był uprawniony do emerytury lub renty na mocy ustawodawstwa państwa, na terytorium którego przebywa i miał prawo do świadczeń w naturze;
 - b) świadczenia w gotówce są przyznawane w danym przypadku przez właściwą instytucję określoną zgodnie z przepisami ust. 2, według przepisów prawnych, które ona stosuje. Jednakże po porozumieniu między właściwą instytucją a instytucją miejsca pobytu, świadczenia te mogą być przyznawane przez tę ostatnią instytucję na rzecz pierwszej, według przepisów danego państwa.”

Artykuł 29 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 29

Pobyt członków rodziny w innym państwie niż państwo, w którym przebywa uprawniony –
Przeniesienie pobytu do państwa, w którym przebywa uprawniony

1. Członkowie rodziny uprawnionego do emerytury lub renty na podstawie ustawodawstwa jednego Państwa Członkowskiego lub emerytur lub rent na podstawie ustawodawstwa dwóch lub wielu Państw Członkowskich, którzy przebywają na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż to, w którym przebywa uprawniony, korzystają ze świadczeń jak gdyby uprawniony przebywał na tym samym co oni terytorium, o ile ma on prawo do wspomnianych świadczeń na podstawie ustawodawstwa któregoś Państwa Członkowskiego. Świadczenia przyznawane są w następujących warunkach:

- a) świadczenia w naturze są przyznawane przez instytucję miejsca pobytu członków rodziny, według przepisów prawnych, które instytucja ta stosuje, na koszt instytucji miejsca pobytu uprawnionego;
 - b) świadczenia w gotówce są przyznawane w danym przypadku przez właściwą instytucję określoną zgodnie z przepisami art. 27 lub art. 28 ust. 2 zgodnie z przepisami, które ona stosuje. Jednakże po porozumieniu między właściwą instytucją a instytucją miejsca pobytu członków rodziny, świadczenia te mogą być przyznawane przez tę ostatnią instytucję na rzecz pierwszej, zgodnie z przepisami danego państwa.
2. Członkowie rodziny, o których mowa w ust. 1, którzy przenoszą swój pobyt na terytorium Państwa Członkowskiego, na którym przebywa uprawniony korzystają:
- a) ze świadczeń w naturze według przepisów ustawodawstwa tego państwa, nawet jeśli już korzystali ze świadczeń dla tego samego przypadku choroby lub macierzyństwa przed przeniesieniem ich miejsca pobytu;
 - b) ze świadczeń w gotówce przyznawanych w danym wypadku przez właściwą instytucję określoną zgodnie z art. 27 lub art. 28 ust. 2 zgodnie z przepisami, które ona stosuje. Jednakże po porozumieniu między właściwą instytucją a instytucją miejsca pobytu uprawnionego, świadczenia te mogą być przyznawane przez tę ostatnią instytucję na rzecz pierwszej, według przepisów ustawodawstwa danego państwa.”

Artykuł 31 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 31

Pobyt uprawnionego i/lub członków jego rodziny w państwie innym niż państwo, w którym jest ich miejsce pobytu

Uprawniony, o którym mowa w art. 27 lub art. 28 jak również członkowie jego rodziny, którzy przebywają na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż to, na którym zamieszkują, korzystają:

- a) ze świadczeń w naturze przyznawanych przez instytucję miejsca pobytu zgodnie z przepisami, które ona stosuje, na koszt instytucji miejsca zamieszkania uprawnionego;
- b) ze świadczeń w gotówce przyznawanych w danym przypadku przez właściwą instytucję określoną zgodnie z art. 27 lub art. 28 ust. 2 zgodnie z przepisami, które ona stosuje. Jednakże po porozumieniu między właściwą instytucją a instytucją miejsca pobytu, świadczenia te mogą być przyznawane przez tę ostatnią instytucję na rzecz pierwszej, zgodnie z przepisami danego państwa.”

Artykuł 33 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 33

Składki uprawnionych do emerytur i rent

Instytucja Państwa Członkowskiego winna emeryturę lub rentę, która stosuje przepisy przewidujące potrącanie składek uprawnionemu do emerytury lub renty na pokrycie świadczeń chorobowych i macierzyńskich, jest upoważniona do tych potrąceń, obliczonych według wspomnianych przepisów, od należnej emerytury lub renty, w takiej mierze, w jakiej świadczenia przyznawane są na mocy artykułów 27, 28, 29, 31 i 32 na koszt instytucji wspomnianego Państwa Członkowskiego.”

Artykuł 34 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 34

Przepisy ogólne

Przepisy artykułów 27 do 33 nie mają zastosowania wobec uprawnionego do emerytury lub renty ani do członków jego rodziny, którzy mają prawo do świadczeń na podstawie ustawodawstwa Państwa Członkowskiego ze względu na wykonywanie działalności zawodowej. W tym przypadku zainteresowany jest uważany jako pracownik lub członek rodziny pracownika dla celów zastosowania przepisów niniejszego rozdziału.”

Tytuł rozdziału 2 sekcja 1 tytułu III otrzymuje brzmienie:

„Pracownicy podlegający wyłącznie przepisom, według których wysokość świadczeń inwalidzkich jest niezależna od czasu trwania ubezpieczenia lub pobytu”

W artykule 37 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pracownik, który podlegał wyłącznie lub w sposób zmienny ustawodawstwom dwóch lub wielu Państw Członkowskich i który spełnił okresy ubezpieczenia lub okresy pobytu wyłącznie według przepisów, zgodnie z którymi wysokość świadczeń inwalidzkich jest niezależna od odpowiednio czasu ubezpieczenia lub czasu pobytu, korzysta z ze świadczeń zgodnie z przepisami art. 39. Artykuł ten nie dotyczy podwyżek lub dodatków do rent dla dzieci, które przyznawane są zgodnie z przepisami rozdz. 8.”

W artykule 38 tytuł i ustęp 1 otrzymują brzmienie:

„Podsumowanie okresu ubezpieczenia lub pobytu

1. Właściwa instytucja Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo uzależnia nabycie, utrzymanie, odzyskanie prawa do świadczeń od spełnienia okresów ubezpieczenia lub okresów pobytu, bierze pod uwagę, w niezbędnym zakresie, okresy ubezpieczenia spełnione według przepisów każdego innego Państwa Członkowskiego, jak również w danym wypadku, okresów pobytu spełnionych po przekroczeniu wieku zakończenia obowiązkowej nauki tak, jak miało to miejsce zgodnie z przepisami każdego innego Państwa Członkowskiego, które uzależnia prawo do świadczeń od spełnienia okresów pobytu, jak gdyby chodziło o okresy spełnione według przepisów, które ona stosuje.”

W tytule III rozdział 2 tytuł sekcji 2 otrzymuje brzmienie:

„Pracownicy podlegający albo wyłącznie przepisom, według których wysokość świadczenia inwalidzkiego zależy od czasu ubezpieczenia lub pobytu, albo przepisom tego typu i typu, o którym mowa w sekcji 1.”

W artykule 45 tytuł i ustęp 1 otrzymują brzmienie:

„Uwzględnianie okresów ubezpieczenia lub pobytu spełnionych według przepisów, którym pracownik podlegał dla nabycia, utrzymania lub odzyskania prawa do świadczeń.

1. Instytucja Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo uzależnia nabycie, utrzymanie lub odzyskanie prawa do świadczeń od spełnienia okresów ubezpieczenia lub pobytu, bierze pod uwagę, w niezbędnym zakresie, okresy ubezpieczenia spełnione według ustawodawstwa każdego innego Państwa Członkowskiego, jak również w danym wypadku, od okresów pobytu spełnionych po przekroczeniu wieku obowiązkowej nauki tak, jak miało to miejsce w przypadku zainteresowanego według przepisów każdego innego państwa, które uzależnia prawo do świadczeń od spełnienia okresów pobytu, jak gdyby chodziło o okresy spełnione według przepisów, które ona stosuje.”

W artykule 45 dodaje się ustęp 4:

„4. Jeżeli ustawodawstwo Państwa Członkowskiego uzależnia przyznanie świadczeń od warunku, że zainteresowany przebywał zaraz przed zrealizowaniem się ryzyka, przez określony czas, na terytorium tego Państwa Członkowskiego, warunek ten jest uważany za spełniony, jeśli w tym samym czasie zainteresowany przebywał na terytorium innego Państwa Członkowskiego i albo podlegał ustawodawstwu Państwa Członkowskiego albo korzystał z emerytury lub renty na podstawie ustawodawstwa Państwa Członkowskiego.”

W artykule 46 ustęp 1 i ustęp 2 otrzymują brzmienie:

„1. Właściwa instytucja każdego z Państw Członkowskich, pod których przepisy podlegał pracownik i których warunki wymagane dla uzyskania prawa do świadczeń spełnia i, jeśli nie jest niezbędne stosowanie przepisów art. 45, określa, zgodnie z przepisami, które stosuje, wysokość świadczenia odpowiednią do całkowitego czasu trwania ubezpieczenia lub pobytu, który należy wziąć pod uwagę na mocy tego ustawodawstwa.

Instytucja ta przystępuje również do obliczenia wysokości świadczenia, otrzymanej przez zastosowanie zasad przewidzianych w ust. 2 litery a) i b). Potrąca się jedynie najwyższą kwotę.

2. Właściwa instytucja każdego z Państw Członkowskich, pod których ustawodawstwo pracownik podlegał, stosuje następujące zasady, jeśli warunki wymagane dla uzyskania prawa do świadczeń są spełnione, jedynie zważywszy przepisy art. 45:
 - a) instytucja oblicza wysokość teoretyczną świadczenia, o które zainteresowany mógłby się ubiegać jeśli wszystkie okresy ubezpieczenia i pobytu spełnione według ustawodawstwa Państwa Członkowskiego, któremu podlegał, zostały spełnione w państwie, o którym mowa i według przepisów, które ona stosuje w momencie spełnienia świadczenia. Jeżeli według tych przepisów wysokość świadczenia nie jest zależna od czasu trwania, kwota ta jest uważana jako kwota teoretyczna, o której mowa w niniejszym akapicie;

- b) instytucja ustala następnie wysokość rzeczywistą świadczenia na bazie kwoty teoretycznej, o której mowa w akapicie poprzednim, proporcjonalnie do czasu trwania ubezpieczenia lub pobytu, który upłynął przed zrealizowaniem się ryzyka według przepisów, które ona stosuje, w stosunku do całkowitego czasu ubezpieczenia i pobytu jaki upłynął przed zaistnieniem ryzyka według ustawodawstw wszystkich Państw Członkowskich;
- c) jeśli całkowity czas trwania ubezpieczenia i pobytu, który upłynął, przed zaistnieniem ryzyka, według ustawodawstw wszystkich Państw Członkowskich, o których mowa, przekracza maksymalny czas wymagany przepisami jednego z Państw Członkowskich dla możliwości skorzystania z danego świadczenia, właściwa instytucja tego państwa bierze pod uwagę ten maksymalny czas zamiast całkowitego czasu trwania wspomnianych okresów dla zastosowania przepisów niniejszego ustępu; ta metoda obliczania nie może mieć skutku w postaci narzucania wspomnianej instytucji obowiązku wypłacania świadczenia o większej wysokości niż świadczenie kompletne przewidziane przez przepisy, które ona stosuje;
- d) dla stosowania zasad obliczania, o których mowa w niniejszym ustępie, sposób zaliczania okresów, które nakładają się, jest ustalony w przepisach wykonawczych, o których mowa w art. 97.”

W artykule 47 ustęp 1 litery b), c) i d) i ustęp 2 otrzymują brzmienie:

- „b) właściwa instytucja Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo przewiduje, że obliczanie świadczenia opiera się na wysokości płac, składek lub dodatków, określa wynagrodzenie, składki lub dodatki, które należy wziąć pod uwagę w ramach czasu ubezpieczenia lub pobytu, który upłynął według przepisów w innych Państwach Członkowskich, na bazie średniej płac, składek lub dodatków, stwierdzonej dla czasu ubezpieczenia, jaki upłynął według przepisów, które ona stosuje;
 - c) właściwa instytucja Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo przewiduje, że obliczanie świadczenia opiera się na wynagrodzeniu lub kwocie zryczałtowanej, uważa, że wynagrodzenie lub kwota zryczałtowana, które należy wziąć pod uwagę w ramach czasu ubezpieczenia lub pobytu, który upłynął według przepisów w innych Państwach Członkowskich, jest równy wynagrodzeniu lub kwocie zryczałtowanej lub, w danym wypadku, średniej wynagrodzeń lub kwot zryczałtowanych odpowiadających czasowi ubezpieczenia, który upłynął według przepisów, które ona stosuje;
 - d) właściwa instytucja Państwa Członkowskiego, której ustawodawstwo przewiduje, że obliczanie świadczeń opiera się, dla pewnych okresów, na wysokości wynagrodzenia, a dla innych okresów na płacy lub kwocie zryczałtowanej, bierze pod uwagę, w ramach czasu ubezpieczenia lub pobytu, który upłynął według przepisów innych Państw Członkowskich, płace lub kwoty określone zgodnie z przepisami zawartymi pod literą b) lub c) lub średnią tych wynagrodzeń lub kwot, w zależności od sytuacji; jeżeli dla wszystkich okresów, które upłynęły według przepisów, które ona stosuje, obliczanie świadczeń opiera się na wynagrodzeniu lub kwocie zryczałtowanej, uważa, że wynagrodzenie, którą należy wziąć pod uwagę w ramach czasu ubezpieczenia lub pobytu, który upłynął według przepisów innych Państw Członkowskich jest równa fikcyjnemu wynagrodzeniu odpowiadającemu temu wynagrodzeniu lub kwocie zryczałtowanej.
3. Zasady zawarte w przepisach Państwa Członkowskiego dotyczące rewaloryzacji elementów branych pod uwagę dla obliczania świadczeń mają zastosowanie, w danym przypadku, do elementów, które brane są pod uwagę przez właściwą instytucję tego państwa, zgodnie z przepisami ust. 1, w ramach czasu ubezpieczenia lub pobytu, który upłynął według przepisów innych Państw Członkowskich.”

W artykule 48 tytuł i ustęp 1 otrzymują brzmienie:

„Czas ubezpieczenia lub pobytu krótszy od jednego roku

1. Nie naruszając art. 46 ust. 2, jeżeli całkowity czas trwania okresów ubezpieczenia lub pobytu według przepisów Państwa Członkowskiego nie sięga jednego roku, i jeżeli z uwagi na jedynie te okresy żadne prawo do świadczeń nie zostaje nabyte na mocy tych przepisów, instytucja tego państwa nie jest zobowiązana do przyznania świadczeń z tytułu wspomnianych okresów.”

W artykule 48 ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

- „3. W razie, gdy zastosowanie przepisu ust. 1 pociągnęłoby za sobą zwolnienie z ich obowiązków wszystkie instytucje państw, których to dotyczy, świadczenia są przyznawane wyłącznie z tytułu przepisów ostatniego z tych państw, którego warunki uznaje się za satysfakcjonujące, jak gdyby cały czas ubezpieczenia lub pobytu, który upłynął i który został wzięty pod uwagę zgodnie z przepisami art. 45 ust. 2, upłynął według przepisów tego państwa.”

Tytuł artykułu 49 otrzymuje brzmienie:

„Obliczanie świadczeń, gdy zainteresowany nie spełnia jednocześnie wymaganych warunków przez wszystkie przepisy, według których czas ubezpieczenia i pobytu upłynął”

W artykule 49 ustęp 1 litera b) otrzymuje brzmienie:

„b) jednakże

- i) jeżeli zainteresowany spełnia warunki co najmniej dwóch ustawodawstw bez potrzeby odwoływania się do czasu ubezpieczenia lub pobytu, który upłynął według przepisów, według których warunki nie zostały spełnione, okresy te nie są brane pod uwagę dla zastosowania przepisów art. 46 ust. 2;
- ii) jeżeli zainteresowany spełnia warunki jednego ustawodawstwa bez potrzeby odwoływania się do czasu ubezpieczenia lub pobytu, który upłynął według przepisów, według których warunki nie zostały spełnione, wysokość świadczenia należnego obliczana jest zgodnie z przepisami jednego ustawodawstwa, którego warunki są spełnione i z uwzględnieniem jedynie okresów, które upłynęły według tych przepisów.”

Artykuł 50 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 50

Przyznanie dodatku, gdy suma świadczeń należnych z tytułu przepisów różnych Państw Członkowskich nie osiąga minimum przewidzianego przepisami tego z tych państw, na terytorium którego przebywa upoważniony

Korzystający ze świadczeń, do którego niniejszy rozdział był stosowany, nie może w państwie, na którego terytorium przebywa i z tytułu ustawodawstwa, na którego podstawie należy mu się świadczenie, pobierać świadczenia o wysokości niższej od wysokości świadczenia minimalnego ustalonego przez wspomniane przepisy dla czasu ubezpieczenia lub pobytu równego całości okresów wziętych pod uwagę w celu przyznania zgodnie z artykułami poprzedzającymi. Właściwa instytucja tego państwa wypłaca mu ewentualnie podczas całego czasu trwania jego pobytu na terytorium tego państwa dodatek równy różnicy między sumą świadczeń należnych na mocy niniejszego rozdziału i minimalną wysokością świadczenia.”

W tytule III rozdział 4 tytuł sekcji otrzymuje brzmienie:

„Przepis wspólny”

Po tym tytule dodaje się nowy artykuł:

„Artykuł 51 a

Podsumowanie czasu ubezpieczenia i zatrudnienia

Właściwa instytucja Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo uzależnia nabycie, utrzymanie lub odzyskanie prawa do świadczeń od okresów zatrudnienia, bierze pod uwagę w niezbędnym zakresie czas ubezpieczenia lub zatrudnienia, który upłynął według przepisów każdego innego Państwa Członkowskiego, jak gdyby chodziło o okresy, które upłynęły według przepisów, które ona stosuje.”

Przed artykułem 52 wyrażenie „Sekcja 1” zastępuje się wyrażeniem „Sekcja 2”.

W artykule 57 ustęp 3 litera c) otrzymuje brzmienie:

„c) wypłacanie świadczeń w gotówce, w tym rent, rozłożone jest między właściwe instytucje Państw Członkowskich, na terytorium których poszkodowany wykonywał działalność mogącą spowodować tę chorobę. Rozłożenie to odbywa się proporcjonalnie do czasu trwania ubezpieczenia na starość lub okresów pobytu, o których mowa w art. 45 ust. 1, które upłynęły zgodnie z przepisami każdego z tych państw, w stosunku do całkowitego czasu trwania ubezpieczenia lub pobytu, które upłynęły według przepisów wszystkich tych państw, w momencie, w którym rozpoczął się bieg tych świadczeń.”

Przed artykułem 60 wyrażenie „Sekcja 2” zastępuje się wyrażeniem „Sekcja 3”.

Przed artykułem 61 wyrażenie „Sekcja 3” zastępuje się wyrażeniem „Sekcja 4”.

Przed artykułem 63 wyrażenie „Sekcja 4” zastępuje się wyrażeniem „Sekcja 5”.

Artykuł 72 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 72

Właściwa instytucja Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo uzależnia nabycie prawa do świadczeń od spełnienia czasu ubezpieczenia lub zatrudnienia bierze pod uwagę w tym celu, w niezbędnym zakresie, czas ubezpieczenia lub zatrudnienia, który upłynął na terytorium każdego innego Państwa Członkowskiego, jak gdyby chodziło o okresy, które upłynęły według przepisów, które ona stosuje.”

W artykule 79 ustęp 1 litera a) otrzymuje brzmienie:

„a) jeżeli ustawodawstwo to przewiduje nabycie, utrzymanie lub odzyskanie prawa do świadczeń zależy od czasu trwania okresów ubezpieczenia, zatrudnienia lub pobytu, czas ten jest określany z uwzględnieniem, w danym wypadku, przepisów art. 45 lub art. 72 zależnie od przypadku.”

Do artykułu 79 dodaje się ustęp:

„4. Dla zastosowania przepisów ust. 2 jak również przepisów art. 77 ust. 2 lit. b) pkt. ii), okresy pobytu, które upłynęły po ukończeniu wieku obowiązkowej nauki, tak jak obowiązywała ona zainteresowanego, według ustawodawstwa, które uzależnia prawo do świadczeń od upływu okresów pobytu, są uznawane jako okresy ubezpieczenia.”

W artykule 82 ustęp 1, wyrazy „trzydzieści sześć” zastępuje się wyrazem „sześćdziesiąt”.

W artykule 94 ustępy 1 - 7 otrzymują brzmienie:

„1. Niniejsze rozporządzenie nie gwarantuje żadnego prawa dla okresu wcześniejszego od daty jego wejścia w życie lub daty jego zastosowania na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

2. Cały okres ubezpieczenia jak również, w danym wypadku, cały okres zatrudnienia lub pobytu, który upłynął według ustawodawstwa Państwa Członkowskiego przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia lub przed datą jego zastosowania na terytorium tego Państwa Członkowskiego, jest brany pod uwagę dla określenia praw gwarantowanych przepisami niniejszego rozporządzenia.

3. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 1, prawo jest gwarantowane, na mocy niniejszego rozporządzenia, nawet wtedy gdy odnosi się ono do okoliczności, która miała miejsce przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia lub przed jego zastosowaniem na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

4. Każde świadczenie, które nie zostało zlikwidowane lub które zostało zawieszona z powodu narodowości lub miejsca pobytu zainteresowanego jest, na jego żądanie zlikwidowane lub przywrócone począwszy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia lub od daty jego zastosowania na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego, z zastrzeżeniem, iż prawa uprzednio zlikwidowane nie spowodowały rozliczenia pieniężnego.

5. Prawa zainteresowanych, którym przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia lub przed datą jego zastosowania na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego zniesiono emerytury lub renty, mogą być na ich żądanie rozpatrzone ponownie, z uwzględnieniem przepisów niniejszego rozporządzenia. Przepis ten ma zastosowanie również do innych świadczeń, o których mowa w art. 78.

6. Jeżeli żądanie, o którym mowa w ust. 4 lub w ust. 5 jest zgłoszone w ciągu dwóch lat począwszy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia lub daty jego zastosowania na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego, prawa, na mocy niniejszego rozporządzenia nabyte zostają począwszy od tej daty zanim przepisy każdego Państwa Członkowskiego dotyczące wygaśnięcia utraty lub przedawnienia praw mogłyby zacząć obowiązywać zainteresowanych.

7. Jeżeli żądanie, o którym mowa w ust. 4 lub w ust. 5 jest zgłoszone po upływie dwóch lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia lub od daty jego zastosowania na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego, prawa, które nie podlegają wygaśnięciu lub przedawnieniu zostają nabyte począwszy od daty zgłoszenia żądania, chyba, że przepisy w danym Państwie Członkowskim są korzystniejsze.”

W artykule 94 ustęp 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Zastosowanie przepisów art. 73 ust. 2 nie może prowadzić do utraty praw, z których korzystają zainteresowani w momencie jego zastosowania na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego. Dla osób, które korzystają w tym momencie ze świadczeń korzystniejszych, na mocy porozumień dwustronnych zawartych z Francją, porozumienia te obowiązują tak długo jak długo podlegają one ustawodawstwu francuskiemu. Nie uwzględnia się przerw poniżej jednego miesiąca, ani okresów pobierania świadczeń chorobowych lub zasiłku dla bezrobotnych. Warunki stosowania tych przepisów ustalone są w rozporządzeniu wykonawczym, o którym mowa w art. 97.”

Załącznik I otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I

(artykuł 1 litera u) rozporządzenia)

Specjalne zasiłki porodowe wyłączone z obszaru zastosowania rozporządzenia na mocy artykułu 1 litera u)

A – BELGIA

Zasiłek porodowy

B – DANIA

Brak

C-NIEMCY

Brak

D-FRANCJA

Zasiłki prenatalne

Zasiłki macierzyńskie z Kodeksu Ubezpieczeń społecznych

E-IRLANDIA

Brak

F- WŁOCHY

Brak

G-LUKSEMBURG

Zasiłki z okazji narodzin

H-NIDERLANDY

Brak

I-ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak.”

W załączniku II części A i B otrzymują brzmienie:

„A

Przepisy konwencji w sprawie ubezpieczeń społecznych, które mają zastosowanie niezależnie od art. 6 rozporządzenia

(art. 7 ust. 2 lit. c) rozporządzenia)

1. BELGIA-Dania
Bezprzedmiotowa
2. BELGIA-NIEMCY
 - a) Artykuły 3 i 4 protokołu końcowego z dnia 7 grudnia 1957 roku do konwencji ogólnej z tej samej daty, w redakcji, która figuruje w protokole dodatkowym z dnia 10 listopada 1960 roku;
 - b) Porozumienie dodatkowe nr 3 z dnia 7 grudnia 1957 roku do konwencji ogólnej z tej samej daty, w redakcji, która figuruje w protokole dodatkowym z dnia 10 listopada 1960 roku (płatność emerytur i rent należnych za okres wcześniejszy przed wejściem w życie konwencji).
3. BELGIA-FRANCJA
 - a) Artykuły 13, 16 i 23 porozumienia dodatkowego z dnia 17 stycznia 1948 roku konwencji ogólnej z tej samej daty (pracownicy kopalń i zbliżonych zakładów);
 - b) Wymiana listów z dnia 27 lutego 1953 roku (zastosowanie art. 4 ust. 2 konwencji ogólnej z dnia 17 stycznia 1948 roku);
 - c) Wymiana listów z dnia 29 lipca 1953 roku dotycząca zasiłków dla byłych pracowników najemnych.
4. BELGIA-IRLANDIA
Bezprzedmiotowa
5. BELGIA-WŁOCHY
Art. 29 konwencji z dnia 30 kwietnia 1948 roku
6. BELGIA-LUKSEMBURG
Artykuły 3, 4, 5, 6 i 7 konwencji z dnia 16 listopada 1959 roku w redakcji, która figuruje w konwencji z dnia 12 lutego 1964 roku (pracownicy w strefie nadgranicznej).
7. BELGIA-NIDERLANDY
Brak
8. BELGIA-ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO
Brak
9. DANIA-NIEMCY
 - a) Art. 3 ust. 4 konwencji o ubezpieczeniach społecznych z dnia 14 sierpnia 1953 roku;
 - b) Punkt 15 protokołu końcowego do wyżej wymienionej konwencji;

Porozumienie dodatkowe z dnia 14 sierpnia 1953 roku do wyżej wymienionej konwencji.
10. DANIA-FRANCJA
Brak
11. DANIA-IRLANDIA
Bezprzedmiotowa

12. DANIA-WŁOCHY

Bezprzedmiotowa

13. DANIA-LUKSEMBURG

Bezprzedmiotowa

14. DANIA-NIDERLANDY

Bezprzedmiotowa

15. DANIA-ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Bezprzedmiotowa

16. NIEMCY-FRANCJA

- a) Art. 11 ust. 1, art. 16 akapit drugi i art. 19 do konwencji ogólnej z dnia 10 lipca 1950 roku;
- b) Artykuł 9 porozumienia dodatkowego nr 1 z dnia 10 lipca 1950 roku do konwencji ogólnej tej samej daty (pracownicy kopalń i zakładów podobnych);
- c) Porozumienie dodatkowe nr 4 z dnia 10 lipca 1950 roku do konwencji ogólnej tej samej daty w redakcji, która figuruje w dodatku (umowie dodatkowej) nr 2 z dnia 18 czerwca 1955 roku;
- d) Tytuły I i III załącznika nr 2 z dnia 18 czerwca 1955 roku;
- e) Punkty 6, 7 i 8 protokołu ogólnego z dnia 10 lipca 1950 roku do konwencji ogólnej tej samej daty;
- f) Tytuły II, III i IV porozumienia z dnia 20 grudnia 1963 roku (ubezpieczenie społeczne Kraju Saary).

17. NIEMCY-IRLANDIA

Bezprzedmiotowa

18. NIEMCY-WŁOCHY

- a) Art. 3 ust. 2, art. 23 ust. 2, art. 26 i 36 ust. 3 do konwencji z dnia 5 maja 1953 roku (ubezpieczenia społeczne);
- b) Porozumienie dodatkowe z dnia 12 maja 1953 roku do konwencji z dnia 5 maja 1953 roku (płatność emerytur i rent należnych za okres wcześniejszy od wejścia w życie konwencji).

19. NIEMCY-LUKSEMBURG

Artykuły 4, 5, 6 i 7 Traktatu z dnia 11 lipca 1959 roku (rozstrzygnięcie sporu niemiecko-luksemburskiego) i art. 11 ust. 2 lit. b) konwencji z dnia 14 lipca 1960 roku (świadczenia na wypadek choroby i macierzyństwa dla osób, które opowiedziały się za stosowaniem ustawodawstwa kraju pochodzenia).

20. NIEMCY-NIDERLANDY

- a) Art. 3 ust. 2 konwencji z dnia 29 marca 1951 roku;
- b) Artykuły 2 i 3 porozumienia dodatkowego nr 4 z dnia 21 grudnia 1956 roku do konwencji z dnia 29 marca 1951 roku (uregulowanie praw nabytych w systemie niemieckim ubezpieczenia społecznego przez pracowników holenderskich między dniem 13 maja 1940 roku, a dniem 1 września 1945 roku).

21. NIEMCY-ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

- a) Art. 3 ust. 6 i art. 7 ustępy 2 - 6 do konwencji o ubezpieczeniach społecznych z dnia 20 kwietnia 1960 roku;
- b) Artykuły 2 - 7 protokołu końcowego do konwencji o ubezpieczeniach społecznych z dnia 20 kwietnia 1960 roku;
- c) Art. 2 ust. 5 i art. 5 ustępy 2 - 6 do konwencji o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia z dnia 20 kwietnia 1960 roku.

22. FRANCJA-IRLANDIA

Bezprzedmiotowa

23. FRANCJA-WŁOCHY

- a) Artykuły 20 i 24 konwencji ogólnej z dnia 31 marca 1948 roku;
- b) Wymiana listów z dnia 3 marca 1956 roku (świadczenie chorobowe dla pracowników sezonowych w zawodach rolniczych).

24. FRANCJA-LUKSEMBURG

Artykuły 11 i 14 porozumienia dodatkowego z dnia 12 listopada 1949 roku do konwencji ogólnej tej samej daty (pracownicy kopalń i zakładów podobnych).

25. FRANCJA-NIDERLANDY

Art. 11 porozumienia dodatkowego z dnia 1 czerwca 1954 roku do konwencji ogólnej z dnia 7 stycznia 1950 roku (pracownicy kopalń i zakładów podobnych).

26. FRANCJA-ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Wymiana not z dnia 27 i z dnia 30 lipca 1970 roku dotycząca sytuacji wobec ubezpieczeń społecznych nauczycieli ze Zjednoczonego Królestwa wykonujących tymczasowo swoją działalność we Francji w ramach konwencji kulturalnej z dnia 2 marca 1948 roku.

27. IRLANDIA-WŁOCHY

Bezprzedmiotowa

28. IRLANDIA-LUKSEMBURG

Bezprzedmiotowa

29. IRLANDIA-NIDERLANDY

Bezprzedmiotowa

30. IRLANDIA-ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak

31. WŁOCHY-LUKSEMBURG

Art. 18 ust. 2 i art. 24 konwencji ogólnej z dnia 29 maja 1951 roku.

32. WŁOCHY-NIDERLANDY

Art. 21 ust. 2 konwencji ogólnej z dnia 28 października 1952 roku.

33. WŁOCHY- ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak

34. LUKSEMBURG-NIDERLANDY

Brak

35. LUKSEMBURG- ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak

36. NIDERLANDY- ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak

B

Przepisy konwencji, które nie mają zastosowania do wszystkich osób, do których stosuje się rozporządzenie

(art. 3 ust. 3 rozporządzenia).

1. BELGIA-DANIA
Bezprzedmiotowa
2. BELGIA-NIEMCY
 - a) Artykuły 3 i 4 protokołu końcowego z dnia 7 grudnia 1957 roku do konwencji ogólnej tej samej daty, w redakcji, która figuruje w protokole dodatkowym z dnia 10 listopada 1960 roku;
 - b) Porozumienie dodatkowe nr 3 z dnia 7 grudnia 1957 roku do konwencji ogólnej tej samej daty, w redakcji, która figuruje w protokole dodatkowym z dnia 10 listopada 1960 roku (płatność emerytur i rent należnych za okres wcześniejszy do wejścia w życie konwencji ogólnej).
3. BELGIA-FRANCJA
 - a) Wymiana listów z dnia 29 lipca 1953 roku dotycząca zasiłków dla byłych pracowników najemnych;
 - b) Artykuł 23 porozumienia dodatkowego z dnia 17 stycznia 1948 roku do konwencji ogólnej tej samej daty (pracownicy kopalń i zakładów zbliżonych);
 - c) Wymiana listów z dnia 27 lutego 1953 roku (zastosowanie art. 4 ust. 2 konwencji ogólnej z dnia 17 stycznia 1948 roku).
4. BELGIA-IRLANDIA
Bezprzedmiotowa
5. BELGIA-WŁOCHY
Brak
6. BELGIA-LUKSEMBURG
Brak
7. BELGIA-NIDERLANDY
Brak
8. BELGIA- ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO
Brak
9. DANIA-NIEMCY
 - a) Art. 3 ust. 4 konwencji o ubezpieczeniach społecznych z dnia 14 sierpnia 1953 roku;
 - b) Punkt 15 protokołu końcowego do wyżej wymienionej konwencji;
 - c) Porozumienie dodatkowe z dnia 14 sierpnia 1953 roku do wyżej wymienionej konwencji.
10. DANIA-FRANCJA
Brak

11. DANIA-IRLANDIA
Bezprzedmiotowa
12. DANIA-WŁOCHY
Bezprzedmiotowa
13. DANIA-LUKSEMBURG
Bezprzedmiotowa
14. DANIA-NIDERLANDY
Bezprzedmiotowa
15. DANIA- ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO
Brak
16. NIEMCY-FRANCJA
 - a) Art. 16 akapit drugi i art. 19 konwencji ogólnej z dnia 10 lipca 1950 roku;
 - b) Porozumienie dodatkowe nr 4 z dnia 10 lipca 1950 roku do konwencji ogólnej tej samej daty, w redakcji, która figuruje w umowie dodatkowej nr 2 z dnia 18 czerwca 1955 roku;
 - c) Tytuły I i III umowy dodatkowej nr 2 z dnia 18 czerwca 1955 roku;
 - d) Punkty 6, 7 i 8 protokołu ogólnego z dnia 10 lipca 1950 roku do konwencji ogólnej tej samej daty;
 - e) Tytuły II, III i IV porozumienia z dnia 20 grudnia 1963 roku (ubezpieczenia społeczne Kraju Saary).
17. NIEMCY-IRLANDIA
Bezprzedmiotowa
18. NIEMCY-WŁOCHY
 - a) Art. 3 ust. 2 i art. 26 konwencji z dnia 5 maja 1953 roku (ubezpieczenia społeczne);
 - b) Umowa dodatkowa z dnia 12 maja 1953 roku do konwencji z dnia 5 maja 1953 roku (płatność emerytur i rent należnych za okres wcześniejszy od wejścia w życie konwencji).
19. NIEMCY-LUKSEMBURG
Artykuły 4, 5, 6 i 7 Traktatu z dnia 11 lipca 1959 roku (rozstrzygnięcie konfliktu niemiecko-luksemburskiego).
20. NIEMCY-NIDERLANDY
 - a) Art. 3 ust. 2 konwencji z dnia 29 marca 1951 roku;
 - b) Artykuły 2 i 3 porozumienia dodatkowego nr 4 z dnia 21 grudnia 1956 roku do konwencji z dnia 29 marca 1951 roku (uregulowanie praw nabytych w systemie niemieckim ubezpieczenia społecznego przez pracowników holenderskich między dniem 13 maja 1940 roku a dniem 1 września 1945 roku).
21. NIEMCY- ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO
 - a) Art. 3 ust. 6 i art. 7 ustępy 2 - 6 konwencji o ubezpieczeniach społecznych z dnia 20 kwietnia 1960 roku;
 - b) Art. 2 ust. 5 i art. 5 ustępy 2 - 6 konwencji o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia z dnia 20 kwietnia 1960 roku.
22. FRANCJA-IRLANDIA
Bezprzedmiotowa

23. FRANCJA-WŁOCHY
 - a) Artykuły 20 i 24 konwencji ogólnej z 31 marca 1948 roku;
 - b) Wymiana listów z 3 marca 1956 roku (świadczenia chorobowe dla pracowników sezonowych w zawodach rolniczych).
24. FRANCJA-LUKSEMBURG
Brak
25. FRANCJA-NIDERLANDY
Brak
26. FRANCJA- ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO
Wymiana not z dnia 27 i z dnia 30 lipca 1970 roku dotycząca sytuacji wobec ubezpieczeń społecznych nauczycieli ze Zjednoczonego Królestwa wykonujących tymczasowo swoją działalność we Francji w ramach konwencji kulturalnej z dnia 2 marca 1948 roku.
27. IRLANDIA-WŁOCHY
Bezprzedmiotowa
28. IRLANDIA-LUKSEMBURG
Bezprzedmiotowa
29. IRLANDIA-NIDERLANDY
Bezprzedmiotowa
30. IRLANDIA- ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO
Brak
31. WŁOCHY-LUKSEMBURG
Brak
32. WŁOCHY-NIDERLANDY
Brak
33. WŁOCHY- ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO
Brak
34. LUKSEMBURG-NIDERLANDY
Brak
35. LUKSEMBURG- ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO
Brak
36. NIDERLANDY- ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO
Brak.”

Załącznik III otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK III

(art. 37 ust. 2 rozporządzenia)

Przepisy, o których mowa w art. 37 ust. 1 rozporządzenia, według których wysokość świadczeń inwalidzkich jest niezależna od długości okresów ubezpieczenia lub pobytu.

A. BELGIA

Przepisy o ogólnym systemie dotyczącym inwalidztwa, specjalnym systemie dotyczącym inwalidztwa robotników w kopalniach i systemie dotyczącym inwalidztwa marynarzy marynarki handlowej.

B. DANIA

Ustawa o rentach inwalidzkich ogłoszona w dzienniku urzędowym dnia 15 kwietnia 1970 roku.

C. NIEMCY

Brak

D. FRANCJA

Całość przepisów o ubezpieczeniach na wypadek inwalidztwa, z wyjątkiem przepisów o ubezpieczeniu na wypadek inwalidztwa w systemie górniczym ubezpieczeń społecznych.

E. IRLANDIA

Sekcja 6 ustawy o ubezpieczeniach społecznych i służbach społecznych (Social Welfare Act) z dnia 29 lipca 1970 roku.

F. WŁOCHY

Brak

G. LUKSEMBURG

Brak

H. NIDERLANDY

Ustawa z dnia 18 lutego 1966 roku o ubezpieczeniu na wypadek niezdolności do pracy.

I. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Ustawa o świadczeniach inwalidzkich z dnia 14 lipca 1971 roku”

Do załącznika V dodaje się:

„A. BELGIA

..... (bez zmian)

B. DANIA

1. Jest uważana za pracownika, w rozumieniu art. 1 lit. a) pkt ii) rozporządzenia, osoba, która, ze względu na wykonywanie pracy najmniej podlega ustawodawstwu o wypadkach przy pracy i chorobach zawodowych.
2. Warunek bycia uprzednio obowiązkowo ubezpieczonym na tę samą ewentualność w ramach systemu zorganizowanego na korzyść pracowników najemnych tego samego Państwa Członkowskiego, przewidziany w art. 1 lit. a) pkt iii) rozporządzenia, nie ma zastosowania do

- osób, które przynależą do licencjonowanej kasy ubezpieczeń na wypadek bezrobocia.
3. Okresy ubezpieczenia lub zatrudnienia, które upłynęły w Państwie Członkowskim innym niż Dania brane są pod uwagę przy przyjęciu w charakterze członka do licencjonowanej kasy ubezpieczenia na wypadek bezrobocia, jak gdyby chodziło o okresy, które upłynęły w Danii.
 4. Pracownicy, ubiegający się i uprawnieni do emerytur i rent jak również członkowie ich rodzin, którzy ubiegają się o świadczenia w naturze na podstawie artykułów 19 i 22, art. 25 ustępy 1 i 3, artykuły 26, 28, 29 i 31 rozporządzenia, korzystają z tych świadczeń w takich samych warunkach jak, przewidziane w ustawodawstwie duńskim dla członków kategorii A, w sytuacji gdy wypłaty wspomnianych świadczeń spoczywają na instytucji Państwa Członkowskiego innego niż Dania.
 5. W rozumieniu tytułu III rozdziału 1 rozporządzenia członkowie rodzin inni niż dzieci poniżej 16 roku życia:
 - a) pracownika, który podlega ustawodawstwu duńskiemu, lub
 - b) uprawnionemu do emerytury lub renty według ustawodawstwa duńskiego, przebywającemu w Danii,które są zasadniczo na utrzymaniu tego pracownika lub tego uprawnionego i które przebywają w jednym z Państw Członkowskich, innym niż Dania, przynależą z urzędu do kasy chorych, do której przynależy wspomniany pracownik lub uprawniony, na tych samych warunkach (członek lub płacący składkę, kategoria A lub B) co ten ostatni.

C. NIEMCY

..... (bez zmian)

D. FRANCJA

.....(bez zmian)

E. IRLANDIA

1. Jest uważana za pracownika w rozumieniu art. 1 lit. a) pkt ii) rozporządzenia osoba, która jest ubezpieczona obowiązkowo lub dobrowolnie zgodnie z przepisami sekcji 4 ustawy z 1952 roku o ubezpieczeniach społecznych i służbach społecznych (Social Welfare Act 1952).
2. Warunek bycia uprzednio obowiązkowo ubezpieczonym na tę samą ewentualność w ramach systemu zorganizowanego na korzyść pracowników najemnych tego samego Państwa Członkowskiego, przewidziany w art. 1 lit. a) pkt iii) rozporządzenia nie ma zastosowania do osób, które przynależą dobrowolnie do systemów ubezpieczenia emerytalnego, na starość lub na wypadek wdowieństwa jak również do systemów zasiłków na wypadek śmierci.
3. Pracownicy, ubiegający się i uprawnieni do emerytur lub rent, jak również członkowie ich rodzin, którzy starają się o opiekę zdrowotną w zastosowaniu artykułów 19 i 22, art. 25 ustępy 1 i 3, artykuły 26, 28, 29 i 31 rozporządzenia, korzystają bezpłatnie z wszelkiej opieki medycznej przewidzianej przez ustawodawstwo irlandzkie, w sytuacji, gdy obowiązek spełnienia tych świadczeń spoczywa na instytucji Państwa Członkowskiego innego niż Irlandia.
4. Jeżeli pracownik, który podlega ustawodawstwu irlandzkiemu stał się ofiarą wypadku po opuszczeniu terytorium Państwa Członkowskiego w celu udania się, w trakcie zatrudnienia na terytorium innego Państwa Członkowskiego, lecz przed przybyciem na nie, jego prawo do świadczeń z powodu tego wypadku ustalane jest:
 - a) jak gdyby wypadek ten miał miejsce na terytorium irlandzkim i;
 - b) bez względu na jego nieobecność na terytorium irlandzkim dla określenia czy na podstawie jego zatrudnienia był ubezpieczony według wspomnianych przepisów.

F. WŁOCHY

.....(Bez zmian)

G. LUKSEMBURG

.....(Bez zmian)

H. NIDERLANDY

.....(Bez zmian)

I.

3. a)

I. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

1. Jest uważana za pracownika w rozumieniu art. 1 lit. a) pkt ii) rozporządzenia, każda osoba, która ma obowiązek opłacania składek jako pracownik najemny.
2. W sytuacji, gdy osoba przebywa zwykle na terytorium Zjednoczonego Królestwa lub była od momentu swojego ostatniego przyjazdu na to terytorium zobowiązana do opłacania składek według przepisów Zjednoczonego Królestwa w charakterze pracownika najemnego, i jeżeli ubiega się, z powodu niezdolności do pracy, macierzyństwa lub bezrobocia, o zwolnienie z opłacania składek na pewien okres, i by składki były zapisane na jej koncie przez wskazany okres, cały okres, przez który była ona zatrudniona na terytorium innego Państwa Członkowskiego jest, dla celów tego wniosku uważany jako okres, podczas którego była ona zatrudniona na terytorium Zjednoczonego Królestwa, i przez który opłacała składki w charakterze pracownika najemnego w zastosowaniu ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa.
3. Dla zastosowania przepisów tytułu III rozdz. 3 rozporządzenia, w sytuacji, gdy na mocy ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa kobieta stara się o rentę na starość.
 - a) z tytułu ubezpieczenia jej męża, lub
 - b) z tytułu jej osobistego ubezpieczenia i z racji tego, iż jej małżeństwo dobiegło końca przez śmierć małżonka lub w inny sposób, składki tego ostatniego brane są pod uwagę dla określenia jej praw do renty, każda adnotacja o okresie jej ubezpieczenia, który upłynął, jest uważana dla ustalenia rocznej średniej składek płaconych przez jej małżonka, lub zapisywanych na jego koncie, jako włączona do okresu ubezpieczenia, jaki upłynął dla jej małżonka.
4. W ramach, w jakich Zjednoczone Królestwo uzależnia prawo do świadczeń na wypadek bezrobocia od warunku przebywania, każdy ubezpieczony powinien przebywać na terytorium Zjednoczonego Królestwa przez cały wcześniejszy okres przed złożeniem wniosku o udzielenie świadczenia, w czasie którego przebywał lub spełnił okresy ubezpieczenia lub zatrudnienia na terytorium innego Państwa Członkowskiego.
5. Jeżeli zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia, ustawodawstwo Zjednoczonego Królestwa ma zastosowanie do pracownika, jest on traktowany, w celach przyznania prawa do zasiłków rodzinnych:
 - a) jak gdyby jego miejsce urodzenia lub miejsce urodzenia jego dzieci lub osób na jego utrzymaniu znajdowało się na terytorium Zjednoczonego Królestwa, jeżeli miejsce to znajduje się na terytorium innego Państwa Członkowskiego;
 - b) jak gdyby był obecny na terytorium Zjednoczonego Królestwa przed złożeniem wniosku o przyznanie świadczenia, przez cały okres ubezpieczenia lub zatrudnienia, który upłynął na terytorium lub według przepisów innego Państwa Członkowskiego.
6. Jeżeli, zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia ustawodawstwo Zjednoczonego Królestwa ma zastosowanie do pracownika, jest on traktowany w celach uzyskania prawa do zasiłku:
 - a) jak gdyby jego miejsce urodzenia znajdowało się na terytorium Zjednoczonego Królestwa, jeżeli miejsce to znajduje się na terytorium innego Państwa Członkowskiego;
 - b) jak gdyby przebywał zwykle w Zjednoczonym Królestwie i był tam obecny przez cały okres ubezpieczenia lub zatrudnienia, który upłynął na terytorium lub według przepisów innego Państwa Członkowskiego.

7. Jeżeli pracownik podlegający ustawodawstwu Zjednoczonego Królestwa stał się ofiarą wypadku po opuszczeniu terytorium jednego z Państw Członkowskich w celu udania się w czasie swego zatrudnienia na terytorium innego Państwa Członkowskiego, ale przed przybyciem na nie, jego prawo do świadczenia jest ustalane:
 - a) jak gdyby wypadek ten miał miejsce na terytorium Zjednoczonego Królestwa,
 - b) bez względu na jego nieobecność na terytorium Zjednoczonego Królestwa dla określenia czy, na podstawie jego zatrudnienia był ubezpieczony według wspomnianych przepisów.
8. Rozporządzenie nie ma zastosowania wobec przepisów ustawodawstwa Zjednoczonym Królestwie, które mają nadać moc obowiązującą dla umowy o ubezpieczeniach społecznych zawartą między Zjednoczonym Królestwem a państwem trzecim.
9. Każdorazowo w momencie, gdy ustawodawstwo Zjednoczonego Królestwa tego wymaga w celach przyznania prawa do świadczeń, obywatel obcy Państwa Członkowskiego urodzony w państwie trzecim jest traktowany na równi z obywatelem Zjednoczonego Królestwa urodzonym w państwie trzecim.”

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2396 z dnia 8 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 249, z 10.11.1971, str. 54)

Artykuł 4 otrzymuje brzmienie:

„Dla stosowania art. 8 ust. 2 decyzji Rady z dnia 1 lutego 1971 roku każde Państwo Członkowskie przedkłada Komisji listę, podlegającą opublikowaniu przez Komisję w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, władz publicznych przez nie upoważnionych do finansowej interwencji na rzecz działań podejmowanych przez instytucje lub inne podmioty prawa prywatnego (lub w Państwach Członkowskich, które nie znają tego pojęcia, podmioty równoważne) i do zapewnienia realizacji ich działań.”

3. Decyzja Rady z dnia 25 sierpnia 1960 roku (Dz.U. nr 56, z 31.08.1960, str. 1201).

zmieniona:

- decyzją Rady nr 68/188/EWG z dnia 9 kwietnia 1968 roku (Dz.U. nr L 91, z 12.04.1968, str. 25).

W artykule 2 wyrazy „trzydzieści sześć” zastępuje się wyrazami „sześćdziesiąt” a wyraz „sześć” zastępuje się wyrazem „dziesięć”.

4. Decyzja Rady 63/688/EWG z dnia 18 grudnia 1963 roku (Dz.U. nr 190 z 30.12.1963, str. 3090)

zmieniona:

- decyzją Rady 68/189/EWG z dnia 9 kwietnia 1968 roku (Dz.U. nr L 91, z 12.04.1968, str. 26)

W artykule 1 liczbę „36” zastępuje się liczbą „60”.

5. Decyzja Przedstawicieli Rządów Państw Członkowskich, podjęta podczas specjalnej Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1957 roku (Dz.U. nr 28, z 31.08.1957, str. 457)

zmieniona:

- decyzją Przedstawicieli Rządów Państw Członkowskich podjętą podczas specjalnej Rady Ministrów, z dnia 11 marca 1965 roku (Dz.U. nr 46, z 22.03.1965, str. 698).

W artykule 3 załącznika, liczbę „24” zastępuje się liczbą „40”.

Artykuł 5 załącznika skreśla się (jak również jego tytuł).

W artykule 9 załącznika wyraz „trzy” zastępuje się wyrazem „pięć”.

W artykule 13 ustęp 3 załącznika, wyraz „cztery” zastępuje się wyrazem „siedem”.

W artykule 15 ustęp 1 załącznika skreśla się wyrażenie: „jak również do obserwatorów z Zjednoczonego Królestwa.”

W artykule 18 ustęp 1 załącznika wyraz „szesnaście” zastępuje się wyrazami „dwadzieścia sześć”.

W artykule 18 ustęp 2 załącznika wyraz „trzydzieści” zastępuje się wyrazami „dwadzieścia jeden”.

6. Dyrektywa Rady 68/360/EWG z dnia 15 października 1968 roku (Dz.U. nr L 257, z 19.11.1968, str. 13)

W załączniku uwagę zastępuje się:

„(1) Belgijski (-e), duński (-e), niemiecki (-e), francuski (-e), irlandzki (-e), włoski (-e), luksemburski (-e), holenderski (-e), ze Zjednoczonego Królestwa, według Państwa, które wydaje kartę.”

X. UTRUDNIENIA TECHNICZNE

1. Dyrektywa Rady 69/493/EWG z dnia 15 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 326, z 29.12.1969, str. 36)

W załączniku I, do kolumny „b” dodaje się:

obok nr 1 wyrazy:

„full lead crystal	30 %
krystal	30 %
”	”

obok nr 2 wyrazy:

„lead crystal	24 %
krystal	24 %

obok nr 3 wyrazy:

„crystal glass, crystallin
krystallin”

obok nr 4 wyrazy:

„crystal glass, crystallin
krystallin”

2. Dyrektywa Rady 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 roku (Dz.U. L 42 z 23.02.1970, str. 1)

W artykule 2 litera a) otrzymuje brzmienie:

„W rozumieniu niniejszej dyrektywy, rozumie się przez:

- a) „zatwierdzenie o zasięgu krajowym”, akt administracyjny zwany:
- zatwierdzenie typu
 - aanneming, w ustawodawstwie belgijskim,
 - standardtypegodkendelse, w ustawodawstwie duńskim,
 - allgemeine Betriebserlaubnis, w ustawodawstwie niemieckim,
 - réception par type, w ustawodawstwie francuskim,
 - type approval, w ustawodawstwie irlandzkim,
 - omologazione lub approvazione del tipo, w ustawodawstwie włoskim,
 - réception, w ustawodawstwie luksemburskim,
 - typegoedkeuring, w ustawodawstwie holenderskim,
 - type approval, w ustawodawstwie Zjednoczonego Królestwa.”

W artykule 10 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Od chwili wejścia w życie niniejszej dyrektywy i w miarę jak dyrektywy szczegółowe niezbędne do przystąpienia do zatwierdzenia typu znajdują zastosowanie:

- w Państwach Członkowskich, w których pojazdy, lub pewna kategoria pojazdów, stanowią przedmiot krajowego zatwierdzenia typu, na żądanie organu wydającego zatwierdzenie, jako zasadę tego zatwierdzania, stosuje się jednolite przepisy techniczne zamiast odpowiednich przepisów krajowych,
- w Państwach Członkowskich, w których pojazdy lub pewna kategoria pojazdów nie podlegają krajowemu zatwierdzaniu typu, sprzedaż, rejestracja, wprowadzanie do ruchu lub używanie tych pojazdów nie mogą być zabronione lub stać się przedmiotem odmowy z powodu, że zastosowano jednolite przepisy techniczne w miejsce odpowiednich przepisów krajowych, jeżeli konstruktor lub jego pełnomocnik poinformował o tym właściwe władze tych Państw,
- na żądanie konstruktora lub jego pełnomocnika i po przedstawieniu karty informacyjnej przewidzianej w art. 3, każde Państwo Członkowskie wypełnia rubryki karty zatwierdzania przewidzianej w art. 2 lit. b). Kopia tej karty wydawana jest żądającemu. Inne Państwa Członkowskie akceptują dla tego samego typu pojazdu dokument ten jako dowód, że przewidziane badania miały miejsce.”

W artykule 13 ustęp 2 wyraz „dwanaście” zastępuje się wyrazami „czterdzieści trzy”.

3. Dyrektywa Rady 70/157/EWG z dnia 6 lutego 1970 roku (Dz.U. nr L 42, z 23.02.1970, str. 16).

Po artykule 2 dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 2a

Państwa Członkowskie nie mogą odmówić lub zabronić sprzedaży, rejestracji, wprowadzania do ruchu, lub użytkowania pojazdów z powodów dotyczących dopuszczalnego poziomu hałasu układu wydechowego, jeżeli odpowiadają one przepisom, zawartym w załączniku.”

4. Dyrektywa Rady 70/220/EWG z dnia 20 marca 1970 roku (Dz.U. nr L 76, z 6.04.1970, str. 1).

Po artykule 2 dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 2a

Państwa Członkowskie nie mogą odmówić lub zabronić sprzedaży, rejestracji, wprowadzania do ruchu bądź użytkowania pojazdów z powodów dotyczących zanieczyszczenia powietrza przez spaliny pochodzące z silnika z zapłonem iskrowym, będącym w wyposażeniu wspomnianego pojazdu, jeżeli pojazd ten odpowiada przepisom, zawartym w załącznikach I, II, III, IV, V i VI.”

5. Dyrektywa Rady 70/221/EWG z dnia 20 marca 1970 roku (Dz.U. nr L 76, z 6.04.1970, str. 23).

Po artykule 2 dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 2a

Państwa Członkowskie nie mogą odmówić lub zabronić sprzedaży, rejestracji, oddania do ruchu bądź użytkowania pojazdów z powodów dotyczących zbiorników z paliwem ciekłym lub urządzeń zabezpieczenia tylnego, jeżeli odpowiadają one przepisom zawartym w załączniku.”

6. Dyrektywa Rady 70/222/EWG z dnia 20 marca 1970 roku (Dz.U. nr L 76, z 6.04.1970, str. 25).

Po artykule 2 dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 2a

Państwa Członkowskie nie mogą odmówić lub zabronić sprzedaży, rejestracji, wprowadzania do ruchu bądź użytkowania pojazdów z powodów miejsca umieszczenia i montażu tylnych tablic rejestracyjnych, jeżeli odpowiadają one przepisom zawartym w załączniku.”

7. Dyrektywa Rady 70/311/EWG z dnia 8 czerwca 1970 roku (Dz.U. nr L 133, z 18.06.1970, str. 10).

Po artykule 2 dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 2a

Państwa Członkowskie nie mogą odmówić lub zabronić sprzedaży, rejestracji, wprowadzania do ruchu bądź użytkowania pojazdów z powodów dotyczących układu kierowniczego, jeżeli odpowiadają one przepisom figurującym w załączniku.”

8. Dyrektywa Rady 70/387/EWG z dnia 27 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 176, z 10.08.1970, str. 5).

Po artykule 2 dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 2a

Państwa Członkowskie nie mogą odmówić lub zabronić sprzedaży, rejestracji, wprowadzenia do ruchu bądź użytkowania pojazdów z powodów dotyczących drzwi, jeżeli odpowiadają one przepisom zawartym w załącznikach.”

9. Dyrektywa Rady 70/388/EWG z dnia 27 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 1176 z 10.08.1970, str. 12).

Po artykule 7 dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 7a

Państwa Członkowskie nie mogą odmówić lub zabronić sprzedaży, rejestracji, wprowadzania do ruchu bądź użytkowania pojazdów z powodów sygnału dźwiękowego, jeżeli ten nosi znak zatwierdzania EWG i jeżeli jest zainstalowany zgodnie z przepisami ustalonymi w załączniku I pkt 2.”

W załączniku I punkt 1.4.1. trzecia i czwarta linia, wyrażenia w nawiasie zastępuje się:

„(1 dla Niemiec, 2 dla Francji, 3 dla Włoch, 4 dla Niderlandów, 6 dla Belgii, 11 dla Zjednoczonego Królestwa, 12 dla Luksemnurga, litery DK dla Danii, litery IRL dla Irlandii.)”

10. Dyrektywa Rady 71/127/EWG z dnia 1 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 68, z 22.03.1971, str. 1).

Po artykule 7 dodaje się nowy artykuł:

„Artykuł 7a

Państwa Członkowskie nie mogą odmówić lub zabronić sprzedaży, rejestracji, wprowadzenia do ruchu, bądź użytkowania pojazdów z powodów dotyczących ich wstecznych lusterek, jeżeli te odpowiadają one przepisom zawartym w załącznikach.”

W załączniku I punkt 2.6.1 otrzymuje brzmienie:

„2.6.1 Znak zatwierdzania składa się z prostokąta, wewnątrz którego umieszczona jest mała litera „e”, po której następuje numer lub litera wyróżniająca kraj, który wydał homologację (1 dla Niemiec, 2 dla Francji, 3 dla Włoch, 4 dla Niderlandów, 6 dla Belgii, 11 dla Zjednoczonego Królestwa, DK dla Danii, IRL dla Irlandii, L dla Luksemburga) oraz z numeru zatwierdzania odpowiadającego numerowi karty zatwierdzania sporządzonej dla prototypu, umieszczonej w jakiegokolwiek pozycji w pobliżu prostokąta.”

W załączniku I punkt 3.2.1 otrzymuje brzmienie:

„3.2.1 Każdy pojazd musi być wyposażony we wsteczne lusterko wewnętrzne i zewnętrzne. To ostatnie musi być zainstalowane z lewej strony pojazdu w Państwach Członkowskich, w których pojazdy muszą poruszać się po prawej stronie, po prawej stronie pojazdu w Państwach Członkowskich, w których pojazdy muszą poruszać się po lewej stronie.”

W załączniku I, punkt 3.2.2 otrzymuje brzmienie:

„3.2.2 Jeżeli warunki ustalone w punkcie dotyczącym pola widzenia lusterka wewnętrznego nie są spełnione, wymagane jest dodatkowe lusterko zewnętrzne. To ostatnie musi być zainstalowane z prawej strony pojazdu w Państwach Członkowskich, w których ruch odbywa się po prawej stronie, po lewej stronie pojazdu w Państwach Członkowskich, w których ruch odbywa się po lewej stronie.”

W załączniku I, punkt 3.3.2 otrzymuje brzmienie:

„3.3.2 Lusterka tylne zewnętrzne muszą być widoczne przez część przedniej szyby z pracującymi wycieraczkami lub przez szyby boczne. Przepis ten nie ma zastosowania do lusterek zainstalowanych po prawej stronie w Państwach Członkowskich, w których ruch odbywa się po prawej stronie, lub po lewej w Państwach Członkowskich, w których ruch odbywa się po lewej, na pojazdach kategorii międzynarodowych M2 i M3 w rozumieniu dyrektywy Rady dotyczącej harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących zatwierdzania typu pojazdów mechanicznych i ich przyczep. ”

W załączniku I punkt 3.3.3 otrzymuje brzmienie:

„3.3.3 Dla pojazdów przystosowanych do ruchu lewostronnego w Państwach Członkowskich o ruchu prawostronnym i pojazdów przystosowanych do ruchu prawostronnego w Państwach Członkowskich o ruchu lewostronnym lusterko zewnętrzne musi być zainstalowane odpowiednio po stronie lewej lub prawej pojazdu w taki sposób, aby kąt między pionową środkową płaszczyzną wzdłużną pojazdu a płaszczyzną pionową przechodzącą przez środek lusterka i środek odcinka łączącego punkty oczne kierowcy nie był większy od 55 stopni.”

W załączniku I pkt 3.5.3 otrzymuje brzmienie:

„3.5.3 Lusterko zewnętrzne lewe

- a) Państwa Członkowskie, w których ruch jest prawostronny:
Pole widzenia musi być takie, żeby kierowca mógł w nim widzieć przynajmniej część drogi płaskiej i poziomej o szerokości 2,50 metra, ograniczonej po prawej stronie przez równoległą płaszczyznę do pionowej środkowej płaszczyzny wzdłużnej, przechodzącą przez lewą skrajnię największej szerokości pojazdu i rozciągającą się 30 metrów w tył od punktów ocznych kierowcy (rys. 4).”
- b) Państwa Członkowskie, w których ruch jest lewostronny:
Pole widzenia musi być takie, żeby kierowca mógł widzieć przynajmniej część drogi płaskiej i poziomej o szerokości 3,50 metra, ograniczonej po prawej stronie przez płaszczyznę równoległą do pionowej środkowej płaszczyzny wzdłużnej, przechodzącej przez skrajnię największej szerokości pojazdu i rozciągającej się 30 metrów z tyłu punktów ocznych kierowcy.”

Ponadto kierowca musi móc zacząć widzieć drogę na szerokości 0,75 metrów począwszy od 4 metrów w tył wzdłuż płaszczyzny równoległej przechodzącej przez punkty oczne kierowcy (rys. 5).”

W załączniku I punkt 3.5.4 otrzymuje brzmienie:

„3.5.4 Lusterko zewnętrzne prawe

- a) Państwa Członkowskie, w których jest ruch prawostronny:
Pole widzenia musi być takie, żeby kierowca mógł w nim widzieć przynajmniej część drogi płaskiej i poziomej o szerokości 3,50 metra, ograniczonej po lewej stronie przez równoległą płaszczyznę do pionowej środkowej płaszczyzny wzdłużnej przechodzącej przez prawą skrajnię największej szerokości pojazdu i rozciągającą się 30 metrów w tył od punktów ocznych kierowcy.”
Ponadto kierowca musi móc zacząć widzieć drogę na szerokości 0,75 metrów począwszy od 4 metrów w tył płaszczyzny równoległej przechodzącej przez punkty oczne kierowcy (rys. 4).”

b) Państwa Członkowskie, w których jest ruch lewostronny:
Pole widzenia musi być takie, żeby kierowca mógł widzieć przynajmniej część drogi płaskiej i poziomej o szerokości 2,50 metra, ograniczonej po lewej stronie przez płaszczyznę równoległą do pionowej środkowej płaszczyzny wzdłużnej przechodzącej przez prawą skrajnię największej szerokości pojazdu i rozciągającej się 10 metrów w tył od punktów ocznych kierowcy na horyzoncie (rys. 5).”

W załączniku I tytuł rysunku 4 zastępuje się tytułem:

„Lusterka zewnętrzne (przypadek pojazdów poruszających się po prawej stronie).”

W załączniku I dodaje się rysunek 5. Schemat tego rysunku jest symetryczny do schematu rysunku 4 w stosunku do prostej płaszczyzny tej ostatniej. Tytuł rysunku 5 jest następujący:

„Lusterka zewnętrzne (przypadek pojazdów poruszających się po lewej stronie)”

11. Dyrektywa Rady 71/307/EWG z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 185, z 16.08.1971, str. 16)

W artykule 5 ustęp 1 po czwartym tiret dodaje się:

„wełna” lub „świeża wełna”

W artykule 8 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Produkty tekstylne, w rozumieniu niniejszej dyrektywy, otrzymują etykiety i znaki przy okazji każdej operacji wprowadzania na rynek nierozzerwalnie związanej z cyklem przemysłowym i handlowym; zaopatrywanie w etykiety i znaki może być zamienione lub uzupełnione towarzyszącymi dokumentami handlowymi, w sytuacji gdy produkty te nie są oferowane do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub gdy są one dostarczane w wykonaniu zamówienia państwowego lub innej osoby prawnej prawa publicznego lub, w Państwach, które nie znają tego pojęcia, jednostki równoważnej.”

W załączniku I, rubryka 2 po nazwie „guanaco” (n) następujące nazwy:

„bóbr (m), wydra (ż)”

W załączniku I dodaje się trzy rubryki:

„numery	nazwa	opis włókien
16 a	Sunn	włókno pochodzące z łyka <i>Crotalaria juncea</i>
16 b	Henequen	włókno pochodzące z łyka <i>Agave Fourcroydes</i>
16 c	Maguey	włókno pochodzące z łyka <i>Agave Cantala</i> ”

W załączniku II dodaje się trzy następujące rubryki:

„numery włókien	włókna	procent
16 a	Sunn	12
16 b	Henequen	14
16c	Maguey	14”

W załączniku III dodaje się rubryki:

„28	materiały i rękawiczki do wyjmowania naczyń z piecyka
29	przykrycia do jajek
30	etui do makijażu
31	tabakiery do tytoniu z materiału
32	pudełka z materiału na okulary, papierosy i cygara, zapalniczki i grzebienie
33	artykuły ochronne sportowe z wyłączeniem rękawiczek
34	niezbędniki toaletowe
35	niezbędniki do obuwia”

12. Dyrektywa Rady 71/316/EWG z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 202, z 6.09.1971, str. 1)

W załączniku I punkt 3.1 tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„- w części wyższej wielka litera wyróżniająca państwo, które udzieliło aprobaty (B dla Belgii, DK dla Danii, D dla Republiki Federalnej Niemiec, F dla Francji, IR dla Irlandii, I dla Włoch, L dla Luksemburga, NL dla Niderlandów i UK dla Zjednoczonego Królestwa) i rok aprobaty.”

W załączniku II punkt 3.1.1.1 litera a) tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„- w części wyższej, wielka litera wyróżniająca państwo, w którym ma miejsce początkowa weryfikacja (B dla Belgii, DK dla Danii, D dla Republiki Federalnej Niemiec, F dla Francji, IR dla Irlandii, I dla Włoch, L dla Luksemburga, NL dla Niderlandów i UK dla Zjednoczonego Królestwa) oraz, jeśli taka potrzeba, jedna lub dwie cyfry precyzujące podział terytorialny lub funkcjonalny.”

W artykule 19 ustęp 2 wyraz „dwanaście” zastępuje się wyrazami „czterdzieści trzy”.

13. Dyrektywa Rady 71/320/EWG z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 202, z 6.09.1971, str. 37)

Dodaje się nowy artykuł:

„Artykuł 2a

Państwa Członkowskie nie mogą odmówić lub zabronić sprzedaży, rejestracji, wprowadzania do ruchu bądź użytkowania pojazdów z powodów związanych z układami hamulcowymi, jeżeli pojazd taki jest wyposażony w urządzenia przewidziane w artykule w załącznikach I do VIII i jeśli urządzenia te odpowiadają przepisom zawartym w tych samych załącznikach.”

14. Dyrektywa Rady 71/347/EWG z dnia 12 października 1971 roku (Dz.U. nr L 239, z 25.10.1971, str. 1)

Artykuł 1 otrzymuje brzmienie:

„a) Definicja charakterystyki zbóż oznaczona masa na hektolitr EWG (EEG-natuurgewicht, EWG-Schuttdichte, peso ottolitrice CEE, EEC standard mass per storage volume, EOF-mass af hektoliter korn, EOF-mass av hektoliter korn).”

Do artykułu 4 dodaje się ustęp 3:

- „3. W trakcie całego okresu, w którym jednostka miary legalnie używana w Zjednoczonym Królestwie i w Irlandii w momencie przyłączenia pozostaje dopuszczona funtów na buszel wyrażenie „masa na hektolitr EWG” będzie mogła być używana dla charakterystyki zbóż, które miały być mierzone w Zjednoczonym Królestwie i w Irlandii z pomocą instrumentów i metod będących w użyciu w tych krajach. W takim przypadku miary otrzymane w funtach na buszel są zamieniane na jednostki EWG masy na hektolitr, mnożąc je przez współczynnik 1.25.”

15. Dyrektywa Rady 71/348/EWG z dnia 12 października 1971 roku (Dz.U. nr L 239, z 25.10.1971, str. 9)

W rozdziale IV załącznika, na koniec punktu 4.8.1 dodaje się tiret:

- „- 0,1 penny irlandzki
- 0,1 penny sterling
- 1 ore duński”

16. Dyrektywa nr 71/354/EWG z dnia 18 października 1971 roku (Dz.U. nr L 243, z 29.10.1971, str. 29)

W artykule 1 ustępy 1 i 2, wyrażenie „Załącznik” zastępuje się wyrażeniem „Załącznik I”.

W artykule 1 ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

- „3. Obowiązek użycia jednostek miary utrzymanych tymczasowo na warunkach ustalonych w rozdziałach II i III załącznika I jak również załącznika II nie może być wprowadzony przez Państwa Członkowskie, w których jednostki te nie są dopuszczone w momencie wejścia w życie niniejszej dyrektywy.”

W artykule 1 dodaje się ustęp 4:

- „4. Klasyfikacja w załączniku I jednostek miary figurujących w załączniku II zostanie postanowiona najpóźniej do dnia 31 sierpnia 1976 roku. Jednostki miary, dla których nie zostanie podjęta decyzja przed dniem 1 września 1976 roku muszą zostać wycofane najpóźniej dnia 31 grudnia 1976 roku. Dla niektórych jednostek miary może być zdecydowane odpowiednie przedłużenie, jeżeli uzasadniają to szczególne powody.”

Tytuł załącznika zastępuje się wyrazem „Załącznik I”.

Dodaje się załącznik II:

„ZAŁĄCZNIK II

Jednostki miary imperialnej, o którego klasyfikacji w załączniku I zostanie podjęta decyzja najpóźniej do dnia 31 sierpnia 1976 roku. ”

Wielkość	Nazwa jednostki	Współczynnik:	Unité impériale Unité Si
Długość metr (m)	Inch	$2,54 \cdot 10^2$	
	Hand	0,1016	
	Foot	0,3048	
	Yard	0,9144	
	Fathom	1,829	
	Chain	20,12	
	Furlong	201,2	
	Mile	1609	
	Nautical Mile (UK)	1853	
Powierzchnia metr kwadratowy (m ²)	Square Inch	$6,452 \cdot 10^4$	
	Square Foot	$0,929 \cdot 10^1$	
	Square Yard	0,8361	
	Rood	1012	
	Acre	4047	
	Square Mile	$2,59 \cdot 10^{-6}$	
Objętość metr sześcienny (m ³)	Cubic Inch	$16,39 \cdot 10^{-6}$	
	Cubic Foot	0,0283	
	Cubic Yard	0,7646	
	Fluid Ounce	$28,41 \cdot 10^{-6}$	
	Gill	$0,1421 \cdot 10^{-3}$	
	Pint	$0,5682 \cdot 10^{-3}$	
	Quart	$1,136 \cdot 10^{-3}$	
	Gallon	$4,546 \cdot 10^{-3}$	
	Bushel	$36,37 \cdot 10^{-3}$	
	Cran	$170,5 \cdot 10^{-3}$	

Masa kilogram (kg)	Grain	$0,0648 \cdot 10^{-3}$
	Dram	$1,772 \cdot 10^{-3}$
	Ounce (avoirdupois)	$28,35 \cdot 10^{-3}$
	Ounce Troy	$31,10 \cdot 10^{-3}$
	Pound	0,4536
	Stone	6,35
	Quarter	12,70
	Cental Hundredweight	45,36
	Ton	50,80
		1016
Siła Newton (N)	Pound Force	4,448
	Ton Force	$9,964 \cdot 10^3$
Ciśnienie Pascal (Pa)	Inch Water Gauge	249,089
Energia Joule (J)	British Thermal Unit Foot	1055,06
	Pound Force Therm	1,356
		$105,506 \cdot 10^6$
Moc Watt (W)	Horsepower	745,7
Światło Lux (lx)	Foot Candle	10,76
Stopnie Kelvina (K)	Degree Fahrenheit	☐
Szybkość: metr na sekundę (m/s)	Knot (UK)	0,51472 »

XI. ARTYKUŁY ŻYWNOSCIOWE

1. Dyrektywa Rady z dnia 23 października 1962 roku (Dz.U. nr 115, z 11.11.1962, str. 2645)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 65/469/EWG z dnia 25 października 1965 roku (Dz.U. nr178, z 26.10.1965, str. 2793).
- dyrektywą Rady 67/653/EWG z dnia 24 października 1967 roku (Dz.U. nr 263, z 30.10.1967, str. 4).
- dyrektywą Rady 68/419/EWG z dnia 20 grudnia 1968 roku (Dz.U. nr L 309, z 24.12.1968, str. 24).
- dyrektywą Rady 70/358/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 157, z 18.07.1970, str. 36).

W artykule 9 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli napisy przewidziane w ust. 1 figurują na opakowaniach lub pojemnikach i jeżeli uwaga przewidziana w ust. 1 lit. c) została zredagowana w przynajmniej jednym języku urzędowym Wspólnoty, Państwa Członkowskie nie mogą odmówić importu produktów koloryzujących wyliczonych w załączniku I jedynie z powodu, iż uważają etykietowanie za niewystarczające.”

Jednakże każde Państwo Członkowskie odbiorca może wymagać, żeby ta ostatnia uwaga została zredagowana w jego językach urzędowych.”

2. Dyrektywa Rady 64/54/EWG z dnia 5 listopada 1963 roku (Dz.U. nr 12, z 27.01.1964, str. 661)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 67/427/EWG z dnia 27 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 148, z 11.07.1967, str. 1).
- dyrektywą Rady 68/420/EWG z dnia 20 grudnia 1968 roku (Dz.U. nr L 309, z 24.12.1968, str. 25).
- dyrektywą Rady 70/359/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 157, z 18.07.1970, str. 38).
- dyrektywą Rady 71/160/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87, z 17.04.1971, str. 12).

W sekcji I załącznika wprowadza się następujące elementy w odpowiadających kolumnach:

„E 218 ester metylowy kwasu p-hydroksybenzoesowego

E 227 kwaśny siarczyn wapnia (dwusiarczyn wapnia)”

W artykule 9 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa Członkowskie nie mogą zabronić wprowadzenia na ich terytorium i wprowadzenia do sprzedaży konserwantów wyliczonych w załączniku jedynie z tej przyczyny, iż uważają etykietowanie za niewystarczające, jeżeli wskazania przewidziane w ust. 1 figurują na opakowaniach lub naczyniach, i jeżeli te przewidziane w literach b), c) i d) zostały zredagowane w przynajmniej jednym języku oficjalnym Wspólnoty.

Jednakże każde Państwo Członkowskie odbiorca może wymagać, żeby te ostatnie uwagi były zredagowane w jego językach urzędowych.”

1. Dyrektywa Rady 70/357/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 157, z 18.07.1970, str. 31)

W artykule 8 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa Członkowskie nie mogą zabronić wprowadzenia na ich terytorium i wystawienia do sprzedaży substancji wyliczonych w załączniku jedynie z tej przyczyny, że uważają etykietowanie za niewystarczające, jeżeli wskazania przewidziane w ustępie 1 figurują na opakowaniach lub pojemnikach, i jeżeli te przewidziane w ust. 1, litery b), c) i d) zostały zredagowane w przynajmniej jednym języku urzędowym Wspólnoty.

Jednakże każde Państwo Członkowskie odbiorca może wymagać, żeby te ostatnie uwagi były zredagowane w jego językach urzędowych.”

XII. POLITYKA ENERGETYCZNA

1. Decyzja Rady 68/416/EWG z dnia 20 grudnia 1968 roku (Dz.U. nr L 308, z 23.12.1968, str. 19)

W artykule 1 ustęp 1 po wyrazie „Komisja” dodaje się:

„W przypadku nowych Państw Członkowskich termin ten biegnie od daty przystąpienia.”

XIII. STATYSTYKA

1. Dyrektywa Rady 64/475/EWG z dnia 30 lipca 1964 roku (Dz.U. nr 131 z 13.08.1964, str. 2193)

W artykule 1 po wyrażeniu „została przeprowadzona w 1965 roku” dodaje się:

„i w przypadku nowych Państw Członkowskich, żeby pierwsza ankieta, dotycząca roku 1973 była przeprowadzona w 1974 roku”

2. Dyrektywa Rady 69/467/EWG z dnia 8 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 323, z 24.12.1969, str. 7)

W artykule 2 liczbę „57” zastępuje się liczbą „76”.

W załączniku II dodaje się:

„DANIA

100	Vest for Storebaelt
101	Ost for Storebaelt ekskl, storkobenhavn
102	Storkobenhavn

IRLANDIA

110	Irlandia
-----	----------

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

130	South West Region
131	South East region
132	Wales and Monmouthshire
133	West Midlands
134	East Midlands
135	Eeast Anglia
136	North West region
137	Yorkshire and Humberside
138	Northern Region
139	Scotland
140	Northern Ireland.”

XIV. RÓŻNE

1. Rozporządzenie Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 roku (Dz.U. nr 17, z 6.10.1958, str. 385)

Artykuł 1 otrzymuje brzmienie:

„Językami urzędowymi i językami roboczymi instytucji Wspólnoty są duński, niemiecki, angielski, francuski, włoski, niderlandzki, i norweski. ”

W artykule 4 wyraz „cztery” zastępuje się wyrazem „siedem”.

2. Decyzja Rady EWG i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (EURATOM) z dnia 15 maja 1959 roku (Dz.U. nr 861, z 17.08.1959, str. 59).

W artykule 2 wyraz „sześć” zastępuje się wyrazem „dziesięć.”

ZAŁĄCZNIK II

Lista, o której mowa w artykule 30 Aktu Przystąpienia

I. PRZEPISY CELNE

Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1769/68 z dnia 6 listopada 1968 roku (Dz.U. nr L 285, z 25.11.1968, str. 1)

Załącznik do tego rozporządzenia, który posługuje się procentami kosztów transportu lotniczego, które mają być wcielone do wartości do oclenia, musi być zmieniony w zależności od sytuacji wynikającej z definicji terytorium celnego Wspólnoty.

II. ROLNICTWO

A – Wspólna organizacja rynków

a) Owoce i warzywa

1. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 80/63 z dnia 31 lipca 1963 roku (Dz.U. nr 121, z 3.08.1963, str. 2137)

Załącznik musi być uzupełniony listą instytucji odpowiedzialnych w każdym nowym Państwie Członkowskim za wykonanie kontroli.

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 41/66 z dnia 29 marca 1966 roku (Dz.U. nr 69, z 19.04.1966, str. 1013)

W załączniku 1/2 normy wspólnotowe jakości brukselki muszą być uzupełnione przez dodanie dodatkowej kategorii jakości.

3. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2638/69 z dnia 24 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 327, z 30.12.1969, str. 33)

Załącznik I musi być uzupełniony listą stref wysyłki każdego nowego Państwa Członkowskiego.

4. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 496/70 z dnia 17 marca 1970 roku (Dz.U. nr L 62, z 18.03.1970, str. 11)

Załącznik I musi być uzupełniony listą instytucji odpowiedzialnych w każdym Państwie Członkowskim za wykonanie kontroli.

5. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1291/70 z dnia 1 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 144, z 2.07.1970, str. 10)

Artykuł 3 ustęp 2 musi być uzupełniony listą rynków reprezentatywnych nowych Państw Członkowskich.

6. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1559/70 z dnia 31 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 169, z 1.08.1970, str. 55).

Załącznik musi być uzupełniony listą instytucji wskazanych przez każde Państwo Członkowskie.

7. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1560/70 z dnia 31 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 169, z 1.08.1970, str. 59)

Załącznik musi być uzupełniony listą instytucji wskazanych przez każde nowe Państwo Członkowskie.

8. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1561/70 z dnia 31 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 169, z 1.08.1970, str. 63)

Załącznik musi być uzupełniony listą instytucji wskazanych przez każde nowe Państwo Członkowskie.

9. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1562/70 z dnia 31 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 169, z 1.08.1970, str. 67)

Załącznik musi być uzupełniony listą instytucji wskazanych przez każde nowe Państwo Członkowskie.

10. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 604/71 z dnia 23 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 70, z 24.03.1971, str. 9)

Załączniki I, II, V i VI muszą być uzupełnione rynkami reprezentatywnymi nowych Państw Członkowskich.

b) Wino

Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2005/70 z dnia 6 października 1970 roku (Dz.U. nr L 224, z 10.10.1970 str. 1)

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 756/71 z dnia 7 kwietnia 1971 roku (Dz.U. nr L 83, z 8.04.1971, str. 48)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1985/71 z dnia 14 września 1971 roku (Dz.U. nr L 209, z 15.09.1971, str. 9)

Załącznik musi być uzupełniony odmianami winorośli dopuszczonymi lub rekomendowanymi w Irlandii i Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

c) Wieprzowina

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 213/67 z dnia 27 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 135, z 30.06.1967, str. 2887)

zmienione:

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 85/68 z dnia 23 stycznia 1968 roku (Dz.U. nr L 21, z 25.01.1968, str. 3)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1705/68 z dnia 30 października 1968 roku (Dz.U. nr L 267, z 31.10.1968, str. 1)

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2112/69 z dnia 28 października 1969 roku (Dz.U. nr L 271, z 29.10.1969, str. 1)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2090/70 z dnia 20 października 1970 roku (Dz.U. nr L 232, z 21.10.1970, str. 1)

Załącznik musi być uzupełniony listą rynków reprezentatywnych nowych Państw Członkowskich.

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2108/70 z dnia 20 października 1970 roku (Dz.U. nr L 234, z 23.10.1970, str.1)

W załączniku I, kolumna 2 „ciężar tuszy” i kolumna 3 „grubość słoniny” muszą ewentualnie zostać zmienione ze względu na kategorie świń, których ciężar wynosi między 30 a 50 kilogramów.

d) Przetwory mleczne

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 985/68 z dnia 15 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 169, z 18.07.1968, str. 1)

zmienione:

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 750/69 z dnia 22 kwietnia 1969 roku (Dz.U. nr L 98, z 25.04.1969, str. 2)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1211/69 z dnia 26 czerwca 1969 roku (Dz.U. nr L 155, z 28.06.1969, str. 13)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1075/71 z dnia 25 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 116, z 28.05.1971, str. 1)

Artykuł 1 ustęp 3 litera a) i artykuł 8 ustęp 4 muszą być uzupełnione definicją masła każdego nowego Państwa Członkowskiego mogącego stać się przedmiotem interwencji, tak, żeby masło to odpowiadało warunkom odpowiednim do tych, które dają się zastosować do masła, które może obecnie być przedmiotem interwencji we Wspólnocie.

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1053/68 z dnia 23 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 179, z 25.07.1968, str. 17) zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 196/69 z dnia 31 stycznia 1969 roku (Dz.U. nr L 26, z 1.02.1969, str. 28)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2605/70 z dnia 22 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 278, z 23.12.1970, str. 17)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2369/71 z dnia 4 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 246, z 5.11.1971, str. 27)

W załączniku wzory świadectw muszą być uzupełnione przez dodanie różnych uwag w językach nowych Państw Członkowskich.

3. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1324/68 z dnia 29 sierpnia 1968 roku (Dz.U. nr L 215, z 30.08.1968, str. 25)

Załącznik II musi być uzupełniony dodaniem uwag w językach nowych Państw Członkowskich.

e) Mięso wołowe

1. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1024/68 z dnia 22 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 174, z 23.07.1968, str. 7)

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 863/69 z dnia 8 maja 1969 roku (Dz.U. nr L 111/26, z 9.05.1969)

Niniejsze rozporządzenie musi być zmienione w celu uwzględnienia adaptacji artykułu 10 rozporządzenia (EWG) nr 805/68.

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1026/68 z dnia 22 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 174 z 23.07.1968 str. 12)

Niniejsze rozporządzenie musi być zmienione w celu uwzględnienia adaptacji artykułu 10 rozporządzenia (EWG) nr 805/68.

3. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1027/68 z dnia 22 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 174, z 23.07.1968, str.14)

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 705/71 z dnia 31 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 77, z 1.04.1971, str. 79)

Artykuł 9 musi w danym wypadku być dostosowany w celu uwzględnienia zmian, które były wniesione do artykułu 6 rozporządzenia (EWG) nr 1026/68.

Załącznik 1b musi być uzupełniony nowymi współczynnikami Państw Członkowskich.

Elementy odpowiadające tym, które figurują obecnie w załączniku II, muszą być ustalone dla każdego nowego Państwa Członkowskiego i wprowadzone do tego załącznika.

4. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1097/68 z dnia 27 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 184, z 29.07.1968, str. 5)

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1261/68 z dnia 20 sierpnia 1968 roku (Dz.U. nr L 208, z 21.08.1968, str. 7)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1556/68 z dnia 4 października 1968 roku (Dz.U. nr L 244, z 5.10.1968, str. 15)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1585/68 z dnia 10 października 1968 roku (Dz.U. nr L 248, z 11.10.1968, str. 16)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1809/69 z dnia 12 września 1969 roku (Dz.U. nr L 232, z 13.09.1969, str. 6)

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1795/71 z dnia 17 sierpnia 1971 roku (Dz.U. nr L 187, z 19.08.1971, str. 5)

Załącznik I musi być uzupełniony współczynnikami dającymi się zastosować do ceny zakupu w nowych Państwach Członkowskich.

f) Rybołówstwo

1. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2518/70 z dnia 10 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 271, z 15.12.1970, str. 15)

Załącznik musi być uzupełniony rynkami hurtowymi i portami reprezentatywnymi nowych Państw Członkowskich.

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1109/71 z dnia 28 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 117, z 29.05.1971, str. 18)

Załącznik II musi być uzupełniony rynkami i portami importowymi reprezentatywnymi dla nowych Państw Członkowskich.

B – Akty o charakterze ogólnym

1. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1373/70 z dnia 10 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 158, z 20.07.1970, str. 1)

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2638/70 z dnia 23 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 283, z 29.12.1970, str. 34)

W załączniku tytuły świadectw muszą być uzupełnione przez dodanie w językach nowych Państw Członkowskich uwagi „Świadectwa importu lub wstępnego ustalenia”.

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 27 kwietnia 1970 roku (Dz.U. nr L 94, z 28.04.1970, str. 13)

Kwota roczna 285 milionów jednostek obliczeniowych, figurująca w artykule 6 ustępy 4 i 5, musi być dostosowana ze względu na potrzeby Wspólnoty po dacie przystąpienia nowych Państw Członkowskich.

C- Przepisy weterynaryjne

1. Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku (Dz.U. nr 121, z 29.07.1964, str. 1977)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 66/600/EWG z dnia 25 października 1966 roku (Dz.U. nr 192, z 27.10.1966, str. 3294)
- dyrektywą Rady 70/360/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 157, z 18.07.1970, str. 40)
- dyrektywą Rady 71/285/EWG z dnia 19 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 179, z 9.08.1971, str. 1)

W załączniku B punkt 8 musi być uzupełniony przez instytuty państwowe odpowiedzialne za oficjalną kontrolę tuberkulin w każdym nowym Państwie Członkowskim.

W załączniku C punkt 9 musi być uzupełniony przez instytuty państwowe odpowiedzialne za oficjalną kontrolę antygenów w każdym nowym Państwie Członkowskim.

W załączniku F,

- przypis nr 4 świadectwa wzór I,
- przypis nr 5 świadectwa wzór II,
- przypis nr 4 świadectwa wzór III,
- przypis nr 5 świadectwa wzór IV,

muszą być uzupełnione dla każdego Państwa Członkowskiego przez tytuł osoby wskazanej do podpisywania świadectw.

2. Lista nr 66/340/EWG z dnia 6 maja 1966 roku (Dz.U. nr 100, z 7.06.1966, str. 1604)

Punkty A i B muszą być uzupełnione nazwiskami, narodowością, adresem i numerem telefonu ekspertów weterynarii nowych Państw Członkowskich.

3. Decyzja Komisji 69/100/EWG z dnia 18 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 88, z 11.04.1969, str. 9)

Artykuł 1 musi być uzupełniony nazwiskami ekspertów weterynarii nowych Państw Członkowskich.

D – Statystyki rolnicze

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 79/65 z dnia 15 czerwca 1965 roku (Dz.U. nr 109, z 23.06.1965, str. 1859)

Załącznik musi być uzupełniony listą obwodów nowych Państw Członkowskich.

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 91/66 z dnia 29 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 121, z 4.07.1966, str. 2249)

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 349/67 z dnia 25 lipca 1967 roku (Dz.U. nr 171, z 28.07.1967, str. 1)
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1696/68 z dnia 28 października 1968 roku (Dz.U. nr L 266, z 30.10.1968, str. 4)

skorygowane:

- sprostowaniem do rozporządzenia (EWG) nr 91/66 z dnia 29 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr L 277, z 15.11.1968, str. 32)

Załącznik III musi być uzupełniony ustaleniem liczby przedsiębiorstw księgowych do wyselekcjonowania w obwodach w nowych Państwach Członkowskich.

3. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 184/66 z dnia 21 listopada 1966 roku (Dz.U. nr 213, z 23.11.1966, str. 3637)

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 747/68 z dnia 20 czerwca 1968 roku (Dz.U. nr L 140, z 22.06.1968, str. 13

Druga część załącznika musi być uzupełniona przepisami dodatkowymi dotyczącymi nowych Państw Członkowskich.

Dyrektywa Rady 71/286/EWG z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 179, z 9.08.1971, str. 21)

Załącznik musi być uzupełniony listą obwodów w każdym nowym Państwie Członkowskim.

III. PRAWO SPÓŁEK

Dyrektywa Rady 68/151/EWG z dnia 9 marca 1968 roku (Dz.U. nr L 65, z 14.03.1968, str. 8)

Artykuł 2 ustęp 1 litera f) musi być zmieniony po sprawdzeniu spółek „Aksjeselskap” prawa norweskiego.

IV. TRANSPORT

Dyrektywa Rady z dnia 23 lipca 1962 roku (Dz.U. nr 70, z 6.08.1962, str. 2005)

Dyrektywa musi być ewentualnie zmieniona w celu zapewnienia liberalizacji transportu drogowego, przewidziane niniejszą dyrektywą, jeśli chodzi o transport między pewnymi regionami na wybrzeżu Wspólnoty oddzielonych morzem.

V. KONKURENCJA

Decyzja Wysokiej Władzy nr 3/58 z dnia 18 marca 1958 roku (Dz.U. nr 11, z 29.03.1958, str. 157)

uzupełniona:

decyzją Wysokiej Władzy nr 27/59 z dnia 29 kwietnia 1959 roku (Dz.U. nr 30, z 1.05.1959, str. 578)

Artykuł 2 ustęp 1 musi być uzupełniony przez wyliczenie „National Coal Board” (Zj.K.) i wielkich przedsiębiorstw przemysłu węglowego istniejących w innych nowych Państwach Członkowskich.

Artykuł 3 ustęp 2 musi być uzupełniony wyliczeniem regionów sprzedaży nowych Państw Członkowskich.

VI. POLITYKA HANDLOWA

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1025/70 z dnia 25 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 124, z 8.06.1970, str. 6)

zmienione:

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1984/70 z dnia 29 sierpnia 1970 roku (Dz.U. nr L 218, z 3.10.1970, str. 1)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 724/71 z dnia 31 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 80, z 5.04.1971, str. 3)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1080/71 z dnia 25 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 116, z 28.05.1971, str. 8)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1429/71 z dnia 2 lipca 1971 roku (Dz.U. WE nr L 151, z 7.07.1971, str. 8)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2384/71 z dnia 8 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 249, z 10.11.1971, str. 8)

Problem wynikający z usunięcia uwagi Gibraltaru z załącznika II musi być rozwiązany w taki sposób, żeby zapewnić, aby Gibraltar znajdował się w tej samej sytuacji, jeśli chodzi o procedurę liberalizacji przy imporcie we Wspólnocie, w jakiej znajdował się przed przystąpieniem.

VII. POLITYKA SPOŁECZNA

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 roku (Dz.U. nr L 149, z 5.07.1971, str. 2)

Rozporządzenie musi być zmienione w stopniu, w jakim wymagają tego zmiany wniesione do ustawodawstwa duńskiego.

2. Decyzja Rady 70/532/EWG z dnia 14 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 273, z 17.12.1970, str. 25)

W rozmiarach, w jakich ewolucja struktury organizacji partnerów społecznych, o których mowa w niniejszej decyzji daje odczuć taką potrzebę, liczba reprezentantów tych organizacji w łonie Stałego Komitetu ds. Zatrudnienia musi być ewentualnie zmieniona.

3. Decyzja Komisji 63/326/EWG z dnia 17 maja 1963 roku (Dz.U. nr 80, z 29.05.1963. str. 1534)

zmieniona:

- decyzją Komisji 64/19/EWG z dnia 19 grudnia 1963 roku (Dz.U. nr 2, z 10.01.1964, str. 27.)
- decyzją Komisji 70/254/EWG z dnia 15 kwietnia 1970 roku (Dz.U. nr L 96, z 30.04.1970, str. 37)

4. Decyzja Komisji 65/362/EWG z dnia 5 lipca 1965 roku (Dz.U. nr 130, z 16.07.1965, str. 2184)
5. Decyzja Komisji 67/745/EWG z dnia 28 listopada 1967 roku (Dz.U. nr 297, z 7.12.1967, str. 13)
6. Decyzja Komisji 68/252/EWG z dnia 7 czerwca 1968 roku (Dz.U. nr L 132, z 14.06.1968, str. 9)
7. Decyzja Komisji 71/122/EWG z dnia 19 lutego 1971 roku

W rozmiarach, w jakich ewolucja struktury organizacji partnerów społecznych, o których mowa w pięciu powyższych decyzjach, daje odczuć taką potrzebę, liczba reprezentantów organizacji w łonie Komitetów musi być ewentualnie zmieniona.

VIII. PRZESZKODY TECHNICZNE

1. Dyrektywa Rady 71/307/EWG z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 185, z 16.08.1971, str. 16)

Artykuł 5 ustęp 1 niniejszej dyrektywy musi być uzupełniony, dodając odpowiedniki w języku duńskim terminów powtórzonych w tym artykule. Terminami zachowanymi nie mogą być „ny uld” (w języku duńskim), ani inne odpowiednie wyrażenia.

Załącznik I do niniejszej dyrektywy musi być uzupełniony przez włączenie „Hibiscus species”.

2. Dyrektywa Rady 71/316/EWG z dnia 16 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 202, z 6.09.1971, str. 1)

Rysunki, do których odwołuje się załącznik II punkt 3.2.1, muszą być uzupełnione konieczną czcionką dla nowych skrótów: UK, IR, N i DK.

3. Dyrektywa Rady 71/318/EWG z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 202, z 6.09.1971, str. 21)

Równoważność metod prób stosowanych powszechnie w Zjednoczonym Królestwie z tymi przewidzianymi w dyrektywie musi być zweryfikowana zanim dyrektywa będzie mogła być zmieniona dla przyjęcia tych metod we Wspólnocie.

Punkt 5.2.4. rozdział I część B załącznika musi być ewentualnie zmieniony dla umożliwienia odczytu fotoelektrycznego liczby obrotów bębena licznika.

I. ZAŁĄCZNIK III

Lista produktów, o których mowa w artykułach 32, 36 i 39 Aktu Przystąpienia

(EURATOM)

Nr wspólnej taryfy celnej	Wyszczególnienie
26.01	<p>Rudy żelaza i koncentraty, włącznie z wyprażonymi pirytami żelazowymi (wypałki pirytowe):</p> <p>C. Rudy uranu:</p> <p>I. Rudy uranu i uraninitu, i ich koncentraty, o zawartości uranu w masie powyżej 5% (EURATOM)</p> <p>D. Rudy toru i koncentraty:</p> <p>II. Monacyt; urano-torianit i inne rudy i koncentraty toru o zawartości toru w masie powyżej 20% (EURATOM)</p>
28.50	<p>Pierwiastki, izotopy i związki promieniotwórcze; inne pierwiastki i izotopy promieniotwórcze; ich związki nieorganiczne lub organiczne o określonej lub nieokreślonej budowie chemicznej; stopy, dyspersje i cermetale, zawierające te pierwiastki lub te izotopy, bądź też ich związki nieorganiczne lub organiczne:</p> <p>A. Pierwiastki, izotopy i związki promieniotwórcze; ich związki, stopy, dyspersje i cermetale, włącznie ze zużytym paliwem z reaktorów atomowych (napromieniowanym):</p> <p>Naturalny uran:</p> <p>a) surowy; odpady i złom (EURATOM)</p> <p>b) obrobiony (EURATOM):</p> <p>1. Sztaby, pręty, kątowniki, kształtki i profile, blachy i taśmy (EURATOM)</p> <p>2. Pozostałe</p> <p>Pozostałe</p> <p>B. Sztuczne izotopy promieniotwórcze i ich związki</p>
28.51	<p>Izotopy i pierwiastki inne niż w pozycji 28.50; ich związki nieorganiczne lub organiczne o określonej lub nieokreślonej budowie chemicznej:</p> <p>A. Deuter i jego związki (włącznie z ciężką wodą); mieszaniny i związki zawierające deuter, w których proporcja atomów deuteru w stosunku do atomów wodoru przekracza 1 do 5000</p>
28.52	<p>Związki nieorganiczne lub organiczne toru, uranu zubożonego w U 235 oraz metali ziem rzadkich, itru i skandiu lub mieszanin tych metali:</p> <p>A. toru, uranu zubożonego w U 235, lub mieszaniny tych związków</p>

Nr wspólnej taryfy celnej	Wyszczególnienie
78.06	Pozostałe artykuły z ołowiu: A. Pojemniki z ołowianym pokryciem antypromieniotwórczym, do transportu lub przechowywania materiałów promieniotwórczych (EURATOM)
81.04	Pozostałe metale pospolite, surowe lub obrobione; cermetale, surowe lub obrobione: N. Tor: I. surowy; odpady i złom II. obrobiony: a) Sztaby, pręty, kątowniki, kształtki i profile, blachy i taśmy b) Pozostałe
84.14	Piecze przemysłowe lub laboratoryjne, oprócz pieców elektrycznych z pozycji 85.11: A. do stosowania w oddzielaniu napromieniowanych paliw atomowych, w przeróbce odpadów promieniotwórczych lub w recyklicacji napromieniowanych paliw atomowych
84.17	Aparaty i urządzenia, nawet ogrzewane elektrycznie, do obróbki materiałów za pomocą operacji powodujących zmianę temperatury, takich jak ogrzewanie, gotowanie, prażenie, destylowanie, rektyfikowanie, sterylizacja, pasteryzacja, termostatowanie, suszenie, odparowywanie, skraplanie, schładzanie itp. z wyłączeniem urządzeń domowych; ogrzewacze do wody i ogrzewacze kąpielowe nieelektryczne: A. Aparaty do wytwarzania produktów, o których mowa w pozycji 28.51 A B. Aparaty do stosowania w oddzielaniu napromieniowanych paliw atomowych, w przeróbce odpadów promieniotwórczych lub w recyklicacji napromieniowanych paliw atomowych
84.18	Wirówki i odwadniarki odśrodkowe; urządzenia do filtrowania lub oczyszczania cieczy lub gazów: A. do oddzielania izotopów uranu B. do wytwarzania produktów, o których mowa w pozycji 28.51 A C. do stosowania w oddzielaniu napromieniowanych paliw atomowych, w przeróbce odpadów promieniotwórczych lub w recyklicacji napromieniowanych paliw atomowych
84.22	Maszyny i urządzenia podnośnikowe, ładujące i rozładowujące oraz manipulacyjne (podnośnie, skipy, wciągarki, dźwigniki, wciągniki, żurawie, dźwignice, przenośniki, koleje linowe napowietrzne itp.) z wyłączeniem maszyn i urządzeń z pozycji 84.23: A. Mechaniczne maszyny manipulacyjne, stałe lub ruchome, nie sterowane ramieniem, zaprojektowane do manipulowania substancjami radioaktywnymi

Nr wspólnej taryfy celnej	Wyszczególnienie
84.44	Walcarki, zespoły walcarek i ich walce:
	A. Walcarki do stosowania w recyklicacji napromieniowanych paliw atomowych
84.45	Obrabiarki do obróbki metali i węglików metali, inne niż z pozycji 84.49 i 84.50: A. Obrabiarki do stosowania w recyklicacji napromieniowanych paliw atomowych (koszulkowanie, zdzieranie, obróbka, itp.): I. Maszyny zautomatyzowane za pomocą kodów II. Pozostałe
84.59	Maszyny, urządzenia i przyrządy mechaniczne, nie wymienione ani nieujęte w innych pozycjach rozdziału 84: A. do wytwarzania produktów, o których mowa w pozycji 28.51 A B. Reaktory atomowe: I. Reaktory II. Części i części zamienne: a) Elementy paliwowe nie napromieniowane naturalnym uranem b) Elementy paliwowe nie napromieniowane wzbogaconym uranem c) Pozostałe C. do stosowania w recyklicacji napromieniowanych paliw atomowych (spiekanie promieniotwórczych tlenków metalicznych, koszulkowanie, itp.)
85.11	Elektryczne piece i suszarki przemysłowe lub laboratoryjne, włącznie z aparatami do przeróbki termicznej materiałów poprzez indukcję lub dielektryczne; maszyny i urządzenia do spawania, lutowania lub cięcia: A. Piece i suszarki, włącznie z aparatami do przeróbki termicznej materiałów poprzez indukcję lub dielektryczne I. do stosowania w oddzielaniu napromieniowanych paliw atomowych, w przeróbce odpadów promieniotwórczych lub w recyklicacji napromieniowanych paliw atomowych
85.22	Maszyny, urządzenia i przyrządy mechaniczne, nie wymienione ani nieujęte w innych pozycjach rozdziału 85: A. do wytwarzania produktów, o których mowa w pozycji 28.51 A B. do stosowania w oddzielaniu napromieniowanych paliw atomowych, w przeróbce odpadów promieniotwórczych lub w recyklicacji napromieniowanych paliw atomowych
86.07	Wagony i wagoniki do kolejowego transportu towarów: A. do przewożenia produktów silnie promieniotwórczych

Nr wspólnej taryfy celnej	Wyszczególnienie
86.08	<p>Pojemniki i kontenery (także do przewozu cieczy) przystosowane do przewozu jednym lub więcej środkami transportu:</p> <p>A. Pojemniki z antyradiacyjną pokrywą ołowianą, do transportu materiałów radioaktywnych (EURATOM)</p>
87.02	<p>Pojazdy samochodowe na wszelkie silniki, do transportu osób (w tym samochody sportowe i trolejbusy) lub towarów:</p> <p>B. do transportu towarów:</p> <p>I. Ciężarówki do przewożenia produktów silnie promieniotwórczych</p>
87.07	<p>Samopędne wózki używane w fabrykach, magazynach, portach, lotniskach, do transportu wewnętrznego (przenośniki, ciągniki, podnośniki i podobne) wyposażone we wszelkie silniki; ich elementy i części zamienne:</p> <p>A. Wózki do przewożenia produktów silnie promieniotwórczych</p>
87.14	<p>Pozostałe pojazdy niesamopędne i przyczepy do wszelkiego typu pojazdów; ich elementy i części zamienne:</p> <p>B. Przyczepy i półprzyczepy:</p> <p>I. do przewożenia produktów silnie promieniotwórczych</p> <p>C. inne pojazdy:</p> <p>I. do przewożenia produktów silnie promieniotwórczych</p>

ZAAŁACZNIK IV

Lista produktów, o których mowa w artykule 32 Aktu Przystąpienia

(Produkty Wspólnoty Narodów, które stanowią przedmiot zwyczajowych limitów ulg celnych w Zjednoczonym Królestwie)

Nr taryfy celnej Zjednoczonego Królestwa w dniu 1.01.1972	Wyszczególnienie
05.07	<p>Skóry i inne części ptaków z ich piórami lub puchem, pióra i części piór (nawet darte) oraz puch, nie bardziej obrobione niż oczyszczone, zdezynfekowane lub zakonserwowane; proszek i odpadki z piór lub części piór:</p> <p>B. Pióra używane do wypychania; puch:</p> <p style="padding-left: 20px;">1. Oczyszczone według procesu opisanego w ustępie 8 Części 12 Brytyjskiego Standardu 1425: 1960 (i uzupełnienie), który został zmieniony w listopadzie 1967 roku</p> <p>D. Pozostałe</p>
05.08	<p>Kości i rdzenie rogów, nieobrobione, odtłuszczone, wstępnie przygotowane (ale nieprzycięte dla nadania kształtu), poddane działaniu kwasu lub odżelatynowane; proszek i odpadki tych produktów:</p> <p>C. Pozostałe</p>
05.09	<p>Kość słoniowa, skorupy żółwiowe, fiszbiny i frędzle, rogi, rogi jelenie, kopyta, paznokcie, szpony, pazury i dzioby, nieobrobione lub wstępnie przygotowane, ale nieprzycięte dla nadania kształtu; proszek i odpadki tych produktów</p>
05.14	<p>Ambra szara, strój bobrowy, cybet i piżmo; kantarydyna, żółć, nawet suszona; gruczoły i inne produkty zwierzęce używane do przygotowania produktów farmaceutycznych, świeże, chłodzone, mrożone albo inaczej tymczasowo zakonserwowane:</p> <p>B. Pozostałe</p>
13.01	<p>Materiały roślinne używane głównie do barwienia i garbowania:</p> <p>D. Pozostałe</p>

Nr taryfy celnej Zjednoczonego Królestwa w dniu 1.01.1972	Wyszczególnienie
15.08	<p>Oleje zwierzęce i roślinne gotowane, utlenione, odwodnione, odsiarczone, wydmuchane, zagęszczone lub inaczej przetworzone:</p> <p>B. Olej rycynowy</p> <p>C. Olej kokosowy; olej arachidowy; olej lniany; olej rzepakowy; olej sezamowy; olej sojowy; olej słonecznikowy; olej szafranowy</p> <p>D. Pozostałe</p>
15.14	<p>Olbrót i pozostałe spermacety, surowy, tłoczony lub rafinowany, nawet sztucznie barwiony</p>
19.03	<p>Makarony</p>
19.05	<p>Produkty na bazie zbóż uzyskane przez spęcznianie lub prażenie: „puffed rice”, „cornflakes” i podobne</p>
21.07	<p>Przetwory spożywcze nie wymienione ani nieujęte w innych pozycjach:</p> <p>H. Pozostałe</p> <p>2. Pozostałe</p>
22.06	<p>Wermut i pozostałe wina ze świeżych winogron przyprawione roślinami lub substancjami aromatycznymi</p>
25.19	<p>Naturalny węglan magnezu (magnezyt), nawet kalcynowany, z wyłączeniem tlenku magnezu:</p> <p>A. Całkowicie wypalony (spieczony)</p>
25.24	<p>Azbest</p>
27.13	<p>Wazelina; parafina, воск mikrokrystaliczny, gaz parafinowy, ozokeryt, воск montanowy, воск torfowy, inne woski mineralne i podobne produkty otrzymywane w drodze syntezy lub innych procesów, nawet barwione:</p> <p>C. Parafina i wazelina</p>
32.01	<p>Ekstrakty garbników pochodzenia roślinnego:</p> <p>B. Pozostałe</p>

Nr taryfy celnej Zjednoczonego Królestwa w dniu 1.01.1972	Wyszczególnienie
33.01	<p>Olejki eteryczne (odterpentynowane lub nie), płynne lub stałe, i resynoidy:</p> <p>A. Olejki eteryczne:</p> <p>3. Pozostałe:</p> <p>a) nieodterpentynowane:</p> <p>i) następujące:</p> <p style="padding-left: 40px;">laurowy, cytrynowy, eukaliptusowy, imbirowy, dżindżergrasowy, lemongrasowy, cebulowy, palmarozowy, pigmentowy, z drzewa sandałowego</p> <p>b) odterpentynowane</p>
35.01	<p>Kazeina, kazeiniany i inne pochodne kazeiny</p> <p>B. Pozostałe</p>
41.02	<p>Surowe skóry i skórki bydłce (włączając bawole) lub zwierząt jednokopytnych, przygotowane, inne niż te, które występują w pozycjach 41.06 do 41.08</p>
41.03	<p>Surowe skóry owcze lub jagnięce, przygotowane, inne niż te, które występują w pozycjach 41.06 do 41.08:</p> <p>A. Przygotowane:</p> <p style="padding-left: 20px;">2. Pozostałe</p> <p>B. Pozostałe</p>
41.04	<p>Surowe skóry kozie, przygotowane, inne niż te, które występują w pozycjach 41.06 do 41.08</p>
41.05	<p>Przygotowane skóry innych zwierząt, z wyłączeniem tych, które występują w pozycjach 41.06 do 41.08</p>
41.06	<p>Skóry wygarbowane na zamsz</p>
41.07	<p>Skóry pergaminowe</p>
41.08	<p>Skóry lakierowane i metalizowane</p>
43.02	<p>Skóry futerkowe garbowane lub wykończone, nawet zszyte razem, w postaci obrusów, toreb, kwadratów, krzyży lub podobnej prezentacji; ich kawałki i ścinki, nie zszywane</p>

Nr taryfy celnej Zjednoczonego Królestwa w dniu 1.01.1972	Wyszczególnienie
55.05	Przędza bawełniana nieprzeznaczona do sprzedaży detalicznej: B. Pozostałe
55.06	Przędza bawełniana przeznaczona do sprzedaży detalicznej: B. Pozostałe
55.07	Tkaniny bawełniane do wyrobu gazy medycznej
55.08	Tkaniny bawełniane o splocie płóciennym
55.09	Pozostałe tkaniny z bawełny
57.06	Juta i pozostałe łykowe włókna, z pozycji 57.03: B. Nie zawierające włókien sztucznych lub syntetycznych: 2. Surowe, polerowane lub satynowane; nitkowane, polerowane lub satynowane lub nie
57.07	Przędza z innych włókien roślinnych: B. Nie zawierające włókien sztucznych lub syntetycznych: 2. Pozostałe
57.10	Tkaniny z juty lub pozostałe łykowe włókna, z pozycji 57.03: B. Nie zawierające włókien sztucznych lub syntetycznych
58.01	Dywany i pozostałe włókiennicze pokrycia podłogowe, węzełkowe, nawet konfekcjonowane: A. Wykonane ręcznie: 2. Pozostałe B. Pozostałe 3. Pozostałe
58.02	Dywany i pozostałe włókiennicze pokrycia podłogowe, tkane, bez igłowych lub flokowanych, nawet konfekcjonowane, włącznie z „Kelem”, „Schumacks”, „Karamanie” i podobnymi ręcznie tkanymi kilimami: A. Pokrycia podłogowe z włókna kokosowego B. Pozostałe: 3. Pozostałe

Nr taryfy celnej Zjednoczonego Królestwa w dniu 1.01.1972	Wyszczególnienie
58.05	<p>Taśmy składające się z osnowy bez wątku, połączone za pomocą kleju (bolducs), inne niż wyroby z pozycji 58.06:</p> <p>B. Nie zawierające jedwabiu ani włókien sztucznych lub syntetycznych</p>
59.02	<p>Tekstylia, filce i materiały ókiennicze płaskie podbite filcem, nawet impregnowane lub powleczone,:</p> <p>B. Wyroby z filcu: 2. Pozostałe</p>
59.04	<p>Sznury, plecionki i podobne wyroby powleczone lub nie:</p> <p>B. Nie zawierające jedwabiu ani włókien sztucznych lub syntetycznych</p>
60.05	<p>Odzież wierzchnia, akcesoria i inne wyroby dziewiarskie nieelastycznione ani niegumowane:</p> <p>B. Pozostałe wyroby: 2. Pozostałe</p>
61.05	<p>Chusteczki do nosa:</p> <p>C. Pozostałe</p>
61.06	<p>Szale, chusty, fulary, szaliki, mantyle, welony i podobne artykuły:</p> <p>C. Pozostałe</p>
62.01	<p>Koce i pledy:</p> <p>B. Pozostałe</p>
62.02	<p>Bielizna pościelowa, bielizna stołowa, bielizna do celów toaletowych i kuchennych; firanki, zasłony i pozostałe artykuły wyposażenia wnętrz:</p> <p>B. Pozostałe:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Kapy na łóżko, koce na nogi, prześcieradła, poszewki na poduszki, pokrowce na wałki i na materace, jak też i ręczniki kąpielowe, ręczniki do rąk, w całości z bawełny i nie zawierające haftów, siatek, koronek lub wyrobów imitujących koronki 2. Pozostałe

Nr taryfy celnej Zjednoczonego Królestwa w dniu 1.01.1972	Wyszczególnienie
62.03	<p>Worki i torby stosowane do pakowania towarów:</p> <p>B. Pozostałe</p> <p>2. Pozostałe</p> <p>b) Pozostałe</p>
62.05	<p>Pozostałe artykuły konfekcjonowane, włącznie z wykrojami odzieży:</p> <p>B. Pozostałe</p>
67.01	<p>Skóry ptasie i inne części ptaków wraz z piórami lub puchem, pióra, części piór, puch i wyroby z puchu poza wyrobami z pozycji 05.07 oraz obrobionymi dutkami i stosinami</p>
68.01	<p>Kostki brukowe, płyty nawierzchniowe, krawężniki i płyty chodnikowe, z kamienia naturalnego (z wyjątkiem łupków):</p> <p>B. Płyty chodnikowe z granitu</p>
79.01	<p>Cynk nieobrobiony plastycznie; odpady cynku i złom:</p> <p>A. Cynk, z wyłączeniem stopów z cynku</p>
97.06	<p>Artykuły i sprzęt do ogólnych ćwiczeń fizycznych, gimnastycznych, lekkoatletycznych i do uprawiania innych sportów, z wyłączeniem wyrobów z pozycji 97.04</p> <p>B. Raketki, ważące więcej niż 225g/sztuka</p> <p>C. Ramy raketek bez naciągu</p> <p>D. Pozostałe</p>
97.07	<p>Wędziska, haczyki na ryby i pozostałe artykuły wędkarskie; podbieraki, podrywki, siatki na motyle i inne tego typu sieci; ptaki-wabiki i podobne przybory łowieckie</p>

ZAŁĄCZNIK V

Lista, o której mowa w artykule 107 Aktu Przystąpienia

A – Przepisy dotyczące nasion i sadzonek

1. Dyrektywa Rady 66/400/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966, str. 2290)
zmieniona:
 - dyrektywą Rady 69/61/EWG z dnia 18 lutego 1969 roku (Dz.U. nr L 48, z 26.02.1969, str. 4);
 - dyrektywą Rady 71/162/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87, z 17.04.1971, str. 24);
 - a) Przepisy identyczne z przepisami z artykułu 2 ustęp 2 wcześniej cytowanej dyrektywy mają zastosowanie względem nowych Państw Członkowskich do dnia 30 czerwca 1977 roku
 - b) Co się tyczy nowych Państw Członkowskich, przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, zmienione zgodnie z przepisami odnośnej dyrektywy, inne niż te, które są niezbędne do wdrożenia przepisów artykułu 14 ustęp 1 tej dyrektywy, mają zastosowanie:
 - najpóźniej do dnia 1 lipca 1974 roku co się tyczy podstawowych nasion;
 - do dnia 1 lipca 1976 roku co się tyczy pozostałych przepisów.
2. Dyrektywa Rady 66/401/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125 z dnia 11.07.1966, str. 2298.)
zmieniona:
 - dyrektywą Rady 69/63/EWG z dnia 18 lutego 1969 roku (Dz.U. nr L 48, z 26.02.1969, str. 8)
 - dyrektywą Rady 71/162/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87, z 17.04.1971, str. 24)
 - a) Przepisy identyczne z przepisami z artykułu 2 ustęp 2 wcześniej cytowanej dyrektywy mają zastosowanie względem nowych Państw Członkowskich do dnia 30 czerwca 1977 roku.
 - b) Co się tyczy nowych Państw Członkowskich, przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, zmienione zgodnie z przepisami odnośnej dyrektywy, inne niż te, które są niezbędne do wdrożenia przepisów artykułu 14 ustęp 1 tej dyrektywy, mają zastosowanie:
 - najpóźniej do dnia 1 lipca 1974 roku co się tyczy podstawowych nasion;
 - do dnia 1 lipca 1976 roku co się tyczy pozostałych przepisów.
3. Dyrektywa Rady 66/402/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966, str. 2309/66)
zmieniona:
 - dyrektywą Rady 69/60/EWG z dnia 18 lutego 1969 roku (Dz.U. nr L 48, z 26.02.1969, str. 1);
 - dyrektywą Rady 71/162/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87, z 17.04.1971, str. 24)

Przepisy identyczne z przepisami z artykułu 2 ustęp 2 litera c) wcześniej cytowanej dyrektywy mają zastosowanie względem nowych Państw Członkowskich do dnia 30 czerwca 1976 roku.

a) Co się tyczy nowych Państw Członkowskich, przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, zmienione zgodnie z przepisami odnośnej dyrektywy, inne niż te, które są niezbędne do wdrożenia przepisów artykułu 14 ustęp 1 tej dyrektywy, mają zastosowanie:

- najpóźniej do dnia 1 lipca 1974 roku co się tyczy podstawowych nasion;
- do dnia 1 lipca 1976 roku co się tyczy pozostałych przepisów.

4. Dyrektywa Rady 66/403/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966, str. 2320/66)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 69/62/EWG z dnia 18 lutego 1969 roku (Dz.U. nr L 48 z 26.02.1969, str. 7);
- dyrektywą Rady 71/162/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87, z 17.04.1971, str. 24);

a) Przepisy identyczne z przepisami artykułu 2 ustęp 2 litera a) wcześniej cytowanej dyrektywy mają zastosowanie względem nowych Państw Członkowskich do dnia 30 czerwca 1975 roku.

b) Co się tyczy nowych Państw Członkowskich, przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, zmienione zgodnie z przepisami odnośnej dyrektywy, inne niż te, które są niezbędne do wdrożenia przepisów artykułu 13 ustęp 1 tej dyrektywy, mają zastosowanie:

- najpóźniej do dnia 1 lipca 1974 roku co się tyczy podstawowych sadzonek;
- do dnia 1 lipca 1976 roku co się tyczy pozostałych przepisów.

5. Dyrektywa Rady 69/208/EWG z dnia 30 czerwca 1969 roku (Dz.U. nr L 169, z 10.07.1969, str. 3)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 71/162/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87, z 17.04.1971, str. 24)

a) Przepisy identyczne z przepisami artykułu 2 ustęp 2 litera a) wcześniej cytowanej dyrektywy mają zastosowanie względem nowych Państw Członkowskich do dnia 30 czerwca 1976 roku.

b) Co się tyczy nowych Państw Członkowskich, przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, zmienione zgodnie z przepisami odnośnej dyrektywy, inne niż te, które są niezbędne do wdrożenia przepisów artykułu 13 ustęp 1 tej dyrektywy, mają zastosowanie:

- najpóźniej do dnia 1 lipca 1974 roku co się tyczy podstawowych nasion;
- do dnia 1 lipca 1976 roku co się tyczy pozostałych przepisów.

6. Dyrektywa Rady 70/458/EWG z dnia 29 września 1970 roku (Dz.U. nr L 225, z 12.10.1970, str. 7)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 71/162/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87, z 17.04.1971, str. 24)

Przepisy identyczne z przepisami artykułu 2 ustęp 2 wcześniej cytowanej dyrektywy mają zastosowanie względem nowych Państw Członkowskich do dnia 30 czerwca 1976 roku.

7. Dyrektywa Rady 66/404/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125, z 11.07.1966, str. 2325/66)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 69/64/EWG z dnia 18 lutego 1969 roku (Dz.U. nr L 48, z 26.02.1969, str. 12)
- a) Przepisy identyczne z przepisami artykułu 18 ustęp 2 wcześniej cytowanej dyrektywy mają zastosowanie względem nowych Państw Członkowskich do dnia 1 lipca 1975 roku.
- b) Przepisy identyczne z przepisami artykułu 18 ustęp 3 wcześniej cytowanej dyrektywy mają zastosowanie względem nowych Państw Członkowskich do dnia 1 lipca 1977 roku.

B - Przepisy dotyczące pokarmu dla zwierząt

Dyrektywa Rady 70/524/EWG z dnia 23 listopada 1970 roku (Dz.U. nr L 279, z 14.12.1970, str. 1)

Do 31 grudnia 1977 roku nowe Państwa Członkowskie mogą zachować krajowe przepisy prawne istniejące z datą przystąpienia, na mocy których zakazane jest, w ramach karmienia zwierząt, używanie w pokarmie dla zwierząt następujących dodatków:

- E 701 Tetracyklina
- E 702 Chlorotetracyklina
- E 703 Oksytetracyklina
- E 704 Oleandomycyna
- E 705 Penicylina-G – potasowa
- E 706 Penicylina-G – sodowa
- E 707 Penicylina-G – prokainowa
- E 708 Penicylina-G – benzatynowa
- E 709 Penicylina-G – streptomycyna
- E 710 Spiramycyna
- E 711 Virginiamycyna
- E 712 Flawofosfolipol

Na zakończenie tego okresu używanie tych dodatków będzie dopuszczone na warunkach przewidzianych przez dyrektywę, chyba, że zostanie podjęta decyzja według procedury artykułów 43 i 100 Traktatu EWG, mając na uwadze ewolucję naukową i techniczną, wykluczającą te dodatki z załączników do dyrektywy.

Odstępstwo to nie może mieć żadnego wpływu na stosowanie dyrektywy.

C – Badanie pogłowia

Dyrektywa Rady 68/161/EWG z dnia 27 marca 1968 roku (Dz.U. nr L 76, z 28.03.1968, str. 13)

zmieniona:

- sprostowaniem do dyrektywy Rady 68/161/EWG z dnia 27 marca 1968 roku (Dz.U. nr L 132, z 14 czerwca 1968, str. 15)

Do dnia 1 grudnia 1973 roku Zjednoczone Królestwo może dokonywać badania pogłowia świń co trzy miesiące.

a) Do dnia 1 grudnia 1973 roku Irlandia może dokonywać badania pogłowia świń według kryterium wieku.

D – Różne

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2513/69 z dnia 9 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 318, z 18.12.1969, str. 6)

Do daty wygaśnięcia systemu przewidzianego w artykule 115 Aktu Przystąpienia, Zjednoczone Królestwo ma prawo do zachowania dla grejpfrutów ograniczeń ilościowych, które zastosowało w dniu 1 stycznia 1972 roku.

ZAŁĄCZNIK VI

Lista krajów, o których mowa w artykule 109 Aktu Przystąpienia i w Protokole nr 22

Barbados

Botswana

Fidżi

Gambia

Ghana

Gujana

Ile Maurice

Jamajka

Kenia

Lesotho

Malawi

Nigeria

Uganda

Samoa Zachodnie

Sierra Leone

Suazi

Tanzania

Tonga

Trynidad i Tobago

Zambia

ZAŁĄCZNIK VII

Lista, o której mowa w artykule 133 Aktu Przystąpienia

I PRZEPISY CELNE

1. Dyrektywa Rady 69/73/EWG z dnia 4 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 58, z 8.03.1969, str. 1).
 - a) Zjednoczone Królestwo wprowadzi w życie środki konieczne do wdrożenia, przed dniem 1 stycznia 1975 roku, przepisów dyrektywy innych niż te, które są przewidziane w artykule 5 i artykułach 15-18.
 - b) Jednakże, jeżeli warunki konkurencji zostaną naruszone, w szczególności w następstwie różnic w stopie rentowności, konieczne jest podjęcie stosownych środków w celu poprawy sytuacji, w ramach procedury przewidzianej w tej dyrektywie.
2. Dyrektywa Rady 69/76/EWG z dnia 4 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 58, z 8.03.1969, str. 14).

Dania będzie korzystać, do dnia 31 grudnia 1974 roku, z prawa identycznego z tym, które zostało przewidziane w artykule 2 ustęp 3.

3. Dyrektywa Rady 69/73/EWG z dnia 4 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 58, z 8.03.1969, str. 1).

Dyrektywa Rady 69/76/EWG z dnia 4 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 58, z 8.03.1969, str. 14).

W nowych Państwach Członkowskich dyrektywy te nie mają zastosowania do celów o charakterze podatkowym do daty decyzji Wspólnoty przewidzianej w artykule 38 ustęp 3 Aktu Przystąpienia.

II. WYROBY FARMACEUTYCZNE

Dyrektywa Rady 65/65/EWG z dnia 26 stycznia 1965 roku (Dz.U. nr 22, z 9.02.1965, str. 369).

Nowe Państwa Członkowskie będą stopniowo stosować, a przed dniem 1 stycznia 1978 roku, przepisy prawne przewidziane przez tą dyrektywę w specjalnościach, które otrzymały zezwolenie na wprowadzenie na rynek przed przystąpieniem.

III. TRANSPORT

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 543/69 z dnia 25 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 77, z 29.03.1969, str. 69).

Zastosowanie tego rozporządzenia do transportu krajowego w nowych Państwach Członkowskich zostaje przeniesione do dnia

1 stycznia 1976 roku dla Danii

1 stycznia 1976 roku dla Irlandii

1 stycznia 1976 roku dla Zjednoczonego Królestwa.

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 roku (Dz.U. nr L 156, z 28.06.1969, str. 1).

Prawo do odszkodowania, przewidziane w artykule 6 ustęp 3 akapit drugi oraz w artykule 9 ustęp 2 akapit pierwszy, zaczyna obowiązywać w Irlandii i w Zjednoczonym Królestwie od dnia 1 stycznia 1974 roku.

3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1107/70 z dnia 4 czerwca 1970 roku (Dz.U. nr L 130, z 15.06.1970, str. 1).

Co się tyczy Irlandii i Zjednoczonego Królestwa, to informacja o pomocy, o której mowa w artykule 5 ustęp 2, zostanie przekazana Komisji na początku 1974 roku.

4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1463/70 z dnia 20 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 164, z 27.07.1970, str. 1).

Przepisy identyczne z przepisami przewidzianymi w artykule 4 ustęp 1 mają zastosowanie względem Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa od dnia 1 stycznia 1976 roku.

5. Decyzja Rady 70/108/EWG z dnia 27 stycznia 1970 roku (Dz.U. nr L 23, z 30.01.1970, str. 24).

Przepisy identyczne z przepisami artykułu 1 ustęp 5 mają zastosowanie względem Danii od dnia 1 stycznia 1974 roku.

IV. KONKURENCJA

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1017/68 z dnia 19 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 175, z 23.07.1968, str. 1).

Co się tyczy Zjednoczonego Królestwa, to zakaz sformułowany w artykule 2 tego rozporządzenia ma zastosowanie z dniem 1 lipca 1973 roku do umów, decyzji i praktyk regulowania sporów istniejących w trakcie przystąpienia, i które, z powodu przystąpienia, wchodzi w zakres zastosowania zakazu.

V. PODATKI

1. Dyrektywa Rady 69/169/EWG z dnia 28 maja 1969 roku (Dz.U. nr L 133, z 4.06.1969, str. 6).

- a) Dania ma prawo wykluczyć do dnia 31 grudnia 1975 roku zwolnienie od opłat od obrotu i od akcyzy dla następujących towarów

- papierosy;
- napoje alkoholowe; napoje destylowane i napoje spirytusowe, o procencie alkoholu przekraczającym 22;
- piwa, z zastrzeżeniem, że ilość przekracza 2 litry.

- b) Przepisy, które Dania stosuje na mocy tego prawa w ramach ruchu pasażerskiego z państw trzecich, nie mogą być bardziej korzystne niż te, które mają zastosowanie w ramach ruchu pasażerskiego między Państwami Członkowskimi.

- c) Przed wygaśnięciem terminu wzmiankowanego wyżej, Rada podejmuje decyzję, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 100 Traktatu EWG, czy i w jakiej mierze prolongata tego odstępstwa wydaje się konieczna, mając na uwadze stan tworzenia Unii Gospodarczej i Walutowej, w szczególności postęp w harmonizacji przepisów podatkowych.

d) Przepisy, o których mowa powyżej, nie wpływają na zastosowanie artykułu 32 ustęp 2 litera c) Aktu Przystąpienia.

2. Dyrektywa Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 roku (Dz.U. nr L 249, z 3.10.1969, str. 25).

Jeżeli prace dotyczące rozszerzenia zakresu zastosowania artykułu 7 ustęp 1 litera b) nie zastały zakończone przed przystąpieniem, to Irlandia i Zjednoczone Królestwo wprowadzą w życie środki konieczne do wdrożenia, przed dniem 1 stycznia 1974 roku, przepisów artykułu 7 ustęp 1.

VI. POLITYKA HANDLOWA

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 459/68 z dnia 5 kwietnia 1968 roku (Dz.U. nr L 93, z 17.04.1968, str. 1).

Przepis identyczny z przepisem przewidzianym w artykule 26 ma zastosowanie względem Irlandii i Zjednoczonego Królestwa do dnia 30 czerwca 1977 roku

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2603/69 z dnia 20 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 324, z 27.12.1969, str. 25).

Z zastrzeżeniem umów zawartych lub, które mają być zawarte przez Wspólnotę, Irlandia ma prawo, do dnia 30 czerwca 1975 roku, do zachowania w stosunku do państw trzecich ograniczeń ilościowych w swoim eksporcie, co się tyczy produktów wymienionych poniżej:

Nr wspólnej taryfy celnej	Nazwa towaru
44.01	Drewno opałowe w postaci polan, okrągłaków, gałęzi, wiązek, szczap lub w podobnych postaciach; drewno w postaci wiórów i kawałków; trociny, odpady i ścinki drewniane, polana, nawet aglomerowane w brykiety lub w podobne formy
44.03	Drewno surowe, nawet okorowane, również zgrubnie obrabione
44.04	Drewno obciosane
44.05	Drewno piłowane lub ciosane wzdłużnie, skrawane warstwami lub okorowane, nawet strugane, szlifowane lub łączone stykowo, o grubości powyżej 5 mm

3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 109/70 z dnia 19 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 19, z 26.01.1970, str. 1).

zmienione:

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1492/70 z dnia 20 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 166, z 20.07.1970, str. 1).
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2172/70 z dnia 27 października 1970 roku (Dz.U. nr L 239, z 30.10.1970, str. 1).
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2567/70 z dnia 14 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 276, z 21.12.1970, str. 1).

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 532/71 z dnia 8 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 60, z 13.03.1971, str. 1).
 - rozporządzeniem Rady (EWG) nr 725/71 z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 80, z 5.04.1971, str. 4).
 - rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1073/71 z dnia 25 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 119, z 1.06.1971, str. 1).
 - rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1074/71 z dnia 25 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 119, z 1.06.1971, str. 35).
 - rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2385/71 z dnia 8 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 249, z 10.11.1971, str. 3).
 - rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2386/71 z dnia 8 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 249, z 10.11.1971, str. 12).
 - rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2406/71 z dnia 9 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 250, z 11.11.1971, str. 1).
 - rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2407/71 z dnia 9 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 250, z 11.11.1971, str. 7).
- a) Z zastrzeżeniem przepisów systemu powszechnych ulg we Wspólnocie, które nowe Państwa Członkowskie zastosują z dniem 1 stycznia 1974 roku i z zastrzeżeniem umów zawartych lub które mają być zawarte przez Wspólnotę, Zjednoczone Królestwo ma prawo zachować ograniczenia ilościowe w imporcie do dnia 31 grudnia 1974 roku dla produktów wymienionych poniżej:

Nr wspólnej taryfy celnej	Nazwa towaru
ex. 52.01	Przędza metalizowana, nawet rdzeniowa, będąca przędzą włókienniczą lub taśmą połączonym metalem w postaci nici, taśmy lub proszku, lub pokryty metalem
ex. 52.02	Tkaniny z nitką metalową oraz tkaniny z przędzy metalizowanej z pozycji 52.01, stosowane w odzieży, w meblarstwie lub w podobnych celach, niewymienione ani niewłączone gdzie indziej
ex. 59.09	Tkaniny bawełniane w części lub w całości, nabelone lub pokryte podkładem na bazie oleju
ex. 59.11	Materiały włókiennicze gumowane, inne niż dziewiarskie
ex. 59.14	Knoty tkane, plecione lub dziane z materiałów włókienniczych, do lamp, kuchenek, zapalniczek, świec i wyrobów podobnych
ex. 59.15	Przewody rurowe do pomp i podobne przewody, z materiałów włókienniczych, nawet z wykładziną, bawełniane w części lub w całości
ex. 59.17	Wyroby z materiałów włókienniczych do zastosowań technicznych, bawełniane
ex. 61.08	Kołnierze, kołnierzyki, bluzki bez rękawów, ozdoby, plastrony, żaboty, mankiety, karczki i inne dodatki do odzieży i bielizny damskiej, bawełniane
	Kapelusze i pozostałe nakrycia głowy (w tym plecionki i siatki na włosy) dziane lub

ex. 65.02	konfekcjonowane za pomocą tkanin, koronek lub filcu (w kawałku, ale nie z pasków), z przybraniem lub bez, bawełniane
ex. 65.04	Kapelusze i pozostałe nakrycia głowy, plecione lub wykonane przez łączenie pasków z jakiegokolwiek materiału, nawet z podszyciem o przybraniem
65.07	Taśmy do wewnętrznego wykańczania kapeluszy, podszewki, osłony, ramy kapeluszy (w tym oprawki sprężynowe do kapeluszy mechanicznych), daszki i wiązania do nakryć głowy

b) Z zastrzeżeniem przepisów systemu powszechnych ulg we Wspólnocie, które nowe Państwa Członkowskie zastosują z dniem 1 stycznia 1974 roku i z zastrzeżeniem umów zawartych lub, które mają być zawarte przez Wspólnotę, Zjednoczone Królestwo ma prawo zachować ograniczenia ilościowe w imporcie do dnia 31 grudnia 1977 roku dla produktów wymienionych poniżej:

Nr wspólnej taryfy celnej	Nazwa towaru
ex. 39.07	Rękawice z materiałów z pozycji 39.01 - 39.06
ex. 40.13	Odzież, rękawice i akcesoria do odzieży, z kauczuku wulkanizowanego, nieutwardzanego, do wszelkich zastosowań
ex. 43.03	Skóry futerkowe obrabiane lub konfekcjonowane (futra)
ex. 43.04	Futra sztuczne, konfekcjonowane lub nie

Jednakże każdego roku między Komisją a Zjednoczonym Królestwem mają miejsce konsultacje mające na celu sprawdzenie, czy termin ten może zostać skrócony.

c) Z zastrzeżeniem przepisów systemu powszechnych ulg we Wspólnocie, które nowe Państwa Członkowskie zastosują z dniem 1 stycznia 1974 roku i z zastrzeżeniem umów zawartych, lub które mają być zawarte przez Wspólnotę, Irlandia i Zjednoczone Królestwo mają prawo zachować ograniczenia ilościowe w imporcie do dnia 31 grudnia 1975 roku dla produktów wymienionych poniżej:

Nr wspólnej taryfy celnej	Nazwa towaru
54.03	Przędza lniana lub z ramii, nieprzeznaczona do sprzedaży detalicznej
54.04	Przędza lniana lub z ramii, przeznaczona do sprzedaży detalicznej

Jeżeli okaże się to konieczne, termin ten może zostać przedłużony przez Radę, orzekającą kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji przed 31 grudnia 1977 roku.

d) Z zastrzeżeniem przepisów systemu powszechnych ulg we Wspólnocie, które nowe Państwa Członkowskie zastosują z dniem 1 stycznia 1974 roku i z zastrzeżeniem umów zawartych, lub które mają być zawarte przez Wspólnotę, Irlandia ma prawo zachować w stosunku do:

- Czechosłowacji

- Ludowej Republiki Chin
- Węgier
- Bułgarii
- Polski
- ZSRR

ograniczenia ilościowe w imporcie do dnia 30 czerwca 1977 roku dla produktów wymienionych poniżej:

Nr wspólnej taryfy celnej	Nazwa towaru
ex. 59.09	Cerata i inne tekstylia powleczone preparatami na bazie oleju schnącego: <ul style="list-style-type: none"> - Cerata i inne tekstylia skórzane o szerokości przekraczającej 4 cale - pozostałe, tkane
ex. 59.11	Materiały włókiennicze gumowane, inne niż dziewiarskie: <ul style="list-style-type: none"> - Tekstylia skórzane o szerokości przekraczającej 4 cale - Impregnowane, barwione lub wytłaczane - pozostałe, tkane, o szerokości nie mniejszej niż 30 cm, z wyłączeniem tekstyliów zawierających 33 1/3% lub więcej gumy w wadze, inne niż tekstylia w rodzaju brezentu - pozostałe, tkane, zawierające powyżej 60% bawełny w wadze (z wyłączeniem tekstyliów zawierających 33 1/3% lub więcej gumy w wadze, inne niż tekstylia w rodzaju brezentu)
ex. 61.08	Kołnierze, kołnierzyki, bluzki bez rękawów, ozdoby, plastrony, żaboty, mankiety, karczki i inne dodatki do odzieży i bielizny damskiej, z bawełny
ex. 62.01	Koce, z wyłączeniem koców podróżnych

Jednakże najpóźniej od dnia 1 stycznia 1975 roku termin ten zostanie zweryfikowany w trakcie corocznych konsultacji między Komisją a Irlandią, i zostanie on skrócony, jeśli to będzie możliwe, mając na uwadze w szczególności wyniki negocjacji między Wspólnotą a głównymi krajami eksportującymi odnośne produkty.

4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1025/70 z dnia 25 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 124, z 8.06.1970, str. 6).

zmienione:

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1984/70 z dnia 29 września 1970 roku (Dz.U. nr L 218, z 3.10.1970, str. 1).
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 724/71 z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 80, z 5.04.1971, str. 3).
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1080/71 z dnia 25 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 116, z 28.05.1971, str. 8).

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1429/71 z dnia 2 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 151, z 7.07.1971, str. 8).
 - rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2384/71 z dnia 8 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 249, z 10.11.1971, str. 8).
- a) Do daty wygaśnięcia systemu przewidzianego w artykule 115 Aktu Przystąpienia, Zjednoczone Królestwo mają prawo zachować ograniczenia ilościowe, które stosowało w dniu 1 stycznia 1972 roku dla produktów wymienionych poniżej:

Nr wspólnej taryfy celnej	Nazwa towaru
08.02	Owoce cytrusowe, świeże lub suszone: D. Grejpfruty
ex. 20.03	Owoce mrożone, zawierające dodatek cukru: - Grejpfruty

b) Z zastrzeżeniem przepisów systemu powszechnych ulg we Wspólnocie, które nowe Państwa Członkowskie zastosują z dniem 1 stycznia 1974 roku i z zastrzeżeniem umów zawartych, lub które mają być zawarte przez Wspólnotę, Irlandia ma prawo zachować w stosunku do:

- Japonii
- Indii
- Malezji
- Makao
- Hongkongu
- Tajwanu
- Pakistanu
- Jugosławii

ograniczenia ilościowe w imporcie do dnia 30 czerwca 1977 roku dla produktów wymienionych poniżej:

Nr wspólnej taryfy celnej	Nazwa towaru
ex. 51.01	Przędza z włókien tekstylnych syntetycznych lub sztucznych, ciągła, nie przeznaczona do sprzedaży detalicznej, z wyłączeniem: - przędza z jedwabiu wiskozowego, z jedwabiu octanowego lub z jedwabiu miedziankowego

Nr wspólnej taryfy celnej	Nazwa towaru
	- przędza, która nie była poddana żadnej z poniższych operacji: teksturowanie, barwienie, dwojenie, nitkowanie, wykończanie lub podobnych operacji, i nie była nawijana na stożku lub cewce
54.05	Tkaniny lniane lub z ramii
55.05	Przędza bawełniana lub z ramii, nieprzeznaczona do sprzedaży detalicznej
55.06	Przędza bawełniana lub z ramii, przeznaczona do sprzedaży detalicznej
55.07	Tkaniny bawełniane na gazę lekarską
ex. 56.06	Przędza z włókien przędnych syntetycznych i sztucznych, odcinkowych (lub z odpadów włókien przędnych syntetycznych i sztucznych), przygotowana do sprzedaży detalicznej: - zawierająca wełnę, sierść, len lub konopie
ex. 57.06	Przędza z juty lub z innych włókien tekstylnych z pozycji 57.03: - z juty
ex. 59.07	Tekstylia powleczone żywicą naturalną lub substancją skrobiową, używane do opraw książek itp.; techniczna kalka płócienna; płótna zagruntowane malarskie; płótno klejone i podobne tekstylia usztywniane do formowanie stożków kapeluszy: - Tekstylia tkane, z wyłączeniem płócien używanych do opraw książek
ex. 59.08	Tkaniny impregnowane lub powlekane pochodnymi celulozy lub innych sztucznych materiałów plastycznych i tkanin laminowanych tymi samymi materiałami: - Wstążki i taśmy ukośne - pozostałe, o szerokości przekraczającej 4 cale
ex. 59.09	Cerata i inne tekstylia powleczone preparatami na bazie oleju schnącego: - Cerata i inne tekstylia skórzane o szerokości przekraczającej 4 cale - pozostałe, tkane
ex. 59.11	Materiały włókiennicze gumowane, inne niż dziewiarskie: - Tekstylia skórzane o szerokości przekraczającej 4 cale - Impregnowane, barwione lub wytłaczane - Pozostałe, tkane, o szerokości nie mniejszej niż 30 cm, z wyłączeniem tekstyliów zawierających 33 1/3% lub więcej gumy w wadze, inne niż tekstylia w rodzaju brezentu

	- Pozostałe, tkane, zawierające powyżej 60% bawełny w wadze (z wyłączeniem tekstyliów zawierających 33 1/3% lub więcej gumy w wadze, inne niż tekstylia w rodzaju brezentu)
ex. 59.12	Inne tekstylia impregnowane lub powleczone i pokryte w inny sposób, płótna pomalowane na dekoracje teatralne, tła studyjne (prospekty) i podobne: <ul style="list-style-type: none"> - Tekstylia impregnowane, barwione lub wyłaczane (inne niż dziewiarstwo) - Wstążki lniane, o szerokości nie przekraczającej 2 cali, posiadające dwie krajki - Tekstylia dziewiarskie - Pozostałe, tkane
ex. 60.01	Tkaniny dziewiarskie nieelastycznione ani niegumowane
60.03	Pończochy, pończochy do kolan, skarpety, skarpetki, ochronniki do pończoch i podobne wyroby dziewiarskie nieelastycznione ani niegumowane
ex. 60.04	Bielizna dziana nieelastyczniona ani niegumowana: <ul style="list-style-type: none"> - Rajstopy
ex. 60.06	Tkaniny i inne artykuły (w tym nakolanniki i pończochy przeciwżyłakowe) z dzianiny elastycznej i dzianiny gumowanej, z wyłączeniem: <ul style="list-style-type: none"> - tkanin dziewiarskich uelastycznionych o szerokości nie przekraczającej 1 cala - tkanin dziewiarskich gumowanych, otrzymywanych z haka - artykułów dziewiarskich uelastycznionych lub gumowanych
	Krawaty
61.07	Kołnierze, kołnierzyki, bluzki bez rękawów, ozdoby, plastrony, żaboty, mankiety, karczki i inne dodatki do odzieży i bielizny damskiej
61.08	
61.09	Gorsety, pasy gorsetowe, pasy elastyczne, biustonosze, szelki, podwiązki u pasa do pończoch, podwiązki do skarpet i podobne artykuły, z tkaniny lub dzianiny, nawet elastyczne
	Rękawiczki, pończochy, skarpety i skarpetki, inne niż z dzianiny
61.10	Inne konfekcjonowane dodatki odzieżowe: potniki, poduszeczki i poduszeczki naramienne podtrzymujące krawieckie, pasy, mankiety, mankiety ochronne itp.
ex. 61.11	
	Koce
62.01	Brezenty impregnowane, markizy i zasłony przeciwsłoneczne; namioty; żagle do łodzi i pojazdów lądowych; wyposażenie kempingowe:
ex. 62.04	<ul style="list-style-type: none"> - Żagle - Brezenty

Nr wspólnej taryfy celnej	Nazwa towaru
ex. 94.04	<ul style="list-style-type: none"> - Dywany - Worki na hamaki - Zasłony przeciwsłoneczne - Namioty - Śpiwory <p>Stelaże pod materace; artykuły pościelowe i podobne, wyposażone w sprężyny lub wypchane albo też zawierające jakieś materiały, takie jak materace, kapy na łóżko, kołdry, pierzyny, jaśki, pufy, poduszki itp., w tym te wykonane z gumy lub sztucznych materiałów plastycznych, w stanie gąbczastym lub komórkowym, pokryte lub nie</p>

Jednakże najpóźniej od dnia 1 stycznia 1975 roku termin ten zostanie zweryfikowany w trakcie corocznych konsultacji między Komisją a Irlandią, i zostanie on skrócony, jeśli to będzie możliwe, mając na uwadze w szczególności wyniki negocjacji między Wspólnotą a głównymi krajami eksportującymi odnośne produkty.

VII. POLITYKA SPOŁECZNA

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 roku (Dz.U. nr L 257, z 19.10.1968, str. 2).
2. Decyzja Rady 68/359/EWG z dnia 15 października 1968 roku (Dz.U. nr L 257, z 19.10.1968, str. 2).
3. Dyrektywa Rady z dnia 5 marca 1962 roku (Dz.U. nr 57, z 9.07.1962, str. 1650).
4. Dyrektywa Rady 68/360/EWG z dnia 15 października 1968 roku (Dz.U. nr L 257, z 19.10.1968, str. 13).

Irlandia i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej mają prawo zachować do dnia 31 grudnia 1977 roku przepisy krajowe, którym podlega wcześniejsze zezwolenie na emigrację, w celu wykonywania pracy zarobkowej i/lub dostępu do pracy zarobkowej, obywateli Państw Członkowskich w Irlandii i w Irlandii Północnej.

5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 roku (Dz.U. nr L 149, z 5.07.1971, str. 2).

W trakcie okresu maksymalnie pięciu lat licząc od daty stosowności tego rozporządzenia w Irlandii, może ona zachować korzyść ze świadczenia pomocy dla bezrobotnych oraz świadczeń z tytułu opieki nad osobami starszymi, wdowami, sierotami i niedowidzącymi, jedynie dla osób mieszkających na terytorium Irlandii, pod warunkiem, że wspomniane świadczenia wynikają z przepisów krajowych odnoszących się do dziedzin ubezpieczenia społecznego, o których mowa w artykule 4 ustęp 1, i w tym okresie zagwarantowana zostanie w Irlandii równość traktowania obywateli istniejących już Państw Członkowskich i pozostałych nowych Państw Członkowskich, jak też i uchodźców i bezpaństwowców.

VIII. PRZESZKODY TECHNICZNE

Dyrektywa Rady 71/307/EWG z dnia 16 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 185, z 16.08.1971, str.16).

Dania, korzystając z okresu przejściowego, który się kończy dnia 31 grudnia 1974 roku dla wprowadzenia nowych określeń odpowiadającym warunkom podanym w artykule 5 ustęp 1 niniejszej dyrektywy.

IX. ARTYKUŁY ŻYWNOŚCIOWE

1. Dyrektywa Rady z dnia 23 października 1962 roku (Dz.U. nr 115, z 11.11.1962, str. 2645).

zmieniona:

- dyrektywą Rady 65/469/EWG z dnia 23 października 1965 roku (Dz.U. nr 178, z 26.10.1965, str. 2793).
- dyrektywą Rady 67/653/EWG z dnia 24 października 1967 roku (Dz.U. nr 263, z 30.10.1967, str. 4).
- dyrektywą Rady 68/419/EWG z dnia 20 grudnia 1968 roku (Dz.U. nr L 309, z 24.12.1968, str. 24)
- dyrektywą Rady 70/358/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 157, z 18.07.1970, str. 36).

1. Do dnia 31 grudnia 1977 roku nowe Państwa Członkowskie mogą zachować krajowe przepisy istniejące z datą przystąpienia na mocy, których dopuszcza się używanie:

- a) barwników wymienionych w pozycji 2 w artykułach spożywczych
- b) następujących produktów do gaszenia lub rozpuszczania barwników:

Octan etylu

Eter dietylowy

Monoctan glicerolu

Dioctan glicerolu

Trioctan glicerolu

Alkohol izopropyłowy

Glikol propylenowy (1,2 propendiol)

Kwas octowy

Wodorotlenek sodu, wodorotlenek amonu

Przed dniem 31 grudnia 1977 roku Rada może stanowić, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 100 Traktatu EWG, na wniosek zmierzający do dodania

- a) do listy w załączniku I branej pod uwagę dyrektywy substancji, o których mowa w poprzednim akapicie pod literą a),
- b) do listy w artykule 6 tej dyrektywy substancji wymienionych w poprzednim akapicie pod literą b).
Włączenie tych substancji na listę w załączniku I lub w artykule 6 może zostać przesądzone, tylko wtedy, gdy badania naukowe udowodnią ich nieszkodliwość dla zdrowia ludzkiego i jeżeli ich używanie jest konieczne z punktu widzenia ekonomicznego.

2. Barwniki do barwienia całościowego i powierzchniowego, o których mowa w ustępie 1 litera a), są następujące:

Nazwa zwyczajowa	Schultz	C.I.	D.F.G	Określenie chemiczne lub opis
kwask niebieski 6 B	805	(697) 42.640	.	sól monosodowa 4-{[4-(N-etylo-p-sulfobenzylamino)-fenyl]-metylenowego, } (N,N-dimetylo-2,5-cykloheksadieno-imina)
brunat FK				mieszanka obejmująca zasadniczo sól disodową 1,3-diamino-4-(p-sulfofenyloazo) benzenu i sól sodową 2,4-diamino-5-(p-sulfofenyloazo) toluenu
brunat czekoladowy FB				produkt uzyskiwany przez połączenie diazowego kwasu naftionowego lub mieszanka moryny (C.I.75.660) i maklury (C.I. 75.240)
brunat czekoladowy HT	-	20.285		sól disodowa kwasu 4,4'-[[2,4 dihydroksy-5-(hydroksymetylo)-m-fenyleno] bis (AZO)] di-1-naftalenosulfonian
oranż G	39	(27) 19.230		sól disodowa kwasu fenylazo-1 naftol-2 disulfonowego-6,8
oranż RN (oranż kroceinowy)	36	15.970		sól monosodowa kwasu fenylazo-1 naftol-2 sulfonowego-6,8

Nazwa zwyczajowa	Schultz	C.I.	D.F.G	Określenie chemiczne lub opis
czerwień 2 G	40	18.050	.	sól disodowa kwasu acetoamido-5 hydroksy-4 (fenylazo)-3 naftaleno-2,7 disulfonowego
błękit jaskrawy FCF	770	(671) 42.090		sól disodowa 4{[4-(N-etylo-p-sulfobenzylamino)-fenyl]-(2-sulfonian fenylowy)-metyleno}-1[(N-etyleno-N-p-sulfobenzyl)-2,5-) cykloheksadieno-iminy
żółcień 2 G		18.965		
ditlenek tytanu (E171)	1.418	(1.264) 77.891		
tlenki i wodorotlenki żelaza (E 172)	1.428 1.429 1.470	77.489 77.491 77.492		
akwamaryna	1.435	(1.290) 77.007		Kombinacja glinu, sodu, krzemionki i siarki
orcanette, aleannine	1.382	(1.240) 75.520	140	Ekstrakt z drzewa d'Alcanna tinctoria

czerwień stała E	210	75.530 (182) 16.045	sól disodowa kwasu (sulfo-4 naftyloazo-1)-1 naftol-2 sulfonowego-6
------------------	-----	---------------------------	---

3. Do 31 grudnia 1975 roku nowe Państwa Członkowskie mogą zachować krajowe przepisy istniejące z datą przystąpienia, na mocy których zakazuje się używania, w celu barwienia produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi, następujących barwników:

- E 103 chryzoidyna S
- E 105 żółcień stała
- E 111 oranż GGN
- E 120 koszenila
- E 121 orseilo-orceina
- E 125 szkarłat GN
- E126 paś 6R

Przed wygaśnięciem tego terminu, używanie tych substancji będzie dopuszczone na warunkach przewidzianych przez dyrektywę, chyba, że została podjęta decyzja zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 100 Traktatu EWG, mając na uwadze ewolucję naukową i techniczną, wykluczającą te substancje z załącznika I do dyrektywy.

4. Bez wpływu na przepisy, o których mowa powyżej, przepisy prawne nowych Państw Członkowskich, zmienione zgodnie z przepisami tej dyrektywy, mają zastosowanie do produktów przeznaczonych do handlu w Państwach Członkowskich, najpóźniej do dnia 1 lipca 1974 roku

2. Dyrektywa Rady 64/54/EWG z dnia 5 listopada 1963 roku (Dz.U. nr 12, z 27.01.1964, str. 161).

zmieniona:

- dyrektywą Rady 67/427/EWG z dnia 27 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 148, z 11.07.1967, str. 1).
- dyrektywą Rady 68/420/EWG z dnia 20 grudnia 1968 roku (Dz.U. nr L 309, z 24.12.1968, str. 25).
- dyrektywą Rady 70/359/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 157, z 18.07.1970, str. 38).
- dyrektywą Rady 71/160/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87, z 17.04.1971, str. 12).

1. Do dnia 31 grudnia 1977 roku nowe Państwa Członkowskie mogą zachować krajowe przepisy istniejące z datą przystąpienia, odnoszące się do używania w produktach spożywczych:

- kwas mrówkowy
- azotan potasu
- propionian potasu (sól potasowa kwasu propionowego)

- pochodna sodowa estru metylowego kwasu p - hydroksybenzoesowego
- jak również opary wodnych roztworów

Przed dniem 31 grudnia 1977 roku, Rada może stanowić, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 100 Traktatu EWG, na wniosek zmierzający do włączenia tych substancji do artykułu 3 wspomnianej dyrektywy.

Włączenie tych substancji na listę w załączniku I lub w artykule 6 może zostać przesądzone, tylko wtedy, gdy badania naukowe udowodnią ich nieszkodliwość dla zdrowia ludzkiego i jeżeli ich używanie jest konieczne z punktu widzenia ekonomicznego.

2. Bez wpływu na przepisy, o których mowa powyżej, przepisy prawne nowych Państw Członkowskich, zmienione zgodnie z przepisami tej dyrektywy, mają zastosowanie do produktów przeznaczonych do handlu w Państwach Członkowskich, najpóźniej do dnia 1 lipca 1974 roku
3. Dyrektywa Rady 70/357/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 157/31 z dnia 18 lipca 1970 roku)
 1. Do dnia 31 grudnia 1977 roku nowe Państwa Członkowskie mogą zachować krajowe przepisy istniejące z datą przystąpienia, odnoszące się do używania w produktach spożywczych etoksychininy, pirofosforanu sodu, pirofosforanu potasu, pirofosforanu wapnia, tripolifosforanu sodu, polimetafosforanu potasu, metafosforanu sodu i galusanu propylu.

Przed dniem 31 grudnia 1977 roku, Rada może stanowić, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 100 Traktatu EWG, na wniosek zmierzający do włączenia tych substancji do listy w załączniku do odnośnej dyrektywy substancji, o których mowa w poprzednim akapicie.

Włączenie tych substancji na listę w załączniku może zostać przesądzone, tylko wtedy, gdy badania naukowe udowodnią ich nieszkodliwość dla zdrowia ludzkiego i jeżeli ich używanie jest konieczne z punktu widzenia ekonomicznego.

Bez wpływu na przepisy, o których mowa powyżej, przepisy prawne nowych Państw Członkowskich, zmienione zgodnie z przepisami tej dyrektywy, mają zastosowanie do produktów przeznaczonych do handlu w Państwach Członkowskich, najpóźniej do dnia 1 lipca 1974 roku.

ZAŁĄCZNIK VIII

Lista, przewidziana w artykule 148 ustęp 1 Aktu Przystąpienia

1. Komitet Europejskiego Funduszu Społecznego
o którym mowa w artykule 124 Traktatu EWG
2. Komitet Doradczy ds. Swobodnego Przepływu Pracowników
ustanowiony rozporządzeniem nr 15 z dnia 16 sierpnia 1961 roku (Dz.U. nr 57, z 26.08.1961, str. 1073).
zmienionym:
 - rozporządzeniem Rady (EWG) nr 38/64 z dnia 25 marca 1964 roku (Dz.U. nr 62, z 17.04.1964, str. 965).

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 roku (Dz.U. nr L 257, z 19.12.1968, str. 2).
- 3. Komitet Doradczy ds. Szkolenia zawodowego
ustanowiony decyzją Rady 63/266/EWG z dnia 2 kwietnia 1963 roku (Dz.U. nr 63, z 20.04.1963, str. 1338).
- 4. Komitet Doradczy ds. Ubezpieczenia Społecznego Pracowników Migrujących
ustanowiony rozporządzeniem (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 roku (Dz.U. nr L 149, z 5.07.1971, str. 2).
- 5. Komitet Doradczy ds. Agencji Zaopatrzenia
ustanowiony Statutem Agencji z dnia 6 listopada 1957 roku (Dz.U. nr 27, z 6.12.1958, str. 534).

ZAŁĄCZNIK IX

Lista, przewidziana w artykule 148 ustęp 2 Aktu Przystąpienia

1. Komitet Doradczy Parytetowy ds. Problemów Socjalnych Najemnych Robotników Rolnych ustanowiony decyzją Komisji 63/326/EWG z dnia 17 maja 1963 roku (Dz.U. nr 80, z 29.05.1963, str. 1534).
2. Komitet Doradczy Parytetowy ds. Problemów Socjalnych w Rybołówstwie Dalekomorskim ustanowiony decyzją Komisji 68/252/EWG z dnia 7 czerwca 1968 roku (Dz.U. nr L 132, z 14.06.1968, str. 9).
3. Komitet ds. Transportu ustanowiony decyzją Rady z dnia 15 września 1958 roku (Dz.U. nr 25, z 27.11.1958, str. 509).
zmienioną:
 - decyzją Rady z dnia 22 czerwca 1964 roku (Dz.U. nr 102, z dnia 29.06.1963, str. 1602).
4. Komitet Doradczy Parytetowy ds. Problemów Socjalnych w Transporcie Drogowym ustanowiony decyzją 65/362/EWG z dnia 5 lipca 1965 roku (Dz.U. nr 130, z 16.07.1965, str. 2184).
5. Komitet Doradczy Parytetowy ds. Problemów Socjalnych w Rybołówstwie Śródlądowym ustanowiony decyzją Komisji 67/745/EWG z dnia 28 listopada 1967 roku (Dz.U. nr 297, z 7.12.1967, str. 13).
6. Komitet Doradczy Parytetowy ds. Problemów Socjalnych w Transporcie Kolejowym ustanowiony decyzją Komisji 71/122/EWG z dnia 19 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 57, z 10.03.1971, str. 22).
7. Komitet Arbitrażowy przewidziany w artykule 18 Traktatu EWG
8. Komitet Konsultacyjny ds. Mleka i Produktów Mlecznych utworzony decyzją Komisji 64/435/EWG z dnia 20 lipca 1964 roku (Dz.U. nr 122, z 29.07.1964, str. 2049).
zmienioną:
 - decyzją Komisji 70/290/EWG z dnia 15 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 121, z 4.06.1970, str. 24).
9. Komitet Konsultacyjny ds. Wieprzowiny utworzony decyzją z 18 lipca 1962 roku (Dz.U. nr 72, z 8.08.1962, str. 2028)
zmienioną:
 - decyzją Komisji 70/283/EWG z dnia 15 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 121, z 4.06.1970, str. 11).
10. Komitet Konsultacyjny ds. Wołowiny utworzony decyzją Komisji 64/434/EWG z dnia 20 lipca 1964 roku (Dz.U. nr L 122, z 29.07.1964, str. 2047)
zmienioną:

- decyzją Komisji 70/288/EWG z dnia 15 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 121, z 4.06.1970, str. 20)
11. Komitet Konsultacyjny ds. Drobiu i Jaj
utworzony decyzją z 18 lipca 1962 roku (Dz.U. nr 72, z 8.08.1962, str. 2030)
zmienioną :
- decyzją Komisji 70/291/EWG z dnia 15 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 121, z 4.06.1970, str. 26)
12. Komitet Konsultacyjny ds. Zbóż
utworzony decyzją z 18 lipca 1962 roku (Dz.U. nr 72, z 8.08.1962, str. 2026)
zmienioną:
- decyzją Komisji 70/286/EWG z dnia 15 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 12, z 4.06.1970, str. 16)
13. Sekcja Wyspecjalizowana „Ryż” Komitetu Konsultacyjnego ds. Zbóż
utworzona decyzją Komisji nr 64/436/EWG z dnia 20 lipca 1964 roku (Dz.U. nr 122, z 29.07.1964, str. 2051).
zmienioną :
- decyzją Komisji 70/285/EWG z dnia 15 maja 1970 roku (Dz.U. nr 121, z 4.06.1970, str. 14).
14. Komitet Konsultacyjny ds. Tłuszczy
utworzony decyzją Komisji 67/388/EWG z dnia 9 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 119, z 20.06.1967, str. 2343).
zastąpioną:
- decyzją Komisji 71/90/EWG z dnia 1 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 43, z 22.02.1971, str. 42).
15. Komitet Konsultacyjny ds. Cukru
utworzony decyzją Komisji 69/146/EWG z dnia 29 kwietnia 1969 roku (Dz.U. nr L 122, z 22.05.1969, str. 2).
16. Komitet Konsultacyjny ds. Owoców i Warzyw
utworzony decyzją z 18 lipca 1962 roku (Dz.U. nr 72, z 8.08.1962, str. 2032).
zmienioną :
- decyzją Komisji 70/287/EWG z dnia 15 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 121, z 4.06.1970, str. 18)
17. Komitet Konsultacyjny ds. Uprawy Wina
utworzony decyzją z dnia 18 lipca 1962 roku (Dz.U. nr 72, z 8.08.1962, str. 2034).
zmienioną:
- decyzją Komisji 70/292/EWG z dnia 15 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 121, z 4.06.1970, str. 28).
18. Komitet Konsultacyjny ds. Roślin Żywych i Roślin Ozdobnych
utworzony decyzją Komisji 69/84/EWG z dnia 25 lutego 1969 roku (Dz.U. nr L 68 z 19.03. 1969, str. 8).
zmienioną:
- decyzją Komisji 70/289/EWG z dnia 15 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 121, z 4.06.1970, str. 22).
19. Komitet Konsultacyjny ds. Rybołówstwa
utworzony decyzją Komisji 71/128/EWG z dnia 25 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 68, z 22.03.1971, str. 18).
20. Komitet Konsultacyjny ds. Nieczyszczonego Tytoniu
utworzony decyzją Komisji 71/31/EWG z dnia 22 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 14, z 18.01.1971, str. 8).
21. Komitet Konsultacyjny ds. Lnu i Konopi
utworzony decyzją Komisji 71/32/EWG z dnia 22 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 14, z 18.01.1971, str. 11).
22. Komitet Konsultacyjny ds. Problemów Polityki Struktury Rolnej
utworzony decyzją Komisji 64/488/EWG z dnia 29 lipca 1964 roku (Dz.U. nr 134, z 20.08.1964, str. 2256).
zmienioną:
- decyzją Komisji 65/371/EWG z dnia 8 lipca 1965 roku (Dz.U. nr 132, z 20.07.1965, str. 2209).
- decyzją Komisji 71/79/EWG z dnia 26 stycznia 1971 roku (Dz.U. nr L 32, z 9.02.1971, str.15).

23. Komitet Konsultacyjny ds. Problemów Socjalnych Przedsiębiorców Rolnych utworzony decyzją Komisji nr 64/18/EWG z dnia 19 grudnia 1963 roku (Dz.U. nr 2, z 10.01.1964, str. 25) zmienioną;
- decyzją Komisji 70/284/EWG z dnia 15 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 121, z 4.06.1970, str. 13).

ZAŁĄCZNIK X

Lista, o której mowa w artykule 150 Aktu Przystąpienia

I. TRANSPORT

1. Rozporządzenie Rady nr 11 z dnia 27 czerwca 1960 roku (Dz.U. nr 52 z 16.08.1960, str. 1121)

Irlandia: 1 października 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 października 1973 roku

2. Rozporządzenie Rady nr 141 z dnia 26 listopada 1962 roku (Dz.U. nr 124 z 28.11.1962, str. 2751)

3. Rozporządzenie Rady nr 117/66/EWG z dnia 28 lipca 1966 roku (Dz.U. nr 147 z 9.08.1966, str. 2688)

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

4. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1016/68 z dnia 9 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 173 z 22.07.1968, str. 8)

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 543/69 z dnia 25 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 77 z 29.03.1969, str. 49)

Irlandia: 1 kwietnia 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 kwietnia 1973 roku

6. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 roku (Dz.U. nr L 156 z 28.06.1969, str. 1)

Irlandia: 1 stycznia 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 stycznia 1973 roku

7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1192/69 z dnia 26 czerwca 1969 roku (Dz.U. nr L 156/ z 28.06.1969, str. 8)

Irlandia: 1 października 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 października 1973 roku

8. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1107/70 z dnia 4 czerwca 1970 roku (Dz.U. nr L 130 z 15.06.1970, str. 1)

9. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1108/70 z dnia 4 czerwca 1970 roku (Dz.U. nr L 130 z 15.06.1970, str. 4)

Dania: 1 stycznia 1974 roku

Irlandia: 1 stycznia 1974 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 stycznia 1974 roku

10. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1463/70 z dnia 20 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 164 z 27.07.1970, str.1)

11. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2598/70 z dnia 18 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 278 z 23.12.1970, str. 1)

Dania: 1 stycznia 1974 roku

Irlandia: 1 stycznia 1974 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 stycznia 1974 roku

12. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 281/71 z dnia 9 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 33 z 10.02.1971, str. 11)

Dania: 1 stycznia 1974 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 stycznia 1974 roku

II. POLITYKA HANDLOWA

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 459/68 z dnia 5 kwietnia 1968 roku (Dz.U. nr L 93 z 17.04.1968, str. 4)

poprawione:

- poprawką do rozporządzenia Rady (EWG) nr 459/68 z dnia 5 kwietnia 1968 roku (Dz.U. nr L 103 z 1.05.1968, str. 38)

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2603/69 z dnia 20 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 324 z 27.12.1969, str. 25)

3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 109/70 z dnia 19 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 19 z 26.01.1970, str. 1)

zmienione:

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1492/70 z dnia 20 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 166 z 29.07.1970, str. 1)

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2172/70 z dnia 27 października 1970 roku (Dz.U. nr L 239 z 30.10.1970, str. 1)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2567/70 z dnia 14 grudnia 1970 roku (Dz.U. nr L 276 z 21.12.1970, str. 1)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 532/71 z dnia 8 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 60 z 13.03.1971, str. 1)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 725/71 z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 80 z 5.04.1971, str. 4)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1073/71 z dnia 25 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 119 z 1.06.1971, str. 1)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1074/71 z dnia 25 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 119 z 1.06.1971, str. 35)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2385/71 z dnia 8 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 249 z 1.11.1971, str. 3)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2386/71 z dnia 8 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 249 z 10.11.1971, str. 12)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2406/71 z dnia 9 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 250 z 11.11.1971, str. 1)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2407/71 z dnia 9 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 250 z 11.11.1971, str. 7)

Zjednoczone Królestwo: 1 kwietnia 1973 roku

4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1025/70 z dnia 25 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 124 z 8.06.1970, str. 6.0

zmienione:

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1984/70 z dnia 29 września 1970 roku (Dz.U. nr L 218 z 3.10.1970, str. 1)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 724/71 z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 80 z 5.04.1971, str. 3)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1080/71 z dnia 25 maja 1971 roku (Dz.U. nr L 116 z 28.05.1971, str. 8)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1429/71 z dnia 2 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 151 z 7.07.1971, str. 8)
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2384/71 z dnia 8 listopada 1971 roku (Dz.U. nr L 249 z 10.11.1971, str. 1)

Zjednoczone Królestwo: 1 kwietnia 1973 roku

5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1023/70 z dnia 25 maja 1970 roku (Dz.U. nr L 124 z 8.06.1970, str. 1)

Zjednoczone Królestwo: 1 kwietnia 1973 roku

6. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1471/70 z dnia 20 lipca 1970 roku(Dz.U. nr L 164 z 27.07.1970, str. 41)
7. Decyzja z dnia 6 marca 1953 roku przedstawicieli rządów, zebranych w Radzie, dotycząca zakazu wywozu złomu

Nie opublikowana

Zjednoczone Królestwo: 1 kwietnia 1973 roku

8. Decyzja z dnia 8 października 1957 roku Komisji koordynacyjnej Rady Ministrów w sprawie przepisów dotyczących wywozu produktów przeznaczonych do powtórnego użycia

Nie opublikowana

Zjednoczone Królestwo: 1 kwietnia 1973 roku

9. Decyzja z dnia 18 grudnia 1958 roku Komisji koordynacyjnej Rady Ministrów w sprawie przepisów dotyczących wywozu złomu ze stali stopowej

Nie opublikowana

Łącznie z

10. Decyzją z dnia 19 listopada 1962 roku przedstawicieli rządów zebranych w Radzie, w sprawie asymilacji złomu ze stali stopowej odpadów wlewkowych ze stali stopowej objętych pozycją 73.15 B 1 b 1 aa

Nie opublikowana

Zjednoczone Królestwo: 1 kwietnia 1973 roku

11. Decyzja z dnia 2 marca 1959 roku przedstawicieli rządów zebranych w Radzie, w sprawie wywozu złomu pochodzącego ze statków

Nie opublikowana

zmieniona:

- decyzją z dnia 15 stycznia 1962 roku Komisji Koordynacyjnej Rady Ministrów

Nie opublikowana

Zjednoczone Królestwo: 1 kwietnia 1973 roku

12. Decyzja z dnia 7 października 1959 roku Komisji Koordynacyjnej Rady Ministrów w sprawie wspólnej listy produktów, których dotyczy decyzja z dnia 8 października 1957 roku przedstawicieli rządów, zebranych w Radzie, w sprawie przepisów dotyczących wywozu produktów przeznaczonych do powtórnego użycia

Nie opublikowana

Zjednoczone Królestwo: 1 kwietnia 1973 roku

13. Decyzja z dnia 26 października 1959 roku Komisji Koordynacyjnej Rady Ministrów w sprawie przepisów, które mają obowiązywać od 1 stycznia 1962 roku dotyczących wywozu zużytych szyn

Nie opublikowana

Zjednoczone Królestwo: 1 kwietnia 1973 roku

III. POLITYKA SPOŁECZNA

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 roku (Dz.U. nr L 149 z 5.07.1971, str. 2)

Dania: 1 kwietnia 1973 roku

Irlandia: 1 kwietnia 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 kwietnia 1973 roku

IV. EURATOM

1. Decyzja Rady z dnia 9 września 1961 roku dotycząca udzielenia ulg wspólnemu przedsiębiorstwu – „Société d'énergie nucléaire franco-belge des Ardennes (SENA)” i dzielenia się przez te przedsiębiorstwo wiedzą

Nie opublikowana

Zjednoczone Królestwo: 1 kwietnia 1973 roku

2. Decyzja Rady z dnia 18 czerwca 1961 roku dotycząca udzielenia ulg wspólnemu przedsiębiorstwu – „Kernkraftwerk RWE-Bayernwerk GmbH” (KRB) i dzielenia się przez te przedsiębiorstwo wiedzą

Nie opublikowana

Zjednoczone Królestwo: 1 kwietnia 1973 roku

3. Decyzja Rady z dnia 12 grudnia 1964 roku dotycząca udzielenia ulg wspólnemu przedsiębiorstwu – „Kernkraftwerk Linggen GmbH”

Nie opublikowana

Zjednoczone Królestwo: 1 kwietnia 1973 roku

4. Decyzja Rady z dnia 28 lipca 1966 roku dotycząca udzielenia ulg wspólnemu przedsiębiorstwu – „Kernkraftwerk Obeigheim GmbH”

Nie opublikowana

Zjednoczone Królestwo: 1 kwietnia 1973 roku

ZAŁĄCZNIK XI

Lista, o której mowa w artykule 152 Aktu Przystąpienia

I. USTAWODAWSTWO CELNE

1. Dyrektywa Rady 68/312/EWG z dnia 30 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 194 z 6.08.1968, str. 13)
2. Dyrektywa Rady 69/73/EWG z dnia 4 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 58 z 8.03.1969, str.1)
3. Dyrektywa Rady 69/74/EWG z dnia 4 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 58 z 8.03.1969, str. 7)
4. Dyrektywa Rady 69/75/EWG z dnia 4 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 58 z 8.03.1969, str. 11)
5. Dyrektywa Rady 69/76/EWG z dnia 4 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 58 z 8.03.1969, str. 44)

II. ROLNICTWO

A – Przepisy dotyczące pasz zwierzęcych

1. Dyrektywa Rady 70/373/EWG z dnia 20 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 170 z 3.08.1970, str. 2)

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

2. Dyrektywa Rady 70/524/EWG z dnia 23 listopada 1970 roku (Dz.U. nr L 270 z 14.12.1970, str. 1)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

3. Dyrektywa Rady 71/250/EWG z dnia 15 czerwca 1971 roku (Dz.U. nr L 155 z 12.07.1971)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

B – Przepisy dotyczące nasion i roślin

1. Dyrektywa Rady 66/400/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2290)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 69/61/EWG z dnia 18 lutego 1969 roku (Dz.U. nr L 48 z 26.02.1969, str. 4)

- dyrektywą Rady 71/162/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87 z 17.04.1971, str. 24)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

2. Dyrektywą Rady 66/401/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2298)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 69/63/EWG z dnia 18 lutego 1969 roku (Dz.U. nr L 48 z 26.02.1969, str. 8)

- dyrektywą Rady 71/162/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87 z 17.04.1971, str. 24)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

- 3 . Dyrektywą Rady 66/402/EWG z dnia 14 lipca 1966 roku (Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2309)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 69/60/EWG z dnia 18 lutego 1969 roku (Dz.U. nr L 48 z 26.02.1969, str. 1)

- dyrektywą Rady 71/162/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87 z 17.04.1971, str. 24)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

4. Dyrektywą Rady 66/403/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125 z 11.07. 1966, str. 2320)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 69/62/EWG z dnia 18 lutego 1969 roku (Dz.U. nr L 48 z 26.02.1969, str. 7)

- dyrektywą Rady 71/162/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87 z 17.04.1971, str. 24)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

5. Dyrektywą Rady 69/193/EWG z dnia 9 kwietnia 1968 roku (Dz.U. nr L 93 z 17.04.1968, str. 15)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 71/140/EWG z dnia 22 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 71 z 25.03.1971, str. 16)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

6. Dyrektywa Rady 69/208/EWG z dnia 30 czerwca 1969 roku (Dz.U. nr L 169 z 10.07.1969, str. 3)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 87/24/EWG z dnia 17 kwietnia 1971 roku. (Dz.U. nr L 71 z 25.03.1971, str. 16)

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

7. Dyrektywa Rady 70/457/EWG z dnia 29 września 1970 roku (Dz.U. nr L 225 z 12.10.1970, str. 1)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

8. Dyrektywa Rady 70/458/EWG z dnia 29 września 1970 roku (Dz.U. nr L 225 z 12.10.1970, str. 7)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 71/162/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87 z 17.04.1971, str. 24)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

C – Przepisy weterynaryjne

1. Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku (Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 66/600/EWG z dnia 25 października 1966 roku (Dz.U. nr 192 z 27.10.1966, str. 3294)

- dyrektywą Rady 70/360/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 157 z 18.07.1970, str. 40)

- dyrektywą Rady 71/285/EWG z dnia 19 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 179 z 9.08.1971, str. 1)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

2. Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku (Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 66/601/EWG z dnia 25 października 1966 roku (Dz.U. nr 192 z 27.10.1966, str. 3302)

- dyrektywą Rady 69/349/EWG z dnia 6 października 1969 roku (Dz.U. nr L 256 z 11.10.1969, str. 5)

- dyrektywą Rady 70/486/EWG z dnia 27 października 1970 roku (Dz.U. nr L 239 z 30.10.1970, str. 42)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

3. Dyrektywa Rady 65/276/EWG z dnia 13 maja 1965 roku (Dz.U. nr 93 z 29.05.1965, str. 1607)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

4. Dyrektywa Rady 65/277/EWG z dnia 13 maja 1965 roku (Dz.U. nr 93 z dnia 29.05.1965, str. 1610)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

5. Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 55/z 8.03.1971, str. 23)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

D – Przepisy fitosanitarne

1. Dyrektywa Rady 69/464/EWG z dnia 8 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 323 z 24.12.1969, str. 1)

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

2. Dyrektywa Rady 69/465/EWG z dnia 8 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 323 z 24.12.1969, str. 3)

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

3. Dyrektywa Rady 69/466/EWG z dnia 8 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 323 z 24.12.1969, str. 5)

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

E – Przepisy leśne

1. Dyrektywa Rady 66/404/EWG z dnia 14 czerwca 1966 roku (Dz.U. nr 125z 11.07.1966, str. 2326)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 69/64/EWG z dnia 18 lutego 1969 roku (Dz.U. nr L 48 z dnia 26.02.1969, str. 12)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

2. Dyrektywa Rady 68/89/EWG z dnia 23 stycznia 1968 roku (Dz.U. nr L 32 z 6.02.1968, str. 12)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

3. Dyrektywa Rady 71/161/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 87 z 17.04.1971, str. 14)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

F – Badania strukturalne

Dyrektywa Rady 68/161/EWG z dnia 27 marca 1968 roku (Dz.U. nr L 76 z 28.03.1968, str. 13)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

III. PRAWO PRZEDSIĘBIORCZOŚCI, SWOBODA ŚWIADCZENIA USŁUG

1. Dyrektywa Rady 63/261/EWG z dnia 2 kwietnia 1963 roku (Dz.U. nr 62 z 20.04.1963, str. 1323)

Dania: 1 stycznia 1978 roku

2. Dyrektywa Rady 63/262/EWG z dnia 2 kwietnia 1963 roku (Dz.U. nr 62 z 20.04.1963, str. 1326)

Dania: 1 stycznia 1978 roku

3. Dyrektywa Rady 64/220/EWG z dnia 25 lutego 1964 roku (Dz.U. nr 56 z dnia 4.04.1964, str. 845)

Dania: 1 lipca 1973 roku

4. Dyrektywa Rady 64/221/EWG z dnia 25 lutego 1964 roku (Dz.U. nr 56 z 4.04.1964, str. 850)

Dania: 1 lipca 1973 roku

5. Dyrektywa Rady 64/222/EWG z dnia 25 lutego 1964 roku (Dz.U. nr 56 z 4.04.1964, str. 857)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

6. Dyrektywa Rady 64/223/EWG z dnia 25 lutego 1964 roku (Dz.U. nr 56 z 4.04.1964, str. 863)

7. Dyrektywa Rady 64/224/EWG z dnia 25 lutego 1964 roku (Dz.U. nr 56 z 4.04.1964, str. 869)

8. Dyrektywa Rady 64/427/EWG z dnia 7 lipca 1964 roku (Dz.U. nr 117 z 23.07.1964, str. 1863)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

9. Dyrektywa Rady 64/428/EWG z dnia 7 lipca 1964 roku (Dz.U. nr 117 z 23.07.1964, str. 1871)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

10. Dyrektywa Rady 64/429/EWG z dnia 7 lipca 1964 roku (Dz.U. nr 117 z 23.07.1964, str. 1880)

11. Dyrektywa Rady 64/264/EWG z dnia 13 maja 1965 roku (Dz.U. nr 85 z 19.05.1965, str. 1437)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

12. Dyrektywa Rady 67/530/EWG z dnia 25 lipca 1967 roku (Dz.U. nr 190 z 10.06.1967, str. 1)

Dania: 1 stycznia 1978 roku

13. Dyrektywa Rady 67/531/EWG z dnia 25 lipca 1967 roku (Dz.U. nr 190 z 10.08.1967, str. 3)

Dania: 1 stycznia 1978 roku

14. Dyrektywa Rady 67/654/EWG z dnia 24 października 1967 roku (Dz.U. nr 263 z 30.10.1967, str. 6)

Dania: 1 stycznia 1978 roku

15. Dyrektywa Rady 68/151/EWG z dnia 9 marca 1968 roku (Dz.U. nr L 65 z 14.03.1968, str. 8)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

16. Dyrektywa Rady 68/363/EWG z dnia 15 października 1968 roku (Dz.U. nr L 260 z 22.10.1968, str. 1)

17. Dyrektywa Rady 68/364/EWG z dnia 15 października 1968 roku (Dz.U. nr L 260 z 22.10.1968, str. 6)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

18. Dyrektywa Rady 68/365/EWG z dnia 15 października 1968 roku (Dz.U. nr L 260 z 22.10.1968, str. 9)

19. Dyrektywa Rady 68/366/EWG z dnia 15 października 1968 roku (Dz.U. nr L 260 z 22.10.1968, str. 12)

20. Dyrektywa Rady 68/368/EWG z dnia 15 października 1968 roku (Dz.U. nr L 260 z 22.10.1968, str. 19)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

21. Dyrektywa Rady 69/77/EWG z dnia 4 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 5 z 10.03.1969, str. 8)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

22. Dyrektywa Rady 69/82/EWG z dnia 13 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 68 z 19.03.1969, str. 4)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

23. Dyrektywa Rady 70/451/EWG z dnia 29 września 1970 roku (Dz.U. nr L 218 z 3.10.1970, str. 37)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

24. Dyrektywa Rady 70/523/EWG z dnia 30 listopada 1970 roku (Dz.U. nr L 267 z 10.12.1970, str. 18)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

IV. ZAMOWIENIA PUBLICZNE NA ROBOTY

Dyrektywa Rady 71/305/EWG z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 185 z 16.08.1971, str. 5)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

V. TRANSPORT

1. Dyrektywa Rady 23 lipca 1962 roku (Dz.U. nr 70 z 6.08.1962, str. 2005)

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

2. Dyrektywa Rady 65/269/EWG z dnia 13 maja 1965 roku (Dz.U. nr 88 z 24.05.1965, str. 1469)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

3. Dyrektywa Rady 68/297/EWG z dnia 19 lipca 1968 roku (Dz.U. nr L 175 z 23.07.1968, str. 15)

4. Zalecenie 1/61 Wysokiej Władzy EWWiS z dnia 1 marca 1961 roku dla rządów Państw Członkowskich (Dz.U. nr 18 z 9.03.1961, str. 469)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

VI. PODATKI

1. Dyrektywa Rady 67/227/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 roku (Dz.U. nr 71 z 14.04.1967, str. 1301)

Irlandia: 1 stycznia 1974 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

2. Dyrektywa Rady 67/228/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 roku (Dz.U. nr 71 z 14.04.1967, str. 1303)

Irlandia: 1 stycznia 1974 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

3. Dyrektywa Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 roku (Dz.U. nr L 249 z 3.10.1969, str. 25)

Dania: 1 lipca 1973 roku

4. Dyrektywa Rady 69/463/EWG z dnia 9 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 320 z 20.12.1969, str.34)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

VII. POLITYKA HANDLOWA

1. Dyrektywa Rady 70/509/EWG z dnia 27 października 1970 roku (Dz.U. nr L 254 z 23.11.1970, str. 1)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 stycznia 1974 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

2. Dyrektywa Rady 70/510/EWG z dnia 27 października 1970 roku (Dz.U. nr L 254 z 23.11.1970, str. 26)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 stycznia 1974 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

3. Dyrektywa Rady 71/86/EWG z dnia 1 lutego 1971 roku (Dz.U. nr L 36 z 13.02.1971, str. 44)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 stycznia 1975 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 stycznia 1975 roku

VIII. POLITYKA SPOŁECZNA

Dyrektywa Rady 68/360/EWG z dnia 15 października 1968 roku (Dz.U. nr L 257 z 19.10.1968, str. 13)

Dania: 1 lipca 1973 roku

IX. BARIERY TECHNICZNE

1. Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 196 z 16.08.1967, str. 1)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 69/81/EWG z dnia 13 marca 1969 roku (Dz.U. nr L 68 z 19.03.1969, str. 1)

- dyrektywą Rady 71/144/EWG z dnia 22 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 74 z 29.03.1971, str. 15)
Irlandia: 1 stycznia 1975 roku

- 2. Dyrektywa Rady 69/493/EWG z dnia 15 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 326 z 29.12.1969, str. 36)
Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

- 3. Dyrektywa Rady 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 roku (Dz.U. nr L 42 z 23.02.1970, str. 1)
Irlandia: 1 lipca 1973 roku
Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

- 4. Dyrektywa Rady 70/157/EWG z dnia 6 lutego 1970 roku (Dz.U. nr L 42 z 23.02.1970, str. 16)
Irlandia: 1 lipca 1973 roku
Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

- 5. Dyrektywa Rady 70/220/EWG z dnia 20 marca 1970 roku (Dz.U. nr L 76 z 6.04.1970, str. 1)
Irlandia: 1 lipca 1973 roku
Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

- 6. Dyrektywa Rady 70/221/EWG z dnia 20 marca 1970 roku (Dz.U. nr L 76 z 6.04.1970, str. 23)
Irlandia: 1 lipca 1973 roku
Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

- 7. Dyrektywa Rady 70/222/EWG z dnia 20 marca 1970 roku (Dz.U. nr L 76 z 6.04.1970, str. 25)
Irlandia: 1 lipca 1973 roku
Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

- 8. Dyrektywa Rady 70/311/EWG z dnia 8 czerwca 1970 roku (Dz.U. nr L 133 z 18.06.1970, str. 10)
Irlandia: 1 lipca 1973 roku
Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

- 9. Dyrektywa Rady 70/387/EWG z dnia 27 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 176 z 10.08.1970, str. 5)
Irlandia: 1 lipca 1973 roku
Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

- 10. Dyrektywa Rady 70/388/EWG z dnia 27 lipca 1970 roku (Dz.U. nr L 176 z 10.08.1970, str. 12)
Irlandia: 1 lipca 1973 roku
Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

- 11. Dyrektywa Rady 71/127/EWG z dnia 1 marca 1971 roku (Dz.U. nr L 68 z 22.03.1971, str. 1)
Irlandia: 1 lipca 1973 roku
Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

12. Dyrektywa Rady 71/307/EWG z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 185 z 16.08.1971, str. 16)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

13. Dyrektywa Rady 71/316/EWG z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 202 z 6.09.1971, str. 1)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

14. Dyrektywa Rady 71/317/EWG z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 202 z 6.09.1971, str. 14)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

15. Dyrektywa Rady 71/318/EWG z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 202 z 6.09.1971, str. 21)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

16. Dyrektywa Rady 71/319/EWG z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 202 z 6.09.1971, str. 32)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

17. Dyrektywa Rady 71/320/EWG z dnia 26 lipca 1971 roku (Dz.U. nr L 202 z 6.09.1971, str. 37)

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

18. Dyrektywa Rady 71/347/EWG z dnia 12 października 1971 roku (Dz.U. nr L 239 z 25.10.1971, str. 1)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

19. Dyrektywa Rady 71/348/EWG z dnia 12 października 1971 roku (Dz.U. nr L 239 z 25.10.1971, str. 9)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

20. Dyrektywa Rady 71/349/EWG z dnia 12 października 1971 roku (Dz.U. nr L 239 z 25.10.1971, str. 15)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

21. Dyrektywa Rady 71/354/EWG z dnia 18 października 1971 roku (Dz.U. nr L 243 z 29.10.1971, str. 29)

Dania: 1 lipca 1973 roku

X. PRODUKTY SPOŻYWCZE

1. Dyrektywa Rady z dnia 23 października 1962 roku (Dz.U. nr 115 z 11.11.1962, str. 2645)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 65/469/EWG z dnia 25 października 1965 roku (Dz.U. nr 178 z 26.10.1965, str. 2793)
- dyrektywą Rady 67/653/EWG z dnia 24 października 1967 roku (Dz.U. nr 263 z 30.10.1967, str. 4)
- dyrektywą Rady 68/419/EWG z dnia 20 grudnia 1968 roku (Dz.U. nr 309 z 24.12.1968, str. 24)
- dyrektywą Rady 70/358/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr 157 z 18.07.1970, str. 36)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

2. Dyrektywa Rady 64/54/EWG z dnia 5 listopada 1963 roku (Dz.U. nr 12 z 27.01.1964, str. 161)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 67/427/EWG z dnia 27 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 148 z 11.07.1967, str. 1)
- dyrektywą Rady 68/420/EWG z dnia 20 grudnia 1968 roku (Dz.U. nr 309 z 24.12.1968, str. 25)
- dyrektywą Rady 70/359/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr 157 z 18.07.1970, str. 38)
- dyrektywą Rady 71/160/EWG z dnia 30 marca 1971 roku (Dz.U. nr 87 z 17.04.1973, str. 12)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

3. Dyrektywa Rady 65/66/EWG z dnia 26 stycznia 1965 roku (Dz.U. nr 22 z 9.02.1965, str. 22)

zmieniona:

- dyrektywą Rady 67/428/EWG z dnia 27 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 148 z 11.07.1967, str. 10)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

4. Dyrektywa Rady 67/427/EWG z dnia 27 czerwca 1967 roku (Dz.U. nr 148 z 11.07.1967, str. 1)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

5. Dyrektywa Rady 70/357/EWG z dnia 13 lipca 1970 roku (Dz.U. nr 157 z 18.07.1970, str. 31)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 lipca 1973 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

XI. POLITYKA ENERGETYCZNA

Dyrektywa Rady 68/414/EWG z dnia 20 grudnia 1968 roku (Dz.U. nr L 308 z 23.12.1968, str. 14)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

XII. STATYSTYKA

1. Dyrektywa Rady 64/475/EWG z dnia 30 lipca 1964 roku (Dz.U. nr L 131 z 13.08.1964, str. 2193)

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

2. Dyrektywa Rady 69/467/EWG z dnia 8 grudnia 1969 roku (Dz.U. nr L 323 z 24.12.1969, str. 7)

Dania: 1 lipca 1973 roku

Irlandia: 1 stycznia 1974 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 stycznia 1974 roku

XIII. EURATOM

Dyrektywa Rady z dnia 2 lutego 1959 roku (Dz.U. nr 11 z 20.02.1959, str. 221)

zmieniona:

- dyrektywą Rady z dnia 5 marca 1962 roku (Dz.U. nr 57 z 9.07.1962, str. 1633)

- dyrektywą Rady 66/45/ EURATOM z dnia 27 października 1966 roku (Dz.U. nr 216 z 26.11.1966, str. 3693)

Irlandia: 1 stycznia 1974 roku

Zjednoczone Królestwo: 1 lipca 1973 roku

**AKT DOTYCZĄCY WARUNKÓW PRZYSTĄPIENIA REPUBLIKI AUSTRII, KRÓLESTWA SZWECJI,
REPUBLIKI FINLANDII I KRÓLESTWA NORWEGII I ZMIAN W TRAKTATACH
USTANAWIAJĄCYCH UNIĘ EUROPEJSKĄ**

TRAKTAT

między

Królestwem Belgii,

Królestwem Danii,

Republiką Federalną Niemiec,

Republiką Grecką,

Królestwem Hiszpanii,

Republiką Francuską,

Irlandią,

Republiką Włoską,

Wielkim Księstwem Luksemburga,

Królestwem Niderlandów,

Republiką Portugalską,

Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej)

a

Królestwem Norwegii,

Republiką Austrii,

Republiką Finlandii,

Królestwem Szwecji,

dotyczący przystąpienia Królestwa Norwegii, Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji do Unii Europejskiej.

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW,

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA DANII,

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC,

PREZYDENT REPUBLIKI GRECKIEJ,

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL HISZPANII,

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ,

PREZYDENT IRLANDII, PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ,

JEGO KRÓLEWSKA WYSOKOŚĆ WIELKI KSIĄŻĘ LUKSEMBURGA,

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW,

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL NORWEGII,

PREZYDENT REPUBLIKI AUSTRII,

PREZYDENT REPUBLIKI PORTUGALSKIEJ,

PREZYDENT REPUBLIKI FINLANDII,

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL SZWECJI,

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ
BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ,

ZJEDNOCZENI pragnieniem kontynuowania realizacji celów Traktatów stanowiących podstawę Unii Europejskiej,

ZDECYDOWANI kontynuować w duchu Traktatów proces tworzenia coraz ściślejszej unii między narodami Europy na już istniejących podstawach,

UWZGLĘDNIAJĄC, iż Artykuł O Traktatu o Unii Europejskiej daje państwom Europy możliwość ubiegania się o członkostwo w Unii,

UWZGLĘDNIAJĄC, iż Królestwo Norwegii, Republika Austrii, Republika Finlandii i Królestwo Szwecji złożyły wnioski o członkostwo w Unii,

UWZGLĘDNIAJĄC, iż Rada Unii Europejskiej, po zapoznaniu się z opinią Komisji i po otrzymaniu zgody Parlamentu Europejskiego, opowiedziała się za przyjęciem tych państw,

ZDECYDOWALI ustalić wspólnie warunki przyjęcia oraz dostosowania w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej i w tym celu wyznaczyli na swoich pełnomocników:

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW,

Jeana-Luka DEHAENE'A
Prezesa Rady Ministrów

Willy'ego CLAESA
Ministra Spraw Zagranicznych

Ph. de SCHOUTHEETE'A de TERVARENTA
Ambasadora,

Stałego Przedstawiciela Belgii przy Unii Europejskiej

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA DANII,

Poula Nyrupa RASMUSSENA
Prezesa Rady Ministrów

Nielsa Helvega PETERSENA
Ministra Spraw Zagranicznych

Gunnara RIBERHOLDTA
Ambasadora,

Stałego Przedstawiciela Danii przy Unii Europejskiej

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC,

dr. Helmuta KOHLA
Kancelerza Federalnego

dr. Klaus KINKLA

Federalnego Ministra Spraw Zagranicznych i Wicekanclerza

dr. Dietricha von KYAWA
Ambasadora,

Stałego Przedstawiciela Republiki Federalnej Niemiec przy Unii Europejskiej

PREZYDENT REPUBLIKI GRECKIEJ,

Andreas PAPANDEOU
Prezesa Rady Ministrów

Karolos PAPOULIASA
Ministra Spraw Zagranicznych

Theodoros PANGALOSA
Wiceministra Spraw Zagranicznych

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL HISZPANII,

Felipe GONZALEZA MARQUEZA
Prezesa Rady Ministrów

Javiera SOLANĘ MADARIAGĘ
Ministra Spraw Zagranicznych

Carlosa WESTENDORPA y CABEZE
Sekretarza Stanu do spraw Stosunków ze Wspólnotami Europejskimi

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ,

Edouarda BALLADURA
Prezesa Rady Ministrów

Alaina JUPPÉ
Ministra Spraw Zagranicznych

Alaina LAMASSOURE'A
Ministra odpowiedzialnego za sprawy europejskie

Pierre'a de BOISSIEU
Ambasadora,
Stałego Przedstawiciela Francji przy Unii Europejskiej

PREZYDENT IRLANDII,

Alberta REYNOLDSA
Prezesa Rady Ministrów

Dicka SPRINGA
Wicepremiera, Ministra Spraw Zagranicznych

Padraika McKERNANA
Ambasadora
Stałego Przedstawiciela Irlandii przy Unii Europejskiej

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ,

Silvio BERLUSCONIEGO
Prezesa Rady Ministrów

Antonio MARTINĘ
Ministra Spraw Zagranicznych

Livio CAPUTĘ
Sekretarza Stanu do Spraw Zagranicznych

JEGO KRÓLEWSKA WYSOKOŚĆ WIELKI KSIAŻĘ LUKSEMBURGA,

Jacques'a SANTERA
Prezesa Rady Ministrów

Jacques'a F. POOSA
Wicepremiera, Ministra Spraw Zagranicznych

Jean Jacques'a KASLA
Ambasadora,
Stałego Przedstawiciela Luksemburga przy Unii Europejskiej

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW,

R. F. M. LUBBERSA
Prezesa Rady Ministrów

dr. P.H. KOOIJMANSA
Ministra Spraw Zagranicznych

dr. B. R. BOTA
Ambasadora
Stałego Przedstawiciela Królestwa Niderlandów przy Unii Europejskiej

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL NORWEGII,

Gro HARLEM BRUNDTLAND
Prezes Rady Ministrów

Bj_rna TORE GODALA
Ministra Spraw Zagranicznych

Grete KNUDSEN
Minister Handlu i Żeglugi Handlowej

Eivinna BERGA
Przewodniczącego Zespołu Negocjatorów

PREZYDENT REPUBLIKI AUSTRII,

Franza VRANITZKY'EGO
Kancelerza Federalnego

Aloisa MOCKA
Federalnego Ministra Spraw Zagranicznych

Ulricha STACHERA
Dyrektora Generalnego, Kancelerza Federalnego

Manfreda SCHEICHA
Szefa Misji Austriackiej przy Wspólnotach Europejskich

PREZYDENT REPUBLIKI PORTUGALSKIEJ,

Anibala CAVAKEŁ SILVE
Prezesa Rady Ministrów

José DUR_O BARROSEŁ
Ministra Spraw Zagranicznych

Vitora MARTINSA
Sekretarza Stanu do Spraw Europejskich

PREZYDENT REPUBLIKI FINLANDII,

Esko AHO
Prezesa Rady Ministrów

Pertiego SALOLAINENA
Ministra Handlu Zagranicznego

Heikkiego HAAVISTEŁ
Ministra Spraw Zagranicznych

Veliego SUNDBÄCKA
Sekretarza Stanu do Spraw Zagranicznych

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL SZWECJI,

Carla BILDTA
Prezesa Rady Ministrów

Margarethe af UGGLAS
Ministra Spraw Zagranicznych

Ulfa DINKELSPIELA
Ministra Spraw Europejskich i Handlu Zagranicznego

Franka BELFRAGE'A
Podsekretarza Stanu do Spraw Europejskich i Handlu Zagranicznego

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII
PÓŁNOCNEJ,

Johna MAJORA
Prezesa Rady Ministrów

Douglasa HURDA
Sekretarza Stanu do Spraw Zagranicznych i Spraw Wspólnoty Brytyjskiej

Davida HEATHCOATA-AMORY'EGO
Ministra Stanu, Spraw Zagranicznych i Wspólnoty Brytyjskiej

KTÓRZY, po wymianie swych pełnomocnictw uznanych za należyte i sporządzone we właściwej formie,
UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

1. Królestwo Norwegii, Republika Austrii, Republika Finlandii i Królestwo Szwecji stają się niniejszym członkami Unii Europejskiej i stronami Traktatów stanowiących podstawę Unii, zmienionych i uzupełnionych.
2. Warunki przyjęcia i wynikające z tego przyjęcia dostosowania w Traktatach stanowiących podstawę Unii są przedmiotem Aktu dołączonego do niniejszego Traktatu. Postanowienia Aktu stanowią integralną część niniejszego Traktatu.
3. Postanowienia dotyczące praw i obowiązków Państw Członkowskich oraz uprawnień i właściwości instytucji unijnych określone w traktatach, o których mowa w ustępie 1 mają zastosowanie do niniejszego Traktatu.

Artykuł 2

1. Niniejszy Traktat podlega ratyfikacji przez Wysokie Umawiające się Strony, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi. Dokumenty ratyfikacyjne zostaną złożone do depozytu Rządowi Republiki Włoskiej, nie później niż do 31 grudnia 1994 roku.
2. Niniejszy Traktat wchodzi w życie 1 stycznia 1995 roku, pod warunkiem, że do tej daty złożone zostaną wszystkie dokumenty ratyfikacyjne.

Jeśli jednak do tej daty nie wszystkie państwa, o których mowa w artykule 1 ustęp 1 złożą dokumenty ratyfikacyjne, Traktat wchodzi w życie dla tych państw, które takie dokumenty złożyły. W takim przypadku Rada Unii Europejskiej, stanowiąc jednomyślnie, podejmuje niezwłocznie decyzję o niezbędnych dostosowaniach w artykule 3 niniejszego Traktatu, w artykułach 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 25, 26, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 170 i 176 Aktu przystąpienia, w załączniku I do Aktu oraz w Protokołach 1 i 6 załączonych do Aktu. Stanowiąc jednomyślnie Rada może zdecydować także, że te postanowienia Aktu oraz Załączników do niego i Protokołów, odnoszące się do państwa, które nie złożyło swoich dokumentów ratyfikacyjnych tracą ważność lub może je dostosować.

3. Niezależnie od postanowień ustępu 2, instytucje Unii mogą przed przystąpieniem przyjąć środki przewidziane w artykułach 30, 39, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 53, 57, 59, 62, 74, 75, 76, 92, 93, 94, 95, 100, 102, 105, 119, 120, 121, 122, 127, 128, 131, 142 ustęp 2 i ustęp 3 tiret drugie, 145, 148, 149, 150, 151 i 169 Aktu Przystąpienia oraz w artykułach 11 ustęp 6 i 12 ustęp 2 Protokołu 9. Środki te wchodzi w życie z dniem wejścia w życie niniejszego Traktatu i pod tym warunkiem.

Artykuł 3

Niniejszy Traktat, sporządzony w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach: angielskim, duńskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, norweskim, portugalskim, szwedzkim i włoskim, przy czym teksty w każdym z tych języków są na równi autentyczne, zostaje złożony do depozytu w archiwum Rządu Republiki Włoskiej, który przekaże uwierzytelniony odpis każdemu z rządów pozostałych Państw-Sygnatariuszy.

W DOWÓD CZEGO niżej podpisani pełnomocnicy złożyli swoje podpisy pod niniejszym Traktatem.

[część wielojęzyczna]

Sporządzono na Korfu, dwudziestego czwartego czerwca roku tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego czwartego.

[część wielojęzyczna]

Pour Sa Majesté le Roi des Belges

Voor Zijne Majesteit de Koning der Belgen

Four Seine Majestat der Konig der Belgier

Jean-Luc DEHAENE

Willy CLAES

SCHOUTHEETE de TERVARENT

For Hendes Majest_t Danmarks Dronning

Poul Nyrup RASMUSSEN

Niels Helveg PETERSEN

Gunnar RIBERHOLDT

Für den Präsidenten der Bundesrepublik Deutschland

Helmut KOHL

Klaus KINKEL

Dietrich von KYAW

Andreas PAPANDREOU

Karolos PAPOULIAS

Theodoros PANGALOS

Por Su Majestad el Rey de Espa_a

Felipe GONZÁLEZ MÁRQUEZ

Javier SOLANA MADARIAGA

Carlos WESTENDORP y CABEZA

Pour le Président de la République fran_aise

Edouard BALLADUR

Alain JUPPÉ

Alain LAMASSOURE

Pierre de BOISSIEU

Thar ceann Uachtarán na hÉireann
For the President of Ireland

Albert REYNOLDS

Dick SPRING

Padraic McKERNAN

Per il Presidente della Repubblica italiana

Silvio BERLUSCONI

Antonio MARTINO

Livio CAPUTO

Pour Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg

Jacques SANTER

Jacques F. POOS

Jean-Jacques KASEL

Voor Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden

R. F. M. LUBBERS

P. H. KOOIJMANS

B.R. BOT

For Hans Majestet Konget av Norge

Gro HARLEM BRUNDTLAND

Bj_rn TORE GODAL

Grete KNUDSEN

Eivinn BERG

Für den Bundespräsidenten der Republik Österreich

Franz VRANITZKY

Alois MOCK

Ulrich STACHER

Manfred SCHEICH

Pelo Presidente da República Portuguesa

Aníbal CAVACO SILVA

José DUR_O BARROSO

Vítor MARTINS

Suomen Tasavallan Presidentin puolesta
För Republiken Finlands President

Esko AHO

Pertti SALOLAINEN

Heikki HAAVISTO

Veli SUNDBÄCK

För Hans Majestät Konungen av Sverige

Carl BILDT

Margaretha af UGGLAS

Ulf DINKELSPIEL

Frank BELFRAGE

For Her Majesty the Queen of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

John MAJOR

Douglas HURD

David HEATHCOAT-AMORY

AKT

dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej

CZĘŚĆ PIERWSZA

ZASADY

Artykuł 1

Do celów niniejszego Aktu:

- pojęcie „Traktaty założycielskie” oznacza:
 - Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali („Traktat EWWiS”), Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską („Traktat WE”) i Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej („Traktat EWEA”), uzupełnione i zmienione traktatami lub innymi aktami, które weszły w życie przed niniejszym przystąpieniem,
 - Traktat o Unii Europejskiej („Traktat UE”),
- wyrażenie „obecne Państwa Członkowskie” oznacza: Królestwo Belgii, Królestwo Danii, Republikę Federalną Niemiec, Republikę Grecką, Królestwo Hiszpanii, Republikę Francuską, Irlandię, Republikę Włoską, Wielkie Księstwo Luksemburga, Królestwo Niderlandów, Republikę Portugalską oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.
- wyrażenie „Unia” oznacza Unię Europejską ustanowioną Traktatem o Unii Europejskiej,
- wyrażenie „Wspólnota” oznacza, zależnie od okoliczności, jedną lub kilka Wspólnot, o których mowa w tiret pierwszym,
- wyrażenie „nowe Państwa Członkowskie” oznacza Republikę Austrii, Republikę Finlandii i Królestwo Szwecji,
- wyrażenie „instytucje” oznacza instytucje utworzone na mocy Traktatów założycielskich.

Artykuł 2

Od dnia przystąpienia nowe Państwa Członkowskie są związane postanowieniami Traktatów założycielskich i aktów przyjętych przez instytucje Wspólnot, postanowienia te są stosowane w nowych Państwach Członkowskich zgodnie z zasadami określonymi w tych Traktatach i w niniejszym Akcie.

Artykuł 3

W stosunku do tych umów i środków podjętych w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, które nie dają się oddzielić od realizacji celów Traktatu UE, nowe Państwa Członkowskie zobowiązują się do:

- przystąpienia do tych spośród nich, które do dnia przystąpienia zostały otwarte do podpisania przez obecne Państwa Członkowskie, a także do tych, które zostały przygotowane przez Radę zgodnie z Tytułem VI Traktatu o Unii Europejskiej i których przyjęcie Rada zaleciła Państwom Członkowskim,
- wprowadzenia administracyjnych, a także innych uregulowań takich jak przyjęte do czasu niniejszego przystąpienia przez obecne Państwa Członkowskie lub przez Radę celem ułatwienia współpracy instytucji Państw Członkowskich i organizacji zajmujących się wymiarem sprawiedliwości i sprawami wewnętrznymi.

Artykuł 4

1. Na mocy niniejszego Aktu nowe Państwa Członkowskie przystępują do decyzji i umów przyjętych przez przedstawicieli rządów Państw Członkowskich zebranych w Radzie. Nowe Państwa Członkowskie zobowiązują się do przystąpienia po dniu przystąpienia do wszelkich innych porozumień zawartych przez obecne Państwa Członkowskie i dotyczących funkcjonowania Unii lub związanych z jej działaniami.

2. Nowe Państwa Członkowskie zobowiązują się przystąpić do umów, o których mowa w artykule 220 Traktatu WE lub które nie dają się oddzielić od realizacji celów Traktatu WE, a także do Protokołów w sprawie dokonywania przez Trybunał Wspólnot wykładni tych umów, które zostały podpisane przez Państwa Członkowskie Wspólnoty w jej pierwotnym lub obecnym składzie. Do realizacji tego celu nowe Państwa Członkowskie podejmują się rozpocząć rokowania z obecnymi Państwami Członkowskimi, prowadzące do dokonania niezbędnych dostosowań we właściwych aktach.

3. Nowe Państwa Członkowskie zajmują tę samą pozycję co obecne Państwa Członkowskie względem deklaracji i uchwał Rady Europejskiej lub Rady, jak też innych stanowisk zajętych przez nią, a także stanowisk dotyczących Wspólnot lub Unii przyjętych zgodnie przez Państwa Członkowskie. Nowe Państwa Członkowskie będą stosować się do zasad i wskazówek wynikających z takich deklaracji, uchwał i innych stanowisk oraz podejmą środki potrzebne dla zapewnienia wprowadzenia ich w życie.

Artykuł 5

1. Porozumienia i umowy zawarte przez którąkolwiek ze Wspólnot z jednym lub większą liczbą państw trzecich, organizacją międzynarodową lub obywatelami państw trzecich są wiążące dla nowych Państw Członkowskich na warunkach określonych w Traktatach założycielskich i w niniejszym Akcie.

2. Nowe Państwa Członkowskie zobowiązują się przystąpić na warunkach określonych w niniejszym Akcie do porozumień i umów zawartych wspólnie przez którąkolwiek ze Wspólnot i obecne Państwa Członkowskie, a także do porozumień zawartych przez obecne Państwa Członkowskie i związanych z wyżej wymienionymi porozumieniami i umowami. Wspólnota i obecne Państwa Członkowskie udzielają w tym zakresie pomocy nowym Państwom Członkowskim.

3. Na mocy niniejszego Aktu i na warunkach w nim określonych nowe Państwa Członkowskie przystępują do wewnętrznych porozumień zawartych przez obecne Państwa Członkowskie w celu wykonania porozumień i umów, o których mowa w ustępie 2.

4. W razie potrzeby nowe Państwa Członkowskie podejmują właściwe działania w celu dostosowania do praw i obowiązków wynikających z przystąpienia do Unii ich stanowisk względem organizacji i umów międzynarodowych, których członkiem lub stroną jest także Wspólnota lub inne Państwa Członkowskie.

Artykuł 6

W stosunku do nowych Państw Członkowskich artykuł 234 Traktatu WE oraz artykuły 105 i 106 Traktatu EWEA mają zastosowanie względem porozumień i kontraktów zawartych przed datą przystąpienia.

Artykuł 7

O ile niniejszy Akt nie stanowi inaczej, jego postanowienia nie mogą być zawieszane, zmienione ani uchylone w sposób inny niż według procedury zmiany traktatów przewidzianej w Traktatach założycielskich.

Artykuł 8

Przyjęte przez instytucje akty, do których odnoszą się postanowienia przejściowe zawarte w niniejszym Akcie, zachowują swój status prawny; w szczególności w dalszym ciągu stosowane są procedury zmian tych aktów.

Artykuł 9

Postanowienia niniejszego Aktu, których celem lub skutkiem jest uchylenie lub zmiana aktów przyjętych przez instytucje w sposób inny niż w ramach środków przejściowych, mają taki sam status prawny jak postanowienia, które one uchylają lub zmieniają i podlegają tym samym regułom, jak te postanowienia.

Artykuł 10

W ramach środków przejściowych w wypadkach przewidzianych niniejszym Aktem, mają miejsce wyłączenia zastosowania Traktatów założycielskich i aktów przyjętych przez instytucje.

CZĘŚĆ DRUGA

DOSTOSOWANIA W TRAKTATACH

TYTUŁ 1

POSTANOWIENIA INSTYTUCJONALNE

ROZDZIAŁ 1

Parlament Europejski

Artykuł 11

Artykuł 2 Aktu dotyczącego wyboru przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich, załączonego do decyzji 76/787/EWWiS, EWG, Euratom, otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Liczbę przedstawicieli wybieranych w każdym Państwie Członkowskim ustala się następująco:

Belgia	25
Dania	16
Niemcy	99
Grecja	25
Hiszpania	64
Francja	87
Irlandia	15
Włochy	87
Luksemburg	6
Niderlandy	31
Austria	21
Portugalia	25
Finlandia	16
Szwecja	22
Zjednoczone Królestwo	87”.

ROZDZIAŁ 2

Rada

Artykuł 12

W Traktacie EWWiS artykule 27 trzeci akapit, Traktacie WE artykule 146 drugi akapit oraz Traktacie EWEA artykule 116 drugi akapit otrzymują brzmienie:

„Prezydencję sprawuje kolejno przez okres sześciu miesięcy każde Państwo Członkowskie reprezentowane w Radzie, według porządku ustalonego przez Radę stanowiącą jednomyślnie.”

Artykuł 13

Artykuł 28 Traktatu EWWiS otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 28

Gdy Komisja zasięga opinii Rady ta ostatnia rozważa sprawę bez konieczności przeprowadzania głosowania. Protokół posiedzenia Rady zostaje przekazany Komisji.

Gdy Traktat wymaga wyrażenia przez Radę zgody, uznaje się, że zgoda taka została wyrażona, gdy propozycja Komisji uzyskała akceptację:

- bezwzględnej większości przedstawicieli Państw Członkowskich, włączając w to głosy przedstawicieli dwóch Państw Członkowskich, z których każde produkuje co najmniej jedną dziesiątą ogólnej wartości węgla i stali produkowanej we Wspólnocie;
- w razie równego podziału głosów i gdy Komisja po powtórnej dyskusji podtrzymuje swoją propozycję przedstawicieli trzech Państw Członkowskich, z których każde produkuje co najmniej jedną dziesiątą ogólnej wartości produkcji węgla i stali we Wspólnocie.

Kiedy Traktat wymaga jednomyślnej decyzji lub jednomyślnej zgody, taka decyzja zostaje podjęta, zaś zgoda udzielona, gdy wszyscy członkowie Rady głosują za propozycją. Jednakże do celów zastosowania artykułów 21, 32, 32a, 45b i 78h niniejszego Traktatu oraz artykułu 16, artykułu 20 ustęp 3, artykułu 28 ustęp 5 i artykułu 44 Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości powstrzymanie się od głosu członków obecnych lub reprezentowanych nie uniemożliwia przyjęcia aktów Rady wymagających jednomyślności.

Decyzje Rady inne niż te, dla których podjęcia niezbędna jest większość kwalifikowana lub jednomyślność są podejmowane większością głosów członków Rady. Uznaje się, że większość ta zostaje uzyskana, gdy obejmuje ona absolutną większość przedstawicieli Państw Członkowskich, włączając w to głosy przedstawicieli dwóch Państw Członkowskich, z których każde produkuje co najmniej jedną dziesiątą ogólnej wartości produkcji węgla i stali we Wspólnocie. Jednakże dla potrzeb zastosowania artykułów 45b, 78 i 78b niniejszego Traktatu, które wymagają większości kwalifikowanej, głosy członków Rady będą wazone w sposób następujący:

Belgia	5
Dania	3
Niemcy	10
Grecja	5
Hiszpania	8
Francja	10
Irlandia	3
Włochy	10
Luksemburg	2
Niderlandy	5
Austria	4
Portugalia	5
Finlandia	3
Szwecja	4
Zjednoczone Królestwo	10.

Decyzje wymagają do ich przyjęcia co najmniej 62 głosów „za”, oddanych przez co najmniej 10 członków.

W przypadku głosowania każdy członek Rady może otrzymać pełnomocnictwo tylko jednego z pozostałych członków.

Rada kontaktuje się z Państwami Członkowskimi poprzez swojego Przewodniczącego.

Akty Rady są publikowane w sposób przez nią ustalony.”

Artykuł 14

Artykuł 95 czwarty akapit Traktatu EWWiS otrzymuje brzmienie:

„Poprawki te są proponowane wspólnie przez Komisję i Radę stanowiące większością dwunastu piętnastych ich członków i przedkładane Trybunałowi do zaopiniowania. Przy ich rozpatrywaniu Trybunał korzysta z pełnej swobody oceny wszelkich kwestii faktycznych i prawnych. Gdy w wyniku takiej oceny Trybunał dojdzie do wniosku, że propozycje są zgodne z postanowieniami powyższego ustępu, przekazuje je Parlamentowi Europejskiemu. Wchodzą one w życie, jeśli Parlament przyjmie je większością trzech czwartych oddanych głosów i dwóch trzecich ogólnej liczby członków.”

Artykuł 15

1. Artykuł 148 ustęp 2 Traktatu WE oraz artykuł 118 ustęp 2 Traktatu EWEA otrzymują brzmienie:

„2. Jeżeli przyjęcie uchwały przez Radę wymaga większości kwalifikowanej, głosy jej członków ważone są następująco:

Belgia	5
Dania	3
Niemcy	10
Grecja	5
Hiszpania	8
Francja	10
Irlandia	3
Włochy	10
Luksemburg	2
Niderlandy	5
Austria	4
Portugalia	5
Finlandia	3
Szwecja	4
Zjednoczone Królestwo	10.

Uchwały Rady wymagają do ich przyjęcia co najmniej:

- 62 głosów „za”, jeżeli niniejszy Traktat wymaga, aby były przyjęte na wniosek Komisji;
- 62 głosów „za”, oddanych przez co najmniej 10 członków, w innych przypadkach.”

2. Artykuł J.3 ustęp 2 akapit drugi Traktatu UE otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli przyjęcie uchwały przez Radę wymaga większości kwalifikowanej, głosy jej członków ważone są zgodnie z artykułem 148 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Uchwały Rady wymagają do ich przyjęcia co najmniej 62 głosów „za”, oddanych przez co najmniej 10 członków.”

3. Artykuł K.4 ustęp 3 akapit drugi Traktatu UE otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli przyjęcie uchwały przez Radę wymaga większości kwalifikowanej, głosy jej członków ważone są zgodnie z artykułem 148 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Uchwały Rady wymagają do ich przyjęcia co najmniej 62 głosów „za”, oddanych przez co najmniej 10 członków.”

4. W punkcie 2 akapit drugi zdanie pierwsze Protokołu w sprawie polityki społecznej, załączonego do Traktatu WE otrzymuje brzmienie:

„W drodze odstępstwa od artykułu 148 ustęp 2 Traktatu, akty Rady wydawane na podstawie niniejszego Protokołu, które mają być przyjmowane większością kwalifikowaną, są uznawane za przyjęte, gdy otrzymają co najmniej 52 głosy „za”.”

ROZDZIAŁ 3

Komisja

Artykuł 16

W artykule 9 ustęp 1 akapit pierwszy Traktatu EWWiS, artykule 157 ustęp 1 akapit pierwszy Traktatu WE oraz artykule 126 ustęp 1 akapit pierwszy Traktatu EWEA otrzymują brzmienie:

„1. Komisja składa się z dwudziestu członków, wybieranych ze względu na swoje ogólne kwalifikacje, i których niezależność jest niekwestionowana.”

ROZDZIAŁ 4

Trybunał Sprawiedliwości

Artykuł 17

1. Artykuł 32 akapit pierwszy Traktatu EWWiS, artykuł 165 akapit pierwszy Traktatu WE oraz artykuł 137 akapit pierwszy Traktatu EWEA otrzymują brzmienie:

„Trybunał Sprawiedliwości składa się z piętnastu sędziów.”

2. Artykuł 2 akapit pierwszy decyzji Rady 88/591/EWWiS/EWG/Euratom otrzymuje brzmienie:

„Trybunał Pierwszej Instancji składa się z piętnastu sędziów.”

Artykuł 18

Artykuł 32 akapit drugi Traktatu EWWiS, artykuł 165 akapit drugi Traktatu WE, artykuł 137 akapit drugi Traktatu EWEA oraz artykuł 18 ustęp 1 Protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości EWWiS otrzymują brzmienie:

”Trybunał Sprawiedliwości obraduje na posiedzeniach plenarnych. Może jednak tworzyć izby złożone z trzech, pięciu lub siedmiu sędziów, bądź w celu przeprowadzenia niektórych czynności dowodowych, bądź rozstrzygnięcia niektórych kategorii spraw, na warunkach przewidzianych w ustanowionym w tym celu regulaminie.”

Artykuł 19

Artykuł 18 ustęp 2 Protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali, artykuł 15 Protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnoty Europejskiej oraz artykuł 15 Protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej otrzymują brzmienie:

„Uchwały Trybunału są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada nieparzysta liczba jego członków. Obrady pełnego składu Trybunału są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada dziewięciu jego członków. Uchwały izb złożonych z trzech lub pięciu sędziów są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada trzech sędziów. Obrady izb złożonych z siedmiu sędziów są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada pięciu sędziów. W sytuacji, gdy jeden z sędziów izby nie może uczestniczyć w obradach można, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym, wezwać do uczestnictwa w obradach sędziego z innej izby.”

Artykuł 20

Artykuł 32a akapit pierwszy Traktatu EWWiS, artykuł 166 akapit pierwszy Traktatu WE oraz artykuł 138 akapit pierwszy Traktatu EWEA otrzymują brzmienie:

”Trybunał Sprawiedliwości jest wspomagany przez ośmiu rzeczników generalnych. Jednakże, dziewiąty rzecznik generalny jest mianowany na okres od daty przystąpienia do 6 października 2000 roku.”

Artykuł 21

Artykuł 32b akapity drugi i trzeci Traktatu EWWiS, artykuł 167 akapity drugi i trzeci Traktatu WE oraz artykuł 139 akapity drugi i trzeci Traktatu EWEA otrzymują brzmienie:

”Co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu sędziowskiego. Przemienne dotyczy ono ośmiu i siedmiu sędziów. Co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu rzeczników generalnych. Dotyczy ono za każdym razem czterech rzeczników generalnych.”

ROZDZIAŁ 5

Trybunał Obrachunkowy

Artykuł 22

Artykuł 45b ustęp 1 Traktatu EWWiS, artykuł 188b ustęp 1 Traktatu WE oraz artykuł 160b ustęp 1 Traktatu EWEA otrzymują brzmienie:

“1. Trybunał Obrachunkowy składa się z piętnastu członków.”

ROZDZIAŁ 6

Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Artykuł 23

Artykuł 194 akapit pierwszy Traktatu WE oraz artykuł 166 akapit pierwszy Traktatu EWEA otrzymują brzmienie:

”Liczbę członków Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ustala się następująco:

Belgia	12
Dania	9
Niemcy	24
Grecja	12
Hiszpania	21
Francja	24
Irlandia	9
Włochy	24
Luksemburg	6
Niderlandy	12
Austria	12
Portugalia	12
Finlandia	9
Szwecja	12
Zjednoczone Królestwo	24.”

ROZDZIAŁ 7

Komitet Regionów

Artykuł 24

Artykuł 198a akapit drugi Traktatu WE otrzymuje brzmienie:

”Liczbę członków Komitetu Regionów ustala się następująco:

Belgia	12
Dania	9
Niemcy	24
Grecja	12
Hiszpania	21
Francja	24
Irlandia	9
Włochy	24
Luksemburg	6
Niderlandy	12
Austria	12
Portugalia	12
Finlandia	9
Szwecja	12
Zjednoczone Królestwo	24.”

ROZDZIAŁ 8

Komitet Doradczy EWWiS

Artykuł 25

Artykuł 18 akapit pierwszy Traktatu EWWiS otrzymuje brzmienie: „Komitet Doradczy działa przy Komisji. Składa się z nie mniej niż 84 i nie więcej niż 108 członków, którzy stanowią równą reprezentację producentów, pracowników, konsumentów i pośredników.”

ROZDZIAŁ 9

Komitet Naukowo-Techniczny

Artykuł 26

W artykule 134 ustęp 2 akapit pierwszy Traktatu EWEA otrzymuje brzmienie:

„2. Komitet składa się z 38 członków, mianowanych przez Radę, po konsultacjach z Komisją.”

TYTUŁ II

INNE DOSTOSOWANIA

Artykuł 27

Artykuł 227 ustęp 1 Traktatu WE otrzymuje brzmienie:

“1. Niniejszy Traktat stosuje się do Królestwa Belgii, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Irlandii, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Republiki Portugalskiej, Republiki Finlandii, Królestwa Szwecji oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.”

Artykuł 28

Następującą literę dodaje się do artykułu 227 ustęp 5 Traktatu WE jako literę d), do artykułu 79 Traktatu EWWiS jako literę d) i do artykułu 198 Traktatu EWEA jako literę e):

„Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do Wysp Alandzkich. Jednakże rząd Finlandii może, ratyfikując niniejszy Traktat, złożyć przy rządzie Republiki Włoskiej deklarację o zastosowaniu niniejszego Traktatu do Wysp Alandzkich, zgodnie z postanowieniami Protokołu 2 do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji oraz zmian Traktatów stanowiących podstawę Unii Europejskiej. Rząd Republiki Włoskiej przekazuje uwierzytelnioną kopię takiej deklaracji Państwom Członkowskim.”

CZEŚĆ TRZECIA

DOSTOSOWANIA W AKTACH PRZYJĘTYCH PRZEZ INSTYTUCJE

Artykuł 29

Akty wymienione w załączniku I do niniejszego Aktu są niniejszym dostosowane w sposób określony w załączniku.

Artykuł 30

Wymagane w związku z przystąpieniem dostosowanie aktów wymienionych w załączniku II do niniejszego Aktu zostanie przeprowadzone zgodnie ze wskazówkami określonymi w załączniku, a także zgodnie z warunkami i procedurą określoną w artykule 169.

CZEŚĆ CZWARTA

ŚRODKI PRZEJŚCIOWE

TYTUŁ I

POSTANOWIENIA INSTYTUCJONALNE

Artykuł 31

1. W ciągu dwóch pierwszych lat po przystąpieniu każde z nowych Państw Członkowskich przeprowadzi powszechne wybory bezpośrednie do Parlamentu Europejskiego, zgodnie z postanowieniami Aktu z 20 września 1976 roku dotyczącego wyboru przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich, dokonując wyboru przedstawicieli w liczbie określonej w artykule 11 niniejszego Aktu.
2. Od daty przystąpienia, a przed właściwymi wyborami, o których mowa w ustępie 1, przedstawiciele narodów nowych Państw Członkowskich do Parlamentu Europejskiego zostaną wyłonieni przez parlamenty tych państw spośród ich członków według procedury określonej przez każde z tych państw.
3. Jednakże każde z nowych Państw Członkowskich może, jeśli się na to zdecyduje, przeprowadzić wybory do Parlamentu Europejskiego w okresie pomiędzy podpisaniem, a wejściem w życie Traktatu o przystąpieniu, zgodnie z Protokołem 8 załączonym do niniejszego Aktu.
4. Kadencja przedstawicieli wybranych zgodnie z zasadami przedstawionymi w ustępach 1 lub 3 kończy się w tym samym czasie, co kadencja przedstawicieli wybranych w obecnych Państwach Członkowskich na pięcioletni okres 1994 - 1999.

TYTUŁ II
TYTUŁ III
ŚRODKI PRZEJŚCIOWE DOTYCZĄCE AUSTRII

ROZDZIAŁ 1
Swobodny przepływ towarów

Jedyna sekcja
Normy i środowisko

Artykuł 69

1. W okresie czterech lat od daty przystąpienia postanowienia, o których mowa w załączniku VIII, nie mają zastosowania do Austrii, zgodnie z załącznikiem i warunkami w nim określonymi.

2. W tym okresie postanowienia, o których mowa w ustępie 1, zostaną przejrane zgodnie z procedurami wspólnotowymi.

Z zastrzeżeniem wyników tego przeglądu, na koniec okresu przejściowego, o którym mowa w ustępie 1, dorobek WE będzie miał zastosowanie do nowych Państw Członkowskich na takich samych warunkach, na jakich ma zastosowanie do obecnych Państw Członkowskich.

ROZDZIAŁ 2
Swobodny przepływ osób, usług i kapitału

Artykuł 70

Niezależnie od zobowiązań wynikających z Traktatów stanowiących podstawę Unii Europejskiej, Republika Austrii może przez pięć lat od daty przystąpienia utrzymywać w mocy swoje dotychczasowe przepisy dotyczące drugich domów.

ROZDZIAŁ 3
Polityka konkurencji

Artykuł 71

1. Nie naruszając postanowień ustępów 2 i 3 niniejszego artykułu, od daty przystąpienia Republika Austrii stopniowo dostosuje swój monopol handlowy w rozumieniu artykułu 37 ustęp 1 Traktatu WE w zakresie przetworzonego tytoniu, tak aby zapewnić, że najpóźniej w ciągu trzech lat od daty przystąpienia zniesiona zostanie wszelka dyskryminacja pomiędzy osobami posiadającymi obywatelstwo Państw Członkowskich odnośnie warunków nabywania i zbywania towarów.

2. Wyłączne prawo importu towarów wymienionych w załączniku IX zostanie zniesione najpóźniej z upływem trzyletniego okresu od daty przystąpienia. Zniesienie to nastąpi w drodze stopniowego otwierania, od daty przystąpienia, kwot importowych na towary z Państw Członkowskich. Na początku każdego z wyżej wymienionych trzech lat Republika Austrii udostępni kwotę wyliczoną na podstawie następujących ułamków konsumpcji krajowej: 15% dla pierwszego roku, 40% dla drugiego roku, 70% dla trzeciego roku. Wielkości odpowiadające tym ułamkom za poszczególne lata zostały wymienione w załączniku IX..

Kwoty, o których mowa w poprzedzającym akapicie, są otwarte dla wszystkich podmiotów gospodarczych bez ograniczeń, a na towary importowane w ramach tych kwot nie mogą być rozciągnięte w Republice Austrii

wyłączne prawa sprzedaży na poziomie sprzedaży hurtowej; sprzedaż detaliczna towarów sprowadzonych w ramach kwot musi być dokonywana w sposób niedyskryminacyjny.

3. Najpóźniej rok po przystąpieniu i zgodnie z Traktatem WE, Republika Austrii utworzy niezależny organ odpowiedzialny za udzielanie zezwoleń na prowadzenie handlu detalicznego.

Artykuł 72

Do 1 stycznia 1996 roku Republika Austrii może utżywać w mocy w stosunku do innych Państw Członkowskich cła i wymogi związane z licencjonowaniem, które stosowała w dniu przystąpienia w stosunku do napojów alkoholowych i niezdenaturalizowanego alkoholu etylowego o mocy niższej niż 80% umieszczonego pod pozycją 22.08 HS. Wszelkie uregulowania związane z licencjonowaniem muszą być stosowane w sposób niedyskryminacyjny.

ROZDZIAŁ 4

Stosunki zewnętrzne, w tym unia celna

Artykuł 73

Akty wymienione w załączniku VI do niniejszego Aktu mają zastosowanie do Austrii na warunkach określonych w załączniku.

Artykuł 74

Republika Austrii może, do 31 grudnia 1996 roku utrzymywać w mocy wprowadzone 1 stycznia 1994 roku ograniczenia importowe w stosunku do Republiki Węgier, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowackiej, Republiki Czeskiej, Rumunii i Bułgarii, dotyczące węgla brunatnego oznaczonego w nomenklaturze scalonej kodem 27 02 10 00.

Potrzebne dostosowania zostaną wprowadzone do Układów Europejskich i, w razie potrzeby, do porozumień tymczasowych zawartych z tymi państwami zgodnie z artykułem 76.

Artykuł 75

1. Od 1 stycznia 1995 roku Republika Austrii zastosuje:

- a) porozumienie z 20 grudnia 1973 roku dotyczące międzynarodowego handlu tekstyliami po zmianach i rozszerzeniu jego zakresu Protokołami z 31 lipca 1986 roku, 31 lipca 1991 roku, 9 grudnia 1992 roku i 9 grudnia 1993 roku lub porozumienie w sprawie tekstyliów i materiałów odzieżowych zawarte w wyniku Rundy Urugwajskiej GATT, o ile to ostatnie będzie w mocy w dniu przystąpienia;
- b) bilateralne umowy i porozumienia zawarte przez Wspólnotę z państwami trzecimi.

2. Protokoły do bilateralnych umów i porozumień są przedmiotem negocjacji Wspólnoty z zainteresowanymi państwami trzecimi w celu dokonania odpowiednich dostosowań ograniczeń ilościowych eksportu produktów tekstylnych i odzieżowych do Wspólnoty.

3. O ile protokoły, o których mowa w ustępie 2 nie zostaną zawarte do 1 stycznia 1995 roku, Wspólnota podejmie środki zmierzające do zaradzenia powstałej sytuacji i dotyczące niezbędnych przejściowych dostosowań zapewniających realizację przez Wspólnotę zawartych umów.

Artykuł 76

1. Od 1 stycznia 1995 roku Republika Austrii zastosuje postanowienia umów, o których mowa w artykule 77.

2. Wszelkie dostosowania są przedmiotem protokołów zawieranych z pozostałymi stronami umów i do tych umów dołączonymi.

3. Jeśli protokoły wspomniane w ustępie 2 nie zostaną zawarte do 1 stycznia 1995 roku, Wspólnota podejmie w momencie przystąpienia kroki niezbędne do zaradzenia powstałej sytuacji.

Artykuł 77

Artykuł 76 ma zastosowanie do:

- umów zawartych z Andorą, Algierią, Bułgarią, byłą Czechosłowacką Republiką Federalną i jej sukcesorami (Republiką Czeską i Republiką Słowacką), Cyprzem, Egiptem, Węgrami, Islandią, Izraelem, Jordanią, Libanem, Malcią, Marokiem, Norwegią, Polską, Rumunią, Słowenią, Szwajcarią, Syrią, Tunezją, Turcją i innych umów zawartych z państwami trzecimi i dotyczących wyłącznie handlu towarami wymienionymi w załączniku II do Traktatu WE;
- czwartej konwencji pomiędzy państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku a Europejską Wspólnotą Gospodarczą podpisaną 15 grudnia 1989 roku;
- innych podobnych porozumień, które mogą być zawarte przed przystąpieniem.

Artykuł 78

Ze skutkiem od 1 stycznia 1995 roku Republika Austrii wycofa się między innymi z Konwencji ustanawiającej Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu podpisaną 4 stycznia 1960 roku.

ROZDZIAŁ 5

Postanowienia finansowe i budżetowe

Artykuł 79

Wszelkie odniesienia do decyzji Rady w sprawie systemu środków własnych Wspólnoty są rozumiane jako odnoszące się do decyzji Rady z dnia 24 czerwca 1988 roku z uwzględnieniem wszelkich późniejszych zmian lub do jakiegokolwiek decyzji ją zastępującej.

Artykuł 80

Przychody oznaczone jako „Cła Wspólnej Taryfy Celnej i inne cła”, o których mowa w artykule 2 ustęp 1 litera b decyzji Rady w sprawie systemu środków własnych Wspólnoty lub w odpowiednich postanowieniach jakiegokolwiek decyzji ją zastępującej, obejmują cła obliczane na podstawie stawek wynikających ze Wspólnej Taryfy Celnej i wszelkich koncesji celnych z nią związanych, stosowanych przez Wspólnotę w handlu Austrii z państwami trzecimi.

Artykuł 81

Pierwszego roboczego dnia każdego miesiąca Wspólnota wypłaci Republice Austrii w ramach wydatków ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich jedną dwunastą poniższych kwot:

- 583 miliony ECU w 1995 roku,
- 106 milionów ECU w 1996 roku,
- 71 milionów ECU w 1997 roku,
- 35 milionów ECU w 1998 roku.

Artykuł 82

Płatności Republiki Austrii, które mają być dokonane po jej przystąpieniu, a wynikające ze zobowiązań zaciągniętych w oparciu o artykuł 82 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym są pokrywane z ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich.

Artykuł 83

Udział Republiki Austrii w opłacaniu mechanizmu finansowego przewidzianego w artykule 116 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym jest pokrywany z ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich.

TYTUŁ IV
ŚRODKI PRZEJŚCIOWE DOTYCZĄCE FINLANDII

ROZDZIAŁ 1
Swobodny przepływ towarów

Sekcja 1
Normy i środowisko

Artykuł 84

1. Zgodnie z Załącznikiem i na warunkach w nim określonych w okresie czterech lat od daty przystąpienia, postanowienia, o których mowa w załączniku X nie mają zastosowania do Finlandii.

2. W tym okresie postanowienia, o których mowa w ustępie 1, zostaną przejrane zgodnie z procedurami wspólnotowymi.

Z zastrzeżeniem wyników tego przeglądu, na koniec okresu przejściowego, o którym mowa w ustępie 1, dorobek WE będzie miał zastosowanie do nowych Państw Członkowskich na takich samych warunkach, na jakich ma zastosowanie do obecnych Państw.

Sekcja 2
Postanowienia różne

Artykuł 85

W okresie trzech lat od daty przystąpienia Republika Finlandii może w dalszym ciągu stosować swój system klasyfikacji surowego drewna w takim zakresie, aby jej krajowe przepisy i uregulowania administracyjne z nimi związane nie stały w sprzeczności z przepisami wspólnotowymi dotyczącymi rynku wewnętrznego lub handlu z państwami trzecimi, a w szczególności z artykułem 6 dyrektywy 68/89/EWG w sprawie zbliżenia przepisów Państw Członkowskich dotyczących klasyfikacji surowego drewna.

W tym samym okresie i zgodnie z procedurami określonymi w Traktacie WE, dyrektywa 68/89/EWG zostanie przejrana.

ROZDZIAŁ 2
Swobodny przepływ osób, usług i kapitału

Artykuł 86

W drodze odstępstwa od artykułu 73b Traktatu WE, Republika Finlandii może stosować do 31 grudnia 1995 roku postanowienia Ustawy nr 1612 z 30 grudnia 1992 roku dotyczącej nabywania fińskich przedsiębiorstw przez obcokrajowców.

Artykuł 87

Niezależnie od zobowiązań wynikających z Traktatów stanowiących podstawę Unii Europejskiej, Republika Finlandii może przez pięć lat od daty przystąpienia utrzymać w mocy swoje dotychczasowe przepisy dotyczące drugich domów.

ROZDZIAŁ 3
Rybołówstwo
Sekcja I
Postanowienia ogólne

Artykuł 88

1. O ile żadne z postanowień niniejszego rozdziału nie stanowi inaczej, przepisy zawarte w niniejszym Akcie mają zastosowanie do rybołówstwa.

2. Artykuły 148 i 149 mają zastosowanie do produktów rybołówstwa.

Sekcja II

Dostęp do wód i zasobów

Artykuł 89

O ile żadne z postanowień niniejszego rozdziału nie stanowi inaczej, uregulowania kwestii dostępu zawarte w niniejszej sekcji mają zastosowanie w okresie przejściowym, którego zakończenie wyznaczy data wprowadzenia wspólnotowego systemu zezwoleń połowowych. Ta ostatnia nie może w żadnym wypadku przypaść po upływie terminu przewidzianego w artykule 14 ustęp 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3760/92 z dnia 20 grudnia 1992 roku w sprawie utworzenia wspólnotowego systemu rybołówstwa i upraw wodnych.

Podsekcja I

Statki fińskie

Artykuł 90

W celu osiągnięcia ich integracji ze wspólnotowym systemem rybołówstwa i upraw wodnych ustanowionym rozporządzeniem (EWG) nr 3760/92, dostęp statków rybackich pływających pod banderą Finlandii i zarejestrowanych i/lub odnotowanych w fińskich portach, odtąd zwanych „statkami fińskimi”, do wód podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji Państw Członkowskich Unii w jej obecnym składzie podlega systemowi określone w niniejszej podsekcji.

Artykuł 91

Od dnia przystąpienia do dnia wprowadzenia w życie wspólnotowego systemu zezwoleń połowowych statki fińskie są uprawnione do dokonywania połowów na wodach podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji Państw Członkowskich Unii w jej obecnym składzie w strefie III d Międzynarodowej Rady Badań Morza, na warunkach identycznych do tych, które miały zastosowanie bezpośrednio przed wejściem w życie Traktatu o przystąpieniu.

Artykuł 92

Procedury techniczne, które okażą się niezbędne do zapewnienia stosowania artykułu 91 zostaną przyjęte przed 1 stycznia 1995 roku, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 18 rozporządzenia (EWG) nr 3760/92.

Artykuł 93

Od dnia przystąpienia do dnia wprowadzenia w życie wspólnotowego systemu zezwoleń połowowych statki fińskie są uprawnione do dokonywania połowów na wodach podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji Szwecji, na warunkach identycznych do tych, które miały zastosowanie bezpośrednio przed wejściem w życie Traktatu o przystąpieniu.

Szczegółowe zasady zastosowania tego artykułu zostaną przyjęte przed 1 stycznia 1995 roku, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 18 rozporządzenia (EWG) nr 3760/92.

Artykuł 94

1. Przyznany Finlandii udział we wspólnotowych włośnościach dopuszczalnych połowów ryb, których połów podlega ograniczeniom ilościowym wynosi, według gatunków i stref:

Gatunki	Podział według ICES lub IBSFC Strefy odniesienia przy ustalaniu globalnych kwot połowów	Udział Finlandii (%)
Śledź	III b, c, d z wyjątkiem „Jednostki zarządzania nr 3” IBSFC (1)	11,840
Śledź	„Jednostka zarządzania nr 3” IBSFC	81,986
Szprot	III b, c, d (2)	12,798
Łosoś	III b, c, d z wyjątkiem Zatoki Fińskiej (3)	33,611
Łosoś	Zatoka Fińska (3)	100,000
Dorsz	III b, c, d (2)	2,339 (4)

(1) Określonej przez IBSFC.

(2) Wody wspólnotowe.

(3) Podgrupa 32 wg IBSFC.

(4) Ten odsetek ma zastosowanie do pierwszych 50 tysięcy ton wspólnotowych możliwości połowowych. Dla wspólnotowych możliwości połowowych przekraczających 50 tysięcy ton, udział Finlandii wynosi 2,161%.

2. Udziały przyznane Finlandii są ustalane zgodnie z przepisami artykułu 8 ustęp 4 rozporządzenia (EWG) nr 3760/92, po raz pierwszy przed 31 grudnia 1994 roku.

3. Do dnia wprowadzenia systemu wspólnotowych zezwoleń połowowych, a najpóźniej do 31 grudnia 1997 roku, dokonywane przez statki fińskie połowy gatunków nieobjętych regulacją ani podziałem łowionych wielkości, na tych wodach Wspólnoty w jej obecnym kształcie, które są objęte artykułem 91, nie mogą przekraczać poziomów osiągniętych bezpośrednio przed wejściem w życie Traktatu o przystąpieniu.

Podsekcja II

Statki Unii w jej obecnym kształcie

Artykuł 95

Od dnia przystąpienia do dnia wprowadzenia w życie wspólnotowego systemu zezwoleń połowowych statki pływające pod banderą Państw Członkowskich Unii w jej obecnym kształcie są uprawnione do dokonywania połowów na wodach podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji Finlandii, na warunkach takich samych jak te, które miały zastosowanie bezpośrednio przed wejściem w życie Traktatu o przystąpieniu.

Szczegółowe zasady stosowania tego artykułu zostaną przyjęte przed 1 stycznia 1995 roku, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 18 rozporządzenia (EWG) nr 3760/92.

Sekcja III

Zasoby zewnętrzne

Artykuł 96

1. Od daty przystąpienia umowy zawartej przez Republikę Finlandii z państwami trzecimi i dotyczące rybołówstwa są obsługiwane przez Wspólnotę.

2. Prawa i obowiązki wynikające dla Republiki Finlandii z umów, o których mowa w ustępie 1 pozostają nienaruszone w okresie, w którym postanowienia tych umów pozostają tymczasowo w mocy.

3. Jak najszybciej, a w każdym razie przed wygaśnięciem umów, o których mowa w ustępie 1 Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmie właściwe decyzje zmierzające do zapewnienia kontynuacji działań w zakresie rybołówstwa wynikających z tych umów, przy czym możliwe jest przedłużenie pewnych spośród tych umów na okres nie przekraczający roku.

ROZDZIAŁ 4

Stosunki zewnętrzne, w tym unia celna

Artykuł 97

Akty wymienione w załączniku VI do niniejszego Aktu mają zastosowanie do Finlandii na warunkach określonych w załączniku.

Artykuł 98

Wyjściowa wysokość ceł wykorzystywana w odniesieniu do poszczególnych towarów dla przewidzianego w artykule 99 stopniowego zbliżania ceł do Wspólnej Taryfy Celnej zostanie przyjęta na podstawie ceł stosowanych przez Republikę Finlandii 1 stycznia 1994 roku.

Artykuł 99

Przez okres trzech lat po przystąpieniu Republika Finlandii może utrzymać w mocy cła stosowane wobec państw trzecich na produkty, o których mowa w załączniku XI.

Podczas tego okresu Republika Finlandii zredukuje różnicę pomiędzy swoimi cłami wyjściowymi i cłami określonymi we Wspólnej Taryfie Celnej zgodnie z poniższym schematem:

- 1 stycznia 1996 roku – różnica wysokości ceł wyjściowych i Wspólnej Taryfy Celnej w stosunku do wszystkich towarów zostanie zredukowana do 75%;
- 1 stycznia 1997 roku – różnica wysokości ceł wyjściowych i Wspólnej Taryfy Celnej w stosunku do wszystkich towarów zostanie zredukowana do 40%;

Od 1 stycznia 1998 roku Republika Finlandii zastosuje Wspólną Taryfę Celną w całości.

Artykuł 100

1. Od 1 stycznia 1995 roku Republika Finlandii zastosuje:

- a) porozumienie z 20 grudnia 1973 roku dotyczące międzynarodowego handlu tekstyliami po zmianach i rozszerzeniu jego zakresu Protokołami z 31 lipca 1986 roku, 31 lipca 1991 roku, 9 grudnia 1992 roku i 9 grudnia 1993 roku lub porozumienie w sprawie tekstyliów i materiałów odzieżowych zawarte w wyniku Rundy Urugwajskiej GATT, o ile to ostatnie będzie w mocy w dniu przystąpienia;
- b) bilateralne umowy i porozumienia zawarte przez Wspólnotę z państwami trzecimi.

2. Protokoły do bilateralnych umów i porozumień są przedmiotem negocjacji Wspólnoty z zainteresowanymi państwami trzecimi w celu dokonania odpowiednich dostosowań ograniczeń ilościowych eksportu produktów tekstylnych i odzieżowych do Wspólnoty.

3. O ile protokoły, o których mowa w ustępie 2 nie zostaną zawarte do 1 stycznia 1995 roku, Wspólnota podejmie środki zmierzające do zaradzenia powstałej sytuacji i dotyczące niezbędnych przejściowych dostosowań zapewniających realizację przez Wspólnotę zawartych umów.

Artykuł 101

1. Do 31 grudnia 1999 roku Republika Finlandii może otworzyć bezcłowy kontyngent na styren (kod w nomenklaturze scalonej 2902 50 00) w wysokości 21 tysięcy ton rocznie, o ile towary objęte kontyngentem:

- są wprowadzane do swobodnego obrotu w Finlandii i są zużywane w Finlandii lub przetwarzane w sposób powodujący nabycie pochodzenia wspólnotowego i
- pozostają pod nadzorem celnym stosownie do właściwych przepisów wspólnotowych dotyczących końcowego wykorzystania (rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 roku w sprawie ustanowienia Wspólnotowego Kodeksu Celnego, artykuły 21 i 82).

2. Postanowienia ustępu 1 mają zastosowanie jedynie wtedy, gdy przy wprowadzaniu towarów do swobodnego obrotu we Wspólnocie wraz z deklaracją importową zostanie przedłożone oświadczenie właściwych władz fińskich wskazujące na to, że do towarów tych mają się stosować postanowienia ustępu 1.

3. Komisja i właściwe władze fińskie podejmą właściwe środki celem zapewnienia, że ostateczne użycie towarów lub ich przetworzenie prowadzące do nabycia wspólnotowego pochodzenia nastąpi na terytorium Finlandii.

Artykuł 102

1. Od 1 stycznia 1995 roku Republika Finlandii stosuje postanowienia umów, o których mowa w artykule 103.

2. Wszelkie dostosowania są przedmiotem protokołów zawieranych z pozostałymi stronami umów i do tych umów dołączonymi.

3. Jeśli protokoły wspomniane w ustępie 2 nie zostaną zawarte do 1 stycznia 1995 roku, Wspólnota podejmie w momencie przystąpienia kroki niezbędne do zaradzenia powstałej sytuacji.

Artykuł 103

Artykuł 102 ma zastosowanie do:

- umów zawartych z Andorą, Algierią, Bułgarią, byłą Czechosłowacką Republiką Federalną i jej sukcesorami (Republiką Czeską i Republiką Słowacką), Cyprzem, Egiptem, Węgrami, Islandią, Izraelem, Jordanią, Libanem, Malcią, Marokiem, Norwegią, Polską, Rumunią, Słowenią, Szwajcarią, Syrią, Tunezją, Turcją i innych umów zawartych z państwami trzecimi i dotyczących wyłącznie handlu towarami wymienionymi w załączniku II do Traktatu WE;
- czwartej konwencji AKP/EWG podpisanej 15 grudnia 1989 roku;
- innych podobnych porozumień, które mogą być zawarte przed przystąpieniem.

Artykuł 104

Ze skutkiem od 1 stycznia 1995 roku Republika Finlandii wycofa się między innymi z Konwencji ustanawiającej Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu podpisanej 4 stycznia 1960 roku oraz z umów o wolnym handlu podpisanych z Estonią, Łotwą i Litwą w 1992 roku.

Artykuł 105

Jeśli umowy, które Wspólnota ma zawrzeć z Estonią, Łotwą i Litwą nie weszłyby w życie przed datą przystąpienia, Wspólnota podejmie, w momencie przystąpienia, niezbędne kroki celem zapewnienia utrzymania dostępu do rynku Finlandii produktów pochodzących z państw bałtyckich.

ROZDZIAŁ 5

Postanowienia finansowe i budżetowe

Artykuł 106

Wszelkie odniesienia do decyzji Rady w sprawie systemu środków własnych Wspólnoty są rozumiane jako odnoszące się do decyzji Rady z dnia 24 czerwca 1988 roku z uwzględnieniem wszelkich późniejszych zmian lub do jakiegokolwiek decyzji ją zastępującej.

Artykuł 107

Przychody oznaczone jako „Cła Wspólnej Taryfy Celnej i inne cła”, o których mowa w artykule 2 ustęp 1 litera b decyzji Rady w sprawie systemu środków własnych Wspólnoty lub w odpowiednich postanowieniach jakiegokolwiek decyzji ją zastępującej, obejmują cła obliczane na podstawie stawek wynikających ze Wspólnej Taryfy Celnej i wszelkich koncesji celnych z nią związanych, stosowanych przez Wspólnotę w handlu Finlandii z państwami trzecimi.

Artykuł 108

Środki własne pochodzące z podatku VAT są obliczane i kontrolowane w taki sposób, jakby Wyspy Alandzkie były objęte terytorialnym zakresem szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 roku w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących podatków pośrednich

- wspólny system podatku od wartości dodanej: jednolita podstawa opodatkowania

Artykuł 109

Pierwszego roboczego dnia każdego miesiąca Wspólnota wypłaci Republice Finlandii w ramach wydatków ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich jedną dwunastą poniższych kwot:

- 476 milionów ECU w 1995 roku,
- 163 miliony ECU w 1996 roku,
- 65 milionów ECU w 1997 roku,
- 33 miliony ECU w 1998 roku.

Artykuł 110

Płatności Republiki Finlandii, które mają być dokonane po jej przystąpieniu, a wynikające ze zobowiązań zaciągniętych w oparciu o artykuł 82 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym są pokrywane z ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich.

Artykuł 111

Udział Republiki Finlandii w opłacaniu mechanizmu finansowego przewidzianego w artykule 116 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym jest pokrywany z ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich.

TYTUŁ V

ŚRODKI PRZEJŚCIOWE DOTYCZĄCE SZWECJI

ROZDZIAŁ I

Swobodny przepływ towarów

Sekcja I

Normy i środowisko

Artykuł 112

1. Zgodnie z załącznikiem i na warunkach w nim określonych w okresie czterech lat od daty przystąpienia, postanowienia, o których mowa w załączniku XII nie mają zastosowania do Szwecji.

2. W tym okresie postanowienia, o których mowa w ustępie 1, zostaną przejrane zgodnie z procedurami wspólnotowymi.

Z zastrzeżeniem wyników tego przeglądu, na koniec okresu przejściowego, o którym mowa w ustępie 1, dorobek WE będzie miał zastosowanie do nowych Państw Członkowskich na takich samych warunkach, na jakich ma zastosowanie do obecnych Państw Członkowskich.

Sekcja II
Postanowienia różne

Artykuł 113

W okresie trzech lat od daty przystąpienia Królestwo Szwecji może w dalszym ciągu stosować swój system klasyfikacji surowego drewna w takim zakresie, aby jej krajowe przepisy i uregulowania administracyjne z nimi związane nie stały w sprzeczności z przepisami wspólnotowymi dotyczącymi rynku wewnętrznego lub handlu z państwami trzecimi, a w szczególności z artykułem 6 dyrektywy 68/89/EWG w sprawie zbliżenia przepisów Państw Członkowskich dotyczących klasyfikacji surowego drewna.

W tym samym okresie i zgodnie z procedurami określonymi w Traktacie WE, dyrektywa 68/89/EWG zostanie przejrzana.

ROZDZIAŁ 2

Swobodny przepływ osób, usług i kapitału

Artykuł 114

Niezależnie od zobowiązań wynikających z Traktatów stanowiących podstawę Unii Europejskiej, Królestwo Szwecji może przez pięć lat od daty przystąpienia utrzymać w mocy swoje dotychczasowe przepisy dotyczące drugich domów.

ROZDZIAŁ 3

Rybołówstwo

Sekcja I
Postanowienia ogólne

Artykuł 115

1. O ile żadne z postanowień niniejszego rozdziału nie stanowi inaczej, przepisy zawarte w niniejszym Akcie mają zastosowanie do rybołówstwa.
2. Artykuły 148 i 149 mają zastosowanie do produktów rybołówstwa.

Sekcja II
Dostęp do wód i zasobów

Artykuł 116

O ile żadne z postanowień niniejszego rozdziału nie stanowi inaczej, uregulowania kwestii dostępu zawarte w niniejszej sekcji mają zastosowanie w okresie przejściowym, którego zakończenie wyznaczy data wprowadzenia wspólnotowego systemu zezwoleń połowowych. Ta ostatnia nie może w żadnym wypadku przypaść po upływie terminu przewidzianego w artykule 14 ustęp 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3760/92 z dnia 20 grudnia 1992 roku w sprawie utworzenia wspólnotowego systemu rybołówstwa i upraw wodnych.

Podsekcja I
Statki szwedzkie

Artykuł 117

W celu osiągnięcia ich integracji ze wspólnotowym systemem rybołówstwa i upraw wodnych ustanowionym rozporządzeniem (EWG) nr 3760/92, dostęp statków rybackich pływających pod banderą

Szwecji i odnotowanych i/lub zarejestrowanych w szwedzkich portach, odtąd zwanych „statkami szwedzkimi”, do wód podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji Państw Członkowskich Unii w jej obecnym składzie podlega systemowi określone w niniejszej podsekcji.

Artykuł 118

Od dnia przystąpienia do dnia wprowadzenia w życie wspólnotowego systemu zezwoleń połowowych statki szwedzkie są uprawnione do dokonywania połowów na wodach podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji Państw Członkowskich Unii w jej obecnym składzie w strefach III i IV Międzynarodowej Rady Badań Morza, na warunkach identycznych do tych, które miały zastosowanie bezpośrednio przed wejściem w życie Traktatu o przystąpieniu i ustanowionych stosownymi postanowieniami rozporządzenia (WE) nr 3682/93.

Artykuł 119

Procedury techniczne, które okażą się przydatne dla zapewnienia stosowania artykułu 118 zostaną przyjęte przed 1 stycznia 1995 roku, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 18 rozporządzenia (EWG) nr 3760/92.

Artykuł 120

„Od dnia przystąpienia do dnia wprowadzenia w życie wspólnotowego systemu zezwoleń połowowych statki szwedzkie są uprawnione do dokonywania połowów na wodach podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji Finlandii, na warunkach identycznych do tych, które miały zastosowanie bezpośrednio przed wejściem w życie Traktatu o przystąpieniu.”

Szczegółowe zasady zastosowania tego artykułu zostaną przyjęte przed 1 stycznia 1995 roku, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 18 rozporządzenia (EWG) nr 3760/92.

Artykuł 121

1. Przyznany Szwecji udział we wspólnotowych widkościach dopuszczalnych połowów ryb, których połów podlega ograniczeniom ilościowym wynosi, według gatunków i stref:

Gatunki	Podział ICES lub IBSFC (¹) Strefy odniesienia przy ustalaniu globalnych kwot połowów	Udział Szwecji (%)
Śledź	III a	50,729
Śledź	III b, c, d (2) z wyjątkiem Jednostki zarządzania 3 IBSFC (3)	46,044
Śledź	Jednostka zarządzania 3 IBSFC	18,014
Śledź	II a (²) IV, VII d	1,433
Szprot	III a	27,409
Szprot	III b, c, d (2)	47,264
Łosoś	III b, c, d (2) z wyjątkiem Zatoki Fińskiej (⁴)	36,435
Dorsz	III a Skagerrak (⁵)	14,469
Dorsz	III a Kattegat (⁶)	37,027
Dorsz	III b, c, d (2)	35,037 (7)
Dorsz	II a (2), IV	0,136
Łupacz	III a, III b, c, d (²)	9,942
Łupacz	II a (2), IV	0,514
Czarniak	II a (²), III a, III b, c, d (²), IV	1,187
Witlinek	IIIa	9,647

Witlinek	II a (2), IV	0,018
Wątlusz	III a, III b, c, d ⁽²⁾	7,844
Makrela	II a ⁽²⁾ , III a, III b, c, d (2), IV,	19,165
Płastuga	III a Skagerrak	4,256
Płastuga	III a Kattegat	10,000
Płastuga	III b, c, d (2)	6,356
Sola	III a, III b, c, d ⁽²⁾	3,162
Pstrąg głębinowy	IIIa	35,006
Homar norweski	III a, III b, c, d ⁽²⁾	26,295

(1) IBSFC: Międzynarodowa Komisja Połowów na Bałtyku.

⁽²⁾ Wody wspólnotowe.

⁽³⁾ Określone przez IBSFC.

⁽⁴⁾ Podsekcja 32 IBSFC.

⁽⁵⁾ Skagerrak jest to obszar ograniczony z zachodu linią łączącą latarnie morskie w Hanstholm i Lindesnes, zaś od południa linią prowadzącą od latarni morskiej Skagen do latarni morskiej Tistlama, a od niej do najbliższego punktu na wybrzeżu Szwecji.

⁽⁶⁾ Rozumiany jako część strefy III a, niezawartej w definicji Skagerraku podanej w przypisie (5).

⁽⁷⁾ Ten odsetek ma zastosowanie do pierwszych 50 tysięcy ton wspólnotowych możliwości połowowych. Dla wielkości wykraczających poza 50 tysięcy ton, udział Szwecji wynosi 40%. Podział ten nie uwzględnia kontynuowanego przekazywania przez Szwecję kwot na rzecz Państw Członkowskich, wynikającego z Porozumienia w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego z 1992 roku.

2. Udziały przyznane Szwecji są ustalane zgodnie z przepisami artykułu 8 ustęp 4 rozporządzenia (EWG) nr 3760/92, po raz pierwszy przed 31 grudnia 1994 roku.

3. Udziały Szwecji w połowach gatunków ryb, które nie są objęte kwotami połowów albo też są nimi objęte, lecz kwoty te nie zostały podzielone pomiędzy Państwa Członkowskie Unii w jej obecnym kształcie, są w podziale na gatunki i strefy określone następująco:

Gatunki	Podział według Międzynarodowej Rady Badań Morza (ICES)	Udziały Szwecji (t)
Szprot (3)	II a (1), IV (1)	1 330
Inne (2)	II a (1), IV (1)	1 000

(¹) Wody wspólnotowe.

(²) Gatunki inne niż te, dla których przyznano Szwecji określoną kwotę lub stałą wielkość.

(³) Włączając dobijaki.

4. Do dnia wprowadzenia systemu wspólnotowych zezwoleń połowowych, a najpóźniej do 31 grudnia 1997 roku, dokonywane przez statki szwedzkie połowy gatunków nieobjętych regulacją ani podziałem łowionych wielkości, na tych wodach Wspólnoty, które są objęte artykułem 117, nie mogą przekraczać poziomów osiągniętych bezpośrednio przed wejściem w życie Traktatu o przystąpieniu.

Artykuł 122

1. Jeśli w niniejszym Akcie nie podano inaczej, warunki dokonywania połowów w granicach wielkości przyznanych stosownie do artykułu 121 są takie same jak te, które były stosowane bezpośrednio przed wejściem w życie niniejszego Traktatu.

2. Warunki te zostaną po raz pierwszy określone przed 1 stycznia 1995 roku, stosownie do artykułu 8 ustęp 4 rozporządzenia (EWG) nr 3760/92.

Podsekcja II

Statki Unii w jej obecnym kształcie

Artykuł 123

Od dnia przystąpienia do dnia wprowadzenia w życie wspólnotowego systemu zezwoleń połowowych statki pływające pod banderą Państw Członkowskich Unii w jej obecnym kształcie są uprawnione do dokonywania połowów na wodach podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji Szwecji, w strefie III a, b i d Międzynarodowej Rady Badań Morza, na warunkach takich samych jak te, które miały zastosowanie bezpośrednio przed wejściem w życie Traktatu o przystąpieniu.

Szczegółowe zasady zastosowania tego artykułu zostaną przyjęte przed 1 stycznia 1995 roku, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 18 rozporządzenia (EWG) nr 3760/92.

Sekcja III

Zasoby zewnętrzne

Artykuł 124

1. Od daty przystąpienia umowy zawarte przez Królestwo Szwecji z państwami trzecimi i dotyczące rybołówstwa są obsługiwane przez Wspólnotę.

2. Prawa i obowiązki wynikające dla Królestwa Szwecji z umów, o których mowa w ustępie 1 pozostają nienaruszone w okresie, w którym postanowienia tych umów pozostają tymczasowo w mocy.

3. Jak najszybciej, a w każdym razie przed wygaśnięciem umów, o których mowa w ustępie 1 Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmie właściwe decyzje zmierzające do zapewnienia kontynuacji działań w zakresie rybołówstwa wynikających z tych umów, przy czym możliwe jest przedłużenie pewnych spośród tych umów na okres nieprzekraczający roku.

Artykuł 125

Przez okres nie dłuższy niż trzy lata od dnia przystąpienia Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustala co roku wkład finansowy Unii na wprowadzenie łososi jednorocznych dokonywane przez właściwe władze szwedzkie.

Wkład ten określa się na podstawie wielkości występujących bezpośrednio przed przystąpieniem.

ROZDZIAŁ 4

Stosunki zewnętrzne i unia celna

Artykuł 126

Akty wymienione w załączniku VI do niniejszego Aktu mają zastosowanie do Szwecji na warunkach określonych w załączniku.

Artykuł 127

1. Od 1 stycznia 1995 roku Królestwo Szwecji zastosuje:

- a) porozumienie z 20 grudnia 1973 roku dotyczące międzynarodowego handlu tekstyliami po zmianach i rozszerzeniu jego zakresu Protokołami z 31 lipca 1986 roku, 31 lipca 1991 roku, 9 grudnia 1992 roku i 9 grudnia 1993 roku lub porozumienie w sprawie tekstyliów i materiałów odzieżowych zawarte w wyniku Rundy Urugwajskiej GATT, o ile to ostatnie będzie w mocy w dniu przystąpienia;
- b) bilateralne umowy i porozumienia zawarte przez Wspólnotę z państwami trzecimi.

2. Protokoły do bilateralnych umów i porozumień, o których mowa w ustępie 1, są przedmiotem negocjacji Wspólnoty z zainteresowanymi państwami trzecimi w celu dokonania odpowiednich dostosowań ograniczeń ilościowych importu produktów tekstylnych i odzieżowych do Wspólnoty, w sposób uwzględniający istniejące cechy obrotu Szwecji z jej dostawcami.

3. O ile protokoły, o których mowa w ustępie 2 nie zostaną zawarte do 1 stycznia 1995 roku, Wspólnota podejmie środki zmierzające do zaradzenia powstałej sytuacji i dotyczące niezbędnych przejściowych dostosowań zapewniających realizację przez Wspólnotę zawartych umów.

Artykuł 128

1. Od 1 stycznia 1995 roku Królestwo Szwecji zastosuje postanowienia umów, o których mowa w artykule 129.

2. Wszelkie dostosowania są przedmiotem protokołów zawieranych z pozostałymi stronami umów i dołączanych do tych umów.

3. Jeśli protokoły wspomniane w ustępie 2 nie zostaną zawarte do 1 stycznia 1995 roku, Wspólnota podejmie w momencie przystąpienia kroki niezbędne do zaradzenia powstałej sytuacji.

Artykuł 129

Artykuł 128 ma zastosowanie do:

- umów zawartych z Andorą, Algierią, Bułgarią, byłą Czechosłowacką Republiką Federalną i jej sukcesorami (Republiką Czeską i Republiką Słowacką), Cyprzem, Egiptem, Węgrami, Islandią, Izraelem, Jordanią, Libanem, Malcią, Marokiem, Norwegią, Polską, Rumunią, Słowenią, Szwajcarią, Syrią, Tunezją, Turcją i innych umów zawartych z państwami trzecimi i dotyczących wyłącznie handlu towarami wymienionymi w Załączniku II do Traktatu WE;
- czwartej konwencji AKP/EWG podpisanej 15 grudnia 1989 roku;
- innych podobnych porozumień, które mogą być zawarte przed przystąpieniem.

Artykuł 130

Ze skutkiem od 1 stycznia 1995 roku Królestwo Szwecji wycofa się między innymi z Konwencji ustanawiającej Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu podpisanej 4 stycznia 1960 roku oraz z umów o wolnym handlu podpisanych z Estonią, Łotwą i Litwą w 1992 roku.

Artykuł 131

Jeśli umowy, które Wspólnota ma zawrzeć z Estonią, Łotwą i Litwą nie weszłyby w życie przed datą przystąpienia, Wspólnota podejmie, w momencie przystąpienia, niezbędne kroki celem zapewnienia utrzymania dostępu do rynku Szwecji produktów pochodzących z państw bałtyckich.

ROZDZIAŁ 5

Postanowienia finansowe i budżetowe

Artykuł 132

Wszelkie odniesienia do decyzji Rady w sprawie systemu środków własnych Wspólnoty są rozumiane jako odnoszące się do decyzji Rady z dnia 24 czerwca 1988 roku z uwzględnieniem wszelkich późniejszych zmian lub do jakiegokolwiek decyzji ją zastępującej.

Artykuł 133

Przychody oznaczone jako „Cła Wspólnej Taryfy Celnej i inne cła”, o których mowa w artykule 2 ustęp 1 litera b decyzji Rady w sprawie systemu środków własnych Wspólnoty lub w odpowiednich postanowieniach jakiegokolwiek decyzji ją zastępującej, obejmują cła obliczane na podstawie stawek wynikających ze Wspólnej Taryfy Celnej i wszelkich koncesji celnych z nią związanych, stosowanych przez Wspólnotę w handlu Szwecji z państwami trzecimi.

Artykuł 134

Pierwszego roboczego dnia każdego miesiąca Wspólnota wypłaci Królestwu Szwecji w ramach wydatków ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich jedną dwunastą poniższych kwot:

- 488 milionów ECU w 1995 roku,
- 432 miliony ECU w 1996 roku,
- 76 milionów ECU w 1997 roku,
- 31 milionów ECU w 1998 roku.

Artykuł 135

Płatności Królestwa Szwecji, które mają być dokonane po jego przystąpieniu, a wynikające ze zobowiązań zaciągniętych w oparciu o artykuł 82 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym są pokrywane z ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich.

Artykuł 136

Udział Królestwa Szwecji w opłacaniu mechanizmu finansowego przewidzianego w artykule 116 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym jest pokrywany z ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich.

TYTUŁ VI

ROLNICTWO

Artykuł 137

1. Przepisy niniejszego tytułu mają zastosowanie do towarów rolnych z wyjątkiem tych, które są objęte rozporządzeniem (EWG) nr 3759/92 w sprawie wspólnej organizacji rynku w zakresie produktów rybołówstwa i upraw wodnych.

2. O ile niniejszy Akt nie stanowi inaczej:

- handel nowych Państw Członkowskich w ich wzajemnych stosunkach, z państwami trzecimi, a także z obecnymi Państwami Członkowskimi jest regulowany przepisami, które mają zastosowanie do obecnych Państw Członkowskich. Przepisy stosowane we Wspólnocie w jej obecnym kształcie, a dotyczące cel importowych, opłat o skutku równoważnym, ograniczeń ilościowych i środków o skutku równoważnym mają zastosowanie do nowych Państw Członkowskich;
- prawa i obowiązki wynikające ze wspólnej polityki rolnej w pełni stosują się do nowych Państw Członkowskich.

3. Zgodnie ze szczegółowymi postanowieniami niniejszego tytułu określającymi odpowiednie okresy i daty, wspomniane w ustępie 1 środki przejściowe dotyczące produktów rolnych zostaną zaniechane do końca piątego roku po przystąpieniu Austrii i Finlandii. Środki te jednak w pełnym zakresie uwzględnia w odniesieniu do każdego towaru całą produkcję z roku 1999.

ROZDZIAŁ 1

Postanowienia dotyczące pomocy krajowej

Artykuł 138

1. W okresie przejściowym Austria i Finlandia będą mogły, za zgodą Komisji, udzielać pomocy w odpowiedniej formie, o charakterze przejściowym i zmniejszającym się w miarę upływu czasu, producentom podstawowych produktów rolnych objętych wspólną polityką rolną.

Pomoc ta może być zróżnicowana w zależności od regionu.

2. Komisja wydaje zezwolenie na stosowanie pomocy państwowej, o której mowa w ustępie 1:

- we wszystkich przypadkach, kiedy czynniki wskazane przez nowe Państwo Członkowskie wykazują istnienie istotnych różnic pomiędzy poziomem pomocy udzielanej producentom towarów przed przystąpieniem, a poziomem pomocy, która może być udzielona w ramach wspólnej polityki rolnej;
- co najwyżej do wysokości tej różnicy.

Początkowe różnice mniejsze niż 10% nie są uważane za istotne.

Jednakże zezwolenia Komisji:

- są udzielane zgodnie ze zobowiązaniami międzynarodowymi powiększonej Wspólnoty;
- w przypadku wieprzowiny, jaj oraz drobiu uwzględniają ceny paszy;
- nie są udzielane w przypadku tytoniu.

3. Rozmiary pomocy, o której mowa w ustępie 2, są obliczane dla podstawowych produktów rolnych. Obliczenia te uwzględniają w szczególności środki wspierania cen w postaci instrumentów interwencji oraz innych instrumentów, a także pomoc powiązaną z rozmiarami areałów, cenami, wielkością produkcji lub jednostkami produkcyjnymi oraz pomoc otrzymywaną przez gospodarstwa na poszczególne towary.

4. Zezwolenia Komisji:

- określają maksymalny początkowy poziom pomocy, stopę, według której będzie on obniżany, a w razie potrzeby również warunki jej udzielania, biorąc pod uwagę inne formy pomocy wynikające z przepisów wspólnotowych i nieobjęte niniejszym artykułem;
- są udzielane z zastrzeżeniem możliwości dokonywania poprawek niezbędnych z uwagi na:
 - rozwój wspólnej polityki rolnej;
 - zmiany poziomu cen we Wspólnocie.

Gdy poprawki takie okażą się potrzebne, rozmiary pomocy lub warunki jej udzielania zostaną zmienione na żądanie Komisji lub w drodze jej decyzji.

5. Z zastrzeżeniem postanowień ustępów 1-4, Komisja wyda zezwolenie przewidziane w ustępie 1 na krajowe środki objęte załącznikiem XIII, do wysokości i na warunkach przewidzianych w tym załączniku.

Artykuł 139

1. Komisja zezwoli Austrii i Finlandii na utrzymanie pomocy, która nie jest związana z określoną produkcją i z tego powodu nie jest brana pod uwagę przy obliczaniu rozmiarów pomocy zgodnie z artykułem 138 ustęp 3. Na podstawie niniejszego rozdziału dopuszcza się w szczególności pomoc dla gospodarstw.

2. Do pomocy przewidzianej w ustępie 1 mają zastosowanie postanowienia artykułu 138 ustęp 4.

Rozmiary pomocy tego samego rodzaju, która jest przewidziana przez wspólną politykę rolną lub zgodna z przepisami Wspólnoty są odejmowane od rozmiarów pomocy, o której mowa w poprzednim zdaniu.

3. Pomoc dozwolona na podstawie niniejszego artykułu zostanie wyeliminowana najpóźniej na koniec okresu przejściowego.

4. Ustęp 1 nie ma zastosowania do pomocy inwestycyjnej.

Artykuł 140

Komisja zezwala Austrii i Finlandii na przejściowe udzielanie pomocy krajowej przewidzianej w załączniku XIV, do wysokości i na warunkach określonych w tym załączniku. W zezwoleniu Komisja określi początkowy poziom pomocy (w zakresie, w jakim poziom ten nie został już określony w załączniku) oraz stopę, według której pomoc ta ma ulegać zmniejszeniu.

Artykuł 141

W razie wystąpienia poważnych trudności wynikających z przystąpienia, które utrzymują się po wykorzystaniu w pełni postanowień artykułów 138, 139, 140 i 142 oraz innych środków wynikających z przepisów Wspólnoty, Komisja może zezwolić Finlandii na przyznanie producentom krajowej pomocy w celu ułatwienia im pełnej integracji w ramach wspólnej polityki rolnej.

Artykuł 142

1. Komisja zezwoli Finlandii i Szwecji na przyznawanie długoterminowej pomocy krajowej mającej na celu zapewnienie, by działalność rolnicza utrzymywała się w określonych regionach. Regiony te powinny obejmować obszary rolnicze położone na północ od 62 równoleżnika i pewne przyległe obszary leżące na południe od niego i o podobnych warunkach klimatycznych, powodujących szczególne utrudnienia działalności rolniczej.

2. Regiony, o których mowa w ustępie 1 zostaną określone przez Komisję, która uwzględni w szczególności:

- małą gęstość zaludnienia;
- proporcję obszarów rolniczych w stosunku do ogólnej powierzchni;
- proporcję gruntów przeznaczonych pod uprawę zbóż przeznaczonych do spożycia przez ludzi w stosunku do ogółu powierzchni wykorzystywanej rolniczo.

3. Pomoc przewidziana w ustępie 1 może być powiązana z fizycznymi czynnikami produkcji, takimi jak liczba hektarów powierzchni rolnej lub sztuk zwierząt, przy odpowiednim uwzględnieniu ograniczeń określonych w ramach wspólnej organizacji rynków, a także historycznych wzorców produkcji, jednak nie może:

- być powiązana z przyszłą produkcją lub;
- prowadzić do wzrostu produkcji lub poziomu ogólnego pomocy, w stosunku do okresu porównawczego sprzed przystąpienia; okres ten ustali Komisja.

Pomoc może być zróżnicowana w zależności od regionu.

Pomoc powinna być udzielana w szczególności dla realizacji następujących celów:

- zachowania tradycyjnej produkcji produktów podstawowych i przetworzonych, w naturalny sposób odpowiadających warunkom klimatycznym danych regionów;
- polepszenia struktur produkcji, sprzedaży i przetwarzania towarów rolnych;
- ułatwienia zbytu danych towarów;
- zapewnienia ochrony środowiska naturalnego i wiejskiego.

Artykuł 143

1. Pomoc przewidziana w artykułach 138-142 i wszelkie inne rodzaje pomocy, które zgodnie z niniejszym Aktem wymagają zezwolenia Komisji muszą być jej notyfikowane. Pomoc ta nie może być udzielona przed uzyskaniem zezwolenia Komisji.

Zawiadomienie przez nowe Państwa Członkowskie o istniejących lub planowanych środkach pomocy, przed przystąpieniem, jest uważane za notyfikację w dniu przystąpienia.

2. W stosunku do pomocy, przewidzianej w artykule 142 Komisja rok po przystąpieniu, a następnie co pięć lat przedstawi Radzie raport dotyczący:

- udzielonych zezwoleń;
- skutków wynikających z pomocy udzielonej w oparciu o te zezwolenia.

Aby ułatwić przygotowanie tych raportów, Państwa Członkowskie, które otrzymały takie zezwolenia udzielają Komisji we właściwym czasie informacji na temat skutków przyznania pomocy, wskazując odnotowany rozwój gospodarki rolnej danych regionów.

Artykuł 144

W dziedzinie pomocy przewidzianej w artykułach 92 i 93 Traktatu WE:

- a) za „istniejącą pomoc” w rozumieniu artykułu 93 ustęp 1 Traktatu WE uważane są tylko te stosowane przez nowe Państwa Członkowskie formy pomocy, które były notyfikowane Komisji przed 30 kwietnia 1995 roku;
- b) istniejąca pomoc i plany jej przyznania lub modyfikacji zgłoszone Komisji przed przystąpieniem są uważane za notyfikowane w dniu przystąpienia.

ROZDZIAŁ 2

Inne postanowienia

Artykuł 145

1. Publiczne zapasy utrzymywane na dzień 1 stycznia 1995 roku przez nowe Państwa Członkowskie z tytułu ich polityki wspierania rynku zostaną przejęte przez Wspólnotę według wartości wynikającej z zastosowania artykułu 8 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1883/78 w sprawie ogólnych warunków finansowania interwencji przez Sekcję Orientacji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej.

2. Wszelkie zapasy towarów będących w wolnym obrocie w nowych Państwach Członkowskich 1 stycznia 1995 roku i przekraczających rozmiary normalnych zapasów muszą zostać wyeliminowane przez nowe Państwa Członkowskie na ich koszt zgodnie ze wspólnotowymi procedurami, które mają być określone, oraz w terminie, który ma być ustalony zgodnie z artykułem 149 ustęp 1. Definicja normalnych zapasów powinna być podana dla poszczególnych towarów na podstawie kryteriów i celów wspólnej organizacji poszczególnych rynków.

3. Zapasy, o których mowa w ustępie 1 powinny zostać odliczone od wielkości przekraczających rozmiary normalnych zapasów.

Artykuł 146

Artykuł 147

Jeśli w dziedzinie rolnictwa handel pomiędzy jednym lub kilkoma nowymi Państwami Członkowskimi a Wspólnotą w jej kształcie z 31 grudnia 1994 roku lub też handel pomiędzy nowymi Państwami Członkowskimi wywoła przed 1 stycznia 2000 roku poważne zakłócenia na rynku Austrii lub Finlandii, Komisja, stanowiąc na żądanie zainteresowanego Państwa Członkowskiego, zadecyduje w ciągu 24 godzin od otrzymania takiego żądania o tym, jakie środki ochronne uważa za wskazane. Środki takie nie mogą być retroaktywne, muszą uwzględniać interesy wszystkich zainteresowanych stron i nie mogą pociągać za sobą konieczności przeprowadzania kontroli granicznych.

Artykuł 148

1. O ile nie ma zastosowania procedura przewidziana dla szczególnych przypadków, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje przepisy konieczne do realizacji postanowień niniejszego tytułu.
2. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może wprowadzić zmiany postanowień niniejszego tytułu, które okażą się niezbędne w wyniku modyfikacji przepisów wspólnotowych.

Artykuł 149

1. Jeśli okaże się, że potrzebne są środki przejściowe dla ułatwienia zgodnego z warunkami określonymi w niniejszym tytule przejścia nowych Państw Członkowskich z dotychczasowego systemu do systemu wynikającego z zastosowania wspólnej organizacji rynków, środki takie powinny zostać przyjęte zgodnie z procedurą określoną w artykule 38 rozporządzenia nr 136/66/EWG lub, odpowiednio, w stosownych artykułach innych rozporządzeń dotyczących wspólnej organizacji rynków rolnych. Środki te mogą być przyjmowane do 31 grudnia 1997 roku, a ich zastosowanie musi być zakończone do tego dnia.
2. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim może przedłużyć okres, o którym mowa w ustępie 1.

Artykuł 150

1. Niezbędne w wyniku przystąpienia środki przejściowe dotyczące realizacji instrumentów związanych ze wspólną polityką rolną a niewymienione w niniejszym Akcie, włączając w to zagadnienia strukturalne, powinny zostać przyjęte przed przystąpieniem, zgodnie z procedurą określoną w ustępie 3 i wejść w życie najwcześniej w dniu przystąpienia.
2. Środki przejściowe, o których mowa w ustępie 1, mają zawierać w szczególności zmiany instrumentów przewidujących współfinansowanie przez obecne Państwa Członkowskie pewnych działań w dziedzinie statystyki i kontroli wydatków.

Mogą one także przewidywać, że pod pewnymi warunkami udzielić można pomocy krajowej prywatnym podmiotom, osobom fizycznym i prawnym, które utrzymują zapasy towarów, o których mowa w artykule 138 ustęp 1 lub wynikających z przetworzenia takich towarów na dzień 1 stycznia 1995 roku, przy czym pomoc ta może co najwyżej odpowiadać różnicy pomiędzy ceną odnotowaną w nowych Państwach Członkowskich przed przystąpieniem, a ceną wynikającą z zastosowania niniejszego Aktu.

3. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje środki przejściowe, o których mowa w ustępach 1 i 2. Jednak środki wpływające na instrumenty wcześniej przyjęte przez Komisję są przez nią wydawane zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 149 ustęp 1.

TYTUŁ VII

INNE POSTANOWIENIA

Artykuł 151

1. Akty wymienione w załączniku XV do niniejszego Aktu mają zastosowanie do nowych Państw Członkowskich na warunkach określonych w tym załączniku.
2. Na właściwie umotywowane żądanie jednego z nowych Państw Członkowskich Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, może przed 1 stycznia 1995 roku przyjąć przepisy czasowo wyłączające stosowanie aktów instytucji przyjętych po 1 stycznia 1994 roku, a przed datą podpisania Traktatu o przystąpieniu.

Artykuł 152

1. Jeśli przed 1 stycznia 1996 roku pojawią się poważne trudności, które mogą utrzymywać się w jakiegokolwiek dziedzinie gospodarki lub spowodować poważne pogorszenie sytuacji gospodarczej danego obszaru, nowe Państwa Członkowskie mogą zwrócić się o zezwolenie na podjęcie środków ochronnych w celu uzdrowienia sytuacji i dostosowania danego sektora gospodarki do wspólnego rynku.

W takich samych okolicznościach każde z obecnych Państw Członkowskich może ubiegać się o zezwolenie na podjęcie środków ochronnych w stosunku do jednego lub kilku nowych Państw Członkowskich.

2. Na żądanie zainteresowanego Państwa, Komisja, w ramach procedury przyspieszonej, określa środki ochronne, które uważa za niezbędne, wskazując warunki i sposoby ich stosowania.

W razie poważnych trudności gospodarczych i na wyraźne żądanie zainteresowanego Państwa Członkowskiego, Komisja podejmuje działania w ciągu pięciu dni roboczych od otrzymania żądania oraz odpowiednich informacji uzasadniających wniospek. Środki takie nie mogą być retroaktywne, muszą uwzględniać interesy wszystkich zainteresowanych stron i nie mogą pociągać za sobą konieczności przeprowadzania kontroli granicznych.

3. Środki dopuszczone na mocy ustępu 2 mogą obejmować wyłączenia stosowania przepisów Traktatu WE i EWWiS, a także niniejszego Aktu w takim zakresie i na takie okresy, jakie są ściśle niezbędne do realizacji celów, o których mowa w ustępie 1. Pierwszeństwo przyznaje się środkom, które w możliwie najmniejszy sposób zakłócają funkcjonowanie wspólnego rynku.

Artykuł 153

Dla uniknięcia zakłóceń funkcjonowania rynku wewnętrznego, stosowanie przepisów krajowych nowych Państw Członkowskich w czasie okresu przejściowego określonego w niniejszym Akcie nie spowoduje konieczności wprowadzenia kontroli granicznych pomiędzy Państwami Członkowskimi.

CZEŚĆ PIĄTA

POSTANOWIENIAW DOTYCZĄCE WPROWADZENIA NINIEJSZEGO AKTU W ŻYCIE

TYTUŁ I

POWOŁYWANIE INSTYTUCJI I ORGANÓW

Artykuł 154

Parlament Europejski zbierze się nie później niż w miesiąc od daty przystąpienia. Dokona on takich zmian swojego regulaminu wewnętrznego, które są niezbędne z uwagi na przystąpienie.

Artykuł 155

Rada dokona takich zmian swojego regulaminu wewnętrznego, które są niezbędne z uwagi na przystąpienie.

Artykuł 156

1. Po przystąpieniu Komisja zostanie zwiększona przez powołanie trzech dodatkowych członków. Ich kadencja upływa w tym samym czasie co kadencja członków Komisji z dnia przystąpienia.
2. Komisja dokona takich zmian swojego regulaminu wewnętrznego, które są niezbędne z uwagi na przystąpienie.

Artykuł 157

1. Po przystąpieniu zostanie powołanych trzech sędziów do Trybunału Sprawiedliwości i trzech sędziów do Sądu Pierwszej Instancji.
2. a) Kadencja jednego z sędziów Trybunału powołanych zgodnie z ustępem 1 upływa 6 października 1997 roku. Sędzia ten zostanie wskazany w drodze losowania. Kadencja dwóch pozostałych sędziów upływa 6 października 2000 roku;
b) Kadencja jednego z sędziów Sądu Pierwszej Instancji powołanych zgodnie z ustępem 1 upływa 31 sierpnia 1995 roku. Sędzia ten zostanie wskazany w drodze losowania. Kadencja dwóch pozostałych sędziów upływa 31 sierpnia 1998 roku.
3. Po przystąpieniu zostanie powołanych trzech dodatkowych rzeczników generalnych.
4. Kadencja jednego z trzech rzeczników generalnych powołanych zgodnie z ustępem 3 upływa 6 października 1997 roku. Kadencja pozostałych rzeczników generalnych upływa 6 października 2000 roku.
5. a) Trybunał Sprawiedliwości dokona takich zmian swojego regulaminu proceduralnego, które są niezbędne z uwagi na przystąpienie.
b) Sąd Pierwszej Instancji dokona w porozumieniu z Trybunałem takich zmian swojego regulaminu proceduralnego, które są niezbędne z uwagi na przystąpienie.
c) Zmienione regulaminy wymagają jednomyślnej zgody Rady.
6. W sprawach rozpatrywanych przed Trybunałem lub Sądem Pierwszej Instancji do 1 stycznia 1995 roku, w których postępowanie ustne rozpoczęło się przed tym dniem, pełny skład Trybunału i Sądu, oraz skład izb są określone zgodnie z przepisami sprzed przystąpienia. W sprawach tych stosowane są regulaminy proceduralne obowiązujące 31 grudnia 1994 roku.

Artykuł 158

Po przystąpieniu Trybunał Obrachunkowy zostanie powiększony przez powołanie trzech dodatkowych członków. Kadencja jednego z członków powołanych w ten sposób upływa 20 grudnia 1995 roku. Członek ten zostanie wskazany w drodze losowania. Kadencja pozostałych członków upływa 9 lutego 2000 roku.

Artykuł 159

Po przystąpieniu Komitet Ekonomiczno-Społeczny zostanie powiększony przez powołanie 33 członków reprezentujących różne kategorie życia gospodarczego i społecznego nowych Państw Członkowskich. Kadencja wybranych w ten sposób członków upływa w tym samym czasie co kadencja członków sprawujących tę funkcję w dniu przystąpienia.

Artykuł 160

Po przystąpieniu Komitet Regionów zostanie powiększony przez powołanie trzydziestu trzech członków reprezentujących organy regionalne i lokalne nowych Państw Członkowskich. Kadencja wybranych w ten sposób członków upływa w tym samym czasie co kadencja członków sprawujących tę funkcję w dniu przystąpienia.

Artykuł 161

Po przystąpieniu Komitet Doradczy EWWiS zostanie powiększony przez powołanie dwunastu nowych członków. Po czterech członków zostanie wybranych z Austrii, Finlandii i Szwecji. Kadencja wybranych w ten sposób członków upływa w tym samym czasie co kadencja członków sprawujących tę funkcję w dniu przystąpienia.

Artykuł 162

Po przystąpieniu Komitet Naukowo-Techniczny zostanie powiększony przez powołanie pięciu nowych członków. Po dwóch członków powołają Austria i Szwecja, jednego - Finlandia. Kadencja wybranych w ten sposób członków upływa w tym samym czasie co kadencja członków sprawujących tę funkcję w dniu przystąpienia.

Artykuł 163

Po przystąpieniu Komitet Walutowy zostanie powiększony przez powołanie po dwóch członków z każdego z nowych Państw Członkowskich. Ich kadencja upływa w tym samym czasie co kadencja członków sprawujących tę funkcję w dniu przystąpienia.

Artykuł 164

Dostosowania postanowień traktatowych dotyczących komitetów i ich regulaminów wewnętrznych, niezbędne z uwagi na przystąpienie, zostaną wprowadzone jak najszybciej po przystąpieniu.

Artykuł 165

1. Kadencje nowych członków komitetów wymienionych w załączniku XVI upływają w tym samym czasie co kadencje ich członków sprawujących te funkcje w dniu przystąpienia.
2. Po przystąpieniu skład komitetów wymienionych w załączniku XVII zostanie w całości odnowiony.

TYTUŁ II

ZASTOSOWANIE AKTÓW WYDANYCH PRZEZ INSTYTUCJE

Artykuł 166

Po przystąpieniu nowe Państwa Członkowskie uznaje się za adresatów dyrektyw i decyzji w rozumieniu artykułu 189 Traktatu WE i artykułu 161 Traktatu EWEA, a także zaleceń i decyzji w rozumieniu artykułu 14 Traktatu EWWiS, o ile takie dyrektywy, zalecenia i decyzje zostały skierowane do wszystkich obecnych Państw Członkowskich. Z wyjątkiem dyrektyw i decyzji, które wchodzą w życie zgodnie z artykułem 191 ustępy 1 i 2 Traktatu WE, uznaje się, że nowym Państwom Członkowskim notyfikowano takie dyrektywy, zalecenia i decyzje przy przystąpieniu.

Artykuł 167

Zastosowanie w każdym z nowych Państw Członkowskich aktów wymienionych w załączniku XVIII do niniejszego Aktu może być odroczone na okres wskazany w tej liście i na warunkach w niej określonych.

Artykuł 168

Nowe Państwa Członkowskie przyjmą środki niezbędne do przestrzegania od daty przystąpienia postanowień dyrektyw i decyzji w rozumieniu artykułu 189 Traktatu WE i artykułu 161 Traktatu EWEA, a także zaleceń i decyzji w rozumieniu artykułu 14 Traktatu EWWiS, chyba że lista z załącznika XIX lub inne postanowienia niniejszego Aktu przewidują inny okres na zastosowanie się do tych aktów.

Artykuł 169

1. W przypadku gdy akty instytucji wydane przed przystąpieniem wymagają dostosowania z uwagi na przystąpienie, a niezbędne dostosowania nie zostały przewidziane w niniejszym Akcie ani w jego załącznikach, niezbędne dostosowania są dokonywane zgodnie z procedurą przewidzianą w ustępie 2. Zmiany te wchodzi w życie z dniem przystąpienia.

2. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, lub też Komisja, w zależności od tego, który z tych organów przyjął dany akt, wydaje odpowiednie przepisy dostosowujące.

Artykuł 170

Teksty aktów przyjętych przez instytucje przed przystąpieniem i sporządzone przez Radę lub Komisję w językach fińskim i szwedzkim od dnia przystąpienia są tekstami autentycznymi na tych samych warunkach, co teksty sporządzone w obecnych dziewięciu językach. Zostaną one opublikowane w „Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich”, jeśli teksty w obecnych językach były w ten sposób publikowane.

Artykuł 171

Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki stosowane w dniu przystąpienia, które ze względu na przystąpienie zostają objęte artykułem 65 Traktatu EWWiS, muszą być notyfikowane Komisji w ciągu 3 miesięcy od przystąpienia. Tylko porozumienia i decyzje, które zostały notyfikowane, pozostają tymczasowo w mocy do czasu wydania decyzji przez Komisję. Jednakże, niniejszy artykuł nie ma zastosowania do porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk, które w dniu przystąpienia były objęte artykułami 1 i 2 Protokołu 25 do Porozumienia o EOG.

Artykuł 172

1. Od dnia przystąpienia nowe Państwa Członkowskie zapewnią niezwłoczne dostarczanie Komisji wszelkich istotnych not i informacji przekazanych przed przystąpieniem Urzędowi Nadzoru Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu i Stałemu Komitetowi Państw EFTA na podstawie Porozumienia o EOG. Dostarczenie tych not i informacji uznaje się za „notyfikowanie lub poinformowanie Komisji” w rozumieniu właściwych przepisów wspólnotowych.

2. Od dnia przystąpienia nowe Państwa Członkowskie zapewnią niezwłoczne przekazywanie Komisji spraw rozpatrywanych bezpośrednio przed przystąpieniem przez Urząd Nadzoru Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu na podstawie artykułów 53, 54, 57, 61 i 62 lub 65 Porozumienia o EOG lub artykułów 1 lub 2 Protokołu 25 do tego Porozumienia, gdy sprawy te w wyniku przystąpienia znalazły się w kompetencjach Komisji, włączając w to sprawy, których stan faktyczny zakończy się przed dniem przystąpienia. Komisja rozpoznaje te sprawy zgodnie ze stosownymi przepisami wspólnotowymi, zapewniając, by prawo do obrony było w dalszym ciągu przestrzegane.

3. Sprawy, które toczą się przed Komisją na podstawie artykułów 53 lub 54 Porozumienia o EOG albo też artykułów 1 lub 2 Protokołu 25 do tego Porozumienia, a do których w wyniku przystąpienia mają zastosowanie artykuły 85 lub 86 Traktatu WE lub artykuły 65 lub 66 Traktatu EWWiS, włączając w to sprawy, których stan faktyczny zakończy się przed dniem przystąpienia, są w dalszym ciągu rozpoznawane przez Komisję na podstawie właściwych przepisów wspólnotowych.

4. Decyzje w sprawie udzielenia zwolnień indywidualnych lub wydania deklaracji negatywnych wydane na podstawie artykułu 53 Porozumienia o EOG lub artykułu 1 Protokołu nr 25 do tego Porozumienia przez Urząd Nadzoru EFTA lub przez Komisję przed dniem przystąpienia, zaś dotyczące spraw, które w wyniku przystąpienia są objęte artykułem 85 Traktatu WE lub artykułem 65 Traktatu EWWiS, pozostają w mocy z punktu widzenia artykułu 85 Traktatu WE lub artykułu 65 Traktatu EWWiS aż do upływu okresu w nich samych określonego lub do wydania przez Komisję umotywowanej decyzji zgodnie z podstawowymi zasadami prawa wspólnotowego.

5. Wszelkie decyzje podjęte przez Urząd Nadzoru Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu przed dniem przystąpienia zgodnie z artykułem 61 Porozumienia o EOG, a do których w wyniku przystąpienia stosuje się artykuł 92 Traktatu WE pozostają w mocy zgodnie z artykułem 92 Traktatu WE, chyba że Komisja zdecyduje inaczej na podstawie artykułu 93 Traktatu WE. Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do decyzji wydanych w ramach procedury określonej w artykule 64 Porozumienia o EOG. Z zastrzeżeniem ustępu 2, nie jest uważana za „istniejącą obecnie pomoc państwową” w rozumieniu artykułu 93 ustęp 1 Traktatu WE pomoc państwowa udzielona przez nowe Państwa Członkowskie w roku 1994, która z naruszeniem Porozumienia o EOG lub uregulowań na nim opartych nie została notyfikowana Urzędowi Nadzoru Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu lub, pomimo notyfikacji, została udzielona jeszcze zanim Urząd Nadzoru Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu wydał decyzję.

6. Od dnia przystąpienia nowe Państwa Członkowskie zapewnią, że wszystkie inne sprawy, w których procesy kontrolne zgodnie z Porozumieniem o EOG przed przystąpieniem zaangażowany był Urząd Nadzoru Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu, zostaną niezwłocznie przekazane Komisji, która w dalszym ciągu będzie się nimi zajmować, przestrzegając przy tym, by prawo do obrony było w dalszym ciągu zapewniane.

7. Z zastrzeżeniem postanowień ustępów 4 i 5, decyzje podjęte przez Urząd Nadzoru Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu pozostaną w mocy po przystąpieniu, chyba że Komisja wyda umotywowaną decyzję innej treści zgodnie z podstawowymi zasadami prawa wspólnotowego.

Artykuł 173

Przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, zmierzające do zapewnienia na terytorium Państw Członkowskich ochrony zdrowia pracowników i mieszkańców przed szkodliwym promieniowaniem są stosownie do artykułu 33 Traktatu EWEA przekazywane Komisji przez te państwa w terminie trzech miesięcy od daty przystąpienia.

TYTUŁ III
POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 174

Załączniki I-XIX i Protokoły 1-10 dołączone do niniejszego Aktu stanowiącego integralną część.

Artykuł 175

Rząd Republiki Francuskiej przekaże rządowi nowych Państw Członkowskich uwierzytelnioną kopię Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali i traktatów zmieniających ten Traktat, których depozytariuszem jest Rząd Republiki Francuskiej.

Artykuł 176

Rząd Republiki Włoskiej przekaże rządowi nowych Państw Członkowskich uwierzytelnione kopie: Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej oraz Traktatów je zmieniających lub uzupełniających, w tym Traktaty dotyczące przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, a także Traktatu o Unii Europejskiej; traktaty te zostaną przekazane w następujących językach: angielskim, duńskim, francuski, greckim, hiszpańskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, portugalskim i włoskim.

Teksty tych Traktatów sporządzone w językach fińskim i szwedzkim są dołączone do niniejszego Aktu. Teksty te są autentyczne na takich warunkach jak teksty traktatów, o których mowa w ustępie 1 sporządzone w obecnych językach.

Artykuł 177

Uwierzytelnione kopie umów międzynarodowych złożonych w archiwum sekretariatu generalnego Rady Unii Europejskiej zostaną przekazane rządowi nowych Państw Członkowskich przez sekretarza generalnego.

ZAŁĄCZNIK I

Lista, o której mowa w artykule 29 Aktu Przystąpienia

I. STOSUNKI ZEWNĘTRZNE

1. 370 L 0509: dyrektywa Rady 70/509/EWG z dnia 27 października 1970 roku w sprawie przyjęcia wspólnej polityki ubezpieczenia kredytów dla transakcji średnio- i długoterminowych z nabywcami publicznymi (Dz.U. nr L 254, z 23.11.1970, str. 1), zmieniona:

- 172 B: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Danii, Irlandii i Wielkiej Brytanii (Dz.U. nr L 73, z 27.3.1972, str. 14),
- 179 H: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Republiki Greckiej (Dz.U. nr L 291, z 19.11.1979, str. 17),
- 185 I: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).

W załączniku A w przypisie na pierwszej stronie dodano następujące wyrażenia:

„Austria: Republik Österreich,

Finlandia: Valtiontakuukeskus/Statsgaranticentralen,

Szwecja: Exportkreditnämnden”

2. 393 R 3030: rozporządzenie Rady (EWG) nr 3030/93 z dnia 12 października 1993 roku w sprawie wspólnych zasad przy przywozie niektórych wyrobów włókienniczych z państw trzecich (Dz.U. nr L 275, z 8.11.1993, str. 1), zmienione:

- 393 R 3617: rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3617/93 z dnia 22 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 328, z 29.12.1993, str. 22),
- 394 R 0195: rozporządzeniem Komisji (WE) nr 195/94 z dnia 12 stycznia 1994 roku (Dz.U. nr L 29, z 2.2.1994, str. 1).

Załącznik III artykuł 28 ustęp 6 tiret drugie otrzymuje brzmienie:

- wie litery identyfikujące Państwo Członkowskie przeznaczenia są następujące:

„AT = Austria
BL = Belgia
DE = Niemcy
DK = Dania
EL = Grecja
ES = Hiszpania
FI = Finlandia
FR = Francja
GB = Wielka Brytania
IE = Irlandia
IT = Włochy
PT = Portugalia
SE = Szwecja”

3. 370 L 0510: dyrektywa Rady 70/510/EWG z dnia 27 października 1970 roku w sprawie przyjęcia wspólnej polityki ubezpieczenia kredytów dla transakcji średnio- i długoterminowych z nabywcami prywatnymi (Dz.U. nr L 254, z 23.11.1970, str. 26), zmieniona:

- 172 B: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Danii, Irlandii i Wielkiej Brytanii (Dz.U. nr L 73, z 27.3.1972, str. 14),
- 179 H: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Republiki Greckiej (Dz.U. nr L 291, z 19.11.1979, str. 17),
- 185 I: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).

W załączniku A w przypisie na pierwszej stronie dodano następujące wyrażenia:

„Austria: Republik Österreich,

Finlandia: Valtiontakuukeskus/Statsgaranticentralen,

Szwecja: Exportkreditnämnden”

4. 373 D 0391: decyzja Rady 73/391/EWG z dnia 3 grudnia 1973 roku w sprawie procedur konsultacyjnych i informacyjnych w sprawach ubezpieczenia kredytów, gwarancji kredytowych i kredytu finansowego (Dz.U. nr L 346, z 17.12.1973, str. 1), zmieniona:

- 376 D 0641: decyzją Rady 76/64/EWG z dnia 27 lipca 1976 roku (Dz.U. nr L 223, z 16.8.1976, str. 25),
- 185 I: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).

W artykule 3 ustęp 2 i w artykule 10 ustęp 2 załącznika wyraz „sześć” zastępuje się wyrazem „siedem”.

5. Decyzja Rady z dnia 4 kwietnia 1978 roku w sprawie stosowania niektórych wskazówek w dziedzinie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych (nieopublikowana), rozszerzona:

- 393 D 0112: decyzją Rady 93/112/EWG z dnia 14 grudnia 1992 roku, (Dz.U. nr L 44, z 22.2.1993, str. 1).

W załączniku I „Lista uczestników”, Austria, Finlandia i Szwecja zostają wykreślone z listy państw trzecich i włączone do przypisu wymieniającego Państwa Członkowskie Wspólnoty.

II. PRZEPLYW KAPITAŁU ORAZ POLITYKA GOSPODARCZA I PIENIĘŻNA

1. 358 X 0301 P 0390: decyzja Rady z dnia 18 marca 1958 roku w sprawie zasad rządzących Komitetem Walutowym (Dz.U. nr 17, z 6.10.1958, str. 390/58), zmieniona:

- 362 D 0405 P 1064: decyzją Rady 62/405/EWG z dnia 2 kwietnia 1962 roku (Dz.U. nr 32, z 30.4.1962, str. 1064/62),
- 172 B: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach -Przystąpienie Królestwa Danii, Irlandii i Wielkiej Brytanii (Dz.U. nr L 73, z 27.3.1972, str. 14),
- 372 D 0377: decyzją Rady 72/377/EWG z dnia 30 października 1972 roku (Dz.U. nr L 257, z 15.11.1972, str. 20).

- 376 D 0332: decyzją Rady 76/332/EWG z dnia 25 marca 1976 roku (Dz.U. nr L 84, z 31.3.1976, str. 56),
- 179 H: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Republiki Greckiej (Dz.U. nr L 291, z 19.11.1979, str. 17),
- 185 I: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).
 - a) W artykule 7 wyraz „czternaście” zastępuje się wyrazem „siedemnaście”;
 - b) W artykule 10 akapit pierwszy wyraz „czternaście” zastępuje się wyrazem „siedemnaście”.

2. 388 R 1869: rozporządzenie Rady (EWG) nr 1969/88 z dnia 24 czerwca 1988 roku ustanawiające jednorazowe ułatwienie dotyczące średnioterminowej pomocy finansowej dla bilansu płatniczego Państw Członkowskich (Dz.U. nr L 178, z 8.7.1988, str. 1).

Załącznik otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK

Górny pułap zaległych pożyczek przewidziany w art. 1 ust. 3 jest następujący:

Państwo Członkowskie	miliony ECU		% ogółem
Belgia	782		5,62
Dania	364		2,62
Niemcy	2 427		17,43
Grecja	209		1,50
Hiszpania	1 012		7,27
Francja	2 427		17,43
Irlandia	141		1,01
Włochy	1 617		11,61
Luksemburg	28		0,20
Niderlandy	808		5,80
Austria	485		3,48
Portugalia	202		1,45
Finlandia	309		2,22
Szwecja	687		4,93
Wielka Brytania	2 427		17,43
OGÓŁEM	13 925		100,00”

III. KONKURENCJA

A. PRZEPISY UPOWAŻNIAJĄCE

1. 365 R 0019: rozporządzenie Rady (EWG) nr 19/65 z dnia 2 marca 1965 roku w sprawie stosowania artykułu 85 ustęp 3 Traktatu do pewnych kategorii porozumień i praktyk uzgodnionych (Dz.U. nr 36, z 6.3.1965, str. 533/65), zmienione:
 - 172 B: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Danii, Irlandii i Wielkiej Brytanii (Dz.U. nr L 73, z 27.3.1972, str. 14),

- *179 H*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Republiki Greckiej (Dz.U. nr L 291, z 19.11.1979, str. 17),
- *185 I*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).

W artykule 4:

- do ustępu 1 dodaje się następujący akapit:

„Postanowienia powyższych akapitów stosuje się odpowiednio w przypadku przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji.”

- do ustępu 2 dodaje się następujący akapit:

„Ustęp 1 nie ma zastosowania do porozumień i praktyk uzgodnionych, do których art. 85 ustęp 1 Traktatu stosuje się na mocy przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji i które muszą być zgłoszone w ciągu sześciu miesięcy od przystąpienia, zgodnie z art. 5 i 25 rozporządzenia nr 17, chyba że zostały zgłoszone w ciągu tego okresu. Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do porozumień i praktyk uzgodnionych, które w dniu przystąpienia były objęte artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

2. *371 R 2821*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 2821/71 z dnia 20 grudnia 1971 roku w sprawie stosowania artykułu 85 ustęp 3 Traktatu do pewnych kategorii porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych (Dz.U. nr L 285, z 29.12.1971, str. 46), zmienione:

- *372 R 2743*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2743/72 z dnia 19 grudnia 1972 roku (Dz.U. nr L 291, z 28.12.1972, str. 144),
- *179 H*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Republiki Greckiej (Dz.U. nr L 291, z 19.11.1979, str. 17),
- *185 I*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23),

W artykule 4:

- do ustępu 1 dodaje się następujący akapit:

„Postanowienia poprzednich akapitów stosuje się odpowiednio w przypadku przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji.”

- do ustępu 2 dodaje się następujący akapit:

„Ustęp 1 nie ma zastosowania do porozumień i praktyk uzgodnionych, do których art. 85 ustęp 1 Traktatu stosuje się na mocy przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji, które muszą być zgłoszone w ciągu sześciu miesięcy od przystąpienia, zgodnie z art. 5 i 25 rozporządzenia nr 17, chyba że zostały zgłoszone w ciągu tego okresu. Niniejszego ustępu nie stosuje się do porozumień i praktyk uzgodnionych, które w dniu przystąpienia były objęte artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

3. *387 R 3976*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 3976/87 z dnia 14 grudnia 1987 roku w sprawie stosowania artykułu 85 ustęp 3 Traktatu do pewnych kategorii porozumień i praktyk uzgodnionych w sektorze transportu powietrznego (Dz.U. nr 374, z 31.12.1987, str. 9) zmienione:

- 390 R 2344: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2344/90 z dnia 24 lipca 1990 roku (Dz.U. nr L 217, z 11.8.1990, str. 15),
- 392 R 2411: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2411/92 z dnia 23 lipca 1992 roku (Dz.U. nr L 240, z 24.8.1992, str. 19).

Wprowadza się następujący artykuł:

„Artykuł 4a

Zgodnie z artykułem 2 rozporządzenie może zastrzegać, że zakaz zawarty w artykule 85 ustęp 1 Traktatu nie stosuje się, przez okres określony w rozporządzeniu, do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych istniejących w dniu przystąpienia, do których artykuł 85 ustęp 1 stosuje się z racji przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji i które nie spełniają warunków określonych w artykule 85 ustęp 3. Jednakże artykułu tego nie stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych, które w dniu przystąpienia były objęte artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

4. 392 R 0479: rozporządzenie Rady (EWG) nr 479/92 z dnia 25 lutego 1992 roku w sprawie stosowania artykułu 85 ustęp 3 Traktatu do pewnych kategorii porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych pomiędzy kompaniami liniowymi (konsorcja) (Dz.U. nr L 55, z 29.2.1992, str. 3).

Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 3a

Zgodnie z artykułem 1 rozporządzenie może zastrzegać, że zakaz zawarty w artykule 85 ustęp 1 Traktatu nie stosuje się, przez okres określony w rozporządzeniu, do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych istniejących w dniu przystąpienia, do których art. 85 ustęp 1 stosuje się z racji przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji i które nie spełniają warunków określonych w artykule 85 ustęp 3. Jednakże artykułu tego nie stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych, które w dniu przystąpienia były objęte artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

B. PRZEPISY PROCEDURALNE

1. 362 R 0017: pierwsze rozporządzenie Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 roku wdrażające artykuły 85 i 86 Traktatu (Dz.U. nr 13, z 21.2.1962, str. 204/62), zmienione:
 - 362 R 0059: rozporządzeniem Rady nr 59 z dnia 3 lipca 1962 roku (Dz.U. nr 58, z 10.7.1962, str. 1655/62),
 - 363 R 0118: rozporządzeniem Rady nr (EWG) 118/63 z dnia 5 listopada 1963 roku (Dz.U. nr 162, z 7.11.1963, str. 2696/63),
 - 371 R 2822: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2822/71 z dnia 20 grudnia 1971 roku (Dz.U. nr 285, z 29.12.1971, str. 49),
 - 179 B: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Danii, Irlandii i Wielkiej Brytanii (Dz.U. nr 73, z 27.3.1972, str. 14),
 - 179 H: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Republiki Greckiej (Dz.U. nr L 291, z 19.11.1979, str. 17),
 - 185 I: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).

Do artykułu 25 dodaje się następujący ustęp:

„6. Postanowienia ustępów 1-4 stosuje się odpowiednio w przypadku przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji. Jednakże nie mają one zastosowania do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych, które w dniu przystąpienia objęte były artykułem 53 Porozumienia EOG.”

2. *368 R 107*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1017/68 z dnia 19 lipca 1968 roku wprowadzającym reguły konkurencji do transportu kolejowego, drogowego i żeglugi śródlądowej (Dz.U. nr L 175, z 23.7.1968, str. 1), zmienione:
 - *172 B*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Danii, Irlandii i Wielkiej Brytanii (Dz.U. nr L 73, z 27.3.1972, str. 14),
 - *179 H*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Republiki Greckiej (Dz.U. nr L 292, z 19.11.1979, str. 17).

W artykule 30:

- do ustępu 3 dodaje się następujący akapit:

„Zakazu, o którym mowa w artykule 85 ustęp 1 Traktatu nie stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych, które istniały w dniu przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji i które z powodu tego przystąpienia wchodziły w zakres artykułu 85 ustęp 1, jeśli w ciągu sześciu miesięcy od przystąpienia zostały tak zmienione, że spełniają warunki ustanowione w artykułach 4 i 5 rozporządzenia. Jednakże ustępu tego nie stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych, które w dniu przystąpienia objęte były artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

3. *386 R 4056*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 4056/86 z dnia 22 grudnia 1986 roku ustanawiające szczegółowe zasady stosowania artykułów 85 i 86 Traktatu do transportu morskiego (Dz.U. nr L 378, z 31.12.1986, str. 4).

Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 26a

Zakazu, o którym mowa w artykule 85 ustęp 1 Traktatu nie stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych, które istniały w dniu przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji i które z powodu tego przystąpienia wchodziły w zakres artykułu 85 ustęp 1, jeśli w ciągu sześciu miesięcy od przystąpienia zostały tak zmienione, że spełniają warunki ustanowione w artykułach 4 i 5 rozporządzenia. Jednakże ustępu tego nie stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych, które w dniu przystąpienia objęte były artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

4. *309 R 4064*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 roku w sprawie kontroli łączenia się przedsiębiorstw (Dz.U. nr L 395, z 30.12.1989, str. 13).

Do artykułu 25 dodaje się następujący ustęp:

„3. W przypadku łączenia się, do którego stosuje się to rozporządzenie z powodu przystąpienia, data przystąpienia jest zastąpiona datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Postanowienia ustępu 2, druga opcja, stosuje się odpowiednio do postępowania wszczętego przez organ ochrony konkurencji nowego Państwa Członkowskiego lub Organ Nadzorczy Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA).”

C. PRZEPISY WYKONAWCZE

1. *362 R 0027*: rozporządzenie Komisji (EWG) nr 27 z dnia 3 maja 1962 roku: pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie rozporządzenie Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 roku (Dz.U. nr 35, z 10.05.1962, str. 1118/62), zmienione:
 - *375 R 1699*: rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1699/75 z dnia 2 lipca 1975 roku (Dz.U. nr L 172, z 3.7.1975, str. 11),
 - *179 H*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Republiki Greckiej (Dz.U. nr L 291, z 19.11.1979, str. 17),
 - *385 R 2526*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2526/85 z dnia 5 sierpnia 1985 roku (Dz.U. nr L 240, z 7.9.1985, str. 1),
 - *185 I*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23),
 - *393 R 3666*: rozporządzeniem Komisji nr 3666/93 z dnia 15 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 336, z 31.12.1993, str. 1).

W artykule 2 ustęp 1 wyraz „piętnaście” zastępuje się wyrazem „osiemnaście”.

2. *369 R 1629*: rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1629/69 z dnia 8 sierpnia 1969 roku w sprawie formy, zawartości i innych szczegółów dotyczących skarg stosownie do artykułu 10, wniosków stosownie do artykułu 12 i notyfikacji stosownie do artykułu 14 ustęp 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1077/68 (Dz.U. nr L 209, z 21.8.1969, str. 1), zmienione:
 - *393 R 3666*: rozporządzeniem Rady (WE) nr 3666/93 z dnia 15 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr 336, z 31.12.1993, str. 1).

W artykule 3 ustęp 5 wyraz „piętnaście” zastępuje się wyrazem „osiemnaście”.

3. *388 R 4260*: rozporządzenie Komisji (EWG) nr 4260/88 z dnia 16 grudnia 1988 roku w sprawie zawiadomień, skarg i wniosków oraz przesłuchań przewidzianych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 4056/86 ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania artykułów 85 i 86 Traktatu do transportu morskiego (Dz.U. nr L 376, z 31.12.1988, str. 1), zmienione:
 - *393 R 3666*: rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3666/93 z dnia 15 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 336, z 31.12.1993, str. 1).

W artykule 4 ustęp 4 wyraz „piętnaście” zastępuje się wyrazem „osiemnaście”.

4. *388 R 4261*: rozporządzenie Komisji (EWG) nr 4261/88 z dnia 16 grudnia 1988 roku w sprawie skarg, wniosków i przesłuchań przewidzianych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3975/87 ustanawiającym procedury stosowania zasad konkurencji do przedsiębiorstw w sektorze transportu powietrznego (Dz.U. nr L 376, z 31.12.1988, str.10), zmienione:
 - *393 R 3666*: rozporządzeniem Rady (WE) nr 3666/93 z dnia 15 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 336, z 31.12.1993, str. 1).

W artykule 3 ustęp 4 wyraz „piętnaście” zastępuje się wyrazem „osiemnaście”.

390 R 2367: rozporządzenie Rady (EWG) nr 2367/90 z dnia 25 lipca 1990 roku w sprawie notyfikacji, terminów i przesłuchań przewidzianych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 4064/89 w sprawie kontroli łączenia się przedsiębiorstw (Dz.U. nr L 219, z 14.8.1990, str. 5), zmienione:

- 393 R 3666: rozporządzeniem Rady (WE) nr 3666/93 z dnia 15 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 336, z 31.12.1993, str. 1).

W artykule 2 ustęp 2 wyrażenie „dwadzieścia jeden” zastępuje się wyrażeniem „dwadzieścia cztery” a wyraz „szesnaście” - wyrazem „dziewiętnaście”.

D. PRZEPISY DOTYCZĄCE PRZYWILEJÓW GRUPOWYCH

1. 383 R 1983: Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1983/83 z dnia 22 czerwca 1983 roku w sprawie stosowania artykułu 85 ustęp 3 Traktatu do kategorii porozumień dotyczących wyłącznej dystrybucji (Dz.U. nr L 173, z 30.6.1983, str. 1), zmienione:
- 185 I: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).

Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 7a

Zakazu, o którym mowa w artykule 85 ustęp 1 Traktatu, nie stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych, które istniały w dniu przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji i które z powodu tego przystąpienia wchodziły w zakres artykułu 85 ustęp 1, jeśli w ciągu sześciu miesięcy od przystąpienia zostały tak zmienione, że spełniają warunki ustanowione w artykułach 4 i 5 rozporządzenia. Jednakże ustępu tego nie stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych, które w dniu przystąpienia objęte były artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

2. 383 R 1984: rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1984/83 z dnia 22 czerwca 1983 roku w sprawie stosowania artykułu 85 ustęp 3 Traktatu do kategorii porozumień dotyczących zakupów zastrzeżonych (Dz.U. nr L 173, z 30.6.1983, str. 5), zmienione Dz.U. nr L 281, z 13.10.1983, str. 24, zmienione:
- 185 I: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).

Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 15a

Zakazu, o którym mowa w artykule 85 ustęp 1 Traktatu nie stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych, które istniały w dniu przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji i które z powodu tego przystąpienia wchodziły w zakres artykułu 85 ustęp 1, jeśli w ciągu sześciu miesięcy od przystąpienia zostały tak zmienione, że spełniają warunki ustanowione w artykułach 4 i 5 rozporządzenia. Jednakże ustępu tego nie stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych, które w dniu przystąpienia objęte były artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

3. 384 R 2349: rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2349/84 z dnia 23 lipca 1984 roku w sprawie stosowania artykułu 85 ustęp 3 Traktatu do pewnych kategorii porozumień dotyczących licencji patentowych (Dz.U. nr L 219, z 16.8.1984, str. 15), zmienione:
- 185 I: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).

- *393 R 0151*: rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 151/93 z dnia 23 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 21, z 29.1.1993, str. 8).

Do artykułu 8 dodaje się następujący ustęp:

„4. Do porozumień, do których w wyniku przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji stosuje się artykuł 85 Traktatu, artykuły 6 i 7 stosuje się odpowiednio, przy założeniu, że odpowiednie daty są datami przystąpienia zamiast datą 13 marca 1962 r. oraz datą następującą sześć miesięcy po dniu przystąpienia zamiast 1 lutego 1963 r., 1 stycznia 1967 r. i 1 kwietnia 1985 r. Zmiany dokonane w tych porozumieniach w oparciu o postanowienia artykułu 7 nie wymagają powiadamiania Komisji. Jednakże ustępu tego nie stosuje się do porozumień, które w dniu przystąpienia były już objęte artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

4. *385 R 0123*: rozporządzenie Komisji (EWG) nr 123/85 z dnia 12 grudnia 1984 roku w sprawie stosowania artykułu 85 ustęp 3 Traktatu do pewnych kategorii porozumień dotyczących dystrybucji pojazdów silnikowych i ich serwisowania (Dz.U. nr L 15, z 18.1.1985, str. 16), zmienione:
 - *185 I*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).

Do artykułu 9 dodaje się następujący ustęp:

„4. Do porozumień, do których w wyniku przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji stosuje się artykuł 85 Traktatu, artykuły 6 i 7 stosuje się odpowiednio, przy założeniu, że odpowiednie daty są datami przystąpienia zamiast datą 13 marca 1962 r. oraz datą następującą sześć miesięcy po dniu przystąpienia zamiast 1 lutego 1963 r., 1 stycznia 1967 r. i 1 kwietnia 1985 r. Zmiany dokonane w tych porozumieniach w oparciu o postanowienia artykułu 7 nie wymagają powiadamiania Komisji. Jednakże ustępu tego nie stosuje się do porozumień, które w dniu przystąpienia były już objęte artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

5. *385 R 0417*: rozporządzenie Komisji (EWG) nr 417/85 z dnia 19 grudnia 1984 roku w sprawie stosowania artykułu 85 ustęp 3 Traktatu do kategorii porozumień specjalizacyjnych (Dz.U. nr L 53, z 22.2.1985, str. 1), zmienione:
 - *185 I*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).
 - *393 R 0151*: rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 151/93 z dnia 23 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 21, z 29.1.1993, str. 8).

Do artykułu 9a dodaje się następujący ustęp:

„Do porozumień, do których w wyniku przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji stosuje się artykuł 85 Traktatu, poprzedni ustęp stosuje się odpowiednio, przy założeniu, że odpowiednie daty są datami przystąpienia tych krajów i odpowiednio datami następującymi sześć miesięcy po dacie przystąpienia. Jednakże ustępu tego nie stosuje się do porozumień, które w dniu przystąpienia objęte były artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

6. *385 R 0418*: rozporządzenie Komisji (EWG) nr 418/85 z dnia 19 grudnia 1984 roku w sprawie stosowania artykułu 85 ustęp 3 Traktatu do kategorii porozumień dotyczących badań i rozwoju (Dz.U. nr L 53, z 22.2.1985, str. 5), zmienione:
 - *185 I*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).

- 393 R 0151: rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 151/93 z dnia 23 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 21, 29.1.1993, str. 8).

Do artykułu 11 dodaje się następujący ustęp:

„7. Do porozumień, do których w wyniku przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji stosuje się artykuł 85 Traktatu, artykuły 6 i 7 stosuje się odpowiednio, przy założeniu, że odpowiednie daty są datami przystąpienia zamiast datą 13 marca 1962 r. oraz datami następującymi sześć miesięcy po dacie przystąpienia zamiast 1 lutego 1963 r., 1 stycznia 1967 r. i 1 kwietnia 1985 r. Zmiany dokonane w tych porozumieniach w oparciu o postanowienia artykułu 7 nie wymagają powiadamiania Komisji. Jednakże ustępu tego nie stosuje się do porozumień, które w dniu przystąpienia były objęte artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

7. 388 R 4987: rozporządzenie Komisji (EWG) nr 4087/88 z dnia 30 listopada 1988 roku w sprawie stosowania artykułu 85 ustęp 3 Traktatu do kategorii porozumień franszyzy (Dz.U. L 359, z 28.12.1988, str. 46).

Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 8a

Zakazu, o którym mowa w artykule 85 ustęp 1 Traktatu nie stosuje się do porozumień franszyzy, które istniały w dniu przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji i które z powodu tego przystąpienia wchodziły w zakres artykułu 85 ustęp 1, jeśli w ciągu sześciu miesięcy od przystąpienia zostały tak zmienione, że spełniają warunki ustanowione w rozporządzeniu. Jednakże ustępu tego nie stosuje się do porozumień, które w dniu przystąpienia objęte były artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

8. 389 R 0556: rozporządzenie Komisji (EWG) nr 556/89 z dnia 30 listopada 1989 roku w sprawie stosowania artykułu 85 ustęp 3 Traktatu do pewnych kategorii porozumień licencyjnych dotyczących „know-how” (Dz.U. nr L 61, z 4.3.1989, str. 1) zmienione:

 - 393 R 0151: rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 151/93 z dnia 23 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 21, z 29.1.1993, str. 8).

Do artykułu 10 dodaje się następujący ustęp:

„4. Do porozumień, do których w wyniku przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji stosuje się artykuł 85 Traktatu, artykuły 8 i 9 stosuje się odpowiednio, przy założeniu, że odpowiednie daty są datami przystąpienia zamiast datą 13 marca 1962 r. oraz datami następującymi sześć miesięcy po dacie przystąpienia zamiast 1 lutego 1963 r. i 1 stycznia 1967 r. Zmiany dokonane w tych porozumieniach w oparciu o postanowienia artykułu 9 nie wymagają powiadamiania Komisji. Jednakże ustępu tego nie stosuje się do porozumień, które w dniu przystąpienia były już objęte artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

9. 392 R 3932: rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3932/92 z dnia 21 grudnia 1992 roku w sprawie stosowania artykułu 85 ustęp 3 Traktatu do pewnych kategorii porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych w sektorze ubezpieczeniowym (Dz.U. nr L 398, z 31.12.1992, str. 7).

Do artykułu 20 dodaje się następujący ustęp:

„4. Do porozumień, do których w wyniku przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji stosuje się artykuł 85 Traktatu, artykuły 18 i 19 stosuje się odpowiednio, przy założeniu, że odpowiednie daty są datami przystąpienia zamiast datą 13 marca 1962 r. oraz datami następującymi sześć miesięcy po dacie przystąpienia zamiast 1 lutego 1963 r., 1 stycznia 1967 r., 31 grudnia 1993 r. i 1 kwietnia 1994 r. Zmiany dokonane w tych porozumieniach w oparciu o postanowienia artykułu 19 nie wymagają powiadamiania Komisji. Jednakże ustępu tego nie stosuje się do porozumień, które w dniu przystąpienia były już objęte artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

10. 393 R 1617: rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1617/93 z dnia 25 czerwca 1993 roku w sprawie stosowania artykułu 85 ustęp 3 Traktatu do niektórych kategorii porozumień i uzgodnionych praktyk dotyczących wspólnego planowania i koordynacji rozkładów, wspólnych przedsięwzięć i uzgodnień dotyczących taryf pasażerskich i towarowych w rejsowych połączeniach lotniczych oraz przydziału czasu na start lub lądowanie (Dz.U. nr L 155, z 26.6.1993, str. 18).

Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 6a

Zakazu, o którym mowa w artykule 85 ustęp 1 Traktatu nie stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych, które istniały w dniu przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji i które z powodu tego przystąpienia wchodziły w zakres artykułu 85 ustęp 1, jeśli w ciągu sześciu miesięcy od przystąpienia zostały tak zmienione, że spełniają warunki ustanowione w rozporządzeniu. Jednakże artykułu tego nie stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych, które w dniu przystąpienia objęte były artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

11. 393 R 3652: rozporządzenie Komisji (WE) nr 3652/93 z dnia 22 grudnia 1993 roku w sprawie stosowania artykułu 85 ustęp 3 Traktatu do pewnych kategorii porozumień pomiędzy przedsiębiorstwami odnoszących się do komputerowego systemu rezerwacji dla usług transportu powietrznego (Dz.U. nr L 333, z 31.12.1993, str. 37).

Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 14a

Zakazu, o którym mowa w artykule 85 ustęp 1 Traktatu nie stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych, które istniały w dniu przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji i które z powodu tego przystąpienia wchodziły w zakres artykułu 85 ustęp 1, jeśli w ciągu sześciu miesięcy od przystąpienia zostały tak zmienione, że spełniają warunki ustanowione w rozporządzeniu. Jednakże artykułu tego nie stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych, które w dniu przystąpienia objęte były artykułem 53 ustęp 1 Porozumienia EOG.”

IV. POLITYKA SPOŁECZNA

A. ZABEZPIECZENIE SPOŁECZNE

1. 371 R 1408: rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1987 roku w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz członków ich rodzin, przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. nr L 149, z 5.7.1971, str. 2) zmienione i uaktualnione:
- 383 R 2001: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2001/83 z dnia 2 lipca 1983 roku (Dz.U. nr L 230, z 22.8.1983, str. 6),

a następnie zmienione:

- 385 R 1660: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1660/85 z dnia 12 czerwca 1985 roku (Dz.U. L 160, z 20.6.1985, str. 1),
- 385 R 1661: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1616/85 z dnia 13 czerwca 1985 roku (Dz.U. nr L 160, z 20.6.1985, str. 7),

- 185 I: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie do Wspólnot Europejskich Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23),
- 386 R 3811: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3811/86 z dnia 11 grudnia 1986 roku (Dz.U. nr L 355, z 16.12.1986, str. 5),
- 389 R 1305: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1305/89 z dnia 11 maja 1989 roku, (Dz.U. nr L 131, z 13.5.1989, str. 1),
- 389 R 2332: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2332/89 z dnia 18 lipca 1989 roku, (Dz.U. nr L 224, z 2.8.1989, str. 1),
- 389 R 3427: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3427/89 z dnia 30 października 1989 roku, (Dz.U. nr L 331, z 16.11.1989, str. 1),
- 391 R 2195: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2195/91 z dnia 25 czerwca 1991 roku (Dz.U. nr L 206, z 29.7.1991, str. 2),
- 392 R 1247: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1247/92 z dnia 30 kwietnia 1992 roku, (Dz.U. nr L 136, z 19.5.1992, str. 1),
- 392 R 1248: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1248/92 z dnia 30 kwietnia 1992 roku, (Dz.U. nr L 136, z 19.5.1992, str. 7),
- 392 R 1249: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1249/92 z dnia 30 kwietnia 1992 roku, (Dz.U. nr L 136, z 19.5.1992, str. 28),
- 393 R 1945: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1945/93 z dnia 30 czerwca 1993 roku, (Dz.U. nr L 181, z 23.7.1993, str. 1),

a) W artykule 82 ustęp 1 liczbę „72” zastępuje się liczbą „90”;

b) Załącznik I część I „Pracownicy najemni i/lub osoby prowadzące działalność gospodarczą na własny rachunek (art. 1 lit. a) podpunkty ii) i iii) rozporządzenia)” otrzymuje brzmienie:

i) po wyrażeniu „Nie stosuje się” w pozycji „J. NIDERLANDY” dodaje się:

„K. AUSTRIA

Nie stosuje się.”;

ii) pozycje „K. PORTUGALIA” i „L. WIELKA BRYTANIA” otrzymują oznaczenie „L. PORTUGALIA” i „O. WIELKA BRYTANIA”

iii) po wyrażeniu „Nie stosuje się” w pozycji „K. PORTUGALIA” dodaje się:

„M. FINLANDIA

Za pracownika najemnego lub osobę prowadzącą działalność gospodarczą na własny rachunek w znaczeniu wynikającym z art. 1 lit. a) pkt ii) rozporządzenia uważa się każdego pracownika najemnego lub osobę prowadzącą działalność na własny rachunek w znaczeniu przepisów dotyczących systemu emerytalnego pracowników.

N. SZWECJA

Za pracownika najemnego lub osobę prowadzącą działalność gospodarczą na własny rachunek w znaczeniu wynikającym z art. 1 lit. a) pkt ii) rozporządzenia uważa się każdego pracownika najemnego lub osobę prowadzącą działalność na własny rachunek w znaczeniu przepisów dotyczących ubezpieczeń od wypadków przy pracy.”;

c) Załącznik I część II „Członkowie rodziny (art. 1 lit. f) zdanie drugie rozporządzenia)” otrzymuje brzmienie:

i) po wpisie w pozycji „J. NIDERLANDY” dodaje się:

„K.AUSTRIA

Nie stosuje się.”;

ii) pozycje „K. PORTUGALIA” i „L. WIELKA BRYTANIA” otrzymują oznaczenia „L. PORTUGALIA” i „O. WIELKA BRYTANIA”;

iii) po wyrażeniu „Nie stosuje się” w pozycji „L. PORTUGALIA” dodaje się:

„M. FINLANDIA

Stosownie do postanowień rozdziału 1 tytułu III rozporządzenia do celów określenia uprawnienia do otrzymania świadczenia „członek rodziny” oznacza małżonka lub dziecko określone w dokumencie ubezpieczenia chorobowego.”

N.SZWECJA

Stosownie do postanowień rozdziału 1 tytułu III rozporządzenia do celów określenia uprawnienia do otrzymania świadczenia „członek rodziny” oznacza małżonka lub dziecko poniżej 18 lat.”;

d) Załącznik II „(art. 1 lit. j) i u) rozporządzenia)” część I „Specjalny program dla osób prowadzących działalność gospodarczą na własny rachunek, wyłączonych z zakresu rozporządzenia, stosownie do art. 1 lit. j) akapit czwarty” otrzymuje brzmienie:

i) po wyrażeniu „Nie stosuje się” w pozycji „J. NIDERLANDY” dodaje się:

„K.AUSTRIA

Instytucje ubezpieczeniowe i socjalne (Versicherungs - und Versorgungswerke), „specjalne fundusze socjalne” (Fürsorgeeinrichtungen) i systemy rozszerzonego podziału opłat (erweiterte Honorarverteilung) dla lekarzy, weterynarzy, adwokatów i radców prawnych oraz inżynierów budownictwa lądowego i wodnego (Ziviltechniker)”;

ii) pozycje „K. PORTUGALIA” i „L. WIELKA BRYTANIA” otrzymują oznaczenie „L. PORTUGALIA” i „O. WIELKA BRYTANIA”;

iii) po wyrażeniu „Nie stosuje się” w pozycji „L. PORTUGALIA” dodaje się:

„M.FINLANDIA

Nie stosuje się.

N. SZWECJA

Nie stosuje się.”;

e) Załącznik II część II „Specjalne zasiłki porodowe wyłączone spod zakresu rozporządzenia, stosownie do art. 1 lit. u)” otrzymuje brzmienie:

i) po wyrazie „Žaden” w pozycji „J. NIDERLANDY” dodaje się:

„K.AUSTRIA

Ogólna część zasiłku porodowego.”;

ii) pozycje „K. PORTUGALIA” i „L. WIELKA BRYTANIA” otrzymują oznaczenie „L. PORTUGALIA” i „O. WIELKA BRYTANIA”;

iii) po wyrazie „Žaden” w pozycji „L. PORTUGALIA” dodaje się:

„M.FINLANDIA

Pakiet świadczeń macierzyńskich lub jednorazowa zapomoga macierzyńska, stosownie do postanowień dokumentu „Zapomogi macierzyńskie”.

N. SZWECJA

Žadne.”;

f) Załącznik II część III „Specjalne niedochodowe świadczenia w rozumieniu artykułu 4 ustęp 2b, które nie wchodzą w zakres rozporządzenia” otrzymuje brzmienie:

i) po wyrazie „Žaden.” w pozycji „J. NIDERLANDY” dodaje się:

„K.AUSTRIA

Świadczenia przyznane w ramach prawa *Bundesländer* dla osób niepełnosprawnych i wymagających opieki.”;

ii) pozycje „K. PORTUGALIA” i „L. WIELKA BRYTANIA” otrzymują oznaczenie „L. PORTUGALIA” i „O. WIELKA BRYTANIA”;

iii) po wyrazie „Žaden.” w pozycji „L. PORTUGALIA” dodaje się:

„M.FINLANDIA

Žadne.”;

N.SZWECJA

Žadne.”;

g) Załącznik IIa „(art. 10a rozporządzenia)” otrzymuje brzmienie:

i) po wyrazie „Žaden.” W pozycji „J. NIDERLANDY” dodaje się:

„K.AUSTRIA

a) Dodatek kompensacyjny (dokument federalny z dnia 9 września 1955 r. w sprawie ogólnych ubezpieczeń społecznych – ASVG, dokument federalny z dnia 11 października 1978 r. w sprawie ubezpieczeń społecznych osób zajmujących się działalnością gospodarczą i handlem – GSVG i dokument federalny z dnia 11 października 1978 r. w sprawie ubezpieczenia społecznego rolników – BSVG).

b) Dodatki opiekuńcze (Pflegegeld) w ramach Austriackiego Federalnego Dokumentu Zasiłków Socjalnych (Bundespflegegeldgesetz), z wyjątkiem dodatków opiekuńczych przyznanych przez instytucje ubezpieczające od wypadków, w sytuacji gdy inwalidztwo powstało na wskutek wypadku przy pracy lub w wyniku choroby zawodowej.”;

ii) pozycje „K. PORTUGALIA” i „L. WIELKA BRYTANIA” otrzymują oznaczenie „L. PORTUGALIA” i „O. WIELKA BRYTANIA”;

iii) po ostatnim wpisie w pozycji „L. PORTUGALIA” dodaje się:

„M. FINLANDIA

a) Dodatek opiekuńczy na dziecko (ustawa w sprawie dodatków opiekuńczych na dziecko, 444/69).

b) Dodatek inwalidzki (ustawa o dodatkach inwalidzkich, 124/88).

c) Dodatek mieszkaniowy dla emerytów (ustawa o dodatkach mieszkaniowych dla emerytów, 591/78).

d) Podstawowy zasiłek dla bezrobotnych (ustawa o zasiłkach dla bezrobotnych, 602/84) w przypadkach gdy osoba nie spełnia warunków do otrzymania zarobkowego zasiłku dla bezrobotnych.

N.SZWECJA

a) Komunalny dodatek mieszkaniowy do emerytury podstawowej (Prawo 1962: 392 tekst jednolity 1976: 1014).

b) Zasiłek inwalidzki, który nie jest płacony osobie otrzymującej emeryturę (Prawo 1962: 381 tekst jednolity 1982: 120).

c) Dodatek opiekuńczy dla dzieci niepełnosprawnych (Prawo 1962: 381 tekst jednolity 1982: 120)”.

h) Załącznik III część A „Postanowienia konwencji zabezpieczenia społecznego pozostające w mocy mimo postanowień art. 6 rozporządzenia” otrzymuje brzmienie:

i) po wyrazie „Žaden.” w pozycji „9. BELGIA – NIDERLANDY”, dodaje się:

„10. BELGIA – AUSTRIA

a) Art. 4 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 4 kwietnia 1977 r. w odniesieniu do osób zamieszkujących w państwie trzecim.

b) Pkt III Protokołu Końcowego do wyżej wymienionej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkujących w państwie trzecim.”;

ii) numeracja pozycji „BELGIA–PORTUGALIA” zmienia się z „10” na „11” i dodaje się, co następuje:

„12. BELGIA–FINLANDIA

Brak konwencji

13. BELGIA–SZWECJA

Brak konwencji.”;

iii) numeracja pozycji „BELGIA – WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „11” na „14” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„15. DANIA-NIEMCY”

„16. DANIA-HISZPANIA”

„17. DANIA-FRANCJA”

„18. DANIA-GRECJA”

„19. DANIA-IRLANDIA”

„20. DANIA-WŁOCHY”

„21. DANIA-LUKSEMBURG”

„22. DANIA-NIDERLANDY”;

iv) po wyrażeniu „Brak konwencji” w pozycji „22. DANIA-NIDERLANDY” dodaje się:

„23. DANIA-AUSTRIA”

a) Art. 4 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 16 czerwca 1987 r. w odniesieniu do osób zamieszkujących w państwie trzecim.

b) Pkt I Protokołu Końcowego do wyżej wymienionej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkujących w państwie trzecim.”;

v) numeracja pozycji „DANIA-PORTUGALIA” zmienia się z „20” na „24” i dodaje się, co następuje:

„25. DANIA-FINLANDIA

Art. 10 konwencji nordyckiej w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 15 czerwca 1992 r.;

26. DANIA-SZWECJA

Art. 10 konwencji nordyckiej w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 15 czerwca 1992 r.”;

(vi) numeracja pozycji „DANIA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „21” na „27” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„28.NIEMCY-HISZPANIA”

„29.NIEMCY-FRANCJA”

„30. NIEMCY-GRECJA”

„31. NIEMCY-IRLANDIA”

„32. NIEMCY-WŁOCHY”

„33. NIEMCY-LUKSEMBURG”

„34. NIEMCY-NIDERLANDY”

vii) po wpisie w pozycji „34. NIEMCY-NIDERLANDY” dodaje się, co następuje:

35. NIEMCY-AUSTRIA

- a) Art. 41 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 22 grudnia 1966 r. zmienionej konwencją uzupełniającą nr 1 z dnia 10 kwietnia 1969 r., nr 2 z dnia 29 marca 1974 r. i nr 3 z dnia 29 sierpnia 1980 r.
- b) Ustęp 3 lit. c), ustęp 3 lit. d), ustęp 17, ustęp 20 lit. a) i ustęp 21 Protokołu Końcowego do wyżej wymienionej konwencji.
- c) Art. 3 wyżej wymienionej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkujących w państwie trzecim.
- d) Ustęp 3 lit. g) Protokołu Końcowego do wyżej wymienionej konwencji.
- e) Art. 4 ustęp 1 konwencji w odniesieniu do prawa niemieckiego, w ramach którego wypadek (i choroby zawodowe) powstałe poza terytorium Republiki Federalnej Niemiec, i okresy zakończone poza tym terytorium, stanowią podstawy do wypłaty świadczeń lub stanowią podstawę do jej wypłaty, jedynie pod pewnymi warunkami, kiedy osoby uprawnione mieszkają poza terytorium Republiki Federalnej Niemiec, w przypadkach w których:
 - i) świadczenie zostało już przyznane lub może zostać przyznane w dniu 1 stycznia 1994 r.,
 - ii) dana osoba przebywała w Austrii na pobycie zwykłym przed dniem 1 stycznia 1994 r. i przyznanie emerytury z ubezpieczenia emerytalnego i wypadkowego rozpoczyna się przed dniem 31 grudnia 1994 r.
- f) Ustęp 19 lit. b) Protokołu Końcowego do wyżej wymienionej konwencji. Przy stosowaniu nr 3 lit. c) tego postanowienia, kwota wzięta pod uwagę przez właściwy organ nie może przekroczyć kwoty, która jest płatna w kontekście odpowiednich okresów wyliczonych przez tą instytucję.
- g) Art. 2 konwencji uzupełniającej nr 1 z dnia 10 kwietnia 1969 r. do wyżej wymienionej konwencji.
- h) Art. 1 ustępy 5 i 8 konwencji w sprawie ubezpieczeń od bezrobocia z dnia 19 lipca 1978 r.

i) Ustęp 10 Protokołu Końcowego do wyżej wymienionej konwencji.”

viii) numeracja pozycji „NIEMCY-PORTUGALIA” zmienia się z „29” na „36” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„37. NIEMCY-FINLANDIA”

a) Art. 4 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 23 kwietnia 1979 r.

b) Ustęp 9 lit. a) Protokołu Końcowego do wyżej wymienionej konwencji.

38. NIEMCY-SZWECJA

a) Art. 4 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 27 lutego 1976 r.

b) Ustęp 8 lit. a) Protokołu Końcowego do wyżej wymienionej konwencji.”;

ix) numeracja pozycji „NIEMCY-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „30” na „39” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„40. HISZPANIA-FRANCJA”

„41. HISZPANIA-GRECJA”

„42. HISZPANIA-IRLANDIA”

„43. HISZPANIA-WŁOCHY”

„44. HISZPANIA-LUKSEMBURG”

„45. HISZPANIA-NIDERLANDY”;

x) po wpisie w pozycji „45. HISZPANIA-NIDERLANDY” wprowadza się, co następuje:

„46. HISZPANIA-AUSTRIA

a) Art. 4 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 6 listopada 1981 r. w odniesieniu do osób zamieszkujących w państwie trzecim.

b) Pkt II Protokołu Końcowego do wyżej wymienionej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkujących w państwie trzecim.”

xi) numeracja pozycji „HISZPANIA-PORTUGALIA” zmienia się z „37” na „47” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„48. HISZPANIA-FINLANDIA

Art. 5 ust. 2 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 19 grudnia 1985 r.

49. HISZPANIA-SZWECJA

Art. 5 ust. 2 i art. 16 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 29 czerwca 1987 r.”;

xii) numeracja pozycji „HISZPANIA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „38” na „50” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„51. FRANCJA-GRECJA”

„52. FRANCJA-IRLANDIA”

„53. FRANCJA-WŁOCHY”

„54. FRANCJA-LUKSEMBURG”

„55. FRANCJA-NIDERLANDY”

xiii) po wpisie w pozycji „55. FRANCJA-NIDERLANDY” dodaje się:

„56. FRANCJA-AUSTRIA”

Żaden.”;

xiv) numeracja pozycji „FRANCJA-PORTUGALIA” zmienia się z „44” na „57” i dodaje się:

„58. FRANCJA-FINLANDIA

Żaden

59. FRANCJA-SZWECJA

Żaden.”;

xv) numeracja pozycji „FRANCJA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „45” na „60” i dodaje się kolejne pozycje otrzymujące następującą numerację:

„61. GRECJA-IRLANDIA”

„62. GRECJA-WŁOCHY”

„63. GRECJA-LUKSEMBURG”

„64. GRECJA-NIDERLANDY”

xvi) po wpisie w pozycji „64. GRECJA-NIDERLANDY” dodaje się:

„65. GRECJA-AUSTRIA

a) Art. 4 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 14 grudnia 1979 r. zmieniony konwencją uzupełniającą z dnia 21 maja 1986 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.

b) Pkt II Protokołu Końcowego do wyżej wymienionej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkujących w państwie trzecim.”;

xvii) numeracja pozycji „GRECJA-PORTUGALIA” zmienia się z „50” na „66” i dodaje się:

„67. GRECJA-FINLANDIA

Art. 5 ust. 2 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 11 marca 1988 r.

68. GRECJA-SZWECJA

Art. 5 ust 2 i art. 23 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 5 maja 1978 r. zmieniona konwencją uzupełniającą z dnia 14 września 1984 r.”;

xviii) numeracja pozycji „GRECJA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „51” na „69” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„70. IRLANDIA-WŁOCHY”

„71. IRLANDIA-LUKSEMBURG”

„72. IRLANDIA-NIDERLANDY”;

xix) po wpisie w pozycji „72. IRLANDIA-NIDERLANDY” dodaje się:

„73. IRLANDIA-AUSTRIA

Art. 4 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 30 września 1988 r. w odniesieniu do osób zamieszkujących w państwie trzecim.”;

xx) numeracja pozycji „IRLANDIA-PORTUGALIA” zmienia się z „55” na „74” i dodaje się:

„75. IRLANDIA-FINLANDIA

Brak konwencji.

76. IRLANDIA-SZWECJA

Brak konwencji.”;

xxi) numeracja pozycji „IRLANDIA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „56” na „77” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„78. WŁOCHY-LUKSEMBURG”

„79. WŁOCHY-NIDERLANDY”;

xxii) po tekście w nagłówku „79. WŁOCHY-NIDERLANDY” dodaje się:

„80. WŁOCHY-AUSTRIA

a) Art. 5 ust. 3 i art. 9 ust. 2 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 21 stycznia 1981 r.

b) Art. 4 powyższej konwencji i ustęp 2 Protokołu Końcowego do powyższej konwencji, w odniesieniu do osób zamieszkujących w państwie trzecim.”;

xxiii) numeracja pozycji „WŁOCHY-PORTUGALIA” zmienia się z „59” na „81” i dodaje się:

„82. WŁOCHY-FINLANDIA

Brak konwencji.

83. WŁOCHY-SZWECJA

Art. 20 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 25 września 1979 r.”;

xxiv) numeracja pozycji „WŁOCHY-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „60” na „84” i kolejna pozycja otrzymuje następujący numer:

„85. LUKSEMBURG-NIDERLANDY”;

xxv) po wpisie w pozycji „85. LUKSEMBURG-NIDERLANDY” dodaje się:

„86. LUKSEMBURG-AUSTRIA

- a) Art. 5 ust. 2 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 21 grudnia 1971 r., zmieniona konwencją uzupełniającą nr 1 z dnia 16 maja 1973 r. i nr 2 z dnia 9 października 1978 r.
- b) Art. 3 ust. 2 powyższej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.
- c) Pkt III Protokołu Końcowego do powyższej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.”;

xxvi) numeracja pozycji „LUKSEMBURG-PORTUGALIA” zmienia się z „62” na „87” i dodaje się:

„88. LUKSEMBURG-FINLANDIA

Art. 5 ust. 2 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 15 września 1988 r.

89. LUKSEMBURG-SZWECJA

- a) Art. 4 i art. 29 ust. 1 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 21 lutego 1985 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.
- b) Art. 30 powyższej konwencji.”;

xxvii) numeracja pozycji „LUKSEMBURG-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „63” na „90” i dodaje się:

„91. NIDERLANDY-AUSTRIA

- a) Art. 3 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 7 marca 1974 r. zmienionej konwencją uzupełniającą z dnia 5 listopada 1980 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.
- b) Pkt II Protokołu Końcowego do powyższej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.”;

xxviii) numeracja pozycji „NIDERLANDY-PORTUGALIA” zmienia się z „64” na „92” i dodaje się:

„93. NIDERLANDY-FINLANDIA

Brak konwencji.

94. NIDERLANDY-SZWECJA

Art. 4 i art. 24 ust. 3 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 2 lipca 1976 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.”;

xxix) numeracja pozycji „NIDERLANDY-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „65” na „95” i dodaje się:

„96. AUSTRIA-PORTUGALIA

Żadne.

97. AUSTRIA-FINLANDIA

- a) Art. 4 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 11 grudnia 1985 r. zmienionej konwencją uzupełniającą z dnia 9 marca 1993 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.
- b) Pkt II Protokołu Końcowego powyższej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.

98. AUSTRIA-SZWECJA

- a) Art. 4 i art. 24 ust. 1 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 11 listopada 1975 r. zmienionej konwencją uzupełniającą z dnia 21 października 1982 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.
- b) Pkt II Protokołu Końcowego powyższej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.

99. AUSTRIA-WIELKA BRYTANIA

- a) Art. 3 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 22 lipca 1980 r. zmienionej konwencją uzupełniającą nr 1 z dnia 9 grudnia 1985 r. i nr 2 z dnia 13 października 1992 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.
- b) Protokół dotyczący świadczeń w naturze, do powyższej konwencji, z wyjątkiem art. 2 ust. 3 co do osób, które nie mogą żądać traktowania zgodnie z rozdziałem I tytułu III rozporządzenia.

100. PORTUGALIA-FINLANDIA

Brak konwencji.

101. PORTUGALIA-SZWECJA

Art. 6 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 25 października 1978 r.”;

xxx) numeracja pozycji „PORTUGALIA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „66” na „102” i dodaje się:

„103. FINLANDIA-SZWECJA

Art. 10 nordyckiej konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 15 czerwca 1992 r.

104. FINLANDIA-WIELKA BRYTANIA

Żaden.

105. SZWECJA-WIELKA BRYTANIA

Art. 4 ust. 3 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 29 czerwca 1987 r.”;

i) Załącznik III część B „Postanowienia konwencji, których nie stosuje się do wszystkich osób, do których stosuje się rozporządzenie” zmienia się jak następuje:

i) po wpisie w pozycji „9. BELGIA-NIDERLANDY” dodaje się:

„10. BELGIA-AUSTRIA

a) Art. 4 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 4 kwietnia 1977 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.

b) Pkt III Protokołu Końcowego do powyższej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.”;

ii) numeracja pozycji „BELGIA-PORTUGALIA” zmienia się z „10” na „11” i dodaje się:

„12. BELGIA-FINLANDIA

Brak konwencji.

13. BELGIA-SZWECJA

Brak konwencji.”;

iii) numeracja pozycji „BELGIA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „11” na „14” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„15. DANIA-NIEMCY”

„16. DANIA-HISZPANIA”

„17. DANIA-FRANCJA”

„18. DANIA-GRECJA”

„19. DANIA-IRLANDIA”

„20. DANIA-WŁOCHY”

„21. DANIA-LUKSEMBURG”

„22. DANIA-NIDERLANDY”;

iv) po wpisie w pozycji „22. DANIA-NIDERLANDY” dodaje się:

„23. DANIA-AUSTRIA

- a) Art. 4 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 16 czerwca 1987 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.
- b) Pkt I Protokołu Końcowego do powyższej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.”;

v) numeracja pozycji „DANIA-PORTUGALIA” zmienia się z „20” na „24” i dodaje się:

„25. DANIA-FINLANDIA

Żadne.

26. DANIA-SZWECJA

Żadne.”;

vi) numeracja pozycji „DANIA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „21” na „27” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„28. NIEMCY-HISZPANIA”

„29. NIEMCY-FRANCJA”

„30. NIEMCY-GRECJA”

„31. NIEMCY-IRLANDIA”

„32. NIEMCY-WŁOCHY”

„33. NIEMCY-LUKSEMBURG”

„34. NIEMCY-NIDERLANDY”;

vii) po wpisie w pozycji „34. NIEMCY-NIDERLANDY” dodaje się:

„35. NIEMCY-AUSTRIA

- a) Art. 41 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 22 grudnia 1966 r. zmienionej konwencją uzupełniającą nr 1 z dnia 10 kwietnia 1969 r., nr 2 z dnia 29 marca 1974 r. i nr 3 z dnia 29 sierpnia 1980 r.
- b) Ust. 20 lit. a) Protokołu Końcowego do powyższej konwencji.
- c) Art. 3 powyższej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.
- d) Ust. 3 lit. g) Protokołu Końcowego do powyższej konwencji.

e) Art. 4 ust. 1 konwencji w odniesieniu do prawa niemieckiego, zgodnie z którym wypadki (i choroby zawodowe), które wystąpiły poza terytorium Republiki Federalnej Niemiec i okresy zakończone poza tym terytorium, nie stanowią podstawy do wypłaty świadczeń lub stanowią podstawę do ich wypłaty jedynie pod pewnymi warunkami, kiedy osoba uprawniona do nich zamieszkuje poza terytorium Republiki Federalnej Niemiec, w przypadkach w których:

(i) świadczenie zostało już przyznane lub mogłoby być przyznawane w dniu 1 stycznia 1994 r.;

(ii) dana osoba zamieszkała w Austrii przed dniem 1 stycznia 1994 r. i otrzymywanie emerytury z ubezpieczenia emerytalnego i od wypadków rozpoczęło się przed dniem 31 grudnia 1994 r.

f) Ust. 19 lit. b) Protokołu Końcowego do powyższej konwencji. Stosując nr 3 lit. c) tego przepisu kwota wzięta pod uwagę przez właściwą instytucję nie powinna wykraczać poza kwotę, która jest należna z tytułu równorzędnych okresów naliczonych przez tą instytucję.”;

viii) numeracja pozycji „NIEMCY-PORTUGALIA” zmienia się z „29” na „36” i dodaje się:

„37. NIEMCY-FINLANDIA

Art. 4 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 23 kwietnia 1979 r.

38. NIEMCY-SZWECJA

Art. 4 ust. 2 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 27 lutego 1976 r.”;

ix) numeracja pozycji „NIEMCY-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „30” na „39” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„40. HISZPANIA-FRANCJA”

„41. HISZPANIA-GRECJA”

„42. HISZPANIA-IRLANDIA”

„43. HISZPANIA-WŁOCHY”

„44. HISZPANIA-LUKSEMBURG”

„45. HISZPANIA-NIDERLANDY”

x) po wpisie w pozycji „45. HISZPANIA-NIDERLANDY” dodaje się:

„46. HISZPANIA-AUSTRIA

a) Art. 4 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 6 listopada 1981 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.

b) Pkt II Protokołu Końcowego do powyższej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.”;

xi) numeracja pozycji „HISZPANIA-PORUGALIA” zmienia się z „37” na „47” i dodaje się:

„48. HISZPANIA-FINLANDIA

Art. 5 ust. 2 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 19 grudnia 1985 r.

49. HISZPANIA-SZWECJA

Art. 5 ust. 2 i art. 16 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 29 czerwca 1987 r.”;

xii) numeracja pozycji „HISZPANIA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „38” na „50” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„51. FRANCJA-GRECJA”

„52. FRANCJA-IRLANDIA”

„53. FRANCJA-WŁOCHY”

„54. FRANCJA-LUKSEMBURG”

„55. FRANCJA-NIDERLANDY”

xiii) po wpisie w pozycji „55. FRANCJA-NIDERLANDY” dodaje się:

„56. FRANCJA-AUSTRIA

Żadne.”;

xiv) numeracja pozycji „FRANCJA-PORTUGALIA” zmienia się z „44” na „57” i dodaje się:

„58. FRANCJA-FINLANDIA

Brak konwencji.

59. FRANCJA-SZWECJA

Żadne.”;

xv) numeracja pozycji „FRANCJA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „45” na „60” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„61. GRECJA-IRLANDIA”

„62. GRECJA-WŁOCHY”

„63. GRECJA-LUKSEMBURG”

„64. GRECJA-NIDERLANDY”

xvi) po wpisie w pozycji „64. GRECJA-NIDERLANDY” dodaje się:

„65. GRECJA-AUSTRIA

- a) Art. 4 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 14 grudnia 1979 r. zmienionej konwencją uzupełniającą z dnia 21 maja 1986 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.
- b) Pkt II Protokołu Końcowego do powyższej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.”;

xvii) numeracja pozycji „GRECJA-PORTUGALIA” zmienia się z „50” na „66” i dodaje się:

„67. GRECJA-FINLANDIA

Art. 5 ust. 2 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 11 marca 1988 r.

68. GRECJA-SZWECJA

Art. 5 ust. 2 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 5 maja 1978 r. zmienionej konwencją uzupełniającą z dnia 14 września 1984 r.”;

xviii) numeracja pozycji „GRECJA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „51” na „69” i numeracja kolejnych nagłówków zmienia się jak następuje:

„70. IRLANDIA-WŁOCHY”

„71. IRLANDIA-LUKSEMBURG”

„72. IRLANDIA-NIDERLANDY”;

xix) po wpisie w pozycji „72. IRLANDIA-NIDERLANDY” dodaje się:

„73. IRLANDIA-AUSTRIA

Art. 4 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 30 września 1988 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.”;

xx) numeracja pozycji „IRLANDIA-PORTUGALIA” zmienia się z „55” na „74” i dodaje się:

„75. IRLANDIA-FINLANDIA

Brak konwencji.

76. IRLANDIA-SZWECJA

Brak konwencji.”;

xxi) numeracja pozycji „IRLANDIA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „56” na „77” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„78. WŁOCHY-LUKSEMBURG”

„79. WŁOCHY-NIDERLANDY”;

xxii) po wpisie w poniżej pozycji „79. WŁOCHY-NIDERLANDY” dodaje się:

„80. WŁOCHY-AUSTRIA

- a) Art. 5 ust. 3 i art. 9 ust. 2 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 21 stycznia 1981 r.
- b) Art. 4 powyższej konwencji i ust. 2 Protokołu Końcowego do powyższej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.”;

xxiii) numeracja pozycji „WŁOCHY-PORTUGALIA” zmienia się z „59” na „81” i dodaje się:

„82. WŁOCHY -FINLANDIA

Brak konwencji.

83. WŁOCHY-SZWECJA

Art. 20 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 25 września 1979 r.”;

- xxiv) numeracja pozycji „WŁOCHY-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „60” na „84” i kolejna pozycja otrzymuje następujący numer:

„85. LUKSEMBURG-NIDERLANDY”;

- xxv) po wpisie w poniżej pozycji „85. LUKSEMBURG-NIDERLANDY” dodaje się:

„86. LUKSEMBURG-AUSTRIA

- a) Art. 5 ust. 2 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 21 grudnia 1971 r. zmienionej konwencją uzupełniającą nr 1 z dnia 16 maja 1973 r. i nr 2 z dnia 9 października 1978 r.
- b) Art. 3 ust. 2 powyższej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.
- c) Pkt III Protokołu Końcowego do powyższej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.”;

- xxvi) numeracja pozycji „LUKSEMBURG-PORTUGALIA” zmienia się z „62” na „87” i dodaje się:

„88. LUKSEMBURG-FINLANDIA

Art. 5 ust. 2 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 15 września 1988 r.

89. LUKSEMBURG-SZWECJA

Art. 4 i art. 29 ust. 1 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 21 lutego 1985 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.”;

- xxvii) numeracja pozycji „LUKSEMBURG-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „63” na „90” i dodaje się:

„91. NIDERLANDY-AUSTRIA

- a) Art. 3 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 7 marca 1974 r. zmienionej konwencją uzupełniającą z dnia 5 listopada 1980 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.
- b) Pkt II Protokołu Końcowego do powyższej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.”;

xxviii) numeracja pozycji „NIDERLANDY-PORTUGALIA” zmienia się z „64” na „92” i dodaje się:

„93. NIDERLANDY-FINLANDIA

Brak konwencji.

94. NIDERLANDY-SZWECJA

Art. 4 i art. 24 ust. 3 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 2 lipca 1976 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.”;

xxix) numeracja pozycji „NIDERLANDY-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „65” na „95” i dodaje się:

„96. AUSTRIA-PORTUGALIA

Żadne.

97. AUSTRIA-FINLANDIA

- a) Art. 4 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 11 grudnia 1985 r. zmienionej konwencją uzupełniającą z dnia 9 marca 1993 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.
- b) Pkt II Protokołu Końcowego powyższej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.

98. AUSTRIA-SZWECJA

- a) Art. 4 i art. 24 ust. 1 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 11 listopada 1975 r. zmienionej konwencją uzupełniającą z dnia 21 października 1982 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.
- b) Pkt II Protokołu Końcowego do powyższej konwencji w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.

99. AUSTRIA-WIELKA BRYTANIA

- a) Art. 3 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia z dnia 2 lipca 1980 r. zmienionej konwencją uzupełniającą nr 1 z dnia 9 grudnia 1985 r. i nr 2 z dnia 13 października 1992 r. w odniesieniu do osób zamieszkałych w państwie trzecim.

- b) Protokół dotyczący świadczeń w naturze, do powyższej konwencji z wyjątkiem art. 2 ust. 3 w odniesieniu do osób, które nie mogą żądać traktowania na podstawie rozdziału 1 tytułu III rozporządzenia.

100. PORTUGALIA-FINLANDIA

Brak konwencji.

101. PORTUGALIA-SZWECJA

Art. 6 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 25 października 1978 r.”;

xxx) numeracja pozycji „PORTUGALIA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się z „66” na „102” i dodaje się:

„103. FINLANDIA-SZWECJA

Żadne.

104. FINLANDIA-WIELKA BRYTANIA

Żadne.

105. SZWECJA-WIELKA BRYTANIA

Art. 4 ust. 3 konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 29 czerwca 1987 r.”;

- j) Załącznik IV część A „Ustawodawstwo, o którym mowa w art. 37 ust. 1 rozporządzenia, w ramach którego kwota świadczeń inwalidzkich jest niezależna od długości okresów ubezpieczenia” zmienia się jak następuje:

- i) po wpisie w pozycji „J. NIDERLANDY” dodaje się:

„K. AUSTRIA

Żadne.”

- ii) pozycję „K. PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „L. PORTUGALIA”

- iii) po wpisie w pozycji „L. PORTUGALIA” dodaje się:

„M FINLANDIA

Renty krajowe dla osób, które urodziły się niepełnosprawne lub stały się niepełnosprawne w młodym wieku (Państwowe Prawo Emerytalne (547/93)).

N. SZWECJA

Żadne.”;

- iv) pozycję „L. WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „O. WIELKA BRYTANIA”;

k) Załącznik IV część B „Specjalne systemy dla osób prowadzących działalność gospodarczą na własny rachunek w rozumieniu art. 38 ust. 3 i art. 45 ust. 3 rozporządzenia nr 1408/71” zmienia się jak następuje:

i) po wpisie w pozycji „J. NIDERLANDY” dodaje się:

„K. AUSTRIA

Żadne.”;

ii) pozycję „K. PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „L. PORTUGALIA” i dodaje się:

„M. FINLANDIA

Żadne.

N. SZWECJA

Żadne.”;

iii) pozycję „L. WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „O. WIELKA BRYTANIA”;

l) Załącznik IV część C „Przypadki, o których mowa w art. 46 ust. 1 lit. b) rozporządzenia, w których naliczanie świadczeń zgodnie z art. 46 ust. 2 rozporządzenia może być zaniechane” otrzymuje brzmienie:

i) po wpisie w pozycji „J. NIDERLANDY” dodaje się:

„K. AUSTRIA

Żaden.”;

ii) pozycję „K. PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „L. PORTUGALIA” i dodaje się:

„M. FINLANDIA

Żaden.

N. SZWECJA

Wszystkie wnioski o emeryturę podstawową dla osób w podeszłym wieku i emeryturę dodatkową, z wyjątkiem emerytury, o której mowa w zał. IV D.”;

iii) pozycję „L. WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „O. WIELKA BRYTANIA”;

m) Załącznik IV część D otrzymuje brzmienie:

„Świadczenia i porozumienia, o których mowa w art. 46b ust. 2 rozporządzenia

1. Świadczenia, o których mowa w art. 46b ust. 2 lit. a) rozporządzenia, suma, których jest niezależna od długości okresów ubezpieczenia lub miejsca zamieszkania:

- a) Nieważność świadczeń przewidziana przez ustawodawstwo, o którym mowa w części A tego załącznika.
 - b) Pełna duńska emerytura przyznana po 10 latach zamieszkania przez osobę, która otrzyma emeryturę najpóźniej od dnia 1 października 1989 r.
 - c) Hiszpański zasiłek pośmiertny i emerytura dla osób pozostałych przy życiu przyznane w ramach systemów ogólnych i specjalnych.
 - d) Zasiłki dla wdów w ramach ubezpieczenia francuskiego ogólnego systemu ubezpieczeń społecznych lub systemu ubezpieczeń pracowników rolnych.
 - e) Renty inwalidzkie wdowców lub wdów w ramach francuskiego ogólnego systemu ubezpieczeń społecznych lub systemu ubezpieczeń pracowników rolnych, skalkulowane na podstawie rent inwalidzkich zmarłych małżonków, płacone na podstawie art. 46 ust. 1 lit. a) pkt i).
 - f) Niderlandzkie renty dla wdów zgodnie z ustawą z dnia 9 kwietnia 1959 r. regulującego ogólne ubezpieczenia dla wdów i sierot, z późniejszymi zmianami.
 - g) Fińskie emerytury państwowe określone zgodnie z Państwowym Prawem Emerytalnym z dnia 8 czerwca 1956 r. i przyznane zgodnie z przepisami przejściowymi Państwowego Prawa Emerytalnego (547/93).
 - h) Pełna szwedzka emerytura podstawowa przyznana zgodnie z podstawowym ustawodawstwem emerytalnym, stosowanym przed dniem 1 stycznia 1993 r. i pełna emerytura podstawowa przyznana zgodnie z przepisami przejściowymi tego prawodawstwa, stosowanego od tej daty.
2. Zasiłki, o których mowa w art. 46b ust. 2 lit. b), których kwota jest określona przez odniesienie do kredytowanego okresu uznawanego za zakończony pomiędzy datą, w której powstało ryzyko i datą późniejszą:
- a) Duński system wcześniejszych emerytur, których kwota jest określana zgodnie z ustawodawstwem obowiązującym przed dniem 1 października 1984 r.
 - b) Niemieckie renty inwalidzkie i zasiłki dla osób pozostałych przy życiu, których kwota jest określana z uwzględnieniem okresu dodatkowego, i niemieckie emerytury, dla których kwota określona jest z uwzględnieniem okresu dodatkowego, który został już nabyty.
 - c) Włoskie zasiłki dla całkowicie niezdolnych do pracy (inabilitati_).
 - d) Luksemburskie renty inwalidzkie i zasiłki pośmiertne.
 - e) Fińskie emerytury pracownicze, dla których kwota jest określana w oparciu o przyszłe okresy zgodnie z prawem krajowym.
 - f) Szwedzkie renty inwalidzkie i zasiłki pośmiertne, dla których kwota jest określana z uwzględnieniem zaliczonego okresu ubezpieczenia i szwedzkie emerytury, dla których kwota jest określana z uwzględnieniem okresów zaliczonych już nabytych.

3. Umowy, o których mowa w art. 46b ust. 2 lit. b) pkt i) rozporządzenia mającego na celu zapobieżenie podwójnemu lub wielokrotnemu uwzględnianiu tych samych okresów zaliczonych:

Umowy z dnia 20 lipca 1978 r. pomiędzy rządem Wielkiego Księstwa Luksemburga a rządem Republiki Federalnej Niemiec dotyczące różnych zagadnień ubezpieczenia społecznego.

Konwencja nordycka z dnia 15 czerwca 1992 r. w sprawie zabezpieczenia społecznego.”;

n) Załącznik VI otrzymuje brzmienie:

i) po wpisie w pozycji „J. NIDERLANDY” dodaje się:

„K. AUSTRIA

1. W celu stosowania rozdziału 1 tytuł III rozporządzenia, osobę otrzymującą emeryturę służby cywilnej uważa się za emeryta.

2. W celu stosowania art. 46 ust. 2 rozporządzenia, podwyżki wkładów na ubezpieczenia dodatkowe i dodatkowe świadczenia górnicze zgodnie z austriackim ustawodawstwem są pomijane. W tych przypadkach suma skalkulowana zgodnie z art. 46 ust. 2 rozporządzenia jest powiększona o podwyższenia wkładów na ubezpieczenia dodatkowe i dodatkowe świadczenia górnicze.

3. W celu stosowania art. 46 ust. 2 rozporządzenia stosując prawo austriackie za dzień nabycia prawa do emerytury (Stichtag) uważa się dzień powstania ryzyka.

4. Stosowanie postanowień niniejszego rozporządzenia nie wpływa na obniżenie jakiegokolwiek prawa do świadczenia przysługującego z mocy prawa austriackiego w odniesieniu do osób, których sytuacja ubezpieczeniowa pogorszyła się z powodów politycznych lub religijnych lub z powodu pochodzenia.

ii) pozycję „K. PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „L. PORTUGALIA” i dodaje się:

„M. FINLANDIA

1. W celu określenia czy okres pomiędzy wystąpieniem nieprzewidzianej emerytury a osiągnięciem wieku emerytalnego (okres przyszedły) powinien być wzięty pod uwagę przy kalkulowaniu kwoty fińskiej emerytury wynikającej z zatrudnienia, okresy ubezpieczenia lub miejsca zamieszkania zgodnie z prawem innego państwa członkowskiego będzie wzięty pod uwagę dla warunków dotyczących zamieszkania w Finlandii.

2. W sytuacji gdy zatrudnienie lub prowadzenie samodzielnej działalności gospodarczej w Finlandii zakończyło się i zdarza się nieprzewidziany wypadek w czasie zatrudnienia lub prowadzenia samodzielnej działalności gospodarczej w innym państwie członkowskim i w sytuacji gdy emerytura, zgodnie z fińskim prawem emerytalnym nie uwzględnia okresu pomiędzy nieprzewidzianym wypadkiem a wiekiem emerytalnym (okres przyszedły), okresy ubezpieczenia zgodnie z prawem innego państwa członkowskiego będą wzięte pod uwagę dla spełnienia wymogu okresu przyszłego tak jakby były okresami ubezpieczenia w Finlandii.

3. Kiedy, zgodnie z prawem Finlandii, przyrost jest wypłacany przez instytucje w Finlandii z powodu opóźnienia w przekazaniu roszczenia o wzrost świadczenia, roszczenie skierowane do instytucji innego państwa członkowskiego, jest, w celu zastosowania postanowień prawa fińskiego dotyczącego tego przyrostu, uważane za złożone w dniu kiedy to roszczenie, wraz ze wszystkimi koniecznymi załącznikami, dotrze do właściwej instytucji w Finlandii.

N. SZWECJA

1. Stosując art. 18 ust. 1 do celów ustalenia prawa danej osoby do zasiłku rodzicielskiego, okres ubezpieczenia nabyty zgodnie z prawem innego państwa członkowskiego niż Szwecja uważa się za oparty na takich samych średnich dochodach jak szwedzkie okresy ubezpieczenia, z którymi są sumowane.

2. Postanowień rozporządzenia w sprawie sumowania ubezpieczeń lub okresów zamieszkania nie stosuje się do przepisów przejściowych prawodawstwa szwedzkiego w sprawie prawa do bardziej korzystnego naliczania emerytur podstawowych dla osób zamieszkałych w Szwecji dla określonego okresu poprzedzającego datę roszczenia.

3. W celu ustanowienia prawa do renty inwalidzkiej lub zasiłku dla osób pozostałych przy życiu, częściowo opartego na przyszłych przypuszczalnych okresach ubezpieczenia, osoba uważana będzie za spełniającą warunki ubezpieczenia i dochodu zgodnie z prawem szwedzkim, jeśli została objęta, jako pracownik najemny lub jako osoba prowadząca działalność gospodarczą na własny rachunek, programem ubezpieczenia lub miejsca zamieszkania innego Państwa Członkowskiego.

4. Lata opieki nad małoletnimi dziećmi, zgodnie z warunkami określonymi prawem szwedzkim, będą uważane za okresy dodatkowego ubezpieczenia emerytalnego, nawet jeśli dziecko i dana osoba zamieszkują w innym Państwie Członkowskim, z zastrzeżeniem, że osoba opiekująca się dzieckiem jest na urlopie wychowawczym zgodnie z ustawą w sprawie prawa do urlopu wychowawczego.”;

iii) pozycję „L. WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „O. WIELKA BRYTANIA”;

o) Załącznik VII otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK VII

(Art. 14c ust. 1 lit. b) rozporządzenia)

Przypadki, w których osoba podlega równocześnie prawu dwóch Państw Członkowskich

1. W przypadku gdy dana osoba prowadzi działalność gospodarczą na własny rachunek w Belgii i jest zarobkowo zatrudniona w jakimkolwiek innym Państwie Członkowskim, z wyjątkiem Luksemburga. W przypadku Luksemburga, stosuje się wymianę listów z dnia 10 i z dnia 12 lipca 1968 r. między Belgią i Luksemburgiem.
2. W przypadku gdy dana osoba prowadząca działalność gospodarczą na własny rachunek stale zamieszkuje w Danii i jest zarobkowo zatrudniona w jakimkolwiek innym Państwie Członkowskim.
3. Na potrzeby systemu rolniczych ubezpieczeń od wypadków i systemu ubezpieczeń dla rolników w podeszłym wieku: gdy prowadzi on działalność gospodarczą na własny rachunek w rolnictwie w Niemczech i jest zarobkowo zatrudniony w jakimkolwiek innym Państwie Członkowskim.

4. W przypadku, gdy dana osoba prowadząca działalność gospodarczą na własny rachunek stale zamieszkuje w Hiszpanii i jest zarobkowo zatrudniona w jakimkolwiek innym Państwie Członkowskim.
5. W przypadku gdy dana osoba prowadząca działalność gospodarczą na własny rachunek stale zamieszkuje we Francji i jest zarobkowo zatrudniona w jakimkolwiek innym Państwie Członkowskim, z wyjątkiem Luksemburga.
6. W przypadku gdy dana osoba prowadząca działalność gospodarczą na własny rachunek w rolnictwie stale zamieszkuje we Francji i jest zarobkowo zatrudniona w Luksemburgu.
7. Na potrzeby systemu ubezpieczeń emerytalnych dla osób prowadzących działalność gospodarczą na własny rachunek, gdy prowadzą one działalność gospodarczą na własny rachunek w Grecji i są zarobkowo zatrudnione w jakimkolwiek innym Państwie Członkowskim.
8. W przypadku gdy dana osoba prowadzi działalność gospodarczą na własny rachunek we Włoszech i jest zarobkowo zatrudniona w jakimkolwiek innym Państwie Członkowskim.
9. W przypadku gdy dana osoba prowadzi działalność gospodarczą na własny rachunek w Austrii i jest zarobkowo zatrudniona w jakimkolwiek innym Państwie Członkowskim.
10. W przypadku gdy dana osoba prowadzi działalność gospodarczą na własny rachunek w Portugalii i jest zarobkowo zatrudniona w jakimkolwiek innym Państwie Członkowskim.
11. W przypadku gdy osoba stale zamieszkująca w Finlandii prowadzi działalność gospodarczą na własny rachunek w Finlandii i jest zarobkowo zatrudniona w jakimkolwiek innym Państwie Członkowskim.
12. W przypadku gdy osoba stale zamieszkująca w Szwecji prowadzi działalność gospodarczą na własny rachunek w Szwecji i jest zarobkowo zatrudniona w jakimkolwiek innym Państwie Członkowskim.”.

2. *372 R 0574*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 roku ustanawiające warunki wykonania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność gospodarczą na własny rachunek oraz członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. nr L 74, z 27.3.1972, str. 1), zmienione i zaktualizowane:

- *383 R 2001*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2001/83 z dnia 2 czerwca 1983 roku (Dz.U. nr L 230, z 22.8.1983, str. 6),

i kolejno zmienione:

- *385 R 1660*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1660/85 z dnia 13 czerwca 1985 roku (Dz.U. nr L 160, z 20.6.1985, str. 1),
- *385 R 1661*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1661/85 z dnia 13 czerwca 1985 roku (Dz.U. nr L 160, z 20.6.1985, str. 7),

- *185 I*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach Przystąpienie do Wspólnot Europejskich Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23),
- *386 R 0513*: rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 513/86 z dnia 26 lutego 1986 roku (Dz.U. nr L 51, z 28.2.1986, str. 44),
- *386 R 3811*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3811/86 z dnia 11 grudnia 1986 roku (Dz.U. nr L 355, z 16.12.1986, str. 5),
- *389 R 1305*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1305/89 z 11 maja 1989 roku (Dz.U. nr L 131, z 13.5.1989, str. 1),
- *389 R 2332*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2332/89 z dnia 18 lipca 1989 roku (Dz.U. nr L 224, z 2.8.1989, str. 1),
- *389 R 3427*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3427/89 z dnia 30 października 1989 roku (Dz.U. nr L 331, z 16.11.1989, str. 1),
- *391 R 2195*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2195/91 z dnia 25 czerwca 1991 roku (Dz.U. nr L 206, z 29.7.1991, str. 2),
- *392 R 1248*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1248/92 z dnia 30 kwietnia 1992 roku (Dz.U. nr L 136, z 19.5.1992, str. 7),
- *392 R 1249*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1249/92 z dnia 30 kwietnia 1992 roku (Dz.U. nr L 136, z 19.5.1992, str. 28),
- *393 R 1945*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1945/93 z dnia 30 czerwca 1993 roku (Dz.U. nr L 181, z 23.7.1993, str. 1).

a) Załącznik 1 otrzymuje brzmienie:

i) po wpisie w pozycji „Y. NIDERLANDY” dodaje się:

„K. AUSTRIA

1. Bundesminister für Arbeit und Soziales (federalny minister pracy i spraw społecznych), Wien.
2. Bundesminister für Umwelt, Jugend und Familie (federalny minister środowiska, młodzieży i rodziny), Wien.”;

ii) pozycję „K. PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „L. PORTUGALIA” i dodaje się:

„M. FINLANDIA

Sosiaali- ja terveystministeriö/Social- och hälsov_rdsministeriet (Ministerstwo Spraw Społecznych i Zdrowia), Helsinki.

N. SZWECJA

Regeringen (Socialdepartemencec) (Rząd (Ministerstwo Zdrowia i Spraw Społecznych)), Sztokholm.”;

iii) pozycję „L. WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „O. WIELKA BRYTANIA”;

b) Załącznik 2 otrzymuje brzmienie:

i) po wpisie w pozycji „L. NIDERLANDY” dodaje się:

„K. AUSTRIA

Właściwość austriackich instytucji określają przepisy prawa austriackiego, chyba że poniżej wskazano inaczej:

1. Ubezpieczenia chorobowe:

- a) W przypadku gdy dana osoba stale zamieszkuje na terytorium innego Państwa Członkowskiego i Gebietskrankenkasse (Regionalny Fundusz Ubezpieczeń Chorobowych) jest właściwy dla ubezpieczenia i zgodnie z prawem austriackim właściwość miejscowa nie może zostać określona, właściwość miejscowa jest określana następująco:
- Gebietskrankenkasse (Regionalny Fundusz Ubezpieczeń Chorobowych) właściwy dla ostatniego zatrudnienia w Austrii, lub
 - Gebietskrankenkasse (Regionalny Fundusz Ubezpieczeń Chorobowych) właściwy dla miejsca zamieszkania w Austrii, lub
- jeśli nigdy nie miało miejsca zatrudnienie, dla którego właściwym był Gebietskrankenkasse (Regionalny Fundusz Ubezpieczeń Chorobowych) lub gdy dana osoba nigdy nie mieszkała w Austrii, Wiener Gebietskrankenkasse (Regionalny Fundusz Ubezpieczeń Chorobowych w Wiedniu), Wien.
- b) W celu stosowania sekcji 5 rozdziału 1 części III rozporządzenia zgodnie z art. 95 rozporządzenia wykonawczego w stosunku do zwrotu wydatków na korzyść osób uprawnionych do emerytury zgodnie z Federalnym Dokumentem z dnia 9 września 1955 r. w sprawie Ogólnych Ubezpieczeń Społecznych (ASVG):
- Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (Główne Stowarzyszenie Austriackich Instytucji Ubezpieczeń Społecznych), Wien, uznaje się, że zwrot wydatków będzie dokonany ze składek na ubezpieczenie zdrowotne emeryta uzyskane przez wskazane wyżej Główne Stowarzyszenie.

2. Ubezpieczenie emerytalne:

Przy ustalaniu instytucji odpowiedzialnej za wypłatę świadczeń, tylko okresy ubezpieczenia zgodnie z prawem austriackim są brane pod uwagę.

3. Ubezpieczenia dla bezrobotnych:

a) Do zgłoszenia braku pracy:

Arbeitsamt (UrządPracy) właściwe dla miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu danej osoby.

b) Do wydania formularzy nr E 301, nr E 302 i nr E 303:

Arbeitsamt (Urząd Pracy) właściwe dla miejsca zatrudnienia danej osoby.

4. Zasiłki rodzinne:

a) Zasiłki rodzinne, z wyjątkiem Karenzurlaubsgeld (specjalny dodatek macierzyński):

Finanzamt (Biuro Finansowe).

b) Karenzurlaubsgeld (specjalny dodatek macierzyński)

Arbeitsamt (Urząd Pracy) właściwe dla miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu danej osoby.”;

ii) pozycję „K. PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „L. PORTUGALIA” i dodaje się:

„M. FINLANDIA

1. Choroba i macierzyństwo:

a) Świadczenia pieniężne:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki, lub

fundusz pracy, w którym dana osoba jest ubezpieczona;

b) Świadczenia w naturze:

(i) zwrot zgodnie z ubezpieczeniem chorobowym:
Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki, lub

fundusz pracy, w którym dana osoba jest ubezpieczona;

(ii) publiczne zakłady opieki zdrowotnej lub szpitale:

miejscowe jednostki świadczące usługi w ramach systemu.

2. Osoby w podeszłym wieku, inwalidztwo, śmierć (emerytury):

a) Emerytury narodowe:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki, lub

b) Emerytury pracownicze:

instytucja emerytur pracowniczych, która przyznaje i płaci emerytury.

3. Wypadki przy pracy, choroby zawodowe:

instytucja ubezpieczeniowa, która jest odpowiedzialna za ubezpieczenie od wypadku danej osoby.

4. Zapomoga pośmiertna:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki, lub

instytucja ubezpieczeniowa, która jest odpowiedzialna za wypłatę świadczeń z tytułu ubezpieczenia od wypadku .

5. Bezrobocie:

a) System podstawowy:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki, lub

b) System zarobkowy:

właściwy fundusz bezrobocia.

6. Świadczenia rodzinne:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki,

N. SZWECJA

1. We wszystkich nieprzewidzianych przypadkach, z wyjątkiem zasiłków dla bezrobotnych:

a) Jako ogólna reguła:

biuro ubezpieczeń społecznych, w którym dana osoba jest ubezpieczona.

b) Dla marynarzy niemających stałego miejsca zamieszkania w Szwecji:

Göteborgs allmänna försäkringskassa, Sjöfartskontoret (Biuro Ubezpieczeń Społecznych w Goeteborgu, Sekcja Marynarska).

c) W celu stosowania artykułów 35-59 rozporządzenia wykonawczego dla osób niemających stałego miejsca zamieszkania w Szwecji:

Sztokholms läns allmänna försäkringskassa, utlandsavdelningen (Biuro Ubezpieczeń Społecznych w Sztokholmie, Wydział Zagraniczny).

- d) W celu stosowania artykułów 60-77 rozporządzenia wykonawczego dla osób, z wyjątkiem marynarzy niemających stałego miejsca zamieszkania w Szwecji:
- biuro ubezpieczeń społecznych miejsca, w którym nastąpił wypadek przy pracy lub wystąpiła lub ujawniła się choroba zawodowa, lub
 - Sztokholms läns allmänna försäkringskassa, utlandsavdelningen (Biuro Ubezpieczeń Społecznych w Sztokholmie, Wydział Zagraniczny).

2. Dla świadczeń dla bezrobotnych:

Arbetsmarknadsstyrelsen (Narodowa Rada Rynku Pracy).”;

iii) pozycję „L. WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „O. WIELKA BRYTANIA”;

c) Załącznik 3 otrzymuje brzmienie:

i) po pozycjach poniżej pozycji „J. NIDERLANDY” dodaje się:

„K. AUSTRIA

1. Ubezpieczenia chorobowe:

- a) We wszystkich przypadkach, z wyjątkiem stosowania art. 27 i 29 rozporządzenia i art. 30 i 31 rozporządzenia wykonawczego w stosunku do instytucji miejsca zamieszkania emeryta wspomnianego w art. 27 rozporządzenia:

Gebietskrankenkasse (Regionalny Fundusz Ubezpieczeń Chorobowych) właściwy dla miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu danej osoby.

- b) W celu stosowania art. 27 i 29 rozporządzenia i art. 30 i 31 rozporządzenia wykonawczego w stosunku do instytucji miejsca zamieszkania emeryta wspomnianego w art. 27 rozporządzenia:

właściwa instytucja.

2. Ubezpieczenia emerytalne:

- a) Jeśli dana osoba była podmiotem prawa austriackiego, z wyjątkiem stosowania art. 53 rozporządzenia wykonawczego:

właściwa instytucja

- b) W każdym innym przypadku, z wyjątkiem stosowania art. 53 rozporządzenia wykonawczego:

Pensionsversicherungsanstalt der Angestellten (Instytucja Ubezpieczeń Emerytalnych dla Pracowników), Wien.

c) W celu stosowania art. 53 rozporządzenia wykonawczego:

Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (Główne Stowarzyszenie Austriackich Instytucji Ubezpieczeń Społecznych), Wien.

3. Ubezpieczenie od wypadku:

a) Świadczenia w naturze:

- Gebietskrankenkasse (Regionalny Fundusz Ubezpieczeń Chorobowych) właściwy ze względu na miejsce zamieszkania lub miejsce pobytu danej osoby;
- lub Allgemeine Unfallversicherungsanstalt (Ogólna Instytucja Ubezpieczeń od Wypadków), Wien, może przyznawać świadczenia.

b) Świadczenia w gotówce:

i) We wszystkich przypadkach, z wyjątkiem stosowania art. 53, zgodnie z art. 77 rozporządzenia wykonawczego:

Allgemeine Unfallversicherungsanstalt (Ogólna Instytucja Ubezpieczeń od Wypadków), Wien,

ii) W celu stosowania art. 53, zgodnie z art. 77 rozporządzenia wykonawczego:

Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (Główne Stowarzyszenie Austriackich Instytucji Ubezpieczeń Społecznych), Wien.

4. Ubezpieczenie dla bezrobotnych:

Arbeitsamt (UrządPracy) właściwe dla miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu danej osoby.

5. Świadczenia rodzinne:

a) świadczenia rodzinne, z wyjątkiem Karenzurlaubsgeld (specjalnego dodatku macierzyńskiego):

Finanzamt (Biuro Finansowe) właściwe dla miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu beneficjenta.

b) Karenzurlaubsgeld (specjalny dodatek macierzyński):

Arbeitsamt (Urząd Pracy) właściwe dla miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu danej osoby.”;

ii) pozycję „K. PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „L. PORTUGALIA” i dodaje się:

„M. FINLANDIA

1. Choroba i macierzyństwo:

a) Świadczenia w gotówce:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki,

lub

b) Świadczenia w naturze:

i) zwroty z tytułu ubezpieczenia chorobowego:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki,

lub

ii) publiczne zakłady opieki zdrowotnej lub szpitale.

2. Podeszły wiek, inwalidztwo, śmierć (emerytury):

a) Emerytury państwowe:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki. lub

b) Emerytury pracownicze:

Eläketurvakeskus/Pensionsskyddscentralen (Centralny Instytut Ubezpieczeń Emerytalnych), Helsinki

3. Zapomoga pośmiertna:

Ogólne zapomogi pośmiertne:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki.

4. Bezrobocie:

a) System podstawowy:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki.

b) System zarobkowy:

i) W przypadku art. 69: Kansaneläkelaitos/ Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki.

ii) w innych przypadkach:

właściwy fundusz bezrobocia, w którym dana osoba jest ubezpieczona.

5. Świadczenia rodzinne:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych),
Helsinki.

N. SZWECJA

1. We wszystkich nieprzewidzianych przypadkach, z wyjątkiem zasiłków dla bezrobotnych:

biuro ubezpieczeń społecznych miejsca zamieszkania lub pobytu.

2. Dla świadczeń dla bezrobotnych:

gminna rada pracy miejsca zamieszkania lub pobytu.”;

iii) pozycję „L. WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „O. WIELKA BRYTANIA”;

d) Załącznik 4 otrzymuje brzmienie:

i) po wpisie w pozycji „L. NIDERLANDY” dodaje się:

„K. AUSTRIA

1. Choroba, wypadek i ubezpieczenie emerytalne:

Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (Główne Stowarzyszenie Austriackich Instytucji Ubezpieczeniowych), Wien.

2. Ubezpieczenie od bezrobocia:

a) W stosunku do Niemiec:

Landesarbeitsamt Salzburg (Prowincjonalny Urząd Pracy Salzburg),
Salzburg.

b) W każdym innym przypadku:

Landesarbeitsamt Wien (Prowincjonalne Biuro Pracy Wiedeń), Wien.

3. Dodatki rodzinne:

a) Dodatki rodzinne z wyjątkiem Karenzurlaubsgeld (specjalnego dodatku macierzyńskiego):

Bundesministerium für Umwelt, Jugend und Familie (Federalne Ministerstwo Środowiska, Młodzieży i Rodziny), Wien.

b) Karenzurlaubsgeld (specjalny dodatek macierzyński):

Landesarbeitsamt Wien (Prowincjonalny Urząd Pracy Wiedeń), Wien.”;

ii) pozycję „K. PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „L. PORTUGALIA” i dodaje się:

„M. FINLANDIA

1. Ubezpieczenie chorobowe i macierzyńskie, emerytury państwowe, dodatki rodzinne zasiłki dla bezrobotnych i zasiłki pośmiertne:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki.

2. Emerytury pracownicze:

Elaketurvakeskus/Pensionsskyddscentralen (Centralny Instytut Ubezpieczeń Emerytalnych), Helsinki.

3. Wypadki przy pracy, choroby zawodowe:

Tapaturmavakuutuslaitosten Liitto/ Olyckfallsförsäkringsanstalternas Förbund (Federacja Instytucji Ubezpieczających od Wypadków), Helsinki.

N. SZWECJA

1. We wszystkich nieprzewidzianych wypadkach z wyjątkiem zasiłków dla bezrobotnych:

Riksförsäkringsverket (Narodowa Rada Ubezpieczeń Społecznych).

2. W przypadku zasiłków dla bezrobotnych:

Arbetsmarknadsstyrelsen (Narodowa Rada Rynku Pracy).”;

iii) pozycję „L. WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „O. WIELKA BRYTANIA”;

e) Załącznik 5 otrzymuje brzmienie:

i) po wpisie w pozycji „9. BELGIA-NIDERLANDY” dodaje się:

„10. BELGIA-AUSTRIA

Żaden.”;

ii) pozycję „10. BELGIA-PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „11. BELGIA-PORTUGALIA” i dodaje się:

„12. BELGIA-FINLANDIA

Nie stosuje się

13. BELGIA-SZWECJA

Nie stosuje się.”;

iii) pozycję „11. BELGIA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „14. BELGIA-WIELKA BRYTANIA” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„15. DANIA-NIEMCY”

„16. DANIA-HISZPANIA”

„17. DANIA-FRANCJA”

„18. DANIA-GRECJA”

„19. DANIA-IRLANDIA”

„20. DANIA-WŁOCHY”

„21. DANIA-LUKSEMBURG”

„22. DANIA-NIDERLANDY”;

iv) po wpisie w pozycji „22. DANIA-NIDERLANDY” dodaje się:

„23. DANIA-AUSTRIA”

„Żadne.”

v) pozycję „20. DANIA-PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „24. DANIA-PORTUGALIA” i dodaje się:

„25. DANIA-FINLANDIA”

Art. 23 nordyckiej konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 15 czerwca 1992 r.: porozumienie w sprawie wzajemnego zrzeczenia się zwrotów pieniędzy zgodnie z art. 36 ust. 3, art. 63 ust. 3 i art. 70 ust. 3 rozporządzenia (koszty uzyskania świadczeń w przypadku choroby i macierzyństwa, wypadków przy pracy i chorób zawodowych, i zasiłki dla bezrobotnych) i art. 105 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (koszty sprawdzania administracyjnego i badań medycznych).

26. DANIA-SZWECJA

Art. 23 nordyckiej konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 15 czerwca 1992 r.: porozumienie w sprawie wzajemnego zrzeczenia się zwrotów pieniędzy zgodnie z art. 36 ust. 3, art. 63 ust. 3 i art. 70 ust. 3 rozporządzenia (koszty uzyskania dochodu w przypadku choroby i macierzyństwa, wypadków przy pracy i chorób zawodowych, i zasiłki dla bezrobotnych) i art. 105 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (koszty sprawdzania administracyjnego i badań medycznych).”;

vi) pozycję „21. DANIA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „27. DANIA-WIELKA BRYTANIA” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„28. NIEMCY-HISZPANIA”

- „29. NIEMCY-FRANCJA”
- „30. NIEMCY-GRECJA”
- „31. NIEMCY-IRLANDIA”
- „32. NIEMCY-WŁOCHY”
- „33. NIEMCY-LUKSEMBURG”
- „34. NIEMCY-NIDERLANDY”

vii) po wpisie w pozycji „34. NIEMCY-NIDERLANDY” dodaje się:

- „35. NIEMCY-AUSTRIA”

Sekcja II liczba 1 i sekcja III porozumienia z dnia 2 sierpnia 1979 r. w sprawie wykonania konwencji w sprawie ubezpieczenia od bezrobocia z dnia 19 lipca 1978 r.”;

viii) pozycję „29. NIEMCY-PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „36. NIEMCY-PORTUGALIA” i dodaje się:

- „37. NIEMCY-FINLANDIA

Żadne.

- 38. NIEMCY-SZWECJA

Żadne.”;

ix) pozycję „30. NIEMCY-WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „39. NIEMCY-WIELKA BRYTANIA” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

- „40. HISZPANIA-FRANCJA”
- „41. HISZPANIA-GRECJA”
- „42. HISZPANIA-IRLANDIA”
- „43. HISZPANIA-WŁOCHY”
- „44. HISZPANIA-LUKSEMBURG”
- „45. HISZPANIA-NIDERLANDY”;

x) po wpisie w pozycji „45. HISZPANIA-NIDERLANDY” dodaje się:

- „46. HISZPANIA-AUSTRIA

Żadne.”;

xi) pozycję „37. HISZPANIA-PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „47. HISZPANIA-PORTUGALIA” i dodaje się:

- „48. HISZPANIA-FINLANDIA
Żadne.
49. HISZPANIA-SZWECJA
Żadne.”;
- xii) pozycję „38. HISZPANIA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „50. HISZPANIA-WIELKA BRYTANIA” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:
„51. FRANCJA-GRECJA”
„52. FRANCJA-IRLANDIA”
„53. FRANCJA-WŁOCHY”
„54. FRANCJA-LUKSEMBURG”
„55. FRANCJA-NIDERLANDY”
- xiii) po wpisie w pozycji „55. FRANCJA-NIDERLANDY” dodaje się:
„56. FRANCJA-AUSTRIA
Żadne.”;
- xiv) pozycję „44. FRANCJA-PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „57. FRANCJA-PORTUGALIA” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:
„58. FRANCJA-WIELKA BRYTANIA”
„59. GRECJA-IRLANDIA”
„60. GRECJA-WŁOCHY”
„61. GRECJA-LUKSEMBURG”
„62. GRECJA-NIDERLANDY”
- xv) po wpisie w pozycji „62. GRECJA-NIDERLANDY” dodaje się:
„63. GRECJA-AUSTRIA
Żaden.”;
- xvi) pozycję „50. GRECJA-PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „64. GRECJA-PORTUGALIA” i dodaje się:
„65. GRECJA-FINLANDIA
Żadne.
66. GRECJA-SZWECJA

Żadne.”;

- xvii) pozycję „51. GRECJA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „67. GRECJA-WIELKA BRYTANIA” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„68. IRLANDIA-WŁOCHY”

„69. IRLANDIA-LUKSEMBURG”

„70. IRLANDIA-NIDERLANDY”;

- xviii) po wpisie w pozycji „70. IRLANDIA-NIDERLANDY” dodaje się:

„71. IRLANDIA-AUSTRIA

Żadne.”;

- xix) pozycję „55. IRLANDIA-PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „72. IRLANDIA-PORTUGALIA” i dodaje się:

„73. IRLANDIA-FINLANDIA”

Nie stosuje się.

74. IRLANDIA-SZWECJA

Nie stosuje się.”;

- xx) pozycję „56. IRLANDIA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „75. IRLANDIA-WIELKA BRYTANIA” i kolejne pozycje otrzymują następującą numerację:

„76. WŁOCHY-LUKSMEBURG”

„77. WŁOCHY-NIDERLANDY”;

- xxi) po wpisie w pozycji „77. WŁOCHY-NIDERLANDY” dodaje się:

„78. WŁOCHY-AUSTRIA

Żadne.”;

- xxii) pozycję „59. WŁOCHY-PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „79. WŁOCHY-PORTUGALIA” i dodaje się:

„80. WŁOCHY-FINLANDIA

Nie stosuje się.

81. WŁOCHY-SZWECJA

Żaden.”;

- xxiii) pozycje „60. WŁOCHY-WIELKA BRYTANIA” i „61. LUKSEMBURG-NIDERLANDY” zmienia się na pozycje „82. WŁOCHY-WIELKA BRYTANIA” i „83. LUKSEMBURG-NIDERLANDY” i dodaje się:
- „84. LUKSEMBURG-AUSTRIA
- Żadne.”;
- xxiv) pozycję „62. LUKSEMBURG-PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „85. LUKSEMBURG-PORTUGALIA” i dodaje się:
- „86. LUKSEMBURG-FINLANDIA
- Zwrot kosztów – ustalenie z dnia 24 lutego 1994 r. w ramach art. 36 ust. 3 i art. 63 ust. 3 rozporządzenia.
87. LUKSEMBURG-SZWECJA
- Żadne.”;
- xxv) pozycję „63. LUKSEMBURG-WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „88. LUXEMBURG-WIELKA BRYTANIA” i dodaje się:
- „89. NIDERLANDY-AUSTRIA
- Porozumienie z dnia 17 listopada 1993 r. w sprawie zwrotu kosztów zabezpieczenia społecznego.”;
- xxvi) pozycję „64. NIDERLANDY-PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „90. NIDERLANDY-PORTUGALIA” i dodaje się:
- „91. NIDERLANDY-FINLANDIA
- Zwrot kosztów – ustalenie z dnia 24 lutego 1994 r. w ramach art. 36 ust. 3 i art. 63 ust. 3 rozporządzenia.
92. NIDERLANDY-SZWECJA
- Żadne.”;
- xxvii) pozycję „65. NIDERLANDY-WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „93. NIDERLANDY-WIELKA BRYTANIA” i dodaje się:
- „94. AUSTRIA-PORTUGALIA
- Żadne
95. AUSTRIA-FINLANDIA
- Żadne.
96. AUSTRIA-SZWECJA
- Ustalenia z dnia 22 grudnia 1993 r. w sprawie zwrotu kosztów w dziedzinie zabezpieczenia społecznego.

97. AUSTRIA-WIELKA BRYTANIA

a) Art. 18 ust. 1 i ust. 2 ustalenia z dnia 10 listopada 1980 r. w sprawie wykonania konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 22 lipca 1980 r. zmienione ustaleniem dodatkowym nr 1 z dnia 26 marca 1986r. i nr 2 z dnia 4 czerwca 1993 r. w odniesieniu do osób, które nie mogą żądać traktowania w ramach rozdz. 1 tytułu III rozporządzenia;

b) Art. 18 ust. 1 powyższego ustalenia w odniesieniu do osób, które mogą żądać traktowania w ramach rozdziału 1 tytuł III rozporządzenia w sprawie ustalenia, że dla obywateli austriackich przebywający w terytorium Austrii i dla obywateli Wielkiej Brytanii stale przebywających na terytorium Wielkiej Brytanii (z wyjątkiem Gibraltaru), odpowiedni paszport zastępuje się formularzem E 111 dla wszystkich zwrotów objętych tym formularzem.

98. PORTUGALIA-FINLANDIA

Nie stosuje się.

99. PORTUGALIA-SZWECJA

Żadne.”;

xxviii) pozycję „66. PORTUGALIA-WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „100. PORTUGALIA-WIELKA BRYTANIA” i dodaje się:

„101. FINLANDIA-SZWECJA

Art. 23 nordyckiej konwencji w sprawie zabezpieczenia społecznego z dnia 15 czerwca 1992 r.: umowa w sprawie wzajemnego zrzeczenia się zwrotów stosownie do art. 36 ust. 3, art. 63 ust. 3 i art. 70 ust. 3 rozporządzenia (koszty uzyskania świadczenia w przypadku choroby i macierzyństwa, wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz zasiłki dla bezrobotnych) i art. 105 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (koszty sprawdzania administracyjnego i badań medycznych).”;

102. FINLANDIA-WIELKA BRYTANIA

Żadne.

103. SZWECJA-WIELKA BRYTANIA

Żadne.”;

f) Załącznik 6 otrzymuje brzmienie:

i) po wpisie w pozycji tytułu „J. NIDERLANDY” dodaje się:

„K. AUSTRIA

Bezpośrednia płatność.”;

ii) pozycję „K. PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „L. PORTUGALIA” i dodaje się:

„M. FINLANDIA

Bezpośrednia płatność.

N. SZWECJA

Bezpośrednia płatność.”;

iii) pozycję „L. WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „O. WIELKA BRYTANIA”

g) Załącznik 7 otrzymuje brzmienie:

i) po wpisie w pozycji „J. NIDERLANDY” dodaje się:

„K. AUSTRIA

Österreichische Nationalbank (Narodowy Bank Austrii), Wien.”;

ii) pozycję „K. PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „L. PORTUGALIA” i dodaje się:

„M. FINLANDIA

Postipankki Oy, Helsinki/Postbanken Ab, Helsingfors (Postipankki, Ltd., Helsinki).

N. SZWECJA

Żadne.”;

iii) pozycję „L. WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „O. WIELKA BRYTANIA”;

h) Załącznik VIII otrzymuje brzmienie:

„ZALĄCZNIK VIII

ZASIŁKI RODZINNE

(Art. 4 ust. 8, art. 10a ust. 1 lit. d) i art. 122 rozporządzenia wykonawczego)

Art. 10a ust. 1 lit. d) rozporządzenia wykonawczego stosuje się do:

A. *Pracownicy najemni i osoby prowadzące działalność na własny rachunek*

a) w odniesieniu do okresu jednego miesiąca kalendarzowego w stosunkach pomiędzy:

- Belgią i Niemcami,
- Belgią i Hiszpanią,
- Belgią i Francją,
- Belgią i Grecją,
- Belgią i Irlandią,
- Belgią i Luksemburgiem,

- Belgią i Austrią,
- Belgią i Portugalią,
- Belgią i Finlandią,
- Belgią i Szwecją,
- Belgią i Wielką Brytanią,
- Niemcami i Hiszpanią,
- Niemcami i Francją,
- Niemcami i Grecją,
- Niemcami i Irlandią,
- Niemcami i Luksemburgiem,
- Niemcami i Austrią,
- Niemcami i Finlandią,
- Niemcami i Szwecją,
- Niemcami i Wielką Brytanią,
- Hiszpanią i Austrią,
- Hiszpanią i Finlandią,
- Hiszpanią i Szwecją,
- Francją i Luksemburgiem,
- Francją i Austrią,
- Francją i Finlandią,
- Francją i Szwecją,
- Irlandią i Austrią,
- Irlandią i Szwecją,
- Luksemburgiem i Austrią,
- Luksemburgiem i Finlandią,
- Luksemburgiem i Szwecją,
- Niderlandami i Austrią,
- Niderlandami i Finlandią,

- Niderlandami i Szwecją,
- Austrią i Portugalią,
- Austrią i Finlandią,
- Austrią i Szwecją,
- Austrią i Wielką Brytanią,
- Portugalią i Francją,
- Portugalią i Irlandią,
- Portugalią i Luksemburgiem,
- Portugalią i Finlandią,
- Portugalią i Szwecją,
- Portugalią i Wielką Brytanią,
- Finlandią i Szwecją,
- Finlandią i Wielką Brytanią,
- Szwecją i Wielką Brytanią.

b) w odniesieniu do okresu kwartału roku kalendarzowego w stosunkach pomiędzy:

- Danią i Niemcami,
- Niderlandami a Niemcami, Danią, Francją, Luksemburgiem, Portugalią.

B. Osoby prowadzące działalność na własny rachunek

W odniesieniu do kwartału roku kalendarzowego w stosunkach pomiędzy:

- Belgią i Niderlandami.

C. Pracownicy najemni

W odniesieniu do okresu jednego miesiąca kalendarzowego w stosunkach pomiędzy:

- Belgią i Niderlandami.”;

i) Załącznik IX otrzymuje brzmienie:

- i) po wpisie w pozycji „J. NIDERLANDY” dodaje się:
„K. AUSTRIA

Średni roczny koszt świadczeń tego rodzaju obliczany jest przy uwzględnieniu świadczeń przewidzianych przez Gebietskrankenkassen (Regionalne Fundusze Ubezpieczeń Chorobowych).”;

ii) pozycję „K. PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „L. PORTUGALIA” i dodaje się:

„M. FINLANDIA

Średni roczny koszt świadczeń tego rodzaju obliczany jest przy uwzględnieniu systemu zdrowia publicznego i usług szpitalnych oraz zwrotów w ramach usług ubezpieczeń zdrowotnych i rehabilitacyjnych przewidzianych przez Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Społeczna Instytucja Ubezpieczeniowa), Helsinki.

N. SZWECJA

Średni roczny koszt świadczeń tego rodzaju obliczany jest przy uwzględnieniu świadczeń przewidzianych przez państwowy system ubezpieczeń społecznych.”;

iii) pozycję „L. WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „O. WIELKA BRYTANIA”;

j) Załącznik X otrzymuje brzmienie:

i) po wpisie w pozycji „J. NIDERLANDY” dodaje się:

„K. AUSTRIA

1. W celu stosowania art. 6 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego w stosunku do ubezpieczenia indywidualnego w ramach ust. 16 Dokumentu Federalnego z dnia 9 września 1955 r. w sprawie Ogólnego Ubezpieczenia Społecznego (ASVG) dla osób zamieszkujących poza terytorium Austrii:

Wiener Gebietskrankenkasse (Regionalny Fundusz Ubezpieczeń Chorobowych w Wiedniu), Wien.

2. W celu stosowania art. 14 ust. 1 lit. b) i art. 17 rozporządzenia:

Bundesminister für Arbeit und Soziales (federalny minister pracy i spraw socjalnych), Wien, w porozumieniu z Bundesminister für Umwelt, Jugend und Familie (federalny minister środowiska, młodzieży i rodziny), Wien.

3. W celu stosowania art. 11, art. 11a, art 12a, art 13 i art. 14 rozporządzenia wykonawczego:

a) Kiedy dana osoba jest podmiotem prawa austriackiego i jest objęta ubezpieczeniem zdrowotnym:

Właściwa instytucja ubezpieczeń zdrowotnych.

b) Kiedy dana osoba jest podmiotem prawa austriackiego i nie jest objęta ubezpieczeniem zdrowotnym:

Właściwa instytucja ubezpieczeń zdrowotnych.

c) We wszystkich innych przypadkach:

Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (Główne Stowarzyszenie Austriackich Instytucji Ubezpieczeń Społecznych), Wien.

4. W celu stosowania art. 38 ust. 1 i art. 70 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego:
Gebietskrankenkasse (Regionalny Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych) właściwy ze względu na miejsce zamieszkania członków rodziny.
5. W celu stosowania art. 80 ust. 2, art. 81 i art. 82 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego:
Arbeitsamt (Biuro Pracy) właściwe ze względu na ostatnie miejsca zamieszkania lub pobytu osoby zatrudnionej lub ostatniego miejsca zatrudnienia.
6. W celu stosowania art. 85 ust. 2 i art. 86 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego w stosunku do Karenzurlaubsgeld (specjalny dodatek macierzyński):
Arbeitsamt (Urząd Pracy) właściwe ze względu na ostatnie miejsca zamieszkania lub pobytu osoby zatrudnionej lub ostatniego miejsca zatrudnienia.
7. W celu stosowania:
 - a) Art. 102 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego zgodnie z art. 36 i art. 63 rozporządzenia:
Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (Główne Stowarzyszenie Austriackich Instytucji Ubezpieczeń Społecznych), Wien.
 - b) Art. 102 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego zgodnie z art. 70 rozporządzenia:
Landesarbeitsamt Wien (Prowincjonalny Urząd Pracy, Wiedeń), Wien.
8. W celu stosowania art. 110 rozporządzenia wykonawczego:
 - właściwą instytucję, lub
 - jeśli nie ma austriackiej właściwej instytucji, instytucja miejsca zamieszkania.
9. W celu stosowania art. 113 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego:
Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (Główne Stowarzyszenie Austriackich Instytucji Ubezpieczeń Społecznych), Wien, uznaje się, że zwrot wydatków dokonywany jest ze składek na ubezpieczenie zdrowotne dla emerytów otrzymywane przez wyżej wymienione Główne Stowarzyszenie.”;

ii) pozycję „K. PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „L. PORTUGALIA” i dodaje się:

„M. FINLANDIA

1. W celu stosowania art. 14 ust. 1 lit. b), art. 14a ust. 1 lit. b) rozporządzenia oraz art. 11 ust. 1, art. 11a ust. 1, art. 12a, art. 13 ust. 2 i ust. 3 i art. 14 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia wykonawczego:

Eläketurvakeskus/Pensionsskyddscentralen (Centralny Instytut Zabezpieczenia Emerytalnego), Helsinki.

2. W celu stosowania art. 10b rozporządzenia wykonawczego:

Kansanelakelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki.

3. W celu stosowania art. 36 i art. 90 rozporządzenia wykonawczego:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki, i

Työeläkelaitokset (instytucje emerytur pracowniczych) i Eläketurvakeskus/Pensionsskyddscentralen (Główny Instytut Ubezpieczeń Emerytalnych), Helsinki.

4. W celu stosowania art. 37 lit. b) i art. 38 ust. 1, art. 70 ust. 1, art. 82 ust. 2, art. 85 ust. 2 i art. 86 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki.

5. W celu stosowania art. 41-59 rozporządzenia wykonawczego:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki,

i

Eläketurvakeskus/Pensionsskyddscentralen (Główny Instytut Ubezpieczeń Emerytalnych), Helsinki.

6. W celu stosowania artykułów 60-67, art. 71, art. 75, art. 76 i art. 78 rozporządzenia wykonawczego:

jako instytucja miejsca zamieszkania lub pobytu instytucja ubezpieczeniowa mianowana przez

Tapaturmavakuutuslaitosten Liitto/Olycksfallsförsäkringsanstalternas Förbund (Federacja Instytucji Ubezpieczeń Wypadkowych), Helsinki.

7. W celu stosowania art. 80 i 81 rozporządzenia wykonawczego:

właściwy fundusz dla bezrobotnych w przypadku dochodów związanych z zasiłkami dla bezrobotnych.

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki, w przypadku podstawowych zasiłków dla bezrobotnych.

8. W celu stosowania art. 102 i 113 rozporządzenia wykonawczego:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki.

Tapaturmavakuutuslaitosten Liitto/Olycksfallsförsäkringsanstalternas Förbund (Federacja Instytucji Ubezpieczeń Wypadkowych), Helsinki, w przypadku ubezpieczenia od wypadku.

9. W celu stosowania art. 110 rozporządzenia wykonawczego:

- a) Emerytury pracownicze:

Eläketurvakeskus/Pensionsskyddscentralen (Główny Instytut Ubezpieczeń Emerytalnych), Helsinki, w przypadku emerytur pracowniczych.

- b) Wypadki przy pracy, choroby zawodowe:

Tapaturmavakuutuslaitosten Liitto/ Olycksfallsförsäkringsanstalternas Förbund (Federacja Instytucji Ubezpieczeń Wypadkowych), Helsinki, w przypadku ubezpieczenia od wypadku.

- c) W innych przypadkach:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki.

N. SZWECJA

1. W celu stosowania art. 14 ust. 1, art. 14a ust. 1, art. 14b ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia wykonawczego i art. 11 ust. 1 lit. a) i art. 11a ust. 1 rozporządzenia wykonawczego:

Biuro Ubezpieczeń Społecznych, w którym dana osoba jest ubezpieczona.

2. W celu stosowania art. 14 ust. 1 lit. b) i art. 14a ust. 1 lit. b) w przypadkach, gdy osoba piastuje stanowisko w Szwecji:

Biuro ubezpieczeń społecznych w miejscu wykonywania pracy.

3. W celu stosowania art. 14b ust. 1 i ust. 2 w przypadkach kiedy osoba piastuje stanowisko w Szwecji przez okres dłuższy niż 12 miesięcy:

Göteborgs allmänna försäkringskassa, sjöfartskontoret (Urząd Ubezpieczeń Społecznych w Goeteborgu, Sekcja Marynarzy).

4. W celu stosowania art. 14 ust. 2 i ust. 3, art. 14a ust. 2 i ust. 3 rozporządzenia:

Urząd ubezpieczeń społecznych miejsca zamieszkania.

5. W celu stosowania art. 14a ust. 4 rozporządzenia i art. 11 ust. 1 lit. b), art. 11a ust. 1 lit. b) i art. 12a ust. 5, 6 i 7 lit. a) rozporządzenia wykonawczego:

Urząd ubezpieczeń społecznych miejsca wykonywania pracy.

6. W celu stosowania art. 17 rozporządzenia:

- a) Urząd ubezpieczeń społecznych miejsca, w którym praca jest lub będzie wykonywana, i
- b) Riksförsäkringsverket (Państwowa Rada Ubezpieczeń Społecznych) dotyczący kategorii osób zatrudnionych lub osób prowadzących działalność gospodarczą na własny rachunek.

7. W celu stosowania art. 102 ust. 2:

- a) Riksförsäkringsverket (Państwowa Rada Ubezpieczeń Społecznych)
- b) Arbetsmarknadsstyrelsen (Państwowa Rada Rynku Pracy), w odniesieniu do zasiłków dla bezrobotnych.” ;

iii) pozycję „L. WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „O. WIELKA BRYTANIA”;

- k) Załącznik XI otrzymuje brzmienie:

i) po wpisie w pozycji „J.NIDERLANDY” otrzymuje brzmienie:

„K. AUSTRIA

Żadne.”;

ii) pozycję „K. PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „L. PORTUGALIA” i dodaje się:

„M. FINLANDIA”

Żadne.

N. SZWECJA

Żadne.”

iii) pozycję „L. WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „O. WIELKA BRYTANIA”.

3. Decyzje Komisji Administracyjnej Wspólnot Europejskich ds. zabezpieczenia społecznego pracowników-migrantów:

- a) decyzja nr 117 z dnia 7.7.1982 roku (Dz.U. nr C 238, z 7.9.1983, str. 3)

Pkt 2.2 decyzji otrzymuje brzmienie:

„Do celów tej decyzji mianowane organy oznaczają:

<i>Belgia</i>	Office national des pensions (ONP), Rijksdienst voor pensioenen (RVP) (krajowy urząd emerytur), Bruksela.
<i>Dania</i>	Direktoratet for Social Sikring og Bistand (Państwowy Dyrektoriat Pomocy i Ubezpieczeń Społecznych), Kopenhaga,
<i>Niemcy</i>	Verband Deutscher Rentenversicherungsträger – Datenstelle (Centrum Przetwarzania Danych Osobowych Niemieckich Organów Ubezpieczeń Emerytalnych), Würzburg.
<i>Hiszpania</i>	Instituto Nacional de la Seguridad Social (Państwowy Instytut Ubezpieczeń Społecznych), Madryt.
<i>Francja</i>	Caisse nationale d'assurance-vieillesse – Centre informatique national – travailleurs migrants SCOM (Narodowy Fundusz Ubezpieczeń Osób Starszych – Państwowe Centrum Przetwarzania Danych Osobowych – Pracownicy Migrujący SCOM), Tours.
<i>Grecja</i>	Idryma Koinonikon Asfaliseon (IKA) (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Ateny.
<i>Irlandia</i>	Department of Social Welfare (Ministerstwo Opieki Społecznej), Dublin.
<i>Włochy</i>	Institutio Nazionale della Previdenza Sociale (INPS) (Krajowy Instytut Opieki Społecznej), Rzym.
<i>Luksemburg</i>	Centre d'informatique, d'affiliation et de perception des cotisations, commun aux intitutions de securite sociale (wspólne centrum przetwarzania danych osobowych, rejestracji ubezpieczeń oraz zbiórki składek instytucji ubezpieczenia społecznego), Luksemburg.
<i>Niderlandy</i>	Sociale Verzkeringsbank (Bank Ubezpieczeń Społecznych), Amsterdam.
<i>Austria</i>	Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (Główne Stowarzyszenie Austriackich Instytucji Ubezpieczeń Społecznych), Wiedeń.
<i>Portugalia</i>	Centro Nacional de Pensões (Narodowe Centrum Emerytalne), Lisbona.
<i>Finlandia</i>	Eläketurvakeskus/Pensionskyddscentralen (Główny Instytut Ubezpieczeń Emerytalnych), Helsinki.
<i>Szwecja</i>	Riksförsäkringsverket (Narodowa Rada Ubezpieczeń Społecznych), Sztokholm .
<i>Wielka Brytania</i>	Department of Social Security, Records Branch (Ministerstwo Ubezpieczeń Społecznych, Oddział Rejestrowy), Newcastle-upon Tyne.”;

b) decyzja nr 118 z dnia 20 kwietnia 1983 roku (Dz.U. nr C 306, z 12.11.1983, str. 2).

Pkt 2.4. otrzymuje brzmienie:

„Do celów tej decyzji mianowane organy oznaczają:

<i>Belgia</i>	Office national des pensions (ONP), Rijksdienst voor pensioenen (RVP) (krajowy urząd emerytur), Bruksela.
<i>Dania</i>	Direktoratet for Social Sikring og Bistand (Państwowy Dyrektoriat Pomocy i Ubezpieczeń Społecznych), Kopenhaga,
<i>Niemcy</i>	Verband Deutscher Rentenversicherungsträger – Datenstelle (Centrum Przetwarzania Danych Osobowych Niemieckich Organów Ubezpieczeń Emerytalnych), Würzburg.
<i>Hiszpania</i>	Instituto Nacional de la Seguridad Social (Państwowy Instytut Ubezpieczeń Społecznych), Madryt.
<i>Francja</i>	Caisse nationale d'assurance-vieillesse – Centre informatique national – travailleurs migrants SCOM (Państwowy Fundusz Ubezpieczeń Osób Starszych – Narodowe Centrum Przetwarzania Danych Osobowych – Pracownicy Migrujący SCOM), Tours.
<i>Grecja</i>	Idryma Koinonikon Asfaliseon (IKA) (instytucja ubezpieczeń społecznych), Ateny.
<i>Irlandia</i>	Department of Social Welfare (Ministerstwo Opieki Społecznej), Dublin.
<i>Włochy</i>	Institutio Nazionale della Previdenza Sociale (INPS) (krajowy instytut opieki społecznej), Rzym.
<i>Luksemburg</i>	Centre d'informatique, d'affiliation et de perception des cotisations, commun aux intitutions de securite sociale (wspólne centrum przetwarzania danych osobowych, rejestracji ubezpieczeń oraz zbiórki składek instytucji ubezpieczenia społecznego), Luksemburg.
<i>Niderlandy</i>	Sociale Verzkeringsbank (bank ubezpieczeń społecznych), Amsterdam.
<i>Austria</i>	Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (Główne Stowarzyszenie Austriackich Instytucji Ubezpieczeń Społecznych), Wiedeń.
<i>Portugalia</i>	Centro Nacional de Pensões (Narodowe Centrum Emerytalne), Lisbona.
<i>Finlandia</i>	Eläeturvakeskus/Pensionskyddscentralen (Główny Instytut Ubezpieczeń Emerytalnych), Helsinki.

Szwecja

Riksförsäkringsverket (Państwowa Rada Ubezpieczeń Społecznych),
Sztokholm.

Wielka Brytania

Department of Social Security, Records Branch (Ministerstwo Ubezpieczeń
Społecznych, Oddział Rejestrowy), Newcastle-upon Tyne.”;

c) decyzja nr 135 z dnia 1.7.1987 roku (Dz.U. nr C 281, z 4.11.1988, str. 7)

Pkt 2.2. decyzji otrzymuje brzmienie:

„spodziewany lub faktyczny koszt tego świadczenia przekracza następującą równowartość sumy:

- a) BEF 20000 dla instytucji miejsca zamieszkania w Belgii;
- b) DKK 3 600 dla instytucji miejsca zamieszkania w Danii;
- c) DEM 1 000 dla instytucji miejsca zamieszkania w Niemczech;
- d) GRD 50000 dla instytucji miejsca zamieszkania w Grecji;
- e) PTE 50000 dla instytucji miejsca zamieszkania w Hiszpanii;
- f) FRF 2900 dla instytucji miejsca zamieszkania we Francji;
- g) IEP 300 dla instytucji miejsca zamieszkania w Irlandii;
- h) ITL 590000 dla instytucji miejsca zamieszkania we Włoszech;
- i) LUF 20000 dla instytucji miejsca zamieszkania w Luksemburgu;
- j) NLG 1100 dla instytucji miejsca zamieszkania w Niderlandach;
- k) ATS 7000 dla instytucji miejsca zamieszkania w Austrii;
- l) ESP 60000 dla instytucji miejsca zamieszkania w Portugalii;
- m) FIM 3000 dla instytucji miejsca zamieszkania w Finlandii;
- n) SEK 3600 dla instytucji miejsca zamieszkania w Szwecji;
- o) GBP 350 dla instytucji miejsca zamieszkania w Wielkiej Brytanii.”;

d) decyzja nr 136 z dnia 1 lipca 1987 roku (Dz.U. nr C 64, z 9.3.1988, str. 7)

Załącznik do decyzji otrzymuje brzmienie:

- i) po wpisie w pozycji „J. NIDERLANDY” dodaje się:
„K. AUSTRIA
Żadne.”;

ii) pozycję „K. PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „L. PORTUGALIA” i dodaje się:

„M. FINLANDIA

Żadne.

N. SZWECJA

Żadne.”;

iii) pozycję „L. WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „O. WIELKA BRYTANIA”;

e) Decyzja nr 150 z dnia 26 czerwca 1992 roku (Dz.U. nr C 229, z 25.8.1993, str. 5).

Załącznik do decyzji otrzymuje brzmienie:

i) wpis w pozycji „J. NIDERLANDY” otrzymuje brzmienie:

„K. AUSTRIA”

1. Jeśli dotyczy to tylko zasiłków rodzinnych: właściwy Finanzamt (Urząd Finansowy)

2. W każdym innym przypadku: właściwa instytucja ubezpieczeń emerytalnych.”;

ii) pozycję „K. PORTUGALIA” zmienia się na pozycję „L. PORTUGALIA” i dodaje się:

„M. FINLANDIA

1. Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten (Instytucja Ubezpieczeń Społecznych), Helsinki,

i

2. Eläketurvakeskus/Pensionsskyddscentralen (Centralna Instytucja Ubezpieczeń Emerytalnych), Helsinki.

N. SZWECJA

Dla beneficjentów zamieszkałych w Szwecji:

Urząd Ubezpieczeń Społecznych w miejscu zamieszkania.

Dla beneficjentów niezamieszkałych w Szwecji:

Sztokholm läns allmänna försäkringskassa, utlandsavdelningen (Urząd Ubezpieczeń Społecznych, Sztokholm, Oddział Zagraniczny).”;

iii) pozycję „L. WIELKA BRYTANIA” zmienia się na pozycję „O. WIELKA BRYTANIA”.

B. SWOBODNY PRZEPEŁYW PRACOWNIKÓW

368 L 0360: dyrektywa Rady 68/360/EWG z dnia 15 października 1968 roku w sprawie zniesienia ograniczeń w przemieszczaniu się i pobycie pracowników Państw Członkowskich i ich rodzin we Wspólnocie (Dz.U. nr L 257, z 19.10.1968, str. 13).

Przypis 1 do załącznika otrzymuje brzmienie:

„austriacki, belgijski, brytyjski, duński, fiński, niemiecki, grecki, irlandzki, francuski, włoski, luksemburski, niderlandzki, portugalski, hiszpański, szwedzki, według kraju wydającego zezwolenia”.

C. RÓWNOŚĆ SZANS

382 D 0043: decyzja Komisji 82/43/EWG z dnia 9 grudnia 1981 roku ustanawiająca Doradczy Komitet ds. równości szans (Dz.U. nr L 20, z 28.1.1982, str. 35), zmieniona:

- 185 I: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).

a) W art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Komitet składa się z dwóch członków z każdego Państwa Członkowskiego.”;

b) W art. 6 drugie zdanie otrzymuje brzmienie:

„Wybór odbywa się większością dwóch trzecich głosów obecnych członków; jednakże wymagane jest by połowa członków głosowała za.”;

c) W art. 11 wyrażenie: „Wymagane jest co najmniej 12 głosów za” otrzymuje brzmienie: „Wymagane jest, aby co najmniej połowa członków głosowała za”.

D. PRAWO PRACY

380 L 098: dyrektywa Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 roku w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności ich pracodawcy (Dz.U. nr L 283, z 28.10.1980, str. 23), zmieniona:

- 387 L 0164: dyrektywą Rady 87/164/EWG z dnia 2 marca 1987 roku (Dz.U. nr L 66, z 11.3.1987, str. 11).

Do sekcji 1 załącznika dodaje się („Pracownicy mający umowę o pracę, lub pozostający w stosunku pracy o szczególnym charakterze”):

„F: AUSTRIA

1. Członkowie organów osoby prawnej, którzy są odpowiedzialni za statutową reprezentację tych organów.
2. Wspólnicy upoważnieni do wywierania dominującego wpływu w stowarzyszeniu, nawet jeśli wpływ ten opiera się na rozporządzaniu powierniczym.”

„G: SZWECJA

Pracownik, lub osoby pozostałe przy życiu po śmierci pracownika, którzy na swój własny rachunek lub razem z jego bliskimi byli właścicielami podstawowej części przedsiębiorstwa lub firmy i mieli znaczny wpływ na jego działalność. Powyższe stosuje się także, gdy pracodawca jest osobą prawną bez przedsiębiorstwa lub firmy.”

E. BEZPIECZEŃSTWO I HIGIENA PRACY

1. 380 L 1107: Dyrektywa Rady 80/1107/EWG z dnia 27 listopada 1980 roku w sprawie ochrony pracowników przed ryzykiem związanym z narażeniem na czynniki chemiczne, fizyczne i biologiczne w pracy (Dz.U. nr L 327, z 3.12.1980, str. 8), zmieniona:

- 185 I: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).
- 388 L 0642: dyrektywą Rady 88/642/EWG z dnia 16 grudnia 1988 roku (Dz.U. nr L 356, z 24.12.1988, str. 74).

W art. 10 ust. 2 liczbę „54” zastępuje się liczbą „62”.

2. 382 L 0130: dyrektywa Rady 82/130/EWG z dnia 15 lutego 1982 roku w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących wyposażenia elektrycznego używanego w potencjalnie wybuchowym środowisku w kopalniach dopuszczających możliwość występowania gazu kopalnianego (Dz.U. nr L 59, z 2.3.1982, str. 10), zmieniona:

- 185 I: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).
- 388 L 0035: dyrektywą Rady 88/35/EWG z dnia 2 grudnia 1989 roku (Dz.U. nr L 20, z 26.1.1988, str. 28),
- 391 L 0269: dyrektywą Rady 91/269/EWG z dnia 30 kwietnia 1991 roku (Dz.U. nr L 134, z 29.5.1991, str. 51).

W art. 7 ust. 2, liczbę „54” zastępuje się liczbą „62”.

3. 388 D 0383: decyzja Komisji 88/383/EWG z dnia 24 lutego 1988 roku dotycząca poprawienia informowania na temat bezpieczeństwa, higieny i ochrony zdrowia w miejscu pracy (Dz.U. nr L 183, z 14.7.1988, str. 34):

W art. 3 wyrażenie „dwudziestu czterech członków” zastępuje się wyrażeniem „dwóch członków z każdego Państwa Członkowskiego”.

4. 378 D 0618: decyzja Komisji 78/618/EWG z dnia 28 czerwca 1978 roku ustanawiająca Doradczy Komitet Naukowy do badania toksyczności i ekotoksyczności związków chemicznych (Dz.U. nr L 198, z 22.7.1978, str. 17), zmieniona:

- 388 D 0241: decyzją Komisji 88/241/EWG z dnia 18 marca 1988 roku (Dz.U. nr L 105, z 26.4.1988, str. 29).

W art. 3 liczbę „24” zastępuje się liczbą „30” i obydwie liczby „12” zastępuje się liczbą „15”.

5. Decyzja z dnia 9 lipca 1957 roku przedstawicieli rządów Państw Członkowskich, na spotkaniu w ramach Specjalnej Rady Ministrów (Dz.U. nr 2, z 31.8.1957, str. 487/57), zmieniona:

- decyzją Rady z dnia 11 marca 1965 roku przedstawicieli rządów Państw Członkowskich, na spotkaniu w ramach Specjalnej Rady Ministrów (Dz.U. nr 46, z 22.3.1965, str. 698/65),

- *172 B*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Danii, Irlandii i Wielkiej Brytanii (Dz.U. nr L 73, z 27.3.1972, str. 14),
- *179 H*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Republiki Greckiej (Dz.U. nr L 291, z 19.11.1979, str. 17),
- *185 I*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).

Załącznik otrzymuje brzmienie:

- a) W art. 3 ust. 1 wyrażenie „czterdziestu ośmiu” zastępuje się wyrażeniem „sześćdziesięciu”;
 - b) W art. 9 ust. 2 akapit drugi wyraz „sześciu” zastępuje się wyrazem „ośmiu”;
 - c) W art. 13 ust. 3 wyraz „dziewięciu” zastępuje się wyrazem „wszyscy”;
 - d) W art. 18 ust. 1 wyrażenie „trzydziestu dwóch” zastępuje się wyrażeniem „czterdziestu”;
 - e) W art. 18 ust. 2 wyrażenie „dwudziestu pięciu” zastępuje się wyrażeniem „trzydziestu jeden”;
6. *374 D 0325*: decyzja Rady 74/325/EWG z dnia 27 czerwca 1974 roku w sprawie powołania Komitetu Doradczego ds. bezpieczeństwa, higieny i ochrony zdrowia w miejscu pracy (Dz.U. nr L 185, z 9.7.1974, str. 15), zmieniona:
- *179 H*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Republiki Greckiej (Dz.U. nr L 291, z 19.11.1979, str. 17),
 - *185 I*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).
- W art. 4 ust. 1 liczbę „72” zastępuje się liczbą „90”.

F. OSOBY NIEPEŁNOSPRAWNE

393 D 0136: decyzja Rady 93/136/EWG z dnia 25 lutego 1993 roku ustanawiająca trzeci wspólnotowy program działań w celu wspierania osób niepełnosprawnych (Helios II 1993 do 1996) (Dz.U. nr L 56, z 9.3.1993, str. 30).

- a) W art. 9 ust. 1 lit. a) liczbę „24” zastępuje się liczbą „27”;
- b) W art. 10 ust. 1 lit. b) liczbę „12” zastępuje się liczbą „15”.

G. INNE

375 R 1365: rozporządzenie Rady (EWG) nr 1365/75 z dnia 26 maja 1975 roku w sprawie utworzenia Europejskiej Fundacji na rzecz poprawy warunków życia i pracy (Dz.U. nr L 139, z 30.5.1975, str. 1), zmienione:

- *179 H*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Republiki Greckiej (Dz.U. nr L 291, z 19.11.1979, str. 17),

- *185 I*: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. nr L 302, z 15.11.1985, str. 23).
- a) W art. 6 ust. 1 liczbę „39” zastępuje się liczbą „48” i w lit. a), b) i c) tego samego ustępu wyraz „dwanaście” zastępuje się wyrazem „piętnaście”;
- b) W art. 10 ust. 1 liczbę „12” zastępuje się liczbą „15”.

V. ROLNICTWO

A. POSTANOWIENIA OGÓLNE

I. Sieć Danych Księgowych Gospodarstw Rolnych

365 R 0079: rozporządzenie Rady (EWG) nr 79/65 z dnia 15 czerwca 1965 roku ustanawiające sieć zbierania danych rachunkowych o dochodach i prowadzonej działalności gospodarczej gospodarstw rolnych w Europejskiej Wspólnocie Gospodarczej (Dz.U. nr 109, z 23.6.1965, str. 1859/65), zmienione:

- *390 R 3577*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3577/90 z dnia 4 grudnia 1990 roku (Dz.U. nr L 353, z 17.12.1990, str.23).

W art. 4 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Maksymalna liczba wybranych gospodarstw we Wspólnociety wynosi 80 000.

1 marca 1986 roku liczba wybranych gospodarstw wynosi:

- 12 000 w Hiszpanii; liczba ta jest stopniowo zwiększana w ciągu kolejnych pięciu lat w celu osiągnięcia końcowej liczby 15 000;
- 1 800 w Portugalii; liczba ta jest stopniowo zwiększana w ciągu kolejnych pięciu lat w celu osiągnięcia końcowej liczby 3 000.

1 marca 1995 roku liczba wybranych gospodarstw wynosi:

- 2 000 w Austrii;
- 1 100 w Finlandii;
- 600 w Szwecji; liczba ta jest stopniowo zwiększana w ciągu kolejnych trzech lat w celu osiągnięcia końcowej liczby 1 000.”

W art. 5 ust. 1 dodaje się następujące zdanie:

„Austria, Finlandia i Szwecja ustanowią wyżej wymieniony Komitet w okresie 6 miesięcy od daty ich przystąpienia.”.

II. Statystyka

1. *372 L 0280*: dyrektywa Rady 72/280/EWG z dnia 31 lipca 1972 roku w sprawie badań statystycznych przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie w zakresie mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. nr L 179, z 7.8.1972, str. 2), zmieniona:

- *391 R 1057*: rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1057/91 z dnia 26 kwietnia 1991 r. (Dz.U. nr L 107, z 27.4.1991, str. 11).

W art. 4 ust. 2 pkt 3 lit. a) otrzymuje brzmienie:

- „a) Ilość i zawartość tłuszczu w zebranych mleku i śmietanie. Dla każdego z niżej wymienionych okręgów administracyjnych informacja musi być podawana oddzielnie i dotyczyć przedsiębiorstw, które zostały tam ustanowione:

Belgia	Provinces/Provincies
Dania	-
Republika Federalna Niemiec	Regierungsbezirke
Grecja	Tylko jeden okręg
Hiszpania	Comunidades autónomas
Francja	Régions de programme
Irlandia	-
Włochy	Regioni
Luksemburg	-
Niderlandy	Provincies
Austria	-
Portugalia	Regiões
Finlandia	-
Szwecja	-
Wielka Brytania	Standardowe regiony

Jednakże w przypadku Grecji można przyjąć przepis, w oparciu o procedurę określoną w art. 7, pozwalający na wysyłanie danych oddzielnie dla poszczególnych okręgów regionu.”

2. 376 L 0625: dyrektywa Rady 76/625/EWG z dnia 20 lipca 1976 roku dotycząca badań statystycznych przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie w celu określenia potencjalnej produkcji plantacji pewnych gatunków drzew owocowych (Dz.U. nr L 218, z 11.8.1976, str. 10), zmieniona:
- 391 R 1057: rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1057/91 z dnia 26 kwietnia 1991 roku (Dz.U. nr L 107, z 27.4.1991, str. 11).

W art. 1 ust. 1 dodaje się następujący akapit:

„Austria, Finlandia i Szwecja przeprowadzą po raz pierwszy przeglądy, o których mowa w poprzednich akapitach, przed dniem 31 grudnia 1997 r.”.

3. 379 R 03.57: rozporządzenie Rady (EWG) nr 357/79 z dnia 5 lutego 1979 roku w sprawie badań statystycznych dotyczących obszarów uprawy winorośli (Dz.U. nr L 54, z 5.3.1979, str. 124), zmienione:
- 393 R 3205: rozporządzeniem Rady (WE) nr 3205/93 z dnia 16 listopada 1993 roku (Dz.U. nr L 289, z 24.11.1993, str. 4).

Do rozporządzenia wprowadza się następujący art. 1c:

„Artykuł 1c

Republika Austrii przeprowadzi pierwsze podstawowe badanie w 1999 r. Badanie to obejmuje przypadki zaorania, nowego sadzenia lub przesadzenia w roku 1998/1999 uprawy winorośli.”

W art. 5 ust. 4 akapit pierwszy wyrażenie „i Republika Grecka” zastępuje się wyrażeniem „i Republika Grecka oraz Republika Austrii.”

Na końcu art. 6 ust. 1 dodaje się wyrażenie: „z 1999/2000 dla Austrii”.

W art. 6 ust. 6 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„- po raz pierwszy przed 1 października 1981 r. dla Niemiec, Francji i Luksemburga, przed 1 października 1984 r. dla Włoch i Grecji, przed 1 października 1991 r. dla Hiszpanii i Portugalii i przed 1 października 1996 r. dla Austrii.”.

4. 382 L 0606: dyrektywa Rady 82/606/EWG z dnia 28 lipca 1982 roku dotycząca organizacji przez Państwa Członkowskie badań dochodów pracowników stałych i sezonowych zatrudnionych w rolnictwie (Dz.U. nr L 247, z 23.8.1982, str. 22), zmieniona:

- 391L 0534: dyrektywą Rady 91/534/EWG z dnia 14 października 1991 roku (Dz.U. nr L 288, z 18.10.1991, str. 36).

W art. 1 ust. 1 dodaje się następujący akapit:

„Przeгляд, o którym mowa w pierwszym akapicie, zostanie przeprowadzony przed dniem:

- 31 grudnia 1996 r., przez Finlandię i Szwecję;
- 31 grudnia 1997 r., przez Austrię.”.

W załączniku I pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„Dla Belgii, Danii, Niemiec (z wyjątkiem Länder Berlin, Brema, Hamburg i Saara), Hiszpanii, Francji, Irlandii, Włoch, Luksemburgu, Niderlandów, Austrii, Finlandii, Szwecji i Wielkiej Brytanii: stali pełnoetatowi pracownicy.”.

5. 390 R 0837: rozporządzenie Rady (EWG) nr 837/90 z dnia 26 marca 1990 roku dotyczące informacji statystycznych, jakich mają dostarczać Państwa Członkowskie na temat produkcji zbóż (Dz.U. nr L 88, z 3.4.1990, str. 1), zmienione:

- 390 R 3570: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3570/90 z dnia 4 grudnia 1990 roku (Dz.U. nr L 353, z 17.12.1990, str. 8).

Załącznik III otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK III

POZIOMY REGIONALNE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 6

Państwo	Podział regionalny na
Belgique — Belgi_	Provinces/Provincies
Danmark	—
Deutschland	Bundesländer
_____	_____ ¹
Espa_a	Comunidades autónomas
France	—
Ireland	—
Italia	Regioni ²
Luxembourg	—
Nederland	Provincies
Österreich	—
Portugal	NUTS II ¹
Suomi	—
Sverige	Bidragsomr_de norr Bidragsomr_de söder
United Kingdom	Standard regions

NUTS = Nomenklatura Terytorialnych Jednostek Statystycznych

¹ Dane regionalne muszą być dostarczone najpóźniej trzy lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia

² Przez okres dwóch lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, regiony włoskie mogą być przegrupowane według NUTS I

6. 393 R 0959: rozporządzenie Rady (EWG) nr 959/93 z dnia 5 kwietnia 1993 roku dotyczące informacji statystycznych, jakich mają dostarczać Państwa Członkowskie na temat produktów roślin uprawnych innych niż zboża (Dz.U. nr L 98, z 24.4.1993, str. 1).

a) Załącznik VI otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK VI

POZIOMY REGIONALNE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 6

Państwa Członkowskie	Podział regionalny na
Belgique — Belgi_	— wallonne/Vlaams gewest
Danmark	—
Deutschland	Bundesländer
_____	_____
_____	_____ ¹
Espa_a	Comunidades autónomas
France	Régions de programme
Ireland	—
Italia	—
Luxembourg	—
Nederland	Provincies
Österreich	—
Portugal	NUTS II ¹
Suomi	—
Sverige	—
United Kingdom	Standard regions

NUTS = Nomenklatura Terytorialnych Jednostek Statystycznych.

¹ Dane regionalne muszą być dostarczone najpóźniej trzy lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia

b) Załącznik VIII otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK VIII

OBSZARY O MARGINALNYM ZNACZENIU I OBSZARY MAJĄCE BYĆ OBJĘTE REGULARNYMI BADANAMI STATYSTYCZNYMI

Kod Cronos	Główny obszar albo rejestrowany obszar upraw	—	D K	D	EL	E	F	IR L	I	L	NL	P	U K	A	FI	S	
1300 1320	B. Suszone strączkowe	m	•	•	•	•	•	m	•	•	•	•	•	•	•	•	1
1311 1335	Groszek polny	—	•	•	m	m	•	m	•	•	•	m	•	•	•	•	2
1331 1343	Pozostały groszek	m	m	m	m	m	m	—	m	m	m	m	•	m	m	m	3
1341 1342	Fasolka polna i bób (w tym 1338)	m	—	•	•	•	•	m	•	m	m	m	•	•	—	—	4
1349	Fasola	m	—	m	•	m	m	—	•	m	m	•	•	m	—	—	5
	Łubiny	—	—	m	m	m	m	—	m	—	—	m	m	m	—	—	6
	Pozostałe suszone strączkowe	—	—	m	•	m	m	—	•	—	—	m	m	m	m	—	7
1350	C. Rośliny okopowe	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	8
1360	Ziemniaki	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	9
1370	Buraki cukrowe	•	•	•	•	•	•	•	•	m	•	m	•	•	•	•	10
1381	Buraki pastewne	•	•	•	—	m	•	•	•	m	m	m	m	m	m	m	11
1382	Pozostałe rośliny okopowe	m	m	m	m	m	•	•	•	m	m	m	•	m	m	m	12
1400	D. Rośliny przemysłowe	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	13
1420	Rzepak	•	•	•	—	m	•	m	•	•	•	m	•	•	•	•	14
1430	Ziarno słonecznika	—	—	•	•	•	•	—	•	—	—	•	—	•	m	—	15
1470	Soja	—	—	m	•	m	•	—	•	—	—	m	—	•	—	—	16
1460 + 1520	Len i siemię lniane	•	m	m	—	—	•	m	m	—	m	m	•	m	m	m	17
1490 + 1540	Bawełna i nasiona bawełny	—	—	—	•	•	m	—	m	—	—	m	—	—	—	—	18
1480 (excl. 1490)	Pozostałe nasiona oleiste (np. mak, gorczyca, sezam itp.)	m	m	m	m	m	m	—	m	•	m	m	•	m	m	m	19
1530	Konopie	—	—	—	—	—	m	—	m	•	—	—	•	—	—	—	20
1550	Tytoń	m	—	m	•	•	•	—	•	—	—	m	—	m	—	—	21
1560	Chmiel	m	—	•	—	m	m	m	m	•	—	m	m	m	—	—	22
1570 + 1571	Pozostałe uprawy przemysłowe	m	—	m	m	m	m	—	m	m	m	m	•	m	—	m	23
2600 2610	E. Ogółem pasza (z ziemi uprawnej)	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	24
2625 2680	Pasza zielona z ziemi uprawnej	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	25
2612 2671	Kukurydza pastewna	•	•	•	m	•	•	m	•	•	•	•	•	•	—	m	26
2672 2673	Łąki czasowe	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	27
	Pozostała pasza zielona	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	28
1600 + 2260	F. Warzywa świeże	•	•	•	•	•	•	m	•	m	•	•	•	•	•	•	29
3001	G. Kwiaty i rośliny ozdobne	m	m	•	•	m	•	m	•	m	•	m	•	m	m	m	30
3310	H. Obszary zbiorów ziarna	m	•	•	•	m	•	m	•	m	•	m	m	m	m	•	31
2696	I. Odłogi	•	•	•	•	•	•	•	•	m	•	•	•	•	•	•	32

• = Mają być włączone do regularnych badań statystycznych wymienionych w art. 3 ust. 1

m = Obszary o marginalnym znaczeniu (tj. mniej niż 5 000 ha i 1% ziem uprawnych każdego Państwa Członkowskiego).

— = Nieuprawiane

Duże litery B, C, D, E, F, G, H odnoszą się do pozycji w zał. II.”

III. Polityka jakości

1. *392 R 2081: rozporządzenie Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 roku w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i oznaczeń pochodzenia dla produktów rolnych i artykułów żywnościowych (Dz.U. nr L 208, z 24.7.1992, str. 1).*

Do art. 2 ust. 7, art. 10 ust. 1 i art. 17 ust. 1 dodaje się następujące zdanie:

„W przypadku Austrii, Finlandii i Szwecji powyższy okres rozpoczyna się od daty ich przystąpienia.”

2. *392 R 2082: rozporządzenie Rady (EWG) nr 2082/92 z dnia 14 lipca 1992 roku w sprawie świadectw o szczególnym charakterze dla produktów rolnych i artykułów żywnościowych (Dz.U. nr L 208, z 24.7.1992, str. 9).*

W art. 7 ust. 4 dodaje się wyrażenie:

„Austria, Finlandia i Szwecja opublikują takie dokładne dane w ciągu 6 miesięcy od daty ich przystąpienia.”

W art. 14 ust. 1 dodaje się wyrażenie:

„W przypadku Austrii, Finlandii i Szwecji powyższy okres rozpoczyna się od daty ich przystąpienia.”

B. WSPÓLNA ORGANIZACJA RYNKÓW

I. Mleko i przetwory mleczne

1. *368 R 0985: rozporządzenie (EWG) nr 985/68 Rady z dnia 15 lipca 1968 roku ustanawiające ogólne zasady interwencji na rynku masła i śmietany (Dz.U. nr L 169, z 18.7.1968, str. 1), zmienione:*

- *391 R 2045: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2045/91 z dnia 26 czerwca 1991 roku (Dz.U. nr L 187, z 13.7.1991, str.1).*

W art. 1 ust. 1 pkt 3 dodaje się następujące tiret:

- „- klasa „Teebutter” w odniesieniu do jakości masła austriackiego,
- klasa „meijerivoi/mejerismõr” w odniesieniu do jakości masła fińskiego,
- klasa „svenskt smör” w odniesieniu do jakości masła szwedzkiego.”

2. *387 R 0777: rozporządzenie Rady (EWG) nr 0777/87 z dnia 16 marca 1987 roku zmieniające postanowienia w sprawie interwencji na rynku masła i odtłuszczonego mleka w proszku (Dz.U. nr L 78, z 20.3.1987, str. 10), zmienione:*

- *391 R 1634 rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1634/91 z dnia 13 czerwca 1991 roku (Dz.U. nr L 150, z 15.6.1991, str. 26).*

W art. 1 ust. 2 wyrażenie „106 000 ton” zastępuje się wyrażeniem „109 000 ton.”

3. *387 R 1898: rozporządzenie Rady (EWG) nr 1898/87 z dnia 2 lipca 1987 roku w sprawie ochrony opisów używanych w sprzedaży mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. nr L 182, z 3.7.1987, str. 36), zmienione:*

- 388 R 0222 rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 222/88 z dnia 22 grudnia 1987 roku (Dz.U. nr L 28, z 1.2.1988, str. 1).

Do załącznika dodaje się następujące opisy:

„- viili/fil

- smetana

- fil”.

4. 392 R 1601 rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/92 z dnia 15 czerwca 1992 roku dotyczące przepisów szczegółowych dla Wysp Kanaryjskich w odniesieniu do pewnych produktów rolnych (Dz.U. nr L 173, z 27.6.1992, str. 13), zmienione:

- 393 R 1974 rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1974/93 z dnia 22 lipca 1993 roku (Dz.U. nr L 180, z 23.7.1993, str. 26).

Do art. 2 dodaje się następujący akapit:

„Załącznik może być uzupełniony w oparciu o procedurę przewidzianą w art. 30 rozporządzenia (EWG) nr 804/68 w celu dodania, gdy jest to stosowne, pewnych przetworów mlecznych szwedzkiego pochodzenia, odpowiadających potrzebom archipelagu i tradycyjnie wysyłanych na te wyspy.”

5. 392 R 3950: rozporządzenie Rady (EWG) nr 3950/92 z dnia 28 grudnia 1992 roku ustanawiające dodatkowy podatek w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. nr L 405, z 31.12.1992, str. 1), zmienione:

- 394 R 0647 rozporządzeniem Komisji (WE) nr 647/94 z dnia 23 marca 1994 roku (Dz.U. nr L 80, z 24.3.1994, str. 16).

W art. 3 ust. 2:

- tabela w akapicie pierwszym otrzymuje brzmienie:

„(w tonach)

Państwo Członkowskie	Dostawy	Bezpośrednia sprzedaż
Belgia	3 066 337	244 094
Państwo Członkowskie	Dostawy	Bezpośrednia sprzedaż
Dania	4 454 459	889
Niemcy ¹	27 764 778	100 038
Grecja	625 985	4 528
Hiszpania	5 200 000	366 950
Francja	23 637 283	598 515
Irlandia	5 233 805	11 959
Włochy	9 212 190	717 870
Luksemburg	268 098	951
Niderlandy	10 983 195	91 947
Austria	2 205 000	367 000
Portugalia	1 804 881	67 580
Finlandia	2 342 000	10 000
Szwecja	3 300 000	3 000
Wielka Brytania	14 247 283	342 764

¹ Z których 6 244 566 ton obejmuje dostawy dla kupców ustanowionych na terytorium nowych landów i 8 801 ton obejmuje bezpośrednią sprzedaż w nowych landach”

- dodaje się akapity:

„Całkowita kwota dostaw austriackich może zostać zwiększona w celu zrekompensowania austriackim producentom „SLOM”, maksymalnie do 180 000 ton, które zostaną przyznane zgodnie z prawodawstwem Wspólnoty. Rezerwa ta nie może podlegać przeniesieniu i może być wykorzystana wyłącznie w imieniu producentów, których prawa zwiększenia produkcji ponownie zostaną naruszone w wyniku przystąpienia.

Całkowita kwota dostaw fińskich może zostać zwiększona w celu zrekompensowania fińskim producentom „SLOM”, maksymalnie do 200 000 ton, które zostaną przyznane zgodnie z prawodawstwem Wspólnoty. Rezerwa ta nie może podlegać przeniesieniu i może być wykorzystana wyłącznie w imieniu producentów, których prawa zwiększenia produkcji ponownie zostaną naruszone w wyniku przystąpienia.

Wzrost całkowitych kwot hurtowych i warunki na jakich zakres kwot jednostkowych, o których mowa w dwóch powyższych ustępach, będą przyznane, zostaną określone na podstawie procedury ustanowionej w art. 11.”;

W art. 4 ust. 1 akapit drugi dodaje się:

„Jednakże, w przypadku Austrii i Finlandii, data 31 marca 1993 r. zastąpiona jest datą 31 marca 1995 r., a przypadku Szwecji datą 31 marca 1996 r.”

W artykule 11 akapit drugi dodaje się:

„Jednakże w przypadku Austrii, Finlandii i Szwecji właściwości mleka traktowanego jako reprezentatywne uznaje się za właściwości uzyskane w roku kalendarzowym 1992, a średnia krajowa reprezentatywna zawartość tłuszczu w dostarczonym mleku ustalona jest na 4,03% dla Austrii, 4,34% dla Finlandii i 4,33% dla Szwecji.”

II. Wołowina i cielęcina

1. *368 R 0805*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 roku w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny (Dz.U. nr L 148, z 27.6.1968, str. 24), zmienione:

- *393 R 3611*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3611/93 z dnia 22 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 328, z 29.12.1993, str. 7).

W art. 4 lit. b) dodaje się ust. 3a:

„3a W drodze odstępstwa od przepisu ust. 3 lit. b) akapit trzeci, całkowita liczba zwierząt objętych wszystkimi regionalnymi górnymi granicami, które zostaną ustanowione odpowiednio przez Austrię, Finlandię i Szwecję zostanie określona na:

- 423 400 dla Austrii

- 250 000 dla Finlandii
- 250 000 dla Szwecji.

Stosownie do procedury przewidzianej w art. 27, Komisja przyjmie sposoby stosowania tego ustępu, a w szczególności konieczne środki dostosowawcze i przejściowe.”

Do art. 4d dodaje się ust. 1a:

„1a W drodze odstępstwa od postanowień ust. 2, 3 i 4, w Austrii, Finlandii i Szwecji indywidualne górne kwoty zostaną przyznane producentom z całkowitej liczby praw do dopłaty zarezerwowanej dla każdego z tych Państw Członkowskich. Całkowitą liczbę praw do dopłat ustanawia się na poziomie:

- 325 000 dla Austrii
- 55 000 dla Finlandii
- 155 000 dla Szwecji.

Liczby te obejmują zarówno prawa do dopłat, które zostaną przyznane w okresie początkowym, jak i każdą rezerwę ustanowioną przez te Państwa Członkowskie.

Stosownie do procedury przewidzianej art. 27, Komisja przyjmie szczegółowe zasady stosowania tego ustępu, a w szczególności konieczne środki dostosowawcze i przejściowe.”

2. *390 R 1186*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 1186/90 z dnia 7 maja 1990 roku rozszerzające zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych (Dz.U. nr L 119, z 11.5.1990, str. 32).

W art. 1 ust. 1 dodaje się następujący ustęp:

„W Finlandii środki przewidziane w poprzednim ustępie wprowadza się z dniem 1 stycznia 1996 r.”

III. Chmiel

1. *371 R 1696*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 roku w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu (Dz.U. nr L 175, z 4.8.1971, str. 1), zmienione:
 - *392 R 3124*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3124/92 z dnia 26 października 1992 roku (Dz.U. nr L 313, z 30.10.1992, str. 1).

W art. 17 ust. 6 dodaje się następujące zdanie:

„W przypadku Austrii, okres ten wynosi 5 lat od daty przystąpienia.”;

2. *377 R 1784*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 1784/77 z dnia 19 lipca 1977 roku dotyczące certyfikacji chmielu (Dz.U. nr L 200, z 28.8.1977, str. 1), zmienione:
 - *393 R 1987*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1987/93 z dnia 19 lipca 1993 roku (Dz.U. nr L 182, z 24.7.1993, str. 1).

Do art. 9 dodaje się następujące zdanie: „Austria przekaze informacje w ciągu 3 miesięcy od przystąpienia.”

3. 382 R 1981: rozporządzenie Rady (EWG) nr 1981/82 z dnia 19 lipca 1982 roku ustalające wspólnotową listę regionów, w których płatność produkcyjnachmielu jest zagwarantowana jedynie uznanym grupom producentów (Dz.U. nr L 215, z 23.7.1982, str. 3), zmienione:

- 392 R 3337: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3337/92 z dnia 16 listopada 1992 roku (Dz.U. nr L 336, z 20.11.1992, str. 2).

Do listy w załączniku dodaje się następujący region:

„Österreich”.

IV. Nasiona

371 R 2358: rozporządzenie Rady (EWG) nr 2358/71 z dnia 26 października 1971 roku w sprawie wspólnej organizacji rynku nasion (Dz.U. nr L 246, z 5.11.1971, str. 1), zmienione:

- 393 R 3375: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3375/93 z dnia 9 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 303, z 10.12.1993, str. 9).

Do art. 8 dodaje się ustęp:

„Jednakże po uzyskaniu zgody Komisji, Finlandia może przyznać pomoc odpowiednio:

- dla pewnej ilości nasion
- dla pewnej ilości nasion zbóż

produkowanych wyłącznie w tym kraju, z uwagi na jego szczególne warunki klimatyczne.

W okresie trzech lat od przystąpienia Komisja, na podstawie informacji otrzymanych w odpowiednim czasie od dwóch wyżej wymienionych Państw Członkowskich, prześle do Rady sprawozdanie w sprawie wyników zatwierdzonej pomocy, wraz z, tam gdzie to uzasadnione, niezbędnymi propozycjami. Rada podejmie działania zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 3 ust. 4.”

V. Jaja i drób

375 R 2782: rozporządzenie (EWG) nr 2782/75 z dnia 29 października 1975 roku w sprawie produkcji i wprowadzania do obrotu jaj wylęgowych i piskląt drobiu hodowlanego (Dz.U. nr L 282, z 1.11.1975, str. 100), zmienione:

- 391 R 1057: rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1057/91 z dnia 26 kwietnia 1991 roku (Dz.U. nr L 107, z 27.4.1991, str. 11).

a) Art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jaja wylęgowe transportuje się w idealnie czystych opakowaniach, zawierających tylko jaja wylęgowe tego samego gatunku, kategorii i typu drobiu, pochodzące z jednego przedsiębiorstwa i oznaczone co najmniej słowami „_ufs _couver”, „broedieren”, „rugeaeg”, „Bruteier”, „_____”, „huevos para incubar”, „eggs for hatching”, „uova da cova”, „ovos para incubacão”, „munia haudottavakasi” or „kläckägg”.”

b) Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Jaja wylęgowe z państw trzecich mogą być importowane tylko jeśli są oznaczone czcionką co najmniej 3 mm wysokości nazwą kraju pochodzenia i wydrukowanymi słowami „_ couver”, „broedieren”, „rugeaeg”, „Brutei”, „_____”, „para incubar”, „hatching”, „cova”, „para incubacão”, „haudottavakasi” or „för kläcking”. Ich opakowanie musi zawierać tylko jaja wylęgowe tego samego gatunku, kategorii lub typu drobiu z tego samego kraju wysyłki i musi mieć co najmniej następujące szczegóły:

- a) informacje widoczne na jajach,
- b) gatunek drobiu, od którego pochodzą jaja,
- c) nazwisko lub nazwa firmy i adres nadawcy.”

VI. Cukier

1. 368 R 0206: rozporządzenie Rady (EWG) nr 206/68 z dnia 20 lutego 1968 roku ustanawiające ramowe postanowienia dla kontraktów i umów handlu wspólnotowego w sprawie kupna buraków (Dz.U. nr L 47, z 23.2.1968, str. 1), zmienione:

- 185 I: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalii (Dz.U. L 302, z 15.11.1985, str. 23).

a) art. 5 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jednakże kiedy w Danii, Hiszpanii, Finlandii, Grecji, Irlandii, Portugalii i Wielkiej Brytanii buraki cukrowe są dostarczane do cukrowni bezpłatnie, kontrakt będzie przewidywać udział producenta w kosztach transportu oraz określać procent lub kwotę tego udziału.”

b) Do art. 8a dodaje się:

„W stosunku do Austrii, Finlandii i Szwecji słowa:

- „rok gospodarczy 1967/68”, o którym mowa w art. 4 ust. 2, art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 2 i art. 10 ust. 2, zastępuje się wyrażeniem: „rok gospodarczy 1994/95”,

- „przed rokiem gospodarczym 1968/69”, o którym mowa w art. 5 ust. 3 i art. 8 lit. d) otrzymuje brzmienie: „w roku poprzedzającym rok gospodarczy 1995/96.””

2. 381 R 1785: rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 roku w sprawie wspólnej organizacji rynków sektora cukru (Dz.U. nr L 177, z 1.7.1981 str. 1), zmienione:

- 394 R 0133: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 133/94 z dnia 24 stycznia 1994 roku (Dz.U. nr L 22, z 27.1.1994, str. 7).

a) Do art. 16a dodaje się następujący ustęp:

„2a) W pierwszym roku po przystąpieniu Finlandia może importować surowy cukier z państw trzecich przy ograniczonych opłatach wyrównawczych do maksymalnego limitu 40 000 ton.

Postanowienia poprzedniego akapitu będą poddane przeglądowi w kontekście rewizji niniejszego rozporządzenia, które ma być przeprowadzone przed końcem roku gospodarczego 1994/95.”

b) W art. 16a ust. 7 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„7. Wnioski o uzyskanie certyfikatów, o których mowa w ust. 6 będą przedstawione właściwej agencji w Portugalii i Finlandii wraz z deklaracją przedsiębiorcy dokonującego rafinacji stwierdzającą, że podejmuje się on dokonać rafinacji danej ilości cukru surowego w Portugalii lub w Finlandii w ciągu sześciu miesięcy następujących po miesiącu, w którym nastąpił import cukru.”

c) Pierwsze wyrazy art. 16a ust. 10 zostają zastąpione następującym wyrażeniem:

„10. Portugalia i Finlandia poinformują Komisję:”

d) W art. 24 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Pod warunkami określonymi w niniejszym tytule, Państwa Członkowskie przydzielą kwoty A i B każdemu przedsiębiorstwu produkującemu cukier i każdemu przedsiębiorstwu produkującemu izoglukozę, które jest utworzone na ich terytorium i:

- albo otrzymało kwotę A i B w roku gospodarczym 1993/94,
- albo, w odniesieniu do Austrii, Finlandii i Szwecji, produkowało cukier lub izoglukozę w roku kalendarzowym 1994.”

e) W art. 24 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do przydzielania kwot produkcyjnych A i B, o których mowa w ust. 1, ustala się następujące podstawowe ilości:

Podstawowe ilości A

Regiony	a) Podstawowa ilość A dla cukru ¹	b) Podstawowa ilość A dla izoglukozy ²
Dania	328 000,0	-
Niemcy	1 990 000,0	28 882,0
Grecja	290 000,0	10 522,0
Hiszpania	960 000,0	75 000,0
Francja (metropolia)	2 530 000,0	15 887,0
francuskie departamenty zamorskie	466 000,0	-
Irlandia	182 000,0	-
Włochy	1 320 000,0	16 569,0
Niderlandy	690 000,0	7 426,0
Austria	316 529,0	-
Regiony	a) Podstawowa ilość A dla cukru ¹	b) Podstawowa ilość A dla izoglukozy ²
Portugalia (właściwa)	54 545,5	8 093,9
Autonomiczny Region Azorów	9 090,9	-
Finlandia	133 433,0	10 845,0
Szwecja	336 364,0	-
Unia Gospodarcza Belgii i Luksemburga	680 000,0	56 667,0
Wielka Brytania	1 040 000,0	21 696,0

¹ w tonach białego cukru
² w tonach suchej masy

II. Podstawowe ilości B

Regiony	a) Podstawowa ilość B dla cukru ¹	b) Podstawowa ilość B dla izoglukozy ²
Dania	96 629,3	-

Niemcy	612 312,9	6 802,0882,0
Grecja	29 000,0	2 478,0
Hiszpania	40 000,0	8 000,0
Francja (metropolia)	759 232, 8	4 135,0
francuskie departamenty zamorskie	46 600,0	-
Irlandia	18 200,0	-
Włochy	248 250,0	3 902,0
Niderlandy	182 000,0	1 749,0
Austria	73 881,0	-
Portugalia (właściwa)	5 454,5	1 906,1
Autonomiczny Region Azorów	909,1	-
Finlandia	13 343,0	1 085,0
Szwecja	33 636,0	-
Unia Gospodarcza Belgii i Luksemburga	146 000,0	15 583,0
Wielka Brytania	104 000,0	5 787,0
¹ w tonach białego cukru		
² w tonach suchej masy		

f) W art. 24 ust. 3 dodaje się akapit drugi i trzeci:

„Jednak w odniesieniu do cukru produkowanego przez przedsiębiorstwa utworzone w:

- a) *Austrii*, kwoty A i B przyznane producentowi cukru będą równe podstawowym ilościom odpowiednio A i B, określonym w ust. 2 pkt I lit. a) i pkt II lit. a) dla Austrii;
- b) *Finlandii* kwoty A i B przyznane producentowi cukru będą równe podstawowym ilościom odpowiednio A i B, określonym w ust. 2 pkt I lit. a) i pkt II lit. a) dla Finlandii;
- c) *Szwecji* kwoty A i B przyznane producentowi cukru będą równe podstawowym ilościom odpowiednio A i B, określonym w ust. 2 pkt I lit. a) i pkt II lit. a) dla Szwecji.

W odniesieniu do producenta izoglukozy działającego w Finlandii, jego kwoty A i B są równe podstawowym ilościom odpowiednio A i B określonym w ust. 2 pkt I lit. a) i pkt II lit. a) dla Finlandii.”

VII. Wino i napoje alkoholowe

1. *386 R 2392*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 2392/86 z dnia 24 lipca 1986 roku ustanawiające wspólnotowy rejestr winnic (Dz.U. nr L 208, z 31.7.1986, str. 1), zmienione:

- *390 R 3577*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3577/90 z dnia 4 grudnia 1990 roku (Dz.U. nr L 353, z 17.12.1990, str. 23).

W art. 4 ust. 1 akapit pierwszy dodaje się zdanie:

„W Austrii zostanie ustanowiony w ciągu 2 lat od daty przystąpienia.”

2. *387 R 0822*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 roku w sprawie wspólnej organizacji rynku wina (Dz.U. nr L 84, z 27.3.1987 str. 1), zmienione:

- *393 R 1566*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1566/93 z dnia 14 czerwca 1993 roku (Dz.U. nr L 154, z 25.6.1993, str. 39).

W art. 9 ust. 1 lit. a) akapit drugi tiret pierwsze w po wyrażeniu „w Niemczech” dodaje się wyrażenie „i Austria”

3. *387 R 0823*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 823/87 z dnia 16 marca 1987 roku ustanawiające specjalne przepisy dotyczące jakości win produkowanych w regionach szczególnych (Dz.U. nr L 84, z 27.3.1987, str. 59), zmienione:

- *391 R 3896*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3896/91 z dnia 16 grudnia 1991 roku (Dz.U. nr L 368, z 31.12.1991, str. 3).

W art. 15 ust. 2 dodaje się następujący pkt:

„h) dla Austrii:

następujące określenia towarzyszące oznaczeniom pochodzenia win:

- „Qualitätswein mit staatlicher Prüfnummer”, „Qualitätswein”
- „Kabinett” lub „Kabinettwein”
- „Qualitätswein besonderer Reife und Lesart” lub „Prädikstwein”
- „Spätlese” lub „Spätlesewein”
- „Auslese” lub „Auslesewein”
- „Beerenauslese” lub „Beerenauslesewein”
- „Ausbruch” lub „Ausbruchwein”
- „Trockenbeerenauslese” lub „Trockenbeerenauslesewein”
- „Eiswein”, „Strohwein”.

4. *389 R 1576*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 z dnia 29 maja 1989 roku ustanawiające ogólne zasady dotyczące definicji, opisu i prezentacji napojów alkoholowych (Dz.U. nr L 160, z 12.6.1989, str. 1), zmienione:

- *392 R 3280*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3280/92 z dnia 9 listopada 1992 roku (Dz.U. nr L 327, z 13.11.1992, str. 3).

a) W art. 1 ust. 4 lit. r) dodaje się pkt 3:

„3 Nazwy „Jägertee”, „Jagertee” i „Jagatee” zarezerwowane są dla likieru pochodzącego z Austrii i przyrządzanego z alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego, esencji pewnych napojów alkoholowych lub herbaty, z dodatkiem kilku naturalnych substancji smakowych, takich jak ustanowione w art. 1 ust. 2 lit. b) pkt i) dyrektywy 88/388/EWG. Zawartość alkoholu w likierze wynosi przynajmniej 22,5% vol. Zawartość cukru, wyrażona jako cukier inwertowany, wynosi co najmniej 100 gramów na litr.”

b) W art. 1 ust. 4 dodaje się lit. u):

„u) Våkevä glögi/Spiritglögg

Napój alkoholowy otrzymany przez zaprawienie alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego naturalnym lub identycznym do naturalnego aromatem goździków i/lub cynamonu przy użyciu jednego z następujących przepisów: maceracji i/lub destylacji, ponownej destylacji alkoholu w obecności części roślin wyszczególnionych powyżej, dodania naturalnych lub identycznych do naturalnych aromatów goździków lub cynamonu lub z połączenia tych metod.

Inne naturalne lub identyczne do naturalnych ekstrakty aromatów zgodnie z dyrektywą 88/388/EWG mogą być także użyte, ale aromat poszczególnych przypraw musi być dominujący. Zawartość wina lub produktów winnych nie może przekraczać 50%.”

c) W art. 4 ust. 5 lit. a) akapit drugi dodaje się następujące tiret:

- „- malina moroszka,
- arktyczna jeżyna,
- żurawina,
- dzika jagoda,
- rokitnik zwyczajny;”

d) W załączniku II dodaje się:

„5. Brandy”:

„Wachauer Wienbrand, Weinbrand Dürnstein”;

W pkt. „7. Alkohole owocowe” dodaje się:

„Wacheur Marillenbrand”;

W pkt. „12. Napoje alkoholowe o smaku kminkowym” dodaje się:

„Svensk Aquavit/Svensk Akvavit/Swedish Aquavit”;

W pkt. „14. Likiery” dodaje się:

„Finnish berry/fruit liqueur

Großglockner Alpenbitter

Mariazeller Magenlikör

Mariazeller Jagasaftl

Puchheimer Bitter

Puchheimer Schloßgeist

Steinfelder Magenbitter

Wachauer Marillenlikör”;

W pkt. „15. Napoje alkoholowe: dodaje się:

„Svensk Punsch/Swedish Punsch”;

Pkt 16 otrzymuje brzmienie:

„16. Wódka: Svensk Vodka/Swedish Vodka
Suomalainen Vodka/Finsk Vodka
Vodka of Finland”.

5. 389 R 2389: rozporządzenie Rady (EWG) nr 2389/89 z dnia 24 lipca 1989 roku w sprawie ogólnych zasad klasyfikacji odmian winorośli (Dz.U. nr L 232, z 9.8.1989, str. 1), zmienione:

- 390 R 3577: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3577/90 z dnia 4 grudnia 1990 roku (Dz.U. nr L 353, z 17.12.1990, str. 23).

W art. 3 ust. 1 przed tiret „- region w Portugalii”, dodaje się następujące tiret:

„- Bundesland w Austrii.”.

6. 389 R 2392: rozporządzenie Rady (EWG) nr 2392/89 z dnia 24 lipca 1989 roku ustanawiające ogólne zasady dotyczące opisu i prezentacji win i moszczu gronowego (Dz.U. nr L 232, z 9.8.1989, str. 13), zmienione:

- 391 R 3897: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3897/91 z dnia 16 grudnia 1991 roku (Dz.U. nr L 368, z 31.12.1991, str. 5).

W art. 2 ust. 3 pkt i) tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„- „Landwein” dla wina stołowego pochodzącego z Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Austrii.”.

7. 389 R 3677: rozporządzenie Rady (EWG) nr 3677/89 z dnia 7 grudnia 1989 roku w sprawie całkowitej objętościowej zawartości alkoholu oraz kwasowości pewnych importowanych win i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2931/80 (Dz.U. nr L 360, z 9.12.1989, str. 1), zmienione:

- 393 R 2606: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2606/93 z dnia 21 września 1993 roku (Dz.U. nr L 239, z 24.9.1993, str. 6).

Art. 1 ust. 1 lit. a) traci moc 1 marca 1995 roku.

8. 391 R 1601: rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91 z dnia 10 czerwca 1991 roku ustanawiające ogólne zasady dotyczące definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, napojów aromatyzowanych na bazie wina i aromatyzowanych koktajli produktów winnych (Dz.U. nr L 149, z 14.6.1991, str. 1), zmienione:

- 329 R 3279: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3279/92 z dnia 9 listopada 1992 roku (Dz.U. nr L 327, z 13.11.1992, str. 1).

a) W art. 2 ust. 2 dodaje się lit. d):

„d) Väkevä viiniglögi/Starkvinsglögg

Wino aromatyzowane, które zostało przygotowane z wina, o którym mowa w ust. 1 lit. a), o charakterystycznym smaku, który uzyskiwany jest poprzez stosowanie goździków i/lub cynamonu, które muszą zawsze być stosowane razem z innymi przyprawami; napój ten może być dosładzany zgodnie z art. 3 lit. a).”

b) W art. 2 ust. 3 dodaje się lit. f) a oraz lit. b) o następującej treści:

„f) a Viiniglögi/Vinglögg

Aromatyzowany napój alkoholowy uzyskiwany wyłącznie z czerwonego lub białego wina i cukru, zaprawiony głównie cynamonem i/lub goździkami. W przypadku gdy został on uzyskany z wina białego handlowa nazwa Viiniglögi/Vinglögg musi być uzupełniona słowami „wino białe”.”

9. 392 R 2333: rozporządzenie Rady (EWG) nr 2333/92 z dnia 13 lipca 1992 roku ustanawiające ogólne zasady dotyczące opisu i prezentacji win musujących i gazowanych win musujących (Dz.U. nr L 231, z 13.8.1992, str. 9).

W art. 6 ust. 6 akapit pierwszy lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) termin „Winzersekt” jest zarezerwowany dla jakościowego wina musującego psr produkowanego w Niemczech, a termin „Hauersekt” jest zarezerwowany dla jakościowego wina musującego psr produkowanego w Austrii, przy czym oba są:

- produkowane z winogron zerwanych w tej samej winnicy, w tym grup producentów, gdzie producent, określony w art. 5 ust. 4, przerabia winogrona z zamiarem przygotowania jakościowego wina musującego psr,
- sprzedawane przez producenta, o którym mowa w pierwszym tiret i dostarczone z etykietami wskazującymi winnicę, rodzaj winogron i rok.”

VIII. Mięso baranie i mięso kozie

1. 385 R 3643: rozporządzenie Rady (EWG) nr 3643/85 z dnia 19 grudnia 1985 roku dotyczące porozumień przywozowych mających zastosowanie od 1986 roku do niektórych państw trzecich w sektorze mięsa baraniego i mięsa koziego (Dz.U. nr L 348, z 24.12.1985, str. 2), zmienione:

- 392 R 3890: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3890/92 z dnia 28 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 391, z 31.12.1992, str. 51).

W art. 1 ust. 1 w przypisie a) usuwa się wyraz: „Austria”.

2. 389 R 3013: rozporządzenie Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 roku w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa baraniego i mięsa koziego (Dz.U. nr L 289, z 7.10.1989, str. 1), zmienione:

- 394 R 0233: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 233/94 z dnia 24 stycznia 1994 roku (Dz.U. nr L 30, z 3.2.1994, str. 9).

Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 5e

1. W drodze odstępstwa od postanowień art. 5a ust. 1, 2, 3 i 4 lit. a), ust. 5 i 6, ogólny pułap przyznania premii, o których mowa w art. 5, jest ustalony dla Austrii, Finlandii i Szwecji. Całkowita liczba uprawnień w ramach tego pułapu będzie wynosiła:

- 205 651 dla Austrii,
- 80 000 dla Finlandii,
- 180 000 dla Szwecji.

Liczby te obejmują zarówno ilości przyznane początkowo jak i rezerwy ustanowione przez te Państwa Członkowskie.

2. Na podstawie powyższych pułapów będą przyznane indywidualne limity producentom w Austrii, Finlandii i Szwecji, najpóźniej do:

- 31 grudnia 1996 r. dla Austrii,
- 31 grudnia 1995 r. dla Finlandii i Szwecji.

3. Komisja przyjmie szczegółowe zasady realizacji tego artykułu, w szczególności konieczne środki dostosowawcze i przejściowe, zgodnie z procedurą określoną w art. 30.”

IX. Rośliny uprawne

392 R 1765: rozporządzenie Rady (EWG) nr 1765/92 z dnia 30 czerwca 1992 roku ustanawiające system wsparcia dla producentów niektórych roślin uprawnych (Dz.U. nr L 181, z 1.7.1992, str. 12), zmienione:

- *394 R 0232: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 232/94 z dnia 24 stycznia 1994 roku (Dz.U. nr L 30, z 3.2.1994, str. 7).*

W art. 12 do akapitu pierwszego dodaje się następujące tiret:

„- odnoszące się do ustalenia obszarów odniesienia zostaną ustanowione w zał. V dla nowych Państw Członkowskich.”

X. Zboża

392 R 1766: rozporządzenie Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 roku w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż (Dz.U. nr L 181, z 1.7.1992, str. 21), zmienione:

- *393 R 2193: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2193/93 z dnia 28 lipca 1993 roku (Dz.U. nr L 196, z 5.8.1993, str. 22).*

a) W art. 4 ust. 2 po tiret pierwszym dodaje się:

„- od 1 grudnia do 30 czerwca w przypadku Szwecji.

W przypadku gdy okres interwencyjny w Szwecji prowadzi do przesunięcia produktów, o których mowa w ustępie 1 z innego Państwa Członkowskiego do skupu interwencyjnego w Szwecji, Komisja przyjmie szczegółowe zasady dla skorygowania tej pozycji zgodnie z art. 23.”

b) W art. 7 ust. 1 akapit pierwszy dodaje się następujący akapit:

„W przypadku braku znaczącej produkcji krajowej innych zbóż do produkcji skrobi, dopłata produkcyjna może zostać przyznana dla skrobi uzyskiwanej w Finlandii i Szwecji z jęczmienia i owsa, o ile nie spowoduje wzrostu poziomu produkcji skrobi z tych dwóch zbóż powyżej:

- 50 000 ton w Finlandii,
- 10 000 ton w Szwecji.”

XI. Tytoń

392 R 2075: rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 roku w sprawie wspólnej organizacji rynku tytoniu (Dz.U. nr L 215, z 30.7.1992, str. 70).

W pierwszym akapicie art. 8 liczbę „350 000” zastępuje się liczbą „350 600”.

XII. Pozostałe

368 R 0827: rozporządzenie Rady (EWG) nr 827/68 z dnia 28 czerwca 1968 roku w sprawie wspólnej organizacji rynku niektórych produktów wymienionych w załączniku II do Traktatu (Dz.U. nr L 151, z 30.6.1968, str. 16), zmienione:

- *393 R 2430*: rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2430/93 z dnia 1 września 1993 roku (Dz.U. nr L 223, z 2.9.1993, str. 9).

Do art. 5 dodaje się:

„Niemniej jednak, z zastrzeżeniem upoważnienia ze strony Komisji, pomoc dla produkcji i sprzedaży reniferów i produktów z reniferów (CN ex 0208 i ex 0210) może być przyznawana przez Finlandię i Szwecję, o ile nie spowoduje to wzrostu tradycyjnego poziomu produkcji.”

C. STRUKTURY ROLNICZE I ŚRODKI TOWARZYSZĄCE WSPÓLNEJ POLITYCE ROLNEJ

1. *375 L 0268*: dyrektywa Rady 75/268/EWG z dnia 28 kwietnia 1975 roku w sprawie górskich i wyżynnych gospodarstw rolnych oraz produkcji rolnej na pewnych obszarach o mniej korzystnych warunkach gospodarowania (Dz.U. nr L 128, 19.5.1975, str. 1), zmieniona:

- *385 R 0797*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 797/85 z dnia 12 marca 1985 roku (Dz.U. nr L 93, z 30.3.1985, str. 1).

Do art. 3 ust. 3 dodaje się akapit:

„Obszary położone powyżej 62 równoleżnika oraz niektóre obszary przyległe traktowane są jako obszary, o których mowa w akapicie pierwszym, o ile podlegają bardzo trudnym warunkom klimatycznym, efektem których jest znaczne skrócenie sezonu wegetacyjnego.”

2. *378 R 1360*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 1360/78 z dnia 19 czerwca 1978 roku w sprawie grup producentów i ich stowarzyszeń (Dz.U. nr L 166, z 23.6.1978, str. 1), zmienione:

- *393 R 3669*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3669/93 z dnia 22 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 338, z 31.12.1993, str. 26).

a) W art. 2 dodaje się następujące tiret:

„- cała Austria i Finlandia.”;

b) W art. 3 ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku Włoch, Grecji, Hiszpanii, Portugalii, Austrii i Finlandii rozporządzenie to stosuje się do następujących produktów pod warunkiem, że są one produkowane w tych krajach:”.

3. *390 R 0866*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 866/90 z dnia 29 marca 1990 roku w sprawie poprawienia warunków przetwarzania i sprzedaży produktów rolnych (Dz.U. nr L 91, z 6.4.1990, str. 1), zmienione:
- *393 R 3669*: rozporządzeniem Rady (WE) nr 3669/93 z dnia 22 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 338, z 31.12.1993, str. 26).

W art. 3 ust. 2 dodaje się następujące zdanie:

„Austria, Finlandia i Szwecja przedłożą takie plany w ciągu 3 miesięcy od przystąpienia.”.

4. *391 R 2328*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 2328/91 z dnia 15 lipca 1991 roku w sprawie poprawienia skuteczności struktur rolniczych (Dz.U. nr L 218, z 6.8.1991, str. 1), zmienione:
- *393 R 3669*: rozporządzeniem Rady (WE) nr 3669/93 z dnia 22 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 338, z 31.12.1993, str. 26).

a) W art. 19 dodaje się następujący ustęp:

„4. W Finlandii, dla celów zastosowania niniejszego artykułu, wszystkie obszary o mniej korzystnych warunkach gospodarowania uważane są za tereny górskie w rozumieniu art. 3 ust. 3 dyrektywy 75/268/EWG.”

b) W art. 31 ust. 1 dodaje się następujące zdanie po pierwszym akapicie:

„Austria, Finlandia i Szwecja sporządzą takie prognozy na lata 1995-1999.”.

c) W art. 31 ust. 4 dodaje się następujące zdanie po pierwszym akapicie:

„Austria, Finlandia i Szwecja prześlą te prognozy w ciągu trzech miesięcy od przystąpienia.”.

5. *392 R 2078*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 2078/92 z dnia 30 czerwca 1992 roku w sprawie metod produkcji rolnej zgodnych z wymaganiami ochrony środowiska i utrzymania obszarów wiejskich (Dz.U. nr L 215, z 30.6.1992, str. 85).

W art. 7 ust. 1 dodaje się następujący akapit:

„Austria, Finlandia i Szwecja prześlą do Komisji projekty i postanowienia, przewidziane w pierwszym akapicie, w ciągu 6 miesięcy od przystąpienia.”.

6. *392 R 2080*: rozporządzenie Rady (EWG) nr 2080/92 z dnia 30 czerwca 1992 roku ustanawiające wspólnotowy program pomocy dla działań w zakresie leśnictwa w rolnictwie (Dz.U. nr L 215, z 30.6.1992, str. 96).

W art. 5 ust. 1 dodaje się następujący akapit:

„Austria, Finlandia i Szwecji przekażą teksty, o których mowa w pierwszym akapicie w ciągu 6 miesięcy od przystąpienia.”.

D. PRZEPISY DOTYCZĄCE ZDROWIA ROŚLIN I ROLNICTWA ORGANICZNEGO

I. Zdrowie roślin

1. 377 L 0093: dyrektywa Rady 77/93/EWG z dnia 21 grudnia 1976 roku w sprawie działań ochronnych przeciwko wprowadzaniu do Państw Członkowskich organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych oraz przeciwko ich rozprzestrzenianiu się we Wspólnocie. (Dz.U. nr L 26, z 31.1.1977, str. 20), zmieniona:

- 393 L 0110: dyrektywą Komisji 93/110/WE z dnia 9 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 303, z 10.12.1993, str. 19).

a) Załącznik I część B otrzymuje brzmienie:

- w sekcji a) pkt 1 dodaje się do kolumny z prawej strony litery „S”, „FI”.

- w sekcji a) po pkt. 1 dodaje się następujące:

„*la. Globodera pallida* FI
(Stone) Behrens ”

- w sekcji a) pkt 2, do kolumny z prawej strony dodaje się:

„S (Malmöhus, Kristianstads, Blekinge, Kalmar i Gotlands län)”.

- w sekcji b) pkt 1 dodaje się do kolumny z prawej strony litery „S, FI”.

w sekcji b) pkt 2 dodaje się do kolumny z prawej strony litery „S, FI”.

b) W załączniku II część B wprowadza się następujące zmiany:

W sekcji b) pkt 2 dodaje się do kolumny z prawej strony litery „A”, FI”.

c) W załączniku III część B wprowadza się następujące zmiany:

W pkt. 1 dodaje się do kolumny z prawej strony litery „A, FI”.

d) W załączniku IV część B wprowadza się następujące zmiany:

- litery „S, FI” dodaje się do kolumny z prawej strony do punktów 20.1, 20.2, 22, 23, 24, 25.1, 25.2, 26, 27 i 30.

- po pkt. 20.2. dodaje się:

„20.3 Bulwy *Solanum tuberosum* L.

Bez uszczerbku dla wymogów FI

wymienionych w części A II 19.1, 19.2 i 19.5, oficjalne twierdzenie, że postanowienia są zgodne w odniesieniu do *Globodera pallida* (Stone) Behrens i *Globodera rostochiensis* (Wollenweber) Behrens, które są zgodne z określonymi w dyrektywie 64/465/EWG”

- w pkt. 21 dodaje się do kolumny z prawej strony litery „A, FI”.

2. 392 L 0076: dyrektywa Komisji 92/76/EWG z dnia 6 października 1992 roku uznająca strefy chronione o szczególnym ryzyku zarażenia roślin chorobami we Wspólnocie (Dz.U. nr L 305, z 21.10.1992, str. 12).

a) W art. 1 dodaje się:

„W przypadku Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji rzezone strefy będą uznane przed 31 grudnia 1996 r.”

b) Załącznik otrzymuje brzmienie:

i) W sekcji a) pkt 2 dodaje się do kolumny z prawej strony:

„Finlandia, Szwecja”.

ii) W sekcji a) po pkt. 5 dodaje się:

„5a. *Globodera pallida* Finlandia
(Stone) Behrens

5b. *Globodera rostochiensis* Finlandia
(Wollenweber) Behrens”.

iii) W sekcji a) pkt 12 dodaje się w kolumnie z prawej strony:

„Szwecja (Malmöhus, Kristianstads, Blekinge, Kalmar, Gotlands län).”

iv) W sekcji b) pkt 2 dodaje się w kolumnie z prawej strony,:

„Austria, Finlandia”.

v) W sekcji d) pkt 1 dodaje się w kolumnie z prawej strony,:

„Finlandia, Szwecja”.

vi) W sekcji d) pkt 2 dodaje się w kolumnie z prawej strony,:

„Finlandia, Szwecja”.

II. Rolnictwo organiczne

391 R 2092: rozporządzenie Rady (EWG) nr 2092/91 z dnia 24 czerwca 1991 roku w sprawie produkcji organicznej produktów rolnych oraz oznaczeń produktów rolnych i artykułów żywnościowych (Dz.U. nr L 198, z 22.7.1991, str. 1), zmienione:

- 392 R 0094: rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 94/92 z dnia 14 stycznia 1992 roku (Dz.U. nr L 11, z 17.1.1992, str. 14),

- 392 R 1535: rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1535/92 z dnia 15 czerwca 1992 roku (Dz.U. nr L 162, z 16.6.1992, str. 15),

- 392 R 2083: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2083/92 z dnia 14 lipca 1992 roku (Dz.U. nr L 208, z 24.7.1992, str. 15),
- 393 R 2608: rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2608/93 z dnia 23 września 1993 roku (Dz.U. nr L 239, z 24.9.1993, str. 10),
- 394 R 0468: rozporządzeniem Komisji (WE) nr 468/94 z dnia 2 marca 1994 roku (Dz.U. nr L 59, z 3.3.1994, str. 1).

a) W art. 2 dodaje się następujące tiret:

- „w języku fińskim: luonnonmukainen
- w języku szwedzkim: ekologisk”;

b) Załącznik V otrzymuje brzmienie:

i) tekst niemiecki otrzymuje brzmienie:

„D: Ökologische Agrarwirtschaft -EWG- Kontrollsystem,
lub
Biologische Landwirtschaft -EWG- Kontrollsystem”;

ii) dodaje się:

„FI: Luonnonmukainen maataloustuotanto - ETY: n valvontajärjestelmä/
Ekologiskt jordbruk- EEG-kontrollsystem
S: Ekologiskt jordbruk -EEG-kontrollsystem”.

E. PRZEPISY DOTYCZĄCE WETERYNARII I ZOOTECHNIKI

I. Przepisy dotyczące weterynarii

Część 1 – Teksty podstawowe

ROZDZIAŁ 1

Teksty horyzontalne

1. 390 L 0675: dyrektywa Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 roku ustanawiająca zasady rządzące organizacją badań weterynaryjnych produktów wchodzących do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. nr L 373, z 31.12.1990, str. 1), zmieniona:
 - 391 L 0496: dyrektywą Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 roku (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991, str. 56),
 - 392 R 1601: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1601/92 z dnia 15 czerwca 1992 roku (Dz.U. nr L 173, z 27.6.1992, str. 13),

- 392 D 0438: decyzją Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1992 roku (Dz.U. nr L 243, z 25.8.1992, str. 27),
- 392 L 0118: dyrektywą Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 49).

a) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 18a

1. Austria będzie dysponowała okresem trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu na wprowadzenie systemu sprawdzającego, przewidzianego w niniejszym rozdziale. W trakcie tego okresu przejściowego, Austria będzie stosowała środki określone przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Środki te muszą zapewniać, że przeprowadzane są wszystkie konieczne badania możliwie blisko zewnętrznej granicy wspólnoty.

2. Finlandia będzie dysponowała okresem dwóch lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu na wprowadzenie systemu sprawdzającego, przewidzianego w niniejszym rozdziale. W trakcie tego okresu przejściowego, Finlandia będzie stosowała środki określone przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Środki te muszą zapewniać, że przeprowadzane są wszystkie konieczne badania możliwie blisko zewnętrznej granicy wspólnoty.

b) W art. 31 po wyrażeniu „Państwa Członkowskie” dodaje się: „w szczególności Austria i Finlandia”.

c) W załączniku I dodaje się:

„13. terytorium Republiki Austrii

14. terytorium Republiki Finlandii

15. terytorium Królestwa Szwecji.”

2. 391 L 0496: dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 roku ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG i 90/675/EWG (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991, str. 56), zmieniona:

- 391 L 0628: dyrektywą Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 roku (Dz.U. nr L 340, z 11.12.1991, str. 17),
- 392 D 0438: decyzją Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1992 roku (Dz.U. nr L 243, z 25.8.1992, str. 27).

a) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 17a

Austria i Finlandia będą dysponowały okresem trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu na wprowadzenie systemu sprawdzającego przewidzianego w niniejszym rozdziale. W trakcie tego okresu przejściowego, Austria i Finlandia będą stosowały środki określone przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu zgodnie z procedurą określoną w art. 23. Środki te muszą zapewniać, że przeprowadzane są wszystkie konieczne badania możliwie blisko od zewnętrznej granicy wspólnoty.”

- b) W art. 29 po wyrażeniu „Państwa Członkowskie” dodaje się:

„w szczególności Austria i Finlandia”.

ROZDZIAŁ 2

Zdrowie zwierząt

A. HANDEL I WPROWADZANIE NA RYNEK

1. *364 L 0432*: dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku w sprawie problemów sanitarnych zwierząt, wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. nr L 121, z 29.7.1964, str. 1077/64), zmieniona:

- *392 L 0102*: dyrektywą Rady 92/102/EWG z dnia 27 listopada 1992 roku (Dz.U. nr L 355, z 5.12.1992, str. 32).

- a) W art. 2 lit. o) dodaje się:

„– Austria: Bundesland

- Finlandia: Lääni/län

- Szwecja: län”.

- b) W art. 3 ust. 2 lit. e) dodaje się:

„Jednakże, przed 1 stycznia 1996 r., bydło i trzoda chlewna pochodzące z Finlandii mogą być identyfikowane przez oznaczenie oficjalnie zatwierdzone przez właściwe władze tego Państwa Członkowskiego. Właściwe fińskie władze prześlą do Komisji i innych Państw Członkowskich wszystkie informacje dotyczące charakterystyki oficjalnie zatwierdzonego oznaczenia.”

- c) W art. 4a ust. 3 dodaje się następujący akapit:

„W ciągu okresu przejściowego trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, próba serologiczna musi być przeprowadzona na wszystkich świniowatych, w tym dzikach, na potrzeby wysyłki do Finlandii, z regionu ustanowionego w art. 2 lit. o), w którym wystąpiła choroba pęcherzykowa trzody chlewnej. Przeprowadzanie tej próby wymagane jest przez okres dwunastu miesięcy po wystąpieniu ostatniego przypadku w tym regionie.”

- d) W art. 4b dodaje się następujący akapit:

„W trakcie okresu przejściowego trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, próba serologiczna z wynikiem negatywnym musi być przeprowadzona na wszystkich świniowatych, włączając dziki, na potrzeby wysyłki do Finlandii lub Szwecji, z regionu ustanowionego w art. 2 lit. o), w którym wystąpił klasyczny pomór świń. Przeprowadzanie tej próby wymagane jest przez okres dwunastu miesięcy po wystąpieniu ostatniego przypadku w tym regionie. Jeśli to konieczne, szczegółowe zasady stosowania tego akapitu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 12.”

- e) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 8a

W odniesieniu do świńskiego zespołu układu rozrodczego i oddechowego podczas przejściowego okresu trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, próba serologiczna z wynikiem negatywnym musi być przeprowadzona na wszystkich świniowatych, włączając dziki, na potrzeby wysyłki do Szwecji, z regionu ustanowionego w art. 2 lit. o), w którym zespół układu rozrodczego i oddechowego został oficjalnie zarejestrowany. Przeprowadzanie tej próby wymagane jest przez okres dwunastu miesięcy po wystąpieniu ostatniego przypadku zarażenia w tym regionie. Szczegółowe zasady stosowania tego artykułu będą przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 12.”

f) W art. 9 dodaje się ustęp:

„4. Komisja zbada możliwie szybko przedłożone przez Szwecję programy dotyczące zapalenia nosa i tchawicy/obrzęku bydła (IBR/IPV) i choroby Aujeszky u świń. Po przeprowadzeniu tego badania i jeśli jest to usprawiedliwione, postanowienia ust. 2 mogą być stosowane. Odpowiednie decyzje, przewidziane w ust. 2, zostaną podjęte możliwie szybko. Przed podjęciem powyższych decyzji Szwecja może, w okresie jednego roku od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, stosować w odniesieniu do powyższych chorób swoje krajowe zasady obowiązujące przed tą datą. Jeśli jest to niezbędne, okres jednego roku może być przedłużony zgodnie z procedurą określoną w art. 12.”

5. Komisja zbada możliwie szybko przedłożony przez Austrię program dotyczący zapalenia nosa i tchawicy/obrzęku bydła (IBR/IPV). Po przeprowadzeniu tego badania i jeśli jest to uzasadnione, można zastosować postanowienia ust. 2. Odpowiednie decyzje, przewidziane w ust. 2, zostaną podjęte przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu.

6. Komisja zbada możliwie szybko przedłożony przez Finlandię program dotyczący zapalenia nosa i tchawicy/obrzęku bydła (IBR/IPV) i choroby świń Aujeszky. Po przeprowadzeniu tego badania i jeśli jest to uzasadnione, można zastosować postanowienia ust. 2. Odpowiednie decyzje, przewidziane w ust. 2, zostaną podjęte przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

g) W art. 10 dodaje się następujący ustęp:

„4. Komisja dokona możliwie szybko badania, na podstawie przekazanych przez Szwecję informacji dotyczących paratuberkulozy, leptospirozy (*leptospira hardjo*), choroby mątwikowej (formy genitalnej) i zarazy rżęskowej (infekcji płodowej) u bydła i wirusowego zapalenia żołądka i jelit, leptospirozy (*leptospira pomona*) i epidemii biegunki u świń. Po przeprowadzeniu tego przeglądu i jeśli jest to uzasadnione można zastosować postanowienia ust. 2. Odpowiednie decyzje przewidziane w ust. 2 zostaną podjęte możliwie szybko. Do czasu tej decyzji Szwecja może w odniesieniu do powyższych chorób, w okresie jednego roku od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu stosować swoje krajowe zasady obowiązujące przed tą datą. Jeśli jest to niezbędne, okres jednego roku może zostać rozszerzony zgodnie z procedurą określoną w art. 12.

5. Komisja dokona badania na podstawie nadesłanych przez Finlandię informacji dotyczących zapalenia nosa i tchawicy/obrzęku bydła (IBR/IPV) i choroby świń Aujeszky. Po przeprowadzeniu tego przeglądu i jeśli jest to uzasadnione, można zastosować postanowienia ust. 2. Odpowiednie decyzje, przewidziane w ust. 2, zostaną podjęte przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

h) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 10a

1. W odniesieniu do salmonelli i oczekując na wejście w życie zmian, które zostaną wprowadzone w niniejszej dyrektywie, bydło i trzoda chlewna do hodowli, produkcji lub na ubój, przeznaczone do Finlandii i Szwecji, będą w miejscu przeznaczenia poddane zasadom programu operacyjnego stosowanego przez te Państwa Członkowskie. Jeśli zwierzęta te uznane zostaną za zarażone podlegają tym samym środkom jakie stosuje się wobec zwierząt pochodzących z tych państw członkowskich. Środki te nie są stosowane do zwierząt gospodarstw objętych programem uznanym za równorzędny zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12.

2. Gwarancje przewidziane w ust. 1 będą stosowane tylko po zatwierdzeniu przez Komisję programu operacyjnego przedłożonego przez Finlandię i Szwecję. decyzja Komisji musi zostać podjęta przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, tak aby programy operacyjne i gwarancje przewidziane w ust. 1 były stosowane wraz z wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

i) w załączniku B pkt 12) dodaje się:

„m) Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling,

n) Finlandia: Centralne Laboratorium, Sekcja Tuberculin, Weybridge, Anglia,

o) Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala“;

j) w załączniku C pkt 9) dodaje się:

„m) Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling,

n) Finlandia: Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos, Helsinki/Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,

o) Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

k) w załączniku F, w uwadze 4 dotyczącej modelu I, uwadze 5 dotyczącej modelu II, uwadze 4 dotyczącej modelu III i uwadze 5 dotyczącej modelu IV, dodaje się następujący tekst:

„m) Austria: Amtstierarzt

n) Finlandia: kunnaneläinlääkäri lub kaupungineläinlääkäri lub läänineläinlääkäri/kammunalveterinär lub stadsveterinär lub länsveterinär

o) Szwecja: länsveterinär, distriktsveterinär lub gränsveterinär;”

l) w załączniku G rozdział II, sekcja A pkt 2), dodaje się tekst:

„m) Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling,

n) Finlandia: Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos, Helsinki/ Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,

o) Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

2. 391 L 0068: dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 roku w sprawie warunków sanitarnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami (Dz.U. nr L 46, z 19.2.1991, str. 19).

a) W art. 8 dodaje się ustęp:

„4. Komisja dokona badania, możliwie szybko, na podstawie przekazanych przez Szwecję informacji dotyczących owczej paratuberkulozy i owczego zakaźnego braku laktacji. Po przeprowadzeniu tego przeglądu i jeśli jest to uzasadnione można zastosować postanowienia ust. 2. Odpowiednie decyzje przewidziane w ust. 2 zostaną podjęte możliwie szybko. Do czasu tej decyzji Szwecja może w odniesieniu do powyższych chorób, w okresie jednego roku od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu stosować swoje krajowe zasady obowiązujące przed tą datą. Jeśli jest to niezbędne, okres jednego roku może być przedłużony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 15.

b) Dodaje się artykuł:

„Artykuł 8a

W odniesieniu do Finlandii, w celu stosowania art. 7 i 8 i na jej prośbę, Komisja zorganizuje niezbędne badania na choroby wymienione w załączniku B, II i III, tak aby odpowiednie decyzje mogły być przyjęte, jeśli to konieczne, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 15 przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

c) W załączniku A rozdział 1 sekcja II pkt 2 podpunkt (i) dodaje się następujące zdanie:

„Postanowienie to będzie podlegało przeglądowi przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu, pod kątem dokonania możliwych zmian, które zostaną wprowadzone w trybie określonym w art. 15.”

3. *390 L 0426*: dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 roku w sprawie warunków sanitarnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. nr L 224, z 18.8.1990, str. 42), zmieniona:

- *390 L 0425*: dyrektywą Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 roku (Dz.U. nr L 224, z 18.8.1990, str. 29),
- *391 L 0496*: dyrektywą Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 roku (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991, str. 56),
- *392 D 0130*: decyzją Komisji 92/130/EWG z dnia 13 lutego 1992 roku (Dz.U. nr L 47, z 22.2.1992, str. 26),
- *392 L 0036*: dyrektywą Rady 92/36/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 roku (Dz.U. nr L 157, z 10.6.1992, str. 28).

W przypisie c) załącznika C dodaje się następujący tekst:

„Austria: „Amtstierarzt”

Finlandia: kunnaneläinlääkäri lub kaupungineläinlääkäri lub läänineläinlääkäri/kammunalveterinär lub stadsveterinär lub länsveterinär

Szwecja: länsveterinär, distriktsveterinär lub gränsveterinär;”

4. *390 L 0539*: dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 roku w sprawie warunków sanitarnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. nr L 303, z 31.10.1990, str. 6), zmieniona:

- *391 L 0494*: dyrektywą Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 roku (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991, str. 35),
- *392 D 0369*: decyzją Komisji 92/369/EWG z dnia 24 czerwca 1992 roku (Dz.U. nr L 195, z 14.7.1992, str. 25),
- *393 L 0120*: dyrektywą Rady 93/120/EWG z dnia 22 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 340, z 31.12.1993, str. 35).

a) W art. 5 dodaje się następującą literę:

„d) w odniesieniu do salmonelli, drób z przeznaczeniem do Finlandii i Szwecji musi spełniać warunki ustanowione w art. 9a, 9b i 10b.”

b) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 9a

1. W odniesieniu do salmonelli, Finlandia i Szwecja mogą nadesłać do Komisji program operacyjny dotyczący stad hodowlanych drobiu i stad jednodniowych kurczaków hodowanych z zamiarem włączenia do drobiu hodowanego lub stad drobiu rozrodczego.
2. Komisja dokona przeglądu programów operacyjnych. Po przeprowadzeniu badania i jeśli jest to uzasadnione, Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32, wyszczególni dodatkowe ogólne lub ograniczone gwarancje, które mogą być wymagane przy dostawach do Finlandii i Szwecji. Gwarancje te muszą być równoważne do wprowadzonych przez Finlandię i Szwecję odpowiednio na poziomie krajowym. Odpowiednie decyzje zostaną podjęte przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.

Artykuł 9b

1. W odniesieniu do salmonelli i do czasu przyjęcia zasad wspólnotowych, Finlandia i Szwecja mogą przedłożyć Komisji program operacyjny dotyczący stad kur niosek (drób rozrodczy hodowany w celu produkcji jaj konsumpcyjnych).
2. Komisja dokona przeglądu programów operacyjnych. Po przeprowadzeniu badania i jeśli jest to uzasadnione, Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32, wyszczególni dodatkowe ogólne lub ograniczone gwarancje, który mogą być wymagane przy dostawach do Finlandii i Szwecji. Gwarancje te muszą być równoważne do tych wprowadzonych przez Finlandię i Szwecję odpowiednio na poziomie narodowym. Dodatkowo gwarancje te powinny brać pod uwagę opinie Naukowego Komitetu Weterynaryjnego w odniesieniu do typów serologicznych salmonelli, włączonych do wykazu typów serologicznych atakujących drób. Odpowiednie decyzje zostaną podjęte przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.

c) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 10b

1. W odniesieniu do salmonelli i z uwzględnieniem typów serologicznych nie wymienionych w załączniku II rozdział III sekcja A, dostawy drobiu do uboju w Finlandii i Szwecji poddane będą badaniom mikrobiologicznym, polegającym na pobraniu próbki w miejscu pochodzenia zgodnie z zasadami, które zostaną ustanowione przez Radę, działającą na podstawie propozycji Komisji złożonej przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.
2. Zasięg próby, o której mowa w ust. 1 i przyjęte metody muszą być określone w świetle opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego i programu operacyjnego, który Finlandia i Szwecja muszą przedłożyć Komisji.
3. Próba, o której mowa w ust. 1, nie będzie przeprowadzana w odniesieniu do drobiu z gospodarstw objętych programem uznanym za równoważne do tych, o których mowa w ust. 2, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32.”

d) W art. 12 ust. 2 dodaje się akapit:

„W odniesieniu do Finlandii i Szwecji, odpowiednie decyzje dotyczące statusu „strefy niepodlegającej szczepieniom przeciwko pomorowi drobiu” zostaną podjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32, przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

e) W art. 13 dodaje się ustęp:

„4. Komisja dokona możliwie szybko przeglądu programu przedłożonego przez Szwecję w odniesieniu do infekcyjnego zapalenia oskrzeli (IB). Po przeprowadzeniu przeglądu i jeśli jest to uzasadnione, postanowienia ust. 2 mają zastosowanie. Odpowiednie decyzje przewidziane w ust. 2 zostaną podjęte możliwie szybko. Do czasu tej decyzji Szwecja może, w okresie jednego roku od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, stosować swoje krajowe zasady obowiązujące przed tą datą w odniesieniu do wyżej wymienionych chorób. Okres jednego roku może, o ile to konieczne, być przedłużony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32.”

f) W art. 14 dodaje się ustęp:

„4. Komisja dokona możliwie szybko badania, na podstawie nadesłanych przez Szwecję informacji dotyczących indyka (TRT), zespołu spuchniętej głowy (SHS), infekcyjnego zapalenia krtani i tchawicy (ILT), zespołu grubienia jaj 76 (EDS 76) oraz ospy ptactwa. Po przeprowadzeniu przeglądu i jeśli jest to uzasadnione, postanowienia ust. 2 mają zastosowanie. Odpowiednie decyzje przewidziane w ust. 2 zostaną podjęte tak szybko jak to możliwe. Do czasu tej decyzji Szwecja może, w okresie jednego roku od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, stosować swoje narodowe zasady obowiązujące przed tą datą w odniesieniu do wyżej wymienionych chorób. Okres jednego roku może, o ile to konieczne, być rozszerzony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32.”

g) W załączniku I ust. 1 dodaje się:

„Austria: Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hetzendorf,

Finlandia: Eläinlääkintä-ja elintarvikelaitos, Helsinki/ Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,

Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

5. 391 L 0067: dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 roku dotycząca warunków sanitarnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów upraw wodnych (Dz.U. nr L 46, z 19.2.1991, str. 1), zmieniona:

- 393 L 0054: dyrektywą Rady 93/54/EWG z dnia 24 czerwca 1993 roku (Dz.U. nr L 175, str. 134).

a) W art. 12 dodaje się akapit:

„4. Komisja dokona możliwie szybko przeglądu na podstawie programów nadesłanych przez Szwecję dotyczących zakaźnej martwicy trzustkowej (IPN), zakażenia maczugowcem lub BKD, furunkulozy i yersiniozy lub choroby red-mouth lub ERM. Po przeprowadzeniu przeglądu i jeśli jest to uzasadnione, postanowienia ust. 2 mają zastosowanie. Odpowiednie decyzje przewidziane w ust. 2 zostaną podjęte możliwie szybko. Do czasu wydania tych decyzji Szwecja może, w okresie jednego roku od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, stosować swoje narodowe zasady obowiązujące przed tą datą w odniesieniu do wyżej wymienionych chorób. Okres jednego roku może, o ile to konieczne, być przedłużony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26.”

b) W art. 13 dodaje się ustęp:

„4. Komisja dokona przeglądu, tak szybko jak to możliwe, na podstawie nadesłanych przez Szwecję informacji dotyczących wiosennej wirerii u karpia (SVC). Po przeprowadzeniu przeglądu i jeśli jest to uzasadnione, postanowienia ust. 2 mają zastosowanie. Odpowiednie decyzje przewidziane w ust. 2 zostaną podjęte możliwie szybko. Oczekując na wydanie tych decyzji Szwecja może, w okresie jednego roku od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, stosować swoje narodowe zasady obowiązujące przed tą datą w odniesieniu do wyżej wymienionych chorób. Okres jednego roku może, o ile to konieczne, być rozszerzony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26.”

c) Dodaje się artykuły:

„Artykuł 28a

W odniesieniu do ryb i jaj oraz zapłodnionych rybich komórek jajowych, z przeznaczeniem do hodowli lub ponownego zarybiania, wysyłka do lub z Finlandii nie będzie dopuszczalna w trakcie okresu przejściowego trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.

Artykuł 28b

Zgodnie z procedurą określona w art. 26 stosowne decyzje mogą być podjęte w celu zatwierdzenia programów przedłożonych przez Finlandię i Szwecję w odniesieniu do chorób wymienionych w załączniku A wykaz II. Decyzje te wejdą w życie, odpowiednio, wraz z przystąpieniem lub w czasie okresów przejściowych ustanowionych w art. 28 lit. a). Pod tym względem okres czterech lat ustanowiony w załączniku B (I.B) będzie zredukowany do trzech lat dla Finlandii z obowiązkiem przeprowadzenia w tym okresie dwóch prób dla każdego gospodarstwa.”

6. 392 L 0065: dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 roku ustanawiająca warunki inspekcji weterynaryjnej regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami inspekcji weterynaryjnej ustanowionej w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. nr L 268, z 14.9.1992, str. 54).

a) W art. 3 dodaje się ustęp:

„Do czasu podjęcia wspólnotowych postanowień tym zakresie, Szwecja może utrzymywać swoje krajowe zasady w odniesieniu do węży i innych gadów wysyłanych do niej.”

b) W art. 6 lit. A) ust. 2 pkt b) dodaje się następujące zdanie:

„Decyzje te będą brały pod uwagę przypadek przeżuwaczy hodowanych w arktycznych regionach Wspólnoty.”

c) W art. 6 lit. A) ust. 2 dodaje się następujący punkt:

„c) zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26, można przyjąć przepisy dotyczące białaczki.”

d) W art. 6 lit. A) ust. 3 dodaje się następujące punkty:

„e) W odniesieniu do pęcherzykowej choroby świń i w trakcie trzyletniego okresu przejściowego od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, próby serologiczne z wynikiem negatywnym muszą być przeprowadzane na świńniowatych z przeznaczeniem na wysyłkę do Finlandii, z regionu zdefiniowanego w art. 2 lit. o) dyrektywy 64/432/EWG, w którym nastąpiło zarażenie chorobą pęcherzykową świń. Próba taka będzie wymagana przez okres dwunastu miesięcy po wystąpieniu ostatniego zarażenia w tym regionie.

f) W odniesieniu do klasycznego pomoru świń i w trakcie trzyletniego okresu przejściowego od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, próby serologiczne z wynikiem negatywnym muszą być przeprowadzane na stworzeniach z przeznaczeniem na wysyłkę do Finlandii i Szwecji, z regionu zdefiniowanego w art. 2 lit. o) dyrektywy 64/432/EWG, w którym nastąpiło zarażenie klasycznym pomorem świń. Próba taka będzie wymagana przez okres dwunastu miesięcy po wystąpieniu ostatniego zarażenia w tym regionie. Jeśli zaistnieje taka potrzeba szczegółowe zasady dla stosowania tego punktu mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26.

g) W odniesieniu do świńskiego zespołu układu rozrodczego i oddechowego w trakcie trzyletniego okresu przejściowego od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, serologiczna próba z wynikiem negatywnym musi być przeprowadzana na zwierzętach z przeznaczeniem na wysyłkę do Szwecji, z regionu zdefiniowanego w art. 2 lit. o) dyrektywy 64/432/EWG, w którym nastąpiło zarażenie klasycznym pomorem świń. Próba taka będzie wymagana przez okres dwunastu miesięcy po wystąpieniu ostatniego zarażenia w tym regionie. Jeśli zaistnieje taka potrzeba szczegółowe zasady dla stosowania tego punktu mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26.”

e) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 10a

W odniesieniu do wścieklizny i zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26, po przedstawieniu odpowiedniej podstawy, art. 9 i 10 zostaną zmienione, biorąc pod uwagę sytuację w Finlandii i Szwecji w celu zastosowania do nich tych samych postanowień jakie są stosowane do Państw Członkowskich, znajdujących się w takiej samej sytuacji.”

f) W art. 13 ust. 2 dodaje się punkt:

„e) Szwecja będzie miała okres dwóch lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu na wprowadzenie w życie ustanowionych środków w odniesieniu do organów, instytutów i centrów.”

g) W art. 22 dodaje się akapit:

„Załącznik B podlegał będzie ponownemu przeglądowi przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, w szczególności celem zmian w wykazie chorób, polegających na wprowadzeniu tych, na które podatne są przeżuwacze i świnie oraz te, które są przenoszone przez zapłodnione jaja, nasienie oraz zarodki.”

h) W załączniku C ust. 2 lit. a) dodaje się:

„Jednakże Państwo Członkowskie może uzyskać upoważnienie Komisji do zezwolenia na skierowanie zwierząt innego pochodzenia do zatwierdzonego organu, instytutu lub centrum, w sytuacji gdy właściwe władze nie są w stanie znaleźć satysfakcjonującego rozwiązania dla tych zwierząt. Państwo Członkowskie prześle do Komisji plan zawierający dodatkowe gwarancje weterynaryjne stosowane w takich przypadkach.”

7. 372 L 0461: dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 roku w sprawie problemów sanitarnych wpływających na wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. nr L 302, z 31.12.1972, str. 24), ostatnio zmieniona:

- 392 L 0118: dyrektywą Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1992, str. 49).

W załączniku pkt 2 tiret trzecie dodaje się:

„- ETY”;

B. ŚRODKI KONTROLNE

1. *385 L 0511*: dyrektywa 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 roku wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy (Dz.U. nr L 315, z 26.11.1985, str. 11), zmieniona:
 - *390 L 0423*: dyrektywą Rady 90/423/EWG z dnia 26 czerwca 1990 roku (Dz.U. nr L 224, z 18.8.1990, str. 13),
 - *392 D 0380*: decyzją Komisji 92/380/EWG z dnia 2 lipca 1992 roku (Dz.U. nr L 198, z 17.7.1992, str. 54).

a) W załączniku A dodaje się:

„Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”.

b) W załączniku B dodaje się:

„Austria: Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hetzzendorf,

Finlandia: Statens Veterin_ Institute for Virusforskning, Lindholm, Dania

Instytut Badań nad Wirusami Zwierzęcymi, Pirbright, Working Surrey, Wielka Brytania

Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

2. *380 L 0217*: dyrektywa Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 roku wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń (Dz.U. nr L 47, z 21.2.1980, str. 11), zmieniona:
 - *393 D 0384*: decyzją Rady 93/384/EWG z dnia 14 czerwca 1993 roku (Dz.U. nr L 166, z 8.7.1993, str. 34).

W załączniku II po wyrażeniu „Portugalia: Laboratorio Nacional de Investiga__o Veterinaria –Lisboa” dodaje się tekst:

„Austria: Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hetzzendorf,

Finlandia: Statens Veterin_ Institute for Virusforskning, Lindholm, Dania

Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

3. *392 L 0035*: dyrektywa Rady 92/35/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 roku ustanawiająca zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni (Dz.U. nr L 157, z 10.6.1992, str. 19).

W załączniku I sekcja A dodaje się tekst:

„Austria: Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hetzzendorf,
Finlandia: Statens Veterin_ Institute for Virusforskning, Lindholm, DK-4771 Kalvehave
Instytut Badań nad Wirusami Zwierzęcymi, Pirbright, Working Surrey, Wielka Brytania

Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

4. 392 L 0040: dyrektywa Rady 92/40/EWG z dnia 19 maja 1992 roku wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania grypy drobiu (Dz.U. nr L 167, z 22.6.1992, str. 1).

W załączniku IV dodaje się tekst:

„Austria: Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hetzzendorf,

Finlandia: Eläinlääkintä-ja elintarvikelaitos, Helsinki/ Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,

Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

5. 392 L 0066: dyrektywa Rady 92/66/EWG z dnia 14 lipca 1992 roku wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania pomoru drobiu (Dz.U. nr L 260, z 5.9.1992, str. 1).

W załączniku IV dodaje się tekst:

„Austria: Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hetzzendorf,

Finlandia: Eläinlääkintä-ja elintarvikelaitos, Helsinki/ Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,

Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

6. 393 L 0053: dyrektywa Rady 93/53/EWG z dnia 24 czerwca 1993 roku wprowadzająca minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb (Dz.U. nr L 175, z 19.7.1993, str. 23).

W załączniku A dodaje się:

„Austria: Institut für Fischkunde, Veterinärmedizinische Universität, Wien

Finlandia: Eläinlääkintä-ja elintarvikelaitos, Helsinki/Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,

Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

7. 392 L 0119: dyrektywa Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki w odniesieniu do choroby pęcherzykowej świń (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 69).

W załączniku II pkt 5 dodaje się:

- „Austria: Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hetzzendorf,
Finlandia: Eläinlääkintä-ja elintarvikelaitos, Helsinki/ Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors,
Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”;

ROZDZIAŁ 3

Zdrowie publiczne

1. 364 L 0433: dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 roku w sprawie problemów sanitarnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. nr 121, 29.7.1964, str. 2012/64), zmieniona:
- 391 L 0497: dyrektywą Rady 91/497/EWG z dnia 29 lipca 1991 roku (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991, str. 69),
 - 392 L 0005: dyrektywą Rady 92/5/EWG z dnia 10 lutego 1992 roku (Dz.U. nr L 57, z 2.3.1992, str. 1).
- a) W art. 3.1 A lit. f) podpunkt ii) dodaje się następujące tiret:

„- dla mięsa przeznaczonego do Finlandii i Szwecji noszącego jedno z oznaczeń przewidzianych w załączniku IV część IV tiret trzecie”.

- b) w art. 4.A do zdania wprowadzającego po dacie „1 stycznia 1993 r.” dodaje się wyrażenie:
„z wyjątkiem Austrii, Finlandii i Szwecji, gdzie datą tą jest 1 stycznia 1995 r.”.
- c) W art. 4.A do zdania wprowadzającego po dacie „31 grudnia 1991 r.” dodaje się wyrażenie:
„z wyjątkiem Austrii, Finlandii i Szwecji, gdzie datą tą jest 31 grudnia 1993 r.”.
- d) W art. 5 dodaje się ustępy:

- „3. W odniesieniu do salmonelli i oczekując przyjęcia decyzji Wspólnot przewidzianych w ust. 2, stosuje się następujące zasady dla mięsa przeznaczonego do Finlandii i Szwecji:
- a) wysyłka mięsa była poddana próbie mikrobiologicznej przeprowadzonej poprzez pobranie w przedsiębiorstwie pochodzenia zgodnie z zasadami, które zostaną ustanowione przez Radę działającą na wniosek Komisji, przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu;
 - b) i) próba przewidziana w lit. a) nie dotyczy wysyłki mięsa z przeznaczeniem do przedsiębiorstwa w celu pasteryzacji, sterylizacji lub obróbki przynoszącej równoważny skutek;
 - ii) jednakże, przez okres trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, mięso o którym mowa w pkt. i) będzie podlegać zasadom przewidzianym w programie operacyjnym stosowanym przez Finlandię i Szwecję. W tym kontekście mięso to podlegać będzie tym samym środkom jak te stosowane do mięsa pochodzącego z Finlandii i Szwecji. Przed końcem tego trzyletniego okresu niniejsze postanowienie zostanie poddane ponownej ocenie i ewentualnej zmianie, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16;

- c) próba przewidziana w lit. a) nie będzie przeprowadzana dla mięsa pochodzącego z przedsiębiorstwa, które podlega programowi uznanemu za równoważny temu, o którym mowa w ust. 4, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16.

4. Gwarancje przewidziane w ust. 3 stosuje się tylko po zatwierdzeniu przez Komisję programu operacyjnego przedstawionego przez Finlandię i Szwecję. Decyzje Komisji muszą zostać podjęte przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu celem stosowania programów operacyjnych i gwarancji przewidzianych w ust. 3 od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.

- e) W załączniku I rozdział XI w tiret pierwszym pkt 50 lit. a) dodaje się następujące zestawy pierwszych liter:

„AT - FI - SE”

- f) W załączniku I rozdział XI w tiret drugim pkt 50 lit. a) oraz w tiret trzecim pkt 50 lit. b) dodaje się:

„lub ETY”.

- g) W załączniku IV część IV dodaje się następujące tiret:

„z przeznaczeniem dla Finlandii lub Szwecji⁴;

- i) próba, o której mowa w art. 5 ust. 3 lit. a) została przeprowadzona⁴,

- ii) mięso przeznaczone jest do przetworzenia⁴

- iii) mięso przybywa z przedsiębiorstwa, które podlega programowi, o którym mowa w art. 5 ust. 3 lit. c)⁴.

- 2. *391 L 0498*: dyrektywa Rady 91/498/EWG z dnia 29 lipca 1991 roku w sprawie warunków przyznawania tymczasowych i ograniczonych wyłączeń ze szczególnych wspólnotowych przepisów sanitarnych dotyczących produkcji i sprzedaży świeżego mięsa (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991 str. 105).

- a) W art. 2 ust. 2 po dacie 31 grudnia 1995 roku dodaje się:

„z wyjątkiem Szwecji, gdzie datą tą jest 31 grudnia 1996 r., oraz Austrii i Finlandii, gdzie datą tą jest 31 grudnia 1997 r.”.

- b) W art. 2 ust. 2 akapit czwarty po dacie 1 lipca 1992 roku dodaje się:

„lub dla Austrii, Finlandii i Szwecji, od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu”.

- 3. *371 L 0118*: dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 roku w sprawie problemów sanitarnych wpływających na produkcję i wprowadzanie na rynek świeżego mięsa drobiowego (Dz.U. nr L 55, z 8.3.1971, str. 23), zmieniona i uaktualniona:

- *392 L 0116*: dyrektywą Rady 92/116/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 1).

- a) W art. 3 pkt I lit. A. podpunkt i) dodaje się tiret:

„- dla mięsa przeznaczonego do Finlandii i Szwecji, noszącego jedno z oznaczeń przewidzianych w załączniku VI część IV lit. e)”.

b) W art. 5 dodaje się następujące ustępy:

„3. W odniesieniu do salmonelli i oczekując na przyjęcie regulacji wspólnotowych, stosuje się następujące zasady dla mięsa przeznaczonego dla Finlandii i Szwecji;

- a) wysyłka mięsa była poddana próbie mikrobiologicznej przeprowadzonej poprzez pobranie w przedsiębiorstwie pochodzenia zgodnie z zasadami, które zostaną ustanowione przez Radę działającą na wniosek Komisji, przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu;
- b) próba przewidziana w lit. a) nie dotyczy wysyłki mięsa pochodzącego z przedsiębiorstwa podlegającego programowi uznanemu za równoważny temu, o którym mowa w ust. 4, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16.

4. Gwarancje przewidziane w ust. 3 stosuje się tylko po zatwierdzeniu przez Komisję programu operacyjnego przedstawionego przez Finlandię i Szwecję. Decyzje Komisji muszą zostać podjęte przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu celem stosowania programów operacyjnych i gwarancji przewidzianych w ust. 3, począwszy od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

c) W załączniku I rozdział XII w tiret pierwszym pkt 66 lit. a) dodaje się następujące zestawy pierwszych liter:

„AT – FI – SE”

d) W załączniku I rozdział XII w tiret trzecim pkt 66 lit. a) dodaje się:

„lub ETY”

e) W załączniku VI część IV dodaje się:

„e) jeśli mięso jest przeznaczone do Finlandii lub Szwecji²:

- i) próba, o której mowa w art. 5 ust. 3 została przeprowadzona⁴
- ii) mięso przybywa z przedsiębiorstwa, które podlega programowi takiemu jak ten, o którym mowa w art. 5 ust. 3 pkt b)⁴”.

f) W załączniku VI dodaje się następujący przypis:

„⁴ usunąć jeśli nie ma zastosowania”.

4. 392 L 0116: dyrektywa Rady 92/116/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku zmieniająca i aktualizująca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów sanitarnych wpływających na produkcję i wprowadzanie na rynek świeżego mięsa drobiowego (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1962, str. 1).

W art. 3 dodaje się następujące ustępy:

- „1. a) Finlandia będzie miała czas upływający 1 stycznia 1996 r. w odniesieniu do pewnych przedsiębiorstw mających siedzibę na jej terytorium. Mięso pochodzące z tych przedsiębiorstw może być oznaczane tylko na ich właściwym terytorium krajowym. Finlandia poinformuje Komisję o przyjętych przepisach dotyczących tych przedsiębiorstw. Wykaz tych przedsiębiorstw zostanie przedstawiony Komisji i innym Państwom Członkowskim.

- b) Austria będzie miała czas upływający 1 stycznia 1996 r. w odniesieniu do pewnych przedsiębiorstw mających siedzibę na jej terytorium. Mięso pochodzące z tych przedsiębiorstw może być oznaczane tylko na jej terytorium krajowym. Austria poinformuje Komisję o przyjętych przepisach dotyczących tych przedsiębiorstw. Wykaz tych przedsiębiorstw zostanie przedstawiony Komisji i innym Państwom Członkowskim. Austria może przyznać dodatkowy okres upływający 1 stycznia 1998 r. dla pewnych przedsiębiorstw, pod warunkiem że te przedsiębiorstwa przesyłały do właściwej władzy wnioski o przesunięcie terminu, złożony przed 1 kwietnia 1995 r. Do tego wniosku muszą być załączone plan i program działania, które określą granice czasowe, w których przedsiębiorstwo sprosta wymogom tej dyrektywy. Austria nadesłała do Komisji, przed 1 lipca 1995 r. wykaz tych przedsiębiorstw, co do których zamierza przyznać dodatkowy okres. Wykaz ten musi określać wszystkie przedsiębiorstwa po kolei oraz rodzaj i okres przewidzianego wyłączenia. Komisja dokona przeglądu tego wykazu i, po dokonaniu stosownych zmian, zatwierdzi go. Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o tym wykazie.

5. 377 L 0099: dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 roku w sprawie problemów sanitarnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów mięsnych oraz niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. nr L 26, z 31.1.1977, str. 85), zmieniona i uaktualniona:

- 392 L 0005: dyrektywą Rady 92/5/EWG z dnia 10 lutego 1992 roku (Dz.U. nr L 57, z 14.9.1992, 2.3.1992, str. 1),

zmieniona:

- 392 L 0045: dyrektywą Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 roku (Dz.U. nr L 268, z 14.9.1992, str. 35),
- 392 L 0116: dyrektywą Rady 92/116/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 1),
- 392 L 0118: dyrektywą Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 49).

a) W art. 10 drugi akapit po dacie 1 stycznia 1996 roku dodaje się następujące wyrażenia:

„z wyjątkiem:

- Szwecji, gdzie datą tą jest 1 stycznia 1997 r.,
- Austrii i Finlandii, gdzie datą tą jest 1 stycznia 1998 r.”.

b) W art. 10 trzeci akapit po dacie 1 stycznia 1996 roku dodaje się:

„z wyjątkiem:

- Szwecji, gdzie datą tą jest 1 stycznia 1997 r.,
- Austrii i Finlandii, gdzie datą tą jest 1 stycznia 1998 r.”.

c) W drugim tiret załącznika B rozdział VI pkt 4 lit. a) podpunkt i), po „ZK” dodaje się następujące zestawy liter początkowych:

„AT – FI – SE”

d) W pierwszym tiret załącznika B rozdział VI pkt 4 lit. a) podpunkt i) dodaje się:

„ETY”

e) W trzecim tiret załącznika B rozdział VI pkt 4 lit. a) podpunkt ii) dodaje się:

„ETY”

6. *392 L 0005*: dyrektywa Rady 92/5/EWG z dnia 10 lutego 1992 roku zmieniająca i uaktualniająca dyrektywę 77/99/EWG w sprawie problemów sanitarnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów mięsnych oraz niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego i zmieniająca dyrektywę 64/433/EWG (Dz.U. nr L 57, z 14.09.1992, z 2.3.1992, str. 1).

Po dwóch pierwszych tiret art. 3 dodaje się następujące tiret:

„- dla pewnych przedsiębiorstw zlokalizowanych w Szwecji, w sytuacji gdy Szwecja musi spełniać wymogi niniejszej dyrektywy najpóźniej w dniu 1 stycznia 1996 r.”.

7. *392 L 0120*: dyrektywa Rady 92/120/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku w sprawie warunków przyznawania tymczasowych i ograniczonych wyłączeń ze szczególnych wspólnotowych zasad dotyczących produkcji i sprzedaży pewnych produktów pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 86).

W art. 1 ust. 1 po dacie 31 grudnia 1995 roku dodaje się:

„- z wyjątkiem Austrii, gdzie datą tą jest 31 grudnia 1996 r. i Finlandii, gdzie datą tą jest 31 grudnia 1997 r.”.

8. *388 L 0657*: dyrektywa Rady 88/657/EWG z dnia 14 grudnia 1988 roku ustanawiająca wymogi dla produkcji i handlu mięsem mielonym, mięsem w kawałkach mniejszych niż 100 gramów i przetworów mięsnych oraz zmieniająca dyrektywy 64/433/EWG, 71/118/EWG i 72/462/EWG (Dz.U. nr L 382, z 31.12.1988, str. 3), zmieniona:

- *392 L 0110*: dyrektywą Rady 92/110/EWG z dnia 14 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 394, z 31.12.1992, str. 26).

W art. 13 ust. 1 pierwszy akapit po dacie 1 stycznia 1996 roku dodaje się następujące wyrażenie:

„z wyjątkiem Finlandii i Szwecji, gdzie datą tą jest 1 stycznia 1997 r.”.

9. *389 L 0437*: dyrektywa Rady 89/437/EWG z dnia 20 czerwca 1989 roku w sprawie problemów sanitarnych wpływających na produkcję i wprowadzanie na rynek produktów jajecznych (Dz.U. nr L 212, z 22.7.1989, str. 87), zmieniona:

- *389 L 0662*: dyrektywą Rady 89/6627/EWG z dnia 11 grudnia 1989 roku (Dz.U. nr L 395, z 30.12.1989, str. 13),

- *391 L 0684*: dyrektywą Rady 91/684/EWG z dnia 19 grudnia 1991 roku (Dz.U. nr L 376, z 31.12.1991, str. 38).

a) W załączniku rozdział XI pkt 1 podpunkt i) tiret pierwsze po literach „ZK” dodaje się następujące zestawy pierwszych liter:

„AT – FI – SE”

b) W załączniku rozdział XI pkt 1 podpunkt ii) tiret drugie dodaje się:

„ETY”

c) W załączniku rozdział XI pkt 1 podpunkt ii) tiret trzecie dodaje się:

„ETY”

10. *391 L 0493*: dyrektywa Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 roku ustanawiająca warunki sanitarne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek produktów rybnych (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991, str. 15).

W art. 7 ust. 2 po dacie 31 grudnia 1995 roku dodaje się:

„z wyjątkiem Finlandii, gdzie datą tą jest 1 stycznia 1997 r.”.

11. *391 L 0492*: dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 roku ustanawiająca warunki sanitarne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych skorupiaków mięczakowatych (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991, str. 1).

W art. 5 ust. 1 lit. a) w drugim akapicie po dacie 31 grudnia 1995 roku dodaje się:

„z wyjątkiem Szwecji, gdzie datą tą jest 31 grudnia 1997 r.”.

12. *393 D 0383*: decyzja Rady 93/383/EWG z dnia 14 czerwca 1993 roku w sprawie laboratoriów referencyjnych dla monitorowania morskich biotoksyn (Dz.U. nr L 166, z 8.7.1993, str. 31).

W załączniku dodaje się:

„dla Finlandii:

- Eläinlääkintä-ja elintarvikelaitos, Helsinki/Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors;

i Tullilaboratorio/Tulllaboratoriet, Espoo

dla Szwecji:

- Institutionen för klinisk bakteriologi, Göteborgs Universitet, Göteborg;

dla Austrii:

Jeśli to konieczne, Komisja, po konsultacji z władzami austriackimi, zmieni niniejszy załącznik celem desygnowania właściwego krajowego laboratorium do spraw kontroli morskich biotoksyn.”

ROZDZIAŁ 4 Teksty mieszane

1. *392 L 0046*: dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 roku ustanawiająca przepisy sanitarne dla produkcji i wprowadzania na rynek surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka (Dz.U. nr L 268, z 14.9.1992, str. 1), zmieniona:

- 392 L 0118: dyrektywą Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 49).
 - a) W art. 32 ust. 1 akapicie pierwszym po 1 stycznia 1994 roku dodaje się:
„z wyjątkiem Szwecji, gdzie datą tą jest 1 stycznia 1996 r.”.
 - b) W drugim tiret załącznika C rozdział IV pkt A3 lit. a) podpunkt i) po literach „UK” dodaje się następujące zestawy pierwszych liter:
„AT – FI – SE”
 - c) W załączniku C rozdział IV pkt A3 lit. a) podpunkt i) tiret drugie dodaje się:
„AT – FI – SE”
 - d) W załączniku C rozdział IV pkt A3 lit. a) pkt ii) tiret trzecie dodaje się:
„ETY”
2. 391 L 0495: dyrektywa Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 roku dotycząca zdrowia publicznego i problemów sanitarnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie na rynek mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej (Dz.U. nr L 268, z 24.9.1991, str. 41), zmieniona:
- 392 L 0065: dyrektywą Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 roku (Dz.U. nr L 268, z 14.9.1992, str. 54),
 - 392 L 0116: dyrektywą Rady 92/116/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 1).
 - a) W art. 2 ust. 3 po wyrazach „ssaki lądowe” dodaje się:
„wyłączając renifera”.
 - b) W art. 6 ust. 2 dodaje się siódme tiret:
„Jednakże wszystkie polowania na renifera mogą być prowadzone przez ruchome ubojnie zgodnie z postanowieniami dyrektywy 64/433/EWG.”
 - c) W załączniku I rozdział III pkt 11 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze dodaje się:
„AT – FI - SE”
 - d) W załączniku I rozdział III pkt 11 ust. 1 lit. a) tiret trzecie dodaje się:
„ETY”
3. 392 L 0045: dyrektywa Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 roku w sprawie zdrowia publicznego i problemów sanitarnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania na rynek dziczyzny (Dz.U. nr L 268, z 14.9.1992, str. 35), zmieniona:
- 392 L 0116: dyrektywą Rady 92/116/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1992, str. 1)
 - a) W art. 3 ust. 3 pkt 1 lit. a) akapit trzeci dodaje się wyrażenie:

„Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, może ustanowić szczegółowe zasady stosowane do pozyskiwania zwierzyzny w ramach szczególnych warunków klimatycznych.”

- b) W załączniku I rozdział VII pkt 2 lit. a) podpunkt i) tiret pierwsze dodaje się następujące zestawy liter początkowych:

„- AT – FI – SE –,”

- c) W załączniku I rozdział VII pkt 2 lit. a) podpunkt i) tiret trzecie, po literach „EEG” dodaje się następujące litery:

„ETY”

4. *392 L 0118*: dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 roku ustanawiająca warunki sanitarne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. nr L 62, z 15.3.1993, str. 49).

- a) W załączniku I rozdział 14 dodaje się akapit:

„nieprzetworzony nawóz pochodzący ze stad kurzych zaszczepiony przeciwko pomorowi drobiu nie musi być wysyłany do regionu, który uzyskał status „strefy braku szczepienia przeciwko pomorowi drobiu” zgodnie z art. 12 ust. 2 dyrektywy Rady 90/539/EWG.”

- b) W załączniku II rozdział 2 tiret pierwsze dodaje się:

„W odniesieniu do salmonelli i oczekując na przyjęcie przez Wspólnotę przepisów, następujące zasady stosuje się do jaj przeznaczonych dla Finlandii i Szwecji:

- a) wysyłka jaj może podlegać dodatkowym ogólnym lub ograniczonym gwarancjom zdefiniowanym przez Komisję z godnie procedurą przewidzianą w art. 18;
- b) gwarancje przewidziane w lit. a) nie będą przyznawane jajom pochodzącym z przedsiębiorstwa, które podlega programowi uznanemu za równoważny temu, o którym mowa w lit. c), zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18;
- c) gwarancje przewidziane w lit. a) stosuje się tylko po zatwierdzeniu przez Komisję programu operacyjnego przedstawionego przez Finlandię i Szwecję. Decyzje Komisji muszą zostać podjęte przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu celem stosowania tych gwarancji, o których mowa w lit. a) od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

5. *372 L 0462*: dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 roku w sprawie zdrowia i problemów badania weterynaryjnego przy przywozie bydła, owiec i kóz oraz wieprzowiny, świeżego mięsa lub przetworów mięsnych z państw trzecich, celem włączenia owiec i kóz (Dz.U. nr L 302, z 31.12.1972, str. 28), zmieniona:

- *392 R 1601*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1601/91 z dnia 15 czerwca 1992 roku (Dz.U. nr L 173, z 27.6.1992, str. 13).

- a) W art. 6 ust. 2 pkt 2 dodaje się akapit:

„Szwecja może, w przejściowym okresie trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, utrzymać swoje krajowe zasady dotyczące importu zwierząt pochodzących z krajów, które dokonują szczepień przeciwko pryszczycy.”

b) W art. 14 ust. 3 dodaje się:

„e) „Szwecja może, w przejściowym okresie trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, utrzymać swoje krajowe zasady dotyczące importu świeżego mięsa pochodzącego z krajów, które dokonują szczepień przeciwko pryszczycy.”

6. *392 L 0102*: dyrektywa Rady 92/102/EWG z dnia 27 listopada 1992 roku w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt (Dz.U. nr L 355, z 5.12.1992, str. 32).

W art. 11 ust. 1 dodaje się akapit:

„- do Finlandii, przed 1 stycznia 1996 r. w odniesieniu do wymogów dla bydła, świń, owiec i kozłów. Jeśli jest to niezbędne, Komisja przyjmie w okresie przejściowym stosowne środki zgodnie z procedurą w art. 18 dyrektywy Rady 90/425/EWG.”

7. *381 D 0651*: decyzja Komisji 81/651/EWG z dnia 30 lipca 1981 roku ustanawiająca Naukowy Komitet Weterynaryjny (Dz.U. nr L 233, z 19.8.1981, str. 32), zmieniona:

- *386 D 0105*: decyzją Komisji 86/105/EWG z dnia 25 lutego 1986 roku (Dz.U. nr L 93, z 8.4.1986, str. 14).

W art. 3 liczbę „18” zastępuje się liczbą „21”.

ROZDZIAŁ 5

Ochrona zwierząt

391 L 0628: dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 roku w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425/EWG i 91/496/EWG (Dz.U. nr L 340, z 11.12.1991, str. 17), zmieniona:

- *392 D 0438*: decyzją Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1992 roku (Dz.U. nr L 243, z 25.8.1992, str. 27).

a) W pkt. A ust. 1 części pierwszej załącznika dodaje się zdanie:

„Jednakże Szwecja może w okresie przejściowym trzech lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu utrzymać swoje surowsze krajowe zasady dotyczące transportu krów w okresie ciąży i nowo narodzonych, który rozpoczyna się i kończy na jej terytorium.”

b) W pkt. C ust. 14 rozdziału I załącznika dodaje się następujące zdanie:

„Jednakże w przejściowym okresie dwóch lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu obowiązek zagwarantowania zadaszania w transporcie reniferów nie jest wymagany. W oparciu o opinię Naukowego Komitetu Weterynaryjnego Komisja, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, może zdecydować o utrzymaniu tego wyłączenia.”

Część druga – Teksty do stosowania

1. *377 L 0096*: dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1976 roku w sprawie badań dotyczących trychiny (*trichinella spiralis*) przed przywozem z państw trzecich świeżego mięsa wieprzowego (Dz.U. nr L 26, z 31.1.1977, str. 67), zmieniona:
 - *381 L 0476*: dyrektywą Rady 81/476/EWG z dnia 24 czerwca 1981 roku (Dz.U. nr L 186, z 8.7.1981, str. 20),
 - *383 L 0091*: dyrektywą Rady 83/91/EWG z dnia 7 lutego 1983 roku (Dz.U. nr L 59, z 5.3.1983, str. 34),
 - *384 L 319*: dyrektywą Komisji 84/319/EWG z dnia 7 czerwca 1984 roku (Dz.U. nr L 167, z 27.6.1984, str. 34),
 - *385 R 3768*: rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3769 z dnia 20 grudnia 1985 roku (Dz.U. nr L 362, z 31.12.1985, str. 8),
 - *389 L 0321*: dyrektywą Komisji 89/321/EWG z dnia 22 kwietnia 1989 roku (Dz.U. nr L 133, z 17.5.1993, str. 33).
 - a) W załączniku III pkt 2 tiret drugie po „EOL” dodaje się:
„ETY”
 - b) W załączniku III pkt 5 tiret drugie po „EUK” dodaje się:
„ETY”
2. *379 D 0542*: decyzja Rady 79/542/EWG z dnia 21 grudnia 1979 roku ustalająca wykaz państw trzecich, z których Państwa Członkowskie dopuszczają przywóz bydła, trzody chlewnej oraz świeżego mięsa (Dz.U. nr L 146, z 14.6.1979, str. 15), zmieniona:
 - *394 D 0059*: decyzją Komisji 94/59/EWG z dnia 26 stycznia 1994 roku (Dz.U. nr L 27, z 1.2.1994, str. 53).

W załączniku skreśla się wiersze:

„AT – Austria”

„FI – Finlandia”

„SE – Szwecja”

3. *380 D 0790*: decyzja Komisji 80/790/EWG z dnia 25 lipca 1980 roku dotycząca warunków sanitarnych i zaświadczeń weterynaryjnych w przywozie świeżego mięsa z Finlandii (Dz.U. nr L 233, z 4.9.1980, str. 47), zmieniona:
 - *381 D 0662*: decyzją Komisji 81/622/EWG z dnia 28 lipca 1981 roku (Dz.U. nr L 237, z 22.8.1981, str. 33).

Uchyła się decyzję 80/790/EWG.

4. *380 D 0799*: decyzja Komisji 80/799/EWG z dnia 25 lipca 1980 roku dotycząca warunków sanitarnych i zaświadczeń weterynaryjnych w przywozie świeżego mięsa ze Szwecji (Dz.U. nr L 234, z 5.9.1980, str. 35), zmieniona:

- 381 L 0662: decyzją Komisji 81/662/EWG z dnia 28 lipca 1981 roku (Dz.U. nr L 237, 22.8.1981, str. 33),

Uchyła się decyzję 80/799/EWG.

5. 382 D 0730: decyzja Rady 82/730/EWG z dnia 18 października 1982 roku w sprawie wykazu przedsiębiorstw w Republice Austrii zatwierdzonych do celów wywozu do Wspólnoty świeżego mięsa (Dz.U. nr L 311, z 8.11.1982, str. 1).

Decyzja 82/730/EWG traci moc.

6. 382 D 0731: decyzja Rady 82/731/EWG z dnia 18 października 1982 roku w sprawie wykazu przedsiębiorstw w Republice Finlandii zatwierdzonych do celów wywozu do Wspólnoty świeżego mięsa (Dz.U. nr L 311, z 8.11.1982, str. 4), zmieniona.

Decyzja 82/731/EWG traci moc.

7. 382 D 0736: decyzja Rady 82/736/EWG z dnia 18 października 1982 roku w sprawie wykazu przedsiębiorstw w Królestwie Szwecji zatwierdzonych do celów wywozu do Wspólnoty świeżego mięsa (Dz.U. nr L 311, z 8.11.1982, str. 18), zmieniona.

Decyzja 82/736/EWG traci moc.

8. 389 X 0736: zalecenie Komisji 89/214/EWG z dnia 24 lutego 1989 roku w sprawie zasad, które należy stosować dokonując inspekcji zakładów przetwórstwa świeżego mięsa, zatwierdzonych do prowadzenia handlu wewnętrznego we Wspólnocie. (Dz.U. nr L 87, z 31.3.1989, str. 1).

- a) załącznik I rozdział X pkt 49 lit. a) część zatytułowana „tekst dyrektywy” po lit. „P” dodaje się pierwsze tiret stanowiące następujący zestaw pierwszych liter:

„AT – FI – SE”

- b) załącznik I rozdział X pkt 49 lit. a) część zatytułowana „tekst dyrektywy” po lit. „P” dodaje się następujące tiret drugie:

„ETY”

- c) załącznik I rozdział X pkt 49 lit. a) część zatytułowana „tekst dyrektywy” po lit. „P” dodaje się następujące tiret trzecie:

„ETY”

9. 390 D 0014: decyzja Komisji 90/14/EWG z dnia 20 grudnia 1989 roku ustalająca wykaz państw trzecich, z których Państwa Członkowskie dopuszczają przywóz głęboko zamrożonego nasienia bydła (Dz.U. nr L 8, z 11.1.1990, str. 71), zmieniona:

- 391 D 0276: decyzją Komisji 91/276/EWG z dnia 22 maja 1991 roku (Dz.U. nr 135, z 30.5.1991 str. 58).

W załączniku skreśla się wyrazy:

„Austria”

„Finlandia”

„Szwecja”

10. 390 D 0442: decyzja Komisji 90/442/EWG z dnia 25 lipca 1990 roku ustalająca listę kodów dla potrzeb notyfikacji chorób zwierzęcych (Dz.U. nr L 227, z 21.8.1990, str. 39), zmieniona:

- decyzją Komisji z dnia 27.11.1990 roku (nieopublikowana)
- decyzją Komisji z dnia 26.3.1991 roku (nieopublikowana)

W art. 1 dodaje się następujący akapit:

„Dla Austrii, Finlandii i Szwecji Komisja zbierze kody występujące w załącznikach 5 i 6 do niniejszej decyzji. Stosowne decyzje zostaną podjęte przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

„Austria”

„Finlandia”

„Szwecja”

11. 391 D 0270: decyzja Komisji 91/70/EWG z dnia 14 maja 1991 roku ustalająca wykaz państw trzecich, z których Państwa Członkowskie dopuszczają przywóz zarodków bydła (Dz.U. nr L 134, z 29.5.1991, str. 56).

W załączniku skreśla się wyrazy:

„Austria”

„Finlandia”

„Szwecja”

12. 391 D 0426: decyzja Komisji 91/426/EWG z dnia 22 lipca 1991 roku ustanawiająca szczegóły dotyczące pomocy finansowej Wspólnoty dla stworzenia komputerowej sieci łączącej władze weterynaryjne (Animo) (Dz.U. nr L 234, z 23.8.1991, str. 27), zmieniona:

- 393 D 0004: decyzją Komisji 93/4/EWG z dnia 9 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 4, z 8.1.1993, str. 32).

a) W art. 1 ust. 2 zwrot „dla całej sieci” otrzymuje brzmienie:

„dla Wspólnoty, przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu”

b) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 2a

1. Austria, Finlandia i Szwecja mogą skorzystać z pomocy finansowej Wspólnot z zastrzeżeniem warunków, o których mowa w art. 1 ust. 1.
2. Wydatki, o których mowa w ust. 1 będą zwrócone Państwom Członkowskim przez Komisję po przedłożeniu przez nie dodatkowych dokumentów.

3. Dodatkowe dokumenty, o których mowa w ust. 2 zostaną nadesłane przez władze szwedzkie najpóźniej w ciągu dwunastu miesięcy po wejściu w życie Traktatu o Przystąpieniu i najpóźniej w ciągu dwudziestu czterech miesięcy po wejściu w życie Traktatu o Przystąpieniu przez władze austriackie i fińskie.”
13. 391 D 0449: decyzja Komisji 91/449/EWG z dnia 26 lipca 1991 roku ustanawiająca wzór świadectwa zdrowia zwierząt dla produktów mięsnych przywożonych z państw trzecich (Dz.U. nr L 240, z 29.08.1991, str. 28), zmieniona:

- 393 D 0504: decyzją Komisji 93/504/EWG z dnia 28 lipca 1993 roku (Dz.U. nr L 236, z 21.9.1993, str. 16).

a) W załączniku A część druga skreśla się wyrazy:

„Austria”

„Finlandia”

„Szwecja”

b) W załączniku B część druga skreśla się wyrazy:

„Austria”

„Finlandia”

„Szwecja”

14. 391 D 0539: decyzja Komisji 91/539/EWG z dnia 4 października 1991 roku ustalająca przepisy wykonawcze do decyzji 91/426/EWG (Animo) (Dz.U. nr L 294, z 25.10.1991, str. 47)

Dodaje się następujący artykuł:

„*Artykuł 1a*

Dla Austrii, Finlandii i Szwecji Komisja określi liczbę jednostek, które mogą skorzystać z pomocy finansowej Wspólnot. Dla Szwecji stosowne decyzje zostaną podjęte przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu.”

W art. 2 ust. 2 tiret pierwsze dodaje się:

„z wyjątkiem Austrii, Finlandii i Szwecji, gdzie datą tą jest 1 kwietnia 1994 r.”.

W art. 3 po dacie „1 grudnia 1991 r.” dodaje się:

„z wyjątkiem Szwecji, gdzie datą tą jest 1 grudnia 1994 r. oraz Austrii i Finlandii, gdzie datą tą jest 1 grudnia 1995 r.”.

15. 392 D 0124: decyzja Komisji 92/124/EWG z dnia 10 stycznia 1992 roku dotycząca warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych w przywozie nasienia domowego bydła z Finlandii (Dz.U. nr L 48, z 22.2.1992, str.10).

Decyzja 92/124/EWG traci moc.

16. 392 D 0126: decyzja Komisji 92/126/EWG z dnia 10 stycznia 1992 roku dotycząca warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych w przywozie nasienia domowego bydła z Austrii (Dz.U. nr L 48, z 22.2.1992, str.10).

Decyzja 92/126/EWG traci moc.

17. 392 D 0128: decyzja Komisji 92/128/EWG z dnia 10 stycznia 1992 roku dotycząca warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych w przywozie nasienia domowego bydła ze Szwecji (Dz.U. nr L 48, z 22.2.1992, str.10).

Decyzja 92/128/EWG traci moc.

18. 392 D 0175: decyzja Komisji 92/175/EWG z dnia 21 lutego 1992 roku ustanawiająca wykaz i tożsamość jednostek w sieci komputerowej Animo (Dz.U. nr L 80, z 25.3.1992, str.1), zmieniona:

- 393 D 0071: decyzją Komisji 93/71/EWG z dnia 22 grudnia 1993 roku (Dz.U. nr L 25, z 2.2.1993, str.39),
- 393 D 0228: decyzją Komisji 93/228/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 roku (Dz.U. nr L 97, z 23.4.1993, str.33).

W art. 1 dodaje się następujący ustęp:

„4. Komisja uzupełni wykaz znajdujący się w załączniku w odniesieniu do Austrii, Finlandii i Szwecji.”

19. 392 D 0260: decyzja Komisji 92/260/EWG z dnia 10 kwietnia 1992 roku w sprawie warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych dla odprawy czasowej zarejestrowanych koni (Dz.U. nr L 30, z 15.5.1992, str. 67), zmieniona:

- 393 D 0344: decyzją Komisji 93/344/EWG z dnia 17 maja 1993 roku (Dz.U. nr L 138, z 9.6.1991, str. 11).
- a) W załączniku II sekcja A świadectwo weterynaryjne podpunkt iii) lit. d) tiret trzecie skreśla się wyrażenie:
„w Austrii, Finlandii i Szwecji,”
- b) W załączniku II sekcja B świadectwo weterynaryjne podpunkt iii) lit. d) tiret trzecie skreśla się wyrażenie:
„w Austrii, Finlandii i Szwecji,”
- c) W załączniku II sekcja C świadectwo weterynaryjne podpunkt iii) lit. d) tiret trzecie skreśla się wyrażenie:
„w Austrii, Finlandii i Szwecji,”
- d) W załączniku II sekcja D świadectwo weterynaryjne podpunkt iii) lit. d) tiret trzecie skreśla się wyrażenie:

„w Austrii, Finlandii i Szwecji,”

- e) W załączniku II sekcja E świadectwo weterynaryjne podpunkt iii) lit. d) tiret trzecie skreśla się wyrażenie:

„w Austrii, Finlandii i Szwecji,”

20. *392 D 0265*: decyzja Komisji 92/265/EWG z dnia 18 maja 1992 roku dotycząca przywozu do Wspólnoty żywych świń, świńskiego nasienia, świeżego mięsa wieprzowego i produktów wieprzowych z Austrii oraz uchylająca decyzję 90/90/EWG (Dz.U. nr L 137, z 20.5.1993, str. 23), zmieniona:

- *393 D 0427*: decyzją Komisji 93/427/EWG z dnia 7 lipca 1993 roku (Dz.U. nr L 197, z 6.8.1993, str. 52).

Decyzja 92/265/EWG traci moc.

21. *392 D 0290*: decyzja Komisji 92/290/EWG z dnia 14 maja 1992 roku dotycząca pewnych środków ochronnych odnoszących się do zarodków bydła domowego w kontekście choroby szalonych krów (BSE) w Wielkiej Brytanii (Dz.U. nr L 152, z 4.6.1992, str. 37).

W art. 2 dodaje się następujący ustęp:

„4. Austria, Finlandia i Szwecja mogą utrzymać, przez przejściowy okres dwóch lat od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, swoje krajowe przepisy dotyczące zarodków zwierząt domowych z gatunku bydła i świń, pochodzących z jakiegoś Państwa Członkowskiego, z dużą liczbą wypadków choroby. Postanowienie to podlegać będzie ponownemu przeanalizowaniu w powyższym okresie przejściowym w świetle zdobytych doświadczeń i rezultatów aktualnych badań naukowych.”

22. *392 D 0341*: decyzja Komisji 92/341/EWG z dnia 3 czerwca 1992 roku dotycząca naprawy komputerów lokalnych jednostek systemu Animo (Dz.U. nr L 188, z 8.7.1992, str. 37).

W art. 1 ust. 1 po dacie „15 czerwca 1992 r.” dodaje się:

„z wyjątkiem Szwecji, gdzie datą tą jest 1 września 1994 r. oraz Austrii i Finlandii, gdzie datą tą jest 1 czerwca 1995 r.”.

23. *392 D 0461*: decyzja Komisji 92/461/EWG z dnia 2 września 1992 roku dotycząca warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych w przywozie zwierząt domowych z gatunku bydła i świń ze Szwecji (Dz.U. nr L 261, z 7.9.1992 str. 18), zmieniona:

- *392 D 0518*: decyzją Komisji 92/518/EWG z dnia 3 listopada 1992 roku (Dz.U. nr L 325, z 11.11.1992, str.23),
- *393 D 0469*: decyzją Komisji 93/469/EWG z dnia 26 lipca 1993 roku (Dz.U. nr L 218, z 28.8.1993, str. 58).

Decyzja 92/461/EWG traci moc.

24. *392 D 0462*: decyzja Komisji 92/462/EWG z dnia 2 września 1992 roku dotycząca warunków sanitarnych i świadectw weterynaryjnych w przywozie zwierząt domowych z gatunku bydła i świń z Finlandii (Dz.U. nr L 261, z 7.9.1992, str. 34), zmieniona:

- *392 D 0518*: decyzją Komisji 92/518/EWG z dnia 3 listopada 1992 roku (Dz.U. nr L 325, z 11.11.1992, str.23),

- 393 D 0469: decyzją Komisji 93/469/EWG z dnia 26 lipca 1993 roku (Dz.U. nr L 218, z 28.8.1993, str. 58).

Decyzja 92/462/EWG traci moc.

25. 392 D 0471: decyzją Komisji 92/471/EWG z dnia 2 września 1992 roku dotycząca warunków sanitarnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych przy przywozie zarodków bydłych z państw trzecich (Dz.U. nr L 270, z 15.9.1992, str. 27).

W załączniku A część II skreśla się wyrazy:

„Austria”

„Finlandia”

„Szwecja”

26. 392 D 0486: decyzją Komisji 92/486/EWG z dnia 25 września 1992 roku ustanawiająca formy współpracy pomiędzy główną siedzibą systemu Animo a Państwami Członkowskimi (Dz.U. nr L 291, z 7.10.1992, str. 20), zmieniona:

- 393 D 0188: decyzją Komisji 93/188/EWG z dnia 4 marca 1993 roku (Dz.U. nr L 82, z 3.4.1993, str. 20).

W art. 2 tiret pierwsze dodaje się:

„z wyjątkiem Szwecji, gdzie data wejścia w życie jest datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, a data kiedy umowa wygasa jest datą 1 kwietnia 1996 r. oraz Austrii i Finlandii, gdzie data wejścia w życie przypada jeden rok po wejściu w życie Traktatu Akcesyjnego, a data kiedy umowa wygasa jest datą 1 kwietnia 1996 r.”

27. 392 D 0562: decyzją Komisji 92/562/EWG z dnia 17 listopada 1992 roku w sprawie zatwierdzenia alternatywnych systemów cieplnych dla przetwarzania materiałów o wysokim zagrożeniu temperaturowym (Dz.U. nr L 359, z 9.12.1992, str. 23).

a) W załączniku w części wstępnej „Definicje” dodaje się następującą definicję:

„Produkcja skoncentrowana: traktowanie płynnej fazy przed usunięciem głównej części jej wilgotności.”

b) W załączniku dodaje się następujący rozdział: